

Barcode : 2990100073272

Title - saun'taryalaharii

Author - teitiyuur subrahmand-iyā chaastiriyal

Language - tamil

Pages - 413

Publication Year - 1968

Barcode EAN.UCC-13

2 990100 073272

ॐ
ॐ
namah Shivaya

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பூஜ்யபாதாள் அருளிய

ஸௌந்தர்யலஹரீ

(ஸ்ரீ மீனாக்ஷி பஞ்சரத்னம், மீனாக்ஷியின் அஷ்டோத்ர நாமாவளி,
யந்த்ரம், பூஜை செய்யவேண்டிய க்ரமம், பூஜா பலன்
முதலியவைகளுடன்)

சாஸ்த்ர ரத்னாகரம் ப்ரும்மஸ்ரீ
தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரியள்
அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

பப்ளிஷர்ஸ்

கிரி ப்ரஸ்

திருவல்லிக்கேணி : : சென்னை-5

**SEVENTH
EDITION
Feb. 1968.**

ଶିଳି ପ୍ରକାଶ—4

PRICE RS. 8

All Rights Reserved by the Publishers.

Printed & Published
BY K. KYLASAMIER
AT GIRI PRESS
TRIPLICANE, MADRAS

முதற்பதிப்பின் பதிப்புரை

—: 0 :—

அகிலலோக ஜனனியான ஆதிபராசக்தியின் அருமை பெருமைகளை அறியாதவர் இப்பாரத பூமியில் இரார். அப்பர தேவதையின் பெருமையை நன்கு அறிந்திருந்தும், அன்னையை அனுதினமும் அன்புடன் விதி வழியே பூஜை செய்பவர்கள் ஒரு சிலர் தான் என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதாசாரியார் அவர்கள் ஸௌந்தர்யலஹரீ என்னும் ஸ்தோத்திரத்திலடங்கிய நூறு ச்லோகங்களில், ஸ்ரீவித்யா உபாஸனாக்ரமங்களை ஆஸ்திகர்களிடத்திலுள்ள கருணையால் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஒவ்வொரு ச்லோகமும் அம்பிகையின் பெருமையை பலவிதமாக வர்ணித்து, அவளை பூஜிக்க வேண்டிய முறைகளையும் ஸூசிப்பித்து விதிப்படி பூஜிப்பவருக்கு ஏற்படும் லாபத்தையும் நன்கு ப்ரகாசப்படுத்துகின்றது.

இந்த ஸ்லோகங்களின் உட்கருத்தை அறிந்துகொள்வது பல்லாண்டுகள் வடமொழி பயின்று பாண்டித்யம் பெற்றவர்களாயும், ஸ்ரீவித்யோபாஸகர்களாயும் உள்ளவர்களுக்கு மாத்ரமே கூடுமன்றி, ஏனையோர்க்கு ஸாத்யமில்லை. என்போன்ற பாமர ஜனங்கள், இந்த ஸ்தோத்ரத்தை ஸாதாரணமாக உட்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமலேயே பலர் வாக்பாலங்காரத்திலீடுபட்டுப் பாராயணம் செய்து வருவதை நான் நன்கு அறிவேன். அதனால் பண்டிதர் பாமரராகிய அனைவருக்கும் பயன்படுமாறு, இந்தச் சிறந்த க்ரந்தத்தை, மூலமும் விசேஷ உரையுமாக வெளியிட வேண்டுமென்ற பேரவா எண்ணத்துள்ளே வெகு நாட்களாக ஊறிக் கொண்டிருந்தது.

அன்னையின் அருங்கருணையால், எனக்கு வேத வேதாந்த க்ரந்தங்கள் எழுதிக்கொடுத்துப் பேருபகாரம் செய்து வரும் சாஸ்த்ர ரத்னாகரம் ப்ரம்மஸ்ரீ தேதியூர் ஸூப்ரமண்ய சாஸ்த்ரியள் அவர்களிடம் இதைப்பற்றி பிரஸ்தாபித்தேன். சாஸ்த்ரியள் அவர்களை தமிழுலகம் நன்கறியும். அவர்கள் கற்றோர்க்கு திலகமாக விளங்குபவர். ஆஸ்திகர்களுக்கு ஓர்

ஆபாணம் போன்றவர். சாஸ்திர நூனமுள்ளவர்கள், சாஸ்திரிகள் அவர்களை சாஸ்திர ரத்னமென்று மட்டில் பாராட்டுவதில் திருப்தி யடைவதில்லை. மிகச்சிறந்த ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களை எளிதில் மற்றவர் அறிந்து கொள்ள எடுத்து விளக்கும் ஆற்றல் சாஸ்திரிகளிடம் மிக அதிகம் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும். சாஸ்திரிகள் அவர்களே இந்நூலை என் விருப்பப்படி எழுதித்தர வல்லா ரெனத்துணிந்து, என் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்து தரும்படி அவரைக் கேட்டுக் கொண்டேன். ஸத்விஷயங்களில் ஈடுபடுவதில் எப்பொழுதுமே பரம உற்சாகமடையும் சாஸ்திரிகளவர்களும் “ நான் முன்பு வெளியிட்டுவந்த ஸன்மார்க்கப்ரதர்சினியில் சில ச்லோகங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன; தாங்கள் இந்த ஸத்விஷயத்தை பூர்த்தி செய்தால், ஸகல ஜனங்களுக்கும் இஹபரமுக ஸாதனத்தைக் கொடுத்த பரம பாக்யவானாவீர்கள்” என்று என்னைப் பரிவுடன் ஆசீர்வதித்தார்கள்.

ஜனங்களுக்குப் பரம ஸாதனமான நூலை, வித்யா விற்பன்னரும், லோகப்ரஸீத்தருமான பெரியாரின் மொழி பெயர்ப்புடன் வெளியிடுவதைவிட வேறு வேலை அவ்வளவு முக்யமேயில்லை என்று தீர்மானித்தேன். அதன்படி சென்ற சில மாதங்களாக இந்த நூல் அச்சிட்டுவது வந்தது. இதன் ஆசிரியர் தனக்கு தேவ் உபாஸக திருநெல்வலத்திலும் கூட இதை பெரிய கைங்கர்ய மடிக் கருத் விஷயமாக என் செய்து வந்தார். மேலும் இந்நூலுக் கொடுத்த பரிசீலனையம் பூரணத்தானங்களுக்குச் சக்ரங்கள் முதலிய பல அளித்தார்கள். இவ்வாறு சாஸ்திரிகளவர்கள் செய்து வரும் பேரநலிக்கு ஸவபரமும் வானகமும் தகுந்த கைமாருகாது.

இந்நூல்களில், புல்தக வெளியிட்டுக்குள்ள காசிதப் பஞ்சம் யாவரும் அறிந்தேன். குவ்வறிந்தும், பராசக்தியின் அநுகர் லத்தால், சிக்ஷிதரில் இதை வெளியிடவேண்டுமென்ற ஊக்கம் மேலிட்டதின் பயனும் நூலும் பூர்ணமாய் வெளிவந்துள்ளது. கற்பேறும் மற்றேறும் இதனால் பயன்பட வேண்டுமென்று ஜகன் மாதாவை ப்ரார்த்திக்கின்றேன்.

மு க வு ர

ஆஸ்திகர்களே !

இந்த உலகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஒவ்வொரு விதமான சக்தியினால் நிரம்பியது. ஒரு விதத்திலும் சக்தியில்லாத பொருளையாரும் வீரும்பமாட்டார்கள். கடவுளும் இந்த லோகத்தை எட்டுஷ்டிப்பதிலும், ரக்ஷிப்பதிலும், ஸம்ஹரிப்பதிலும், சக்தியின் ஸம்பந்தத்தைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார் என்ற விஷயத்தை யாவரும் அறிந்ததே. இவ்விதம் மஹிமை தங்கிய சக்தியானது பலவாறாகப் பிரிக்கப்பட்டு வெவ்வேறு பொருள்போல் தோன்றினாலும் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து, அகண்டமாகக் கவனித்தால் அந்த சக்தியேதான் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தத்வமின்பதை யாவரும் எளிதில் அறியக்கூடும். எந்த நூல்களிலும் எவ்விதமான கதாஸந்தர்ப்பங்களிலும் அந்தந்த வஸ்துவிலுள்ள சக்தியானது பூஜிக்கப்படுமென்றியில், சக்திக்கு ஆதாரமாகாதவனான புருஷன் ஒருவராலும் மதிக்கப்படமாட்டான். “நான் ரொம்பவும் அசக்தன் என்னை யார் மதிப்பார்கள்?” என்று அவரவர்களே ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள். சக்தியின் மஹிமையைப் பற்றி வர்ணிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த க்ரந்தகர்த்தாவான ஜகத்குரு மஹாஸ்வாமிகளவர்களே புருஷரூபமான தேவதைகளுக்கு புக்தி முக்திகளைக் கைகளால்தான் கொடுக்க சக்தி உண்டு; சக்தி என்ற பரதேவதைக்கோ தனது பாதங்களாலேயே பக்தர்கள் விரும்பும் பலத்திற்கு மேலானதாகவே புக்தியையோ முக்தியையோ கொடுக்கும் வல்லமை உண்டு என்று வர்ணித்திருக்கிறார்கள். கைகளால்

அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் தேவதைகளும், சக்தி அவர்களிடம் இருந்தால்தான், அதை அளிப்பார்கள் அன்னியில் சக்தி அற்றவர்களானால் அவர்களால் கைகளால் ஒன்றையும் கொடுக்க முடியாது. சக்தி என்ற பரதேவதைக்கோ பக்தனுடைய அபீஷ்டத்தை தான் அளிக்க மற்றவர்களுடைய உதவி வேண்டாம். தன்னுடைய ஸ்ரீபாதத்தை தர்சனம் செய்தவர்களுக்கு அந்த பாதகமலங்களிலிருந்தே அதிகமாக புக்திமுத்திகளை வர்ஷிக்கின்றனர். இதைக் கவனித்தால், சக்தி என்ற பரதேவதையே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தேவதை என்பதை யார்தான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள் ?

தவிர, ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸுகீவனும் ஸ்ரீராமனும் ஸக்யம் செய்துகொண்ட பிறகு, ஸ்ரீராமன் தன் வருத்தாந்தத்தை ஸுகீவனுக்குச் சொல்லவும், ஸுகீவன் தன் வருத்தாந்தத்தை ஸ்ரீராமனுக்குச் சொல்லி வருவதுமான ஸந்தர்ப்பத்தில், ஸுகீவன் ராமனைப் பார்த்து, ஸ்வாமின் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பாக ராவணன் ஓர் உத்தம ஸ்திரீயை அபஹரித்துக் கொண்டு புஷ்பக விமானத்தில் தன் நகரத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். நாங்கள் இந்த ரிச்யமுக பர்வதத்தினுடைய சிகரத்தில் எப்பொழுதுமே வஸித்து வரும் காரணத்தால், அக்காலத்திலும் நாங்கள் இங்கு இருந்தோம். புஷ்பக விமானத்தையும் கவனித்துப் பார்த்தோம். விமானத்திலிருந்த ஸ்திரீயானவள் எங்களைக் கவனித்ததும். எங்கள் மத்தியில் ஒரு பிதாம்பரத்தில் சில வஸ்துக்களைக் கட்டி கீழே போட்டாள். அதை நாங்கள் அவிழ்த்து பார்த்தபொழுது விலை மதிக்க முடியாததான அநேக ஆபரணங்கள் அதில் இருந்தன. உடன் அதை அந்த வஸ்தரத்திலேயே முடிந்து மிகவும் பயத்துடன் ரக்ஷித்து வருகிறோம். இதோ அந்த வஸ்து இருக்கிறது. நாங்கள் அதை அவிழ்த்து பார்க்கலாம். அதிலுள்ள ஆபரணங்கள் ஸீதையினுடையதானால் அன்று ராவணன் புஷ்பக விமானத்தில் அபஹரித்துச் சென்ற ஸ்திரீ, ஸீதைதான் என்று நிச்சயம் செய்துவிடலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த பொருள்களை ராமனிடம் காண்பித்தான்.

ஸ்ரீராமனும் ஸீதாதேவியினுடையதுதான், என்று அறிந்தவரானாலும் அதை, தான் தீர்மானிக்காதவர்போல் நடித்துக் கொண்டு, லக்ஷ்மணஸ்வாமியைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மண! இந்த ஆபரணங்கள் ஸீதையினுடையதுதானா?” என்று கேட்டார். லக்ஷ்மணனோ தேவியின் பாதத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டு வந்த பாதஸரத்தை மாத்ரம் ஸீதையினுடையதுதான் என்பதை நிச்சயமாகச் சொன்னார். முகத்திலோ, கைகளிலோ அலங்கரிக்கப்பட்டு

வந்த ஆபரணங்களைப்பற்றித் தனக்கு தெரியாது என்றும் சொல்லி விட்டார். இவ்விதம் சொன்ன லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஸ்ரீராமனும், “லக்ஷ்மண! பாதஸரத்தை மாத்ரம் நீ அறிந்திருக்கின்றாயே, மற்ற ஆபரணங்களை ஏன் அறிந்து கொள்ளவில்லை? அதன் காரணம் என்ன?” என்று கேட்க, லக்ஷ்மண ஸ்வாமியும் ராமனைப் பார்த்து, “அண்ணா! நான் ஸகலவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அடைய பராசக்தியான தேவியினுடைய பாதார விந்தங்களை தர்சனம் செய்யும் வழக்கமாகையால் அங்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட பாதஸரத்தை நான் அறிந்தேன். தேவியினுடைய மற்ற ப்ரதேசங்களில் என்னுடைய த்ருஷ்டிக்கு ஸஞ்சாரம் ஏற்பட காரணமில்லாததினால் அந்த ப்ரதேசங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களைப்பற்றி நான் எவ்விதம் அறிய முடியும்?” என்று சொல்லி விட்டார்.

இதனால் தேவியினுடைய சரணாவிந்தத்தின் மஹிமையானது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசிக்கின்றதல்லவா! ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் இக்கதையானது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசிக்கின்றது. இந்த ஒரு உதாஹரணமே சக்தி தத்வம் மேலானது என்பதற்கு ப்ரமாணமாகப் போதாதா. ஸ்ரீராமச்சந்த்ர மூர்த்தியே அயோத்யா நகரத்தில் அச்வமேத மஹாமண்டபத்தில் குசலவாள் திவ்ய வீணையுடன் ஸ்ரீராமகதையை கானரூபமாக ப்ரவசனம் செய்து கொண்டு வரும் ஸமயத்தில் இந்த சரித்ரம் தனக்கும் ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதை பஹிரங்கமாக மஹா ஜனங்களுக்கு ப்ரகாசப்படுத்தி இருக்கிறார். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் தனக்கு ப்ராதான்யம் இல்லை என்பதை ஸ்ரீராமனே அங்கீகரித்து விட்டார். தனக்கு அந்த நூலில் ப்ராதான்யம் இருந்தால் தன்னுடைய சரித்ரம் தனக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கக் கூடியது என்று ராமனே சொல்லுவாரா? அப்படியானால் அது ஆத்மச்லாகனையாக ஆகின்றபடியால் சாஸ்த்ர விருத்தமார்க ஆகும். ஆகையால் தனக்கு ப்ராதான்யத்தை ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஸீதா தேவிக்குத்தான் ப்ராதான்யத்தை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்.

ராமாயணம் என்று அந்த நூலுக்குப் பெயர் ஏற்பட்டாலும், ஸீதையினுடைய சரித்ரம் என்றுதான் வால்மீகி மஹர்ஷியும் அந்த நூலுக்கு நாமகரணம் செய்திருக்கிறார். இவ்விதம் பூரிமத் ராமாயணத்தில் முன் பின் கதா ஸந்தர்ப்பங்களை கவனித்துப் பார்த்தால் சக்தியினுடைய மஹிமைதான் விளங்கி வருகிறது. பூரிமத் ராமாயணம் மாத்ரமல்ல; மற்ற எந்த இதிஹாசப் புராணங்களையும் ஸ்ம்ருதிகளையும், வேதங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தாலும் ஆங்காங்கு சக்திக்கே ப்ராதான்யமானது ப்ரகாசிக்கின்றது. லோகங்களிலோ, இது ப்ரஸீத்தமானதே. ஒரு க்ருஹத்தில் க்ருஹிணி என்ற ஸ்தீகளுக்கு சாஸ்த்ர விருத்தமில்லாததான அம்சங்களில் ப்ராதான்யத்தைக் கொடுத்தாலொழிய க்ருஹக்ருத்யம் ஸர்வர நடைபெறுது. அதுபோல் ஜகத்க்ருத்தியத்திலும் கடவுளும் சக்தியை ப்ரதானமாக வைத்துத்தான் ஒரு கார்யத்தை செய்ய முன் வருகிறார். லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ, பரிபாலிக்கவோ, ஸம்ஹரிக்கவோ, பராசக்திக்கு இச்சை ஏற்படும்பொழுது இந்த மூன்று கார்யத்தையும் நிர்வாஹம் செய்ய, தேவியே தன் கடாஷுத்தால் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலான தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறாள் என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்க

தேவியினுடைய பெருமையைப் பற்றி யாரும் “இவ்வளவுதான்” என்று வர்ணிக்கமுடியாது. ஸகலலோகத்திற்கும் சாச்வதமான தாயாராக ஆகிறாள் என்பதும், லோகம், வேதம், இவைகளில் ப்ரஸீத்தமானது. தாயினிடம் பக்தி இல்லாத ப்ராணிகள், ப்ராணிகளாகவே ஆகமாட்டார்கள். ஆகையால் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் அழிவற்ற தாயாரான பராசக்தியினிடம் மேலான பக்தி ஏற்படவேண்டியது அவச்யமானது என்பதை உத்தேசித்து தேவியினுடைய மஹிமையை ப்ரகாசம் செய்ய ஜகத்க்ருவான பரமாசார்யாள் இந்த க்ரந்தத்தை இயற்றினார்கள். அவர்கள் செய்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்களுக்குள் இந்த க்ரந்தமானது மிகவும் மேலானது.

இந்த க்ரந்தத்தை படித்துவரும் வழக்கமுள்ளவர்களுக்கு தேவியானவள் ஸகல கல்விகளிலும் அபூர்வமான பயிற்சியையும்,

பார்களாலும் பூஜிக்கக்கூடிய தன்மையையும், தேவியே கொடுத்து அனுக்ரஹம் செய்கிறாள். மூகாம்பிகா க்ஷேத்ரத்தில் ஒரு ஊமையும், செவிடும் அஞ்சலிபந்தமாத்ரத்தால் மஹாகவிகளாக ஆனார்கள் என்பதும் ப்ரஸித்தமானது. இத்துடன் தென்மொழியில் மஹாவித்வானான ஸம்பந்தமூர்த்தி வடமொழியில் மஹாவித்வானான காளிதாஸன் முதலான மஹான்களோ முக்யமாக இந்த க்ரந்தத்தையே இயற்றிய ஜகத்குருவோ, லோகங்களில் நிகரற்ற மான்யதையை தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தால் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் ப்ரஸித்தமானது.

நமது லோகத்திற்கும் வாழ்க்கைக்கும் இந்த நூலை ஓர் அபூர்வமான கல்பவ்ருக்ஷமாக பூலோகத்தில் ஸ்தாபனம் செய்வதற்காகவே மஹாகைலாசத்திற்கு அதிபதியான சாக்ஷாத் பரமேச்வரனே கேரள க்ஷேத்திரத்தில், சிவகுரு, ஆர்யாம்பாள் என்ற திவ்ய தம்பதிகளை ஒரு நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு சங்கர பகவத்பாதாள் என்ற ப்ரஸித்தமான திருநாமத்துடன் அவதரித்தார்கள் என்பதையும் வித்வான்கள் அறியக்கூடும். அவர்களால் இயற்றப்பட்ட இந்த க்ரந்தத்தையே கல்பவ்ருக்ஷமாக வைத்துக்கொண்டு மற்ற நூல்களை இந்த வ்ருக்ஷத்தின் பத்ரங்களாகவும், புஷ்பங்களாகவும், காய்களாகவும், கனிகளாகவும், சாகைகளாகவும், உபசாகைகளாகவும், பாவிக்கவேண்டும்.

இவ்விதமிருக்க இந்த நூலை ஒவ்வொரு ச்லோகமாகப் படித்து தேவியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறவர்களுக்கு ஸர்வஸௌபாக்யமும் ஏற்படும் என்பதில் கொஞ்சமேனும் ஸந்தேஹமே இல்லை. ரோக நிவ்ருத்தியிலோ துர்தேவதைகளை விரட்டுதல்களிலோ, சத்ருக்களை ஜயிப்பதிலோ, கல்வி பயிற்சியை அடைவதிலோ, அபம்ருத்யுவை பரிஹாரம் செய்து கொள்வதிலோ, ஸகலவிதமான அரிஷ்டத்தையும் பரிஹாரம் செய்து கொள்வதிலும், ஸகலவிதமான இஷ்டங்களையும் அடைவதிலும் இந்த நூலைப் போல் ஒவ்வொரு க்ருஹத்திலும் இருந்து வரவேண்டிய சிந்தாமணி வேறு ஒன்றுமே இல்லை. ஆகையால் ஸகல ஜனங்களும் ஸ்தோத்ர க்ரந்த பாராயண மூலமாக ஸகலவிதமான அரிஷ்ட நிவ்ருத்தியை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு மேன்மேலும் ஸௌபாக்யத்துடன் கூடினவர்களாக ஆவார்கள் என்ற விஷயத்தில் தப்த பரசுக்ரஹண மூலமாக சபதம் செய்யலாம்.

ப்ரும்மவித்யா ரூபிணியான பரம்பிகையின் பரதத்வத்தை போதிக்கின்ற இந்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தத்தை பாராயணம் செய்து, அதனால் தேவியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறவர்களுக்கு பராசக்தியே நேரில் ஆவிர்பவித்து வித்யாதானம் செய்கிறபடியால், ஸகல விதமான வித்யைக்கும் மூலபூதமான தேவியினுடைய நிலயமான இந்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தத்தை கேவலம் மர்த்யர்களான ஜனங்களுக்கு எதிரில் ப்ரகாசப்படுத்திய ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாளுடைய திவ்ய பாதபத்மங்களில் பரமபக்தியுடன் இந்த ஸ்தோத்ர க்ருந்தத்தைப் பாராயணம் செய்து ப்ரும்மவித்யா ரூபிணியான பரம்பிகையினுடைய திவ்ய தர்சனத்திற்கு யோக்யமான ஜன்மாவே ஸபல ஜன்மாவாக ஆகும் என்பதை ஸகல புண்ய ஜனங்களும் அறிந்து பரமாசார்யாளுடைய அனுக்ரஹத்திற்கும் பரம்பிகையினுடைய அனுக்ரஹத்திற்கும் பாத்ரபூதராவர்களாக.

தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரியள்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பூஜ்யபாதாள்

ஸம்ஹாரம். தீரோதானம், அனுக்ரஹம் என்ற ஐந்துவிதமான காரியங்களையும் செய்து மானிடத்திலுள்ள பச்சுவர்த்தம் என்ற தன்மையை மீட்டானம் செய்துகொள்கிறார். இதனால் எந்த தேவியினுடைய ஸம்பந்தத்தினால்தான் பரம்பொருளாகிய பரமசிவனுக்குக்கூட ஐகத் காரணத்தவம் என்ற தன்மையானது வீழ்த்தக்கிறதோ, அந்த தேவியானவள்தான் மேலான விதமவட என்-அந்த வேறு காரணத்தவம் திருமக்கவேண்டுமோ :

இதனால் அந்த தேவியானவள் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா யான ப்ரம்மா, ஸ்தித்திகர்த்தாவான விஷ்ணு, ஸம்ஹார கர்த்தாவான ப்ரத்ரன் என்று தீர்த்திகளென்ன, இந்திரன் முதலான எட்டு தீக்பாலகர்களென்ன, மஹிமுள்ள தேவர்களென்ன, எல்லா தேவர்களுக்கும் கூட பூஜிக்கத் தகுந்த தேவதைமாக ஆகிறார். சென்ற அநேக ஜன்மங்களில் அளவிடமுடியாத தவத்தைச் செய்தவர்கள்தான், பராசக்தியான தேவியை காயிகபக்தியாகிற நமஸ்காராதிகளாலோ, வாசிக பக்தியாகிற ஸ்தோத்ரங்களாலோ, மானஸிக பக்தியாகிய த்யானாதிகளாலோ ஆராதித்து ஜன்மஸூயத்ததை அடைய முயற்சி செய்வார்கள். ஸுக்ருதம் என்ற தவத்தைச் செய்யாதவர்களுக்கு, இந்த தேவியினுடைய விஷயத்தில் பூஜிக்கவேண்டுமென்று மனம வருவது ரொம்பவும் அரிதுதான். ஸாக்ஷாத் பரமசிவனுடைய தீரு அவதாரமாகவோ அல்லது இனி ஜன்மா எடுக்கக்கூடிய கர்மா இல்லாமல் ஸகல கர்மாக்களையும் அனுபவித்து ஒழித்தவனாகவோ இருக்கும் புண்ய ஜனத்துக்குத்தான் பராசக்தியினுடைய பூஜையிலோ அவருடைய மஹிமையை விளக்கிக் காட்டுகிற மஹாமந்த்ராதிகளை குருமுகமாக உபதேசம் செய்து கொண்டு ஜபம் செய்வதிலோ அதிகாரம் ஏற்படும். அதில்,

यदि वा पश्चिमं जन्म यदि वा शङ्करः स्वयम् ।

तेनैव लभ्यते विद्या श्रीमत्पञ्चदशाक्षरी ॥

யதி வா பச்சிமம் ஜந்ம யதி வா சங்கர: ஸ்வயம் |

தேநைவ லப்யதே வித்யா ஸ்ரீமத்பஞ்சதசாக்ஷரி ||

என்ற சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகும்.

ஆகையால் ரொம்பவும் அரிதான மானிட ஜன்மாவை அடைந்தவர்கள் ஸர்வலோகத்திற்கும் மாதாவான பராசக்தியென்ற பரதேவதையை உபாஸிக்கவேண்டியது மிகவும் அவச்யமாகும் என்பதுதான் மேற்சொன்ன ச்லோகத்தின் முக்யமான தாத்பர்யமாகும்.

2. பராசக்தியின் பாததூளி மஹிமை

तनीयांसं पांसुं तव चरणपङ्केरुहभवं

विरिञ्चिः संचिन्वन् विरचयति लोकानविकलम् ।

वहत्येनं शौरिः कथमपि सहस्रेण शिरसां

हरः संक्षुच्यैनं भजति भसितोद्धूलनविधिम् ॥ २ ॥

தநீயாம்ஸம் பாம்ஸும் தவ சரணபங்கேருஹபவம்

விரிஞ்சி: ஸம்சிந்வன் விரசயதி லோகாநவிகலம் ।

வஹத்யேநம் செளரி: கதமபி ஸஹஸ்ரேண சிரஸாம்

ஹர: ஸம்க்ஷுத்யைநம் பஜதி பஸிதோத்தூலநவிதிம் | 2 |

பதவுரை :—

हे! भगवति - ஹே! பகவதி = ஹே பரதேவதையே
विरिञ्चिः - விரிஞ்சி: = ப்ரும்மா தவ - தவ = உன்னுடைய
चरणपङ्केरुहभवं - சரணபங்கேருஹபவம் = தாமரைப்பூவைப்போ
லொத்த உன் பாதங்களிலிருந்து உண்டானதாயும் தனியாंस -
தநீயாம்ஸம் = ரொம்பவும் ஸுக்ஷ்மமாயுமுள்ள பாंसु -
பாம்ஸும் = (புழுதியை) தூளியை संचिन्वन् - ஸம்சிந்வன்
= சேர்த்துத் திரட்டி लोकान् - லோகாந் = பூராதி ஸப்த
லோகங்களென்ன, அதலம் முதலான ஸப்த லோகங்க
ளென்ன ஆக 14 லோகங்களையும் अविकलं - அவிகலம் =
ஒன்றுக்கொன்று நெருங்காமல் விசாலமாக இருக்கும்படி
विरचयति - விரசயதி = ஸ்ருஷ்டிக்கிறார் तथा - ததா =
அப்படியே शौरिः - செளரி: = ஆதிசேஷனுடைய ரூபமாக
விளங்கிவரும் விஷ்ணு ஏந் - ஏநம் = 14 லோகங்களாகப்
பிரிக்கப்பட்டு வருகிற உன் பாததூளியை शिरसां सहस्रेण -
சிரஸாம் ஸஹஸ்ரேண = தனது ஆயிரம் தலைகளினாலே
कथमपि - கதமபி = மிகவும் ப்ரயாஸத்துடன் वहति - வஹதி =
தாங்கிக்கொண்டு रक्षிக்கिरुर् तथा - ததா = அப்படியே
हरः - ஹர: = ப்ரளயகாலத்தில் ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும்-
ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனும் ஏந் - ஏநம் = இந்த லோகமாக

விளங்கிவரும் உன் பாததூளியை சங்கு - ஸங்குத்ய = நன்றாகப் பொடி செய்து **भसितोद्भवनविधि** - பஸிதோத்தூல நவிதம் = விபூதியினால் செய்துகொள்ளவேண்டிய உத்தூலனம் என்ற அனுஷ்டானத்தை **भजति - பஜதி** = ஸேவிக்கிறார் (செய்கிறார்).

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தினால் ஸங்குத்ய ராஜராஜேஸ்வரியான பரதேவதையினுடைய திரு பாதங்களில் ஸம்பந்தப்பட்ட புழுதியாகிற தூளியின் மஹிமையானது சொல்லப்படுகிறது.

அதாவது ஸர்வேச்வரியான ஜகன்மாதா தனது பொற்பாத கமலங்களால், தனது ஸ்ரீபுரம் என்ற நகரத்தின் உத்யானவனத்தில் ராஜயோகிகளுடைய ஸங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தீவ்ய பூமியில் மந்த மதியாக நடந்துகொண்டு ஸகிகளுடன் ஆநந்தமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, சதுர்முகனான ப்ரும்மா ஒரு ஸமயம் அந்தப் பரதேவதையை தர்சனம் செய்யும்படியான பாக்யவானாக ஆனார். அப்படி தேவியினுடைய தர்சனத்தைச் செய்து தனது ஜன்மாவைப் பரிசுத்தமாகவும் செய்து கொண்ட பிற்பாடு அந்த அம்பாள் நடந்துவந்த ப்ரதேசத்திலுள்ள புழுதித்துளிகளை தான் ஸ்லீகரித்துக்கொண்டு, அதினின்றும் பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம், மஹர்லோகம், ஜநலோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் என்ற மேல் லோகங்களாகிய ஏழு லோகங்கள் என்ன, அதல, விதல, ஸுதல, ரஸாதல, தலாதல, மஹாதல, பாதாள என்ற கீழ் லோகங்களாகிய ஏழு லோகங்கள் என்ன, ஆக பதிநான்கு லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, லோகத்திற்கு தான் **ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா** என்ற மேன்மையை அடைந்தார்.

அதுமாத்ரமல்ல, இந்த லோகங்களெல்லாம் ஸ்ரீ தேவியின் பாததூளியின் அம்சம் என்று அறிந்து அந்த உலகத்தில் ஒரு மான்யதா புத்தியையும் வைத்து மஹாவிஷ்ணு தான் ஆதிசேஷன் என்ற ஸர்ப்ப ராஜாவின் உருவத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு தனது ஆயிரம் தலைகளால் மேற்சொன்ன உலகங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு ரக்ஷித்து வருகிறார்.

இதை அறிந்த ருத்ரனோ, ப்ரும்மாவுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் ஸ்ரீ ராஜ ராஜேச்வரியினுடைய பாத தூளி கிடைத்ததே, நாம் அதை அடைய பாக்யமில்லாதவனாக ஆகிவிட்டோமே என்று நினைத்து, மஹா ப்ரளய காலத்தில், ஸம்ஹார க்ருத்யத்தில் 'நான்

கத்தாவாக ஆகிறேன்' என்று தீர்மானித்து அவ்விதமே ப்ரளய காலத்தில், மேலே சொல்லப்பட்ட பதினான்கு லோகங்களாக பிளங்கியும் அம்பாளுடைய பாத்தாளியை நன்றாக கையிலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு "திடம்பக" மந்தாத்தால் பொடியாக்கி தேவியனுடைய மூலத்துறைத் தான் அடைவதற்காக, தன் பாகம் முதல் சிவ மணியிலும் மணியும், தீத்தில் அந்த பஸ்மா மூலம் முதல்கொண்டு தான் க்ருதார்த்தகுதிய பாதேவதையி னுடைய தீபாளத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்.

புறமும் மருமம், விந்து, தந்தன் மரம் தீபுத்திகளும் கொண்டுள்ளும் பாத தூளியைப் பூசும் செய்து அதனால், காட்சன் மூலம் தீபாளியை அடைந்து, சிவமலம், சித்தி, மம்லாரம் என்று தம்கருக்குடைய மூலம் கொண்டு செய்துவருகின்றீர்கள் தீபி, சிவமலம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சிவமலம், சித்தி, மம்லாரம் என்ற அவர்களுடைய கார்பங்களி வலிக்க அவர்களுக்கு சக்தியில்லை என்று சொகிறது. தேவதைகளுக்குக்கூட அம்பா னுடைய பாத தூளியின் மஹிமையினால்தான், ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யங்களும் ஏற்படுகிறது என்பது திண்ணம். ஸகலமான துறும்பிகளுக்கும் ஆயாரோக்ய ஐச்வர்யாபிவ்ருத்திக்கும், சத்ரு கடியத்திற்கும் தீவ்ய நூனப்ராப்திக்கும் பாதேவதையினுடைய பாதாவிந்த தூளியின் பூஜையே மேலானதும் அவச்யமும் என்று அறியவும்.

ஆனால் தேவி அப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும்பொழுது நமக்கு அந்த அம்பாளுடைய பாதகமலம் ஸம்பந்தப்பட்டப்ரதேசம் தெரிந்து அதற்குப் பிறகு நாம் அந்த பாததூளியை அடைந்து பூஜிப்பது என்பது நமக்கு எப்படி ஸீத்திக்கும் என்று எண்ணலாம். ஆகிலும் அந்த பாததூளியை அடைவதற்கும் ஒரு ஸுலபமான உபாயம் உண்டு. அதாவது, ஏதாவது ஒரு பெளர்ணமி தினத் தன்று ஒரு ஸுவாஸிநீயை, ஸுவாஸிநீ பூஜாவிதிக்ரமத்தை அனுஸரித்து, நாம் பூஜிக்க வேண்டும். நமது க்ருஹத்திற்குள் அந்த ஸுவாஸிநீயை அழைக்கும்போது, நமது க்ருஹத்தின் வாசலிலிருந்து, ஸுவாஸிநீ பூஜைக்காக அமைந்திருக்கும் பீடம் வரையிலும் நதியிலுள்ள மணலைக்கொண்டுவந்து வஸ்த்ரகாயம் செய்து பூமியில் அதை வாரியிறைத்து, அதன்மேல் அந்த ஸுவா ஸிநீயினுடைய பாதங்கள் படும்படியாக அழைத்துப் போக வேண்டும். பூஜாவிதிகள் முடிந்து ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளால் ஸுவாஸிநீயை ஆராதித்து, அவள் அந்த குடும்பத்தார்களுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து வெளியில் போகும்பொழுதும் முன்போலவே அந்த மணல் பாதை வழியாகவே செல்லும்படி செய்யவேண்டும், அப்படியானால்,

3. மோக்ஷப்ரதமான பாததூளி

अविद्यानां अन्तस्तिमिर मिहिरद्वीपनगरी
जडानां चैतन्यस्तवक मकरन्दसृतिझरी ।
दरिद्राणां चिन्तामणिगुणानिका जन्मजलधौ
निमग्नानां दंष्ट्रा सुररिपुवराहस्य भवति । ३ ॥

அவித்யாநாம் அந்தஸ்திமிர மிஹிரத்வீபநகரீ
ஜடாநாம் சைதந்யஸ்தபக மகரநதஸ்ருதிஜரீ ;
தரீத்ராணாம் சிந்தாமணிகுணநிகா ஜன்மஜலதௌ
நிமக்நாநாம் தம்ஷ்ட்ரா முரரிபுவராஹஸ்ய பவதி || 3

பதவுரை :—

ஹே ! மகவதி - ஹே ! பகவதி = ஹே ! மஹா சக்தியே
ஈய: - ஏஷ: = இந்த மகவதாஷ்ரணு: - பவத்பாதாப்ஜரேணு:
= உன்னுடைய பாததூளியானது அவித்யாநாம் - அவித்யாநாம்
= அக்ஞானிகளுக்கு அந்ஸ்திமிரமிஹிரதீபநகரி - அந்தஸ்திமிர
மிஹிரதவீபநகரீ = ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற மூல
அக்ஞானமென்ற இருட்டுக்கு ஸூர்யன் உதிக்கும் ஸமுத்
திரத்தின் நடுப்ரதேசமாகிய நகரமாக விளங்கிவருகிற
தாயும் ஜடானாம் - ஜடாநாம் = மந்தபுத்தியுள்ளவர்களுக்கு
சைதந்யஸ்தபகமகரநதஸ்ருதிஜரீ - சைதந்யஸ்தபகமகரநதஸ்ருதிஜரீ
= ஆத்ம ஞானமாகிய கல்ப வ்ருக்ஷத்தினுடைய பூங்கொத்
தின் ரஸத்தினுடைய பெருக்கை ப்ரவாஹிக்கச் செய்கிற
தாயும் தரித்ராணாம்-தரித்ராணாம் = ஏழைகளுக்கு சிந்தாமணி-
சிந்தாமணி குணநிகா = ஸகல ஐச்வர்யத்தையும் கொடுக்
கக்கூடிய சிந்தாமணி ரத்தினத்தின் ஸமுஹம்போல் விளங்கி
வருகிறதாயும் ஜன்மஜலதௌ - ஜன்மஜலதௌ - பிறப்பாகிய
ஸமுத்ரத்தில் நிமகநாநாம் - நிமக்நாநாம் = மேலே வரமுடியாமல்
மூழ்கிப் போகிறவர்களுக்கு சூரரிபுவராஹச்ய - சூரரிபுவராஹஸ்ய
= யக்ஞவராஹ மூர்த்தியாக அவதாரம் செய்த
மஹாவிஷ்ணுவினுடைய த்ஷ்டா - தம்ஷ்ட்ரா
போலும் भवति - பவதி = விளங்குகிறது.

தா த்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகமும் முன் ச்லோகத்துடன் சேர்ந்துதான் ஒரே ப்ரயோகமாக ஆகும். இதனாலும் ஜகன்மாதாவான பரதேவதை யினுடைய பாததூளிதான் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. ப்ராணிகளுக்கு ரொம்பவும் அவச்யமாக மானிட ஜன்மாவில் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டிய புருஷார்த்தங்களிலேயே முக்யமானது மோக்ஷ மென்பதுதான். அந்த மோக்ஷத்தையோ, பரதேவதையினுடைய பாததூளியானது தன் பக்தர்களுக்கு வெகு ஸுலபமாகக் கொடுத்து விடும். பிறப்பும் இறப்புமே ஸம்ஸாரம் என்று சொல்லப்படும். அது ஒரு கடலாகவும் வித்வான்களாலும், சாஸ்த்ரங்களாலும் வர்ணிக்கப்பட்டு வருகிறது. கடலுக்கு எப்படி கரையே இல்லையோ, அதன் ஆழத்தையும் எப்படி ஒருவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாதோ, அதுபோல் ஸம்ஸாரத்திற்கு கரையுமில்லை; இத னுடைய காம்பீர்யமும் இவ்வளவுதான் என்று யாராலேயும் அறியவும் முடியாது. அந்த தன்மையை அனுஸரித்து இந்த ஸம்ஸாரத்தையும் ஸமுத்ரமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஸமுத்ரத் திலா ஸகலமான ஜீவகோடிகளும் மூழ்கித் தபிக்கிரர்கள். மேல் வந்து மிதக்கமுடியாமலும் மூழ்கிவிடுகிரர்கள். பொருளாசை, மண்ணாசை, பெண்ணாசை என்ற அநேகவிதமான பாசங்களா லும் கட்டப்பட்ட அவயவங்களோடும், மலம், மாயா, பாசம் என்ற மூன்றுவிதமான பெரிய கனமுள்ள கல்லோடுகூட சேர்த்துக்கட்டப் பட்டவர்களாயும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை இழந்து, காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்ற ஆறு திருடர்களால் இந்த ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தில் நன்றாகத் தள்ளி அமுக்கப் பட்டவர்களாக இருந்துகொண்டு ஜீவகோடிகளெல்லாம் கஷ்டப் பட்டு வருகிரர்கள். அவ்விதமான கஷ்டங்களிலிருந்தும் ஜீவ கோடிகளை விமோசனம் செய்து வைப்பதில் ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்துதிக்க ப்படுகிற தேவதையான பராசக்தியினுடைய பாததூளியைப் போல் ஸாமர்த்யமுள்ளதான ஸாதனமே வேறென்றும் லோகத்தில் கிடையாது. தேவியினுடைய பாததூளியை முன் ச்லோக தா த்பர் யத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரகாரம் யார் உபாஸித்து வருகிரர்களோ, அவர்களுக்கு தேவியே ஸ்வப்னத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆகி, ஞான ஸம்பந்தமூர்த்தி முதலானவர்களுக்கு அருள் செய்ததுபோல், கடாக்ஷ தீக்ஷயினால் மோக்ஷஸாதனமான ஜீவப்ரும்ம ஐக்ய ஞானத்தை அந்த ஜீவர்களுடைய மனதில் உதிக்கும்படி செய்து அது மூலமாக ஜீவகோடிகளை முக்தர்களாகவும் கருணையினால் செய்கிரள். ஆகையால் தேவியினுடைய பாததூளியின் பூஜை முமுக்ஷுக்களுக்கு (மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு) ரொம்ப வும் அவச்யமானது. அந்த மஹிமையைத்தான், இந்த ச்லோகத் தினால், விஷ்ணுவினுடைய வராஹாவதாரத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டிச் சொல்லப்பட்டது.

முன் காலத்தில், ஹிரண்யாக்ஷன் என்ற ஒரு அஸுரனால் பூமாதேவியானவள் அபஹரிக்கப்பட்டு ஸமுத்ரத்தில் முழுக்கடிக்கப் பட்டு பாதாளலோகம் கொண்டு போகப்பட்டாள். அந்த ஸமயத்தில், மஹாவிஷ்ணுவானவர், ஆதிவராஹாவதாரம் செய்து அந்த ஹிரண்யாக்ஷனையும் த்வம்ஸம் செய்து, தனது தெத்திப்பல்லினால் பூமாதேவியையும் எடுத்துத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து, யதாபூர்வமாக ஸ்தாபித்து லோகத்திற்கு உபகாரம் செய்தார். இந்த கதையானது ஸ்ரீமத் பாகவதம் முதலான க்ரந்தங்களில் ப்ரஸித்தமாக விளங்கும். அதுபோல் ஜீவ ஸமுஹமானது **காமன்** என்ற ஹிரண்யாக்ஷனால் அபஹரிக்கப்பட்டு ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தினுடைய அடிபாகத்திற்கு கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விஷயத்தில் தேவியினுடைய பாததூளியானது, வராஹாவதாரம் செய்த மஹாவிஷ்ணுவினுடைய தெத்திப்பல்போல் விளங்கி வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டபடியால், மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு முழுக்ஷுக்களுக்கு அம்பாளுடைய பாத தூளியே பரம உபாயமாகும் என்பது வெளியாகிறது.

முழுக்ஷுக்களுக்கு மட்டுமல்ல, புழுக்ஷுக்களுக்கும் (போகத்தை இச்சிக்கிறவர்களுக்கும்) தேவியினுடைய பாததூளியேதான் ஸேவிக்கத் தகுந்ததாக ஆகிறது. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் **சிந்தாமணி** என்ற ஒரு ரத்ன விசேஷம் உண்டு. அது தன்னருகில் வந்தவர்களுக்கு அளவற்ற பொருளைக் கொடுப்பதோடும் கூட ஒவ்வொரு தினத்திலும் தான் அளவற்ற பொருளை உண்டுபண்ணி, அவ்விதமான பொருளாலேயே அந்த ஸ்வர்க்கத்தை நிரப்பிவிடும். அந்த சிந்தாமணி ரத்னத்திற்கு அவ்வளவு விசேஷமானது சாஸ்த்ரங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தேவேந்த்ரனுக்கும் விசேஷ பெருமை ஏற்படுகிறது. இந்த பூலோகத்தில்கூட ஒரு ஸமயம் “**ஸத்ராஜித்**” என்ற ஒரு மஹானுபவன் ஸூர்யனை உபாஸித்து, அந்த உபாஸனாபலமாக சிந்தாமணி என்ற ரத்ன ஜாதியில் சேர்ந்த “**ஸ்யமந்தகமணி**” என்ற ஒரு ரத்ன விசேஷத்தை ஸூர்யன் மூலமாக வாங்கிக்கொண்டு, குபேரனுக்கும் குபேரனாக விளங்கிவந்தான். அவனுடைய ஸம்பத்தைப் பார்த்து, லக்ஷ்மீபதியான மஹாவிஷ்ணுவின் திரு அவதாரமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபரமாத்மாவுக்கும் கூட ஒரு பெரிய ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று என்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சிந்தாமணி என்ற ரத்ன விசேஷத்திற்கு அவ்வளவு பெருமை உண்டு. அம்பாளுடைய பாததூளியோ, சிந்தாமணி என்ற ரத்ன விசேஷங்களுடைய கூட்டமாக விளங்கி வருகிறது. ஒன்று, இரண்டல்ல, அநேக சிந்தாமணி ரத்னங்களுக்கு ஸமானமாகும் அம்பாளுடைய பாததூளி. அதை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு

ஸகல ஸௌபாக்யமும் உண்டாகுமென்பதில் ஆக்ஷேபணையே இல்லை. ரொம்பவும் ஏழையான குடும்பிகள் தனது குடும்ப பரணத்திற்காக வீணாக என்னென்னவோ உபாயங்களைச் செய்கிறார்களே ! ஏன் வீண் கஷ்டம். அவைகளை நிறுத்திவிட்டு, தேவியினுடைய பாத்தூளியை விதிவத்தாக பூஜித்தால், அவர்களுக்கு அஷ்டைச்வார்யமும் பொங்கிவரும். இதனால் புபுஷுக்களுக்கும் அம்பாளுடைய பாத்தூளி ஐச்வார்ய ப்ரதம் என்று நன்றாக வெளியாகிறது.

அத்துடன் ப்ராணிகள் கிஞ்சிக்குள்ளாக விளங்கிவருகிறார்கள். சென்ற விஷயங்களையோ, வரும் விஷயங்களையோ, அறிய சக்தியே இல்லை. அந்த சக்தி இல்லாத காரணத்தால்தான் ஸுகத்தை அடைந்து கொள்வதற்கு எவ்விதமான உபாயத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று தெரியாமலேயே கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஸுக ஸாதனமென்று ஏதோ ஒரு உபாயத்தை அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். அது ஸுகத்தைக் கொடுக்காத போனாலும், மஹத்தான துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. நாளை எது நேறிடப்போகிறது என்பதை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டால், ப்ராணிகளுக்கு எவ்வளவு செளக்யம் ஏற்படும். ஆகையால் சென்ற விஷயங்களையோ, வரும் விஷயங்களையோ, தூரத்திலுள்ள விஷயங்களையோ, ஸமீபத்திலுள்ளவைகளையோ, ஸ்தூல விஷயங்களையோ, ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களையோ எல்லா விஷயங்களையும் அறியக்கூடிய சக்தி தனக்கு ஏற்பட்டு, தான் **ஸர்வக்ருகை** ஆகவேண்டுமென்று நினைப்பவனும், அம்பாளுடைய பாத்தூளியை நன்றாக கைபிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். இதனால் தேவியினுடைய பாத்தூளியை உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸர்வக்ருத்வமும் ஸித்திக்கிறது. எல்லா விஷயத்தையும் அறியக்கூடிய ஞானத்தை, கல்பவ்ருக்ஷத்தினுடைய பூங்கொத்துகள், தேனை ப்ரவாஹிக்கச் செய்வதுபோல், ஆனந்தத்தை ப்ரவாஹிக்கச் செய்யும்படி அம்பாள் அருள் செய்கிறாள்.

அத்துடன் **மூலக்ருான** மென்றும் **தமஸ்** என்றும், **மாயை** என்றும் சொல்லப்படுகிற ஒரு பெரிய இருளானது, ‘ஆத்மா என்றால் யார்? ஈச்வரனென்றால் யார்? ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?’ என்ற தத்வங்களை ஜீவகோடிகளுக்குத் தெரியவிடாமல் மறைத்துக்கொண்டு, ஹிம்ஸித்து வருகிறது என்ற விஷயமும் லோகத்தில் ப்ரஸித்தமானது. அந்த அவிவேகமாகிய இருளைப் போக்கடிப்பதில் அம்பாளுடைய பாத்தூளியானது ஸூர்யன் உதிக்கின்ற ஸமுத்ரத்தினுடைய மத்யப்ரதேசம்போல் இருந்து வருகிறது. அதாவது, அம்பாளுடைய பாத்தூளியை கைப்பிடித்தவனுக்கு, மாயையாகிற இருள் விலகிப்போய் ஆத்ம தத்வம்

நன்றாக ப்ரகாசிக்கிறது என்பது வெளியாகிறது. இந்த ஜீவகோடிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலுள்ள இருளைப் போக்கடிக்கிற சக்) என்பது அம்பாள் ஒருவளுக்குத்தான் உண்டு. இதைத்தான்

हार्दसंतमसापहा ஹார்த்தஸம்தமஸாபஹா

என்ற நாமாவினால் ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதியில் ப்ரகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் மாயையிலிருந்து விலக வேண்டுமானாலும் தேவியினுடைய பாததூளியை ஆசிரயித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

இதனால் தேவியினுடைய பாததூளியை முன்சொன்னபடி ஆராதிக்கிறவர்களை ப்ராசக்தியானவள், மாயா பாசத்திலிருந்தும் விடுவித்து, ஸர்வக்ருத்வ சக்தியையும் அகண்டமான ஐச்வர்யத்தையும் கொடுத்து, அமானுஷமான தீவ்ய போகங்களையும் அனுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டு, க்ரமமாக தனது ஸாயுஜ்யம் என்ற கைவல்யத்தையும் கொடுத்து, அனுக்ரஹம் செய்கிறாள் என்பது வெளியாகிறது. ஆகையால் ச்ரேயஸ்ஸை இச்சிக்கிற ஜனங்கள் தேவியினுடைய பாததூளியை அவச்யம் ஆராதிக்க வேண்டும் என்பது ஸித்தமாகிறது.

4. மோக்ஷப்ரதமான பாதகமலங்களின் நிகரற்ற சக்தி

त्वदन्यः पाणिभ्यां अभयवरदो दैवतगणः

त्वमेका नैवासि प्रकटितवराभीत्यभिनया ।

भयात् त्रातुं दातुं फलमपि च वाञ्छासमधिकं

शरण्ये लोकानां तव हि चरणावेव निपुणौ ॥ ४ ॥

த்வதந்ய: பாணிப்யாம் அபயவரதோ தைவதகண:

த்வமேகா நைவாஸி ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா ।

பயாத் த்ராதும் தாதும் பலமபி ச வாஞ்சாஸமதிகம்

சரண்யே லோகாநாம் தவ ஹி சரணவேவ நிபுணௌ

பதவுரை :—

லோகானாं - லோகாநாம = ஸகலமான ப்ராணிகளுக்கும்
 शरण्ये - சரண்யே = சரணுகதியடையத் தகுந்தவளான
 (அதாவது ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கிறவளான) हे
 भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே त्वदन्यः - த்வதந்ய:
 = உன்னைக் காட்டிலும் வேறான டீவதரண: தைவதகண: =
 விஷ்ணு, சிவன், ப்ரும்மா, முதலான தேவதைகளினுடைய
 ஸமுஹமானது पाणिभ्यां - பாணிப்யாம் = கைகளினாலே
 अभयवदः - அபயவரத: = அபய முத்ரையினால் அபயம்
 என்ற மோக்ஷத்தையும், வர முத்ரையினால் வரமாகிய
 போகத்தையும் கொடுக்கிறதாக भवति - பவதி =
 ஆகின்றது. त्वं . த்வம் = நீயோ एकैव - ஏகைவ = ஒருவள்
 தான் पाणिभ्यां - பாணிப்யாம் = கைகளினால் प्रकटितवराभी
 त्यमिनया - ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா = மோக்ஷத்தையும்,
 போகத்தையும் கொடுக்கும் சக்தியுள்ள முத்ரையை ப்ரகடனம்
 செய்கிறவளாக ஆகாமலிருக்கிறாய் इति - இதி = என்று
 ஆலோசித்து तत्र - தவ = உன்னுடைய चरणैव = சரண
 வேவ = திருப் பாதகமலங்களே भयात् - பயாத் = ஜன்ம
 மரண ரூபமான ஸம்ஸார பயத்திலிருந்தும் त्रातुं - த்ராதும்
 = ரக்ஷிப்பதற்கும் वाञ्छासमधिकं - வாஞ்சாஸமதிகம் = பக்த
 னுடைய அபேக்ஷைக்கு அதிகமான फलं - பலம் = லாபத்
 தையும் (பலனையும்) दातुमपि - தாதுமபி = கொடுக்கிறதற்கும்
 निपुणौ हि - நிபுணௌ ஹி = ஸாமர்த்யமுள்ளதாக ஆகிற
 தல்லவா? च स = ... வைபவந்தான் மற்ற தேவதை
 களைக் காட்டிலும் உனக்குள்ள மஹிமையை வெளிப்
 படுத்துகிறது.

தாத்தபர்யம் :—

ஸாக்ஷாத் பராசக்தி என்ற தேவதையானவள் ஸகலமான
 ப்ராணிகளுக்கும் மாதாவானதினால்

मातृदेवोभव मातृருதேவோபவ

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து மிகவும் முக்யமான தேவதையாக
 ஆகிறாள். மற்ற தேவதைகளுக்கு ஸமமாக பராம்பிகையை

நினைக்கக்கூடாது. மற்ற தேவதைகளைப் போலவே விட்டால் ஸகல ப்ராணிகளையும் ரக்ஷிக்கின்ற தேவதைகளுக்குள் இந்த தேவதை முக்யமான தேவதை என்று சொல்லுகிற சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் வீணாக ஆகி விடும். ஆகையால் பராம்பிகையை ஒரு விசிஷ்டமான தேவதையாகத்தான் ஸர்வவாதிகளும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியவரும். அதனாலேயே 'மற்ற தேவதைகளைப் போல் கைகளாலேயே போக மோக்ஷங்களை, ஜனங்களுக்கு நாமும் கொடுத்தால், மற்ற தேவதைகளைப் போலவேதான் நாமும் ஒரு தேவதை என்று ஆகிவிடுவோம்' என்ற எண்ணத்துடன் 'அவ்விதம் நாமும் செய்வது ஸரியல்ல' என்று தீர்மானித்து,

அபய அபயம்

என்ற மோக்ஷத்தைத்தரும் அபய முத்ரையை வலது கையிலும்,

வர் வரம்

என்ற போகத்தைக் கொடுக்கும் வரமுத்ரையை இடதுகையிலும் தரித்துக்கொள்ளாமலேயே பராசக்தியானவள் விளங்கி வருகிறாள். பரதேவதையினுடைய பிம்பத்தில், வர அபய முத்ரைகள் கைகளில் இராது என்பதை வித்வான்கள் அறிந்துகொள்ளலாம்.

அப்படி இராததற்கு காரணமும், 'மற்ற தேவதைகளைப் போல் தேவியை நினைக்கக்கூடாது; பராசக்தி பரமோத்க்ருஷ்டமான தேவதை; அந்த தேவதைக்கு ஸமானமாக மற்றொரு தேவதையுமில்லை; அந்த தேவதைதான் ஸர்வலோகங்களுக்கும் முக்ய சரண்ய தேவதையாக ஆவாள்' என்ற ஸித்தாந்தந்தான் ஆகும்.

இவ்விதம் பராசக்தியானவள் வராபய முத்ரையை கைகளில் தரித்துக்கொள்ளாமலிருப்பதை சில பக்த ஜனங்களால் பார்த்து நாம் என்ன உபாஸித்தாலும் அபயத்தையும், வரத்தையும் தேவி கொடுக்கப்போகிறதே இல்லை. அதை ஸூசிப்பிக்கிற முத்ரைகளைக் கைகளில் காணாமே ஆகையால் நாம் வீணாகப் பூஜிப்பதில் என்ன பயன், என்று நினைத்து, சிவபக்த ஜனங்கள் பராசக்தியினுடைய ஸமாராதனத்திலிருந்து வைமுக்யத்தை (வெறுப்பை) அடைய யத்னம் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுதும், பராசக்தி உதாஸீனமாகவே இருந்துவிட்டாள். அந்த ஸமயம் தேவியினுடைய திருப்பாத கமலங்கள் முன்வந்து 'பக்தகோடிகளுக்கு போகாபவர்க்கங்களை நாங்களே தருகிறோம்' என்று கர்ஜித்துவிட்டு, அவ்விதமே பக்த ஜனங்களுக்கு போக மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தா பூர் வித்யையாகிற பராம்பிகையினுடைய ஸமர்ச்சனத்தில் ப்ராணி'

சீராத் த பக்தியோடு கூடினவர்களாகச் செய்தன.

யுடைய சரணங்களே போகாபவர்க்கங்களை கொடுக்கக் கூடிய சக்தியுள்ளவைகள்; மற்ற தேவதைகள் கைகளால் கொடுக்கும் போகாபவர்க்கங்களை தேவியானவள் தனது திருப்பாத கமலங்களால் கொடுத்து விடுகிறாள் என்பதினாலேயே, தேவிதான் பரமோத்க்ருஷ்டமான தேவதை என்பது வெளியாகிறது. முழுக் கூடுக்களுக்கோ, காமிகளுக்கோ, முக்த ஜனங்களுக்கோ, அம்பாளுடைய திருப்பாத கமலங்கள் தான் எப்பொழுதும் பஜிக்கத் தகுந்த வஸ்து தத்வம் என்பது இந்த சீலோகத்தால் வெளியாகிறது. தேவியினுடைய சரணங்களின் மஹிமையானது அளவிட முடியாதது என்பது இந்த சீலோகத்தின் முக்ய கருத்தாகும்.

ஆகையால் சீரேயஸ்ஸை விரும்புகிற ஸகலமான ஜனங்களும் பராசக்தியினுடைய ஸ்ரீ பாத கமலங்களை பூஜித்து அதிஸுலபமாக ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்தையும் அடையலாம்.

தேவியினுடைய சரணங்களின் மஹிமையைச் சொல்லும் இந்த சீலோகமோ அமானுஷமான திவ்ய போகங்களையும் கொடுத்து க்ரம முக்தியைக் கொடுக்கும் வல்லமையுள்ளது. ஸுவர்ணத்திலோ, ரஜதத்திலோ, தாமரத்திலோ, பூர்ஜபத்ரத்திலோ* யதா சக்தி (ரொம்பவும் பெரியதில்லாமலும், ரொம்பவும் சிறியதில்லாமலும்) ஒரு பிந்துவை எழுதி, அந்த பிந்துவை மேல்பாகத்தில் அஷ்டதளத்தால் அலங்கரித்து, அந்த பிந்துவினுடைய நடுவில் ஒன்றுக்கொன்று பார்வையாக த்ரிகோணங்கள் போட்டு அதன் நடுவில்

ஹீ ஹீம்

என்ற மாயா பீஜத்தை எழுதி, அதில் இந்த சீலோகத்தாலேயே ஸ்ரீ தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை த்யான ஆவாஹனாதிகளால் ஸ்தாபித்து ஷோடசோபசார பூஜைகள் செய்து ஒரு மண்டலம் தினந்தோறும், இந்த சீலோகத்தை 300 ஆவ்ருத்தி ஜபம் செய்து வந்தால், ஸ்வப்னத்தில் பராசக்தியினுடைய தர்சனம் ஏற்பட்டு, அந்த ஸாதகன் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களையும் அடைய அர்ஹனாக ஆகிவிடுகிறான். அக்னி ஆதானம் செய்துகொண்ட ஆஹிதாக்

ग्रहमेधीयं पुत्रकामीयं க்ரஹமேதீயம் புத்ரகாமீயம்

முதலான அவாந்தர இஷ்டிகளில் கர்த்ருத்வம் ஏற்படுவது போல் ஸ்ரீவித்யோபாஸகர்களான மஹான்களிடத்தில் மந்த்ர தீக்ஷை செய்துகொண்டவர்களுக்குத்தான், ஸௌந்தர்யலஹரியில்

* 'பூர்ஜம்'—ஹிமய மலையின் தாழ்வரையில் இருக்கக்கூடிய ஒரு வ்ருக்ஷத்தின் இலை.

சொல்லப்படுகிற ப்ரயோகத்தில் அதிகாரம் ஸித்திக்கும் என்பதையும் அறியவும். ச்லோக பாராயணத்தில் மந்த்ரதீக்ஷ வேண்டும் என்ற அவச்யம்கூட இல்லை. பராசக்தியை மனதில் த்யானம் செய்துகொண்டு ச்லோகங்களை பாராயணம் செய்துகொண்டு வந்தாலே ஸ்ரீ ஜகன்மாதாவான தேவியினுடைய அனுக்ரஹம் ஏற்பட்டு ஸர்வ ஸௌபாக்யத்தையும் ப்ராணிகள் அடையலாம் என்பது திண்ணம்.

5. பராசக்தியின் பூஜையின் மஹிமை

हरिस्त्वामाराध्य प्रणतजन सौभाग्यजननीम्

पुरा नारी भूत्वा पुररिपुमपिक्षोभमनयत् ।

स्मरोऽपि त्वां नत्वा रतिनयनलेह्येन वपुषा

मुनीनामप्यन्तः प्रभवति हि मोहाय महताम् ॥ ५ ॥

ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய ப்ரணதஜந ஸௌபாக்யஜநநீம்

புரா நாரீ பூத்வா புரரிபுமபி கேஷாபமநயத் ।

ஸ்மரோபி த்வாம் நத்வா ரதிநயநலேஹ்யேந வபுஷா

முநீநாமப்யந்த: ப்ரபவதி ஹி மோஹாய மஹதாம் ॥ 5 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே! பகவதி = ஹே பராசக்தியான தாயே
 प्रणतजन सौभाग्यजननी - ப்ரணதஜந ஸௌபாக்யஜநநீம் =
 சரீரம், வாக்கு, மனது இந்த மூன்று காரணங்களாலும்
 பக்தியோடு நமஸ்கரிக்கின்றவர்களுக்கு ஸகலவிதமான
 ஸௌபாக்யத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறவளான த்வி - த்வாம்
 = உன்னை புரா - புரா = முன்காலத்தில் ஹரி: - ஹரி: =
 மஹாவிஷ்ணு அராध्य - ஆராத்ய = பூஜைசெய்து நாரி - நாரீ
 = ஸ்திரீ ரூபமாக பூத்வா - பூத்வா = ஆகி புரரிபுமபி - புரரிபுமபி
 = த்ரிபுராஸுரனைக்கொன்ற பரமேஸ்வரனைக் கூட ஶோம் -
 கேஷாபம் = மனோவிகாரத்தை அநயத் - அநயத் = அடையும்
 படி செய்தார். स्मरोपि - ஸ்மரோபி = மன்மதனும் த்வி -

த்வாம் = உன்னை நவா - நத்வா = நமஸ்கரித்து ரதினயனலேஹேன -
 ரதிநயநலேஹேயேந = ரதி என்ற தன்னுடைய மனைவியோ
 அல்லது ரொம்பவும் ஸுந்தரியான ஸ்திரீகளோ அவர்களு
 டைய கண்களால் ஆஸ்வாதிக்கத் தகுந்த (அநுபவிக்கத்
 தகுந்த) வபுஷா - வபுஷா = சரீரத்தால் மஹா - மஹதாம் =
 மஹான்களான முநீநாமபி - முநீநாமபி = மஹரிஷிகளுக்குங்
 கூட அந்த: - அந்த: = மனதில் மோஹய - மோஹாய = மோஹத்தை
 உண்டுபண்ணுவதற்கு ப்ரபவதி ஹி - ப்ரபவதி ஹி = ஸமர்த்த
 னாகிரூனல்லவா !

தா த்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் அம்பாள் நித்ய ஸாந்நித்யத்தை அடைந்
 திருக்கும் ஸ்ரீசக்ரத்தின் பூஜையும், அம்பாளுடைய பரதத்வத்தை
 விளக்குகிற பஞ்சதசீ முதலான மஹா மந்த்ரங்களுடைய ஜபத்தின்
 மஹிமையும் சொல்லப்படுகிறது. முன் காலத்தில் மஹாவிஷ்ணு
 வானவர் மோஹினி ரூபத்தை தரித்துக்கொண்டு ஸ்திரீயாக
 விளங்கி வந்தார் என்பதை புராணக் கதை மூலமாக அறிந்து
 கொள்ளலாம். அதாவது பரமேச்வரன் த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம்
 செய்து லோகத்திற்கு நன்மையைச் செய்த காலத்தில், த்ரிபுரா
 ஸுரனைச் சேர்ந்த அஸுர ஜனங்கள், அந்த பரமேச்வரனை ஜயிக்க
 என்ன உபாயம் என்பதை ஆலோசித்தார்கள். பிறகு அந்த
 அஸுரர்கள் வைகுண்டத்திற்குதிபதியான மஹாவிஷ்ணுவை
 சரணமடைந்து பரமசிவனுடைய கோபத்தைத் தணித்து தங்கள்
 வம்சத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டுமாய் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள்.
 மஹாவிஷ்ணுவும் அந்த ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி பரமசிவனை
 எவ்விதம் சாந்தமூர்த்தியாகச் செய்யலாம் என்று ஆலோசித்துக்
 கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் யத்ருச்சையாக நாரதர் அங்கு வந்து
 சேர்ந்தார். நாரதர் வந்தவுடன் மஹாவிஷ்ணுவும் அவரை
 வரவேற்றுவிட்டு தனது ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். ஆனால்
 மஹாவிஷ்ணுவினுடைய முகத்தில் அவ்வளவாக களையைக் காண
 வில்லை. அதை பார்த்த நாரதர் “ஹே ப்ரபோ தங்களுக்குக்கூட
 மனக்கவலை ஏதோ இருப்பதாகத் தெரிகிறதே, அதற்குக் காரணம்
 என்ன” என்று கேட்டார். நாரதருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட
 மஹாவிஷ்ணுவும், “மஹர்ஷே! த்ரிபுராஸுரனைக்கொன்று
 விட்ட பரமசிவனுடைய கோபம் இன்னும் அடங்கவில்லையாம்.
 அந்த அஸுரனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் பரமசிவனால்
 தங்கள் குலக்ஷயமே ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று அஞ்சி என்னிடம்
 சரணமடைந்தார்கள். நான் அவர்களுக்கு அபயப்ராதனமும்
 செய்துவிட்டேன். ஆகிலும், அந்த பரமேச்வரனை சாந்தமூர்த்தி

யாகச் செய்வதில் உபாயம் இன்னதென்று தெரியாமல் கவலையை அடைந்து வருகிறேன்” என்று சொன்னார். நாரத மஹர்ஷியும் மந்தஹாஸம் செய்துகொண்டு, “ப்ரபோ! கவலையை அடைய வேண்டாம். அம்பாளுடைய அணுகூலத்தை அடைந்துவிட்டால் ஸகல கார்யமும் நிறைவேறிவிடும். ஆகையால் ஸ்ரீ தேவியினுடைய மஹா மந்த்ர ஜபமும், ஸ்ரீசக்ர பூஜையும் செய்து வந்தால் பரமசிவனையும் மோஹிக்கச் செய்துவிடலாம். அவ்விதமாகச் செய்யும் பூஜைக்கு ப்ரயோக பாரிஜாத க்ரந்த ரீதியாக மனஸஸம்சேஷாபணம் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. ஆகையால் தாங்கள் அதை அனுஷ்டித்து வரவேண்டும்” என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார். மஹாவிஷ்ணுவோ அதுமுதல் அந்த பூஜாக்ரமங்களையும் மஹா மந்த்ரத்தையும் தனக்கு உபதேசிக்கும் ஆசார்ய புருஷனை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்க, ஸாக்ஷாத் பராசக்தியான பரதேவதையே மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர்பவித்து “பஞ்சதசீ” என்ற மஹாமந்த்ரத்தையும் ஸ்ரீசக்ர பூஜா க்ரமங்களையும் உபதேசித்தாள். அதை ஸித்தி பண்ணி வந்த மஹிமையினால் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு தான் நினைத்த மாத்ரத்தில் எந்த ரூபத்தை வேண்டுமென்றாலும் எடுத்துக்கொள்ளும்படியான சக்தி ஏற்பட்டு விட்டது. அதனால் மஹாவிஷ்ணு திவ்யமான ஸ்த்ரீ ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தேவர்களும் அஸுரர்களும் அம்ருதமதனம் செய்த காலத்தில் அஸுரர்களை வ்யாமோஹிக்கச் செய்தார்.

இந்த விஷயம் பரமேச்வரனுக்கு தெரிந்தவுடன், அவரும் மஹாவிஷ்ணுவினுடைய ஸ்த்ரீ ரூபத்தை தான் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் இருந்துவந்தார். அதையறிந்த மஹாவிஷ்ணுவும் திவ்யமான ஸ்த்ரீ ரூபத்தை தரித்துக்கொண்டு த்ரிபுராஸுரனை எதிர்த்த பரமேச்வரனைக்கூட வ்யாமோஹப்படுத்தி இந்த்ரியம் ஸ்கலீக்கும்படியாகச் செய்துவிட்டார். மன்மதனையும் சாம்பலாக் கின பரமசிவனுக்கு ஸ்த்ரீ விஷயமான காமனை ஏற்பட ந்யாய முண்டா? ஆகிலும் ப்ரக்ருதத்தில் பரமேச்வரன் விஷ்ணுவினுடைய மோஹினி வேஷத்தைப் பார்த்து மோஹத்தையடைந்தார் என்பதில் தேவியினுடைய பூஜா வைபவமே காரணமாகும். ஆகையால் ஸர்வ ஜனங்களையும் வசீகரணம்செய்து தனக்கு அங்கூலமாகவே எப்பொழுதும் லோகம் இருந்துவரும்படி செய்து கொள்வதில் ஸ்ரீவித்யையினுடைய உபாஸனந்தான் முக்யமான உபாயமாகும் என்று தெரிகிறது.

விஷ்ணுமாத்ரமல்ல, அம்பாளை உபாஸிக்கிற புண்யவான் களுக்குள் மன்மதனும் ஒருவனாவான். அந்த மன்மதனும் முன் காலத்தில் ஸ்ரீசக்ரத்தை பூஜை செய்தும் மூலவித்யையான “பஞ்ச

தசீ ”யை ஜபம் செய்தும் அளவிடமுடியாததான ஸௌந்தர்யத்தை அடைந்தான். ஸுந்தரிகளான ஸ்த்ரீகளுக்கும் தன் மனைவியான ரதிதேவிக்கும் கூட ஆச்சர்யப்படத்தகுந்ததாயும் விழித்த கண்களால் எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதாயுமுள்ள ஸௌந்தர்யத்தை அடைந்தவனாகக் கொண்டு உலகமே தனது வசப்படும்படி செய்துகொண்டான். ஜிதேந்த்ரியர்களான மஹர்ஷிகளுக்கும் மனதில் விஷயாபிலா ஷையை உண்டுபண்ணுவதில் சக்தியுள்ளவனாகவும் ஆகிவிட்டான். இதனால் பொதுவாக ப்ராணிகளுக்கு எந்த மனிதனிடமாவது நாளுக்கு நாள் ப்ரீதி அதிகரித்து அந்த மனிதனுடைய விஷயத்தில் தங்கள் மனதிற்கு பெரிய வ்யாமோஹமும் ஏற்பட்டு ‘ஸர்வ ஸம்பத்தையும் அந்த மனிதனுக்கு நாம் அர்ப்பணம் செய்து விட வேண்டும். அவனுக்கு நாம் கிங்கரனாக இருக்கவேண்டும்’ என்ற எண்ணமும் த்ருடமாக ஏற்படுமானால் அதற்கு அந்த மனிதனிடத்திலுள்ள தேவியின் ப்ரஸாதம்தான் முக்ய காரணம் என்பதை அறியவேண்டும்.

அவ்விதம் தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தை அடைவதற்கோ மூல வித்யாமந்த்ர ஜபமும் ஸ்ரீசக்ரஸமாராதனமும் தான் முக்யமான காரணமாக ஆகும். ஆகையால் பூலோகத்தில் உத்தமமான மானிட ஜன்மாவை யடைந்த புண்ய ஜனங்கள் ஸ்ரீவித்யை என்ற ஸ்ரீமத் பஞ்ச தசாஷ்டரி மந்த்ரத்தை பெரியோர்கள் முகமாக உபதேசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீசக்ரத்தில் சுத்த சக்தியை கௌலாசார விதானப்படி ஸ்ரீசக்ரத்தையும் ஆராதித்து தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தை அடையவேண்டும். இந்த ப்ரயோகத்திற்கு ஸர்வ வசீகரம் என்றும் ஸர்வ ஸம்ஷோபகரம் என்றும் பெயர் உண்டு. மஹாவிஷ்ணுவும் மன்மதனுமே தேவியை ஆராதிப்பார்களே யானால் ஸாமன்யமான மனிதர்களுக்கு தேவியினுடைய ஆராதனம் முக்யமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஆகையால் ஜனங்கள் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாளால் இயற்றப்பட்ட “ ஸௌந்தர்ய லஹரீ ” என்ற மஹாப்ரபந்தத்திலுள்ள

हरिस्त्वां आराध ह्यसिस्त्वाम् आराध्य

என்ற ச்லோகத்தின் உண்மையை அறிந்துகொண்டு, அதை அவ்விதமே அனுஷ்டித்து தேவியினுடைய கடைக்கத்திற்கு பாத்ரர்களாக ஆகி ஸர்வ ஸௌபாக்யத்தையும் அடைவார்களாக.

6. கடைக்கண்ணின் கருணை

धनुः पौष्पं मौर्वी मधुकरमयी पञ्च विशिकाः

वसन्तः सामन्तो मलयमरुदायोधनरथः ।

तथाप्येकः सर्वं हिमगिरिसुते कामपि कृपां

अपाङ्गात्ते लब्ध्वा जगदिदमनङ्गो विजयते ॥ ६ ॥

தநு: பௌஷ்பம் மௌர்வீ மதுகரமயீ பஞ்ச விசிகா:

வஸந்த: ஸாமந்தோ மலயமருதாயோதநரத: ।

ததாப்யேக: ஸர்வம் ஹிமகிரிஸுதே காமபி க்ருபாம்

அபாங்காத்தே லப்த்வா ஜகதிதமநங்கோ விஜயதே

॥ 6 ॥

பதவுரை :—

ஹே! ஹிமகிரிஸுதே - ஹே! ஹிமகிரிஸுதே = பர்வதராஜனான ஹிமவானின் பெண்ணான ஹே பராசக்தியே यस्य - யஸ்ய = எந்த மன்மதனுக்கு धनुः - தநு: = வில்லானது पौष्पं-பௌஷ்பம் = புஷ்பமாக இருக்கின்றதோ मौर्वी - மௌர்வீ = வில்லை வளைக்கும் நாணானது मधुकरमयी - மதுகரமயீ = வண்டுகளின் வரிசையாக இருக்கின்றதோ विशिकाः - விசிகா: = பாணங்கள் पञ्च - பஞ்ச = ஐந்துதானே सामन्तः - ஸாமந்த: = மந்த்ரியானவன் वसन्तः - வஸந்த: = வஸந்த ரூதுவோ आयोधनरथः - ஆயோதநரத: = யுத்தத்திற்கு ஏற்பட்ட ரதமானது मलयमरुत् - மலயமருத் = மலய பர்வதத்தின் காற்றே तथापि - ததாபி = அப்படியிருந்தாலும் सः अनङ्गः - ஸ: அநங்க: = அந்த மன்மதனானவன் एकः - ஏக: = ஸகாயமில்லாதவனாய் ते - தே = உன்னுடைய अपाङ्गात् - அபாங்காத் = கடைக்கண்ணிலிருந்து कामपि - காமபி = வர்ணிக்கமுடியாததான कृपां - க்ருபாம் = தயையை लब्ध्वा - லப்த்வா = அடைந்து सर्वं - ஸர்வம் = ஸமஸ்தமான இத் - இதம் = இந்த जगत् - ஜகத் = உலகத்தை विजयते-விஜயதே = ஜயிக்கின்றான்.

தாத்தார்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்படும் வித்யைக்கோ, ' அனங்க வித்யை ' எனப் பெயர். வித்யைக்கு மன்மதனே ரிஷியாக

இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படும் வித்யையை உபாஸித்துத்தான், மன்மதன் பரமசிவனால் எரிக்கப்பட்ட போதிலும் லோக முழுமையையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு ஸர்வோத் க்ருஷ்டனாக விளங்கி வருகிறான். சங்கரபகவத்பாதாள் என்ற பரமாசார்யாளோ அம்பாளை ஸ்துதிக்கும்பொழுது அம்பாளுடைய கருணாகடாக்கூத்தினுடைய பெருமையை விளக்குகிறார். " பர்வத ராஜனுக்கு தத்வோபதேசம் செய்வதற்காக அந்த ராஜனுடைய புத்ரி என்ற வ்யாஜத்தால் மங்கள விக்ரஹத்தோடு, ஸகுணமாக பாஸித்து வருகிற ஹே பராசக்தியே! ஹே தாயே! உன்னுடைய கடாக்கூ விக்ஷணம் எந்த புண்ய புருஷனிடத்தில் விழு கிறதோ, அந்த புண்ய புருஷனுடைய வசமாகவே ஸகல ஜகத் தும் இருந்துவருகிறதம்மா. அதன் பெருமையை யாரால் வர்ணிக்க முடியும்! அந்த வைபவத்தை தற்காலத்தில் அனுபவித்து வருகிற வன் மன்மதன் ஒருவனே. மன்மதனோ பரமசிவனுடைய நெற்றிக் கண்ணால் எரிக்கப்பட்டு சரீரமில்லாதவனாக ஆகிவிட்டான். சரீர மில்லாதபோதிலும், அனங்கனாகவே அவன் ஜீவிக்கும்படி அவ னுடைய தர்மபத்னியாகிய ரதிதேவியின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி பரமசிவன் அனுக்ரஹம் செய்தார். பரமசிவனுடைய அனுக்ரஹத் தால் மன்மதன் அனங்கனாகவே இருந்துவருகிறான். ஆகிலும் ஸகலமான லோகமும் அவனுடைய வசத்தில்தான் இருந்துவரு கிறது. எவ்விதமான ஜிதேந்த்ரியர்களான மஹர்ஷிகள்கூட மன்மத னுடைய வசமாகத்தானிருந்து வருகிறார்கள். அப்படி லோகங்களை ஜயிக்கும்படியான உபகரணங்கள் ஏதாவது அவனிடம் இருக் குமோவென்றால் ஒன்றுமில்லை. சரீரமேயில்லை. எவ்விதம் யுத்தம் செய்ய முடியும்! அத்துடன், அந்த மன்மதனுக்கு புஷ்பமே வில்லென்றும் ப்ரஸித்தமானது. புஷ்பத்தை கையினால் தொட்டா லேயே வாடிவிடும். அதை வளைக்கிறதோ, அதில் பாணத்தை ஸந்தானம் செய்கிறதோ, அதனால் ஒரு சத்ருவை ஜயிக்கிறதோ, இவைகொல்லாம் ஸாத்யமாகுமா? அத்துடன் வில்லை வளைக்கும் நாணகயிரோ புஷ்ப ரஸத்தை அபஹரிக்கும் வண்டுகளுடைய பங்க்திகளாகவும் தெரிகிறது. வரிசையாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக் கும் வண்டுகளை நம்பி ஒரு கார்யம் செய்யமுடியுமா? பாணங் களோ, தாமரைப் புஷ்பம் முதலான ஐந்து புஷ்பங்களேதான் ஆகும். புஷ்பங்களை ஒரு மனிதன் சரீரத்தில் விட்டால் அது வ்ய தையை உண்டுபண்ணுமா? அதிலும் ஐந்து பாணங்கள்தான். ஐந்தையும் ப்ரயோகம் செய்துவிட்டால் ஆருவது பாணமோ

இல்லை. மந்திரியோ வஸந்த ருதுவாகத் தெரிகிறது. இந்த ருது காலம் விசேஷமானதினால், காலத்திற்கு ரூபமில்லாததினாலும், ரூப ரஹிதமான காலத்தில் எதுதான் செய்யமுடியும்? யுத்த யாத்ரைக் காக ஏற்பட்ட ரதமோ மலயபர்வதத்தின் காற்றுகிறது. வாயுவுக்கும் ரூபம் இல்லை. ரூபமில்லாத வாயுவை வைத்துக்கொண்டு என்ன தான் செய்யமுடியும்? ஸஹாயமான வேறு மனுஷ்யன் யாராவது உண்டோ என்றால் அதுவுமில்லை. இவ்விதம் யுத்த ஸாதனமான உபகரணங்களுக்குள் யாதொன்றும் இல்லாதவனாக இருந்தாலும், ஸமஸ்தமான லோகங்களையும் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு ஸர்வோத் க்ருஷ்டனாக மன்மதன் விளங்குகிறான். அதற்குக் காரணமோ, உன்னுடைய க்ருபா கடாஷுந்தான். ஏதோ இவ்வளவுதான் என்று சொல்லமுடியாத உன் கடைக்கண்ணிலிருந்து ஒரு க்ருபையை அவன் அடைந்திருக்கிறான்.

“ ஹே தாயே ! உன் கடாஷுத்திற்கு பாத்ரபூதனாக ஆகிவிட்டால், மனிதனுக்கு எதுதான் துர்லபமாகும்? எல்லாம் அவனுக்கு ஸுலபந்தான். அந்த மஹிமையினால்தான் மன்மதன் லோக முழுமையிலும் ஜயபேரிகை அடித்துக்கொண்டு விளங்கிவருகிறான். உன் கடாஷுத்தின் பெருமையை யாரால் அறிய முடியும்?” என்று அம்பாளுடைய கடாஷு பாதத்தின் மஹிமையை பரமாசார் யாள் இந்த ச்லோகத்தால் வெளியிடுகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தால் மாதன ப்ரயோகமானது சொல்லப்படுகிறது. இந்த ப்ரயோகத்தை அனுஷ்டித்து வருகிறவனுக்கு அம்பாளுடைய கருணை கடாஷும் ஏற்படுமென்பது ஸித்தம். ஷட்கோண யந்த்ரத்தை தங்கத்தகட்டிலோ, வெள்ளியிலோ, தாம்ரத்திலோ, அல்லது பூர்ஜர பத்ரத்திலோ, எழுதி அதன் நடுவில் காமராஜ பீஜத்தையும் எழுதி, எந்த ஸாதகனானவன் சிகப்பு அரளிப் புஷ்பங்களால் மூலமந்த்ரத்தைச் சொல்லி த்யான, ஆவாஹனாதி ஷோடசோபசார பூஜைகளைச் செய்து, மதுவை நிவேதனம் செய்து, ஒவ்வொரு தினமும் ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, அங்கந்யாஸம், கரந்யாஸம், த்யான ச்லோகங்கள், பஞ்சமுத்தரை, பஞ்சபூஜை இவைகளைச் செய்துவிட்டு, ஆயிரம் தடவைகள் இந்த

धनुः पौषं मौर्वी தநு: பெளஷ்பம் மௌர்வீ

என்ற ச்லோகத்தை ஆவர்த்தி செய்துகொண்டு ஒரு மண்டலம் அம்பாளை ஆராதித்து வந்தால் ஜாக்ரத்திலேயே தேவியின் கடாஷு பாத்ரபூதனாக ஆகி, அந்த ஸாதகன் ஸர்வ ஜகத்தையும் தன்வச மாக்கிக்கொள்ளலாம். மன்மதனுக்கு ஸமானமான மஹிமையுள்ள வனாகவும் ஆவான். இந்த வித்யைக்கு ‘மன்மத ப்ரஸ்தாரம்’ என்றே பெயராகும். மன்மதனையே ரஷியாகவும், தேவி காயத்ரியை

சந்தஸ்ஸாகவும், ராஜ ராஜேச்வரியை தேவதையாகவும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பஞ்சதசீ வித்யையினால் பீஜ, சக்தி, கீலகம், அங்கந்யாஸ கரந்யாஸத்தைச் செய்யவும். பஞ்சதசீ வித்யையினுடைய த்யான ச்லோகமே இதற்கும் த்யான ச்லோகமாகும். இந்த தத்வங்களை மஹா குருவினிடம் உபதேசம் செய்துகொண்டு குரு கடாஷத்தை முன்பாக அடைந்து, விதிப்ரகாரம் இந்த ப்ரயோகத்தை அனுஷ்டித்துவரும் ஸாதகனுக்கு அம்பாளுடைய கடாஷ வீக்ஷணம் ஏற்பட்டு மன்மதனைப்போல் ஸர்வவிதமான ஸௌபாக்யத்திற்கும் அந்த ஸாதகன் பாத்ரனாக ஆவான் என்பது நிச்சயம்.

7. பராசக்தியின் ரூப வர்ணனம்

कणकाञ्चीदामा करिकलम कुम्भस्तन नता

परिक्षीणा मध्ये परिणत चरच्चन्द्र वदना ।

धनुर्वाणान्पाशं सृणिमपि दधाना करतलैः

पुरस्तादास्तां नः पुरमथितुः आहोपुरुषिका ॥ ७ ॥

க்வணத் காஞ்சீதாமா கரிகலப கும்பஸ்தந நதா

பரிஷீண மத்யே பரிணத சரச்சந்த்ர வதநா ।

தநூர்பாணந் பாசம் ஸ்ருணிமபி ததாநா கரதலை:

புரஸ்தாதாஸ்தாம் ந: புரமதிது: ஆஹோபுருஷிகா ॥ 7 ॥

பதவுரை :—

कणकाञ्चीदामा - க்வணத்காஞ்சீதாமா = சப்திக்கின்ற தங்கச்சலங்கைகளோடு கூடிய ஓடியாணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும் करिकलम कुम्भस्तन नता - கரிகலப கும்பஸ்தந நதா = மதம்பிடித்த யானைக்குட்டியின் குடும்பம் (தலைப்ரதேசம்) போல் பெருத்ததான குசபாசத்தால் கொஞ்சம் குனிந்து நிற்கிறவளாயும் मध्ये - மத்யே = இடுப்புப்ரதேசத்தில் परिक्षीणा - பரிஷீண = க்ருசமானவளாயும் परिणतशरच्चन्द्र वदना - பரிணதசரச்சந்த்ர வதநா = பரிபூர்ணமான சரத்கால சந்த்ரமண்டலம்போல் உள்ள முகத்தோடு

கூடினவளாயும் ஧நு: - தநு: = கரும்பு வில்லையும் வானு -
பாணந் = புஷ்ப பாணங்களையும் பாசி - பாசம - பாசக்கயிற்
றையும் சூரிமபி - ஸ்ருணிமபி = ஈட்டியையும் கரதலை: - கரதலை:
= நான்கு கைகளால் தானா - ததானா = தரித்துக்கொண்
டிருக்கிறவளாயும் உள்ள பூரமயிது: பூரமதிது: = த்ரிபூரந்தக
னான பரமசிவனுடைய ஆஹிபூரிகா - ஆஹிபூரிகா =
அஹங்கார ரூபினியான பரதேவதையானவள் ன: - ன: =
எங்களுக்கு பூரஸ்தாந் - பூரஸ்தாத் = முன்பாகவே ஆஸ்தாந் -
ஆஸ்தாம் = இருக்கட்டும் (விளங்கி விலாஸம் செய்ய
வேண்டும்)

தாத்தபர்யம் :—

ஸ்ரீவித்யாதந்தரத்தில் ஸமயம், கௌலம் என்று இரண்டுவித
ஆசாரம் உண்டு. பாஹ்ய பூஜையை அவலம்பித்த மஹான்களை
கௌலாசாரத்தை கைக்கொண்டவர்களென்றும், ஆந்தரமான
பராசக்தியினுடைய த்யானத்தில் ஈடுபட்டவர்களை ஸமயாசாரத்தை
கைக்கொண்டவர்களென்றும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றன. அந்த ஸமயத்தை அனுஸரித்து

சுதாசிஸ்து ஸுதாஸிந்து

என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்ற ப்ரம்மரந்தரத்தில்
பரதேவதையினுடைய த்யான நிரூபணம் செய்கிற எட்டாவது
ச்லோகத்திற்கு உபயோகியாக இந்த ச்லோகத்தில்

மணிபூரக மணிபூரகம்

என்ற ஸ்தானத்திலிருந்து

ஹ்ருதயகமல ஹ்ருதயகமல

மத்தியில் த்வம் பதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தமாகிய ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு
எதிராக ஸாக்ஷாத் பரதேவதையானவள் ப்ரகாசிக்கட்டும் என்று
ஸாதகர்கள் அம்பாளை ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள்.

இந்த சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம், மணிபூரகம், ஸ்வாதிஷ்டாநம்
அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை, ப்ரம்மரந்தரம் என்று சில
உத்தமமான ஸ்தானங்கள் சக்ராகாரங்களாக ஸுஷும்னா நாடியை
ஆசிரயித்து விளங்கிவருகின்றன. அந்த சக்ரங்களுக்குள்
மணிபூரகம் என்பது த்ரிபூரந்தகன் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற மஹா

காமேச்வரனுடைய ஸ்தானமாகும். அந்த மணிபூரகத்தில் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு வேறுபடாததான ஸ்வரூபத் தோடு ஜகதீச்வரியானவள் விளங்கிவருகிறாள். இந்த அவஸரத் தில் அம்பாளுடைய ஸ்வரூபம் எவ்விதமென்பதை உபாஸகர்கள் அறிந்து த்யானம் செய்யவேண்டும்.

ஜகதீச்வரியான பராசக்தியானவள் நித்ய யுவதியான ஸ்வரூ பத்தோடு விளங்கிவருகிறாள். அநேகவிதமான ரத்னங்களிழைத்த தங்க ஓடியாணம் அம்பாளுடைய இடுப்பில் ப்ரகாசித்து வருகிறது. அந்த ஓடியாணத்தில் தங்கச் சலங்கைகளும் கட்டப்பட்டிருக் கின்றன. அந்த சலங்கைகளும் கண கண என்று அம்பாள் ஸஞ்சரிக்கும்போது சப்திக்கின்றன. அத்துடன் மதம்பிடித்த யானைக்குட்டியின் தலையில் காணப்படும் இரண்டு கும்பங்களைப் போல் அம்பாளுடைய இரண்டு குசங்களும் ஸுவ்ருத்தமாயும் (வட்டமாயும்) ஸுலக்ஷணமாயும், ஸாமுத்ரிகா சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒத்ததாயும் இருக்கும் காரணத்தால் அந்த பார நிமித்தமாக அம்பா ளுடைய சரீரம் கொஞ்சம் குனிந்ததாகவும் இருக்கிறது. இடுப்பு ப்ரதேசமோ ஸாமுத்ரிகா சாஸ்த்ரப்படி ரொம்பவும் க்ருசமாகவும் (இருக்கிறதோ, இல்லையோ என்று ஸந்தேஹிக்கும்படி அல்பமாக வும்) இருக்கிறது. நான்கு கைகளோடு கூடினவளாகவும் அம்பாள் விளங்கி வருகிறாள். அம்பாளுடைய ஒரு கையில் கரும்பு வில்லும், மற்றொரு கையில் புஷ்பபாணங்களும், வேறொருகையில் பாசக் கயிறும், நான்காவது கையில் ஈட்டியும் விளங்கி வருகின்றன.

அத்துடன், த்ரிபுராந்தகனான பரமசிவனுடைய ஸஹசாரிணி யாகவும் இருந்து வருகிறாள். பரமசிவனுக்கு த்ரிபுராந்தகன் என்ற பெயர் வந்ததற்கு, த்ரிபுராஸுரர்களை ஸம்ஹரித்தது மட்டும் காரண மல்ல. புரம் என்றால் பீஜாக்ஷரத்திற்கும் பெயருண்டு. த்ரிபுரை என்ற பெயரோடு கூடின பராம்பிகையினுடைய மூலமந்த்ர வர்ணங்களே த்ரிபுரம் என்று சொல்லப்படும். அந்த மூன்று பீஜாக்ஷரங்களாகிய திவ்யமான க்ஷீரத்தை பரமசிவனாகிய காமேச் வரன், தன்னுடைய மனதாகிய மத்தால் கடைந்தார். அதிலிருந் தும் நவநீதம்போல், ஜகதீச்வரியினுடைய ஸ்வரூபமானது ஆவிர் பவித்தது. அக்காரணத்தாலும், பரமசிவனுக்கு த்ரிபுரமதனன் என்று பெயர் வந்தது. த்ரிபுராந்தகன் என்ற பதத்திற்கோ, மூன்று பீஜாக்ஷரங்களுடைய அர்த்தத்திற்கு (நிச்சயத்திற்கு— அதாவது, அந்த மூன்று பீஜாக்ஷரங்களுக்கும் எந்த அர்த்தத்தில் முக்யமான தீர்மானம் என்பதற்கு), தான் கர்த்தாவாக ஆனார் என்பதே தான் ஆகும். பரமசிவனுடைய ஆஹோபுருஷிகை யாக பராசக்தியானவள் விளங்கி வருகிறாள்.

புருஷ: புருஷ:

என்ற பதமானது ப்ரத்யகாத்மாவைச் சொல்லும். அந்த ப்ரத்யகாத்மாவைச் சொல்லுகிற புருஷ சப்தமும் **அஹம்** என்ற பதத்திற்கு வாக்யமாகிறது (சொல்லப்படுகிறது) என்பது ப்ரஸித்தமானது.

அஹி ஆஹோ

என்ற சப்தத்திற்கு ஆச்சர்யம் என்ற அர்த்தம் உண்டு. ப்ரக்ருதத்தில், **அஹம்** என்ற தன்மையே **ஆஹோ** என்ற சப்தத்தின் பொருளாகும். இதனால் காமேச்வரனுடைய அஹம் பத லக்ஷயமான ப்ரத்யகாத்மாவே **காமேச்வரீ** என்ற தீர்மானம் வெளியாகிறது.

புரமயிது: புரமதிது:

என்ற பதத்திற்கு “காமேச்வரனுடைய” என்று அர்த்தம். **ஆஹோ** என்றதினால் அஹம் பதவாச்யமான **புருஷிகா** ப்ரத்யகாத்மா என்ற அபிப்பிராயத்தை

புரமயிது: அஹிபுருஷிகா புரமதிது: ஆஹோபுருஷிகா

என்ற பதங்களால் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இதனால் சிவனுக்கும் சக்திக்கும் உள்ள ஐக்யம்தான் ஸ்ரீவித்யாதந்த்ர ஸித்தம் என்பது வெளியாகிறது.

இவ்விதமான மஹிமையோடு ஜகதீச்வரியானவள் மணிபூரக சக்ரத்தில் காமேச்வராபின்னமாக விளங்கிவருகிறாள். ஸாதக புருஷர்களுடைய ஜீவனுடைய ஸ்தானமே ஹ்ருதய கமலம். அந்த ஜீவனுக்கு மணிபூரகம் போவதற்கு சக்தி இல்லை. அதற்காக எவ்விதமான அவஸரத்தோடு மணிபூரகத்தில் பரதேவதையானவள் விளங்கி வருகிறாளோ, அந்த ரூபத்துடனேயே, ஜீவனிருக்கும் ஹ்ருதய கமலத்தில் ஜீவனுக்கு எதிராக ப்ரகாசிக்கட்டும் என்று ஸாதகபுருஷர்கள் அம்பாளுடைய ஸாந்நித்யத்தை ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். இந்த ச்லோகமானது ஜாக்ரத்திலோ (விழித்திருக்கும் பொழுதோ) அல்லது ஸ்வப்னத்திலோ அம்பாளுடைய திவ்ய தர்சனத்திற்கு அந்தரங்க உபாயமான மந்த்ரமாகும். ஹ்ருதய கமலத்தில் தேவியை த்யானம் செய்ய சக்தியற்ற **பஹிர்முகர்** களான ஜனங்கள் வெளியிலேயே ஸ்ரீ சக்ரத்தில் **பிந்துவில்** ஸர்வேச்வரியான ஜகன்மாதாவை த்யானவாஹநம், முதலான ஷோடசோபசாரங்களால் பூஜை செய்து,

கணகாஜிடாமா க்ஷணத்காஞ்சீதாமா

என்ற ச்லோகத்தை ஒரு பக்ஷத்திலோ (15 நாட்கள்) அல்லது ஒரு மண்டலத்திலோ (45 நாட்கள்) லக்ஷம் ஆவர்த்தி ஆகும்படி

जगन्माता श्री ललिताम्बरेश्वरि

ஐபம் செய்து முடித்தால் தேவியினுடைய தர்சனம் அந்த உபாஸகனுக்கு ஜாக்ரத்தில் கிடைப்பது அரிதானாலுங்கூட, ஸ்வப்பனத்தில் கிடைப்பது நிச்சயம். அம்பாளுடைய க்ருபாகடாஷைத்திற்கு பாத்ரபூதனாக ஆகி, ஸர்வவிதமான ஸௌபாக்யங்களோடும் கூடினவனாக அந்த உபாஸகன் ஆவான் என்பது நிச்சயம்.

இந்த வித்யைக்குப் பெயர் மஹாவித்யா என்று சொல்லப்படும். இந்த வித்யையை ப்ரும்மரிஷிகளுக்குள் வஸிஷ்டர், விச்வாமித்ரர் முதலானவர்களும் அரசர்களுக்குள் ஜனகர், அச்வபதி, அஜாத சத்ரு முதலானவர்களும் கைக்கொண்டு, பராம்பிகையினுடைய ஸந்தர்சனமும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு, அக்காரணத்தால் அவர்கள் லோகமான்யர்களாக விளங்கிவருகிறார்கள். ஆகையால் உத்தமமான மானிட ஜன்மாவை அடைந்த பெரியோர்கள், லோகத்திற்கே தாயாரான பராசக்தியை ஆராதிக்கவோ, அந்த பரதேவதையினுடைய மூலமந்த்ரங்களை ஐபம் செய்யவோ, த்யானம் பண்ணவோ கடமைப்பட்டவர்களாகவே ஆகின்றார்கள். அதிலும் தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு இந்த ச்லோகம் ரொம்பவும் அவ்யமானதினால் இந்த ச்லோகத்தை விதிப்படி ஸித்தி செய்து, மனிதர்கள் ஸௌபாக்யத்தை அடையலாம்.

8. பராசக்தியின் ஸ்தான வர்ணனம்

सुधासिन्धोर्मध्ये सुरविटपिवाटी परिवृते

मणिद्वीपे नीपोप वनवति चिन्तामणिगृहे ।

शिवाकारे मञ्चे परमशिवपर्यङ्कनिलयां

भजन्ति त्वां धन्याः कतिचन चिदानन्दलहरीम् ॥८॥

ஸுதாஸிந்தோர்மத்யே ஸுரவிடபிவாடி பரிவ்ருதே

மணித்வீபே நீபோப வநவதி சிந்தாமணிக்ருஹே ।

சிவாகாரே மஞ்சே பரமசிவபர்யங்கநிலயாம்

பஜந்தி த்வாம் தந்யா: கதிசந சிதாநந்தலஹரீம் ॥ 8 ॥

பதவுரை :—

हे! भगवति - ஹே! பகவதி = ஹே! பரதேவதையே
 सुधासिन्धोः - ஸுதாஸிந்தோ: = அமிர்தக்கடலினுடைய மயே -
 मत्स्ये = நடுவில் சுவரவிடபிவாடி परिवृते - ஸுரவிடபிவாடி
 पारिव्रुते = கல்ப வ்ருக்ஷங்களுடைய வரிசைகளால் சூழப்
 पट्टतान मणिद्वीपे - மணித்வீபே = மணி மயமான தீவில்
 नीपोप वनवति - நீபோப வனவதி = கதம்ப வ்ருக்ஷங்களால்
 நிறைந்த உத்யான வனத்தோடு கூடியதான चिन्तामणिगृहे -
 சிந்தாமணிக்ருஹே = சிந்தாமணி என்கிற ரத்னங்களா
 விழைக்கப்பட்ட அரண்மனையில் शिवाकारे - சிவாகாரே =
 श्रीकोण आकारमान मञ्चे - மஞ்சே = கட்டிலில் परमशिव-
 पर्यङ्कनिलयां - பரமசிவபர்யங்கநிலயாம் = ஸதாசிவ தத்வமாகிய
 படுக்கையில் வீற்றிருக்கிறவளாயும் चिदानन्दलहरी - சிதாநந்த
 लहरीम् = நிரதிசயமாயும் சித்ரூபமுள்ள ஆனந்த ப்ரவாஹ
 रूपमान त्वां - த்வாம் = உன்னை कतिचन - கதிசந = சில
 घन्याः - தந்யா: = புண்யவான்கள் भजन्ति - பஜந்தி = த்யானம்
 செய்கிறார்கள்.

தாத்பர்யம் :—

ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரத்தில் ஸமயாசாரம் என்றும் குலாசாரம்
 என்றும் இரண்டுவகை உண்டு. ஆந்த்ரமான (மானஸீக)
 பூஜையில் ஏற்படும் ஆஸக்திக்கு (ஆவலுக்கு) ஸமயாசாரம்
 என்றும், பாஹ்ய பூஜையிலுள்ள ஆஸக்திக்கு குலாசாரம் என்றும்
 பெயர். அத்துடன் ஸ்ரீசக்ரத்திற்கு வியத்சக்ரம் என்றும் பெயர்
 ருண்டு. வியத் என்றால் ஆகாசம் என்று அர்த்தம். ஆகாசத்தில்
 ஸ்ரீசக்ரத்தை பூஜிக்கவேண்டியதினால், ஸ்ரீசக்ரத்திற்கே வியத்
 சக்ரம் என்று பெயர் வந்தது. ஆகாசத்தில் பூஜிப்பதென்பதும்,
 தஹராகாசம், பாஹ்யாகாசம் என்று இருவகைப்படும். பாஹ்ய
 மான ஆகாசத்தின் இடைவெளியில் சாரதாபீடம், ச்யாமலா
 பீடம் முதலான உத்தமபீடங்களிலோ, ப்ரதிமைகளிலோ,
 அல்லது பூர்ஜ வ்ருக்ஷத்தின் பட்டையில் எழுதப்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்
 திலோ, அல்லது வெளுப்பான திவ்ய வஸ்த்ரத்தில் எழுதப்பட்ட
 ஸ்ரீசக்ரத்திலோ, தங்கமோ, வெள்ளியோ, பஞ்சலோஹாதிகளோ,
 இவைகளால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்திலோ பராம்பிகையை பூஜை
 செய்வதே பாஹ்யாகாசத்தில் செய்யப்பட்ட பூஜை என்றும்,
 குலாசார பூஜை என்றும் சொல்லப்படும். இந்த பூஜையானது

ஸகலவிதமான செளபாக்யங்களையும் ஸாதகர்களுக்குக் கொடுக்கும். ப்ரதி சக்ரவாரத்திலும், பெளர்ணமி தினத்திலும், விஷு, அயனம், ஸங்க்ரமணம் முதலான புண்யகாலங்களிலும் இந்த பூஜையானது உபாஸகர்களுக்கு ரொம்பவும் நன்மையைக் கொடுக்கக்கூடியது. பூஜையின் க்ரமங்களையும், மந்த்ர தந்த்ராதிகளையும் குருமுகமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவச்யம்.

ஸமயாசாரத்திலோ, ஒன்பது தாதுமயமான இந்த சரீரமாகிற ஸ்ரீசக்ரத்தில் பிந்து ஸ்தானமாகிய ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ள ஸுஷிரத்தில் (இடைவெளியில்) பராம்பிகையின் த்யானமானது ஸாதகர்களுக்கு விசேஷமான பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. **கௌலாசாரத்தில்** ஒன்பது த்ரிகோண ரூபமே ஸ்ரீசக்ரமாகும். அதை

नवयोन्यात्मकं नवयोந்யாத்மகம்

ஒன்பது யோநிரூபம் என்றும் ஸாதகர்கள் சொல்வார்கள். அதில் சிவஸ்வரூபமான நான்கு யோநிகளுக்கு மேலாகவும், சக்திஸ்வரூபமான ஐந்து யோநிகளுக்கு கீழாகவும் உள்ள ஸ்ரீசக்ர ப்ரதேசத்திலுள்ள பிந்து ஸ்தானத்தை **ஸுதாஸிந்து** என்று ஸாதகர்கள் த்யானம் செய்யவேண்டும். ஐந்து யோநிகளையும் கல்பக வ்ருக்ஷங்களாகவும், அவைகளுடைய நடுவில் கதம்ப வ்ருக்ஷங்களால் நிறைக்கப்பட்ட உத்யானவனமும், மணித்வீபம், சிந்தாமணிக்ருஹம், சிவஸ்வரூபமான நான்கு யோநி ரூபமான மஞ்சம், ஸதாசிவ தத்வமாகிற கல்பம் (படுக்கை) இவைகளை த்யானித்து அதில் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியை ஸாதகர்கள் த்யானம் செய்யவேண்டும். ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈச்வரன் இந்த நான்குபேர்களும் இந்தக் கட்டிலின் கால்களாகவும் த்யானிக்கத்தகுந்தவர்கள். இவ்விதம் ஸாதகர்கள் ஸர்வேச்வரியான பராசக்தியை ஆராதித்து வந்தால், ஜகன்மாதாவினுடைய அனுக்ரஹத்திற்கு பாத்ர பூதர்களாக ஆவார்கள்.

இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை த்யானம் செய்யும் மஹான்களுடைய மஹிமையைப் பற்றி

भैरव्यामलं பைரவ்யாமலம்

என்ற க்ரந்தத்தில் ரொம்பவும் விசதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில்,

शिवार्कमण्डलं भित्वा द्रावयन्तीन्दुमण्डलं ।

कुलयोषित् कुलं त्यक्त्वा परं वर्षणमेतिसा ॥

சிவார்க்கமண்டலம் பித்வா த்ராவயந்தீந்துமண்டலம் ।

குலயோஷித் குலம் த்யக்த்வா பரம் வர்ஷணமேதீஸா ॥

என்ற ச்லோகமும் காணப்படுகிறது. இதன் தாத்பர்யமோ, மூலாதார சக்ரத்தில் குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக விளங்கிவரும் பரமேச்வரி

யானவள் ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ள ஸூர்ய மண்டலத்தை பேதித்துவிட்டு, அந்த ஸூர்ய மண்டலத்திற்கு மேல் ப்ரும்ம ரந்த்ரத்திலுள்ள சந்த்ர மண்டலத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு, ஸுஷும்னா மார்க்கத்தை விட்டு விட்டு, அந்த சந்த்ரமண்டலத்திலேயே தானிருந்துகொண்டு, 72,000 நாடிகளிலும் அந்த அம்ருத வர்ஷங்களை வர்ஷித்துவிட்டு, மறுபடியும் தனக்கு ஸ்வஸ்தானமாகி மூலாதார சக்ரத்திற்கு வந்து, குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக யோக நித்தரையை அடைந்து விளங்கி வருகிறாள் என்று சொல்லியிருப்பதை அறியவேண்டும். சிரத்திற்குள்ளே, ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி மண்டலமும், ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் ஸூர்ய மண்டலமும், ப்ரும்மரந்தத்தில் சந்த்ரமண்டலமும் இருந்துவருகின்றன. ஸுஷும்னா நாடி என்பது பாத்ரஸத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு குழாய் மாதிரி இருக்கிறது. அதன் மேல் பாகத்தில் ப்ரும்மரந்த்ரத்தில் சந்த்ரமண்டலம் இருக்கிறது. அதன் அம்ருதமயமான கிரணங்கள் கீழுள்ள நாடிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டாலும், ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ள ஸூர்யமண்டலத்தினால் அந்த நாடி கொஞ்சமேனும் இல்லாமல் காய்ந்துபோய்விடுகிறது. 72,000 நாடிகளுக்கு அம்ருத ஸம்பந்தம் இருந்தால் அந்த ஜீவனுக்கு ஒரு நாளும் சாவே கிடையாது. ஸூர்யமண்டலம் சிவஸ்தானம் : சந்த்ரமண்டலம் சக்தி ஸ்தானம், சிவன் தபிக்கச் செய்கிறவன் ; சக்தியோ ரக்ஷிக்கின்ற தாயார். மூலாதார சக்ரத்தில் குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக விளங்கிவரும் பரதேவதையை அதிதீவ்ரமான த்யானத்தினால் ஹ்ருதயபுண்டரீகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து விட்டால், தேவியானவள் ஸூர்யமண்டலத்தை மறைத்துவிட்டு, சந்த்ரமண்டலம் சென்று, அதன் அம்ருதமயமான கிரணங்களை கீழ்நோக்கும்படி செய்து, ஸகலவிதமான நாடிகளிலும் பெருகும்படி செய்கிறாள். அதனால் அந்த ஸாதகனானவன் சிரஞ்சீவியாகவே ஆகிவிடுகிறான் என்பது நிச்சயம். அகஸ்த்ய மஹர்ஷி, ஆஞ்சநேயர் முதலான மஹான்கள் இந்த ச்லோகத்தினுடைய ப்ரயோகத்தை அனுஷ்டித்துத்தான் சிரஞ்சீவிகளாக இருந்துவருகிறார்கள். ஆகையால் நோயற்ற வாழ்வோடு சிரஞ்சீவியாகவே இருக்கவேண்டுமென்ற ஆவலுள்ளவர்கள் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி, ஸமயாசாரத்தை அனுஸரித்தோ, கௌலாசாரத்தை அனுஸரித்தோ, பராம்பிகையை உபாஸிப்பது அவச்யமாகும்.

9 தேவியின் அனுஸந்தானம்

महीं मूलाधारे कमपि मणिपूरे हुतवहं
 स्थितं स्वाधिष्ठाने हृदि मरुतमाकाशमुपरि ।
 मनोऽपिभ्रमध्ये सकलमपि भित्वा कुलपथं
 सहस्रारे पद्मे सह रहसि पत्या विहरसे ॥ ९ ॥

மஹீம் மூலாதாரே கமபி மணிபூரே ஹுதவஹம்
 ஸ்திதம் ஸ்வாதிஷ்டானே ஹ்ருதி மருதமாகாசமுபரி ।
 மனோபி ப்ருமத்யே ஸகலமபி பித்வா குலபதம்
 ஸஹஸ்ராரே பத்மே ஸஹ ரஹசி பத்யா விஹரஸே ॥ 9 ॥

பதவுரை : --

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே!
 मूलाधारे - மூலாதாரே = ஸகலத்திற்கும் ஆதார சக்ரமான
 மூலாதாரமென்ற குதஸ்தானத்தில் स्थितं - ஸ்திதம் = இருக்கின்ற
 महीं-மஹீம் = ப்ரத்வீ தத்வத்தையும் मणिपूरे - மணிபூரே
 = மணிபூரக சக்ரத்தில் स्थितं - ஸ்திதம் = இருக்கின்ற कमपि -
 கமபி = ஜலதத்வத்தையும் स्वाधिष्ठाने - ஸ்வாதிஷ்டானே =
 ஸ்வாதிஷ்டானசக்ரத்தில் स्थितं - ஸ்திதம் = இருக்கின்ற
 हुतवहं - ஹுதவஹம் = அக்னி தத்வத்தையும் हृदि - ஹ்ருதி
 = ஹ்ருதயாகாசத்திலிருக்கின்ற अनाहता सक्ரத்தில் स्थितं -
 ஸ்திதம் = இருக்கின்ற मरुतं - மருதம் = வாயுதத்வத்தையும்
 उपरि - உபரி = கீழ்ச்சொன்ன சக்ரங்களுக்கு மேலிருக்கிற
 विभ्रमं - பிஹ்ரம் = இருக்கின்ற स्थितं - ஸ்திதம் = இருக்கின்ற आकाश -
 ஆகாசம் = ஆகாச தத்வத்தையும் भ्रमध्ये - ப்ருமத்யே =
 புருவங்களுக்கு மத்தியிலுள்ள ஆக்ஞா சக்ரத்தில் स्थितं -
 ஸ்திதம் = இருக்கின்ற मनोपि - மனோபி = மஸஸ் தத்வத்தையு
 म् एतत् - ஏதத் = இந்த सकलमपि - ஸகலமபி = ஸமஸ்தமான
 कुलपथं - குலபதம் = ஸுஷும்னா மார்க்கத்தை भित्वा - பித்வா
 = பிளந்துகொண்டு (தாண்டிக்கொண்டு) सहस्रारे -
 ஸஹஸ்ராரே = ஆயிரந்தளமுள்ள पद्मे - பத்மே = தாமரை

மலரில் पत्या सह - பத்யா ஸஹ = ஸதாசிவன் என்ற மஹா
புருஷனோடு கூட विहरसे - விஹரஸே = ஆனந்தமாக விளங்கி
வருகிறார்.

தாற்பார்யம் :—

இந்த பிண்டம் என்ற சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்ட
டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா, என்று
ஆறு சக்ரங்கள் ஸுஷும்திரா நாடிக்குள் விளங்கிவருகின்றன. அந்த
ஆறு சக்ரங்களையும் ப்ருத்வி, அக்னி, ஜலம், வாயு, ஆகாசம்,
மனஸ், என்ற தத்வங்களாகவே சாஸ்த்ரங்களில் வர்ணிக்கப்பட்
புருக்கின்றன. மூலாதாரத்தில் ப்ருத்வி தத்வமானது கந்த
தன் மாத்ரையாகவும், மணிபூரகத்தில் ஜலதத்வமானது ரஸ தன்
மாத்ரையாகவும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி தத்வமானது ரூப தன்
மாத்ரையாகவும் அநாஹதத்தில் வாயு தத்வமானது ஸ்பர்ச தன்
மாத்ரையாகவும், விசுத்தி சக்ரத்தில் ஆகாச தத்வமானது சப்த தன்
மாத்ரையாகவும் விளங்கிவருகின்றன. புருவங்களுடைய நடுமத்தியி
லுள்ள ஆக்ஞா சக்ரத்தால் மனஸ்தத்வமானது விளங்கிவருகிறது.
மனஸ்தத்வம் என்ற பதத்தால் சக்ஷுஸ், ச்ரோத்ரம், ரஸனம்,
காரணம், த்வக் என்ற ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களும், வாக், பாணி,
பாத, பாயு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும் அந்தக்
கரணமும் ஆகமொத்தம் பதினொன்று இந்த்ரிய தத்வங்களை
க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஆறு சக்ரங்களிலுள்ள ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தம்,
என்ற ஐந்து தன் மாத்ரைகள், ப்ருத்வி, அப், தேஜஸ், வாயு,
ஆகாசம், என்ற ஐந்து பூதங்கள், ஆகமொத்தம் பத்து தத்வங்கள்
முன்சொன்ன பதினொன்று தத்வங்கள் இந்த பத்து தத்வங்கள்
எல்லாம் சேர்ந்து இருபத்தொன்று தத்வங்கள் ஆகின்றன. ஆயிரம்
துளமுள்ள தாமரை மலரைப்போல் விளங்கிவரும் ஸகஸ்ரகமலம்,
சந்த்ரமண்டலம், த்வாதசாந்தம் என்று சொல்லப்படும் ப்ரம்மரந்த்
ரத்தில் மாயாதத்வம், சுத்தவித்யா தத்வம் மஹேச்வரதத்வம்,
ஸதாசிவதத்வம், என்ற நான்கு தத்வங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.
ஆகமொத்தம் இருபத்தைந்து (21+4) தத்வங்களாகிவிட்டன.
இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிற ஸதாசிவ தத்வத்துடன் இருபத்
தாருவது தத்வமாகிய ஸாக்ஷாத் ஜகதீச்வரி சேர்ந்துகொண்டு
சுத்தபரப்ரம்மமாக வர்ணிக்கப்படுகிறார்.

மூலாதாரம் என்ற சக்ரமானது சரீரத்திற்கே ஆதாரபூதமான
சக்ரமாகும். எல்லாவற்றிற்கும் பூமிதான் ஆதாரம் என்பது ப்ரஸித்த
மானது. அந்த ப்ருத்வி தத்வமானது மூலாதார சக்ரத்தில் கந்த

தன் மாற்றை ரூபமாக விளங்கி வருகிறபடியால், மூலாதார சக்ரமானது சரீரத்தினுடைய ஸ்திதிக்கு ஹேது பூதமான சக்ரமாக ஆகிறது. ப்ருத்வி தத்வரூபமான மூலாதார சக்ரமில்லாதபோனால் தேஹமானது ஆகாசத்திலாவது பறந்துபோய்விடும். அல்லது பாதாளத்திலாவது அமிழ்ந்துவிடும். ஆகையால் மூலாதார சக்ரமானது ரொம்பவும் முக்யமானது.

மணிபூரகத்தில் ஜலதத்வமானது ரஸ தன் மாற்றையாக விளங்கி வருகிறது. பரதேவதையானவள் இந்த சக்ரத்திலிருந்து கொண்டு அநேகவிதமான மணிகளால் அந்த ப்ரதேசத்தையே பூர்த்திசெய்து வைக்கிறபடியால், அந்த சக்ரத்திற்கு மணி பூரக சக்ரமென்று ப்ரஸித்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. ஸமயாசாரத்தை அவலம் பித்து ஆந்தரமாக பூஜை செய்கிறவர்களுக்கு, மூன்றாவது கமலமாகிய மணிபூரகத்தில் அநேக ப்ரகாசமான மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட ஆபாணங்களை தேவிக்கு அலங்காரம் செய்து ஆந்தரமாக ஆந்தத்ததை அடைகிறார்கள் என்பது ஸ்ரீவித்யாதந்தரத்தில் ஒரு பெரிய ரஹஸ்யமாகும்.

அவ்விதமே ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் அக்னிதத்வமானது ரூப தன் மாற்றையாக விளங்கிவருகிறது. ஸ்வாதிஷ்டானம் என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை கீழ்க்கண்டபடி அறியவும். பராம்பிகையானவள் குண்டலிநீ சக்தி ரூபமாக தானே அந்த ஸ்தானத்தை ஆக்ரமித்துக்கொண்டு க்ரந்திகளையும் (முடிச்சு) போட்டுவிட்டு இருப்பதே ஸ்வாதிஷ்டானமாகும். ஸ்வாதிஷ்டானத்தினுடைய மேல் பாகத்தின் கடைசியில் ருத்ரக்ரந்தி என்ற ஓர் ஸ்தானம் இருக்கிறது. அதாவது, குண்டலிநீ சக்திரூபமான தேவியை உபாஸிக்கிற ரிஷி ருத்ரனே. அவர் இருக்கும் ஸ்தானத்திற்கு ருத்ரக்ரந்தி என்று பெயர்.

அநாஹத சக்ரத்தில் ஸ்பர்சதன்மாற்றை ரூபமாக வாயுதத்வம் விளங்கிவருகிறது. அந்த ஸ்தானத்தில் க்ரமமாக சக்ரங்களை தாண்டிக்கொண்டுபோன ஸாதகனுக்கு தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத் காரம் ஏற்படும் என்பதற்கு அறிகுறியாக, முன்பு ஒரு சப்தம் அதி ரமணீயமாக ஏற்படுகிறது. அதற்கு நாதம் என்று ஸ்ரீவித்யாதந்தரத்தில் சொல்லப்படும். அந்த நாதம் ஒரு பேரிவாத்யத்தை ஒரு தண்டத்தால் அடித்து ஏற்படுவதுபோலாவது, அல்லது ஒரு பெரிய மணியை அடித்து ஏற்படுவதுபோலாவது, வீணை, பிடில் முதலான வாத்யங்களை வாசித்து ஏற்படுவதுபோலாவது உள்ள சப்தத்தைப் போலில்லாமல் அபூர்வமான சப்தமாயிருப்பதினால், அநாஹத ஸ்தானமென்று அதற்குப் பெயர் ஏற்பட்டது.

அதற்குமேல் விசுத்தி சக்ரம் என்று சொல்லப்படும். அது சுத்த ஸ்படிகத்திற்கு ஸமானமாக இருந்துவருகிறது. அதில் சப்த தன் மாற்றை ரூபமாக ஆகாசத்த்வம் விளங்கிவருகிறது. இதனுடைய அக்ரஸீமாவில்தான் (மேல்பாகத்தின் கடைசியில்) விஷ்ணுக்ரந்தியானது இருந்துவருகிறது. அதாவது விசுத்தி சக்ரத்தில் நாதப்ரம்ம ரூபினியான பராம்பிகையை உபாஸிப்பதில் ரிஷியானவர் விஷ்ணுவே. அவர் இருந்துவரும் ஸ்தானம் விஷ்ணுக்ரந்தியாகும்.

பிறகு இரண்டு புருவங்களுடைய நடுமத்தியில் ஆக்ஞா சக்ரம் என்று ஒரு விசேஷ ஸ்தானம் இருந்து வருகிறது.

आङ् ईषत् ஆங் ஈஷத்

என்ற ஸூத்ரத்தை அவலம்பித்து,

ज्ञा, ज्ञाने ञ्, ञ्ज्ञे

என்றதையும் முன்னிட்டு, மின்னலைப்போல் தேவியினுடைய ஸ்வ ரூப ஸாக்ஷாத்காரம் உபாஸகர்களுக்கு அந்த சக்ரத்தில் க்ஷண காலம் ஏற்படுகிறபடியால், ஆக்ஞாசக்ரம் என்று அந்த ஸ்தானத்திற்கு பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த சக்ரத்தின் மேல் பாகத்தில் ப்ரம்மக்ரந்தியானது இருந்துவருகிறது.

அதற்கு மேலாகத்தான், ஸஹஸ்ரகமலம் சந்த்ரமண்டலம், த்வாத சாந்தம், ப்ரும்மரந்த்ரம், என்று அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட மஹா சக்ரத்தில் இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிற ஸதாசிவ தத்வத்தோடு இருபத்தாருவது தத்வமாகிய சக்தி தத்வமானது ஒன்றாகச் சேர்ந்து

साधा साधा

என்ற பெயரையும் அடைந்து, விளங்கிவருகிறது. ஸமய மதத்தை, அவலம்பித்து ஆந்தரபூஜை செய்கிறவர்களுக்கு இந்த ரஹஸ்யங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது ரொம்பவும் அவச்யமானது. இவ்விதம் அந்தந்த சக்ரத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அந்தந்த சக்ரத்திலுள்ள தத்வத்தையும், தேவதையையும் அறிந்து உபாஸிக்கிற ஸாதகர்களுக்கு ஸ்வாபீஷ்டமும், அணிமாத்யஷ்டைச்வார்ய ஸித்தியும், பகவதியினுடைய ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரமும் க்ரமமாக ஏற்பட்டு உபாஸகர்கள் ஸபலமான ஜன்மாவோடு கூடினவர்களாக ஆவார்கள்.

10. ஆதார சக்ரத்தில் தேவியின் வர்ணனம்

सुधाधारा सारैः चरणयुगलान्तर्विगळितैः

प्रपञ्चं सिञ्चन्ती पुनरपि रसाम्नाय महसः ।

अवाप्य स्व भूमिं भुजगनिभं अत्युष्टवलयं

स्वमात्मानं कृत्वा स्वपिषि कुलकुण्डे कुहरिणि ॥१०॥

ஸுதாதாரா ஸாரை: சரணயுகளாந்தர்விகளிதை:

ப்ரபஞ்சம் ஸிஞ்சந்தீ புநரபி ரஸாம்நாய மஹஸ:

அவாப்ய ஸ்வாம் பூமிம் புஜகநிபம் அத்யுஷ்டவலயம்

ஸ்வமாத்மாநம் க்ருத்வா ஸ்வபிஷி குலகுண்டே

குஹரிணி ॥ 10 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே!
 चरणयुगलान्तर्विगळितैः - சரணயுகளாந்தர்விகளிதை: = உனது
 இரண்டு கால்களின் நடுவிலிருந்து பெருகுகிறதான சுதாधारा
 सारैः - ஸுதாதாரா ஸாரை: = அம்ருத தாரையின் ப்ரவா
 ஹத்தால் प्रपञ्चम् - ப்ரபஞ்சம் = எழுபத்தீரூயிரம் நாடி
 களையும் सिञ्चन्ती - ஸிஞ்சந்தீ = நனைக்கிறவளாகக்கொண்டு
 रसाम्नाय महसः - ரஸாம்நாய மஹஸ: = சந்த்ரமண்டலத்தி
 லிருந்து स्वां - ஸ்வாம் = தன்னுடைய भूमिं - பூமிம் = ஸ்தான
 மாகிய ஆதார சக்ரத்தை पुनरपि - புநரபி = மறுபடியும்
 अवाप्य - அவாப்ய = அடைந்து भुजगनिभं - புஜகநிபம் =
 ஸர்ப்பத்திற்கு ஸமானமாக अत्युष्टवलयं - அத்யுஷ்டவலயம் =
 குண்டலம் போட்டுக்கொண்டிருப்பதாக स्वां - ஸ்வாம் =
 தன்னுடைய आत्मानं - ஆத்மாநம் = உருவத்தை कृत्वा -
 க்ருத்வா = செய்துகொண்டு कुहरिणि - குஹரிணி = ஸுகுக்ஷ்ம
 மான த்வாரத்தையுடைய कुलकुण्डे - குலகுண்டே = தாமரைக்
 கிழங்குபோலிருக்கிற மூலாதார சக்ரத்தில் स्वपिषि - ஸ்வபிஷி
 = யோகநித்ரையைச் செய்கிறாய்.

தாத்தபர்யம் :—

புருஷனுடைய சிரஸ்ஸில் சந்த்ரமண்டலம் இருக்கிறதென்பது யோக சாஸ்திரத்தில் ப்ரஸித்தமானது. ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரத்திலும் ஸமயிகர்கள் என்று சொல்லப்பட்ட ஆந்த்ரமான பூஜையில் த்ருப்தியுள்ள மஹான்களின் ரீதியாக அந்த சந்த்ரமண்டலத்தை ஸ்ரீசக்ரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸ்ரீசக்ரம் என்ற சந்த்ரமண்டல ஸ்தானமானது ஆயிரம் தளத்துடன் கூடிய தாமரை புஷ்பம்போன்ற மாம்ஸ பிண்டத்தின் நடுவில் விளங்கி வருகிறது என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் சிரஸ்ஸில் ஸஹஸ்ர கமலத்தின் உள்பாகத்தில் விளங்குகிற ஸ்ரீசக்ரமாகிற சந்த்ரமண்டலத்தினுடைய நடுவில் ஸாக்ஷாத் பரதேவதையான ஜகந்மாதாவின் சரணாவிந்தமானது இருந்துவருகிறதாகவும் சாஸ்த்ரத்தினுடைய ஸிந்தாந்தமாகும். அந்த சந்த்ரகமலத்தின் நடுவிலிருக்கும் தேவியின் சரண கமலத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற ஜலமானது அம்ருதமயமாக ஆகிறபடியால் உபாஸகனுடைய சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் 72000 நாடிகளிலும் அம்பாளுடைய அம்ருதமயமான பாதஜலம் பெருகி அந்த நாடிகளுக்கு பலத்தையும் தைர்யத்தையும் உண்டுபண்ணும் காரணத்தால் தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் சிரஞ்சீவிகளாகவும், மனோபலம், வாக்பலம், காயபலம் இவைகளோடு கூடினவர்களாகவும் விளங்கி வருகிறார்கள். இவ்விதம் உபாஸகர்களுடைய சரீரத்தை அம்பாளாகிய தேவியானவள் சந்த்ரமண்டலத்திலிருந்து தன் பாத ஜலத்தில் நனைத்துவிட்டு தன்னுடைய ஸ்தானமாகிய மூலாதார சக்ரத்தில் வந்து ஸர்ப்பம் போல் தன் ஸ்வரூபத்தை குண்டலமண்டலாகாரமாகச் செய்து கொண்டும் **குண்டலிநிசக்தி** என்ற பெயரையும் அடைந்து யோக நித்ரையில் அமர்ந்திருக்கிறாள்.

ப்ருத்வி என்ற மஹாபூத தத்வம் எந்த சக்ரத்திலடங்கி யிருக்கிறதோ, அந்த ஆதாரசக்ரத்திற்கு பெயர் குலம். அதிலும் ஸுஷும்ணை என்ற பரமநாடியின் மார்க்கத்தில் அது இருந்துவருகிறது. அந்த மூலாதார சக்ரமென்ற ஸுஷும்ணை மார்க்கத்தில் தாமரைக் கிழங்குபோல் சக்ராகாரமாக ஒரு ஸ்தானமிருந்து வருகிறது. அதில் தாமரைத் தண்டுக்குள்ளிருக்கும் நூல்போல் அதி ஸுஷும்ணமான சரீரத்தோடு அம்பாள் வஸித்து வருகிறாளென்பது சாஸ்த்ர ஸித்தமானது. அதாவது ஸுஷும்ணை நாடியை அவலம் பித்துக்கொண்டு ஸாக்ஷாத் ஜகதீச்வரியானவள் விளங்கி வருகிறாள். மூலாதாரத்தில் ஸுஷும்ணை மார்க்கத்தில் தேவியானவள் ஸர்ப்பம் போல் குண்டலம் போட்டுக்கொண்டு தாமரைத் தண்டுக்குள்ளி

ருக்கும் நூல்போல் ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்தோடு விளங்கிவரும் காரணத்தால் குண்டலிநீசக்தி என்ற பெயருடன் கூடினவளாகவும்
கள்.

அவ்விதமான தேவியின் ஸ்வரூபத்தை ஆந்தர பூஜை செய்கிறவர்கள் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர்ப்பவிக்க வேண்டுமானால் நிர்ஜனமான ப்ரதேசத்தில் பத்மாஸதனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு தனது குதம் என்ற ஸ்தானத்தை குறுக்கிக்கொண்டு ப்ராண வாயுவை மேல்நோக்கிப் போகிறதாகவும் செய்துகொண்டு, பிறகு ப்ராணவாயுவை உச்வாஸ நிச்வாஸமில்லாமல் கும்பகம் செய்துகொண்டு தேவிஸ்வரூபத்தை த்யானம் பண்ணினால் அந்த வாயுவின் ஸம்பந்தத்தால் ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்திலுள்ள அக்னி தத்வமானது ஜ்வலிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. அந்த ஜ்வாலையால் ஸர்ப்பம்போல் குண்டலம் போட்டுக்கொண்டு தூங்குகிற குண்ட லீநி சக்தி யென்ற தேவியானவள் ருத்ரக்ரந்தி, ப்ரஹ்மக்ரந்தி விஷ்ணுக்ரந்தி என்ற மூன்று க்ரந்திகளையும், மூலாதாரம், மணியூரகம், ஸ்வாதிஷ்டானம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ரை என்ற ஆறு சக்ரங்களையும், ஸோமகண்டம். ஸூர்யகண்டம், அக்னிகண்டம் என்ற மூன்று கண்டங்களையும், அதாவது இந்த பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களையும் பேதித்துக்கொண்டு, இந்த பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களுக்கும் முடிவானது எந்த ஸஹஸ்ர கமலத்தில் ஏற்படுகிறதோ, அந்த ஸஹஸ்ரகமலத்தில் ஸ்ரீசக்ர மென்ற சசிபிம்பத்தின் நடுவில் காமேச்வரனென்ற நிஷ்கள பரமசிவ தத்வத்தோடு ஜகதாம்பாளாகிய காமேச்வரியானவள் ஒரு தத்வமாக ஆதிதிவ்ய ஸ்வரூபத்தோடு அந்தர்முகனான ஸாதகனு க்கு தர்சனம் கொடுக்கிறாள்; உடன் அந்த உபாஸகன் ஸர்வக்ரு னையும், ஸர்வசக்திமானையும், சிரஞ்சீவியாயும் ஆகிவிடுகிறான். இதனால் ப்ராண நிரோதம், மனோநிரோதமென்ற யோகத்தின் தத்வத்தை கரை காணாத மூடஜனங்களின் விஷயத்தில் தேவியின் ஸ்வரூபம் ஸர்ப்பம்யோல் பயத்திற்குக் காரணமாகவே காணப்படும். யோகாருடர்களின் விஷயத்தில் திவ்யரூபத்தோடு ஸஹஸ்ரகமலத் தில் தேவியானவள் உபாஸகனுக்கு தர்சனம் கொடுப்பாள் என்பது வெளியாகிறது. இந்த ச்லோகமானது தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைவதற்குள்ள உபாயத்தைக்காட்டும் ச்லோகமாகும். ப்ருத்வீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்சபூதமென்ன, சந்த்ரன், ஸூர்யன், என்ற தேஜஸ்ஸின் தத்வத் தையும், ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற தேவதா தத்வங்களையும் ஸ்வாதீனம் செய்துகொண்ட மனிதனுக்குத்தான் தேவியின் ஸந்தர் சனம் கிடைக்கும். கிடைக்குமிடமும் ஸஹஸ்ர கமலந்தான். அந்த பன்னிரண்டு தத்வங்களையும் ஸ்வாதீனம் செய்து

கொள்ளவோ, ப்ராணவாயுவை மேல் நோக்கிவிடும் காரணத்தால் குதத்தை குறுக்கிக்கொண்டு பத்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு பிறகு உச்வாஸ நிச்வாஸ கதியை தடுத்து கும்பகம் செய்து கொண்டு தேவியினுடைய ஸ்ரீவித்யா பீஜத்தை மாணஸமாக ஆவர்த்தி செய்வதே அந்தரங்க உபாயமாகும். அவ்விதம் செய்கிற ஸாதகனுக்கு ஆறு சக்ரத்தின் பேதனமும், மூன்று சக்ரத்தின் சேதனமும், மூன்று கண்டத்தின் தரணமும் ஸித்தித்து தேவியினுடைய தர்சனமும் ஏற்படும்.

11. சக்ர வர்ணனம்

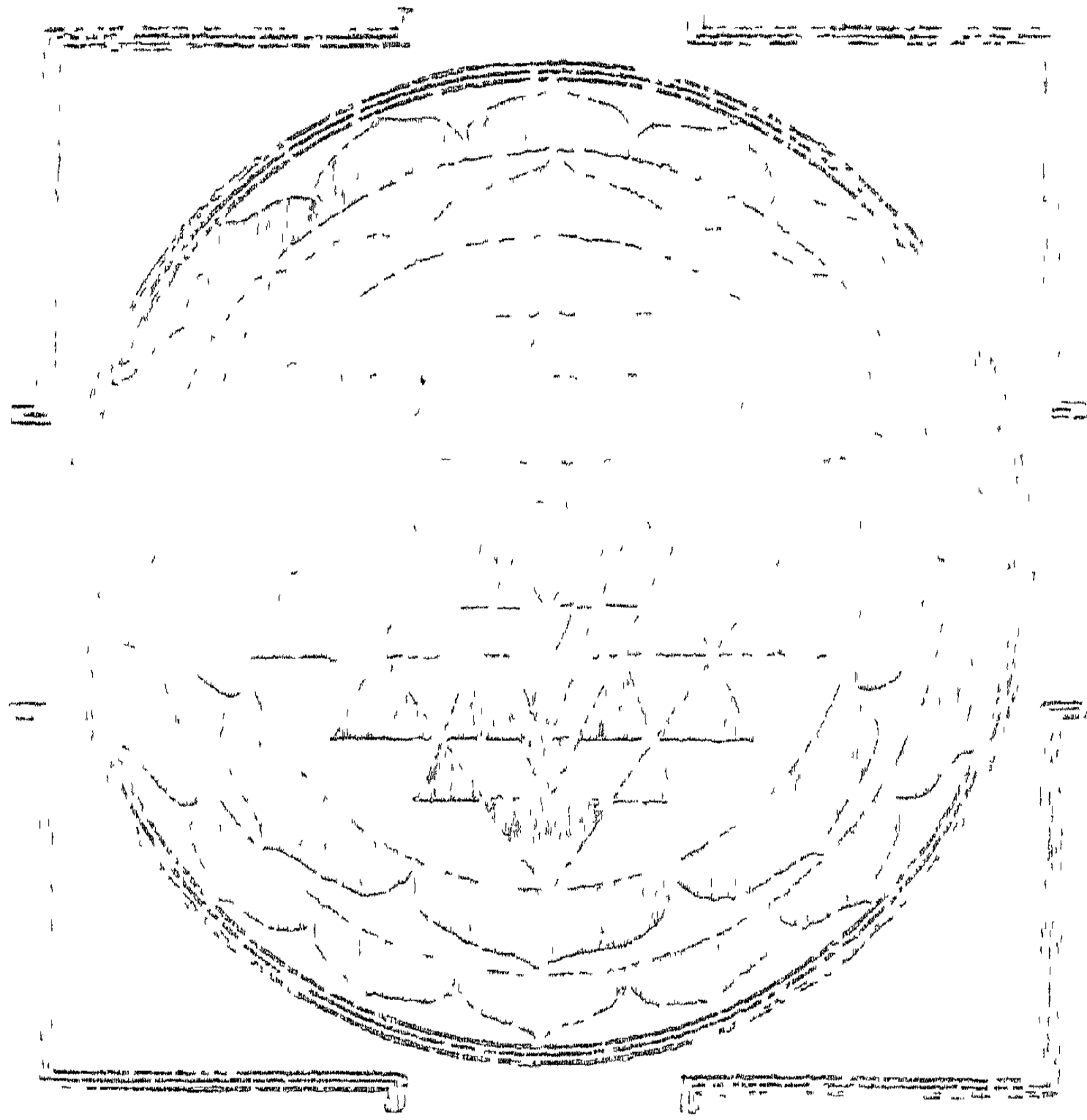
चतुर्भिः श्रीकण्ठैः शिवयुवतिभिः पञ्चभिरपि
 प्रभिन्नाभिः शंभोः नवभिरपि मूलप्रकृतिभिः ।
 चतुश्चत्वारिंशत् वसुदलकलाश्च त्रिवलय
 त्रिरेखाभिः सार्धं तव चरणकोणाः परिणताः ॥ ११ ॥

சதுர்பி: ஸ்ரீகண்டை: சிவயுவதிபி: பஞ்சபிரபி
 ப்ரபிந்நாபி: சம்போ: நவபிரபி மூலப்ரக்ருதிபி: 1
 சதுச்சத்வாரிம்சத் வஸுதலகலாச்ர த்ரிவலய
 த்ரிரேகாபி: ஸார்தம் தவசரணகோணா: பரிணதா:
 ॥ 11 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே மஹாசக்தியே चतुर्भिः -
 சதுர்பி: = நான்கு श्रीकण्ठैः - ஸ்ரீகண்டை: = சிவாத்மகமான
 அதாவது சிவ ஸ்வரூபமான சக்ரங்களாலும் शंभोः - சம்போ:
 = நான்குவிதமான சிவ த்ரிகோணங்களைக் காட்டிலும்
 प्रभिन्नाभिः - ப்ரபிந்நாபி: = மிகவும் வேறுபட்டதான சிவ
 சக்ரத்தைத் தொடாததான पञ्चभिः अपि - பஞ்சபி: அபி =
 ஐந்துகளாயுமுள்ள शिवयुवतिभिः - சிவயுவதிபி: = சக்தி
 ஸ்வரூபமான ஐந்து சக்ரங்களாலும் नवभिः - நவபி: = ஒன்ப
 தான मूलप्रकृतिभिः - மூலப்ரக்ருதிபி: = இந்த ப்ரபஞ்சத்தின்

புதிதில் கட்டப்பட்ட

மூலகாரணமான , சக்தி ஸ்வரூபமான மூல தாதுக்கள் ஐந்து அதாவது, த்வக், அஸ்ருக், மாம்ஸம், மேதஸ் அஸ்தி, சிவ ஸ்வரூபமான நான்கு தாதுக்கள், அதாவது, மஜ்ஜை, சுக்லம் ப்ராணன், ஜீவன் இவ்விதம் இரண்டு தத்வங்களும் சேர்ந்து உலகத்திற்கு மூலகாரணமான தவ - தவ = உன்னுடைய
 चरणकोणाः - சரணகோணா: = பிந்து ஸ்தான மந்த்ர கோணங்
 கள் वसुधलकलाश्र त्रिवलय त्रिरेखाभिः - வஸுதலகலாசர் த்ரிவலய
 த்ரிரேகாபி. = எட்டு தளம், பதினாறு தளம் மூன்று மேகலை
 நான்கு திக்கிலும் த்வாரம் உள்ள ப்ரகாரங்கள் அது பூபுர
 த்ரயம் என்று சொல்லப்படும் இவைகளோடு सार्धं - ஸார்தம
 = கூடினதாக परिणता सन्त - பரிணதா ஸந்த: = உருவங்
 களோடு கூடினவைகளாகக்கொண்டு अपि - அபி = இந்த
 ஸமஷ்டியானது चतुश्चत्वारिंशत् - சதுச்சத்வாரிம்சத் = நாற்பத்தி
 நான்கு தத்வங்களாக भवन्ति - பவந்தி = ஆகின்றன.

தாத்த்பர்யம் :—

முன் ச்லோகத்தில் ஸாக்ஷாத் பராசக்தி ஸ்ரீசக்ரரூபிணி என்றும் அந்த ஸ்ரீசக்ரம் சந்த்ரமண்டல ரூபமென்றும் விவரிக்கப்பட்டது. அவ்விதம் மஹிமைதங்கிய ஸ்ரீசக்ரத்தின் ஸ்வரூபத்தை விஸ்தாரமாக ஸ்ரீ பகவத்பாளால் அவர்கள் இந்த ச்லோகத்தில் உபதேசிக்கின்றார்கள். இந்த ஸ்ரீசக்ர நிர்ணயம் ஸ்ரீ வித்யோபாஸகர்களுக்கு ரொம்பவும் முக்யமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமான நூல். இதை பக்தஜனங்கள் தெரிந்து அந்த ப்ரகாரமே அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ தேவியின் ப்ரஸாதத்திற்கு பாத்தர்களாகவேண்டும்.

ஸ்ரீசக்ரத்தின் ஸ்வரூபமோ ஒன்பது யோனிகள் என்று சொல்லப்பட்ட த்ரிகோணங்கள் ; ஒன்பது தாதுக்களாகச் சொல்லப்படுகிறது. காமிகாகமத்தில் இதன் விவரத்தை அறியவும்.

त्वगसूक् मांसमेदोस्थि धातवः शक्तिमूलकाः ।

मज्जाशुक्लप्राणजीव धातवश्शिव मूलकाः ॥

नवधातुरयदेहः नवयोनिसमुद्भवः ।

दशमो धातुरेकैव पराशक्तिः तदीश्वरी ॥

த்வக்ஸ்ருக் மாம்ஸமேதோஸ்தி தாதவ: சக்திமூலகா: |

மஜ்ஜாசுக்லப்ராணஜீவ தாதவச்சிவ மூலகா: ||

நவதாதுரயம்தேஹ: நவயோநி ஸமுத்பவ: |

தசமோ தாதுரேகைவ பராசக்தி: ததீச்வரீ ||

என்றபடி த்வக்(தோல்), அஸ்ருக் (ரத்தம்) மாம்ஸம், மேதஸ், அஸ்தி இந்த ஐந்தும், ஐந்து சக்திகோணங்களென்றும், மஜ்ஜா, சுக்லம், ப்ராணன், ஜீவன் இந்த நான்கும் நான்கு சிவகோணங்களென்றும் இவ்விதம் ஒன்பது கோணங்களும் சேர்ந்து ஸ்ரீசக்ர ரூபமாக ஆகிறது. இந்த ஒன்பது கோணங்களுடைய மத்தியில் பத்தாவது யோனியானது பிந்து ஸ்தானமென்று சொல்லப்படும். இதனால் தேஹமே ஸ்ரீசக்ரமாக பாஸிக்கின்றது. அந்த தேஹத்திற்கோ ஸ்வாமியான தேவதை ஸாக்ஷாத் பராசக்திதான். இவ்விதம் ஒன்பது தாதுக்கள் அடங்கிய தேஹத்தை ஒன்பதுகோண ரூபமான ஸ்ரீசக்ரமாக பாவித்து நடுவில் ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரீசக்ரத்திற்கு நாயகியான பராசக்தியானவள் பாஸித்துவருகிறாள் என்று த்யானம் செய்வதே ஸமயாசாரப்படி தேவியினுடைய பூஜாக்ரமத்தில் ஒரு ப்ரகாரமாக ஆகும். இந்த தேஹத்தை ஸ்ரீசக்ரம் என்று சொல்லுவதே பிண்டாண்டம், ப்ரம்மாண்டம் என்ற இருவகை அண்டத்தில் (வ்யஷ்டி, ஸமஷ்டி இருவகையில்) பிண்டாண்டத்தின் உத்பத்தி க்ரமமென்று அறியவும். ப்ரம்மாண்டத்தின் உத்பத்தி க்ரமத்தை அனுஸரித்தாலோ ப்ரத்வீ, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்ற ஐந்து மஹா பூதங்களையும், ஐந்து சக்தி கோணங்களாகவும் மாயை, சுத்த வித்யை, மஹேச்வரன், ஸதாசிவன் என்ற நான்கு தத்வங்களை நான்கு சிவ கோணங்களாகவும் பாவித்து, இவ்விதம் உள்ள ஒன்பது கோண ரூபமான ஜகத்தையே ஸ்ரீசக்ரமாக அறிந்து அந்த ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளுக்கு மூலகாரண பூதமான ப்ரம்மத்தை பராசக்தியாக அறிவதே ப்ரம்மாண்டோத்பத்தி க்ரமத்தில் ஸ்ரீசக்ர பூஜையாக

शिवशक्त्यात्मकं विद्धि जगदेतच्चराचरम् ।

சிவசக்த்யாத்மகம் வித்தி ஜகதேதச்சராசரம் |

என்ற சாஸ்த்ரப்படி பிண்டாண்டம், ப்ரம்மாண்டம் என்று சொல்லப்படும் ஸகல ஜகத்தும் சிவசக்தி ஸ்வரூபம் என்று அறிவதே பூஜாக்ரமத்தில் ரொம்பவும் உயர்ந்த பூஜையாக ஆகும். சில சாஸ்த்ரங்களின் ஸித்தாந்த ப்ரகாரம் 51 தத்வங்கள் என்று தெரிகிறது. அதாவது :-

பஞ்ச மஹாபூதங்கள் (5) தன் மாந்தரைகள் (5) ஞானேந்த்ரியங்கள் (5), கர்மேந்த்ரியங்கள் (5), தாதுக்கள் (7), ப்ராணன் (5), மனஸ், அஹங்காரம், க்யாதி, ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம், ப்ரக்ருதி, புருஷன், ராகம், வித்யை, கலை, நியதி, காலம், மாயை, சித்த வித்யை, மஹேச்வரன், ஸதாசிவன், சக்தி, சிவ தத்வம்.

பஞ்சபூதங்களென்றால் முன் சொன்ன ப்ருத்வி முதலானவைகளே, ஸ்தூல சரீராகாரமாக பரிணமித்து விளங்கும் தத்வமாகும். தன் மாந்தரை என்பதினால் அந்தந்த பூதங்களின் குணங்களான ரூப, ரஸ, கந்த ஸ்பர்ச, சப்தம் என்ற ஐந்து குணங்களாக அறியவும். த்வகிந்த்ரியம், சக்ஷுரிந்த்ரியம், ஜிஹ்வை, க்ராண, ச்ரோத்ரம் என்ற ஐந்து இந்த்ரியங்களும் ஞானேந்த்ரிய பஞ்சமாகும். வாக், பாணி, பாயு, பாத, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து இந்த்ரியங்களும், கர்மேந்த்ரியங்களாகும். த்வக், அஸ்ருக், மாம்ஸம், மேதஸ், மஜ்ஜா, அஸ்தி, சுக்லம், இந்த ஏழும் ஸப்த தாதுக்கள் : ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன்களே ப்ராண பஞ்சகம். மனன் சக்தியே மனஸ், அஹம் என்ற பாவனையே அஹங்க்ருத். ஞானம், க்யாதி, குணங்கள், மூன்றும் ப்ரஸித்தமானவை. மூலப்ரக்ருதியே ப்ரக்ருதியாகும். புருஷன், ஜீவன், இச்சை, ராகம், வித்யை மோக்ஷஸாதனமான ஞானம். 360 கலைகளே கலையாகும். நியமன் சக்தியே நியதி எனச் சொல்லப்படும். ஸம்ஹார சக்தியே காலம். மாயை ஐந்த்ரஜாலிக வித்யை. சத்த வித்யை மோசக ஞானம். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா மஹேச்வரன், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி இரண்டையும் செய்கிறவன் ஸதாசிவன். மஹேச்வரன் ஸதாசிவன் இவ்விருவர்களுடைய ரக்ஷிப்பது, ஸ்ருஷ்டிப்பது என்பவைகளே சக்தியாகும். சிவ தத்வமென்பது ப்ரம்ம ஸ்வரூபம். இவ்விதம், 51 தத்வங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் நவசக்யாத்மகமான ஸ்ரீசக்ரத்தில் ஆங்காங்கு அந்தர்பாவத்தை அடைகின்றன. நவயோனி ஸ்வரூபமான ஸ்ரீசக்ரத்திலோ, ஐந்து யோனிகள் சக்தியாகவும், நான்கு யோனிகள் சிவனாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால் அவைகளில் ப்ராம்மோத்பத்தி க்ரமத்தில் பஞ்ச மஹா பூதங்களே ஐந்து யோனிகளாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு அந்த ஐந்து பூதங்களும் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் மூலகாரணமானதினால் அவைகளில் எல்லாவற்றையும் அந்தர்பாவப்படுத்த ஸ்ரீசக்ர ரூபமாகவே ஜகத்தை பாவிக்க வேண்டும்.

சக்ரமானது 44 கோணங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது.

चतुश्चत्वारिंशत् सतुश्चत्वारिंशत्

என்ற ச்லோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாக இருந்து வருகிறது.

वसुदलकलाश्र त्रिवलय त्रिरेखाभिः

வஸுதலகலாசுர த்ரிவலய த்ரிரேகாபி:

என்ற பதத்தால் வஸு என்பதில் எட்டு கோணங்களும், கலாசுரம் என்பதினால் பதினாறு கோணங்களும் த்ரிவலயம் என்பதினால் மூன்று மேகலையும், த்ரிரேகை என்பதினால் மூன்று பூபுரங்களும் என்று ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது.

विन्दु त्रिकोण वसुकोण दशारयुग्म

मन्वश्र नागदल संयुत षोडशारम् ।

वृत्तत्रयं च धरणी सदन त्रयं च

श्रीचक्रमेतत् उदितं परदेवतायाः ॥

பிந்து த்ரிகோண வஸுகோண தசாரயுகம்

மந்வசுர நாகதல ஸம்யுத ஷோடசாரம்]

வ்ருத்தத்ரயம் ச தரணி ஸதந த்ரயம் ச

ஸ்ரீசக்ரமேதத் உதிதம் பரதேவதாயா: ||

என்றதினால், நடுமத்தியில் உள்ள பிந்து, த்ரிகோணம், எட்டு கோணம், இருபது அரம், எட்டு தளம், பதினாறு தளம், இவைகளோடு கூடின பதினாறு அரம், மூன்று வர்துளாகாரமான ரேகை, பூபுரத்ரயம் இவைகள் சேர்ந்து ஸ்ரீசக்ரம் என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸம்ஹார க்ரமமாக ஸ்ரீ சக்ரத்தின் நீர்மாணத்தை அடியிற்கண்டபடி அறியவும் :—

அதோமுகமாக நான்கு த்ரிகோணங்களையும் ஊர்த்வமுகமாக ஐந்து த்ரிகோணங்களையும் எழுதி ஊர்த்வ முகமாக உள்ள முதல் த்ரிகோணத்தினுடைய நடுவில் பிந்துவை எழுதவும். ஊர்த்வ முகமான ஐந்து கோணம், அதோமுகமான நான்கு கோணம், இவைகள் சேர்ந்து ஒன்பது கோணங்களுக்கும் மேல் பாகத்தில் எட்டு தளபத்மமும், அதைச் சுற்றி 16 தள பத்மமும், அதைச் சுற்றி மூன்று மேகலையாகிய ரேகைகளும், பிறகு சதுரச்ரமாக மூன்று ரேகைகளிலும், நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு த்வாரங்களுடன் மூன்று ரேகைகளை எழுதவும். இந்த மூன்று ரேகைகளைத் தான் ப்ராகாரவலயம் என்று சொல்லப்படும். இவ்விதம் எல்லா கோணங்களும் சேர்ந்து 44 கோணங்களாக ஆகிறபடியால்,

* [நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு த்வாரமுள்ள வலயாகாரமான மூன்று ரேகைகள்.]

चतुश्चत्वारिंशत् तवचरणकोणाः परिणता.

சதுச்சத்வாரிம்சத் தவசரணகோணா: பரிணதா:

என்று பகவத்பாதாளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதில்,

सतद्वाष्टारकमन्ता संहार्यं

ஸதத்வாஷ்டாரகமந்தா ஸம்ஹார்யம்

என்ற ச்ருதியே ப்ரமாணமாகும்.

ஸ்ரீசக்ரமென்றதோ மேரு ப்ரஸ்தாரம் என்றும், கைலாஸ ப்ரஸ்தாரமென்றும், பூ ப்ரஸ்தாரம் என்றும் மூன்று விதமாகச் சொல்லப்படும். இம்மூன்றுவித வித்யாசங்களும் மந்த்ர பேதங்களால் ஏற்பட்டவைகள். ஷோடசாக்ஷரி என்ற மஹாமந்த்ரத்தின் க்ரமத்தை அனுஸரித்து ஏற்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்தை மேரு ப்ரஸ்தாரமென்றும், மாத்ருகா வர்ணத்தின் க்ரமத்தால் ஏற்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்தை கைலாஸ ப்ரஸ்தாரமென்றும், வசிநீ முதலான தேவதைகளின் க்ரமத்தை அனுஸரித்து ஏற்பட்ட ஸ்ரீசக்ரத்தை பூப்ரஸ்தாரமென்றும் சொல்லுவார்கள். இவைகளுடைய விவரங்களைப்பற்றி பின்வரும்.

चतुष्ष्या तत्रैः सतुஷ्ष்ட்யா தந்த்ரை:

என்ற ச்லோகத்தின் தாத்த்பர்யத்தை ப்ரகரிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவ்விதமான ப்ரஸ்தாரக்ரமத்தை அனுஸரித்து பரதேவதையானவள் ஸ்ரீசக்ரரூபிணியான தினால், ஸ்ரீசக்ர ரூபிணியான தேவியை, முமுக்ஷுக்கள் ஆராதிக்க வேண்டியதவச்யமாகும். தேவியினுடைய பூஜாவிதானப்படி ஒன்பதுவிதமான ஆவரண தேவதைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஆவரண தேவதைகளைப்பற்றி மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுத்த சக்திமாலா மந்த்ரம் என்பது இந்த ஒன்பதுவிதமான ஆவரண தேவதைகளின் ஸ்வரூபத்தை போதிகின்ற மந்த்ரங்களாகவே ஆகும். இந்த ஒன்பது தேவதைகளும் ஸ்ரீசக்ரத்திலடங்கி இருக்கின்றார்கள். இதில் ஒன்பதாவது தேவதையாகிய பரமேச்வரீ மஹாபிந்துவாகச் சொல்லப்படுவாள். ஆகையால் ஸ்ரீசக்ரத்தில் ஒன்பதுவிதமான கோணங்களுடைய மத்தியில் எழுதப்பட்டுள்ள பிந்துவில் தேவியினுடைய பரிபூர்ண ஸ்வரூபம் நித்ய ஸாந்நித்யத்தை அடைந்திருப்பதினால், பிந்துவில் தான் பூஜைகளைச் செய்ய வேண்டும். தங்கத்திலோ, வெள்ளியிலோ, தாம்பரத்திலோ, பஞ்சலோகங்களிலோ, பூர்ஜபத்ரத்திலோ, சந்தனத்திலோ ஸ்ரீசக்ரத்தை மேற்கண்ட ச்லோகத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் எழுதி எந்த உபாஸகன் ப்ரதிதினமோ, ப்ரதி சக்ரவாரமோ, ப்ரதி பெளர்ணமியிலோ, பூஜை செய்து வருகின்றானோ,

அவனுக்கு தேவி ப்ரத்யக்ஷமாக ஆகி, அவனுடைய அபீஷ்டத் தைப் பூர்த்தி செய்கிறாள். ஆகையால் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் மஹான்கள் அவச்யம் ஸ்ரீசக்ரருபிணியான தேவியை ஆராதிக்க வேண்டும். இவ்விதம் க்ரமமாக நியமத்துடன் தேவியை ஆராதிக்க சக்தியில்லாத ஜனங்கள் மேற்சொன்ன ச்லோகத்தை ஜபம் செய்து வந்தாலேயே தேவியினுடைய தர்சனத்தை அடைந்து, ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடையலாம். 44 கோணங்கள் தேவியினுடைய சரண கோணங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற படியால், ஒவ்வொரு கோணங்களையும் ஒவ்வொரு ஸஹஸ்ரமாக பாவித்து 44,000 ஆவர்த்தி இந்த ச்லோகத்தை ஜபித்தால் ஸித்தி யடையலாம் என்றும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தினத் திலும் ஸுகந்தியான சந்தனத்தில் மேற்சொன்ன ப்ரகாரம் ஸ்ரீசக்ரத்தை எழுதி பிந்து ஸ்தானத்தில் பரதேவதையை மூல மந்த் ரத்தால் பூஜித்து, இந்த ச்லோகத்தை ஜபித்துவரவேண்டும். தன் சக்தியை அனுஸரித்து ஜபம் ஆனவுடன் பூஜையை முடித்து, அந்த சந்தனத்தை சரீரத்தில் பூசிக்கொள்வதோ, உள்ளுக்குள் சாப்பிடுவதோ எப்படிச் செய்தாலும், இந்த ஸாதகன் 44,000 ஆவர்த்தி முடியுங்காலத்தில் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து ஸர்வ வித்தையிலும் பாரங்கதனாக ஆவதோடுங்கூட அணிமா, மஹிமா, லகிமா, கரிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம்யம், ஈசித்வம், வசித்வம் என்ற எட்டுவிதமான ஸித்தியையும் கைக்கொண்டு, மூன்று லோகங்களிலும், பூஜிக்கத்தகுந்தவனாக ஆகி ஜன்ம ஸாபல்யத்தையும் அடைகிறான். இந்த ஸ்ரீசக்ர பூஜையிலோ, ஸ்ரீசக்ர உத்தாரணத்தை வெளிப்படுத்தும் ச்லோகத்தைப் பாராயணம் செய்வதிலோ, அதிகார ஸம்பத்தியானது பூர்வ புண்யத்தால் தான் ஏற்படவேண்டும்.

12. தேவியின் ஸௌந்தர்ய வர்ணனம்

त्वदीयं सौन्दर्यं तुहिनगिरिकन्ये तुलयितुं

कवीन्द्राः कल्पन्ते कथमपि विरिञ्चि प्रभृतयः ।

यदालोकौत्सुक्यात् अमरललना यान्ति मनसा

तपोभिः दुष्प्रापामपि गिरिशसायुज्यपदवीम् ॥१२॥

த்வதீயம் ஸௌந்தர்யம் துஹிநகிரிகந்யே துலயிதும்

கவீந்த்ரா: கல்பந்தே கதமபி விரிஞ்சி ப்ரப்ருதய: |

யதாலோகௌத்ஸுக்யாத் அமரலலநா யாந்தி மநஸா

தபோபி: துஷ்ப்ராபாமபி கிரிசஸாயுஜ்யபதவீம் || 12 ||

பதவுரை :—

हे तुहिनगिरिकन्ये - ஹே துஹிநகிரிகந்யே = பனியை
 ப்ரதானமாக உடைய பர்வதராஜனுடைய புத்ரியே ! त्वदीयम् -
 த்வதீயம் = உன் தேஹத்தைச் சார்ந்த சौन्दर्य - ஸௌந்தர்யம்
 = லாவண்யத்தை துலயித் - துலயிதும் = ஓர் த்ருஷ்டாந்த
 மூலமாக வர்ணிப்பதற்கு विरिञ्चि प्रभृतयः - விரிஞ்சி ப்ரப்ருதய:
 = ப்ரம்மா முதலான कवीन्द्राः - கவீந்த்ரா: = பெரிய க்ரந்த
 கர்த்தாக்களான மஹாகவிகள் கூட कथमपि - கதமபி = ச்ரமப்
 படும் कल्पन्ते - கல்பந்தே = ஸமர்தர்களாக ஆகிரூர்களா?
 ஆகவேயில்லை; यत् - யத் = யாதொரு காரணத்தால் अमरललाः
 - அமரலலநா: = ரம்பை ஊர்வசி முதலான தேவ ஸ்த்ரீகள்
 आलोकौसुक्यात् - ஆலோகௌத்ஸுக்யாத் = உன்னுடைய
 ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்ப்பதில் பரம உத்ஸாஹத்தோடு
 கூடியிருக்கும் நிமித்தமாக तपोसिः - தபோசி: = க்ருச்ர
 சாந்த்ராயணாதி வ்ரதானுஷ்டானங்களால் दुष्प्रापामपि -
 துஷ்ப்ராபாமபி = கஷ்டப்படும் அடைய முடியாததான
 गिरिशायुज्यपदवीम् - கிரிசஸாயுஜ்யபதவீம் = சிவதேஹத்தில்
 ஐக்யமாவதை मनसा - மநஸா = மனதினால் यान्ति - யாந்தி =
 அடைகிரூர்கள்.

தாத்தர்யம் :—

ப்ரம்மா, ப்ரஹஸ்பதி, விஷ்ணு, இந்த்ரன் முதலான மஹா
 கவிகளால் கூட பர்வதராஜ புத்ரியான பராசக்தியினுடைய தேஹ
 ஸௌந்தர்யத்திற்கு ஒரு உபமானம் சொல்லி வர்ணிக்க சக்தி
 யில்லை. ஊர்வசி, ரம்பை முதலிய தேவஸ்த்ரீகளை உபமானமாகச்
 சொல்லலாமோ என்றாலும், அதுவும் ஸாத்யமில்லை. அநேககோடி
 ஊர்வசி, ரம்பைகளைச் சேர்ந்த அந்த ஸமஷ்டி ஸௌந்தர்யத்தைக்
 கூட அம்பாளுடைய தேஹ ஸௌந்தர்யத்தின் லேசாலேசத்திற்கு
 உபமானமாகச் சொல்ல முடியாமல் ப்ரம்மாதிகள் கஷ்டப்படு
 கிரூர்கள். தேவஸ்த்ரீகளுடைய ஸமஷ்டி ஸௌந்தர்யங்கூட
 அம்பாளுடைய ஸௌந்தர்யலேசத்திற்கு ஈடாகாது. ஏனென்றால்
 ஊர்வசி முதலான தேவ ஸ்த்ரீகளே அம்பாளுடைய ஸௌந்தர்
 யத்தைப் பார்த்து வ்யாமோஹத்தை அடைந்தார்கள். தன் தேஹ
 அழகை ஓரழகாக எப்படி சொல்லிக்கொள்ளுவதென்ற லஜ்ஜை
 யுடன் தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யத்தின் முடிவு எவ்வளவு தூரந்

தான் போகிறதென்பதையும் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், தேவியானவள் பரப்ரம்ம மஹர்ஷியான காரணத்தைக் கொண்டு, தேவஸ்தீர்களுக்குக்கூட தேவியினுடைய அருகில் போய் பார்க்கமுடியாமல், தேவியினுடைய அருகில் போகக்கூடிய, காமேச்வரருடைய தீவ்ய ஸாயுஜ்யத்தை தபஸ்ஸினால் அடைய மனதில் இச்சிக்கிறார்கள். இவ்விதம் தேவஸ்தீர்களுக்கே அம்பிகையினுடைய தேஹ ஸௌந்தர்யம் அளவிடமுடியாமலிருக்குமானால் பும்பாவத்தை அடைந்த கவிகளுக்கு, அந்த மாதாவினுடைய ஸௌந்தர்யம் எவ்விதம் வர்ணிக்கத் தகுந்ததாக ஆகும்? அந்த தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யத்திற்கு உபமானமாக ஒரு வஸ்துவும், லோகத்தில் கவிகளுக்கு அகப்படவில்லை. அதனால் தேவியினுடைய ஸௌந்தர்ய வர்ணனத்தில் கவிகள் அந்நவயாலங்காரத்தைத் தான் ஆசிரயிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. அதாவது தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யத்திற்கு, தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யத்தான் உபமானமாகிறது. இவ்விதம் அபரிச்சின்னமான ஸௌந்தர்யத்தோடு கூடின பரதேவதையினுடைய சரணகமலத்தை ஆராதிக்கிற புண்ய ஜனங்களுக்கு ஸ்ரீ மாதாவினுடைய அனுக்ரஹத்தால் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யமும் ஏற்படுமென்பதில் ஆகேஷை பீணயே இல்லை. ஆகையால் முன் ஜன்மாக்களில் தவம் செய்துள்ள பாக்யவான்கள் தேவியை மேற்சொன்ன ச்லோகத்தால் ல்தோத்ரம் செய்து வருவார்கள் என்பது திண்ணம்.

13. தேவியின் கடைக்கண்ணினுடைய

பார்வையின் மஹிமை

नरं वर्षीयांसं नयनविरसं नर्मसु जडं

तवापाङ्गालोके पतितं अनुधावन्ति शतशः ।

गळद्वेणी बन्धाः कुशकलश विम्वस्त सिचया

हठात् दुःखत्काञ्च्यः विगळितदुकूला युवतयः ॥१३॥

நரம் வர்ஷீயாம்ஸம் நயநவிரஸம் நர்மஸு ஜடம்

தவா பாங்காலோகே பதிதம் அநுதாவந்தி சதச: ।

களத்வேணீ பந்தா: குசகலச விஸ்ரஸ்த ஸிசயா

ஹடாத் த்ருட்யத்காஞ்ச்ய: விகளிததுகூலா யுவதய:

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியான தேவியே!
 वर्ष्यांस - வர்ஷ்யாம்ஸம் = மிகவும் வயது முதிர்ந்த கிழவ
 னாயும் नयनविरस - நயனவிரஸம் = கண்களில் காமாலை
 முதலான தோஷங்களால் குருபியாயும் नर्मसु जडं - நர்மஸு
 ஜடம் = ஸுரதக்ரீடையின் பெருமையை அறியாதவனாய்
 இருந்தாலும் तव - தவ = உன்னுடைய अवाङ्गलोक - அபாங்கா
 லோகே = கடைக்கண் பார்வையின் வழியில் वसित - பதிதம்
 தவறிவந்தவனான नर - நரம் = மனிதனை वदन् - மதநம் = மன்மத
 னாக मन्वा - மத்வா = எண்ணி शत्रः - சதசः = அநேகம்
 பேர்களான युवतयः - யுவதய. = ஸௌந்தர்யமுள்ள பெண்
 கள் गच्छेणी वन्धाः - களத்வேணீ பந்தாः = அவிழ்ந்துபோன
 தலைமயிர் முடியோடு கூடினவர்களாயும் वृचकलश विभ्रत विचया
 குசகலச விஸ்ரஸத ஸிசயாः = கலசம் போன்ற ஸ்தனங்களி
 லிருந்து நழுவிப்போன தலைப்பு முடிச்சோடு கூடியவர்களா
 யும் वडात् - ஹடாத் = சீக்ரமாக वृथ्याकाच्यः - த்ருட்யத்காஞ்ச்யः
 = பூட்டு முறிந்த ஒட்டியாணத்தோடு கூடியவர்களாயும்
 विगच्छितदुकूला - விகளிததுகூலாः = நழுவிப்போன இடுப்பி
 லுள்ள வெண்பட்டோடு கூடியவர்களாயும் सत्यः - ஸத்யः =
 இருந்துகொண்டு अनुधावन्ति - அநுதாவந்தி = பின்தொடர்ந்து
 ஓடுகின்றார்கள்.

தாற்பர்யம் :—

ஸ்ரீ தேவியினுடைய கடைக்கண் பார்வை எந்த மனித
 னிடத்தில் விழுகிறதோ அவன் பரம ஸௌபாக்யத்தை அடைகிற
 னென்று இந்த ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஓர் மனிதன் முதிர்ந்த கிழவனாயும், காமாலை முதலிய ரோகங்
 களால் விகாரமான கண்ணோடு கூடினவனாயும், ஸ்திரீ ஸுகத்தின்
 பெருமையை கொஞ்சமேனும் அறியாதவனாயும், மிகவும் மூடனான
 பரம ப்ராக்ருதனாகவும் இருந்தாலும், பராசக்தியினுடைய கடைக்
 கண் பார்வையின் வழியில் பூர்வ புண்ய வசத்தால் வந்து
 சேர்ந்து தேவியின் கடாஷத்திற்கு பாத்ரனாக ஆகிவிட்டால், அந்த
 மனிதனை பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகமென்ற மூன்று

லோகங்களிலுள்ள ஸ்தீர்களும் மன்மதனாக அறிந்து இவன் மன்மதன்தான் என்ற எண்ணத்துடன் பின்தொடர்ந்து போகிறார்கள். இதனால் தூர்பகனான மனிதனையும் ஸுபகனாக செய்து வைக்கும் படியான சக்தி விசேஷம் தேவியினுடைய கடைக்கத்திற்கு இருக்கிற தென்பதாவது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

இந்த ச்லோகத்தை ஸ்தீவச்யதரம் என்று மஹான்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ப்ராக்ருதமான ஸ்தீகளினுடைய வச்யத்தை மாத்ரம் தேவியினுடைய கடைக்க பாதம் உண்டுபண்ணுகிறதென்பது மாத்ரம் போதாது. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்தீகளோ அப்ராக்ருதமான ஸ்தீகளாகிய உபநிஷத்துக்கள் என்பதை அறியவும். உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸச்சிதானந்தரூபமான பரப்ரஹ்மம் என்ற காமேச்வரனிடத்தில் தான் பரம தாத்தர்யம் என்பதை உபக்ரமோபஸம்ஹார ஐக்யம், அப்யாஸம், அபூர்வத்வம், பலம், அர்த்தவாதம், உபபத்தி என்ற ஆறுவிதமான தாத்தர்ய லிங்கங்களால் அறிய வேண்டும். தேவியினுடைய கடைக்க பாதம் எந்த மனிதனிடத்தில் விழுந்தாலும், அவன் காமேச்வரன் என்ற பரப்ரம்மமாகவே ஆகி விடுகிறான். அதனால் ப்ரம்மத்தை தேடிவரும் உபநிஷத்துகளாகிற தீவ்ய ஸ்தீகள் தேவியினுடைய கடைக்கத்திற்கு பாத்ரனான மனிதனை பரப்ரஹ்மம் என்று நினைத்து தான் குறிப்பிடும் வஸ்து இந்த மஹாநுபாவன்தான் என்று நினைத்து இவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடுகிறார்கள் என்றுதான் இதன் தத்வம் என்பதை அறிய வேண்டும். அதாவது பூர்வ புண்யத்தால் பராசக்தியின் கடைக்கத்திற்கு பாத்ரனாக ஆகிறான். உடனே அந்த புருஷன் காமேச்வர ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்து ஸகலமான உபநிஷத்துக்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற மஹிமையோடு கூடின பரப்ரஹ்மமாக விளங்கி வருகிறான் என்ற அர்த்தத்தை அறியவும்.

14. ஆதாரசக்ரத்தின் மேலுள்ள தேவியின் வர்ணனம்

क्षितौ षट्पञ्चाशद्विंशसमधिक पञ्चाशदुदके

हुताशे द्वाषष्टिः चतुरधिक पञ्चाशदनिले ।

दिविद्विषट्त्रिंशत् मनसि च चतुः षष्टिरित्ये

मयूखाः तेषामप्युपरि तव पादाम्बुजयुगम् ॥ १४ ॥

க்ஷிதௌ ஷட்பஞ்சாசத்விஸமதிக பஞ்சாசதுதகே

ஹுதாசே த்வாஷஷ்டி: சதுரதிக பஞ்சாசதநிலே |

திவித்விஷ் ஷட்த்ரிம்சத் மநஸிச சது: ஷஷ்டிரிதியே

மயூகா: தேஷாமப்யுபரி தவ பாதாம்புஜயுகம் || 14 ||

பதவுரை :—

ஹே பகவதி - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே! யே -
யே = எந்த மயூகா: - மயூகா: = கிரணங்கள் ஷிநௌ - க்ஷிதௌ
= ப்ருத்வீ தத்வமாகிற மூலாதார சக்ரத்தில் ஷட்பஞ்சாசத் -
ஷட்பஞ்சாசத் = ஐம்பத்தாறுகளோ உதகே - உதகே = ஜல
தத்வமாகிய மணிபூரக சக்ரத்தில் டிசமதிகபஞ்சாசத் - த்விஸ
மதிகபஞ்சாசத் = ஐம்பத்திரண்டுகளோ ஹுதாசே - ஹுதாசே
= அக்னி தத்வமாகிற ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் டிசமதிகபஞ்சாசத் -
த்வாஷஷ்டி: = அறுபத்திரண்டுகளோ அநிலே - அநிலே - வாயு
தத்வமாகிற அநாஹத சக்ரத்தில் சதுரதிகபஞ்சாசத் - சதுரதிக
பஞ்சாசத் = ஐம்பத்து நான்குகளோ திவி - திவி = ஆகாச
தத்வமாகிற விசுத்தி சக்ரத்தில் டி: ஷட்த்ரிம்சத் - த்வி: ஷட்த்ரிம்
சத் = எழுபத்திரண்டுகளோ மநஸி ச - மநஸி ச =
மனஸ் தத்வமாகிற ஆக்ஞா சக்ரத்தில் சது: ஷஷ்டி: - சது: ஷஷ்டி:
= அறுபத்துநான்குகளோ இதி - இதி = என்பது சாஸ்த்ர
ப்ரஸித்தமானதுகளோ திஷா-தேஷாம = அந்த கிரணங்களு
டைய உபர்யபி - உபர்யபி = மேலானதான ஸஹஸ்ர தள கமலம்
என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மரந்த்ர சக்ரத்திற்கும் நடுவி
லிருக்கும் சந்த்ரபிம்ப ரூபமான பைந்தவ ஸ்தானத்தில் தவ -
தவ = உன்னுடைய பாடாம்புஜயுகம் - பாதாம்புஜயுகம் = இரு பாத
கமலங்கள் வர்தே - வர்ததே = விளங்குகின்றன.

தாத்தர்யம் :—

ஸ்ரீவித்யாதந்த்ரத்தில் ஸமயாசாரம், கௌலாசாரம் என்று
ஆசாரம் இருவகைப்படும். பாஹ்ய பூஜா ப்ரதானமான ஆசா
ரத்தை கௌலாசாரம் என்றும் ஆந்த்ர பூஜாப்ரதானமான ஆசா
ரத்தை ஸமயாசாரம் என்றும் ஸ்ரீவித்யாதத்வ வேதிகள் சொல்வார்
கள். ஸமயாசாரத்தை அநுஸரித்து ஆந்த்ர பூஜாவிதானப்படி

அந்தர்முகாள் அநுஸந்தானம் செய்யவேண்டிய ப்ரகாரமானது இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்படுகிறது. மணிதனுடைய சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்ற ஆறு சக்ரங்கள் இருந்து வருகின்றன. இந்த ஆறுவிதமான சக்ரஸ்வரூபந்தான் ஸ்ரீசக்ரம் என்பதே. ஸ்ரீ சக்ரரூபமான இந்த ஆறு சக்ரங்களையும் மூன்று கண்டங்களாக சாஸ்த்ரத்தில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூலாதாரமும் ஸ்வாதிஷ்டானமும் சேர்ந்து ஒரு கண்டமாகவும், மணிபூரகமும் அநாஹதமும் சேர்ந்து ஒரு கண்டமாகவும், விசுத்தியும் ஆக்ஞையும் சேர்ந்து மற்றொரு கண்டமாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதல் கண்டத்தினுடைய மேல்பாகத்தில் அக்னியினுடைய ஸ்தானம்; அதற்குத்தான் ருத்ர க்ரந்தி என்று சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது கண்டத்தினுடைய மேல்பாகத்தில் ஸூர்யனுடைய ஸ்தானம்; அதற்குத்தான் விஷ்ணுக்ரந்தி என்று பெயருண்டு. மூன்றாவது கண்டத்தின் மேல் பாகத்தில் சந்த்ரனுடைய ஸ்தானம். அதற்கு ப்ரமம க்ரந்தி என்று பெயர் வழங்கிவருகிறது. முதலாவது கண்டத்தின் மேல்பாகத்திலுள்ள அக்னியானது தன்னுடைய ஜ்வாலைகளால் முதல் கண்டம் முழுமையும் சூழ்ந்துகொண்டு வருகிறது. இரண்டாவது கண்டத்தின் மேல்பாகத்திலுள்ள ஸூர்யன் தன் கிரணங்களால் இரண்டாவது கண்டம் முழுமையும் சூழ்ந்துகொண்டு பாஸிக்கிருன். மூன்றாவது கண்டத்தின் மேல்பாகத்திலுள்ள சந்த்ரனே தன்னுடைய கலைகளால் மூன்றாவது கண்டத்தை சூழ்ந்துகொண்டு விளங்குகிருன்.

மூலாதாரம் என்ற சக்ரத்தில் ப்ருத்வீ தத்வமானது (அதாவது பார்த்திவமான ஒரு ஸ்வாயம்புவ லிங்கமானது) விளங்கி வருகிறது. அது அக்னியினுடைய ஸ்தானமானதினால், ஐம்பத்தாறு விதமான ஜ்வாலைகள் பாஸித்துக்கொண்டு வருகின்றன. மணி பூரக சக்ரத்தில் ஜலதத்வம், அதாவது அப்மயமான ஒரு ஸ்வாயம்புவலிங்கம் பாஸித்து வருகிறது. அதிலே ஐம்பத்திரண்டு விதமான அக்னி ஜ்வாலைகள் ப்ரகாசித்து வருகின்றன. இவ்விதம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் மூலாதாரத்தில் 56 விதமாயும், மணி பூரகத்தில் 52 விதமாயும் ப்ரகாசிப்பதை கவனித்து அக்னி ஜ்வாலைகள் 108 விதம் என்று அறியவும். அதுபோலவே, ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னிதத்வம் பாஸித்துவருகிறது. அதாவது ஜ்யோதிர்மயமான மஹாலிங்கம் பாஸித்துவருகிறது. மணி பூரகமும் அநாஹதமும் சேர்ந்து ஸூர்யகண்டம் ஆனதாலும் மணி பூரகத்திற்கும் அநாஹதத்திற்கும் நடுவில், ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரம் இருப்பதினாலும் அக்னி தத்வாத்மகமான ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்

திலும் மணிபூரக சக்ரத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் வீசவேண்டிய தவச்யமானதினால் 62 ஸூர்ய கிரணங்கள் பாஸித்து வருகின்றன.

அவ்விதமே வாயுதத்வத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநாஹத சக்ரத்தில் 54 கிரணங்கள் வீசுகின்றன. அவ்விடத்தில் வாயு ரூபமான ஸ்வாயம் புவலிங்கம் விளங்கிவருகிறது. ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் 62-ம் அநாஹதத்தில் 54 மாக ஸூர்ய கிரணங்களை 116 கிரணங்களாக பாவிக்க வேண்டியது.

மணிபூரகமும் அநாஹதமும் சேர்ந்து ஸூர்யகண்டமென்று முன் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால், மணிபூரகத்திற்கு மேலிருக்கும் ஸ்வாதிஷ்டானத்திலும் அநாஹதத்திலும் ஸூர்ய கிரணங்களுக்கு பாஸரணம் ஏற்பட்டதுபோல், மணிபூரக சக்ரத்தில் ஸூர்யகிரணங்கள் இவ்வளவு என்று ஏன் சொல்லவில்லை என்றாலோ ஸூர்யனும் அக்னியும் ஒன்றுதான் என்ற அபிப்ராயத்தைக் கொண்டு மணிபூரகத்திலுள்ள அக்னிஜ்வாலைகளிலேயே ஸூர்ய கிரணங்களை அந்தர்பாவப்படுத்தவேண்டிய தவச்யமானதால், மணிபூரக சக்ரத்தில் ஸூர்ய கிரணங்கள் இவ்வளவு என்று தனிப்பட சொல்லவில்லை. அதுபோலவே மூலாதாரமும் ஸ்வாதிஷ்டானமும் சேர்ந்து அக்னிகண்டமானாலும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி ஜ்வாலைகள் இவ்வளவு என்று சொல்லாததற்கு காரணமும் ஸூர்ய கிரணங்களால் அக்னி ஜ்வாலைகளுக்கு அந்தர்பாவம் ஏற்பட்டதே தானாகும்.

15. உபாஸனத்தால் கவித்வ ப்ராப்தி
(ஸாரஸ்வத ப்ரயோகம்)

शरज्ज्योत्स्ना शुद्धां शशियुत जटाजूट मकुटां

वरत्रासत्राण स्फटिक घटिका पुस्तककराम् ।

सकृन्नत्वा नत्वा कथमिव सतां सन्निदधते

मधुक्षीरद्राक्षा मधुरिमधुरीणाः फणितयः ॥ १५

சரஜ்ஜ்யோத்ஸ்னா சுத்தாம் சசியுத ஜடாஜூட மகுடாம்
 வரத்ராஸத்ராண ஸ்படிக கடிகா புஸ்தககராம் |
 ஸக்ருந்நத்வா நத்வா கதமிவ ஸதாம் ஸந்நிதததே
 மதுக்ஷீரத்ராக்ஷா மதுரிமதுரீணா: பணிதய: 11 15 11

பதவுரை : -

हे भगवति - ஹே பகவதி = பராசக்தியான ஹே தாயே
 शरज्ज्योत्स्ना शुद्धा - சரஜ்ஜ்யோத்ஸ்னா சுத்தாம் = சரத்கால
 சந்த்ரிகையைப்போல் ரொம்ப வெளுப்பான வர்ணமுள்ளவ
 ளாயும் शशियुत जटाजूट मकुटा - சசியுத ஜடாஜூட மகுடாம் =
 சந்த்ரகலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தலை முடியோடும் நவரத்
 தனங்களால் இழைக்கப்பட்ட கரீடத்தோடும் கூடினவளாயும்
 वरत्रासत्राण स्फटिक घटिका पुस्तककरा - வரத்ராஸத்ராண ஸ்படிக
 கடிகா புஸ்தககராம் = தனது பக்தர்களுக்கு அபீஷ்டமான
 வரனைக் கொடுக்கும் முத்தரையென்ன, யம பயத்தை நிவ்ருத்தி,
 செய்து மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் அபய முத்தரையென்ன
 ஸ்படிகமாலை என்ன புஸ்தக மென்ன, இவைகளை நான்கு
 கைகளிலும் அலங்காரமாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவளாயு
 முள்ள வா - த்வா = உன்னை சக்து - ஸக்ருத் = ஒரே தடவை
 नत्वा - நத்வா = நமஸ்காரம் பண்ணினதினால் सतां - ஸதாம் =
 உன்னுடைய பக்தர்களுக்கு मधुक्षीरद्राक्षा मधुरिमधुरीणा: फणितय: -
 மதுக்ஷீர த்ராக்ஷா மதுரிமதுரீணா: பணிதய: = தேன், பால்,
 த்ராக்ஷ இவைகளுடைய தித்திப்பை அதிகரித்ததித்திப்புள்ள
 வாக்குகள் (அழகான வாக் விலாஸங்கள்) कथसिव - கதமிவ =
 ஏன் नसन्निदधते - நஸந்நிதததே = தானாகவே நதி ப்ரவாகம்
 போல் ப்ரவாகித்து ஸாந்நித்யத்தை அடையாது. கட்டாயம்
 உன் பக்தர்களுக்கு மதுரமான வாக்குகள் ஸ்வயமாகவே
 ஸித்திக்கின்றன.

தாற்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் பராசக்தியை உபாஸிக்கிற ஸ்ரீவித்யா
 உபாஸகர்களுக்கு ஸகல வித்யைகளிலும் அபாரமான பாண்டித்
 யமும், ஸ்வயமாகவே கவனம் பண்ணக்கூடிய சக்தி விசேஷங்

களும் ஏற்படுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வித்யையில் மேன்மையை அடையவேண்டுமென்று நினைக்கும் மனிதன் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை த்யானம் செய்யவேண்டும். த்யானம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தையோ அடியிற்கண்டபடி அறியவும்

“ ஹே லோகமாதாவான பராசக்தியே ! உன்னுடைய சரீரமோ சரத் காலத்தில் பூர்ண கலையோடு உதித்த சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகையானது எவ்விதம் வெண்ணிறமாயுள்ளதோ, அதுபோல் மிகவும் வெண்ணிறத்தோடு பாஸிக்கிறது. அதனால் ரஜோ குணமோ, தமோகுணமோ இந்த இரண்டு விதமான குணங்களுடைய ஸம்பந்தமே உனக்கு இல்லையென்று வெளியாவதோடுங்கூட, நீ சுத்த ஸத்வமூர்த்தியென்றும், உன் ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகின்றாய். அதனால் ரஜோகுணத்திற்கும் தமோ குணத்திற்கும் அவகாசம் கொடுக்காமல் சுத்தமான ஸத்வகுணத்தையே ப்ரதானமாக அவலம்பித்த மஹாபுருஷர்களே உன்னுடைய உபாஸனத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்களென்று வெளியாகிறது. அத்துடன் ஹே, என் தாயே ! உன்னுடைய ஜடாமுடியில் சந்த்ர கலையும், சிரஸ்ஸில் நீ தரித்துக்கொண்டிருக்கும் நவரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட க்ரீடமும், எனக்கு உன்னுடைய சரணுரவிந்தத்தில் மிகுந்த பக்தியைக் கொடுத்து வருகிறது. சந்த்ர கலையை ஜடாமுடியில் தரிக்கும் பரமசிவ ஸ்வரூபத்தை, உன் ஸ்வரூபத்தில் நீ அடக்கிக்கொண்டு விட்டபடியால் உன் ஜடாமுடியில் அந்த சந்த்ரகலை காணப்படுகின்றது. அதனால் உன்னுடைய ஆராதனத்தால் காமேச்வரனுடைய ஆராதனமும் செய்ததாகவே ஸித்திக்கின்றது. அத்துடன் ஸகல லோகங்களையும் நீ ஆளுகிறவளென்பதை உன் சிரஸ்ஸிலுள்ள விசேஷமான க்ரீடம் ஸூசிக்கிறது. அதனாலும் நீ மஹாராக்ஷீ என்று எனக்கு நன்றாகப் புலப்படுகின்றது. அதோடு நான்கு கைகளோடு நீ கூடிக் கொண்டு விளங்கிவருகிற மஹிமையைப் பார்க்க என் மனமானது உன் திருவடியில் என்னை சரணுகதி அடையும்படியாக வற்புறுத்தி உனக்கு மேலான தெய்வமே கிடையாதென்றும் உபதேசிக்கின்றது. நீ ஒரு கையில் பக்தர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அபீஷ்டமான வரன்களையும், ஒரு கையில் அபயமென்ற மோகஷத்தையும், ஒரு கையில் ஸ்படிக மாலையையும், மற்றொரு கையில் புஸ்தகத்தையும் தரித்து வருகிறாயே, அது உன்னை தர்சனம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சர்யத்தைக் கொடுத்து வருகிறது. உன்னுடைய வரஹஸ்தம், அபயஹஸ்தம், இவைகளின் உண்மையை உன்னுடைய கடாஷுத்தால் கொஞ்சம் நான் அறிந்தவனாக இருந்தாலும், ஸ்படிகமாலை, புஸ்தகம் இவைகளின்

உண்மையை என்னால் அறிய முடியவில்லை. ஒரு ஸமயம் நீயே உன்னுடைய பக்த ஜனங்களுக்கு ஸ்படிகமாலையை கையில் தரித்துக்கொண்டு ‘ என்னுடைய மகாமந்த்ரத்தை நீ ஜபம் செய்து வந்தால் என்னுடைய ஸ்வரூபம் உனக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக புலப்படும் ’ என்பதைத் தான் ஸ்படிகமாலையை கையில் வைத்துக் கொண்டு போதிக்கின்றாயோ! அப்படி ‘ என் ஸ்வரூபம் ப்ரத்யக்ஷமான பிற்பாடு உனக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணுவதற்கு நானே குருமூர்த்தியாக இருந்துவருகிறேன் ’ என்பதை கையில் புஸ்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு போதிக்கின்றாயோ! “ நான் ஒன்றையும் அறியேன். உன் பரிபூர்ணமான கடாக்ஷமே எனக்கு ஸகல விதமான சொத்து என்பது நிச்சயம். மேல் சொன்னபடி உன் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும் புண்ய ஜனங்களுக்கு ஸரஸ்வதி கடாக்ஷம் பரிபூர்ணமாக ஏன் ஏற்படாது? தேன், பால், த்ராக்ஷ, இவைகளைக் காட்டிலும் மதுரமான தன் வாக்குகளால் ஸகல லோகங்களையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு மஹாபண்டிதர்களாக விளங்கி வருவார்கள் என்பதற்கு ஆக்ஷேபணையே இல்லை. ஆகையால் நான் மேல்சொன்னபடி உன் ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும் த்யானம் செய்து வருகிறபடியால் என்னையும் நீ மஹாகவியாகச் செய்யவேண்டுமென்று உன்னை சரணமடைகிறேன். உன் கடாக்ஷத்தால் மஹா கவியாக ஆவதற்கு உன்னுடைய ஸ்வரூப த்யானம் வரையிலுங் கூட போக வேண்டாம். உனக்கு ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்தாலே போதும். உன்னை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவர்களுடைய மனதிலேதான் கவித்வமென்ற அங்குரம் முளைக்கும். ஆகையால் மஹத்தான கவிதைக்குக் காரணமான உன்னுடைய நமஸ்காரத்தில் ஆவலுள்ள மனிதர்களே புண்யத்தைச் செய்தவர்களென்று சொல்லவேண்டும்.” இவ்விதம் ஸகல ஜனங்களும் பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூப த்யானத்தாலோ, ஸ்தோத்ரத்தாலோ, நமஸ்காரத்தாலோ, மஹாகவிகளாகத் தான் ஆகி ஞான லாபத்தை அடைந்து ஜன்மஸாபல்யத்தை அடைய முன்னுக்கு வரவேண்டும்.

இந்த ச்லோகமானது ஸாரஸ்வத ப்ரயோகமானதினாலும் இதற்கு அடுத்த மற்றும் இரண்டு ச்லோகங்களும் இந்த ச்லோகத்தைச் சார்ந்ததினாலும் ஸாரஸ்வத ப்ரயோகத்தின் க்ரமத்தை அந்த ச்லோகங்களின் தாத்தர்யங்களிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

16. வித்யா விலாஸ லாபம்

कवीन्द्राणां चेतः कमलवन बालातपहृदि

भजन्ते ये सन्तः कतिचित् अरुणामेव भवतीम् ।

विरिञ्चिप्रेयस्याः तरुणतर शृङ्गारलहरी

गभीराभिः वाग्भिः विदधति सतां रञ्जनममी ॥१६॥

கவீந்த்ராணாம் சேத: கமலவந பாலாதபருசிம்

பஜந்தே யே ஸந்த: கதிசித் அருணாமேவ பவதீம் ।

விரிஞ்சி ப்ரேயஸ்யா: தருணதர ச்ருங்காரலஹரீ

கபீராபி: வாஃபி: விதததி ஸதாம் ரஞ்சநமமீ ॥ 16 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியான தாயே
 कवीन्द्राणां - கவீந்த்ராணாம் = சிறந்த வித்வான்களுடைய चेतः
 कमलवन बालातपहृदि-சேத:கமலவந பாலாதபருசிம் = மனதாகிற
 தாமரைப் புஷ்பத்தினுடைய கூட்டத்தை மலரச்செய்யும்
 இளம் வெய்யில் காந்தியைப்போலொத்த காந்தியோடு
 கூடினவளாயும் अरुणां-அருணாம் = அருணையென்று பெயருள்ள
 வளாயும், சிகப்பு வர்ணமுள்ளவளாயும் இருக்கிற भवतीम् -
 பவதீம் = உம்மை कतिचित् - கதிசித் = சில யே - येषु = எந்த सन्तः
 - ஸந்த: = ஸத்புருஷர்கள் भजन्ते - பஜந்தே = ஸேவிக்கின்றார்
 कलौ ते - தே = அந்த அமீ - अमी = இந்த ஸத்புருஷர்கள்
 विरिञ्चिप्रेयस्याः - விரிஞ்சிப்ரேயஸ்யா: = ப்ரம்மாவின் பத்னியான
 ஸரஸ்வதியினுடைய तरुणतरशृङ्गारलहरी गभीराभिः - தருணதர
 ச்ருங்காரலஹரீ कपीरापिः = மிகவும் யௌவனத்தை அடைந்த
 ச்ருங்கார ரஸத்தின் ப்ரதானமான ப்ரவாகம்போல், கம்பீர
 मान वाग्भिः - வாஃபி: = வாக் விலாஸங்களால் सतां - ஸதாம்
 = ஸப்யாளுக்கு रञ्जन - ரஞ்ஜநம் = மனஸ்ஸந்தோஷத்தை
 विदधति - விதததி = செய்கின்றார்கள்.

தாத்தார்யம் :—

இந்த ச்லோகமும் மனிதர்களுக்கு வித்யா விலாஸத்தை உண்ருபயணும் **ஸாரஸ்வத** ப்ரயோகத்தையே சேர்ந்ததாக ஆகிறது. சரீரத்திற்குள் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில், பகவதியை த்யானம் செய்யவேண்டும். ஹ்ருதய கமலத்தில் பாஸித்துவரும் பராசக்திக்கு, **அருணா** என்ற பெயர் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த தேவியினுடைய சரீர காந்தியும், செம்பருத்தி பூவைப்போல் சிவப்பு வர்ணமுள்ளது. பெயராலும், காந்தியாலும் **அருணை** என்று உபாஸகர்களுடைய அனுபவத்தில் தேவியானவள் பாஸித்து வருகிறாள். அந்த பராசக்திக்கு எட்டு கைகளை த்யானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு கையில் பாசத்தையும், ஒரு கையில் ஈட்டியையும், ஒரு கையில் கரும்பாகிய வில்லையும், ஒரு கையில் புஷ்ப பாணங்களையும், ஒரு கையில் வரன்களையும், ஒரு கையில் அபயம் என்ற மோக்ஷத்தையும் ஒரு கையில் புஸ்தகத்தையும், ஒரு கையில் ஸ்படிக மாலைமையையும் வைத்துக்கொண்டு விளங்கிவருகிறாள். ஸார்யன், சந்திரன், அக்னி, இந்த மூன்று தத்வங்களும் அந்த பராசக்திக்கு மூன்று கண்களாக விளங்கி வருகின்றன. மஹா **பிந்துவாகிய** அம்ருதக் கடலில் **வித்யா** பீஜங்களை எழுதிக்கொண்டு விளையாடி வருகிறாள். அந்த தேவியினுடைய ஸ்வரூபம் **அகாரமுதல்** ளகார முடிய மாத்ருகாக்ஷரங்களே ஸ்வரூபமாக விளங்கிவருகிறபடியால் **அக்ஷர** ரூபமான ஸரஸ்வதியே அந்த பராசக்தியென்று வெளியாகிறது. ஸரஸ்வதி ரூபமானதால் உபாஸகர்களுக்கு பரிபூர்ண ஸரஸ்வதி கடாக்ஷத்தை அந்த தேவியானவள் கொடுத்துவருகிறாள். அந்த தேவியினுடைய சரீர காந்தியானது **சிகப்பு** வர்ணமாக இருக்கும் காரணத்தாலும் உபாஸகர்களும் அவ்விதமே த்யானம் செய்த மஹிமையாலும் உபாஸகர்களுடைய முக கமலத்திலிருந்து பெருகி வரும் வாக் விலாஸங்களெல்லாம் ச்ருங்கார ரஸ ப்ரதானமாகவே விளங்கிவருகின்றன. அவர்களுடைய வாக் விலாஸமாகிற அம்ரு தத்தை **பானம்** செய்த ஸபையோர்களும் பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கின்றார்கள். அந்த உபாஸகர்களை நிமித்தமாக வைத்துக் கொண்டு அவர்களால் உபாஸிக்கப்பட்ட பராசக்தியே ஸபையில் உள்ள ஜனங்களை ச்ருங்கார ரஸ ப்ரதானமாக வாக் விலாஸங்களால் வ்யாமோஹப் படுத்துகிறாள். அந்த சுபஸ்தலமானது இந்த்ரஸபைக்கும் மேலானதாகவே விளங்கிவரும். இவ்விதம் பராசக்தியை ஹ்ருதய கமலத்தில் உபாஸித்து தேவியினுடைய பரிபூர்ணமான அனுக்ரஹத்தையும் தான் அடைந்து இந்த உபாஸனத்தில் வைபவத்தை அனுபவித்த ப்ராசீன வித்வான்களுக்குள் **காளிதாஸனை** முதன்மையாக விவேகிகள் அறிந்துகொள்ளலாம்.

காளிதாஸனைப்போல் மஹாகவி வேறு யாரும் இல்லை என்பதையும் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். அந்த மஹாகவியினுடைய முக கமலத்திலிருந்து ப்ரவாஹித்துவரும் வாக் விலாஸமாகிய அம்ருதப் பெருக்குகளில், ச்ருங்கார ரஸமே ப்ரதானமாக பாஸித்துவரும் மஹிமையையும், ஸாஹித்ய ரஸத்தை ஆஸ்வாதனம் பண்ணின வித்வான்கள் அறிந்த விஷயமே. அந்த காளிதாஸ மகாகவியினுடைய வாக் விலாஸங்களெல்லாம் ச்ருங்கார ரஸ ப்ரதானம் என்பதற்கு சிறியதான ஒரு உதாஹரணத்தை கவனிக்கவும். அதாவது:—

உஜ்ஜயினி என்ற நகரத்தில் போஜன் என்ற அரசன் மஹா ப்ரஸித்தனாக விளங்கி வந்தான். அந்த அரசன், ப்ரக்ருதத்தில் உள்ள பராசக்தியை ஆராதித்து தேவியினுடைய அணுகூலத்தைற்கு பாத்ரமாகும்படியான பாக்யத்தைச் செய்த அபூர்வமான ஒரு மஹாபுருஷனே. ஸம்ஸ்க்ருத வித்யையில் ரொம்பவும் சிறந்த பாண்டித்யம் உள்ளவன். அந்த அரசனுடைய ஸபையில், இந்த காளிதாஸன் என்ற மஹா கவியானவர், ப்ரதான வித்வானாக விளங்கி வந்தார். மற்றும் பவபூதி, வரூசி முதலான பெரிய வித்வான்கள் அரசனுடைய ஸபையில் முயிந்து கொண்டிருந்தார் ஒரு தினத்தில் அரசன் மஹாஸபையில்

कुसुमे कुसुमोपदिः श्रुयते न च दृश्यते

குஸுமே குஸுமோத்பத்தி: ச்ருயதே ந ச த்ருச்யதே

என்று பாதி ச்லோகத்தை மாத்ரம் சொல்லிவிட்டு இதை பூர்த்தி செய்பவர்களுக்கு பாதி ராஜ்யம் தருவதாக அரசன் ப்ரதிக்ரைஸ் செய்தான். பவபூதி, வரூசி, முதலான வித்வான்களுக்கு ராஜனுடைய அபிப்ராயம் இன்னதுதான் என்று ஸ்பூரிக்காததால் உத்த ரார்த்தத்தை பூர்த்திபண்ண அதாவது மற்ற பாதி , ச்லோகத்தை பூர்த்தி பண்ண, ப்ரதியை ஏற்படாமலே கஷ்டப்பட்டார்கள். காளிதாஸ மஹா கவியோ, கொஞ்சமேனும் ஆலோசிக்காமல் ஸபையில் தன்னுடைய அருகில் அமர்ந்திருக்கும், தன்னால் அனுபவிக்கப்பட்டு வருகிற ஒரு தாஸியைப் பார்த்து

बालेतवमुखाम्भोजे दृष्टं इन्दीवरद्वयं

பாலே தவ முகாம்போஜே த்ருஷ்டம் இந்தீவரத்வயம்

என்று சொல்லி அரசனுடைய ச்லோகத்தின் கீழ்ப்பின் பாதியை பூர்த்தி செய்தான். அரசனுடைய ஸந்தோஷத்தை அளவிட முடியவில்லை. அரசனால் செய்யப்பட்ட: முன் பாதி ச்லோகத்திற்கோ, “புஷ்பத்தில் புஷ்பம் முனைத்திருப்பதாக கேள்விப்படு

கிறது. ஆனால் பார்க்கப்படவில்லை” என்ற அர்த்தம் பாஸிக் கிறது. ராஜனுடைய அபிப்ராயமும் அதுதான். காளிதாஸன் செய்த பின் பாதி ச்லோகத்திற்கோ “உத்தம ஸ்தீகளுடைய முகமே தாமரைப் புஷ்பமென்றும் அதில் காணப்படும், இரண்டு கண்களும் நீலோத்பல புஷ்பமென்றும்” அர்த்தமானது வெளியாகி கிறது. புஷ்பத்தில் புஷ்பம் என்பதை அரசனுக்கு காளிதாஸ மஹாகவி ப்ரத்யக்ஷமாக காட்டிவிட்டார். இந்த ச்லோகத்தில் ச்ருங்கார ரஸமே ப்ரதானமாக பெருகுகிறதென்பதையும் இதைக் கேட்ட ஸபையோர்கள், ச்ருங்கார ரஸத்தில் மூழ்கி ஆனந்த தாண்டவமாடினார்கள் என்பதையும் யாரால் மறுக்க முடியும். இந்த வைபவங்களெல்லாம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஏற்படக் கூடியதல்ல. அருணை என்ற தேவியை ஹ்ருதய கமலத்தில் உபாஸிக்கும் புண்யவான்களுக்குத்தான் இது ஸித்திக்கக்கூடியது. அதிலும் காளிதாஸனைப்போல் பராசக்தியை ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்த மஹாகவிகளுக்கே கிடைக்கக்கூடியது.

அதனால் இந்த ச்லோகத்தையோ இதற்கு மூலபூதமான வாமகேச்வர தந்த்ரத்திலுள்ள ச்லோகங்களையோ சொல்லிக் கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்தில் அருணை என்ற தேவியை தினந்தோறும் உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸரஸ்வதி கடாஷம் பரிபூர்ணமாக ஸித்திக்கும்.

த்யானத்திற்கு உபயோகமான வாமகேச்வர தந்த்ரத்திலுள்ள ச்லோகங்கள் அடியிற்கண்டவைகளே

अरुणाख्यां भगवतीं अरुणाभां विचिन्तयेत् ।
 पाशाङ्कुशधरां देवीं धनुर्बाणधरां शिवाम् ॥ १ ॥
 वरदाभय हस्ताञ्च पुस्तकाक्षस्रगन्विताम् ।
 अष्टबाहुं त्रिनयनां खेलन्तीं अमृताम्बुदौ ॥ २ ॥
 साकरोत्येव शृङ्गाररसास्वादनलम्पटान् ।
 सभासदः तथासर्वान् साधिकेन्द्रः सभास्थलः ॥ ३ ॥

அருணாக்யாம் பகவதீம் அருணாபாம் விசிந்தயேத் |
 பாசாங்குசதராமதேவீம் தநுர்பாணதராம் சிவாம் || 1 ||
 வரதாபய ஹஸ்தாஞ்ச புஸ்தகாஷஸ்ரகந்விதாம் |
 அஷ்டாபாஹும் த்ரிநயநாம் கேலந்தீம் அம்ருதாம்புதௌ || 2 ||
 ஸாகரோத்யேவ ச்ருங்காரரஸாஸ்வாதந லம்படாந் |
 ஸபாஸத: ததாஸர்வாந் ஸாதிக்கேந்த்ர: ஸபாஸ்தல: || 3 ||

17. வாக் விலாஸ லாபம்

सवित्रीभिर्वाचां शशिमणि शिलाभङ्गरुचिभिः

वशिन्याद्याभिः त्वां सह जननि सञ्चिन्तयति यः।

स कर्ता काव्यानां भवति महतां भङ्गिरुचिभिः

वचोभिः वाग्देवीवदन कमलामोद मधुरैः ॥ १७ ॥

ஸவித்ரீ பிர்வாசாம் சசிமணி சிலாபங்கருசிபி:

வசின்யாத்யாபி: த்வாம் ஸஹ ஜநநி ஸஞ்சிந்தயதி ய: |

ஸ கர்தா காவ்யானாம் பவதி மஹதாம் பங்கிருசிபி:

வசோபி: வாக்தேவீவதந கமலாமோத மதுரை: ॥ 17 ॥

பதவுரை :—

हे जननि ! - ஹே ஜநநி = ஹே லோகமாதாவாகிய பரா சக்தியே வாசா - வாசாம் = நவரஸங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட வாக்விலாஸங்களை சவித்ரிபி: - ஸவித்ரீபி: = உண்டு பண்ணுகின்றவர்களாயும் ஶசிமணி ஶிலாபங்கருசிபி: - சசிமணி சிலாபங்கருசிபி: = சந்த்ரகாந்தக் கல்லை பிளந்தால் அது எவ்விதமான வெண்மை நிறமுள்ளதாகக் காணப்படுமோ அதுபோல் மிகவும் ஸுந்தரமான மஹிமை, நிறம் இவைகளை உடைத்தானவர்களாயுமிருக்கின்ற வசின்யாடியாபி: - வசின்யாத்யாபி: = வசினி முதலான எட்டுவிதமான சக்திகளோடு ஶஹ - ஶஹ = சேர்ந்து த்வாம் - த்வாம் = உன்னை ய: - ய: = எந்த உபாஸகன் சञ्चिन्तयति - ஸஞ்சிந்தயதி = உபாஸிக்கின்றானோ ஶ - ஶ: = அந்த உபாஸகன் महतां - மஹதாம் = காளிதாஸன் முதலான மஹாகவிகளுடைய भङ्गिरुचिभिः - பங்கிருசிபி: = வாக் விலாஸம்போலும் உல்லேஹம் போலும் மஹிமையுள்ள தாயும் वाग्देवीवदन कमलामोद मधुरैः - வாக்தேவீவதந கமலாமோத மதுரை: = ஸரஸ்வதியினுடைய தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போலொத்த முகத்திலுள்ள பரிமளத்தை உடைத்தான தாயிருக்கின்ற वचोभिः - வசோபி: = அழகான வாக் விலாசங்

களால் காவ்யாநா - காவ்யாநாம் = அரும் பெரும் காவ்ய நாடக
அலங்காரங்களை கர் - கர்த்தா = செய்கிறவனாக भवति - பவதி
= ஆகிறான்.

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகமும் இதற்கு முன்னுள்ள ச்லோகத்தையே சார்ந்தது. இதனாலும் ஸாரஸ்வத ப்ரயோகத்தின் பெருமையைத் தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூபம் அ கார முதல் ள கார முடிய உள்ள ஐம்பது மாத்ருகாவர்ணங்களென்ற பீஜாக்காரங்கள்தான் என்று ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஐம்பது அக்காரங்களையும் எட்டு பாகங்களாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்க்கம், கவர்க்கம், சவர்க்கம், டவர்க்கம், தவர்க்கம், பவர்க்கம், யவர்க்கம், ஸவர்க்கம் என்று அந்த எட்டு பாகங்களையும் அறியவேண்டும். அ காரம் முதல், முதல் பதினாறு எழுத்துக்களும் ஸ்வரம் என்று சொல்லப்படும்.

அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஋, ஌, ஍, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, அம், அ:

அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஋, ஌, ஍, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, அம், அ:

இந்த பதினாறு எழுத்துக்களை ஸ்வரமென்றும், அவர்க்கமென்றும் அறிந்துகொண்டு, மேற்சொன்ன எட்டு பாகங்களில் இவை முதல் பாகமாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும். கவர்க்கம் இரண்டாவது பாகமாகும்.

க, ச, ஞ, ட, ங

என்ற ஐந்து எழுத்துக்களும் கவர்க்கமாயும், மேற்சொன்ன எட்டு பாகங்களில் இரண்டாவது பாகமாகும். அவ்விதமே

ச, ஷ, ங, ஞ, ஞ

என்ற ஐந்து வர்ணங்களும், மூன்றாவது வர்க்கமாயும் மேல் சொன்ன பாகங்களில் மூன்றாவது பாகமாயும் ஆகின்றது.

ட, ட, ட, ட, ட

இந்த ஐந்து அக்காரங்களும் நான்காவது பாகமாகும்.

த, த, த, த,

என்ற ஐந்தும் ஐந்தாவது பாகமாகும்.

ப, ஃ, வ, ம, ம

என்ற ஐந்தும் ஆருவது பாகமாகும்.

ய, ர, ல, வ,

என்ற நான்கும் ஏழாவது பாகமாகும்.

ர, ப, ச, ஹ, ள

என்ற ஐந்தும் எட்டாவது பாகமாகும். இவ்விதம் எட்டு வர்க்கங்களடங்கிய மாத்ருகா அக்ஷரங்கள் தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாக அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்

भगवति । मातृका । त्रिपुरसुन्दरी ॥

பகவதி । மாத்ருகா । த்ரிபுரஸுந்தரீ ॥

என்ற தீவ்ய நாமங்கள் அம்பாளுக்கு ஸித்திக்கின்றன.

பிந்து த்ரிகோண ரூபமான நான்கு சிவசக்ரம், அஷ்டகோணம், தசகோணம், மிச்சாரம், சதுர்தசபுவனம், என்ற எட்டு சக்ரங்களிலும் வசினி, காமேச்வரி, மோதினி, விமலா, அருணா, ஜெயினி, ஸர்வேச்வரி, காளி என்ற எட்டு தேவதைகளையும் க்ரமமாகச் சேர்த்து புவனேச்வரி என்ற ஜகன்மாதாவை உபாஸிக்கிறவர்கள் மஹா வித்வான்களாக ஆகின்றார்கள். பராசக்தியான ராஜராஜேச்வரிக்கு பரிவார தேவதைகளுக்குள் வசினி முதலான எட்டு தேவதைகள் ரொம்பவும் முக்யமான தேவதைகளாக ஆவார்கள். அது போலவே, பன்னிரண்டுவிதமான யோகினி என்ற தேவதைகளும் ஜகதீச்வரியான அம்பாளுக்கு முக்யமான பரிவார தேவதைகளாக ஆகின்றார்கள். வித்யா யோகினி, ரேசகா யோகினி, மோசிகாயோகினி, அம்ருதா யோகினி, தீபிகாயோகினி, ஞான யோகினி, ஆப்யாயினி யோகினி. வ்யாபினி யோகினி, மேதா யோகினி, வ்யோம ரூபா யோகினி, ஸித்தரூபா யோகினி, லக்ஷ்மி யோகினி என்று இந்த பன்னிரண்டு யோகினி தேவதைகளுக்கு நாம தேயங்களை அறியவும். வசினி முதலான எட்டு தேவதைகளோடு வித்யா யோகினி முதலான பன்னிரண்டு தேவதைகள் சேர்ந்து இருபது தேவதைகளாக ஆகி இருபது கலைகள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். அந்த இருபது தேவதைகளுடைய சரீரகாந்தியும் சுத்தமான ஸ்படிகம்போல் விளங்கிவரும். அவ்விதம் அந்த தேவதைகளை உயாஸகர்கள் த்யானிக்கவேண்டும்.

அவ்விதமே, கந்தாகர்ஷினி, ரஸாகர்ஷினி, ரூபாகர்ஷினி, ஸ்பர்சா கர்ஷினி, என்ற நான்கு தேவதைகளையும் ச. டய நான்கு த்வாரங்களிலும் த்வார தேவதைகளாக பா

கொண்டு த்யானம் செய்யவேண்டும். இந்த நான்கு தேவதைகளும் முக்யமான தேவதைகளாக ஆவார்கள்.

गन्धद्वारान्दुराघर्षा नित्यपुष्टाङ्करीषिणीम् ।

ईश्वरी सर्वभूतानां त्वामिहोपह्वयेभियम् ॥

கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாங்கரீஷிணீம் |
ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் த்வாமிஹோபஹ்வயேசரியம் ||

என்ற ச்ருதியானது மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியான ராஜராளேஸ்வரீ என்ற பரதேவதையை கந்தாகர்ஷிணீ முதலான நான்கு த்வார தேவதைகளோடுகூட சேர்த்துத்தான் த்யானம் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது. அந்த ச்ருதியின் அர்த்தத்தை அடியிற் கண்டபடி ஸாதகர்கள் அறிந்துகொள்ளவும். அதாவது

गन्धद्वारां कन्तत्वाराम्

என்ற இடத்தில் கந்தம், என்ற சப்தத்தால் கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், என்ற நான்கு தத்வங்களையும் க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். அதனால் கந்தாகர்ஷிணீ, ரஸாகர்ஷிணீ, ரூபாகர்ஷிணீ, ஸபர்சாகர்ஷிணீ, என்ற நான்கு த்வாரதேவதைகளையும் மேற் சொன்ன ச்ருதியானது குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விதமான நான்கு தேவதைகளையும், க்ரமமாக கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு என்ற நான்குவிதமான ஸ்ரீபுராம்ச நகரத்தின் கோட்டை வாசலிலும் ஸ்தாபனம் செய்துகொண்டு ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரியானவள் ஸ்ரீபுரம் என்ற தனது ராஜதானியில் விளங்கிவருகிற மஹிமையை

गन्धद्वारां कन्तत्वाराम्

என்று விசேஷணமானது ப்ரகாசப்படுத்துகின்றது. அக்காரணத்தால் பராம்பிகையானவள்

दुराघर्षां तुरातर्षाम्

என்று வர்ணிக்கப்படுகிறாள். பாக்கிய மில்லாத ஜனங்களுக்கு கண்டுபிடிக்க முடியாத வைபவமுள்ளவள் என்று வெளியாகிறது. தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சிக்கவேண்டுமானால், சென்ற அநேக ஜன்மாக்களில் மிகுந்த தவங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். அவ்விதமான புண்யவான்களுக்குத்தான் அம்பாளுடைய ஸ்வரூப தர்சனத்திலோ, ஸ்ரீசக்ரரூபினியான தேவியை ஆராதிப்பதிலோ, அந்த பராம்பிகையினுடைய மூலமந்த்ர ஜபத்திலோ, அந்த தேவியினுடைய திவ்ய சரித்ர ச்ரவணத்திலோ ச்ரத்தையும் ப்ரவர்த்தியும் ஏற்படும். அன்னியில், அல்பமான புண்யத்தைச் செய்கிறவர்களுக்கு அந்த பாக்கியமே கிடைக்காது. இந்த விஷயத்தை பரமாசார்யாள் முதல் ச்லோகத்தில்

कथं अकृत पुण्यः प्रभवति कथम् अक्रुत पुण्यः प्रभवति

என்பதினால் ப்ரகாசப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். ஆகையால் பாக்கியமில்லாத ஜனங்களுக்கு பரதேவதையினுடைய ஸமீபத்தில் அண்டமுடியாது. அதைத்தான்

दुराधर्षा तुराधर्षाम्

என்ற விசேஷணமானது போதிக்கிறது. அத்துடன் மேற்சொன்ன ச்ருதியில்

नित्यपुष्टां नित्यपुष्टाम्

என்று மற்றொரு விசேஷணமும் காணப்படுகிறது. அதனால் பூத காலம் பவிஷ்யத்காலம், வர்த்தமானகாலம், என்ற மூன்று காலங்களிலோ அல்லது ப்ராதிபாஸிகம், வ்யாவஹாரிகம், பாரமார்த்திகம் என்ற மூன்று தசைகளிலோ, அழிவில்லாததாயும், ஞானவடிவாயும் துக்கஸம்பந்தமில்லாததாயும், மேல் கீழ் என்ற தாராதம்யமற்றதாயும், நிஜமாயும் ஒருவிதமான ஸாதனங்களாலும் ஸாத்யமாகாமல் எப்பொழுதும் நித்த ஸித்தமாயுள்ள பேரானந்தம், பேரீன்பம் என்று சொல்லப்படும் நிரதிசயமான ஆநந்தமே பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூபமானதினால், ஆனந்த ரூபினியான பரதேவதைக்கு ஒரு தேசத்திலும், ஒரு காலத்திலும், ஒரு வஸ்துவாலும், ஸ்வரூபத்தாலும், குணத்தாலும், யாதொரு குறையும் ஏற்பட நியாயமில்லாததால் எப்பொழுதும் ஸகலவிதமான ஸம்ருத்தியாலும் பரிபுஷ்டையாக பராம்பிகை விளங்கி வருகிறாள். இந்த ரஹஸ்யத்தை

नित्यपुष्टां नित्यपुष्टाम्

என்ற விசேஷணமானது ப்ரகாசப்படுத்துகின்றது.

करीषिणीं करीषिणीम्

என்ற மற்றொரு விசேஷணம் மேற்சொன்ன ச்ருதியில் காணப்படுகிறது.

करी करी

என்றால் மத ஜலத்தைப் பெருகவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் உயர்ந்த ஜாதியிற் சேர்ந்த யானை. அளவற்ற மத்த கஜங்களால் சூழப்பட்டவள் என்ற அர்த்தமானது அந்த விசேஷணத்தால் வெளியாகிறது. பராசக்தியினுடைய ஸந்நிதியில் மத்தகஜங்கள் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றவரும் ஸம்பத்துக்களுக்குள் கஜங்கள் ப்ரதானமான ஸம்பத்தானதினால், தேவியிடைய அருகில் கஜஸம்பத்தை கூட்டங் கூட்டமாக காணப்படுகிற ம யைக் கொண்டு, பராம்பிகையை உபாஸிக்கிறவர்களை கஜம் முத

லான ஸகல ஸம்பத்துகளும் சூழ்ந்துகொண்டு நிற்கும் என்பது ப்ரத்யக்ஷமாகிறது. இதற்கு உதாஹரணம் ஹாலாஸ்யக்ஷேத்ரமென்ற மதுரைமா நகரம். ஸாக்ஷாத் பராசக்தியானவள் பாண்டிய ராஜனுடைய புத்ரியாக அவதரித்து மீனாக்ஷி என்ற பெயருடன் அரசாண்டுவந்தாள் என்பதை ஸகல ஜனங்களும் அறிந்ததே. இக்காலத்திலும் பராம்பிகையின் உற்சவ காலங்களில் ராஜ வீதியில் மீனாக்ஷி அம்மன் வரும்பொழுது, யானைகள் கூட்டங்கூட்டமாக முன்செல்வதைப்பார்க்காத ஜனங்கள் யாருமில்லை என்பதாகச் சொல்லலாம். அதனால், பராம்பிகையினுடைய பரிபூர்ணமான ஸாந்நித்யம் எந்தக்ஷேத்ரத்தில் இருந்து வருகின்றதோ அதற்கு யானைகளின் கூட்டமே முக்யமான ஸீக்ஷிணவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸார மண்டல நிவ்ருத்தி துர்லபமான பதார்த்தம் ஒன்றுமே இல்லை என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இவ்விதம்

ரஹ்ஸ்யா துராதா

கந்தத்வாராம் துராதாஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீம்
என்ற விதமான மஹிமையள்ள ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஈசுவரியான பராசக்தியை, அநாவது ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபாத்மகமான ஸகல ஜகத்கையும் நியமனம் பண்ணும் சக்தியுள்ள பரதேவதையான உன்னை இந்த ஸ்ரீசக்ரத்தில் நான் தியானம், ஆவாஹனம், இவைகளைச் செய்துகொண்டு பூஜிக்கின்றேன் என்ற அர்த்தத்தை மேற்சொன்ன

ரஹ்ஸ்யா கந்தத்வாராம்

என்ற ச்ருதியால் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் மேற்சொன்ன ச்ருதியானது ஸ்ரீவித்யோபாஸகனுக்கு பராம்பிகையை ஸ்ரீசக்ரத்தில் த்யானம் ஆவாஹனம் முதலியவைகளைச் செய்துகொள்ள மஹாமந்த்ரமாக உபயோகப்படுகிறது. அம்பாளுடைய ஆராதனத்தில் தான் அந்த மந்த்ரத்திற்கு உபயோகமென்னியில், மற்ற எந்த கர்மாக்களிலும் அந்த மந்த்ரத்திற்கு உபயோகமில்லை என்பது நிச்சயமாகிறது. இந்த மந்த்ரத்திலேயே த்வார தேவதைகள் நான்கையும் மாத்ரம் சொல்லியிருப்பதாக நினைக்கக்கூடாது. மற்ற வசீநீ முதலான எட்டு தேவதைகளுக்கும் பன்னிரண்டுவிதமான யோகிநீ தேவதைகளுக்கும் கந்தாகர்ஷிணீ முதலான நான்கு தேவதைகள் உபலக்ஷணமாக ஆகின்றார்கள்.

18. ஸ்தர்வச்யகர ஸாதனம்

तनुच्छायाभिस्ते तरुण तरणि श्रीसरणिभिः

दिवं सर्वा उर्वीं अरुणिमनिमग्रां सरति यः ।

भवन्त्यस्य त्रस्यद्वनहरिण शालीन नयनाः

सहोर्वश्या वश्याः कतिकति न गीर्वाण गणिकाः ॥१८॥

தனுச்சாயாபிஸ்தே தருண தரணி ஸ்ரீஸரணிபி:

திவம் ஸர்வாம் உர்வீம் அருணிமநிமக்ஞாம் ஸ்மரதி ய: ।

பவந்த்யஸ்ய த்ரஸ்யத்வநஹரிண சாலீந நயநா:

ஸஹோர்வச்யா வச்யா: கதிகதி ந கீர்வாண கணிகா:

॥ 18 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே தாயே! तरुणतरणि
श्रीसरणिभिः = தருணதரணி ஸ்ரீஸரணிபி: = பால ஸூர்ய
னுடைய இளம் வெய்யிலைப்போல் சிவப்பு காந்தியை உடைத்
தான தெ - தே = உன்னுடைய तनुच्छायाभिः - தனுச்சாயாபி:
= தேக காந்திகளால் दिव - திவம் = த்யுலோகாதிகளையும்
सर्वा उर्वीं च - ஸர்வாம் உர்வீம்ச = ஸமஸ்தமான பூமியையும்
अरुणिमनिमग्रां - அருணிமநிமக்ஞாம் = செம்பஞ்சுக் குழம்பு
ஸாகரத்தில் முழுகினதாக ய: - ய: = எந்த ஸாதகனானவன்
सरति - ஸ்மரதி - த்யானம் செய்கிறானே अस्य - அஸ்ய =
அந்த உபாஸகனுக்கு त्रस्यद्वनहरिण शालीन नयनाः - த்ரஸ்யத்வ
நஹரிண சாலீந நயநா: = பயத்தோடு கூடிய காட்டிலிருக்
கும் மான் குட்டிகளுடைய கண்களைப்போல் மனோஹரமான
கண்விழிகளோடு கூடிய गीर्वाण गणिकाः - கீர்வாண கணிகா:
= அப்ஸரஸ்தர்ர்கள் ऊर्वश्यासह - ஊர்வச்யா ஸஹ = ஊர்வசி
என்ற உத்தம அப்ஸர ஸ்தர்யோடுகூட कतिकति -- கதிகதி =
எவ்வளவு எவ்வளவு ஸ்தர்ர்கள்தான் वश्याः - வச்யா: = ஸ்வா
தீனர்களாக न भवन्ति - ந பவந்தி = ஆகாமலிருக்கின்றார்கள்.

தாத்தார்யம் :—

இந்த ச்லோகமானது ஸ்தீர்வச்யகரம் என்று சொல்லப்படும். உபாஸகர்கள் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்ய வேண்டிய ப்ரகாரமோ, அடியிற்கண்டபடி அறியவும். தேவியினுடைய சரீரமோ, ஸூர்யபகவான் காலையில் உதிக்கும்போது எவ்விதமான வர்ணம் உள்ளவராக பாஸிக்கிருரோ, அதைப் போல் சிவப்பான காந்தியுள்ள தேஹத்தோடு அம்பாள் பாஸித்து வருகிறாள். தேவியினுடைய தேஹகாந்தியானது, த்யுலோகம் முதல் மேல்பாகங்களிலும், பூலோகம் முதல் கீழ் பாகங்களிலும் வ்யாபரித்து இருப்பதினால், லோகம் முழுமையுமே ஒரே சிவப்பாக காணப்படுகிறது. செம்பஞ்சக் குழம்பு ஸாகரமாகப் பெருகி அதிலேயே லோகம் முழுகிப்போய் சிவப்பாகவே பாஸிக்கின்றதோ என்று உபாஸனாகாலத்தில் ஸாதகர்களுக்குத் தோன்றும். அவ்விதம் அந்த உபாஸனத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு லோகத்திலுள்ள உத்தம ஸ்தீர்களெல்லோரும் வசமாகி விடுகிறார்கள். ஊர்வசி, ரம்பை, மேனகை, திலோத்தமை முதலானவர்களைக்கூட இந்த உபாஸகன் ஸ்வ வசமாகச் செய்துகொள்வான். இந்த ச்லோகத்தால் உபாஸகர்களுடைய பெருமையானது விளக்கப்படுகிறதுதன்னியில் காமவிடாளான புருஷர்கள் ஸந்தோஷிக்கக்கூடிய அம்சம் ஒன்றுமே இல்லை.

இந்த ப்ரயோகத்தில் ஸ்ரீவித்யோபாஸகர்களுக்குத்தான் அதிகாரம் ஏற்படும். உபாஸகர்களாக ஆகி பஞ்சதசீ, ஷோடசீ, முதலான மஹா மந்த்ரங்களை ஜபித்து ஸித்திசெய்து, ஸாக்ஷாத் பராம்பிகையை ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்தபிறகு, இந்த ப்ரயோகத்தைச் செய்தால், பலிக்கும். அப்போதும் அந்த மஹான்கள் தனக்கு வச்யமான ஸ்தீர்களிடம் காம விகாரத்தால் ப்ராக்ருதமான ஸ்தீர் த்வ புத்தியையே வைக்கமாட்டார்கள்.

स्त्रियः समस्ताः तवदेविभेदाः

ஸ்தீரிய: ஸமஸ்தா: தவதேவிபேதா:

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து தனக்கு உபாஸ்யமான ப்ர தேவதை என்றே அந்த ஸ்தீர்களை பாவித்து சரணமடைந்து ஸ்தோத்ரங்களால் பூஜிக்கத்தான் பூஜிப்பார்கள். மனோவிகாரத்தை அடையமாட்டார்கள். அனுபாஸகர்களுக்கு, இவ்விதமான ப்ரயோகத்தில் கொஞ்சமேனும் அதிகாரமே இல்லை. அனுபாஸகர்களுடைய விஷயத்திலும் இந்த ப்ரயோகத்தை உபயோகப்படுத்தினாலும், அதுவும் சாஸ்த்ர விரோதமாக ஆகாது. அதாவது

இந்த ச்லோகத்தினால் பரமாசார்யாள் க்ரஹஸ்தாசர்மிகளின் பெருமையை ப்ரகாசப்படுத்துகிறார். களத்ரம் அனுக்ஷலமாக இருந்தால்தான் கார்ஹஸ்த்ய தர்மம் ஒழுங்காக நடந்துவரும். பூர்வ கர்ம வசத்தால் ப்ரதிக்ஷலமான களத்ரத்தை அடைந்தவர்களுக்கும் இந்த ப்ரயோகத்தால் அப்பேர்ப்பட்ட களத்ரத்தையும் அனுக்ஷலமான தாகச் செய்துகொண்டு விடலாம் என்ற அபிப்ராயத்தை ஸ்ரீமத் பகவத்பாதாள் மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான், ஊர்வசியோ, ரம்பையோ, மேனகையோ, யார்தான் இப்படிப்பட்ட உபாஸகனுக்கு வசமாகமாட்டார்கள் என்பதை ப்ரகாசம் செய்திருக்கின்றார்கள். அத்துடன் ஸ்த்ரீயினுடைய பாரவச்யத்தை அடைந்த புருஷன் பரம சிஷ்டனாலும் தூர்க்கதியைத்தான் அடைவான். ஆகையால், அவர்களுடைய வசமாக ஒருநாளும் புருஷன் ஆகி விடவேண்டாது. அவர்களைத் தன் வசமாகத்தான் புருஷன் ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அந்த வழியில் இந்த ப்ரயோகம் தான் உத்தமமான ஸாதனமாகும். ஸ்த்ரீகள் இந்த உபாஸகனைச் ச்ருங்காராதி லீலைகளினால் தன் வசமாக்கிக்கொள்ள ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களாக ஆகமாட்டார்கள் என்றுதான் இந்த ச்லோகத்தின் பரம தாத்பர்யமாகும். அடுத்த ச்லோகமும் இதைச் சார்ந்ததானதினால் அதன் பொருளும் எழுதிய பிற்பாடு இந்த ப்ரயோக க்ரமம் விசதமாக வெளியிடப்படும்.

19. த்ரீலோக வச்யம்

मुखं विन्दुं कृत्वा कुचयुगं अधस्तस्य तदधः

हरार्धं ध्यायेद्यः हरमहिषि ते मन्मथकलाम् ।

स सद्यः सङ्क्षोभं नयति वनिता इत्यतिलघु

त्रिलोकीमप्याशु प्रमयति रवीन्दु स्तनयुगाम् ॥१९॥

முகம் பிந்தும் க்ருத்வா குசயுகம் அதஸ்தஸ்ய ததத:

ஹரார்த்தம் த்யாயேத்ய: ஹரமஹிஷி தே மந்மதகலாம் ।

ஸ ஸத்ய: ஸங்க்ஷோபம் நயதி வநிதா இத்யதிலகு

த்ரீலோகீமப்யாசு ப்ரமயதி ரவீந்து ஸ்தநயுகாம் ॥ 19 ॥

பதவுரை :—

हे हरमहिषि! - ஹே ஹரமஹிஷி! = ஹே சிவசக்தியே!
 मुखं - முகம் = முகத்தை विन्दु - பிந்தும் = பிந்துஸ்தானமாக
 कृत्वा - க்ருத்வா = த்யானம் செய்துகொண்டு तस्य - தஸ்ய =
 அந்த முகத்திற்கு अद्य: - அத: = கீழ் பாகத்தில் कुचयुगल -
 குசயுகம் = இரண்டு ஸ்தனங்களையும் कृत्वा - க்ருத்வா =
 த்யானம் செய்துகொண்டு तद्य: - ததத: = அதற்கும் கீழ்
 பாகத்தில் हरार्ध - ஹரார்தம் = பரமேச்வர சக்தியான
 योनीयै कृत्वा - க்ருத்வா = த்யானம் செய்துகொண்டு
 तत्र - தத்ர = அந்த பரமேச்வர சக்தியில் ते - தே = உன்னு
 दाय मन्मथकलां - மன்மதகலாம் = மன்மத கலையை (காமராஜ
 பீஜத்தை) य: - य: = எந்த உபாஸகன் ध्यायेत् - த்யாயேத் =
 சிந்திக்கிறானோ (த்யானம் செய்கிறானோ) स: - स: = அந்த
 உபாஸகன் सद्य: - सद्य: = உடனே वनिता: - वनिता: =
 ஸ்த்ரீகளை सङ्घोषं - ஸங்க்ஷோபம் = மனோவிகாரத்தை
 नयतीसियत् - நயதீதியத் = அடைவிக்கிறுனென்பது யாதொன்
 ऱ्णन्दो तत् - தத் = அது अतिलघु - அதிலகு = மிக அல்ப
 मानते किन्तु - கிந்து = ஆனாலோ रवीन्दुस्तनयुगां-रवीन्दुस्त
 नयुकामं = ஸூர்யன், சந்த்ரன் இருவர்களையும் ஸ்தனங்களாக
 உடைத்தான त्रिलोकीमपि - த்ரிலோகீமபி = மூன்று லோகங்
 களாகிற ஸ்த்ரீகளைக்கூட आशु - ஆசு = சீக்ரமாக भ्रमयति -
 ப்ரமயதி = மோகிக்கச் செய்கிறான்.

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகமானது மாதன ப்ரயோகமென்று சொல்லப்படும்.
 அதாவது ஸ்த்ரீவச்யகரம். முன் ச்லோகமும் இந்த ச்லோகத்தோடு
 சேர்ந்து ஒரே ப்ரயோகமாக ஆகிறது. பஞ்சதசீ, ஷோடசீ முதலான
 மந்த்ரங்களை குருமுகமாக தீக்ஷாக்ரமத்துடன் உபதேசம் செய்து
 கொண்டு ஸ்ரீசக்ர ரூபினியான பராம்பிகையை உபாஸித்து வருகிற
 மஹான்களுக்கே இந்த ப்ரயோகத்தில் அதிகாரம் ஏற்படுமென்னியில்,
 அனுபாஸகர்களுக்கு ஏற்படாது. உபாஸகன் தனக்கு அபிமதமான
 ஸ்த்ரீகளுடைய தாதாம்யத்தை அடையவேண்டுமென்று நினைத்
 தால் இந்த ப்ரயோகமானது அந்த விஷயத்தில் உபயோகப்படும்.
 அபிமதமான ஸ்த்ரீகளுடைய முகத்தை த்ருகோண சக்ரத்தின்

ள்ள பிந்து ஸ்தா , அந்த முகத்திற்குக் கீழ்பாகத்தி
 லுள்ள குசமண்டலத்தை 'காணசக்ர
 ஸ்தானமாயும் அபிமதமான ஸ்திரீயினுடைய ப்ரதானமான சக்தி
 யைத் த்ருகோண சக்ரத்தின் கீழ் பாகத்திற்கும் கீழ்பாகமாயும் த்யா
 னம் செய்துகொண்டு அபிமத ஸ்திரீயினுடைய ப்ரதான சக்தியாகிற
 ஸ்தானத்தின் காமகலை என்கிற காமராஜ பீஜத்தையும் த்யானம்
 செய்யவேண்டும். இவ்விதமான மஹிமையினால் அந்த உபாஸ
 கன் மூன்று லோகத்தையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்கிறான். இந்த
 மூன்று லோகமும் ஒரு ஸ்திரீ ரூபமாகவே காணப்படுகின்றன.
 சந்திர மண்டலமும் ஸூர்ய மண்டலமும் த்ரிலோகி என்ற ஸ்திரீயி
 னுடைய குசமண்டலமாகக் காணப்படுகின்றன. அவ்விதமான
 ஸ்திரீ ரூபமான த்ரிலோகத்தையும் இந்த உபாஸகன் தன் வசமாக்கி
 க் கொள்கிறான். அவ்விதமிருக்கும்பொழுது ப்ராக்ருதமான ஸ்திரீ
 களை தன்வசமாக்கிக் கொள்கிறென்பது ஒரு ஆச்சரியமாகுமா ?
 அது உபாஸகர்களிடத்தில் ரொம்பவும் ஸுலபமான கார்யந்தான்.
 ஆகிலும் தனக்கு அபிமதமான ஸ்திரீகளை உபாஸகர்கள் வசமாக்கி
 க்கொள்ள மேற்சொன்ன மாதன ப்ரயோகமானது ஏற்பட்டிருந்
 தாலும்கூட க்ராம்ய ஸுகத்தில் ஆசை வைத்துக்கொண்டு இந்த
 ப்ரயோகத்தைச் செய்யக்கூடாது.

சுவாசின்ய்நரிதா ஸுவாஸிந்யர்சநப்ரிதா

என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவை அனுஸரித்து
 வித்யோபாஸகர்களுக்கு ஸுவாஸிநிகளை பூஜிக்கவேண்டியது
 அவச்யமானதால், அந்த பூஜையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு
 ஸுவாஸிநிகள் தேவதைகளுடைய ஸ்தானத்திலிருக்க ஸம்மதித்
 திருப்பதென்பதுதான் ஸ்திரீ வசீகரண மென்பதற்கே பொருளாகும்
 அன்னியில், சாஸ்திர விருத்தமான அர்த்தத்தை

முகம் பிந்தும் க்ருத்வா

என்ற ச்லோகத்தால் க்ரஹித்துக்கொள்ளக்கூடாது. மேலும், இந்த
 ச்லோகத்தினாலேயே ஸ்திரீகளிடத்தில் தேவியினுடைய ஸ்வ
 ரூபத்தை த்யானம் செய்யவேண்டுமென்று ஸித்திக்கிறபடியால்,
 தேவியானவள் லோகமாதாவானதினாலும் ஸகல ஸ்திரீகளிடத்திலும்
 மாத்ருத்வபுத்தியை அவச்யம் பாவிக்கவேண்டியபடியாலும் விபரீ
 தாசாரத்திற்கு அவகாசம் ஏற்படவே ந்யாயமில்லை. மேலும், உபாஸ
 கர்களுடைய மஹிமையை ப்ரசம்சை செய்வதில்தான் இந்த ச்லோ
 கத்திற்கு பரம தாத்பர்யமென்று அறியவும். அத்துடன், ஸ்திரீ
 லோலர்களாயுள்ள மூர்க்க ஜனங்களையும் ஸன்மார்க்கத்தில் திருப்பி
 ன்ரீ மாதாவான பரதேவதையினுடைய சரணாவிந்தத்தில் த்ருட

பக்தியை செலுத்தும்படி செய்ய அந்த மூர்க்க ஜனங்களுக்கும் தாங்கள் போகிற வழிக்கும் சாஸ்த்ரத்தில் உபாயமிருப்பதுபோல் காட்டி அவர்களை சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வதில்தான் மேற்சொன்ன ச்லோகத்தின் ப்ரவ்ருத்தியாகும்.

20. விஷம், ஜ்வரம் - இவைகளைப் போக்கும் சக்தி

किरन्तीमङ्गल्यः किरण निकुरुम्बामृतरसं

हृदि त्वामाघत्ते हिमकर शिलामूर्तिमिव यः ।

स सर्पाणां दर्पं शमयति शकुन्ताधिप इव

ज्वरपृष्ठान् दृष्या सुखयति सुधाधारा सिरया ॥ २० ॥

கிரந்தீமங்கேப்ய: கிரண நிகுரும்பாம்ருதரஸம்

ஹ்ருதி த்வாமாதத்தே ஹிமகர சிலாமூர்த்திமிவ ய: ।

ஸ ஸர்ப்பாணம் தர்பம் சமயதி சகுந்தாதிப இவ

ஜ்வர ப்ருஷ்டாந் த்ருஷ்ட்யா ஸுகயதி ஸுதாதார

ஸிரயா ॥ 20 ॥

பதவுரை :-

हे देवि ! - ஹே தேவி = ஹே பராசக்தியே ய: - ய: =

எந்த உபாஸகன் அङ्गल्यः - அங்கேப்ய: = அவயவயங்களிலிருந்து

किरण निकुरुम्बामृतरसं - கிரண நிகுரும்பாம்ருதரஸம் = கிரண ஸமூ

கங்களிலிருந்து உண்டான அம்ருத ரஸத்தை கிரந்தீம் - கிரந்

தீம் = வாரியிறைக்கிறவளாயும் हिमकर शिलामूर्तिमिव - ஹிமகர

சிலாமூர்த்திமிவ = சந்த்ரகாந்த சிலைகளால் செய்யப்பட்ட

ப்ரதிமைபோல் இருக்கின்ற த்வா - த்வாம் = உன்னை हृदि -

ஹ்ருதி = மனதில் आघत्ते - ஆதத்தே = வைத்து த்யானம்

பண்ணுகின்றருளே सः - ஸ: = அவன் शकुन्ताधिप इव - சகுந்தாதிப

இவ = பக்ஷிராஜனை கருடனைப்போல் सर्पाणां - ஸர்ப்பாணம்

= பாம்புகளுடைய दर्पम् - தர்ப்பம் = கொழுப்பை शमयति -

சமயதி - போக்கடிக்கிறான். सुधाधारासिरया - ஸுதாதாரஸிரயா

= அம்ருததாரைக்கு ஆதார நாடியாகிய **दृष्या - த்ருஷ்ட்யா =**
 கடாஷுத்தால் **ज्वरप्रष्टान् - ஜ்வரப்ருஷ்டாந் = ஜ்வரத்தால்**
 தபிக்கப்பட்டவர்களையும் **सुखयति - ஸுகயதி = ஸுகிக்கச்**
 செய்கிறான்.

தா த்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் காருட ப்ரயோகமானது சொல்லப்படுகின்றது.

शतुः शति सतुः सति

என்ற க்ரந்தத்தில் இந்த ப்ரயோகமானது விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆறு மாதம் த்யானம் செய்ததிலிருந்து உபாஸகன் கருடனுக்கு ஸமானமாக ஆகிவிடுகிறான். தன் த்ருஷ்டி மாத்ரத்தால் கடோரமான விஷங்களையும் நாசம் செய்கிறான். தாபஜ்வரங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களையும் ஜ்வராதினை நாசம் பண்ணி ஸுகமாக வாழச் செய்கிறான். ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் அம்பாளை த்யானம் செய்யவேண்டும். த்யான காலத்தில் அம்பிகையினுடைய ஸ்வரூபத்தை அடியிற்கண்ட விவரப்படி அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். அதாவது தேவியினுடைய சரீரமானது ஒரே தேஜோமயமாக பாஸித்து வருகின்றது. தேஜோமயமான தினால் அநேக ப்ரகாரமாக கிரணங்கள் வீசுகின்றன. அந்த கிரணங்களுடைய ஸமுஹத்திலிருந்து அம்ருதரஸம் பெருகுகிறது. அந்த ரஸத்தால் உபாஸகனுடைய சரீரத்தை தேவியானவள் குளிர்ந்து போனதாகச் செய்கிறாள். அத்துடன் தேவியினுடைய சரீரமானது சந்த்ரகாந்த மணிகளால் செய்யப்பட்ட மூர்த்தியைப் போல் பாஸித்து வருவதாக அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் ஆறு மாத காலம் த்யானம் செய்கிறவன், இந்த ப்ரயோகம் காருட ப்ரயோகமானதினால், பக்ஷிராஜான கருடனுக்கு ஸமானமான வைபவமுள்ளவனாக ஆகிறான். அந்த உபாஸகன் தன்னுடைய த்ருஷ்டியினாலேயே ஸகல ப்ராணிகளுடைய ரோகங்களையும் நிவர்த்தி செய்துவைத்து ப்ராணிகளை ஸுகிகளாகப் பண்ண சக்தியுள்ளவனாக ஆகின்றான். இதிலுள்ள ப்ரமாண வாக்யங்களோ அடியிற் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

षण्मासध्यानयोगेन जायते गरुडोपमः

दृष्या कर्षयते लोकं दृष्ट्यैव कुरुते वशम् ॥

दृष्या संक्षोभयेन्नारीं दृष्ट्यैव हरते विषम् ।

दृष्या चतुर्थकादींश्च ज्वरान्नाशयते क्षणात् ॥

चन्द्रकान्त शिलामूर्तिं चिन्तयित्वा विनाशयेत् ।
तापञ्चरानशेषाञ्च शीघ्रताक्ष्य एवापरः ॥
गरुडध्यानयोगेन स्मरणान्नाशयेत् विषम ।

ஷண்மாஸத்யா நயோகேந ஜாயதே கருடோபம: |
த்ருஷ்ட்யா கர்ஷயதே லோகம் த்ருஷ்ட்யைவ குருதேவசம் ||
த்ருஷ்ட்யா ஸம்ஷோபயேந்நாரீம் த்ருஷ்ட்யைவ ஹரதேவிஷம் |
த்ருஷ்ட்யா சதுர்த்தகாதீம்ச்ச ஜ்வராந்நாசயதேஷுணாத் |
சந்த்ரகாந்த சிலாமூர்த்திம் சிந்தயித்வா விநாசயேத் |
தாபஜ்வரா நசேஷாம்ச்ச சீக்ரம்தாரக்ஷய ஏவாபர: ||
கருடத்யா நயோகேந ஸ்மரணாந்நாசயேத் விஷம் ||

என்றவை முதலான சாஸ்த்ரங்கள் மேற்சொன்ன கருட ப்ரயோகத்தில் ஆதாரமாக ஆகின்றன. குருமுகமாக ஸ்ரீவித்யையில் மந்த்ர தீக்ஷை செய்துகொண்ட உபாஸகர்களுக்குத்தான் இந்த ப்ரயோகத்தில் அதிகாரம் ஏற்படும். இந்த ப்ரயோகத்தால் நிவ்ருத்தியாகாத தானது லோகத்தில் ஒன்றும் கிடையாது. க்ரஹபாதை, ஜ்வராதி கள், விஷங்கள் எல்லாவற்றையும் இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு அம்பிகா த்யானத்துடன் ரோகிகளுக்கு பஸ்மாவை அபி மந்த்ரணம் செய்துகொடுத்தாலே அந்த ரோகம் நிவ்ருத்தியாகி விடும். உபாஸகனுக்கு கருடஸாம்யம் ஏற்படுகிறதென்று சொன் னாலும், விஷத்தை நாசம் பண்ணுவதில் கருடனும் உபாஸகனும் ஸமான வைபவமுள்ளவென்று ஏற்பட்டாலும், ஜ்வரம் முதலான ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களை த்ருஷ்டிமாத்ரத்தால் ஜ்வராதி களிலிருந்து முக்தர்களாகச் செய்து அவர்களையும் ஸுகிகளாக வாழச் செய்யும் விஷயத்தில், உபாஸகன் கருட பகவானுக்கும் மேலான வைபவமுள்ளவனாக ஆகிறான். பொதுவாகவே இந்த ச்லோ கத்தை எந்த ஜனங்களும் பதினாறு ஆவர்த்திக்குக் குறையாமல் அம்பிகா த்யானத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு பஸ்மாவையோ தீர்த் தத்தையோ அபிமந்த்ரணம் செய்து ரோகிகளிடம் அதைக் கொடுத்து பஸ்மாவானால் அவர்களை தரித்துக்கொள்ளும்படிக்கும் தீர்த்தமானால் அவர்களை உட்கொள்ளும்படிக்கும் செய்வதினாலேயே இந்த ப்ரயோகத்தை பரீக்ஷித்துப் பார்த்துவிடலாம். ஸகல ரோக நிவர்த்தி என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உபாஸகர்களுடைய த்ருஷ்டிக்கே ரோகாதிகளை நிவர்த்தி செய்துவைக்கும்படியான வைபவம் ஸித்திக்கிறது. ஆகையால் எல்லா புண்ய ஜனங்களும் இந்த ச்லோகத்தை தினந்தோறும் நூறு ஆவர்த்திக்குக் குறையாமல் பாராயணம் செய்து பராசக்தியினுடைய ப்ரஸாதத்தால் அரோக த்ருடகாத்ரர்களாக ஆகவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்

21. பரமாஹ்லாத ஸாதனம்

तटिल्लेखातन्वीं तपनशशि वैश्वानरमयीम्

निषण्णां षण्णामप्युपरि कमलानाम् तवकलाम् ।

महापद्माटव्यां मृदित मलमायेन मनसा

महान्तः पश्यन्तः दधति परमानन्दलहरीम् ॥ २१ ॥

தடில்லேகாதந்வீம் தபநசசி வைச்வாநரமயீம்

நிஷண்ணாம் ஷண்ணாமப்யுபரி கமலாநாம் தவகலாம் ।

மஹாபத்மாடவ்யாம் ம்ருதித மலமாயேந மநஸா

மஹாந்த: பச்யந்த: தததி பரமாநந்தலஹரீம் ॥ 21 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி ! = ஹே பராசக்தியே तटिल्लेखा
तन्वीं - தடில்லேகாதந்வீம் = மின்னல் கொடியைப்போல்
நீண்ட உருவத்தை உடைத்தானவளாயும், ஸுக்ஷ்மமாயும்
ஜ்யோதிர்மயமாயும், க்ஷணகாலம் பக்தனுடைய விஷயத்தில்
ப்ரகாசித்து மறைகிறவளாயும், तपनशशिवैश्वानरमयीं - தபநசசி
வைச்வாநரமயீம் = ஸூர்யன், சந்த்ரன், அக்னி இம்மூவர்க
ளுடைய உருவமாயும் षण्णां- ஷண்ணாம் = ஆறுகளான
कमलानां - கமலாநாம் = ஆதார சக்ரங்களுக்கும் अपि - அபி =
முன்றுவிதமான க்ரந்திகளுக்கும் उपरि - உபரி = மேல் பாகத்
தில் महापद्माटव्यां निषण्णां - மஹாபத்மாடவ்யாம் நிஷண்ணாம் =
ஆயிரம் தளமுள்ள பெரிய தாமரைப் புஷ்பத்தின் கர்ணிகை
யில் விளங்குகிறதாயும் உள்ள तव - தவ = உன்னுடைய कलां -
கலாம் = ஸாதா என்ற மந்த்ர சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரஸித்தமான
மஹாபிந்து ஸ்வரூபமான கலையை महान्तः - மஹாந்த: = ஞானி
கள் मृदित मलमायेन - ம்ருதித மலமாயேந = நாசம் செய்யப்
பட்ட காமக்ரோதாதிகள், அவித்யை, ராகத்வேஷம் முதலா
னவைகளோடு கூடின (சுத்தமான) मनसा - மநஸா = மன
தால் पश्यन्तः - பச்யந்த: = ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்கிற

வர்களாகக் கொண்டு **परमानन्दहरी** - பரமானந்தலஹரீம் = அளவற்ற ஆனந்த ப்ரவாஹத்தை **दधि** - தததி = அனுபவிக் கின்றார்கள்.

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகமானது பரமாஹ்லாதகரம் என்று சொல்லப் படும். மனிதர்களுக்கு தன் வாழ்வில் துக்கமே வராமல் ஸுகத்தை மாத்ரம் மேன்மேலும் வருத்திசெய்துகொண்டு ஆனந்தமாக வாழ்வதற்கு, இந்த ச்லோகம் பெரிய ஸஞ்சீவியாக ஆகும். ஸாக்ஷாத் பராசக்தியான ஜகன்மாதாவினுடைய முக்யமான கலையை இந்த ச்லோகத்தால் த்யானம் செய்யவேண்டும். அந்த கலைக்கு

सादा ஸாதா

என்று பெயர் ஏற்பட்டது. மஹாபிந்து ரூபிணி என்று சொல்லிய படி பிந்துவே அந்த கலையாக ஆகும். அந்த கலையானது பாஸி த்துவரும் இடமோ மஹாபத்மாடவீ என்று சொல்லப்படும். பத்மம் என்றால் தாமரைப்புஷ்பம். மஹாபத்மம் என்றால் ஆயிரம் தளமுள்ள தாமரைப் புஷ்பம். ஆயிரம் தளங்களும் மலர்ந்திருந்தால் அதுவே ஒரு அரண்யம் போல் விளங்கும். அதனால் அது மஹாபத்மாடவீ என்று சொல்லப்பட்டது. மனிதனுடைய சரீரமாகிய வ்யஷ்டி புருஷனிடத்தில்

सूया மூய்தா

என்று சொல்லப்படும் ப்ரம்மரந்த்ரமாகிய சிரஸ்ஸிற்குள் இருக்கும் ஆதாரசக்ரமே மஹாபத்மாடவீ என்று சொல்லப்படும். விராட் புருஷனாகிய ஜகத்தாகிய ஸமஷ்டி புருஷனிடத்திலோ த்வாத சாந்தம் ஹாலாஸ்யம், பூலோக சிவலோகம் என்ற காரணப் பெயர்களுடன் கூடிய மதுராபுரியே மஹாபத்மாடவீயாக ஆகும். அந்த நகரமானது ஸ்ரீசக்ர ரூபமென்பதை எல்லா வித்வான்களும் அறிந்திருக்கக்கூடும். அந்த நகரத்திற்கு அதீச்வரியான ஜகன்மாதா ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மீனாக்ஷீ பரதேவதையினுடைய ஸ்தானமே மஹாபிந்துவாகும். அந்த ஸஹஸ்ரகமலமென்ற மேலான ஸ்தானமோ மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை என்ற ஆறு சக்ரங்களும், ப்ரம்ம க்ரந்தி, விஷ்ணு க்ரந்தி, ருத்ர க்ரந்தி, என்ற மூன்று க்ரந்திகளுக்கும் மேல் ஸ்தானத்தில் விளங்கிவருகிறது. அதாவது சந்த்ரமண்டலமென்று சொல்லப்படும் ஸஹஸ்ர கமலமென்ற ஸ்தானத்திற்கு மேலான ஸ்தானமே கிடையாதென்று பரமாசார்யாளுடைய ஸித்தாந்தமாகும். அந்தர்

முகாளானால் வ்யஷ்டி புருஷனிடத்தில் ஸமயாசாரத்தை அவலம் பித்து தர்சனம் செய்யலாம். பஹிர்முகாளானால் கௌலமத ரீதியாக விராட்புருஷனிடத்தில் மேற்சொன்ன த்வாதசாந்தம் என்ற ஸ்தானத்தில் தர்சனம் செய்யலாம். இந்த உபாஸனையைச் செய்கிறவர்களுக்கு காம, க்ரோத, லோப, மோஹ, மத, மாத்ஸர்யம் என்ற ஆறு தோஷங்களும் இருக்கக்கூடாது. அத்துடன் அவித்யை, அஸ்மிதம், ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம் என்ற பஞ்ச ச்லோகத்தையும் தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் விட்டவர்களாக ஆகவேண்டும். அவித்யை என்றால், ஜடமான தேஹத்தை ஆத்மா என்று அனுபவிக்கும் அத்யாஸமாகும். அஸ்மிதம் என்றால் 'தான் பெரியவன்' என்ற அஹங்காரமாகும். ராகம் என்றால் இஷ்டமான வஸ்துவிலுள்ள ஆசை. த்வேஷம் என்றால் அணிஷ்டமான வஸ்துவிலுள்ள வெறுப்பு. அபிநிவேசம் என்றால் சாகாமலிருக்கவேண்டுமென்ற பேராசை. இந்த ஐந்து ச்லோகங்களும், இந்த உபாஸகர்களிடத்தில் கொஞ்சமேனும் இருக்கக்கூடாது. இவைகளை விட்டு உபாஸிப்பவர்கள் மஹான்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மஹாஞானிகளாக இருந்தால் மாத்ரம் இந்த உபாஸனத்தைச் செய்ய ஸாத்யமாகும்.

சாदा ஸாதா

என்ற தேவியினுடைய கலையோ மின்னலைப்போலொத்தது. மின்னல் நீண்டதாயும் ஜ்யோதிர்மயமாயும், மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயும், க்ஷணகாலம் ப்ரகாசித்துவிட்டு மறையும் ஸ்பாவமுள்ளதாயும் இருக்கிறது. இதைப்போலவே தேவியினுடைய கலையையும் அறியவும். தேவியின் உபாஸகர்களுடைய விஷயத்தில் மின்னலைப்போல் ஒரு க்ஷணந்தான் ப்ரகாசிப்பாள். ஸூர்யன், சந்த்ரன், சூர்யமூன்று தத்வமும்,

சாदा ஸாதா

என்ற கலையின் விபூதியாகும். இதனால், ஸூர்யன் இருட்டைப்போக்கடிப்பதுபோல, இந்த கலையை உபாஸிப்பவர்களுக்கு அக்ஞானமென்ற உள் இருள் நசித்துவிடும். சந்த்ரன் தாபத்தை நிவர்த்திசெய்வதுபோல், தேவியும் ஆத்யாத்மிக, ஆதிபௌதிக, ஆதிதைவிகமென்ற மூன்று தாபங்களினின்றும் நிவர்த்தி செய்து வைத்து ஆரோக்யத்தைக் கொடுப்பாள். ஆத்யாத்மிகமென்றால் சரீரத்தில் தாதுவைஷம்யத்தால் ஏற்படும் துக்கமாகும். ஆதிபௌதிகமென்றால், ப்ருத்வி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு என்ற பூதங்களின் நிமித்தமாக ஏற்படும் துக்கமாகும். ஆதிதைவிகமென்றால், அனாவ்ருஷ்டி, அதிவ்ருஷ்டி இவைகளால் ஏற்படும் துக்கமாகும். அக்னி

ஸ்வரூபமாக விளங்கிவருகிறதென்று சொன்னதிலிருந்து அக்னிக்கு அபக்வமான பதார்த்தத்தை பக்வம் செய்துவைக்கும் சக்தியிருப்பதுபோல், தேவியும் உபாஸகனுக்கு புண்ய கர்மாக்களை சீக்ரம் பக்வப்படுத்தி, ஸுகானுபவத்திற்கு ஸ்வானுபவமாக செய்வது போல், பாபகர்மாவையும் புண்யகர்மாவாக பக்வம் செய்து ஸுகத்தை யே கொடுக்கும்படி செய்யும் சக்தி உள்ளவள். ஆகையால் பரதேவதையினுடைய

சாதி ஸாதா

என்ற கலையை உபாஸிப்பது, மனிதர்களுக்கு துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்து ஸுகத்தையே கொடுப்பதற்கு அந்தரங்க ஸாதனமான தினால், எல்லா ப்ராணிகளும் அதை உபாஸித்து வரவேண்டியது அவச்யமாகும். தினந்தோறுமோ, அல்லது ப்ரதி சுக்ரவாரமோ, பெளர்ணமியிலோ ஸௌஹர்யம்போல் தன் க்ருஹத்திலேயே சுத்தமான ஆகாரத்துடன் ஷட்கோணசக்ரம் போட்டு, மத்தியில் பிந்துவையும் எழுதி அதன்மேல் ஐந்துமுகமுள்ள தீபத்தை ஏற்றி வைத்து, த்யான ஆவாஹனாதி பூஜைகளால் தேவியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துவிட்டு, ஆயிரமோ, முன்னூறே அல்லது நூறு ஆவர்த்தியோ, மேற்சொன்ன ச்லோகத்தை பாராயணம் செய்வதே உபாஸனாக்ரமத்தில் ஒன்றாகும்.

22. தேவியின் ஸ்தோத்ர மஹிமை

भवानि त्वं दासे मयि वितर हृष्टिं सकरुणाम्
इति स्तोतुं वाञ्छन् कथयति भवानि त्वं इति यः।
तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्यपदवीम्
मुकुन्द ब्रह्मेन्द्र स्फुट मकुट नीराजितपदाम् ॥ २२ ॥

பவானி த்வம் தானே மயி விதர த்ருஷ்டிம் ஸகருணாம்
இதி ஸ்தோதும் வாஞ்சந் கதயதி பவானி த்வம் இதி ய:
ததைவ த்வம் தஸ்மை திசஸி நிஜஸாயுஜ்ய பதவீம்
முகுந்த ப்ரஹ்மேந்த்ர ஸ்புட மகுட நீராஜிதபதாம் ॥ 22 ॥

பதவுரை :—

हे भवानि - ஹே பவானி = பரமசிவனுடைய தர்மபத்னி யான ஹே பராசக்தியே ச்வ - த்வம் = நீ दासे - தாஸே = ஒரு கிங்கரணை मयि - மயி = என்னிடத்தில் सकृन् - ஸகரு ணை = கருணையோடு கூடின दधि - த்ருஷ்டிம் = கடாஷுத்தை वितर - விதர = பரவச்செய் इति - இதி = என்று स्तोतुं - ஸ்தோதும் = ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு वाञ्छन् - வாஞ்சந் = இச்சிக்கிறவனாய் भवानि - பவானி = ஹே பார்வதி ச்வ - த்வம் = நீ इति - இதி = என்று मात्ரம் यः - यः = எவன் कथयति - கதயதி = சொல்கிறானே तस्मै - தஸ்மை = அவன்பொருட்டு तदैव - ததைவ = அவன் சொன்ன க்ஷணத்திலேயே च्व - த்வம் = நீ मुकुन्द ब्रह्मेन्द्र स्फुटमकुट नीराजितपदां - முகுந்த ப்ரஹ்மேந்த்ர ஸ்புட மகுட நீராஜிதபதாம் = விஷ்ணு, ப்ரம்மா, இந்த்ரன் இவர்களுடைய க்ரீடங்களால் ப்ரகாசமாகும்படி மங்கள ஹாரத்திசெய்யப்பட்ட திவ்ய பாதாரவிந்தத்துடன் கூடின निजसायुज्यपदवीं - நிஜஸாயுஜ்யபதவீம் = தனது ஸாயுஜ்ய பதவியை (தனக்கும், தன்னை ஸ்துதித்தவனுக்கும் பேதமில்லாமல் ஒன்றாக பாவிக்கும் தன்மையை) दिशसि-திசஸி = கொடுக்கின்றாய்.

தா த்பர்யம் :—

ஐகன்மாதாவின் கருணையின் வைபவத்தை யாரும் , தான் என்று வர்ணிக்கமுடியாது. தேவியினுடைய ஸந்நிதி சென்று, ரொம்பவும் மூடனான ஒரு மனிதன், “தாயே! நான் உன்னுடைய கிங்கரன், என்னிடத்தில் நீ கருணை த்ருஷ்டியைச் செலுத்தி என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்” என்று ஸ்தோத்ரம் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன்

हे भवानि ஹே பவாநி

என்று மாத்ரம் சொன்னான்.

भवानि பவாநி

என்றது க்ரியையாக ஆகும். க்ரியையில் உத்தம புருஷ ஏக வசனம் தேவியை கூப்பிடும் ஸம்போதன ப்ரதமையாயும் ஆகும். ஸ்தோத்ரம் செய்ய எண்ணம் உள்ளவனே

भवानि पवात्रि

என்ற பதத்தை ஸம்போதன ப்ரதமையாக நினைத்து தேவியைக் கூப்பிடுவதான எண்ணத்துடன் சொன்னான். ஆகிலும் தேவியானவள்

भवानि पवात्रि

என்ற பதத்தை க்ரியா பதமாக பாவித்தாள். கிரியா பதமானால் ஆகின்றேன் என்று பொருளாகும். த்வம் (நீ) என்னும் ப்ரயோகம் செய்திருப்பதால் “நீயாக நான் ஆகின்றேன்” என்று அம்பாள் தாட்பர்யத்தைக் கல்பித்துக்கொண்டாள். ஆனால் ஸ்தோத்ரம் செய்தவனுடைய தாட்பர்யம் அவ்விதம் அல்ல. பதத்திற்கு அப்படி தாட்பர்யம் ஏற்படலாம். அம்பாள் அவ்விதமான தாட்பர்யத்தைக் க்ரஹித்துக்கொண்டதற்கு அம்பாளுடைய அபாரமான கருணையே காரணமாகும். “நீயாக நான் ஆகின்றேன்” என்பது வேதாந்தத்தின் ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்யமான பொருளாகும். இந்தப் பொருளைத்தான் மஹா வாக்யமும் வேதாந்தத்தில் போதிக் கிறது. இவ்விதமான ஞானமுள்ள புருஷனுக்கு மோக்ஷானந்தத் தையே பயனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு அந்த மனிதனுக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தின் உபத்ரவமே இல்லையென்பது சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தமாகும். அவ்விதம் அந்த பக்தனைச் செய்யவேண்டு மென்று தேவி கருதி, அதற்கு அனுகூலமான தாட்பர்யத்தை க்ரஹித்துக்கொண்டு, தனது ஸாயுஜ்ய பதவியை உடன் அந்த பக்தனுக்குக் கொடுத்துவிட்டாள். தனக்கும் அந்த பக்தனுக்கும் கொஞ்சமேனும் வேற்றுமையில்லாத தன்மையை அளித்து விட்டாள். அந்த பக்தன் தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாகவே ஆனதிலிருந்து, தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தில், ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், முதலான தேவர்கள் ஒவ்வொரு தினத்திலும் தங்கள் க்ரீடங்களில் வைத்து இழைத்திருக்கும் நவரத்னங்களின் ஒளியால் ஒரே ப்ரகாசத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு கற்பூர ஹாரத்தி செய்வதுபோல் சரணமடைந்து வழக்கமாய் செய்வதான நமஸ்காரம் இந்த பக்தனுடைய பாதாரவிந்தத்திற்கும் ஏற்பட்டு விட்டது. அம்பாளுக்கும், அவள் பக்தனுக்கும் பேதமில்லை என்பதில் இதைக்காட்டிலும் வேறு அடையாளம் ஒன்று சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. ஆகையால், ஜபம், ஹோமம், மற்ற தேவதோபாஸனங்கள், இவைகளைக் காட்டிலும் லோகமாதாவான தேவியினிடம்

भवानि पवात्रि

என்ற பதத்தால் ஸம்போதனம் செய்துகொண்டு, “கிங்கரணான என்னிடம் நீ கருணை த்ருஷ்டியை செலுத்தவேண்டும்” என்பதான தாதாம்ய உபாஸனமானது ஸாயுஜ்ய பதவியைக் கொடுக்குமான

தால், மோக்ஷம் என்ற பரம புருஷார்த்தத்தை விரும்புகிறவர்கள் தேவியை ஸ்தோத்ரம் செய்வதே முக்யமாகும் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

ஒருவன் இச்சையோடு ஒரு அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தாத போனாலும், அவனை முக்தனாகச் செய்ய அவன் ஸ்துதித்த பதங்களுக்கு எவ்விதம் அர்த்தம் செய்யவேண்டுமோ அவ்விதம் தேவி தானாகவே செய்து கொண்டு அவனை முக்தனாகவே செய்துவிடுவாள். இவ்விதமான அபாரமான கருணை, தாயான தேவிக்குத் தான் ஏற்படுமே தவிர மற்ற எந்த தேவதைக்கும் ஏற்படாது. தன்னைச் சுடவேண்டுமென்ற இச்சையுடன் அக்னியைத் தொட்டால்தான் அது சுடுமென்பதில்லை. இச்சை இல்லாமல் தொட்டவனையும் சுட்டே தீருகிறது. அதுபோல் தேவியும் ஒரு பலத்தில் இச்சையுடன் ஸ்துதிப்பவனுக்கு மாத்ரம் அந்தப் பலத்தை கொடுப்பது என்பதில்லை. அவனுடைய இச்சையை எதிர்பார்க்காமலே அவனுக்கு வேண்டிய போக போக்யாதிகளை அளித்து அவனை முக்தனாகவும் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவள். இது மேலான வஸ்துவின் ஸ்வபாவமாகும்.

ஆகையால் லோகமாதாவான தேவியை ஸ்துதிக்கவேண்டியது எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் அவச்யமாகும். அதிலும் மேல் சொன்ன ச்லோகத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்வது ஸாம வேதத்தில் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஆருவது அத்யாயத்தில் உள்ள

तत्वमसि தத்வமஸி

என்ற மஹா வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை அனுஸந்தானம் செய்யும் கௌரவத்தை கொடுக்கக்கூடியது. அந்த மஹா வாக்யமும் இந்த ச்லோகமும் ஒரே பொருளைத்தான் விளக்குகிறது.

23. சக்தி தத்வ மஹத்வம்

त्वया हत्वा वामं वपुरपरितृप्तेन मनसा

शरीरार्धं शंभोः अपरमपि शङ्के हृदमभूत् ।

यदेतत्त्वद्रूपं सकलमरुणाभं त्रिनयनम्

कुचाभ्यां आनम्रं कुटिलशशि चूडालमकुटम् ॥ २३ ॥

த்வயா ஹ்ருத்வா வாமம் வபுரபரித்ருப்தேந மநஸா
 சரீரார்த்தம் சம்போ: அபரமபி சங்கே ஹ்ருதமபூத் |
 யதேதத்த்வத்ருபம் ஸகலமருணாபம் த்ரிநயநம்
 குசாப்யாம் ஆநம்ரம் குடிலசசி சூடாலமகுடம் || 23 ||

பதவுரை :—

ஹே பகவதி - ஹே பராசக்தியே யத் - யத்
 = யாதொரு காரணத்தால் ஏதத் - ஏதத் = இந்த (அதாவது
 என்னுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் விளங்கும்) த்வத் - த்வத்
 ரூபம் = உமது ஸ்வரூபமானது ஸகலம் - ஸகலம் = முழுமையும்
 அருணாம் - அருணாபம் = சிவந்த காந்தி உள்ளதாயும் த்ரிநயநம் -
 த்ரிநயநம் = மூன்று கண்கள் உள்ளதாயும் குசாப்யாம் - குசாப்யாம்
 = இரண்டு ஸ்தனங்களால் ஆநம்ரம் - ஆநம்ரம் = வணங்கின தா
 யும் குடிலசசி சூடாலமகுடம் - குடிலசசி சூடாலமகுடம் = சந்திர
 கலையினால் சிரோபூஷணத்தை உடைய கீடத்தோடு
 கூடினதோ தத் - தத் = அந்தக்காரணத்தினால் சம்போ: - சம்போ:
 = பரமசிவனுடைய வாமம் - வாமம் = இடதான அர்த்தம் - அர்த்தம்
 = பாதி வபு: - வபு: = சரீரத்தை ஹ்ருத்வா - ஹ்ருத்வா = அபகரித்து
 விட்டு அபரித்யேந - அபரித்ருப்தேந = த்ருப்தி இல்லாததான
 (அதாவது போதும் என்ற எண்ணம் இல்லாததான) மநஸா -
 மநஸா = மனதினால் அபரம் - அபரம் = வேறான சாரிர்மபி -
 சரீரார்த்தமபி = (வலது பாகத்திலுள்ள) பாதி சரீரமும் த்வயா -
 த்வயா = உன்னால் ஹ்ருதம் - ஹ்ருதம் = அபஹரிக்கப்பட்டதாக
 அமூத் - அமூத் = ஆயிற்று இதி - இதி = என்று சங்கே - சங்கே =

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் சக்தி தத்வமே மேலானது என்று சொல்
 லப்படுகிறது. சக்தி தத்வத்தில் சிவதத்வமானது அடங்கி இருக்
 கிறது. அதனால் புருஷார்த்தங்களை விரும்பும் ஜனங்கள் பராசக்தி
 யையே உபாஸிக்க வேண்டும். சிவன், சக்தி இரண்டும் சேர்ந்து
 ஒரே உடலாகும். அதில் இடதுபாகத்தை சக்தியாகவும், வலது
 பாகத்தை சிவனாகவும் சொல்லவேண்டியது. சிவனுடைய பாகம்

ஸ்படிகம்போல் நல்ல வெளுப்பானது. சக்தியினுடைய பாகமோ உதய காலத்தில் உள்ள ஸூர்ய ப்ரபையைப்போல் சிவப்பானது. சக்தியினுடைய பாகம் பாதிபாகமானதினால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை பார்க்கும்போது ஒரு குசந்தான் காணப்படவேண்டும். மற்ற பாகம் புருஷபாகமானதால் புருஷபாகத்தில் ஸ்தானமானது இருக்கக்கூடாது. தேவியினுடைய ஸ்வரூபம் பாதி பாகம் சிவப்பாயும் பாதிபாகம் வெளுப்பாயும் காணவேண்டியிருக்க, எல்லா பாகமும் சிவப்பாகவே தோன்றுகிறது. இரண்டு குசங்கள் காணப்படுகின்றன. தேவியினுடைய முகத்தில் மூன்று கண்களும் பாஸிக்கின்றன. சந்திரகலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நவரத்னமயமான கிரீடத்தையும் தரித்துவருகிறார். வெளுப்பான வலதுபாகம் என்ற சிவ ஸ்வரூபத்தை காணவே முடியவில்லை. இதனால் பரதேவதையானவள் பரமசிவனுடைய இடதுபாகத்தை மாத்ரம் தன் ஸ்வரூபத்தால் மறைத்து, வெளுப்பான பரமசிவனுடைய உடலை சிவப்பாக செய்தது போதாது என்ற எண்ணத்துடன், பரமசிவனுடைய வலதுபாகத்தையும் தான் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு இருக்கும் காரணத்தால் தேவியினுடைய சரீர முழுமையும் சிகப்பாகவே காணப்படுகின்றது. அதனால் சக்தியினுடைய அம்சத்தில் சிவாம்சமானது அடங்கி இருப்பது என்பது ஸ்பஷ்டமாக தெரியவருகிறது.

वशःकान्तौ वसः काந்தे என்ற தாதுவிலிருந்து சிவः என்ற சப்தமானது உண்டானது. காந்தி என்றால் தீபதி என்று அர்த்தம். **हिसि** ஹிஸி என்ற தாதுவிலிருந்து **सिंह** ஸிம்ஹ: என்ற சப்தம் ஏற்பட்டது. வர்ணங்களுக்கு க்ரமம் மாறி இருக்கிறது. அந்த தாதுவில் **हि** ஹி என்ற எழுத்து முதலிலும், **सि** ஸி என்ற எழுத்து பின்பும், உள்ளது. மாறுதலில் **सि** ஸி என்பது முன்பாகவும் **हि** ஹி என்பது இ காரத்திற்கு லோபம் வந்து **ह** ஹ என்பதற்கு முன்பு அனுஸ்வாரமும் **ह** ஹ என்பதற்கு பின்பு விஸர்கமாகவும் ஏற்பட்டு **सिंहः** ஸிம்ஹ: என்ற சப்தம் வந்ததுபோல வச தாதுவிற்கு காந்தி என்று அர்த்தமானதால், காந்தி என்ற இடத்தில் உள்ள இ காரம் ச காரத்தோடு சேர்ந்து அது முன்பாகவும் வ காரம் பின்பாகவும் விஸர்கத்தோடு கூடினதாகவும் ஆகி சிவः என்ற சப்தம் ஏற்பட்டது. தத்வத்தை கவனித்தால் சிவதத்வத்திற்கு சக்தி தத்வமே மூலகாரணம் என்று தெரிகிறபடியாலும், காரணத்தில் காரியம் அடங்குமானபடியாலும், சக்தி தத்வத்தில் சிவ தத்வம் அடங்கினது என்று அறியலாம். ஞானசக்தி, இச்சாசக்தி, க்ரியாசக்தி, இவைகளோடு கூடினவன்தான் சிவன் என்று சொல்லப்படுவான். சக்தியோடு கூடாதபோனால் சிவ ஸ்வரூபமே ஸித்திக்

காது. லோகத்திலும் எந்த வஸ்துவும் ஏதாவது ஒரு ல் சக்தி உள்ளதாக இருந்தால்தான் ப்ராணிகள் அதை விரும்புவார்கள். சக்தி இல்லாத வஸ்துவை யாரும் ஆதிக்க மாட்டார்கள். ளென்பது லோகப்ரஸித்தமானது. இந்த லோகானுபவத்தைக் கொண்டே சக்தியே மேலான தத்வம் என்பது ஸ்பஷ்டமாக ஆகும். ஆகையால் பரதேவதையினுடைய உபாஸனத்தால் தான் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களும் ப்ராணிகளுக்கு ஸித்திக்கும் என்பது ஸித்தமாகும்.

24. ஸ்ரீ தேவியின் மஹத்வம்

जगत्सूते धाता हरिरवति रुद्रः क्षपयते
 तिरस्कुर्वन्नेतत् स्वमपि वपुरीशस्तिरयति ।
 सदापूर्वः सर्वं तदिदं अनुगृह्णाति च शिवः
 तवाज्ञां आलम्ब्य क्षणचलितयोः भ्रूलतिकयोः ॥२४॥

ஐகத்ஸூதே தாதா ஹரிரவதி ருத்ர: க்ஷபயதே
 திரஸ்குர்வந்நேதத் ஸ்வமபி வபுரீ சஸ்திரயதி ।
 ஸதாபூர்வ: ஸர்வம் ததிதம் அநுக்ருஹ்ணாதி ச சிவ:
 தவாக்ஞாம் ஆலம்ப்ய க்ஷணசலிதயோ: ப்ரூலதிகயோ:
 ॥ 24 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியான தாயே
 धाता - தாதா = ப்ரும்மாவானவர் जगत् - ஐகத் = ஸ்தாவர
 ஜங்கம ரூபமான லோகத்தை सूते-ஸூதே = ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார்
 हरिः - ஹரி: = விஷ்ணுவானவர் अवति - அவதி = லோகத்தை
 ரக்ஷிக்கின்றார் रुद्रः- ருத்ர: = ருத்ரனானவர் क्षपयते - க்ஷபயதே
 = லோஹத்தை ஸம்ஹரிக்கின்றார் ईशः - ஈச: = ஈசனானவர்
 एतत् - ஏதத் = இந்த ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலான
 மூன்று மூர்த்திகளையும் तिरस्कुर्वन् - திரஸ்குர்வந் = தனது
 ஸ்வரூபத்தில் லயிக்கும்படி செய்கிறவனாய்க் கொண்டு स्व -
 ஸ்வம் = தனதான वपुरपि - வபுரபி = சரீரத்தையும் तिरयति -
 திரயதி = மறையச் செய்கிறான் सदापूर्वः - ஸதாபூர்வ: = 'ஸதா'

என்ற சப்தத்தை முன்பு உடைத்தான சிவ: - சிவ: = சிவன்
 என்ற பதத்தால் சொல்லப்படும் சதாசிவனானவன் தத் - தத்
 = அந்த ஐத் - இதம் = இந்த ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன்
 ஈச்வரன் என்ற நான்கு தத்வங்களையும் சர்வ-ஸர்வம் = எல்லாம்
 தவ - தவ = உன்னுடைய ஶ்ரணலிதயோ: - ஶ்ரணசலிதயோ: = ஒரு
 ஶ்ரணம் சலிக்கும்படி செய்யப்பட்ட ஶ்ரணலிதயோ: - ப்ருலதிகயோ:
 = கொடிபோன்ற புருவங்களுடைய ஶ்ரண - ஶ்ரணம் =
 உத்திரவை (புருவத்தின் சலனத்தால் ஶ்ரணிப்பிக்கும்
 உத்திரவை) ஶ்ரண - ஶ்ரணம் = பெற்றுக்கொண்டு ஶ்ரண
 - அநுக்ருஹ்ணதி = மறுபடியும் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன்
 ஈச்வரன் என்ற நான்கு தத்வங்களையும் ஶ்ரணிக்கும்படி.

தாத்தபர்யம் :—

ப்ரும்மாவோ ஶ்ரணத்தை ஶ்ரணிக்கிறார். தமோகுணம்,
 ரஜோகுணம், ஶத்வகுணம் என்ற மூன்று குணங்களுடன் கூடின
 மாயையானது ரஜோகுணத்தை மாத்திரம் முக்யமாக அவலம்பித்
 துக்கொண்டு, தமோகுணத்தையும் ஶத்வகுணத்தையும் அடக்கி
 வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த மாயையில் ஶம்பந்தப்
 பட்ட சைதன்யமானது ப்ரும்மா என்று சொல்லப்படும். ரஜோ
 குணத்தை உபாதியாக அவலம்பித்த சைதன்யம் ப்ரும்மா என்று
 வேதாந்த ஶித்தாந்தமாகும்.

ஶம், விஷ்ணு ஶ்ரணத்தை ரக்ஷிக்கிறார். மாயையானது
 ஶத்வ குணத்தை முக்யமாக அவலம்பித்து ரஜோ, தமோ குணங்
 களை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு பாஸிக்கும் ஶமயத்தில் அந்த
 மாயையில் ஶம்பந்தப்பட்ட சைதன்யம் விஷ்ணு என்று சொல்லப்
 படும்.

ருத்ரன் ஶ்ரணத்தை ஶம்ஹரிக்கிறார். அந்த ருத்ரனும், மாயை
 யில் ஶம்பந்தப்பட்ட சைதன்யமே, தமோகுணத்தை முக்யமாக
 அவலம்பித்துக்கொண்டு, ஶத்வ, ரஜோ குணங்களை அடக்கி
 வைத்துக்கொண்டு பாஸிக்கும் ஶமயத்தில் அந்த மாயையில்
 ஶம்பந்தப்பட்ட சைதன்யம் ருத்ரன் என்று சொல்லப்படும்.

ப்ரும்மாவைப்போல், விஷ்ணுவும் குணோபாதிகம்தான்; ருத்ர
 னும் அப்படியே, ப்ரும்மாவிடம் ரஜோகுணத்தையும், விஷ்ணு
 விடம் ஶத்வ குணத்தையும், ருத்ரனிடம் தமோ குணத்தையும்

அறியவும். ரஜோகுணம் ஸ்ருஷ்டிக்கும், ஸத்வகுணம் பரிபாலனத்திற்கும், தமோகுணம் ஸம்ஹாரத்திற்கும் காரணங்களாகும். அதனால் அம்முன்று பேர்களும் க்ரமமாக மூன்று காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்.

இந்த மூன்று பேர்களுக்கும் ஈச்வரதத்வம் மேலான தத்வமாகும். ஈச்வரன் மூன்று பேர்களுக்கும் மேலானவன். ரஜோ, தமோ, ஸத்வகுணம் என்ற மாயையினுடைய குணங்களில் ஒன்று மேலிட்டது. மற்றது குறைந்தது என்பதில்லாமல், அம்மூன்று குணங்களும் ஸமமாக இருக்கும் நிலையில் அந்த மாயையில் ஸம்பந்தப்பட்ட சைதன்யமே ஈச்வர தத்வமாகும். 'மாயோபாதிக்கள் ஈச்வரன்' என்பதாகச் சொல்லப்படும் ஈச்வரதத்வத்திற்கு மேலாக ஸதாசிவ தத்வம் சொல்லப்படும். 'ஸாதா' என்றால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாகும். 'சிவன்' என்றால் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமாகும். சக்தியும் சிவனும் சேர்ந்த அகண்டமான தத்வமே ஸதாசிவ தத்வமாகும். ஈச்வர தத்வத்திற்கு மாயை விசேஷணமாகும். ஸதாசிவ தத்வத்திற்கு மாயை உபாதியாக ஆகும். ஸதாசிவ தத்வத்திற்கும்மேல் சுத்த சக்தி தத்வம் என்று சொல்லப்படும். அந்த சுத்த சக்தி தத்வம் என்பதுதான் இந்த க்ரந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பரதேவதை. அந்த தத்வத்தில் மாயை உபலக்ஷணமாக விளங்கிவரும். அந்த பராசக்தியினுடைய ஆக்ஞையை அவலம்பித்துத்தான் ஸதாசிவ தத்வம் முதலான தேவதைகள் அவரவர்கள் கார்யங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். பராசக்தியோ, வாகிந்த்ரியத்தால் ஆக்ஞை செய்கிறதில்லை. தேவியினுடைய புருவத்தின் சகல விசேஷமே (அசைவே) ஆக்ஞையாகும். அந்த ஆக்ஞையை அனுஸரித்துத்தான் ஸதாசிவன் என்ற பரமபுருஷன் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஈச்வரதத்வத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதன்மூலம் த்ரிமூர்த்திகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவர்களுடைய மூலமாக ஜகத்தின், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களை அந்தந்த காலத்தில் செய்துவருகிறான். ஆகையால், ப்ரும்ம ஸ்வரூபினியான பராசக்தியினுடைய ஆக்ஞைக்குள் ஸதாசிவன் முதலான ஸகல தேவதைகளும் இருந்துவரும் காரணத்தால் தேவியினுடைய ஸ்தோத்ர பூஜா மஹிமையால் ஸர்வ தேவதைகளுடைய ப்ரஸாதத்தையும் புருஷன் அடையலாம். ஸர்வதேவதைகளையும் தனித்தனியாக வரவழைத்து பூஜை செய்வது அஸாத்யமாகும். எந்த ஒரு தேவதையை பூஜித்த மாத்திரத்தில் ஸர்வ தேவர்களும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாக ஆவார்களோ, அந்த மூலதேவதை பராசக்தியானதால் தேவியினுடைய உபாஸனந்தான் ரொம்பவும் முக்யமாகும்.

25. தேவியின் பூஜையால் த்ரிமூர்த்திகளையும்
பூஜை செய்த பலம் ஸித்திக்கிறது

त्रयाणां देवानां त्रिगुणजनितानां तव शिवे
भवेत्पूजा पूजा तव चरणयोर्था विरचिता ।
तथाहि त्वत्पादोद्ग्रहण मणिपीठस्य निकटे
स्थिता ह्येते शश्वत् मुकुलितकरोत्स मकुटाः ॥२५॥

த்ரயாணாம் தேவாநாம் த்ரிகுணஜநிதாநாம் தவ சிவே
பவேத்பூஜா பூஜா தவசரணயோர்யா விரசிதா ।
ததாஹி த்வத்பாதோத்வஹந மணிபீடஸ்ய நிகடே
ஸ்திதா ஹ்யேதே சச்வத் முகுலித கரோத்தம்ஸ மகுடா:
॥ 25 ॥

பதவுரை :—

ஹே சிவே - ஹே சிவே = ஹே பார்வதி! த்ரிகுணஜநிதானா -
த்ரிகுணஜநிதாநாம் = மாயையின் ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம்
தமோகுணம் என்ற மூன்று குணங்களிலிருந்தும் உண்டான
त्रयाणां देवानां - த்ரயாணாம் தேவாநாம் = மூன்று பேர்களான
ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்களுக்கும் தவ - தவ -
உன்னுடைய சரணயோ: - சரணயோ: = பாதாரவிந்தங்களில் யா -
யா = யாதொரு பூஜா - பூஜா = பூஜையானது விரசிதா - விரசிதா
= செய்யப்பட்டதோ சைவ - சைவ = அதுதான் பூஜா - பூஜா =
பூஜையாக भवेत् - பவேத் - ஆகின்றது तथाहि - ததாஹி -
அது உசிதம்தான் அல்லவா? एते - ஏதே = இந்த ப்ரம்மா
விஷ்ணு, ருத்ரன் शश्वत् - சச்வத் = எப்போதும் முகுலிதகரோத்தம்ஸ
मकुटाः सन्तः - முகுலிதகரோத்தம்ஸ மகுடா: ஸந்த: = அஞ்சலி
பந்தத்தோடு கூடின கைகளை சிரோபூஷணமாக உடைத்தான
நவரத்னமயமான கரீடங்களோடு கூடினவர்களாகக்கொண்டு
त्वत्पादोद्ग्रहण मणिपीठस्य - த்வத்பாதோத்வஹந மணிபீடஸ்ய =
உன் சரணாரவிந்தத்தை வஹிக்கும் நவரத்னமயமான பீடத்தி
னுடைய ஸிம்ஹாஸனத்தின் निकटे - நிகடே = ஸம்பத்தில்
स्थिता हि - ஸ்திதா ஹி = இருக்கிறார்கள் அல்லவா.

தாத்தார்யம் :—

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்கள் ஸ்ரீ தேவியினுடைய சரணாவிந்தங்களை பூஜை செய்யும் மஹாத்ம்யத்தால் ஜகதீச்வரியானவள் தன்னுடைய சரணாவிந்தங்களால் அலங்கரிக்கச் செய்துகொண்டு வீற்றிருக்கும் நவரத்னமயமான பீடத்தினுடைய ஸம்பத்தில் (அதாவது தேவியின் சரணங்களுக்கு அருகில்) எப்போதும் தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் தலையிலுள்ள கிரீடத்திற்கு, மேல் தூக்கி கும்பிட்டுக்கொண்டு நின்றுவரும் பாக்யத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை பூஜிப்பதற்கு அவரவர்கள் ஸ்தானத்தில் போய் பார்த்தால் அவர்களை காண முடியாது. உன் பாதாரவிந்தத்தின் அருகில் வந்தால்தான் பார்க்க முடியும். இதனால் உன் பாதார விந்தங்களில் போடும் திவ்ய புஷ்பமானது அவர்களுடைய சிரஸில் தான் விழுந்தாக வேண்டும். அதைக்கொண்டு பரதேவதையை பூஜை செய்வதாலேயே த்ரிமூர்த்திகளின் பூஜாபலம் ஸித்திக்கின்றது. சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் மூலாதாரம் முதலான ஆறு ஆதார சக்ரம் தேவியினுடைய பீடமானதிலும் இரண்டு ஆதாரச் சக்ரங்களாகச் சேர்ந்து அக்நி, ஸூர்யன், ஸோமன் என்று மூன்று கண்டங்களாக பிரிக்கப்பட்டிருப்பதனாலேயும் அந்தந்த கண்டங்களில் ப்ரம்ம க்ரந்தி, விஷ்ணு க்ரந்தி, ருத்ர க்ரந்தி என்கிற மூன்று க்ரந்திகளிலும் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் வஸிக்கிறபடியால் உபாஸகன் அந்தர்முககை இருந்துகொண்டு தேவியை ஆறுவிதமான ஆதார சக்ரங்களிலும் க்ரமமாக பூஜிக்கும் போது, ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ராதிகளும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகவே ஆகிறார்கள் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொதுக் கருத்தாகும்.

26. ஸதாசிவனின் மஹத்வம்

विरिञ्चिः पञ्चत्वं व्रजति हरिराप्नोति विरतिं
 विनाशं कीनाशः भजति धनदो याति निधनं ।
 वितन्द्री माहेन्द्री विततिरपि संमीलित दृशा
 महासंहारेऽस्मिन् विहरति सति त्वत्पतिरसौ ॥२६॥

விரிஞ்சி: பஞ்சத்வம் வ்ரஜதி ஹாரிபநோதி விரதிம்
 விநாசம் கீநாச: பஜதி தநதோ யாதி நிதனம் |
 விதந்தீ மாஹேந்தீ விததிரபி ஸம்மீலித த்ருசா
 மஹாஸம்ஹாரேஸ்மிந் விஹரதி ஸதி த்வத்பதிரஸௌ

|| 26 ||

பதவுரை :—

விரிञ்சி: - விரிஞ்சி: = ப்ரும்மா पञ्चत्वं - பஞ்சத்வம் =
 மரணத்தை व्रजति - வ்ரஜதி = அடைகின்றார் हरि: - ஹரி: =
 விஷ்ணு विरति - விரதிம் = முடிவை आपोति - ஆபநோதி =
 அடைகின்றார் कीनाश: - கீநாச: = யமனும் विनाश - விநாசம் =
 நாசத்தை भजति - பஜதி = அடைகின்றான் धनद: - தநத: =
 குபேரன் निधन - நிதனம் = நாசத்தை याति - யாதி =
 அடைகிறான் वितन्दी - விதந்தீ = சோம்பல் தூக்கம்
 இல்லாததாயும் माहेन्दी - மாஹேந்தீ = இந்திரனை ஸம்பந்
 தப் பட்டதாயும் உள்ள विततिरपि - விததிரபி = வரிசைகளும்
 (அதாவது 14 இந்திரர்களின் ஸமுஹம்) संमिलित दशा-
 ஸம்மீலித த்ருசா = மூடிக்கொள்ளப்பட்ட கண்களோடு
 கூடினதாக भवति - பவதி = ஆகின்றது हे सति - ஹே ஸதி =
 மஹா பதிவ்ரதையான ஹே தாயே! अस्मिन् - அஸ்மிந் =
 இந்த महासंहारे - மஹாஸம்ஹாரே = மஹா ப்ரளயகாலத்
 திலும் असौ - அஸௌ = (ஆயிரம் தளத்தோடு கூடின
 தாமரை புஷ்பத்தில் காணப்படுகிற) இந்த त्वपति: - த்வத்
 பதி: = உமது பர்த்தாவான ஸதாசிவன் மாத்திரம் विहरति -
 விஹரதி = உன்னுடன் கூட ரமிக்கிறார்.

தர்த்பர்யம்:—

ப்ரும்மா, விஷ்ணு, குபேரன், யமன், 14 மந்வந்தரங்களிலும்
 ஏற்பட்ட 14 இந்திரர்களும், மற்ற எல்லா தேவர்களும் மஹா
 ப்ரளய காலத்தில் அழிந்துவிடுகிறார்கள். அந்த ப்ரளய காலத்
 திலும் பராசக்தியினுடைய பர்த்தவான ஸதாசிவன் என்ற புருஷன்
 மாத்திரம் பராசக்தியோடு உல்லாஸமாக கீடித்து வருகிறார். எல்
 லாம் அழிந்துபோகும் மஹா ப்ரளய காலத்திலும் ஸதாசிவன்
 என்ற காமேச்வரன் அழியாமல் ஸுகமாக ரமித்துக்கொண்டு

இருப்பதற்கு காமேச்வரனுடைய தர்மபத்னியான மஹாதேவியி
னுடைய பாதிவ்ரத்ய மஹிமைதான் முக்யமான காரணமாகும்.
இதனால் ஸ்திரீகளுடைய பாதிவ்ரத்யத்தைக் கொண்டு புருஷன்
தீர்க்கமான ஆயுளை அடைகிறான் என்ற தத்வம் வெளியாகிறது.

27. ஆறுவித ஐக்யானுஸந்தானம்

जपो जल्पः शिल्पं सकलमपि मुद्राविरचना

गतिः प्रादक्षिण्यक्रमणं अशनाभ्याहुति विधिः ।

प्रणामः संवेशः सुखमखिलं आत्मार्पणदृशा

सपर्यापर्या यस्तव भवतु यन्मे विलसितम् ॥२७॥

ஜபோ ஜல்ப: சில்பம் ஸகலமபி முத்ராவிரசநா

கதி: ப்ராதக்ஷிண்யக்ரமணம் அசநாம்யாஹுதி விதி: |

ப்ரணாம: ஸம்வேச: ஸுகமகிலம் ஆத்மார்ப்பண த்ருசா

ஸபர்யாபர்யாயஸ்தவ பவது யந்மே விலஸிதம் || 27 ||

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே!
आत्मार्पणदृशा - ஆத்மார்ப்பணத்ருசா = எனது உடல், உயிர்,
ஆவி எல்லாவற்றையும் உன்னிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்து
விட்டு உன்னுடைய ஸ்வரூபமாகவே நான் ஆகிறேன்
என்ற ஞான மஹிமையினால் जल्पः - ஜல்ப: = லோக விஷய
மாகப் பேசும் வ்யவஹாரங்களெல்லாம் जपः - ஜப: =
உன்னுடைய மஹாமந்த்ர ஜபமாகவும் सकलं - ஸகலம் =
ஸமஸ்தமான शिल्पमपि - சில்பமபி = கை கால்களுடைய
அசைவு முதலான ஸமஸ்தமான சேஷ்டைகளும் मुद्राविरचना -
முத்ராவிரசநா = ஸம்க்ஷோபம், வித்ராவணம், ஆகர்
ஷணம், வச்யம், உன்மாதம், மஹாங்குசம், கேசரி, பீஜ,
யோநி, த்ரிகண்டம் என்ற பத்து விதமான முத்ரைகளாக
வும் गतिः- கதி: = தற்செயலான நடையானது प्रादक्षिण्यक्रमणं -

ப்ராதக்ஷிண்யக்ரமணம் = உனது ப்ரதக்ஷிண க்ரமமாகவும்
 அசாதி - அசநாதி = புஜிக்கப்படும் அன்ன பாநாதிகள்
 ஆதி விதி: - ஆஹுதி விதி: = ஹோமானுஷ்டானமாகவும்
 ச்வேச: - ஸம்வேச: = பூமியில் படுத்துக்கொள்வது ஶ்ராம:-
 ப்ரணாம: = நமஸ்காரமாகவும் ஶ் - ஏவம = இவ்விதமாய்
 சூத் - ஸுகம் = ஸுகத்தை கொடுக்கக்கூடிய சி - மே =
 என்னுடைய ஶ் - யத் = யாதொரு விநிசு - விலஸி தம் =
 விலாஸ வியாபாரமுண்டோ அகிலமபி - அகிலமபி = ஸமஸ்த
 மான அதெல்லாம் ஶ் - தவ = உம்முடைய ஶ்ரய்யாய:-
 ஸபர்யாபர்யாய. = பூஜா ரூபமாக ஶ்வது - பவது = ஆகட்டும்.
 தாத்தபர்யம் :—

ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரீதியாக ஸமயாசாரமென்று ஒரு க்ரமமானது
 ப்ரஸித்தமானது. அந்த ஸித்தந்த்ரீதியாக ஸாதா என்ற தேவி
 யின் தத்வமே ஸமய சப்தத்தால் போதிக்கப்படும். அந்த
 தத்வத்தை ஆயிரம் தளமுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் என்று சொல்லப்
 படும் ப்ரம்மரந்த்ரம் என்ற மேலான ஆதார சக்ரத்தில்தான்
 அந்தர்முகாளாக இருந்துகொண்டு உபாஸகர்கள் பூஜிக்கவேண்
 டும். வெளியில் பீடம் முதலானதுகளில் பூஜிப்பது ஸமயமதத்
 தில் சார்ந்ததல்ல. அந்த ஸமயிகள் என்று சொல்லப்படும்
 யோகீச்வரர்களும் ஸம்ஸார யாத்திரையை அநுஸரித்துக்கொண்டு
 ப்ராப்த கர்மாவுக்கு உட்பட்டு தனது இல்லறத்தில் இருந்து
 கொண்டே ஸாதா என்று தேவி தத்வத்தை அநுஸந்தானம்
 செய்து கொண்டு, அந்த தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் தனது
 ஆத்மாவை அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, இந்த பராசக்தி என்ற
 பரப்ரும்மத்தை உபநிஷத் வாக்யங்கள் மூலமாக விசாரித்துக்
 கொண்டே காலத்தைக் கழிப்பார்கள். அவர்களை யோகீச்வரர்கள்
 என்றும் ஜீவன் முக்தர்களென்றும் அறிய வேண்டும். அவர்
 களுக்கு வெளியில் பூஜை ஒன்றுமே இராது. பூஜா ஸாமகிரியை
 களை சேகரிப்பதில் ச்ரமமும் இல்லை. தேவியினுடைய ஸபர்யை
 என்று சொல்லப்படும் பூஜைக்கு அங்கங்களோ, தேவி ஸம்பந்த
 மான மஹாமந்த்ர ஜபம், 10 விதமான முத்ரை, சிதக்நியில்
 ஹோமம், ப்ரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம், அர்ச்சனை என்ற ஆறு
 அங்கங்களே முக்யமாகும். இந்த ஜீவன் முக்தர்களுடைய விஷ
 யத்திலோ, இந்த அங்கங்களை அநுஷ்டிப்பதில் தனியாக ப்ரயத்
 னம் செய்யவேண்டாம். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதெல்லாம்
 தேவியினுடைய மஹா மந்திரத்தை ஜபித்ததாகவே ஆகிறது.
 அவர்கள் கை, கால்களை அசக்குவது பத்து விதமான முத்ரைகளை
 ஆசரித்ததாக ஆகிறது. அவர்களுடைய கால் நடை ப்ரதக்ஷிண

மாக ஆகிறது. அவர்கள் புஜிப்பதே ஹோமமாகிறது. அவர்கள் படுத்துக்கொள்வதே நமஸ்காரமாக ஆகிறது. மற்ற ஸந்தோஷத்திற்கு காரணமான எந்தெந்த செய்கைகள் அவர்களிடம் ஏற்படுகிறதோ அவைகளெல்லாம் புஷ்பாஞ்ஜலியாகவே ஆகும். இவ்விதம் தனது ஆத்மாவை தேவியிடம் அர்ப்பணம் செய்து பராசக்தியையும் தன்னையும் ஒன்றாக அறிவது ஒரு ஐக்யம். தனது ஸல்லாபத்தையும் ஜபத்தையும் ஒன்றாக அறிவது இரண்டாவது ஐக்யம். தனது கை கால்களினுடைய சேஷ்டையையும், முத்திரைகளையும் ஒன்றாக அறிவது மூன்றாவது ஐக்யம். தனது கால்நடையையும் ப்ரதக்ஷிணத்தையும் ஒன்றாக அறிவது நான்காவது ஐக்யம். தனது போஜனத்தையும் ஹோமத்தையும் ஒன்றாக அறிவது ஐந்தாவது ஐக்யம். தான் படுத்திருப்பதையும் நமஸ்காரத்தையும் ஒன்றாக அறிவது ஆறாவது ஐக்யம். இவ்விதம் ஆறு விதமான ஐக்யத்தையும் அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டு எப்பொழுதுமே முன்சொன்ன ஸமயிகள் பராசக்தியை பூஜை செய்கிறவர்களாக ஆகிறார்கள். மூட ஜனங்கள் அந்த மகான்களை ஒன்றும் செய்யாதவர்கள்போல நினைத்து தனது ஜன்மாவை விபலமாகச் செய்து கொள்கிறார்கள். ஸமயிகள் வெளிக்கு ஒன்றும் செய்யாமல், பேசாமல் இருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் அவர்கள் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் செய்வதெல்லாம் தேவியினுடைய ஸபர்யை என்றுதான் விவேகிகள் அறியவேண்டும். இல்லறத்தில் இருக்கும் ஸமயிகளுக்கே இவ்வித மஹிமை இருக்குமானால் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத அரண்யத்திலோ, மலைகளின் குகைகளிலோ, தனியாக இருந்துகொண்டு, பத்மாஸனத்தில் அமர்ந்து கொண்டும், இந்திரியங்களை தன்வச மாக்கிக்கொண்டும், எப்பொழுதும் ஸாதா என்ற தேவியினுடைய பரதத்வத்தை அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டே காலத்தை நயனம் செய்யும் மஹான்களுடைய பெருமையை வர்ணிக்கவும் வேண்டுமா என்று ஸமயாசார ரீதியாக தேவியினுடைய பூஜாவிதியானது இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்ப

28. தேவியின் தாடங்க மஹிமை

सुधामपि आखाद्य प्रतिभयजरा मृत्युहरिणीं

विपद्यन्ते विश्वे विधिशतमखाद्या दिविषदः ।

करालं यत्क्ष्वेलं कवलितवतः कालकलना

न शंभोः तन्मूलं तव जननि ताटङ्गमहिमा ॥ २८ ॥

श्री गौरी

ஸுதாமபி ஆஸ்வாத்ய ப்ரதிபயஜரா ம்ருத்யுஹரிணீம்
 விபத்யந்தே விச்வே விதிசதமகாத்யா திவிஷத: |
 கராலம் யத்க்ஷவேலம் கபலிதவத: காலகலநா
 ந சம்போ: தந்முலம் தவ ஜநநி தாடங்கமஹிமா || 28 ||

பதவுரை —

हे जननि - ஹே ஜநநி = ஹே தாயே ! विश्वे - விச்வே =
 ஸமஸ்தமான விசிசதமகாத்யா: - விதிசதமகாத்யா: = ப்ரம்மா,
 இந்த்ரன் முதலான திவிஷத: - திவிஷத: = தேவர்கள்
 प्रतिभयजरास्युहरिणी - ப்ரதிபயஜராம்ருத்யுஹரிணீம் = பயங்
 கரமான கிழத்தன்மை, மரணம் இந்த இரண்டையும்
 அபஹரிக்கின்ற சூயா - ஸுதாம = அம்ருதத்தை ஆசுவா
 अपि - ஆஸ்வாத்ய அபி = பானம் செய்தும் विषयन्ते - விபத்
 यन्ते = நாசத்தை அடைகிறார்கள் (ப்ரளய காலத்தில்
 போய்விடுகிறார்கள்) कराल - கராலம் = அதி உக்ரமான க்ஷே
 क्क्ष्वेलम् = காலகூடவிஷத்தை क्वलितवतः - கபலிதவத: =
 பக்ஷித்தவரான ஜமோ: - சம்போ: = பரமசிவனுக்கு காலகலநா
 कालकलना = நாசமானது नास्ति - நாஸ்தி = ப்ரளயகாலத்
 तिलुमिल्ले इति यत् - இதி யத் = என்பது யாதொன்
 णुण्डो तन्मूलं - தந்முலம் = அதற்குக் காரணம் तव - தவ =
 உம்முடைய ताडङ्गमहिमा - தாடங்கமஹிமா = கர்ண ஆபர
 णत्तिन् (தோட்டின்) மஹாத்ம்யம்தான்.

தாற்பார்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தால் புருஷர்களின் ஆயுள் நீடித்து வாழ்
 வதற்கு ஸ்திரீகளின் பாதிவ்ரத்யமே முக்ய காரணமென்று தெரிய
 வருகிறது. ப்ரம்மா, இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் கிழத்தன்மை,
 மரணம் இவைகளை அண்டவிடாமலடிக்கும் அம்ருதத்தை பானம்
 செய்தவர்கள். பாற்கடலில் மஹாவிஷ்ணுவினுடைய ஸஹாயத்
 தால் தேவர்கள் அம்ருதத்தை எடுத்து பானம் செய்தார்கள் என்று
 புராணந்தரத்தில் ப்ரஸித்தமான கதையாகும். அவ்விதம் அம்ருத
 பானம் செய்த தேவர்களுடைய அபிப்ராயமோ, ப்ரளய காலத்
 திலும் தாங்கள் நாசமடையாமலிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம்
 தான். அந்த எண்ணம் அவர்களுக்கு நிறைவேறவில்லை. ப்ரளய
 காலத்தில் ப்ரம்மா, இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களும் அழிந்துவிடு

கிண்கொன்றே சாஸ்திரத்தின் ஸித்தாந்தமாகும். பரமேச்வரனே தனது துன்பத்திலுள்ள வருத்தாந்தங்களை யோஜித்து தான் மரிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தேவர்கள் எந்த பாற்கடலில் அம்ருதத்தை எடுத்தார்களோ அந்த பாற்கடலில் அம்ருதம் உண்டாவதற்கு முன்பாக உதித்த ஜகத்தையே எரித்துவிடும் ஸ்வபாவ முள்ள காலகூட விஷத்தை பாணம் செய்தார். ஜகத்தை எரித்து விடுகிற காலகூட விஷத்தை பாணம் செய்ததற்கு ஜகத்ரக்ஷணம் என்ற மஹாபலம் பரமேச்வரனுடைய எண்ணமானாலும், தன்னுடைய மரணமும் பரமேச்வரனுடைய எண்ணமென்று சொல்லலாம். வ்யவஹார தசையில் பரமேச்வரனுடைய க்ருஹமாகிய மஹா கைலாஸத்தில் ஒவ்வொரு தினத்திலும் நடந்துவரும் கலஹத்தை கவனித்தால் தான் மரிக்கவேண்டுமென்று பரமேச்வரனுக்கு எண்ணம் உதித்தது ந்யாயமென்றே சொல்லக்கூடும். பரமேச்வரனுக்கோ, மஹாகணபதி, ஸுப்ரமணியர் என்ற இரண்டு குமாரர்கள். அவர்களை யாவரும் அறிவார்கள். அதில் இரண்டாவது குமாரனே, லோகத்ருஷ்டியை அனுஸரித்துப் பார்த்தால் நீச குலத்தில் பிறந்த வல்லி என்ற ஒரு பெண்ணை, தாய் தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் தான் ஸ்வயமாகவே மணம் புரிந்து அவளுடைய வீட்டிலேயே இருந்துவருகிறான். அதை நினைத்தால் பரமேச்வரனுக்கு எவ்வளவு வருத்தம் ஏற்படக்கூடும்? மஹாகணபதி என்ற முதல் குமாரனே பரமேச்வரனை ஸேவிக்க வரும் பக்தர்களை அவரிடத்தில் வரவொட்டாமல் செய்து கைலாஸத்தின் வாசலில் உட்கார்ந்துகொண்டு தானே மேலான தெய்வமென்று வருகிறவர்களுடைய பூஜையை அவரே ஏற்றுக்கொள்கிறார். அத்துடன் இரண்டாவது குமாரன் நீசகுலத்தில் பிறந்த பெண்ணை மணம் புரிவதற்கு மூத்த குமாரனும் ஸஹாயமாக இருக்கிறான். இவர்களுக்குள் ஒருவரும் தாய் தந்தையர்களிடம் இந்த வருத்தாந்தத்தை சொல்லவேயில்லை. அவர்களிருவரும் அந்நியோன்யமாகவுமில்லை. இரண்டாவது குமாரன் ஒரு மலையிலும், மூத்தவன் ஒரு அரசமரத்தடியிலுமாக இருந்துவருகிறார்கள். அத்துடன் தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் பேச்சு வார்த்தையே இல்லை. தான் ஒரு மலையிலும் தன்னுடைய மனைவி ஒரு மலையிலுமாக இருந்து வருகிறார்கள். சில புராணங்களை கவனித்தால் தன்னுடைய மனைவிக்கு ப்ரதம பூஜையும் பிறகுதான் தனக்கு உபசாரமென்றும் ஏற்படுகிறது. தன் மனைவிக்கு தான் உட்பட்டு இருக்கும் நிலையும் சில சந்தர்ப்பத்தில் ஸித்திக்கின்றது. இதுபோன்ற அநேக விஷயங்களை கவனிக்கும்பொழுது “... பரதேவதே! உன் புருஷனான பரமசிவனுக்கு ‘விஷத்தை தீன்றுவது பிராணனை இழந்துவிடுவோம். லோகம் பரிஹஸிக்கக்கூடிய நிலையில் நாம் இருக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் ஏன் உதிக்கக்கூடாது?’ அப்படி உதித்

துத் தான் பார்த்த மாத்ரத்தில் ஜகத்தை எரிக்கக்கூடிய காலகூட விஷத்தையும் பானம் செய்தார். ஆகிலும் மரிக்கவில்லை. ப்ரளய காலத்திலும் மஹா சம்சான ஸாக்ஷியாக இருந்து வருகிறார். கால காலன், ம்ருத்யுஞ்ஜயன் என்ற காரணப்பெயர்களையும் அடைந்து விட்டார். இவைகளுக்கு காரணமோ உன்னுடைய பாதிவ்ரத்யம்தான் என்று ஸித்தாந்தம் செய்ய வேண்டும். உன்னுடைய காதுகளில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தாடகங்கள் என்ற கர்ண ஆபரணத்தின் மஹாத்ம்யம்தான் அதற்கு முக்யமான காரணமாகும்". ஸ்திரீகளுடைய பாதிவ்ரத்யம் த்ருடமாயிருந்தால் புருஷர்கள் தீர்க்கமான ஆயுளோடு நீடித்து வாழ்வார்கள் என்பதே பரமஸித் தாந்தமாகும்.

भर्तृहिं मरण लोके स्त्रीणां वैशुष्यमुच्यते

பர்தூர்ஹி மரணம் லோகே ஸ்திரீணாம் வைசுண்யமுச்யதே

ஸ்திரீகளுக்கு முன்பு புருஷன் மரிப்பதில் ஸ்திரீகளுடைய பாதிவ்ரத்ய குறைவுதான் காரணமென்பது ஸித்தமாகிறது. இந்த ஸௌந்தர்யலஹரி என்ற மந்த்ர சாஸ்த்ரமாகிய மஹா ப்ரபந்தத் திற்கு நாயகியோ மஹா பதிவ்ரதா சிரோன்மணியானதினால் அவளுடைய பாதிவ்ரத்யமஹிமையைக்கொண்டு காலகூட விஷத்தை பானம் செய்த காமேச்வரன் ப்ரளய காலத்திலும் அழியாமலிருந்து வருகிறான். இதனால் புருஷர்களுடைய தீர்க்காயுளுக்கு தாடாங்க மஹிமையானது காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்திரீகளுக்கு முக்யமான ஆபரணமோ ஸௌபாக்ய ஆபரணம் என்று சொல்லப்படும் மாங்கல்ய ஆபரணமாகத்தான் ஆகும். அதற்குள்ள ப்ரதான்யம் தாடங்கத்திற்கு லோகீதியாக இல்லை. பகவத் பாதாளோ அந்த மாங்கல்யா பரணத்தைச் சொல்லாமல்

ताडङ्गमहिमा ताडङ्गमहिमा

என்று கர்ண ஆபரணத்தின் பெருமையை புருஷர்களுடைய தீர்க்காயுளுக்கு காரணமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் தேவியினுடைய தாடங்கம் என்று சொல்லப்படும் ஆபரணமோ ஸ்ரீசக்ரரூபமே. ஸ்ரீசக்ரத்தை ஸுவாஸினிகளும் ஆராதிக்கலாம் என்று ஸித்திக்கிறது.

सुवासिन्यर्चनरीता सुवाशिन्ध्यर्चनरीता

என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவெளியே ப்ரமாணமாகும். ஸுவாஸினியை பூஜிப்பதில் பரதேவதை த்ருப்தி அடைகிறாள் என்றும் அந்த நாமாவுக்குப் பொருள் உண்டு. ஸுவாஸினி பண்ணுகிற பூஜையினால் திருப்தி அடைகிறாள்

என்றும் அதற்கு தாற்பர்யம் உண்டு. ப்ரக்ருதத்தில் ஸுவாஸினி பண்ணுகிற பூஜையில் த்ருப்தியை அடைகிறாள் என்று தாற்பர்யத்தை அறியவும். இதனால் எந்த ஸுவாஸினியானவள் தன் புருஷனுக்கு பரிபூர்ணமான ஆயுளைக் கருதி அதன் மூலம் குடும்பத்தில் பரம ஸௌபாக்யத்தை எதிர்பார்க்கிறாளோ, அந்த ஸுவாஸினியானவள் மஹா குருமுகமாக தனது புருஷனை மேற்சொன்ன வித்யையை க்ரஹித்துக் கொள்ளும்படி செய்து புருஷனுடைய முகமாக தான் அந்த வித்யையை க்ரஹித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு தீனத்திலும் யதாசக்தி ஐயம்செய்து ஹரித்ரா சூர்ணத்தில் (மஞ்சள் பொடியில்) ஸ்ரீ சக்ரத்தை லேகனம் செய்து மூல மந்த்ரத்தாலேயே ஷோடசோபசார பூஜைகளும்செய்து சக்தியை அநுஸரித்து லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம், த்ரிசதி, அஷ்டோத்ரம், இவைகளால் குங்குமத்தாலோ, சிகப்பு புஷ்பத்தாலோ அர்ச்சனையும் செய்து, நிவேதனத்தினைச் செய்து, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளால் பரதேவதையை ஆரா தனைச் செய்துவரவேண்டும். அப்படியானால் புருஷனுக்கு தீர்க்க காயுளை ஸம்பாதித்து வைத்து, தானும் மஹா பாக்யவதியாக நீடித்து வாழ்ந்து தீவ்ய தம்பதிகளாக குடும்பத்தில் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்துடனும் நீடித்து வாழ்வார்கள். முதல் தினம் பூஜை செய்த ஹரித்ரா சூர்ணத்தை (மஞ்சள் பொடியை) மறு தினம் ஸ்ரீநா காலத்தில் முகத்தில் பூசிக்கொண்டு ஸ்ரீநாமம் செய்ய வேண்டும்.

29. பரமேச்வரனின் மஹிமை

किरीटं वैरिञ्चं परिहर पुरः कैटभभिदः

कटोरे कोटीरे स्वलसि जहि जम्भारिमकुटम् ।

प्रणम्रेष्वेदेषु प्रसभमुपयातस्य भवनं

भवस्याभ्युत्थाने तव परिजनोक्तिः विजयते ॥ २९ ॥

கிரீடம் வைரிஞ்சம் பரிஹர புர: கைடபபித:

கடோரே கோடிரே ஸ்கலஸி ஜஹி ஜம்பாரிமகுடம் ।

ப்ரணம்ரேஷ்வேதேஷு ப்ரஸபமுபயாதஸ்ய பவநம்

பவஸ்யாப்யுத்தானே தவ பரிஜனோக்தி: விஜயதே ॥ 29 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே पुरः - புரः
 : எ ில வૈரிञ्च - வைரிஞ்சம் = ப்ரும்மாவினுடைய किरिटं -
 கிரீடம் = கிரீடத்தை परिहर - பரிஹர = ஒதுக்கிவிடு कैटमभिदः
 - கைடபபிதः = மஹாவிஷ்ணுவினுடைய कठोरे - கடோரே
 = கடினமான कोठीरे - கோடீரே = க்ரீடத்தில் खलसि -
 ஸ்கலஸி = தடுக்கப்போகிறாய் जंभारिमकुटं - ஜம்பாரிமகுடம்
 = இந்திரனுடைய மகுடத்தை जहि - ஜஹி = ஒதுக்கிவிடு
 इति एवं - இதி ஏவம் = இவ்விதமான तव - தவ = உன்னுடைய
 परिजनोक्तिः - பரிஜனோக்திः = பரிசரர்களுடைய एनेषु-ஏதேஷு
 = இந்த (இந்த ப்ரும்மா, விஷ்ணு மஹேந்த்ரர்கள்) प्रणेषु सत्सु
 --ப்ரணம்ரேஷு ஸத்ஸு = உன்னை நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்
 கும் பொழுது भवन् - பவநம் = உன் மந்திரத்திற்கு (வீட்டிற்கு)
 उपायास्य - உபயாதஸ்ய = வருகிற भवस्य - பவஸ்ய = பரமேச்
 வரனுடைய விஷயத்தில் अशुस्थाने - அப்யுத்தானே = எழுந்
 திருந்து நீ वरवेहर्कुङ्कालத்தில் विजयते - விஜயதே =
 ஸர்வோ த்க்ருஷ்டமாக விளங்குகிறது.

தாற்பார்யம் :—

முன் ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி ஸுவாஸிணிகள் சக்ர
 த்தை ஆராதித்து வந்தால் அந்த க்ருஹத்தில் ஸகல
 களும் வஸிக்கின்றார்கள். ஸகல ஸௌபாக்யங்களும் கூடிவரும்.
 ஸ்ரீ சக்ரம் எந்த க்ருஹத்தில் ஸுவாஸிணிகளால் பூஜிக்கப்பட்டு
 விளங்கி வருகின்றதோ, அந்த க்ருஹத்தில் பரதேவதையினுடைய
 பூரண ஸாந்தித்யம் பரிபூர்ணமாக இருந்துவரும் என்பது நிச்சய
 மாகும். பரதேவதையை புருஷர்கள் ஆராதிப்பதைக்காட்டிலும்,
 ஸ்திரீகள் ஆராதிப்பதுதான் லோகத்திற்கும் பொருத்தமாயுள்ளது.
 ஒரு கனதனவானுடைய பதிவ்ரதையான தர்ம பத்னி மற்றொரு
 க்ருஹத்திற்கு செல்லவேமாட்டாள். ஸமயாந்தரத்தில் செல்லும்
 படி நேரிட்டால், மற்றொரு க்ருஹத்து புருஷன் அந்த கனதன
 வானுடைய தர்மபத்னியை வரவேற்றல் அவளுக்கு அவ்வளவு
 த்ருப்தியாகயிராது. அந்த மற்றொரு க்ருஹத்திற்கதிபதியான புரு
 ஷனும் தன்னுடைய மனைவியைக் கொண்டுதான் பிறருடைய
 மனைவியை வரவேற்கச் சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் லோகத்
 திலுள்ள ஸம்ப்ரதாயமாகும். அதுபோல்தான் ப்ரக்ருதத்திலும்
 பரதேவதையை ஸுவாஸிணி பூஜித்தால் பரதேவதைக்கு ரொம்ப

யும் ஸத்தோஷம் ஏற்படும். அந்த க்ருஹத்தில் நித்யஸாந்நித்யத் தோடு விளங்கி வருவாள். அந்த க்ருஹத்திற்கு ஸ்ரீ லலிதாம்பிகா ஸுநாம் என்றே பெயர் ஏற்பட்டு விடும். ப்ரம்மா, விஷ்ணு, இந்த்ரன் முதலானவர்கள் தினந்தோறும் அந்த க்ருஹத்திற்கே தேவியை ஸேவிப்பதற்காக வருகிறார்கள். இவ்விதமிருக்கும் சிவபூது காமேச்வரனொன்றை பரமேச்வரனும் தனது மஹிஷியான சக்தியைப் பக்க அந்த க்ருஹத்திற்கு வருகிறார். அவர் சிவபூது ப்ரம்மா, விஷ்ணு, இந்த்ரன் முதலானவர்கள் தேவியை நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவியோ, பரம சிவன் வருகிறார் என்பதையறிந்து ஸம்ப்ரமத்துடன் (பரபரப் புடன்) பாமசிவன் வரவேற்க எழுந்திருந்து எதிர்கொண்டு வரு கிறார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தேவியினுடைய பரிஜனங்கள் (அநாவது பாலகிகள்) ஆவரண தேவதைகள் உத்கோஷிக் கங்கள் சப்தங்கள் ஸ்பஷ்டமாக ச்ரோத்ரியேந்த்ரியத் திற்கு கோசமாக ஆகின்றன. அநாவது “ஹே! தாயே ப்ரம்மா நமஸ்காரம் செய்கிறார். அவருடைய கீடத்தை ஒதுக்கிவிட்டு இந்த பக்கமாக வா. விஷ்ணு நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய கீடத்தில் கால் தடுக்கவேண்டாம். அதோ இந்த்ரன் நமஸ்கரிக்கின்றான். அந்த கீடத்தை ஒதுக்கிவிட்டு அப்பால் வா என்ற சப்தங்கள் எந்தெந்த ஸுவாஸினிகள் எந்த எந்த தேசத்தில் எந்த எந்த பாஷை பேசுவார்களோ அந்தந்த பாஷை யில் காதில் படும். முன் ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை ஆராதித்து வருகிறவர்களுக்கு அந்த ஆராதனம் ஸித்தியடைந்து விட்டதென்பதற்கு இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லிய சப்த ச்ரவணம் அஸ்தாரணமான லிங்கமாகும். அத்துடன் ஆராதனத்தை நிறு த்திவிடாமல் பின்பும் தொடர்ந்து செய்தால் மேற்சொன்ன ஸகல தேவதைகளுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தையுமடையலாம். பிறகு அந்த க்ருஹத்தில் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்திற்கும் யாதொரு விதமான தடையுமின்றி மேன் மேலும் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுக் கொண்டு வரும்.

30. தேவியின் தாதாத்மய மஹிமை

स्वदेहोद्भूताभिः घृणिभिः अणिमाद्याभिः अभितः

निषेव्ये नित्ये त्वामहमिति सदा भावयति यः।

किमाश्चर्यं तस्य त्रिनयनसमृद्धिं तृणयतो

महासंवर्ताग्निः विरचयति नीराजनविधिम् ॥ ३० ॥

ஸ்வதேஹோத்ஸூதாபி: க்ருணிபி: அணிமாத்யாபி: அபித:
 நிஷேவ்யே நித்யே த்வாமஹமிதி ஸதா பாவயதி ய: |
 கிமாச்சர்யம் தஸ்ய த்ரிநயநஸம்ருத்திம் த்ருணயதோ
 மஹாஸம்வர்தாக்நி: விரசயதி நீராஜனவிதிம் || 30 ||

பதவுரை :—

ஓ நியே - ஹே நித்யே = உத்பத்தி விநாசமில்லாததான
 பரம்பொருளான பரதேவதையே ஸ்வதேஹோத்ஸூதாபி: - ஸ்வதே
 ஹோத்ஸூதாபி: = தனது தேஜோவடிவமாகிய சரணங்களி
 லிருந்தும் உண்டாகின்ற சூனிசி: - க்ருணிபி = கிரண
 ஸ்வருபங்களான அபிமாதி: - அணிமாத்யாபி: = அணிமை,
 மஹிமை முதலிய அஷ்டஸித்திகளால் அபித: - அபித: =
 நாலாபக்கங்களிலும் பரிவृதா - பரிவ்ருதாம் = சூழப்பட்ட
 டிருக்கிற ச்வா - த்வாம் = உன்னை நிஷேவ்யே - நிஷேவ்யே =
 ஸேவிக்கின்றேன் ஏதாஹி - ஏதாத்ருசீம் = இப்படிப்பட்ட
 ச்வா - த்வாம் = உன்னை ய: - ய = எந்த உபாஸகன் அஹிதி -
 அஹிதி = தனது ஆத்மாவென்று சதா - ஸதா = எப்
 பொழுதும் भावयति - பாவயதி = பாவிக்கின்றானே (த்யானம்
 செய்கின்றானே) த்ரிநயநஸம்ருத்திம் = பரமேச்
 வரனுடைய ஐச்வர்யத்தையும் துணயத: - த்ருணயத: =
 புல்லாக பாவிக்கும் தஸ்ய - தஸ்ய = அந்த உபாஸகனுக்கு
 மஹாஸ்வர்தா: - மஹாஸம்வர்தாக்நி: = ப்ரளய காலாக்நி
 யானது நீராஜனவிதி - நீராஜனவிதிம் = நீராஜனாநுஷ்டா
 னத்தை (மங்கள ஹாரத்தி செய்வதை) விரசயதி - விரசயதி
 = செய்கிறது इति - இதி = என்றதில் किं आश्चर्यं - கிம் ஆச்
 சர்யம் = என்ன ஆச்சர்யமிருக்கிறது? ஒன்றுமே இல்லை.

தாத்தர்யம் :—

மேற்சொன்ன தேவியின் ஐக்யத்தை அனுஸந்தானம் செய்து
 கொண்டு உபாஸகர்கள் பூஜிக்க வேண்டும். ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரத்தில்
 ஆறுவிதமான ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்
 குள் உபாஸ்யமான பரதேவதையையும் தன்னுடைய ப்ரத்யகாத்
 மாவையும் ஒன்றுபடுத்தி அனுஸந்தானம் செய்வது என்ற ஐக்யாநு
 ஸந்தானமானது முக்யமாகும். இதில்

तत्त्वमसि, अहं ब्रह्मास्मि, प्रज्ञानं ब्रह्म, अयमात्मा ब्रह्म
தத்வமஸி, அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி, ப்ரக்ஞாநம் ப்ரஹ்ம,
அயமாத்மா ப்ரஹ்ம

என்றது முதலான ச்ருதிகளும்

क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि ज्ञानीत्मात्मैव मे मतं

க்ஷேத்ரக்ஞம் சாபி மாம் வித்தி, ஞானீத்மாத்மைவ மே மதம்

என்றது முதலான ஸ்ம்ருதிகளும்

आत्मेति नृणाञ्छक्ति आत्मேति தூபகச்சந்தி

என்றது முதலான ந்யாயங்களும் ப்ரமாணமாகும். பராசக்தியை எட்டு விதமான ஆவரண தேவதைகளால் சூழப்படும்படி செய்து நடுமத்தியில் பூஜிக்கவேண்டும். அணிமா, மஹிமா, லகிமா, கரிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம்யம், வசித்வம், ஈசித்வம் என்ற எட்டு ஸித்திகளும் எட்டு ஆவரண தேவதைகளாக ஆவார்கள். இந்த தேவதைகளுடைய நடுவில் புவனேச்வரீ என்று சொல்லப்படும் பரதேவதையை ப்ரத்யகாத்மாவாக அனுஸந்தானம் செய்கிற உபாஸனையே மேலான உபாஸனமாகும். கல்ப ஜீவியாக இருக்கும் ஸித்த புருஷர்கள் இந்த உபாஸனத்தைத் தான் செய்து முடிவில்லாத ஆய்னை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஐக்யாநு ஸந்தானம் இந்த உபாஸனத்தில் முக்யமானதினால் கல்பத்தினுடைய முடிவில் பரப்ரம்ம ஸ்வரூபினியான பரதேவதையினிடம் உபாஸகன் ஏக பாவத்தை யடைந்த காரணத்தால் பரதேவதை நித்யமாக இருப்பதுபோல் உபாஸகனும் நித்யமாகவே இருந்து வருகிறான். உத்பத்தி விநாசமற்ற திவ்யஸ்வரூபத்தோடு அஷ்ட ஸித்திகளையும் கைவசமாக்கிக்கொண்டு கால த்ரயத்திலும் அந்த உபாஸகன் ஸ்வச்சந்தமாக விளங்கி வருகிறான். அணிமா என்றால் அநேக ஜனங்களுடைய நடுவில் தானிருந்தாலும் அவர்களுடைய திருஷ்டிக்கு தனது ஸ்வரூபம் கோசரமாகாமலிருக்கும்படி அணுவுக்கு மணுவாக அதிஸூக்ஷ்மமான சித்ரவழியாகக் கூட கமனா கமனாதிகள் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷத்தோடு இருந்து வரும் நிலை. மஹிமா என்றால் ஸர்வதேசத்திலும் ஒரே காலத்தில் தனது ஸ்வரூபத்தை எல்லா ப்ராணிகளுடைய த்ருஷ்டிக்கும் புலப்படும்படி ஆகாசம்போல் வ்யாபரித்திருக்கும் நிலைமையாகும். லகிமா என்றால் பஞ்சுக்கும் மேலான தனது ஸ்வரூபத்தைச் செய்துகொள்வது. கரிமா என்றால் மஹா மேருவைக் காட்டிலும் கனமுள்ளதாக தனது ஸ்வரூபத்தைச் செய்து கொள்வது. ப்ராப்தி என்றால் நினைத்த மாத்ரத்தில் தனக்கு இஷ்டமான லோகம் செல்வது. ப்ராகாம்யம் என்றால் தனது

இச்சையை அனுஸரித்து எல்லா போகத்தையும் அநுபவிப்பது. வசித்வம் என்றால் ஸர்வ லோகங்களையும் தன் வசமாக்கிக் கொள்வது. ஈசித்வம் என்றால் ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் தான் நியந்தாவாக இருப்பது. இந்த எட்டு விதமான ஸித்திகளும் மஹா ராக்ஞீயான பராசக்தியின் எட்டு ஆவரண தேவதைகளின் மூலமாகவே அடையக்கூடுமானால் ஸாக்ஷாத் பராசக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யகாத்மாவாக பாவித்து த்யானம் செய்கிற புண்யவானுக்கு அந்த பராசக்தி மூலமாக எவ்விதமான லாபம் தான் கிடைக்காது ! அந்த உபாஸகன்

त्रिनयनसमृद्धि त्रीनयनसमृद्धि

யையும் த்ருணமாக நினைக்கிறான்.

श्रीणि नयनानि मार्गाः प्रापन्नाः सूक्ष्मं अग्नि रूपाः यथा ह्यतीत्या
தீணி நயநாதி மார்கா ப்ராபகா: சூர்ய சந்த்ர அக்னி ரூபா:
யஸ்ய தர்ஸநாய

என்ற ஸமாஸத்தை அவலம்பித்து சந்த்ரன், ஸூர்யன், அக்னி மூன்று பேர்களும் எந்த ஸகாசிவ தத்வம என்ற ஸ்தானத்தில் ஜீவனைக்கொண்டு போய்விடுகிறவர்களோ, ஜீவன் ஸகாசிவனாக ஆவதற்கு அதாவது

तत्त्वमसि तत्त्वमसि

என்ற மஹாவாக்யத்திலுள்ள

तत् தத்

என்ற பதத்தின் வாக்யார்த்தமாகிய ஈச்வரபாவத்தை அடைவதற்கு அக்னி, ஸூர்யன், சந்த்ரன் இவர்களுடைய உபாஸனமும் முக்யமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களை உபாஸித்து அவர்கள் மூலமாகத்தான் ஜீவன் ஈச்வரபாவத்தை அடையவேண்டும். அவ்விதம் இந்த மூன்று பேர்கள் மூலமாக அடையவேண்டிய ஈச்வரபாவத்தில் ஏற்படக்கூடிய ஸம்ருத்தி யையும் பராசக்தியை ஐக்யாநுஸந்தானத்தோடு பூஜிக்கிறவன் த்ருணமாக நினைக்கிறான். சந்த்ரன், ஸூர்யன், அக்னி என்ற பதங்களால் பாஹ்ய த்ருஷ்டியை அநுஸரித்து வெளியில் காணப்படும் தேவதைகளை க்ரஹித்துக்கொண்டாலும் ஆந்த்ர த்ருஷ்டியை அநுஸரித்து இடை, பிங்களை, ஸுஷும்னை என்ற நாடிகளை க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். இடை என்றால் ஸூர்யநாடி என்றும், பிங்களை என்றால் சந்த்ரநாடி என்றும் ஸுஷும்னை என்றால் அக்னி நாடி என்றும் யோக சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸுஷும்னா நாடிக்குள் தான் மூலாதாரம்

முதலான ஷட்சக்ரங்களும் இருக்கின்றன. அதில் அனாஹத சக்ரமென்ற ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் பரமேச்வரன் விளங்கி வருகிறார். அவருடைய உபாஸனத்தைத்தான் தஹரா வித்யை என்று சொல்லுவார்கள். அந்த பரமேச்வரனிடம் ஜீவன் அடைய வேண்டுமானால் ஜீவனுக்கு மனது ப்ரதானமான உபாதியான தினால் மனது பரமேச்வரனை அடைந்தால்தான் ஜீவன் அடைய முடியும். மனதோ, ப்ராணன் நிற்குமிடத்தில்தான் போய் நிற்கும். ஆகையால் யோக சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தப்படி பூரக, ரேசக, கும்பகம் என்ற ப்ராணாயாமத்தின் க்ரமத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இடைநாடி என்ற ஸூர்யநாடியினால் பூரகம் பண்ணி, அதாவது வெளியிலுள்ள சுத்தமான காற்றை உள்ளே இழுத்து, அக்னி நாடியாகிய ஸுஷும்னா நாடியில் அந்த ப்ராணவாயுவை நிறுத்தி வைப்பதே கும்பகமாகும். அந்த ஸமயத்தில் மனது அங்குதான் நிற்கும். மனது நிற்குமிடத்தில் ஜீவனும் நிற்கிறான். ஸுஷும்னா நாடியில் அனாஹத சக்ரமென்ற ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் தஹரா காசம் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பரமேச்வரனுடைய ஸத் தர்சனமும் ஜீவனுக்கு ஸித்திக்கிறது. பிறகு சந்த்ர நாடியான பிங்களை வழியாக உள்ளாக்குள் நிறுத்தின காற்றை வெளியில் விடுவதே ரேசகம் என்று சொல்லப்படும். பிறகு ஜீவன் மனதுடன் ப்ரபஞ்ச வாழ்க்கையில் ஈடுபட வந்துவிடலாம். இவ்விதம் அப்யாஸம் செய்து த்ருடரப்யாஸமாகி விட்டால் இந்த ஜீவன் தஹரா காசம் என்று சொல்லப்படும் பரமேச்வரனாகவே ஆகிவிடுகிறான். இதனால் பரமேச்வரபாவத்தை அடைய சந்த்ரன், ஸூர்யன், அக்னி என்று சொல்லப்படும் இடை, பிங்களை, ஸுஷும்னை என்ற மூன்று நாடிகளும் மார்க்கமாக ஆகிறபடியால் பகவத்பாதாள்

त्रिनयनसमृद्धिं त्रिभयनसंस्कृतम्

என்ற பதத்தால் அதை ஸூசிப்பிக்கின்றார்கள். அதையும் ஐக் யாநுஸந்தானத்தோடு அம்பிகையை உபாஸிக்கிறவன் த்ருணமாக நினைக்கின்றான் என்றே மேல் சொன்னதற்கு அபிப்ராயமாகும். அல்லது

त्रिनयनसमृद्धिं त्रिभयनसंस्कृतम्

என்ற பதத்திற்கு மூன்று கண்களோடு கூடின பரமேச்வரனுடைய ஸம்ருத்தியை என்றவது அர்த்தம் வைத்துக்கொள்ளலாம். அதையும் த்ருணமாக நினைக்கும் உபாஸகனுக்கு ப்ரளயகாலத்திலும் சாவு இல்லை. சராசரமான ஜகத்தை எரிக்கும் ப்ரளய காலாக்கியும் தேவியின் தாதாத்மயத்தையடைந்த இந்த உபாஸகனுக்கு நிரா ஜன விதியைச் செய்வதாக ஆகிறது. ஆகையால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி உபாஸிக்கிறவர்கள் தீர்காயுளை அடைந்து கல்பஜீவியாக இருக்கலாம்.

31. தேவியின் தந்திரங்கள்

चतुष्पष्ट्या तन्त्रैः सकलं अतिसन्धाय भुवनं
स्थितः तत्तत्सिद्धिं प्रसवपरतन्त्रैः पशुपतिः ।
पुनः त्वन्निर्वन्धादखिल पुरुषार्थैकघटना
स्वतन्त्रं ते तन्त्रं क्षितितलं अवातीतरदिदम् ॥३१॥

சதுஷ்ட்யா தந்திரை: ஸகலம் அதிஸந்தாய புவநம்
ஸ்தித: தத்தத்ஸித்தி ப்ரஸவபரதந்திரை: பசுபதி: |
புந: த்வந்நிர்பந்தாதகில புருஷார்த்தைககடநா
ஸ்வதந்திரம் தே தந்திரம் க்ஷிதிதலம் அவாதீதரதிதம்

॥ 31 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே ! पशुपतिः
பசுபதி: = பரமசிவன் सकलं - ஸகலம் = ஸமஸ்தமான भुवनं -
புவநம் = லோக ஸமுதாயத்தை तत्तत्सिद्धिं प्रसवपरतन्त्रैः - தத்தத்
ஸித்தி ப்ரஸவபரதந்திரை: = அந்தந்த ஸித்திகளை உண்டு
பண்ணுவதில் முக்கிய காரணங்களாகிய चतुष्पष्ट्या तन्त्रैः -
சதுஷ்ட்யா தந்திரை: = 64 விதமான தந்திர சாஸ்திரங்
களால் अधिसन्धाय - அதிஸந்தாய = வஞ்சித்து விட்டு स्थितः -
ஸ்தித: = பேசாமலிருந்துகொண்டும் पुनः - புந: = மறுபடி
யும் त्वन्निर्वन्धात् - த்வந்நிர்பந்தாத் = உன்னுடைய நிர்ஃபந்த
தத்தால் अखिलपुरुषार्थैक घटना स्वतन्त्रं-அகிலபுருஷார்த்தைககடநா
ஸ்வதந்திரம் = 64 தந்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸகல
புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கிற விஷயத்தில்
முக்கிய ஸாதனமான इदं ते तन्त्रं - இதம் தே தந்திரம் = இந்த
உன்னுடைய தந்திரத்தை (சாஸ்திரத்தை, கீழ் ச்லோகத்தில்
சொல்லப்போகும் பஞ்சதசீ என்ற வித்யையை) क्षितितलं -
க்ஷிதிதலம் = பூமண்டலத்தில் अवातीतरत् - அவாதீதரத் =
ப்ரகாசமாகும்படி செய்தார்.

தாத்தபர்யம் :—

புந்த ல்

पशुपति: பசுபதி:

என்ற சப் ன் பொருளை முதலில் அறியவும்.

पश्यन्तीति पशवः பச்யந்தீதி பசவ:

எண் காது முதலான இந்த்ரியங்கள் என்ற கருவிகளுக்குப் புலப் படும் விஷயத்தையே உண்மையாக நம்பி ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஜீவன்கள் பசுக்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். அந்த ஜீவன்கள் மாயை, காமம், கர்மா என்ற மூன்றுவிதமான பாசங்களாலும் கட்டப்பட்டு ஸ்வாதந்த்ரியத்தை இழந்துவிட்டார்கள். மாயை என்றால் தனது ஜன்மா பயனையடைய ஸைக்ஷம மான சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் அறிய சக்தி இல்லாமலிருப்பதேயாகும். காமம் என்றால் துச்சமான ஸ்திரீ ஸுகாதிகளிலுள்ள ஆசையாகும். கர்மா என்றால் பூர்வ ஜன்மாவில் செய்த புண்ய பாபங்களாகும். இந்த மூன்றுவிதமான பாசங்களால் கட்டப்பட்டு ஜடமான ஸ்தூல தேகாதிகளில் நான் என்னுடையது என்ற அபிமானத்தையும் வைத்துக்கொண்டு இந்த்ரியங்களுக்கு புலப்படும் துக்கரூபமான விஷயாதிகளிலேயே நம்பிக்கையை அடைந்து, இந்த்ரியங்களுக்கு புலப்படாமல் கேவலம் சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு மாத்ரம் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய உண்மையான தத்வத்தில் நம்பிக்கையுமிழந்து, பிறப்பு, இறப்பு என்ற ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்தில் சுழன்றுவரும் ஜீவன்கள்தான் பசுக்கள் என்று ப்ரக்ருதத்தில் அறியவும். அந்த ஜீவன்களை ரக்ஷித்துவரும் ப்ரமசிவனே பசுபதி என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படுவார்.

परासिध्यानात्तु तिरोहितं ततोऽस्य वन्धविपर्ययौ

பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் ததோஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ

என்ற ந்யாயப்படி அந்த ப்ரமேச்வரனை த்யானம் செய்தால் அவித்யையினால் மறையப்பட்டிருக்கும் நிஜமான ப்ரம்மபாவம் ப்ரகாசிக்கும். பந்தமோ, மோக்ஷமோ ப்ரமசிவனுடைய அதீன மாகத்தான் ஜீவன்களுக்கு ஏற்படுகின்றன. ப்ரமசிவனை உபாஸித்தவனுக்கு மோக்ஷமும், உபாஸிக்காதவனுக்கு பந்தமும் என்றபடி தாத்தபர்யத்தை அறிந்து ப்ரமசிவனை உபாஸிக்கிற ஜீவன்களை முக்தர்களாகச் செய்து ப்ரமசிவன் ரக்ஷிக்கிறபடியாலும், உபாஸிக்காத ஜீவன்களை பக்தர்களாகச் செய்தாலும் அந்தந்த காலத்தில்

फलमतः उपपत्तेः பலமத: உபப

என்ற ந்யாயத்தை அனுஸரித்து அவரவர்களின் கர்மாக்களை விபாகம் செய்து ஸுக துக்காதி பலத்தைக் கொடுத்து பரமசிவனே பக்தர்களுக்கும் ரக்ஷிக்கிறவனானதினால்

पञ्चपतिः பசுபதி:

என்ற சப்தத்தால் ஜீவனுக்கு நாதனான பரமேச்வரனே சொல்லப் படுவான். அந்த பரமேச்வரனே பராசக்தியான தனது மஹிஷியினிடம் ஆலோசிக்காமலே ஸகல ஜீவகோடிகளும்தான் ஸ்வயமாகவே கரையேற்றிவிடலாமென்ற எண்ணத்துடன் 64 தந்திர சாஸ்திரங்களை உண்டுபண்ணினார். இந்த 64 தந்திரங்களைப் பற்றி

चतुश्शती சதுச்சதீ

என்ற ப்ரபந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மஹாமாயா சம்பரம், யோகிநி ஜால சம்பரம், தத்வ சம்பரம், எட்டு விதமான பைரவ தந்திரம், எட்டு ரூபமான பஹுரூபதந்திரம், எட்டு விதமான யாமள தந்திரம், சந்திரஞானம், மாலினி, மஹாஸம்மோஹனம், வாமஜுஷ்டம், மஹாதேவம், வாதூலம், வாதூலோத்தரம், ஹ்ருத்பேதனம், தந்திர பேதனம், குஹ்ய தந்திரம், காமிகம், கலாபாதம், கலாஸாரம், குண்டிகா மதம், மதோத்தரம், வீணை, தரோதலம், த்ரோதலோத்தரம், பஞ்சாம்ருதம், ரூபபேதம், பூதோட்டாமரம், குலஸாரம், குலோத்தேசம், குலசூடாமணி, ஸர்வஞானோத்தரம், மஹாகாளீமதம், அருணைசம், மேதினீசம், விருண்டேச்வரம், பூர்வதக்ஷம், பச்சிமதக்ஷம், உத்தரம், நிருத்தரம், விமலம், விமலேத்தம், தேவிமதம், உத்தரம் என்று 64 தந்திரங்களை அறியவும்.

चतुष्पिञ्च तन्त्राणि मातृणां उत्तमानि च ।
 महामाया शंबरं च योगिनीजालशंबरम् ॥
 तत्वशंबरकं चैव भैरावाष्टकमेव च ।
 बहुरूपाष्टकं चैव यामलाष्टकमेव च ॥
 चन्द्रज्ञानं मालिनी च महासंमोहनं तथा ।
 वामजुष्टं महादेवं वातुलं वातुलोत्तरम् ॥
 ह्येदत्तन्त्रमेदं च गुह्यतन्त्रं च कामिकम् ।
 कलापादं कलासारं तथान्यत्कुण्डिकामतम् ॥
 मतोत्तरं च वीणाख्य त्रोटलं त्रोटलोत्तरम् ।
 पंचामृतं रूपमेदं भूतोद्दामरमेव च ॥

कुलसारं कुलोद्देशं कुलचूडामणिस्तथा ।
 सर्वज्ञानोत्तरं चैव महाकालीमतं तथा ॥
 अरुणेशं मेदिनीशं विकुण्ठेश्वरमेव च ।
 पूर्वपश्चिमदक्षं च उत्तरञ्चनिरुत्तरम् ॥
 विमलं विमलेत्थं च देवीमतमथोत्तरम् ॥

சதுஷ்டிஷ்டிச்ச தந்த்ராணி மாத்ருணாம் உத்தமாநி ச |
 மஹாமாயா சம்பரம் ச யோகிநீ ஜாலசம்பரம் ||
 தத்வசம்பரகம் சைவ பைரவாஷ்டகமேவ ச |
 பஹுரூபாஷ்டகம் சைவ யாமளாஷ்டகமேவ ச ||
 சந்த்ரக்ஞாஸம் மாலிநீ ச மஹாஸம்மோஹநம் ததா |
 வாமஜுஷ்டம் மஹாதேவம் வாதுலம் வாதுலோத்தரம் ||
 ஹ்ருத்பேததந்த்ரபேதம் ச குஹ்யதந்த்ரம் ச காமிகம் |
 கலாபாதம் கலாஸாரம் ததாந்யத்ருண்டிகாமதம் ||
 மதோத்தரம் ச வீணாக்யம் த்ரோதலம் த்ரோதலோத்தரம் |
 பஞ்சாம்ருதம் ரூபபேதம் பூதோட்டாமரமேவ ச ||
 குலஸாரம் குலோத்தேசம் குலசூடாமணிஸ்ததா |
 ஸர்வஞானோத்தரம் சைவ மஹாகாளீமதம் ததா ||
 அருணேசம் மேதி நீசம் விசுண்டேச்வரமேவ ச |
 பூர்வபச்சிமதக்ஷம் ச உத்தரம் ச நிருத்தரம் ||
 விமலம் விமலேத்தம் ச தேவீ மதமதோத்தரம் ||

என்ற சதுச்சதி என்ற ப்ரபந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ச்லோகங்களே மேற்சொன்ன 64 தந்த்ர சாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரமாணமாகும். மஹா கைலாஸத்தில் பார்வதிக்கு சொன்னவைகளே இவைகள். இந்த 64 விதமான தந்த்ரங்களும் ப்ராணிகளை வஞ்சித்து ப்ராணிகளையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு கீர்த்தியையும் ஐச்வரியத்தையும் ஸம்பா தித்துக்கொள்ளத்தான் காரணமாகும். தனது ஜன்மாவை விபல மாகச் செய்து பிறகு நரக துக்கத்தை அநுபவிப்பதற்கே காரண மாகும். வைதிக மார்க்கத்திற்கு இது முற்றிலும் விருத்தமானது. இதைத்தான் பகவத்பாதாநம்

चतुष्ष्टयातन्त्रैः सकलमतिंसधाय भुवनं

சதுஷ்டிஷ்ட்யா தந்த்ரை: ஸகலமதி ஸந்தாய புவநம்

என்ற வாக்யங்களால் ஸகல ஜகத்தையும் வஞ்சிக்கக்கூடியது இந்த தந்த்ரங்கள் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்தினார்கள். அதிலும் மஹாமாயா சம்பரம் என்ற தந்த்ரம் உண்மையில் இல்லாத பொருளை நிஜம்போல் ப்ரகாசப்படுத்தி லோகத்தை வஞ்சிப்பதற்கு ஏற்பட்டது. மாயா ப்ரபஞ்சத்தை நிர்மாணம் செய்வதே அந்த

தந்த்ரத்தின் முக்யமான பலனாகும். ப்ராணிகளுடைய கண்ணுக் கெதிரில் இருப்பது கடமானாலும் (குடமானாலும்) அதை படமாக (வஸ்த்ரமாக) காட்டும். அப்படியே யோகினீ ஜாலசம்பரம் என்பதும் மாயையை ப்ரதானமாக அவலம்பித்த ஜாலவித்யைதான். ஸ்மசானாதிகளில் சென்று அந்த வித்யையை ஸித்தி செய்ய வேண்டும். தத்வ சம்பரம் என்பது மஹேந்த்ரஜால வித்யை, ப்ருத்வி முதலான ஐந்து தத்துவங்களை மாற்றிக் காட்டுகிறது. பைர வாஷ்டகத்தில் ஸித்த பைரவம், வடுக பைரவம், படாபநல பைரவம், கால பைரவம், காலாக்னி பைரவம், யோகினீ பைரவம், மஹா பைரவம், சால பைரவம் என்று எட்டுவித பைரவ மதங்கள் ஏற்பட்டன. இந்த எட்டுவிதமும் அணிமை முதலான எட்டு ஸித்திகளுக்குக் காரணமாகும். ஆகிலும் கபாலிக மதத்தைச் சார்ந்த தினால் அவைகள் வைதிக ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமானவை களே. அவ்விதமே பகுருபாஷ்டகம் என்பதும் சக்தியினிடத்தி லிருந்து உண்டான தேவதைகளே. ப்ராம்ஹீ, மஹேச்வரீ, கௌமாரீ, வைஷ்ணவீ, வாராஹி, மாஹேந்த்ரீ, சாமுண்டா, சிவ தூதி இந்த சக்திகளை அவலம்பித்து ஏற்பட்ட தந்த்ரங்கள் எட்டு விதம். அந்த தந்த்ரங்களும் கேவல வாமசாரத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதினால் வைதிக ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமானவை. அதனால் அவைகளும் தள்ளத்தகுந்தவைதான். யாமளாஷ்டகம், யாமளை என்றால் காமஸித்தாம்பாள் என்று ஒரு தேவதை. அந்த தேவதையைப் பற்றிச் சொல்லும் தந்த்ரங்கள் எட்டாகும். அவை களும் வேத மார்க்கத்திற்கு விருத்தமானவைகள். சந்த்ரஞானம் என்பது ஒரு வித்யை ஆகும். ஷோடச வித்யாதேவதைகளை ப்ரதி பாதனம் செய்யக்கூடியது. அந்த சாஸ்த்ரமும் கபாலிக மதத்தில் அடங்கியிருப்பதால் வேத விருத்தம் மஹாஸம்மோஹனம் என்று ஒரு தந்த்ரம். ஜாக்ரதவஸ்தையிலும் ப்ராணிகளுக்கு நித்ரையை உண்டுபண்ணக் கூடியது. அந்த ஸித்திகளைப் பெற, குமார்க்கத் தால் அப்யாஸம் செய்யவேண்டும். சிசுக்களுடைய நாக்கை அறுத்து ஹோமம் செய்துதான் அந்த ஸித்தியை அடையவேண் டும். ஆகையால் அதுவும் தள்ளத் தகுந்தது. வாமஜுஷ்டமஹா தேவ தந்த்ரங்களோ வித்யையில் அந்தர்கதமான சாஸ்த்ரமானாலும் தந்த்ர சாஸ்த்ரமானதினால் வேதவிருத்த துராசாரத்தை போதிக்கிற படியாலும் ச்ரேயோர்த்திகளுக்கு தள்ளத்தகுந்ததே. வாதுலம், வாதுலோத்ரம், காமிகம் என்ற மூன்றுவிதமான ஆகமங்களோ தேவதைகளை ஆகர்ஷணம் செய்து ப்ரதிஷ்டை செய்யும் ப்ரகாரங் களை போதிக்கின்றன. இது அந்த சாஸ்த்ரங்களில் ஒரு ஏகதேச பாகம்தான் ஆகும். ஆகர்ஷணம் முதல் ப்ரதிஷ்டை முடிய உள்ள ப்ரகாரங்கள் வேதத்திலும் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த அம்சம் மாத்ரம் ஸாதுவானாலும் மற்ற பாகங்களெல்லாம் வேதவிருத்தமான

அர்த்தத்தை போதிக்கிறபடியால் வைதிகர்களுக்கு அந்த மூன்று ஆகமங்களும் ஹேயம்தான். ஹருத்பேதனம் என்ற தந்த்ரமும் கபாலிக மதத்தைச் சார்ந்தது. அந்த சாஸ்த்ரத்தில் மூலாதாரம் முதல் ஆறு சக்ரங்களையும் பேதித்துக்கொண்டு ஸஹஸ்ராரம் என்ற ப்ரம்மரந்த்ரசக்ரத்தில் ப்ரவேசிக்க வழி ரொம்ப ஸுலபமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகிலும், அந்த தந்த்ரமானது வாமா சாரத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதினால் கபாலிக மதத்தைச் சார்ந்தது என்ற காரணத்தைக்கொண்டு அதுவும் தள்ளத் தகுந்ததே. தந்த்ர பேதம், குஹ்யம் என்ற இரண்டு தந்த்ரங்களும் அன்னியர்களால் செய்யப்படும் தந்த்ரங்களை போதிக்கிறபடியால், அதாவது தந்த்ர பேதம், குஹ்யம் என்ற தந்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கும் விதையை அனுஷ்டானம் செய்தால் வைதிகர்களை ஒன்றும் தோன்றாமலடித்து பராபவப்படுத்தக்கூடிய உபாயங்களை அந்த இரண்டு தந்த்ரங்களும் சொல்லுகிறபடியால், அநேக ஹிம்ஸைகள் ஏற்படுகிறதென்ற காரணத்தைக்கொண்டு அந்த இரண்டு தந்த்ரங்களை யும் ச்ரயோர்த்திகள் ஆதரிக்கக்கூடாது. கலா பாதம் என்று ஒரு தந்த்ரம் உண்டு. அது வாத்ஸ்யாயன சாஸ்த்ரத்தைச் சார்ந்தது. காமத்தை ப்ரதானமாக வைத்து அந்த தந்த்ரம் ஏற்பட்டது. அதுவும் வேதநிஷத்தமான ப்ரதாரகமனாதிகளை போதிக்கிறபடியால் தள்ளத்தகுந்ததே. கலாஸாரம் என்றதும் வாமாசாரத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதால் ஹேயமே. குண்டிகாமதம், — குடிகாசி திக்கு (ஆகாச மார்க்கங்களில் போவது) முதலானவைகளுக்கு காரணமாகும். அதுவும் வாமா சாரத்தை முன்னிட்டதினால் தள்ளத் தகுந்ததே. மதோத்தர மதம், ரஸவாதம், தாம்பிரம், இரும்புக்களை தங்கமாக்குவது, அதுவும் வைதிக மத விருத்தமானதினால் ஹேயமாகும். வீணா என்று ஒரு தந்த்ரம், வீணா என்றால் சம்போக யக்ஷிணீ என்று ஒரு தேவதை. பிறர்களுடைய வீட்டில் பெட்டியில் வைத்திருக்கும் பணத்தைக் கொண்டுவந்து உபாஸகர்களுக்குக்கொடுக்கும். அந்த சாஸ்த்ரமும் வைதிக ஸித்தாத்த விருத்தமே. ஜன்மாவை நசித்துக்கொள்வதற்கு முக்ய காரணமாகும். அதனால் அதுவும் ஹேயமே. த்ரோதலம் என்று ஒரு தந்த்ரம். அதை குடிகாஞ்சன பாதுகா ஸித்தி என்றும் சொல்வார்கள். பைரவா கமத்தில் சேர்ந்தது. பாதுகையை போட்டுக்கொண்டு ஆகாசத்திலும் ஜலத்திலும் நடப்பது ப்ராணிகளை மையால் மடக்கி வசப்படுத்துகிறது. அதுவும் வைதிக மார்க்க விருத்தமானதினால் ஹேயம்தான். த்ரோதலோத்ரம் என்பது 64 ஆயிரம் யக்ஷிணீ தேவதைகளை ப்ரத்யக்ஷமாக வரவழைத்துக்காட்டுகிற தந்த்ரமாகும். பஞ்சாம்ருதம், ப்ருத்வி, முதலான ஐந்து தத்வங்களடங்கிய பிண்டத்திலோ, அண்டத்திலோ, சரீரத்திற்கும் ரணமில்லாமல் செய்து கொள்ளும் ஸித்தியாகும். அதுவும் அவைதீகம், கபாலிக மதத்

தைச் சார்ந்தது. தந்திர பஞ்சகம், திடீரென்று மரிக்கவேண்டுமானால் அதற்குள்ள காரணத்தை போதிப்பது; அதுவும் அவை தீகம். சர்வக்ஞானம் முதல் ஐந்து தந்திரங்கள் கபாலீக ஸித்தாந்தமாகும். திகம்பர தத்வத்திலும் சேர்ந்ததாகும். அவைகளும் வைதிக மத விருத்தம். இவ்விதம் 64 தந்திரங்களும் ஞானிகளையும்வஞ்சிக்கக்கூடியது. ஐஹிக ஸித்திமாதிரந்தான் அந்த தந்திரங்களின் பலமாகும். வைதிக மார்க்கத்தில் த்ருடமாக இருந்துகொண்டு மஹா வித்வான்களான பெரியோர்களும் ஐஹிகமான துச்சபலத்தை அபேக்ஷித்து சில ஸந்தர்ப்பத்தில் மேற்சொன்ன தந்திரங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்து தன் ஜன்மாவை வீணாக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

ஆனால் பரமேச்வரன்தான் இவ்விதமான வஞ்சக சாஸ்திரங்களை நிர்மாணம் செய்யலாமா? பரமேச்வரனே நிர்மாணம் செய்திருப்பதால் தானே அந்த தந்திரங்களில் வித்வான்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் பரமேச்வரன் எதற்காக இதை நிர்மாணம் செய்தார் என்ற சங்கைக்கு கீழ்க்கண்டபடி ஸமாதானத்தை அறியவும்.

பரமேச்வரனே மஹா கருணாமூர்த்தி. ப்ராம்மணன், கூத்திரியன், வைச்யன், சூத்ரன் என்ற ஜாதியைத் தான் ஸ்ருஷ்டித்தாலும், அநுலோம ப்ரதிலோம சங்கரஜாதிகள் ப்ராணிகளுடைய காம வசத்தால் பஹுளமாக ஆகிவிட்டார்கள். அவர்களிடமும் பரமேச்வரனுக்கு கருணை வந்து சங்கர ஜாதியில் பிறந்ததினால் அவர்களுக்கோ, ஆமுஷ்மிக ஸுகம் இல்லவேயில்லை. இஹத்திலாவது அவர்கள் ஒரு மேன்மை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் மேற்சொன்ன 64 தந்திரங்களையும் அவர்களைக் குறித்து நிர்மாணம் செய்தார். அதிலும் சாதூர் வர்ணத்திலும் த்ரைவர்ணிகளுக்கு அடுத்த ச்லோகத்தில் ப்ரகாசப்படுத்தப்போகும் வைதிகமான சந்திரகலாவித்யை என்ற மேற்படி வித்யையில் அதிகாரமும் ஏகஜாதியான சூத்ரர்களுக்கும் அநுலோம ப்ரதிலோம சங்கர ஜாதிகளுக்கும் 64 தந்திரங்களில் அதிகாரம் என்றும் ஸித்தாந்தத்தை அறியவும். பரமேச்வரனிடத்தில் யாதொருவிதமான தோஷமுமில்லை. ப்ராணிகளிடத்தில்தான் தோஷம் ஏற்பட்டது. தவிரவும் பரமேச்வரன் எல்லா ஜாதிகளிடத்திலும் கருணையோடு கூடினவரே. த்ரைவர்ணிகர்களுக்கு ஆமுஷ்மிகமான ஸுகத்தை ப்ரதானமாகவும், சூத்ரர்களுக்கும் (மூர்த்தாபிஷித்தர்களுக்கு) சங்கர ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்கும் ஐஹிக ஸுகத்தை ப்ரதானமாகவும் கருதினார். ஆமுஷ்மிக ஸுகத்திற்கு வைதிக மார்க்கமே உபாயமானதினால் த்ரைவர்ணிகர்களுக்கு வைதிக மார்க்கத்தில்தான் அதிகாரம். ஐஹிக ஸுகத்திற்கோ தாந்திரீகமார்க்கமே உபாயமான

தினால் ஐஹிக ஸுகத்தை ப்ரதானமாக அவலம்பித்து ஏற்பட்ட சூத்ரர்களுக்கும் சங்கர ஜாதிகளுக்கும் தாந்தீகமார்க்கத்தில் தான் அதிகாரம். த்ரைவர்ணிகர்களுக்கு தந்த்ர சாஸ்த்ரத்திலும் அதிகாரமில்லை. சூத்ரர்களுக்கும் சங்கர ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்கும் வேதத்திலும் அதிகாரமில்லை. வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராணிகளிடத்தில் பரமேச்வரன் கருணை கூர்ந்து, அஹோ! இந்த ஜனங்கள் ஆமுஷ்மிக ஸுகத்தை அடையமுடியாமல் போய்விட்டார்களே, இஹத்திலாவது ஸுகத்தையும், கீர்த்தியையும் அடையட்டும். அதற்கு ஒரு உபாயத்தை கற்பிப்போம் என்ற எண்ணத்துடன் வேத அநதிகாரிகளை உத்தேசித்து பரமேச்வரனால் கற்பிக்கப்பட்ட தந்த்ர சாஸ்த்ரங்களில் வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள த்ரைவர்ணிகளும் ஐஹிக ஸுகலோபத்தால் ப்ரவ்ருத்தித்து நாசத்தை அடைந்தால், அது பரமேச்வரனுடைய தோஷமாகுமா? இல்லவேயில்லை. ப்ராணிகளுடைய தோஷந்தான். சந்த்ர கலா வித்யாஷ்டகம் என்பதோ, ஸ்ரீ வித்யையை ப்ரதிபாதனம் செய்யக் கூடிய சாஸ்த்ரமாகும். சந்த்ரகலா, ஜ்யோத்ஸ்னாவதி, கலாநிதி, குலார்ணவம், குலேச்வரி, புவனேச்வரீ, பார்ஹஸ்பத்யம், தூர்வாஸம் என்று எட்டு ப்ரகாரமாகும். ப்ராம்மணர்களை முன்னிட்டு ப்ரதக்ஷிண க்ரமமாக ஸகலவிதமான அனுஷ்டான கலாபங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சந்த்ரகலா வித்யாஷ்டகத்தில் சாதூர்வர்ணத்தைச் சார்ந்த சூத்ரர்களுக்கும் அதிகாரமுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அதனால் அது அபசவ்ய மார்கத்தை அநுஸரித்துத்தான் ஏற்பட்டது. வாமாசாரமென்று சொல்லப்படும் அந்த பூஜையில் மத்யமாம்ஸாதிகளுக்கும் உபயோகமுண்டு.

வைதிகமார்க்க விருத்தமானதினால் த்ரைவர்ணிகர்கள் அதை அனுஷ்டிக்கக்கூடாதென்பதே சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தமாகும். அதனால் வாமாசாரம் தள்ளத்தகுந்ததுதான். வஸிஷ்டர், ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனத் குமாரர், சுகப்ரம்மம் இந்த ஐந்து பேர்களும் ஸ்ரீ வித்யோபாஸனையில் ரொம்பவும் முதன்மையை அடைந்தவர்கள். அந்த ஐந்து மஹர்ஷிகளுடைய அனுஷ்டான ப்ரகாசத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரமானது 'சுபாகம தந்த்ர பஞ்சகம்' என்று சொல்லப்படும். அது வைதிக மார்க்கத்தை அநுஸரித்திருக்கிறபடியால் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் த்ரைவர்ணிகர்கள் அதை அவலம்பிக்க வேண்டும். பகவத் பாதாளும் இந்த சுபாகம தந்த்ர பஞ்சகத்தை அநுஸரித்துத்தான் ஷி வித்யையை ஆரதித்து வந்தார்கள். இந்த க்ரந்தத்தையும் எழுதினார்கள் என்று தெரிகிறது. இதைத்தான் ஸமயாசாரம் என்று சொல்லுவார்கள். பகவத்பாதாளுடைய ஸித்தாந்தத்தை அநுஸரித்துத்தான் பகவத்பாதாளுக்குப்பின் ஏற்பட்ட வித்வான்களும் மேற்சொன்ன வித்யையை

செய்துவருகிறார்கள். ஸாக்ஷாத் பராம்பிகையை அடிக்கடி ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்த பாஸ்கரராயர் முதலிய மஹான்களும் பகவத்பாதாளுடைய மதமாகிய சமய மதத்தையே அனுஸரித்தவரென்றும் தெரிகிறது. அதற்கோ சுபாகம பஞ்சகமே மூலப்ரமாணமாகும். முன் சொன்ன எட்டுவிதமான சந்த்ரகலா வித்யையோ, ஸமயம், கௌலம் என்ற இரண்டையும் அனுஸரித்தது. சுபாகம பஞ்சகமோ ஸமயமதத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து ஏற்பட்டது. 64 தந்த்ரங்களோடு ஸ்ரீ வித்யை சார்ந்ததானாலும் கௌல மார்க்கத்தைத்தான் அனுஸரித்தது. இவ்விதம் சுபாகம பஞ்சகம் கேவல ஸமயமதத்தை அனுஸரித்தது. 64 தந்த்ரங்கள் கேவல கௌல மதத்தை அனுஸரித்தது. சந்த்ர கலாவித்யாஷ்டகம், ஸமயம், கௌலம், இரண்டையும் மிசர்மாக அனுஸரித்தது என்பதை விளக்கம் செய்து தெரிந்துகொண்டு கேவல கௌலமோ, மிசர் கௌலமோ வைதிக மதத்திற்கு விரோதமான ஸம்ப்ரதாயத்தை போதிக்கிறபடியாலும், சுபாகம பஞ்சகமோ கேவல ஸமய மதத்தை அவலம்பித்து ஏற்பட்ட காரணத்தைக் கொண்டு வைதிக மதத்திற்கு கொஞ்சமேனும் விரோதமில்லாமல் அதை அனுஸரித்தே ஸம்ப்ரதாயத்தை போதித்துக்கொண்டு வரும் காரணத்தாலும், ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் புண்யவான்கள் சுபாகம பஞ்சகத்தை ப்ரமாண சாஸ்த்ரமாகக் கைக்கொண்ட மஹாகுருக்களிடம் ஸ்ரீ வித்யையை உபதேசம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ வித்யை அனுஷ்டானம் செய்து வரவேண்டும். கேவல ஸமய மதத்தை அனுஸரித்தது சுபாகம பஞ்சகம் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஸமய மதத்தின் ஸ்வரூபத்தையோ

तवाधारे मूले सह समयया தவாதாரே மூலே ஸஹ ஸமயயா

என்ற ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டமாக தெரிந்துகொள்ளலாம். சுபாகம பஞ்சகம் என்றால் 16 விதமான நித்ய தேவதைகளை ப்ரதிபாதனம் பண்ணும் சாஸ்த்ரமாகும்

षोडशानित्याः ஷோடசநித்யா:

என்ற வித்யைகளோ மூலவித்யையில் அந்தர்பாவத்தை அடைந்து ஷே சந்த்ரவித்யையில் அங்கமாகவே அந்தர்பாவமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 64 தந்த்ரங்களில் அடங்கின சந்த்ரவித்யையிலோ

षोडशानित्याः ஷோடசநித்யா:

என்ற தேவதைகள் அந்தர்பாவத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். தந்த்ரங்களுக்குள் ஒன்றான சந்த்ரவித்யையில் ஷோடசநித்யா: என்ற

தேவதைகளுக்கு அந்தர்பாவத்தைச் சொல்லும் மதம் கௌலமதமாகும். ஸ்ரீ சக்ர வித்யையில் அங்கமாக மூலவித்யையில் ஷோடச நித்யா: என்ற தேவதைகளுக்கு அந்தர்பாவத்தைச் சொல்லும் மதம் ஸமயமதமாகும். இதில் வாஸிஷ்ட ஸம்ஹிதை, ஸனக ஸம்ஹிதை, ஸனந்தன ஸம்ஹிதை, ஸனத் குமார ஸம்ஹிதை, சுக ஸம்ஹிதை என்ற ஐந்தும் ப்ரமாண பூதங்களான சாஸ்த்ரங்களாகும். அதில் வாஸிஷ்ட ஸம்ஹிதையில்

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि नित्याषोडशिकार्णवम् ।
 न कस्यचित् मयाख्यातं सर्वतन्त्रेषु गोपितम् ॥
 तत्रादौ प्रथमा नित्या महात्रिपुरसुन्दरी ।
 ततः कामेश्वरी नित्या नित्या च भगमालिनी ॥
 नित्यक्लिन्ना तथा चैव भेरुण्डा वह्निवासिनी ।
 महाविद्येश्वरी दूती त्वरिता कुलसुन्दरी ॥
 नित्या नीलपताका च विजया सर्वमंगला ।
 ज्वालामालिका चित्रा एता नित्यास्तु षोडश ।
 प्रतिपत्प्रमुखाः देवाः पौर्णमास्यन्तमर्चयेत् ॥

ச்ருணு தேவி ப்ரவக்ஷ்யாமி நித்யாஷோடசிகார்ணவம் ।
 ந கஸ்யசித் மயாக்யாதம் ஸர்வதந்த்ரேஷு கோபிதம் ॥
 தத்ரா தெள ப்ரதமா நித்யா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ ।
 தத: காமேஸ்வரீ நித்யா நித்யா ச பகமாலினீ ॥
 நித்யக்லிந்நா ததா சைவ பேருண்டா வஹ்நிவாஸினீ ।
 மஹா வித்யேஸ்வரீ தூதி த்வரிதா குலஸுந்தரீ ॥
 நித்யா நீலபதாகாச விஜயா ஸர்வமங்களா ।
 ஜ்வாலாமாலநிகா சித்ரா ஏதா நித்யாஸ்து ஷோடச ॥
 ப்ரதிபத்ப்ரமுகா: தேவா: பெளர்ணமாஸ்யந்தமர்சயேத் ॥

என்ற ச்லோகங்களால் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ, காமேஸ்வரீ, பத்மாஸினீ, நித்யக்லின்னா, பேருண்டா, வன்னிவாஸினீ, மஹா வித்யேஸ்வரீ, தூதி, த்வரிதா, குலஸுந்தரீ, நித்யா, நீலபதாகா, விஜயா, ஸர்வமங்களா, ஜ்வாலாமாலநிகா, சித்ரா என்ற பதினாறு தேவதைகளை ஷோடச நித்யா: என்று சொல்லப்படும். இந்த ஷோடச நித்யா: என்ற தேவதைகள் இரண்டு தேவதைகளாகச் சேர்ந்து, எட்டு வர்க்கங்களாக இருப்பதனால் எட்டு தளசக்ரத்தில் அதாவது வஸுகோணத்தில் இரண்டு இரண்டு தேவதைகளாக பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள். அத்துடன் 16 ஸ்வரம் என்ற மாத்ரு காவர்ண ஸ்வரூபிகளானதினாலும் ஷோடசகலா பத்மத்திலும்

வஸிக்கிறவர்களாய்க்கொண்டு அரம் என்று சொல்லப்படும் கோணத்தில் அந்தர்பூதாளாக ஆகிறார்கள். அந்த 16 பேர்களுக்குள் இரண்டு பேர்கள் த்ரிகோணத்தில் பிந்துருபமாக இருக்கிறார்கள். பாக்கி 14 பேர்கள் மூன்று மேகலை, நாலு தாவரத் தோடு கூடின மூன்று பூபுரம், (ரேகை) பிந்து த்ரிகோணம் இதுகளில் அந்தர்பாவத்தை அடைந்த மன்வசரம் என்று சொல்லப்படும் ஸ்தானத்தில் வஸிக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஷோடச நித்யா: என்ற தேவதைகளுக்கு ஸ்ரீ சக்ரத்தில் அந்தர்பாவமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸனந்தன ஸம்ஹிதையில்

एतास्तु षोडशनित्यायाः चन्द्रकलायाः चक्रविद्यायाः अङ्गभूताः

ஏதாஸ்து ஷோடசநித்யாயா: சந்த்ரகலாயா: சக்ரவித்யாயா: அங்கபூதா:

என்ற வாக்யத்தை அனுஸரித்து ஷோடசநித்யா: என்ற தேவதைகள் ஸ்ரீசக்ரவித்யையில் அங்கபாவத்தை அடைந்து பஞ்சதசாக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரத்திலும் அந்தர்பாவத்தை அடைகின்றார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் ஸ்ரீசக்ரவித்யையில் ஷோடச நித்யாள் என்ற தேவதைகளுக்கு அங்கபாவம்தான் சொல்லப்பட்டது. எட்டு விதமான வசனீ முதலான தேவதைகள், 16 விதமான ஷோடச நித்யாள் என்ற தேவதைகள், 12 யோகினிகள், கந்தா கர்ஷணீ முதலான 4 தேவதைகள் இவர்களை நான்கு பக்கங்களிலும் வைத்து நடுவில் த்ரிகோணம் எழுதி அதன் நடுவில் பிந்துவைப்போட்டு பிந்துவின் மத்தியில் மஹாத்த்ரஸுந்தரியின் பீஜாக்ஷரத்தை எழுதி பூஜிக்க வேண்டிய ப்ரகாரங்களை ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், ஷோடச நித்யாள் என்ற தேவதைகளுக்கு ஸ்ரீசக்ர வித்யையில் அங்கபாவம் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகின்றது. இவ்விதம் வஸிஷ்டர், ஸனந்தர், ஸனகர், ஸனத்குமாரர், சுகப்ரம்ம ஸ்வாமி ஐந்து பேர்கள் மூலமாக ஸ்ரீவித்யை என்ற வைதிகமான மஹாவித்யையை லோகத்தில் பரமேச்வரன் ப்ரகாசப்படுத்தினார். அதற்கு தேவியினுடைய நிர்ப்பந்தமே காரணமாகும். பரமேச்வரன் கருணாமூர்த்தியானாலும் வைதிக மார்க்கத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராணிகளைக் குறித்து அவர்களும் ச்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நிர்மாணம் செய்ய 64 தந்த்ரங்களில் வைதிகர்களும் வ்யாமோஹத்தால் ப்ரவ்ருத்தித்து விட்டார்களே என்ற கவலையுடன் பரமேச்வரன் மனங்கலங்கி நிற்கும்பொழுது பராசக்தியினுடைய பிரேரணையின் பேரில் மறுபடி அந்தந்த தந்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அந்தந்த ஸித்திகளையும் உபாஸகன் எதிர் பார்க்காமலிருக்கும் காலத்திலேயே உபாஸகனுக்கு அளிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ள ஸ்வதந்த்ரமான தேவியினுடைய தந்த்

ரத்தை அதாவது ஸ்ரீவித்யையை (அடுத்த ச்லோகத்தில் சொல்லப் படும் மஹிமையை) வஸிஷ்டர் முதலான மஹான்கள் மூலமாக லோகத்தில் ப்ரசுரப்படுத்தி ப்ராணிகளுக்கு நன்மையைச் செய்தார். இதனால் வைதிகமான மஹா வித்யையில் ஐஹிகமான ஸித்திகளும் எதிர்பார்க்காமலே ஏற்படக்கூடும். ஐஹிகமான ஸித்தியை கொடுக்கும் தந்த்ரசாஸ்த்ரங்களின் மூலம் ஆமுஷ்மிகமான பலத்தை அடையமுடியாது. இவ்விதம் தந்த்ர சாஸ்த்ரங்கள் ஐஹிகஸித்திக்கு காரணமானதினால் சூத்ர ஜாதிகளையும் மூர்த்தா பிஷிக்தர்களையும் (சங்கர ஜாதிகளையும்) மாத்ரம்தான் அதிகாரியாக அபேக்ஷிக்குமே யன்னியில் ப்ராம்மண, க்ஷத்ரிய, வைச்யன் என்ற த்ரைவர்ணிகர்களை அதிகாரியாக அபேக்ஷிக்காது. த்ரை வர்ணிகர்களுக்கு வைதிகமான மேற்படி வித்யையில்தான் ஸமய மதத்தை அனுஸரித்து சுபாகம பஞ்சகத்தை அனுஸரித்து ஆரா தனம் செய்வதில் அதிகாரம் என்பது ஸித்தமாகிறது.

முன் ச்லோகத்தில் பரமேச்வரன் பராசக்தியினுடைய நிர்ப்பந்தத்தால் ஸனகர், ஸனந்தர், ஸனத்குமாரர், சுபரம்மம், வஸிஷ்டர் என்ற ஐந்து மஹர்ஷிகள் மூலமாக “சுபாகம பஞ்சகம்” என்ற தேவியினுடைய சாஸ்த்ரத்தை பூலோகத்தில் ப்ரசுரித்தார் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த தந்த்ரமானது மாயா சம்பரம் முதலான 64 தந்த்ரங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்தமான ஸித்திகளையும் மந்த்ர ஜாபிகளுக்கு கொடுக்கும் விஷயத்தில் முக்கிய ஸாதனமானதினால் அந்த தந்த்ரத்தை வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள த்ரைவர்ணிகர்கள் அறிந்து உபாஸிக்கவேண்டிய தவச்யமானதினால் தேவி தந்த்ரம் என்ற மேற்படி வித்யையை பகவத்பாதாள் போதிக் கீருர்கள்.

32. தேவியின் மந்த்ரம்

शिवशक्तिः कामः क्षितिस्थ रविशीत किरणः ।

स्मरो हंसशक्रः तदनुच परामारहरयः ।

अमी हृल्लेखाभिः तिसृभिः अवसानेषु घटिताः

भजन्ते वर्णास्ते तवजननि नामावयवताम् ॥ ३२ ॥

சிவச்சக்தி: காம: கூழிதிரத ரவிச்சீத கிரண:

ஸ்மரோ ஹம்ஸ: சக்ரஸ்ததநுச பராமாரஹரய: |

அமீ ஹ்ருல்லே காபி: திஸ்ருபி: அவஸானேஷு கடிதா:

பஜந்தே வர்ணஸ்தே தவஜநநி நாமாவயவதாம் || 32 ||

பதவுரை :—

हे जननि - ஹே ஜநநி = ஹே தாயே சிவ - சிவ =
 ककारमेन्न शक्तिः - சக்தி: = ஏகாரமென்ன காம - காம: =
 लकारमेन्न शितः - கூழிதி: = லகாரமென்ன அத - அத =
 मरुपदियुम् रविः - ரவி: = ஹகாரமென்ன சீதகிரண - சீத
 किरण. = ஸகாரமென்ன ஸ்மர: - ஸ்மர: = ககாரமென்ன
 हंसः - ஹம்ஸ: = ஹகாரமென்ன ஶக்ர: - சக்ர: = லகாரமென்ன
 तदनुच - ததநுச = அதற்கப்பாலும் பராமாரஹரய. - பராமார
 ஹரய: = பரா ஸகாரமென்ன மாரா ககாரமென்ன ஹரய: லகார
 मेन्न अमीवर्णा: - அமீவர்ணா: = இந்த அக்ஷரங்கள்
 अवसानेषु - அவஸானேஷு = முடிவுகளில் तिसृभिः - திஸ்ருபி:
 = மூன்றான त्रिंशसिः - ஹ்ருல்லேகாபி: = ஹ்ரீம்காரங்களால்
 घटितास्सन्तः - கடிதாஸஸந்த: = சேர்க்கப்பட்டவைகளாகக்
 கொண்டு तव - தவ = உன்னுடைய नामावयवतां - நாமாவயவ
 तாம் = மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ மஹா மந்த்ரத்தில் ப்ரதீகமாகும்
 तन्ममये भजन्ते - பஜந்தே = அடைகின்றதுகள்.

தாத்தபர்யம் :—

ககாரம், ஏகாரம், ஈகாரம், லகாரம், என்ற நான்கு அக்ஷரங்
 களும் சேர்ந்து முதல் பாகமாகும். ஹகாரம், ஸகாரம், ககாரம்,
 ஹகாரம், லகாரம் என்ற ஐந்து அக்ஷரங்களும் சேர்ந்து இரண்டா
 வது பாகமாகும். ஸகாரம், ககாரம், லகாரம் என்ற மூன்று அக்ஷ
 ரங்களும் சேர்ந்து மூன்றாவது பாகமாகும். இந்த மூன்று பாகங்
 களின் முடிவுகளில் ஹ்ரீம் என்ற பீஜாக்ஷரங்களை சேர்த்துக்
 கொண்டால் பதினைந்து அக்ஷரங்களாக ஆகிவிடுகின்றன. இதை
 ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாக்ஷரீ என்ற மஹாவித்யையாக சொல்வார்கள்
 முதல் பாகத்தை அக்னிகண்டம் என்றும், இரண்டாவது பாகத்தை
 ஸூர்யகண்டமென்றும், மூன்றாவது பாகத்தை சந்த்ரகண்டம்
 என்றும் அறியவும். ஒரு கண்டம் முடிந்து மற்றொரு கண்டம்

ஆரம்பிக்குமுன் எல்கையை காட்டும் அடையாளமாக ஒவ்வொரு க்ரந்திகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அக்னிகண்டம், சூர்யகண்டம், இவ்விரண்டிற்கும் நடுவில் எல்கையைக் காட்டும் அடையாளத்தை ருத்ரக்ரந்தி என்று சொல்லுவார்கள். அந்த ஸ்தானத்தில் தான் ஹ்ரீம் என்ற பீஜாக்ஷரம் ஏற்பட்டது. அவ்விதமே ஸூர்யகண்டத்திற்கும் சந்த்ரகண்டத்திற்கும் நடுவில் எல்கையைக் காட்டும் அடையாளத்தை விஷ்ணுக்ரந்தி என்று சொல்வார்கள். ஸோமகண்டத்திற்கும் பிற்பாடு சந்த்ரகலாகண்டம் என்று ஒரு கண்டம் உண்டு. அது நாலாவது கண்டமாகும். புவநேச்வரியினுடைய பீஜாக்ஷரமான ஒரே அக்ஷரம்தான் அந்த கண்டத்தில் சேர்ந்தது. அந்த அக்ஷரத்தை குருமுகமாகத்தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். சந்த்ர கண்டத்திற்கும், சந்த்ரகலா கண்டத்திற்கும் எல்கையைக் காட்டும் அடையாளத்தை ப்ரம்மக்ரந்தி என்று சொல்வார்கள். அதை ஸூசிப்பிப்பதற்காகவே சந்த்ர கண்டமாகிய மூன்றாவது கண்டத்தின் முடிவிலும் ஹ்ரீம் என்ற பீஜாக்ஷரம் ஏற்பட்டது. இவ்விதம் லோகமாதாவான பரதேவதையினுடைய மாத்ருகா மந்த்ரம் என்ற த்ரிபுரஸுந்தரீ மந்த்ரமானது மூன்று கண்டமாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அறியவும்.

त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः सोमसूर्या नलात्मकः

த்ரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர: ஸோமஸூர்யா நலாத்மக:

என்ற சாஸ்த்ரங்கள் அதில் ப்ரமாணமாகும். இந்த சாஸ்த்ரமானது மேற்சொன்ன மஹாமந்த்ரத்தை அவரோஹண க்ரமமாக, சந்த்ரன், சூர்யன், அக்னி என்று பிரித்திருக்கிறது. ஆரோஹண க்ரமத்தில் அக்னி, சூர்யன், சந்த்ரன் என்று அறியவும்.

சந்த்ரகலா கண்டத்தையோ, ஸத்குருவினுடைய உபதேச மூலமாகத்தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற நிபந்தனையை

शिवः शक्तिः कामः शिवः शक्तिः कामः

என்ற ச்லோகத்தில் அந்த சந்த்ரகலா கண்டமானது ப்ரகாசப்படுத்தப்படவில்லை என்பதை அறியவும்.

त्रिखण्डो मातृकामन्त्रः सोमसूर्या नलात्मकः

த்ரிகண்டோ மாத்ருகாமந்த்ர: ஸோமஸூர்யா நலாத்மக:

சந்த்ர கண்டம், ஸூர்ய கண்டம், அக்னி கண்டம் என்று மூன்று கண்ட மாத்ரம் அவரோஹண க்ரமத்தை அனுஸரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

क, ए, ई, ल, ह्रीं क, ए, ऋ, ल, ह्रीं

முதல் கண்டமாகும். அதுதான் அக்னி கண்டம்.

என்பது இரண்டாவது கண்டமாகும். அதுதான் ஸூர்யகண்டம்.

सहस्रह्रीं ஸஹலஹ்ரீம்

என்பது மூன்றாவது கண்டமாகும். அதுதான் சந்த்ரகண்டம்.
இவ்விதம் க்ரமமாக

अनल सूर्य सोमात्मकं அநல ஸூர்ய ஸோமாத்மகம்

என்ற மஹாமந்த்ரத்தை அவரோஹண க்ரமத்தை அனுஸரித்து,

सोमसूर्यानलात्मकं ஸோமஸூர்யாநலாத்மகம்

என்று

त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः த்ரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர:

என்ற வாக்யத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கண்டத்
திற்கும் முடிவில் புவநேச்வரியினுடைய பீஜாக்ஷரமான

ह्रीं ஹ்ரீம் என்ற ஹ்ருல்வேகையை

अन्धि க்ரந்தி

ஸ்தானத்தில் குறிப்பிட வேண்டும் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது.
அதை அனுஸரித்து இரண்டு கண்டங்களின் நடுவில் க்ரந்தியின்
ஸ்தானத்தில் புவநேச்வரி பீஜாக்ஷரத்தை உச்சரிக்கவேண்டும்
என்று இருக்குமானால் சந்த்ரகண்டமான

सहस्रह्रीं ஸஹலஹ்ரீம்

என்ற கண்டத்திற்கும் புவநேச்வரி பீஜாக்ஷரத்தை

शिवः शक्तिः कामः சிவ: சக்தி: காம:

என்ற ச்லோகத்தில் பரமாசார்யாள் குறிப்பிட்டிருக்கிறபடியால்,
அதற்குப் பிறகும் ஒரு கண்டம் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பது
நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அதைத்தான் சந்த்ரகலாகண்டம் என்று
சொல்லப்படுகிறது. அதனுடைய ஸ்வரூபத்தை பஹிரங்கமாக
உச்சரிக்கவோ எழுதவோ கூடாது.

आचार्यवान् पुरुषो वेद आचार्यवान् पुरुषो वेद

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து, மஹா குருவை

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா

என்றபடி ப்ரணிபாதம், ப்ரச்நம், ஸேவை இவைகளின் மூலம் நன்றாக உபாஸித்து அவர்களுடைய உபதேச மூலமாகத்தான் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதே ரொம்பவும் கோப்யமான (ரஹஸ்யமான) ஸம்ப்ரதாயமாகும். ஸ்ரீவித்யா ரஹஸ்யமாயும் ஆகும்.

त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः த்ரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர:

என்ற வாக்யத்தில் மூன்று கண்டமாக மாத்ருகா மந்த்ரத்தைப் பிரித்திருப்பதினால், ஞான சக்தி, இச்சா சக்தி, க்ரியா சக்தி என்ற மூன்றுவிதமான பராசக்தி ஸ்வரூபமே அந்த மஹாமந்த்ரமாகும் என்பதும் வெளியாகிறது. அத்துடன் ஜாக்ரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று விதமான அவஸ்தைகளையும் அந்த மூன்று விதமான அவஸ்தைகளுக்கு அபிமானிகளான விச்வன், தைஜஸன், ப்ராக்ருன் என்ற மூன்றுவிதமான த்வம் பதார்த்தங்களும், அவ்விதமே அந்த மூன்றுவித அவஸ்தைகளுக்கும் காரணமான ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களும், மாத்ருகா மஹாமந்த்ர ஸ்வரூபத்தில் அடங்கிவிட்டன. த்ரிகுணாத்மகம், அவஸ்தாத்ரீதயாத்மகம், த்வம் பதார்த்த ஸ்வரூபம், சக்தி த்ரயாத்மகம், அக்னி, ஸூர்ய சந்த்ராத்மகம் என்ற ஒரு மஹத்வம் அந்த மஹாமந்த்ரத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. அதைப்போலவே

अकारं, उकार, मकारं அகாரம், உகாரம், மகாரம்

என்ற மூன்று வர்ணாத்மகமான

सवर्णं प्रणव सवर्णं प्रणव

ரூபமாகவும் அந்த மாத்ருகா மந்த்ரத்தை வித்வான்கள் அறியவும்.

இந்த மஹாமந்த்ரத்தை மூன்று கண்டங்களாகப் பிரித்து, அந்த மூன்று கண்டங்களையும் மூன்றுவிதமான அவஸ்தைகளாகச் சொன்னதிலிருந்தே நாலாவது கண்டமானது நாலாவதான துரீயமான அவஸ்தை என்றே ஏற்படுகிறது. துரீயமான நிலை அதிகோப்யமானதுபோல், நாலாவது கண்டமும் அதிகோப்யமாகவே இருந்துவரவேண்டும் என்பதே பகவத்பாதாளுடைய

அபிப்ராயமாக 'ய நாலாவது கண்டத்தை இந்த மஹாமந்த்ரத்தில் ப்ரகாசப்படுத்தவில்லை. நாலாவது அவஸ்தையான துரீய நிலையில் அனுபவகோசரமாகும் வஸ்துவோ தத்பதத்தின் லக்ஷயார்த்தமாகிய சுத்த பரப்ரும்மமே யாகும். மூன்றுகண்டரூபமான மஹாமந்த்ரத்திலோ மூன்று அவஸ்தைகளிலும் அனுபவ கோசரமான விச்வன், தைஜஸன், ப்ராக்ஞன் என்று உபாதி பேதத்தால் கல்பிக்கப்பட்ட பேதத் தோடு கூடின த்வம் பதத்தில் லக்ஷயார்த்தமாகிற கூடஸ்த சைதன் யமேயாகும். நாலாவது கண்டத்தோடு இந்த மூன்று கண்டத் தையும் சேர்த்து அனுஸந்தானம் செய்தால் மஹாவாக்ய அர்த்த அனுஸந்தானத்தின் பலத்தை அடையலாம். அதனால் ஜீவப்ரும்ம ஐக்யம் என்ற பரமதத்துவத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதே இந்த மஹா மந்த்ரத்தின் தாத்த்பர்யமாகும்.

शिवः शक्तिः कामः சிவ: சக்தி: காம:

என்ற ச்லோகத்தில் சிவ: சக்தி: முதலான பதங்களால்

ककारं, एकारं ககாரம், ஏகாரம்

என்றது முதலான மஹாமந்த்ரத்திலுள்ள வர்ணங்கள்தான் என்று அர்த்தம் செய்தோம். அதில் என்ன ப்ரமாணம் என்று விசாரித் தாலோ, சாஸ்த்ரந்தான் ப்ரமாணமாகும். சாஸ்த்ரத்தில் லக்ஷித லக்ஷணை என்று சப்தார்த்த நிர்ணயத்தில் ஒரு உபாயமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

द्विरेफं த்விரேபம்

என்ற ஒரு பதம் இருக்கிறது. அதாவது அந்த பதத்தில் இரண்டு ரகாரம் இருக்கின்றன. அந்த பதத்திற்கு மேலாக தோன்றுகிற பொருளோ (அர்த்தமோ) இரண்டு ரகாரம் என்றுதானாகும். லக்ஷணையாகவோ அந்த பதத்திற்கு ரா, ரா, ரா என்று ஜங்காரம் செய்து சப்திக்கின்ற மதுகரம் என்று சொல்லப்படும் வண்டு என்று அர்த்தமாகும்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில்

असौ वा आदित्यो देवमधु அஸௌ வா ஆதித்யோ தேவமது

என்று மதுவித்யா ப்ரகரணத்தில் ஆதித்ய மண்டலத்தை தேவமது என்று தேவாள் பூஜிக்கக்கூடிய தேனாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ப்ரகரணத்தில் வேத மந்த்ரங்களை த்விரேபம் என்ற சப்தத் தால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில்

ஐரேஃ த்விரேபம்

என்ற பதத்திற்கு லக்ஷணையாக புஷ்பங்களினின்றும் தேனை அப ஹரிக்கும் வண்டு என்பது லக்ஷணையாகக் குறிக்கப்படும் அர்த்த மாகும். அதாவது

ஐரேஃ த்விரேபம்

என்ற பதத்திற்கு லக்ஷிதமான பொருள் மதுகரமாகும். மதுவித்யை யிலோ வேதமந்த்ரங்கள் கர்மாக்களாகிற் புஷ்பங்களிலிருந்தும் அபூர்வம் என்ற ரஸத்தைக் க்ரஹித்து ஸமஷ்டியாக த்யுலோகத்திற் கும் பூலோகத்திற்கும் நடுவில் குறுக்காக வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில் போல் பாஸித்துவரும் ஆகாசத்தில் மேற்சொன்ன வேதமந்த்ரங்க ளாகிற் த்விரேபம் என்ற வண்டுகளால் ஸ்தாபித்து ரக்ஷிக்கப்பட்டு வரும் தேனாடைதான் ப்ரத்யக்ஷமாக பாஸித்து வரும் ஸூர்யமண் டலம் என்று வர்ணித்துவரும் ப்ரகரணத்திலே, வேத மந்த்ரங்களை த்விரேபம் என்ற பதத்தின் அர்த்தமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமானால் த்விரேபம் என்ற பதத்திற்கு வண்டுகள் என்பதே லக்ஷிதமான அர்த்தம். அந்த வண்டுகள் புஷ்பத்திலிருந் தும் ரஸத்தை ஸ்வீகரித்து தேனாடை செய்வதுபோல், வேதமந்த் ரங்களும் கர்மகுஸுமங்களிலிருந்து அபூர்வ ரஸத்தை ஸ்வீகரித்து ஸூர்யமண்டலமாகிய தேனாடையை உண்டு பண்ணுகிறது என்பதில் வண்டுகளுடைய ஸாத்ருச்யத்தை வேதமந்த்ரங்களுக்கு ஸம்பாதித்து த்விரேபத்தினுடைய லக்ஷிதார்த்தமான வண்டு களுக்கு ஸத்ருசமான வேதமந்த்ரத்தில் த்விரேப பதத்திற்கு கல்பிக் கப்படுகிற லக்ஷணையானது லக்ஷித லக்ஷணையென்று சொல்லப் படும். லக்ஷித லக்ஷணை என்பதற்கு இதுவே உதாஹரணமாகும். அதுபோல்

शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः

என்ற பதங்களை லக்ஷித லக்ஷணையை அனுஸரித்து, வர்ணபர மாக (அக்ஷரபரமாக) அர்த்தத்தை தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். த்ரிபுர ஸுந்தரீ மஹாமந்த்ரத்திலோ, பதினாறு அக்ஷரங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. அந்த பதினாறு அக்ஷரங்களும் பதினாறு விதமான நித்ய தேவதைகளாக ஆகியிருக்கின்றன. அதில் பதினாறுவது அக்ஷரமோ சந்த்ரகலாஶுபமாக ஆனதினால்,

साधा परा साधा परा

என்ற கலையாகச் சொல்லப்படும். அந்த கலையானது

केवल चिदेकरस परब्रह्म रूपं

கேவல சிதேகரஸ பரப்ரஹ்ம ரூபம்

ஆகவே சொல்லப்படுகிறது. அந்த பதினாறுவதான அக்ஷரரூபமான கலைக்கு மற்ற பதினைந்து அக்ஷரரூபமான நித்யதேவதைகள் அங்கங்களாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

அந்த பதினாறுவது அக்ஷரரூபினியான கலையோ, பதினாறு தளங்களோடு கூடின விசுத்தி சக்ரம் என்ற ஸ்தானத்தில் சாயா ரூபமாக (நிழல் ரூபமாக) விளங்கிவருகிறது. இதனால் சிவ:சக்தி: என்ற பதங்களுக்குள் சக்தி: என்ற பதத்திற்கு ஸாக்ஷாத் பராசக்தியை போதிக்கும் சக்தி இருந்தாலும், அந்த பராசக்தியை ப்ரதிபாதிக்கும் பதினாறுவது சந்த்ரகலாகண்ட மென்ற பீஜாக்ஷரத்தில் லக்ஷணையைக் கல்பித்துக்கொண்டு, அந்த அக்ஷரத்திற்கு மற்ற பதினைந்து நித்ய தேவதைகளான அங்க தேவதைகளை ப்ரதிபாதிக்கும் அக்ஷரங்களில் அங்காங்கி பாவ ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு லக்ஷணையைக் கல்பித்துக்கொண்டு அந்தந்த பதங்களால் மந்த்ர வர்ணங்களையும் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளவேண்டும்.

அதாவது, மாத்ருகா வர்ணங்களுக்குள் எந்த வர்ணமானாலும் அந்த வர்ணம் பராசக்தியையே, போதிக்குமானதினால் மற்ற வர்ணங்களிலும் தேவதையைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கே அக்ஷரங்களின் லக்ஷணையைக் கல்பித்துக்கொண்டு, அந்தந்த தேவதைகளைச் சொல்லுகிற அக்ஷரங்கள் அவைகள் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

இந்த நாலாவது கண்டமென்ற சந்த்ரகலை என்ற பீஜாக்ஷரமோ, ஸத்சிஷ்யனாயும் குருபக்தனாயும் உள்ள உத்தமாதிகாரிக்குத்தான் உபதேசிக்கவேண்டிய தத்வமாகும். ஆனால் வ்யாக்யானங்களிலும் அந்த சந்த்ரகலையை ப்ரகாசப்படுத்தாதபோனால் குருக்கள் தான் எப்படி தெரிந்துகொள்ளமுடியும்? அவர்கள்தான் மற்றவர்களுக்கு எப்படி உபதேசம் செய்யமுடியும் என்று விசாரிக்கும் பக்ஷத்தில், ரொம்பவும் கோப்யம் என்று வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அந்த தத்வம் ஒருவருக்கும் உபாதேயமாகவே ஆகிவிடாமல் போய்விடுமோ என்ற பயத்தால் பராம்பிகையினுடைய அனுக்ரஹத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த சந்த்ரகலையையும் ப்ரகாசப்படுத்துகிறோம். இதிலிருந்து அறிந்துகொண்டவர்களானால் அவர்கள் புண்யவான்களே. புராதனான ஸ்ரீவித்யா உபாஸகாள் அவர்களை அங்கீகாரம் செய்தே தீருவார்கள். துஷ்க்ருதம் செய்த பாபிகளானால் நாம் ப்ரகாசப்படுத்தினாலும் அதை அறிந்து

கொள்ள அவர்களுக்கு முடியாதுதான். ஆகையால் அதைப் ப்ர
காசப்படுத்த வேண்டியதுதான்.

அதாவது அந்த கலையோ,

शकार रेफ, ईकार विंदु सकार रेप, ऋकार पिந்து

ரூபமே, இந்த அக்ஷரத்தைச் சேர்த்தால்

शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः

என்று சொல்லப்பட்ட ச்லோகத்தால் ஸ்ரீவித்யா ஷோடசாக்ஷரீ
என்ற மஹாமந்த்ரமானது ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதாக ஆகிறது.
நான்காவது கலையாகிய மேற்சொன்ன பீஜாக்ஷரம் இல்லாத
போனால்

शिवः शक्तिः शिवः शक्तिः

என்ற ச்லோகத்தால் பஞ்சதசீ என்ற மஹாமந்த்ரம் ப்ரகாசப்படுத்
தப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த மஹாமந்த்ரம் பதினாறு அக்ஷரங்கள்
அடங்கியதானாலும், பதினாறு விதமான சக்திகளானதினாலும்
சுக்லபக்ஷ ப்ரதமை முதல் பெளர்ணமி முடிய ஏற்பட்ட பதினைந்து
திதி ரூபமாகவும் ஆகிறபடியாலும் சந்த்ரகலைகள் ஸ்வரூபமாக ஆகி,
சந்த்ரகலா சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட தேவதைகளாக
ஆகிறார்கள். ஜோதிஸ் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதமை முதல் ப்ரதி
பாதிக்கப்படுகிற கலைகள் ஒவ்வொன்றாக 'வ்ருத்தியாகிக்கொண்டு
வருகிற க்ரமத்தை அனுஸரித்து ப்ரக்ருதத்திலும் திதி க்ரமமாக
ஒவ்வொரு தினத்திலும் பெளர்ணமி வரையிலும் கலை வ்ருத்தி ஆகி,
பெளர்ணமி தினத்தில் ஸம்பூர்ண கலையுடன் அம்பாள் பாஸித்து
வருகிறாள் என்பது சந்த்ரகலா வித்யையின் ரஹஸ்யமாகும்.

க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் ஸூர்யமண்டலத்திலும் சுக்ல பக்ஷத்தில்
சந்த்ரமண்டலத்திலும் தேவியானவள் மேற்சொன்ன க்ரமமாக
பாஸித்து வருகிறாள். ஸூர்யனுக்கும் சந்த்ரனுக்கும் எந்த கலையில்
பிரிவு ஏற்படுகிறதோ அன்று பெளர்ணமி என்றும், எந்த கலையில்
ஸூர்யனுக்கும் சந்த்ரனுக்கும் அத்யந்தம் (சேர்க்கை) ஏற்படு
கிறதோ அன்று அமாவாஸ்யை என்றும் ஜோதிஸ் சாஸ்த்ர
ஸித்தாந்தமானதினால், அதை அனுஸரித்து பெளர்ணமி தினத்
தில் சந்த்ரனுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் வ்யவதானம் (பிரிவு) ஏற்பட்ட
காரணத்தால், அந்த பெளர்ணமி தினத்தன்று பதினைந்து
க ம், அமாவாஸ்யை தினத்தில் ஸூர்யனுக்கும் சந்த்ர
னுக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதினால் பிரதமை முதல் சதுர்தசீ

முடிய பதினான்கு கலைகளாகவும், சந்த்ரனும் ஸூர்யனும் இரு கலைகளாகவும், ஆக பதினாறு கலைகளாகச் சொல்லப்படும். இதனால் பஞ்சதசீ என்ற வித்யையை உபதேசம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு அந்த வித்யை ஸித்திப்பதற்கு சுக்ல பக்ஷம் விசேஷம் என்றும், ஷோடசீ என்ற மஹாவித்யையை உபதேசம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு அந்த வித்யையை ஸித்தி செய்துகொள்ளக் க்ருஷ்ணபக்ஷம் விசேஷம் என்றும் ஸித்தமாகிறது. க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஸூர்யமண்டலத்தில் தேவி பாஸித்து வருவதினால் உபாஸகர்கள் பகலில் ஆராதனம் செய்ய வேண்டும் என்றும், சுக்ல பக்ஷத்தில் சந்த்ரமண்டலத்தில் தேவி பாஸித்து வருகிறதினால் இரவில் ஆராதனம் செய்யவேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த

शिवः शक्तिः कामः शिवः शक्तिः कामः

என்ற ச்லோகத்தால் பகவத்பாதாள் ப்ரகாசப்படுத்தியிருக்கும் ஸ்ரீவித்யை ஒன்றே ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் உபாஸகர்களுக்கு அளிப்பதில் வல்லமையுள்ளது. ஸர்வலோக ரக்ஷகனான மஹா விஷ்ணுவும் இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரகாசப்படுத்திய வித்யையினாலே தான், மன்மதனை எரித்த பரமேச்வரனையும், மன்மதனுக்கு ஆளாகச் செய்துவிப்பதில் ஸாமர்த்த்யமுள்ளவராக ஆனார். இதை

हरिस्त्वामाराध्य ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய

என்ற ச்லோகத்தில் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும். தவிரவும்,

न गायत्र्याः परं जप्यं न कायत्रयाः परम् ஜப்யம்

என்ற ச்லோகத்தை அனுஸரித்து காயத்ரீ மந்த்ரத்திற்கு மேலான மந்த்ரமே இல்லை என்பது ஸித்தமாகும். அந்த காயத்ரீ மந்த்ரமும் தற்காலத்தில் மூன்று : பாதங்களோடு கூடினதாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அந்த மஹாமந்த்ரத்தின் நான்காவது பாதமானது ரொம்பவும் கோப்யமாகவே இருந்துவருகிறதென்பதும், அந்த மஹாமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்துவரும் புண்யவான்களுடைய கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமானது. ஸம்பூர்ண காயத்ரீயை ஜபம் செய்யும் பெரியோர்களைப் பார்ப்பதே அறிதாகிவிட்டது. அந்த ஸம்பூர்ணமான காயத்ரீயை மூன்று தடவை ஜபம் செய்வதும், ஒரு தடவை ஸ்ரீவித்யை என்ற பஞ்சதசீயை ஜபம் செய்வதும் ஸமானமாகவே ஆகிறது. அக்காரணத்தாலும் ஸ்ரீவித்யை மஹாமந்த்ரம் உயர்ந்ததே என்பதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். ஸ்ரீவித்யை என்ற பஞ்சதசீயோ முன்பு

त्रिखण्डो मातृका मन्त्रः த்ரிகண்டோ மாத்ருகா மந்த்ர:

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து மூன்று கண்டமாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலாவது கண்டம் அக்னி கண்டமாகவும், இரண்டாவது ஸூர்யகண்டமாகவும், மூன்றாவது சந்த்ரகண்டமாகவும் முன்பு சொன்னோம்.

அந்த மஹாமந்த்ரத்தில் ஒவ்வொரு கண்டத்திலும், ஸம்பூர்ண காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்திற்கு அந்தர்பாவத்தை மஹான்கள் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். அதில் தேவி ஸம்பந்தமான உபநிஷத்துக்களே ப்ரமாணங்களாக ஆகும். அதின் பிரகாரத்தை அறியவும்.

அதாவது **ओं तत्सदिति निर्देशः ब्रह्मणः त्रिविदः स्मृतः** (ஓம் தத்ஸ திதி நிர்தேச: ப்ரஹ்மண: த்ரீவித: ஸ்ம்ருத:) என்ற ஸ்ம்ருதியை அனுஸரித்தும், **तदिति ब्रह्म शाश्वतं** (ததிதி ப்ரஹ்ம சாச்வதம்) என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும், **तत्** (தத்) என்ற பதமானது பரப்ரும் மத்தை போதிக்கின்றது என்பதை அறிந்துகொள்ளவும். காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்திலோ **तत्** (தத்) என்ற பதம் முதலாவதான பதமாகும். மேற்சொன்ன ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளை அனுஸரித்து காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்திலுள்ள **तत्** (தத்) என்ற முதல் பதத்தால் பரப்ரும் மத்தையே க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது ஸித்தமாகிற தல்லவா? ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசீ என்ற மஹாமந்த்ரத்திலோ முதல் அக்ஷரம் ககாரமே. **कं ब्रह्म** (கம் ப்ரஹ்ம) என்ற ஸ்ருதியை அனுஸரித்தும் **कामयते कामी, जायते, स एषनिरंजनः । कामः ककारं आप्नोति ।** (காமயதே காமீ, ஜாயதே, ஸ ஏஷ நிரஞ்ஜந: | காம: ககாரம் ஆப்நோதி) என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும் ககாரத்திற்கு ஸர்வ ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க இச்சையுள்ள காமேச்வரன் என்ற பரப்ரும்மமே அர்த்தம் என்று தெரிகிறது. ஸ்ரீவித்யையிலும் முதல் அக்ஷரத்தால் பரப்ரும்மமானது ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. காயத்ரீயிலும் முதல் பதத்தால் பரப்ரும்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. அதனால்

वर्णा एवतु भगवान् उपवर्षः வர்ணாவது பகவாந் உபவர்ஷ:

என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, வர்ணம் என்ற அக்ஷரத்திற்கு வேருக பதம் என்பது இல்லாததினால், ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசியிலுள்ள முதல் எழுத்தான ககாரத்தில் காயத்ரீயிலுள்ள முதல் பதமான

तत् (தத்) என்பதற்கு அந்தர்பாவத்தை ன்கள் அறிந்து கொள்ளவும்.

அவ்விதமே காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தில் **सवितुः** (ஸவிது:) என்ற பதம் இரண்டாவது பதமாகும். அந்த பதத்திற்கு ஜகத்தினுடைய ப்ரஸவம் (உற்பத்தி) அதற்கு பரமகாரணமான யோநி என்பதையும் அறிந்துகொள்ளவும். **महद्योनिः** (மஹத்யோநி:) என்ற சாஸ்த்ர ரீதியாக ஜகத்காரண பூதையான யோகமாயை என்ற அர்த்தம் வெளியாகிறது. **वरेण्यं** (வரேண்யம்) என்ற பதத்திற்கு ச்ரேஷ்டம் என்று அர்த்தத்தை அறியவும். இதனால் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் மூலகாரணமாயும் அக்காரணத்தால் ச்ரேஷ்டமாயுமுள்ள சக்தியானது **सवितुः वरेण्यं** (ஸவிது: வரேண்யம்) என்ற பதங்களால் போதிக்கப்படுகிறது. **तत्** (தத்) என்ற பதத்திற்கோ முன்பே ப்ரும்மம் என்று பொருள் வர்ணித்தோம். **सवितुः वरेण्यं** (ஸவிது: வரேண்யம்) என்ற இரண்டு பதங்களாலேயோ ஜகத்காரணமான ச்ரேஷ்டமான சக்தி என்பதை ப்ரகாசப்படுத்தினோம். மூன்று பதங்களாலும் சக்த்ய பின்னமான சிவன் என்பது காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தில் வெளியாகிறது. ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசியிலோ இரண்டாவது அக்ஷரம் **ए** (ஏ) என்பது. அந்த ஏ என்பது ஸ்ரீவித்யா ஸித்தாந்த ப்ரகாரம் த்ரிகோண ரூபினியான காமேச்வரீ என்ற சக்தி என்றே பொருளாகும். காயத்ரீ மந்த்ரத்திலுள்ள **सवितुः वरेण्यं** (ஸவிது: வரேண்யம்) என்ற இரண்டு பதங்களால் எந்த சக்தி சொல்லப்படுகிறதோ அதே சக்தியே ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்திலுள்ள இரண்டாவது அக்ஷரமான **ए** (ஏ) என்ற வர்ணத்தால் போதிக்கப்படுகிறது. அதனால் காயத்ரீ மந்த்ரத்திலுள்ள **सवितुः वरेण्यं** (ஸவிது: வரேண்யம்) என்ற இரண்டு பதங்களுக்கு ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்திலுள்ள **ए** (ஏ) என்ற அக்ஷரத்தில் அந்தர்பாவத்தைத் தெரித்துகொள்ளவேண்டும். காயத்ரீ மந்த்ரத்தில் மூன்று பதங்களால் போதிக்கப்பட்ட சக்த்யபின்னமான சிவத்தை ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்தின் இரண்டு அக்ஷரங்களாலேயே போதிக்கிறார்கள்.

காயத்ரீ மந்த்ரத்தில் நான்காவது பதம் **भगः** (பர்க:) என்பது ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்தில் மூன்றாவது எழுத்தான **ई** (ஈ) என்பது அகராதி ஸ்வரம் என்று சொல்லப்படுகிற பதினாறு எழுத்துக்களுள்

நான்காவது அக்ஷரமாகும். **भर्जदाहे** (பர்ஜதாஹே) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து ஜன்ம மரணரூபமான ஸம்ஸாரம் என்ற பவபந்தத்திலிருந்தும் உபாஸகனை விடுதலை செய்துவைக்கும் மஹிமை உள்ளது என்ற பொருள் வெளியாகிறது. இதனால் காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தில் நான்கு பதங்களால்

संसारबन्ध विमोचकः सर्वजगत्कारण श्रेष्ठ शक्त्यभिन्नः परमेश्वरः

ஸம்ஸாரபந்த விமோசக: ஸர்வஜகத்காரண ச்ரேஷ்ட

சக்த்ய: பிந்ந: பரமேச்வர:

என்ற தாத்த்பர்யம் வெளியாகிறது. ஸ்ரீ வித்யா மந்த்ரத்திலும் ஸ்வரத்தில் நான்காவது எழுத்தானாலும், மந்த்ரத்தில் மூன்றாவது எழுத்தான **ई** (ஈ) என்பது ஸம்ஸார விச்சேதத்தை பக்தனுக்கு செய்துவைக்கும் பராசக்தியினுடைய தத்வத்தை போதிக்கிற படியால் **भर्गः** (பர்க:) என்ற பதம் **ई** (ஈ) என்ற அக்ஷரத்தில் அந்தர்பாவத்தை அடைந்துவிட்டது. **देवो मध्यवर्ती** (தேவோ மத்யவர்தீ) என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து ஸர்வாந்தர்யாமி என்று **देवस्य** (தேவஸ்ய) என்ற பதத்திற்கு அர்த்தமாகும். ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்தில் **ई** (ஈ) என்ற அக்ஷரமானது தஹா ஆகாச ரூபினியான பராசக்தியைச் சொல்லும் பீஜாக்ஷரமானதினால் **देवस्य** (தேவஸ்ய) என்ற பதத்திற்கும் **ई** (ஈ) என்ற பதத்தில் அந்தர்பாவத்தை ியவும்.

तत् (தத்) என்ற பதத்திற்கு **क** (க) என்ற எழுத்தினாலும் **सवितुः वरेण्यं** (ஸவிது: வரேண்யம்) என்ற இரண்டு பதங்களுக்கு **ए** (ஏ) என்ற எழுத்திலும் **भर्गः देवस्य** (பர்க: தேவஸ்ய) என்ற இரண்டு பதங்களுக்கு **ई** (ஈ) என்ற பதத்திலும் அந்தர்பாவத்தை அறியவும்.

धीमहि (தீமஹி) என்று காயத்ரீயில் ஒரு பதம் இருக்கிறது. **धी, महि,** (தீ, மஹி,) என்று இரண்டு பதமாக பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். **धी: धारकः** (தீ: தாரக:) என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்தும், **धत्ते इति धी:** (தத்தே இதி தீ:) என்ற ஸமாஸத்தை அனுஸரித்தும், ஸர்வ ஜகத்கதையும் தரிக்கும் பொருள் என்ற தாத்த்பர்யம் வெளியாகிறது. ஸர்வ ஜகத்கதையும் தரிக்கிற மாதாவாகிய பரா

சக்த்ய துரீயமான ஐ (ஈ) என்ற பீஜாக்ஷரத்தால் போதிக்கிற படியால், சி (தீ) என்ற பதத்திற்கும் ஐ (ஈ) என்ற அக்ஷரத்தி லேயே அத்தர்பாவத்தை அறிந்துகொள்ளவும்.

महि (மஹி) என்ற காயத்ரீயிலுள்ள பதத்திற்கு சிவி (பூமி) என்று அர்த்தம். ப்ருத்வீ என்பதினால் மற்ற ஜலம் முதலான பூதங்களையும் உபலக்ஷணமாக க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதனால் ஐந்து பூதங்களுடைய பரிணாமமாகிய ஸகல பாஸித்துவரும் பொருள் என்பது வெளியாகிறது.

அந்த தாற்பர்யத்தை ஸ்ரீவித்யா மந்த்ரத்தில் நான்காவது எழுத்தான ப்ருத்வீ பீஜமான ல (ல) காரத்தால் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இதனால் காயத்ரீ பதமான महि (மஹி) என்பதற்கு ஸ்ரீவித்யையின் நான்காவது அக்ஷரமான ल (ல) காரத்தில் அந்தர்பாவம்

धियोयोनः प्रचोदयात् தியோயோந: ப்ரசோதயாத்

என்ற காயத்ரீயிலுள்ள பதங்களுக்கு ப்ராணிகளுடைய புத்தியை நிர்விசேஷமான ப்ரும்மதத்வம் என்ற விஷயத்தில் எந்த பரமாத்மா ஏவுகிறாரோ, அதாவது நிர்விகல்பமான ப்ரும்ம விஷயக் ஞானத் திற்குக் காரணமான பொருள் : மோக்ஷம் என்ற பரமபுருஷார்த் தத்திற்கு ஸாதனமான ஞானத்தைக் கொடுக்கும் பரம புருஷன் என்றே அதன் பொருளாகும். காயத்ரீயினுடைய நான்காவது பாதமும்

परोरजसे सावदों பரோரஜஸே ஸாவதோம்

என்பதே, ரஜோகுணம் முதலான மூன்றுவிதமான குணங்களுக் கும் அநீதமான பரம்பொருள் ப்ரணவஸ்வரூபமே. அந்த பரம் பொருளோ வேதத்திற்கு லக்ஷணவ்ருத்தியை ஆச்ரயித்து பொரு ளாக ஆகக்கூடியது. சக்தியை அனுஸரித்து பொருளாக ஆகக் கூடாதது என்பதே நான்காவது பாதத்தின் அர்த்தமாகும். மூன்றாவது பாதத்தையும் நான்காவது பாதத்தையும் சேர்த்து அர்த்தம் செய்தால் நிர்விசேஷ ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு காரணபூதமான பொருள் என்பது வெளியாகிறது. இவ்விதம் தாற்பர்யமுள்ள காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தின் மூன்றாவது நான்காவது பாதங்கள் இரண்டும் ஸ்ரீவித்ய பஞ்சதசீயில் ஹ்ரீம் என்ற ஹ்ருல்லேகையில் அந்தர்பாவத்தை அடைந்திருக்கிறது. அந்த

பீஜாக்ஷரத்திலோ ஹகாரம், ரேபம் இரண்டும் சேர்ந்து ஹ்ருதயத்தை போதிக்கின்றன. அந்த ஹ்ருதயத்தில் வஸிக்கும் பராசக்தியை ஈகாரமும் பிந்துவும் போதிக்கின்றன. ஹ்ருதயாகாச வாஸிநீயான ஜகதீச்வரிதான் ப்ராணிகளுடைய புத்தியை நிர்விசேஷ ப்ரும்மத்தினிடத்தில் ப்ரேரணை செய்யவேண்டுமே அன்னியில் வேறு பாஸ்ய தேவதைகளுக்கு சக்தி கிடையாது. அதனால் காயத்ரியின் மூன்று நான்கு பாதங்களுக்கு ஹ்ருல் வேகையில் அந்தர்பாவமென்பது ஸமஞ்ஜஸமாகும். இவ்விதம் எந்த காமேச்வரன், காமேச்வரீ என்ற பராசக்தியோடு கூடின ஸர்வ ஜகத்திற்கும் மூலகாரணமான வஸ்துவோ,

भवव्य विमोचकः பவபந்த விமோசக:

பவபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கிறவனோ, ஸர்வாந்தர்யாமியோ, ஸர்வ ஜகத்யையும் தூக்கிறவனோ, ப்ருத்வி முதலான ஐந்து பூதங்களின் விகாரமான த்ருச்ய ப்ரபஞ்சத்தை உருவமாக உடைத்தான காரணத்தால் விராட் ரூபியாகவும் ஆகிறனோ, குணநீதமான நிர்குண, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிர் விசேஷ ப்ரும்மஸாக்ஷாத் காரத்தை ப்ராணிகளுக்கு உபாஸன மூலமாக கொடுக்கிறவனோ, ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற த்ரிமூர்த்தியுமோ, அந்த பரம் பொருளே நான் ஆகிறேன் என்று அநுபவமே காயத்ரி மந்த்ரத்தின் அர்த்தமானதினால், ஸம்பூர்ண காயத்ரியின் அர்த்தமாகிய இந்த தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசீ மஹாமந்த்ரத்தில் முதல் கூடமான அக்னிகண்டம் என்ற ஐந்து அக்ஷரங்களில் மேலே விவரித்தபடி அடக்கப்பட்டபடியால், அவ்விதமே இரண்டாவது கூடமாகிய ஸூர்யகண்டத்திலும், மூன்றாவது கூடமாகிய ஸோம கண்டத்திலும் ஸம்பூர்ண காயத்ரிக்கு அந்தர்பாவம் ஏற்படக் கூடுமானதினால், ஒரு ஆவர்த்தி பஞ்சதசீயை ஜபம் செய்த மாத்ரத்தில் ஸம்பூர்ண காயத்ரியை மூன்று ஆவர்த்தி ஜபம் செய்த பலன் ஸித்திக்கிறபடியால் பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையின் மஹிமையானது எவ்வளவு மேன்மை தங்கியது என்பதை ச்ரே யஸ்ஸை விரும்புகிற ஆஸ்திகோத்தமர்கள் அறியவும். மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான வித்யை ஸ்ரீவித்யையேதானாகும். ஸ்ரீ என்ற சப்தத்திற்கு முக்தி என்ற பொருளை க்ரஹித்துக்கொண்டால், முக்தியைக் கொடுக்கும் வித்யை ஸ்ரீவித்யைதான் என்பதை லகுவாக அறிந்துகொள்ளலாம். ஆத்மவித்யை, மஹாவித்யை, ப்ரும்ம வித்யை என்றும் ; இந்த வித்யைக்கு அநேகப்ரகாரமாக காரணப் பெயர்களும் உண்டு. இந்த வித்யைக்கு ஸமானமாக மற்ற ஒரு வித்யையும் ஆகாது. ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்தையும் அடைந்து நோயற்ற வாழ்வாக தீர்க்ககாலம் ஜீவித்து மோக்ஷ

வர்களாகக்கொண்டு तव - தவ = உன்னுடைய मनो: - மனோ:
 = முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட பஞ்சதசீ என்ற மஹா
 மந்திரத்திற்கு आदौ - ஆதௌ = ஆரம்பத்தில் स्मरं - ஸ்மரம்
 காமபீஜமான க்லீம் என்ற பீஜாக்ஷரத்தையும் योनि-யோநிம்
 = புவனேச்வரி பீஜாக்ஷரமான ஹ்ரீம் என்ற பீஜாக்ஷரத்தையு
 ம் लक्ष्मी - லக்ஷ்மீம் = லக்ஷ்மீ பீஜமான ஸ்ரீம் என்ற
 பீஜாக்ஷரத்தையும் इदं त्रितयं - இதம் த்ரிதயம் = ஆக இந்த
 மூன்று பீஜாக்ஷரங்களையும் निधाय - நிதாய = அவரோஹண
 க்ரமமாக உச்சரிக்கும் காரணத்தால் ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீ
 யாகச் செய்துகொண்டு शिवाशौ - சிவாக்ஷௌ = த்ரிகோண
 மாகிய வேதிகையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட காரணத்தால்
 சிவாக்நி என்ற பெயருடன் கூடிய சிதக்நியில் सुरभिवृतधाराहृति
 शतैः - ஸூரபிக்ருததாராஹுதி சதை: = பசுவின் நெய்யால்
 செய்யப்பட்ட அநேகவிதமான ஆஹுதிகளால் जुह्वतः -
 ஜூஹ்வந்த: = ஹோம மூலமாக உன்னை த்ருப்தி செய்து
 வைக்கிறவர்களாய்க்கொண்டு त्वां - த்வாம் = உன்னை
 (இவ்விதம்) भजन्ति - பஜந்தி = ஸேவிக்கின்றார்கள்.

தாத்தபர்யம் :—

முன் ச்லோகத்தில் சுத்த பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையானது
 ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்திலோ, ஸௌபாக்ய
 பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையானது ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது.
 இந்த வித்யையானது பரம தரித்திரனையும் ராஜாதி ராஜனாக செய்
 யக்கூடிய வல்லமையுள்ளது. இந்த மஹாயந்திரத்தை தாம்ர
 மணியால் கட்டப்பட்ட ஜப மாலைகையில் வைத்துக்கொண்டு
 ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

आवहन्ती वितन्वाना ஆவஹந்தீ விதந்வாநா

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து பசுவின் நெய்யால் गृह्याग्नि (க்ருஹ்
 யாக்நி) க்ருஹ்யாக்நியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். இந்த
 மஹாமந்திரத்திலுள்ள அக்ஷரங்களை அனுஸரித்து ஒவ்வொரு
 அக்ஷரத்திற்கும் லக்ஷம் ஆவர்த்தி புரச்சரணை ஏற்பட்டது.
 ஹோமம் செய்யும் காலத்தில் த்ரிகோண ஆகாரமாக வேதி
 போட்டு அதில் அக்னியை ஸ்தாபனம் செய்யவேண்டும். அதற்கு
 சிலாக்னி என்று பெயர் விளங்கி வரும். அந்த அக்னியில் மேற்

சொன்னபடி இந்த ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீ என்ற மஹாமந்த்ரத்தால் ஆஹுதி செய்யவேண்டும். இவ்விதம் மஹா யோகிகளான புண்யவான்கள் தேவியை உபாஸித்து ஆதிகாரிக புருஷர்களாக பாஸித்து வருகிறார்கள். பலகாமனை இல்லாமல் இந்த உபாஸனை செய்தால் மோக்ஷத்தையும் அடையலாம். ஸர்வ ரோகத்தையும் நிவர்த்தி செய்துவைப்பதில் இந்த மஹாமந்த்ரம் வல்லமையுள்ளது. மஹாலக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் எப்பொழுதும் க்ருஹத்தில் நிறைந்திருக்கும்படி செய்யும் சக்தி வாய்ந்தது. ஒவ்வொரு க்ருஹத்திலும் இந்த வித்யையானது உபாஸிக்கப்பட்டு வந்தால் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யத்திற்கும் குறைவில்லாமல் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தி யடையும்படி நேர்ந்து அமானுஷமான தீவ்ய போகத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு நோயற்ற வாழ்வுடன் நீடித்து ஜீவிக்க லாம். தர்ம ஸ்தாபனம் செய்வதற்கு இந்த புண்ய பூமியில் அவதரித்த ராம கிருஷ்ணாதிகளான உத்தமபுருஷர்களும், இந்த ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையை உபாஸித்தவர்கள் என்று தெரியவருகிறது. ஸ்ரீராமன் ராவணனைக் கொன்று தன் மனைவியான ஸீதையைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டது இந்த வித்யையினாலேதான்—ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும் ஸ்யமந்தக உபாக்யானத்தில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் ஸ்யமந்தக மணிக்காக ஜாம்பவானோடு யுத்தம் செய்து, ஸ்யமந்தகமணியையும் ஜாம்பவதீ என்ற ஸ்த்ரீ ரத்னத்தையும் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார் என்பதும் இந்த வித்யையினாலே தான். இவ்விதம் அநேகவிதமான உபாக்யானங்கள் மூலம் இந்த வித்யையின் பெருமை வெளியாகிறபடியால் இந்த வித்யையை ரொம்பவும் பெரிதான ராஜவித்யை என்றே சொல்லவேண்டும்.

34. பூர்வகௌலம்

शरीरं त्वं शंभोः शशिमिहिर वक्षोरुहयुगम्

तवात्मानं मन्ये भगवति नवात्मानमनघम् ॥

अतः शेषः शेषीत्ययं उभयसाधारणतया

स्थितः संबन्धो वां समरसपरानन्दपरयोः ॥३४॥

சரீரம் த்வம் சம்போ: சசிமிஹிர வக்ஷோருஹயுகம்

தவாத்மாநம் மந்யே பகவதி நவாத்மாநமநகம் ।

அத: சேஷ: சேஷீத்யயம் உபயஸாதாரணதயா

ஸ்தித: ஸம்பநதோ வாம் ஸமரஸபராநந்தபரயோ: ॥34॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே ! त्वं - த்வம் = நீ ஶ்மோ: - சம்போ: = ஆனந்தபைரவ மூர்த்திக்கு ஶரீர்-சரீரம் = சரீரம்போல் விமாசி - விபாஸி = விளங்குகிறாய் நவாட்மான - நவாத்மாநம் = நவவ்யூஹ ஸ்வரூபியான ஆனந்தபைரவ மூர்த்தியினுடைய சரீரத்தை தவ - தவ = உன்னுடைய ஶசிமீஹிர் வஶ்ஶுரஹயுர் - சசிமீஹிர் வஶ்ஷோருஹயுகம் = சந்த்ர ஸூர்யாஶை இரண்டு ஸ்தனங்களாக உடைத்தானதாயும் அநய - அநகம பரிசுத்தமானதாயுமுள்ள ஆத்மாந - ஆத்மாநம் = சரீரமாகவே மந்யே - மந்யே = நினைக்கிறேன் யத: - யத: = யாதொரு காரணத்தால் ஏவ - ஏவம் = இவ்விதமோ (அதாவது உன்னுடைய சரீரம் ஆனந்தபைரவருடைய சரீரமாகவும் ஆனந்தபைரவருடைய சரீரம் உன் சரீரமாகவும் விளங்குகிறதோ) அத: - அத: = அக்காரணத்தால் சமரஸ்பரானந்தபரயோ: - ஸமரஸ்பரா நந்தபரயோ: = ஒருவருக்கொருவர் ஸமரஸமான பாவத்தோடு கூடின நிரதிசயமான ஆனந்தரூபியான ஆனந்தபைரவி என்ற தேவி என்ன, ஆனந்த பைரவன் என்ற சிவன் என்ன ! இவர்களாகிய பரவஸ்துக்களான வ் - வாம் = உங்களிருவருக்கும் ஶே: ஶே: இதி - ஶேஷன் ஶேஷீ என்ற பாவமானது உபயஸாதாரணதயா - உபயஸாதாரணதயா = உங்களிருவர்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கும் காரணத்தால் அய-அயம் = இந்த ச்வந்ய: - ஸம்பந்த: = ஸம்பந்தமானது ஶ்யத:- ஶ்தித: = உங்களிருவர்களுக்கும் நித்யமாகவே இருந்து வருகிறது.

தாத்தபர்யம :—

இந்த ச்லோகத்தில் பரமாசார்யாள் தேவியை பகவதி என்று ஸம்போதனம் செய்திருக்கும் அபிப்ராயத்தை அறியவும்.

उत्पत्तिं च विनाशं च भूतानां आगतिं घतिम् ।

वेत्तिविद्यां अविद्यां च सवाच्यो भगवानिति ॥

உத்பத்திம் ச விநாசம் ச, பூதாநாம் ஆகதிம் கதிம்]

வேத்திவித்யாம் அவித்யாம் ச, ஸவாச்யோ பகவாநிதி]]

என்ற புராண வசனத்தை அனுஸரித்து, ஐகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்தானமென்ன, லயஸ்தானமென்ன, ஶ்திதி காலத்தில்

ப்ராணிகள் கர்மானுஸாரமாக லோகாந்த்ரம் போகிறது திரும்பிவருகிறது என்ற கதி என்ன, ஆகதி என்ன, பந்தத்திற்கு ஹேதுவான அவித்யை என்ன, மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான வித்யை என்ன, இந்த ஆறையும் பக: என்ற பதத்தால் வித்வான்கள் சொல்வார்கள். இந்த ஆறு தத்வங்களையும் ஸர்வக்ஞையான பராசக்தி ஒருவள்தான் நன்றாக அறிந்தவள். இந்த ஆறையும் அறிந்த காரணத்தால் **भग:अस्या: अस्ति इति** (பக: அஸ்யா: அஸ்தி இதி) என்ற ஸமாஸத்தைக் கொண்டு **भगवति** (பகவதி) பராசக்தியைப் பார்த்து பகவத்பாதாள் ஸம்போதனம் செய்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், **भग:** (பக:) என்ற சப்தத்தால் த்ரிகோண ரூபமான சக்ரமும் சொல்லப்படும். ஒன்பதுவிதமான த்ரிகோண சக்ரம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபம் என்று

चतुर्भिः श्रीकण्ठैः சதுர்பி: ஸ்ரீகண்டை:

என்ற ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதினால், த்ரிகோண ரூபமான ஒன்பது சக்ர ஸ்வரூபினியான பராசக்தியே என்றும், பகவதி என்ற ஸம்போதனத்தின் அபிப்பிராயமாகும். இந்த ச்லோகத்தில் ஆநந்தபைரவ மூர்த்தியான காமேச்வர தத்வத்திற்கும், ஆநந்தபைரவி என்ற பராசக்திக்கும் ஒருவருக்கொருவர் குணப்ரதான பாவமானது அதாவது ஒரு தத்வம் ப்ரதானமாக இருக்கும்பொழுது மற்றொன்று அப்ரதானமாயும், மற்றொன்று ப்ரதானமாக இருக்கும் பொழுது, இன்னொன்று அப்ரதானமாகவும் உள்ள பாவம்தான் குணப்ரதான பாவம் என்று சொல்லப்படும். இதைத்தான் சேஷ சேஷி பாவம் என்று வித்வான்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் த்வைதிகளுடைய சேஷ சேஷி பாவ ஸம்பந்தம்போல் இல்லை. அவர்களுக்கு என்றும் சேஷன் சேஷன்தான் ; சேஷி சேஷிதான். சேஷன் சேஷியாகாது, சேஷியும் சேஷனாகாது - ப்ரக்ருதத்திலோ பரஸ்பரம் சேஷ சேஷி பாவம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையால் ப்ரஸித்தமான சேஷ சேஷி வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சேஷ சேஷி பாவத்திற்கு விலக்ஷணமான சேஷ சேஷி பாவம்தான் இங்கே சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸம்பந்தத்தை ஆநந்தபைரவமூர்த்திக்கும், ஆநந்தபைரவி என்ற தேவிக்கும் சொல்லவேண்டுமானால் ஒன்பது விதமான த்ரிகோண சக்ரத்தை அவலம்பித்துத்தான் ப்ரதி பாதிக்கவேண்டும். அந்த ஒன்பதுவிதமான த்ரிகோணத்திலோ, நான்கு யோநிகளை காமேச்வரன் என்றும், ஐந்து யோநிகளை காமேச்வரீ என்றும் ஸ்ரீசக்ர உத்தாரண ச்லோகத்திலேயே ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீவித்யா தந்த்ர ஸித்தாந்தத்தில் ஆநந்தபைரவர் என்ற காமேச்வரனிடத்

தில் ஆநந்தபைரவி என்ற காமேச்வரிக்கு ஐக்யத்தையும் ஆநந்தபைரவி என்ற காமேச்வரியினிடத்தில் ஆநந்தபைரவமூர்த்தியான காமேச்வரனுக்கு ஐக்யத்தையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

காமேச்வரனை நவவ்யூஹ ஸ்வரூபி என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது. வ்யூஹம் என்றால் ராசி, அதாவது கூட்டம் என்று சொல்லப்படும். ஒன்பதுவிதமான ராசியானது காமேச்வரனுடைய விபூதியாக சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினால், காமேச்வரனுக்கு நவாத்மா என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நவவ்யூஹஸ்வரூபி என்று அதன் பொருளாகும். அந்த ஒன்பதுவிதமான வ்யூஹமோ,

காலவ்யூஹ: குலவ்யூஹோ நாமவ்யூஹ ஸ்தயேவ ச
 ஜானவ்யூஹ ஸ்தயா சித்தவ்யூஹ: ச்யாத்த தந்தரம் |
 நாதவ்யூஹ ஸ்தயா பிந்துவ்யூஹ: ச்யாத்த தந்தரம்
 களாவ்யூஹ ஸ்தயா ஜீவவ்யூஹ: ச்யாதி திதேநவ ||

காலவ்யூஹ: குலவ்யூஹோ, நாமவ்யூஹ ஸ்தயேவ ச
 ஞானவ்யூஹ ஸ்தயா சித்தவ்யூஹ: ஸ்யாத்த தந்தரம் |
 நாதவ்யூஹ ஸ்தயா பிந்துவ்யூஹ: ஸ்யாத்த தந்தரம்
 களாவ்யூஹ ஸ்தயா ஜீவவ்யூஹ: ஸ்யாதி திதேநவ ||

என்ற வாக்கியப்படி (1) காலவ்யூஹம் ; (2) குலவ்யூஹம் ; (3) நாமவ்யூஹம் ; (4) ஞானவ்யூஹம் ; (5) சித்தவ்யூஹம் ; (6) நாதவ்யூஹம் ; (7) பிந்துவ்யூஹம் ; (8) களாவ்யூஹம் ; (9) ஜீவவ்யூஹம் என்று ஒன்பதுவிதமாக வ்யூஹங்களை அறியவும். (1) நிமேஷம் முதல் ப்ரார்த்தனம் முடிய சொல்லப்படும் காலமானது பரமேச்வரனுடைய உருவமானதினால் காலங்களின் கூட்டமும் பரமசிவனுடைய சரீரமாக ஆகிறது. (2) குலம் என்றால் பூரிஷித்யா சந்த்ரகலா ஸித்தாந்த ப்ரகாரம் பரம்பிகையினுடைய கால கோணங்களாகச் சொல்லப்படும். எவ்விதமான க்ரஹ கோணங்களிலும் காமேச்வரனுடைய க்ரஹகோணங்களையெல்லாம் அடக்கப்பட்டிருப்பதினால் காமேச்வரனை குலவ்யூஹம் என்று வித்வான்கள் சொல்வார்கள் (3) நாமா முதல் பூமாவரையிலும் பூம வித்யா ப்ரகாரணத்தில் சொல்லப்பட்ட தத்வங்கள் பரமசிவனுடைய ப்ரதீகமானதினால் நாம வ்யூஹமாகவும் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கின்றது. (4) ஞானத்திற்கு பரமசிவன் அதிதேவதையானதினால், பதார்த்த ஞானமோ வாக்யார்த்த ஞானமோ, லௌகீக ஞானமோ, வைதீக ஞானமோ ஸகலவிதமான ஞானங்களும் என்னகச் சேர்ந்துகொண்டு காமேச்வரனுக்கு சரீரமாக

(5) அஹங்காரம் என்று சொல்லப்படும் சித்தங்களுக்கு காமேச்வரன் அபிமானியான தேவதையானதினால் சித்தவ்யூஹமும் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபமே. (6) பூரகம், ரேசகம், சும்பகம் என்று மூன்று ப்ரகாரமாக தரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ராணயாமத்தை மோக்ஷோபாயமாகக் கைக்கொண்ட ராஜயோகிகள் சும்பக ப்ராணயாமம் செய்யும் காலத்தில் ப்ராணயாமத்தின் ஸித்தியை ஸூசிப்பிக்கும் சரீரத்திற்குள் உண்டாகும் ஸாமான்ய விசேஷ நாதங்கள் காமேச்வரனுடைய சரீரமாக ஆகிறது. (7) பாதி சந்த்ரகலை ரூபமான இரண்டு ரேகைகளை ஒன்றாக சேர்ப்பதே பிந்துவாகும். அந்த பிந்துவில் ஒரு பாதி ரேகை ஸதாசிவ தத்வமானதினால் பிந்து வ்யூஹமும் காமேச்வரனுடைய சரீரமே. (8) ஷோடச கலைகளும் அதாவது ப்ராணன் ; ச்ரத்தை, ப்ருத்வி, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், இந்த்ரியம், மனஸ், அன்னம், வீர்யம், மந்த்ரம், கர்ம, தபஸ், லோகம், நாம என்று ப்ரச்ன உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டபடி காமேச்வரனுடைய சரீரமாகும். அந்த உபநிஷத்தில் பரமசிவனுக்கு ஷோடச கலாபுருஷன் என்ற ப்ரஸித்தமான நாமா ஏற்பட்டிருக்கிறது. (9) அக்ஷயிலிருந்து பொரிகள் உண்டாவதுபோல் பரமேச்வரனிடமிருந்தும் ஜீவகோடிகள் அம்சம்போலொத்த அம்சங்களாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஜீவன்களுடைய ஸமூகமும் காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபமாகும். இவ்விதம் ஒன்பதுவிதமான வ்யூஹமே காமேச்வரனுடைய சரீரமாகிய காரணத்தால் காமேச்வரனை நவாத்மா என்று மேற்கண்ட ச்லோகத்தில் பரமாசார்யாள் போதிக்கின்றார்கள். அந்த காமேச்வரனை காமேச்வரியினிடத்தில் ஐக்யம் செய்தும், காமேச்வரியை காமேச்வரனிடத்தில் ஐக்யம் செய்தும் இருவர்களுக்கும் குணப்ரதான பாவத்தை இந்த ச்லோகமானது ப்ரகாசம் செய்கிறது.

காமேச்வரனுக்கு ப்ரதான்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு காமேச்வரியை காமேச்வரனிடத்தில் அந்தர்பாவப்படுத்தும்பொழுது சந்த்ரன், ஸூர்யன் இருவர்களும் காமேச்வரனுடைய கண்களாக விளங்கிவருகிறார்கள். அந்த காமேச்வரிக்கு ப்ரதான்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு காமேச்வரனை காமேச்வரியினிடத்தில் அந்தர்பாவப்படுத்தும்பொழுது, சந்த்ரன், ஸூர்யன் இருவர்களும் அந்த காமேச்வரியினுடைய இரண்டு குச மண்டலங்களாக பாஸித்து வருகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தினால் ஆதி தம்பதியான பரமேச்வரன் பரமேச்வரி இருவர்களுக்கும் உள்ள அன்யோன்ய பாவமானது சொல்லப்படுகிறது.

இந்த ச்லோகத்தை ஜபம் செய்துவரும் குடும்பத்தில் ஸ்திரீபுமான்களுக்கு பரஸ்பரம் அன்யோன்ய பாவம் த்ருடமாகி, அநு

ராகத்துடன் நீடித்து வாழ்ந்து ஸ்திரீ தத்வத்தைச்சார்ந்த ஜீவனுக் கும், புருஷ தத்வத்தைச் சார்ந்த ப்ரம்மத்திற்கும் ஐக்யம் க்ரமமாக ஸித்தித்து அந்த ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருவர்களும் மோக்ஷாநந் தத்தை க்ரமமாக அனுபவிக்க அர்ஹர்களாக ஆகுவார்கள். கார் ஹஸ்த்ய தர்மத்தை உயர்ந்ததாகவே இந்த ச்லோகத்திலிருந்தும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். வேதோக்த கர்மாக்களைச் செய்யும் காலங்களில் புருஷர்களுக்கு ப்ரதான்யமும், ஸ்திரீகளுக்கு அப்ரா தான்யமும், மற்ற குடும்ப விஷயத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு ப்ரதான்ய மும், புருஷர்களுக்கு அப்ராதான்யமும் ஏற்படவேண்டியது அவச்ய மானதினால், அவ்விதமான பாவங்களை அந்தந்த காலங்களில் ஸ்வீ கரித்துக்கொண்டு பரஸ்பரம் அநுராகத்துடன் குடும்பத்தில் இருந்து வருவதினாலும், ஆயாஸமின்றி ஈச்வரானுக்ரஹத்தினால் ஞானம் ஏற்பட்டு மோக்ஷத்தையும் அடையலாம் என்பதும் இந்த ச்லோகத் தின் தாத்பர்யமாகும்.

35. ஆக்ஞா சக்ராதிரூப ஸகல தத்வமய
ரூபிணியான தேவியின் வர்ணனை

मनस्त्वं व्योमत्वं मरुदसि मरुत्सारथिरसि

त्वमापः त्वं भूमिः त्वयि परिणतायां नहिपरम् ।

त्वमेव स्वात्मानं परिणमयितुं विश्ववपुषा

चिदानन्दाकारं शिवयुवति भावेन विभृषे ॥ ३५ ॥

மநஸ்த்வம் வ்யோமத்வம் மருதஸி மருத்ஸாரதிரஸி
த்வமாப: த்வம் பூமி: த்வயி பரிணதாயாம் நஹி பரம் ।
த்வமேவ ஸ்வாத்மானம் பரிணமயிதும் விச்வவபுஷா
சிதாநந்தாகாரம் சிவயுவதி பாவேந பிப்ருஷே ॥ 35 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே! मनः -
மந: = ஆக்ஞா சக்ரத்திலுள்ள மனஸ் தத்வமானது त्वं -
த்வம் = நீயே व्योम - வ்யோம = விசுத்தி சக்ரத்திலுள்ள
ஆகாச தத்வமும் त्वं - த்வம் = நீயே मरुत् - மருத் = அநா

ஹதசக்ரத்திலுள்ள வாயு தத்வமும் ஆக த்வ அசி - த்வம் அஸி = நீ தான் இருக்கிறாய் மஹ்ஸாரயி: - மருத்ஸாரதி: = ஸ்வாதிஷ்டமான சக்ரத்திலுள்ள வாயுவுக்கு ஸகாவான அக்னி தத்வமாகவும் த்வ அசி - த்வம் அஸி = நீ தான் ஆகிறாய் ஆப: - ஆப: = மணிபூரக சக்ரத்திலுள்ள ஜல தத்வமும் த்வ - த்வம் = நீயே பூமி: - பூமி: = மூலாதார சக்ரத்திலுள்ள ப்ருத்வி தத்வமும் த்வ - த்வம் = நீயே த்வயி - த்வயி = காரணசக்தியாகிய நீ परिणतायां सदा - பரிணாதாயாம் ஸத்யாம் = ப்ரபஞ்ச ரூபமாக பரிணமிக்கும்பொழுது ப்ர - பரம் = உனக்கு வேறான வஸ்து ஒன்றுமே நஹி - நஹி = இல்லை த்வமேவ - த்வமேவ = நீ தான் சிதானந்தாகார் - சிதானந்தா காரம் = சிதானந்தன் என்ற ஆநந்த பைரவருடைய உருவ மாகிய சுவாஹ்மான் - ஸ்வமாத்மாநம் = உன்னுடைய அகண்ட மான ஸ்வரூபத்தை விஷ்வபுஷா - விஷ்வவபுஷா = ஸகல ஜகத் சரீரமாக परिणमयितु - பரிணமயிதும் = பரிணமிக்கும்படி செய்வதற்கு சிவயுவதிமாவேந - சிவயுவதிபாவேந = காமேச் வரனுடைய ஸஹசரீ, தர்மபத்னீ என்ற பாவமாக விஷ்வே - பிப்ருஷே = மனதில் பார்க்கிறாய், அதாவது காமேச்வர னுடைய தர்மபத்னியாக இருக்கும் தன்மையை மனதில் நினைத்துக்கொள்கிறாய்.

தாற்பார்யம் :—

உத்தரகௌல மதத்தை விஸ்தாரப்படுத்த பகவத்பாதாள் ஆரம்பம் செய்கிறார்கள். உத்தரகௌலம் என்றால் ஸமயாசாரத் திற்கு ஸமானமானது. ஆந்த்ரமான பூஜாவிதானத்தையே முக்கிய மாக குறிப்பிட்டுச் சொல்வதே உத்தரகௌல மதமாகும். சரீரத்திற் குள் மூலாதாரம், மணிபூரகம், ஸ்வாதிஷ்டானம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ரை, ப்ரம்மரந்த்ரம் என்ற சக்ரங்களிருக்கின்றன. ப்ரம்மநாடி என்ற ஸுஷும்னா நாடிக்குள் ப்ராண வாயுவை ஸஞ்ச ரிக்கும்படி செய்கிற சக்தியுள்ள ராஜயோகிகளுக்கு இந்த சக்ரங்கள் அனுபவகோசரமாகக் கூடியவைகள். நான்கு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம் போலுள்ள சக்ரமே மூலாதாரம் என்று சொல்லப்படும். அது குதஸ்தானத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம் போலுள்ள சக்ரமே மணிபூரக சக்ரமாகும். அந்த சக்ரம் நாபி ஸ்தானத்தில் அமைக்க

கப்பட்டிருக்கிறது. எட்டு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம் போலுள்ள சக்ரம் ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரம் என்று சொல்லப்படும். அது குதஸ்தானத்திற்கும் நாயி ஸ்தானத்திற்கும் நடுமத்தியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பத்து தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம்போலொத்தது அனாஹத சக்ரமாகும். அது ஹ்ருதய தேசத்திலுள்ளது. பன்னிரண்டு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம்போலொத்தது விசுத்தி சக்ரமாகும். அது கண்ட தேசத்திலுள்ளது. இரண்டு தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பம்போலொத்தது ஆக்ரூசகாகமாகும். அது இரண்டு புருவங்களுக்கும் நடுமத்தியிலுள்ளது. ஆயிரத்தளங்களோடு கூடின தாமரைப் புஷ்பத்துக்கு ஸமானமாயுள்ளது ப்ரம்மரந்த்ரம் என்று சொல்லப்படும். அது மூர்த்தா என்ற ஸ்தானத்திலுள்ளது. (மண்டை உச்சியிலுள்ளது) மூலாதாரத்தின் ப்ருதவி தத்வமும், மணியூரகத்தில் ஜல தத்வமும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி தத்வமும், அநாஹதத்தில் வாயு தத்வமும், விசுத்தியில் ஆகாச தத்வமும், ஆக்ரூசகரத்தில் மனஸ் தத்வமாகவும் தத்வங்கள் விளங்கிவருகின்றன. இதே ப்ரகாரம் உடம்படியான வீராட் புருஷனுடைய சீரமென்ற இந்த லோகத்தில் முக்யமான ஸ்தலங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மூலாதார

பூரகம் என்ற ஜலதத்வம் ஜம்புகேச்வரம், ஸ்வாதிஷ்டானம் என்ற அக்னி தத்வம் திருவண்ணாமலை. அனாஹதம் என்ற வாயு தத்வம் ஆவடையார்கோவில், விசுத்தி என்ற ஆகாச தத்வம் சிதம்பர கேஷத்ரம். மனஸ் தத்வம் என்ற ஆக்ரூசகாகம் வாரணாஸி என்ற காசி கேஷத்ரமாகும். காரிய காரண அதீதமான தத்வம் ப்ரம்மரந்த்ரத்திலுள்ளது. அதுதான் த்வாதசாந்தம் என்று சொல்லப்படும் ஹாலாஸ்ய கேஷத்ரமாகும்.

ஸர்வேச்வரியான பரம்பிகை என்ற ஆனந்த பைரவியும், ஆனந்தபைரவம் என்ற காமேச்வரனும் ஒரே தத்வம் என்று முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. சிவனும் சக்தியும் ஒரே தத்வம் என்பதுதான் வேதாநுஸாரியான சாபத்தந்த்ரத்தின் ஸித்தாந்தமாகும்.

லோகத்தில் காரியம், காரணம் என்று இருவகைப்பொருள் ப்ரஸித்தமானது. ம்ருதபிண்டம் (மண்) காரணம், கடசராவாதிகள் (பாளை, குடம்) கார்யம், கடசராவாதிகளை கார்ய பரிணாமமென்றும், பிண்டாகாரமான ம்ருதத்தை காரண பரிணாமமென்

றும் சொல்லப்படும். சுத்தமான ம்ருத்தோ கார்யத்திலும் சேர்ந்த தல்ல, காரணத்திலும் சேர்ந்ததல்ல. கார்ய காரண விலக்கமான சுத்தமான தத்வமாகும். கார்ய பரிணாமத்திற்கோ, காரண பரிணாமத்தில் அந்தர்பாவத்தைச் செய்து, காரணமாக பரிணாமிப்பதற்கு உண்டான உபாதியையும் தள்ளி, சுத்தமான ஸ்வரூபத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறவர்களே வேதாந்திகள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். ஸ்ரீவித்யா தந்த்ரத்திலோ சிவன் என்று சொல்லப்படும் தத்வமானது, ஸத், சித், ஆனந்தம் என்று உபநிஷத்துகளில் சொல்லப்பட்ட தத்வம்தான். எந்த ப்ரம்மத்தை உபநிஷத்துக்கள் லக்ஷண வ்ருத்தியை அவலம்பித்தோ, அல்லது அந்த த்ரம்மத்தை நிராகரித்தோ, போதிக்கின்றதுகளோ, அந்த ப்ரம்ம தத்வந்தான் நிஷ்கள பரசிவ ஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்படும். பராசக்தி என்று சொல்லப்படும் பரதேவதையோ அந்த நிஷ்கள பரசிவ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறல்ல. ஆனால் நிஷ்கள பரசிவ பின்னமான தேஜஸ்ஸானது சிவனை புருஷனைப் போல் பாவிக்கச்செய்து தான் சிவனுடைய ஸஹதர்ம சாரிணி போல் ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்த தான் எண்ணுவதும், ப்ருத்வி, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், மனஸ் என்ற தத்வங்களில் அடங்கிய ஸமஸ்த ஜகத்தாக அதாவது கார்ய ப்ரபஞ்சமாக தனது ஸ்வரூபத்தை பரிணாமிக்கும்படி செய்து வேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஒரு லீலைதான். சிவன், சக்தி, ப்ரபஞ்சம் என்று மூன்று தத்வங்களை முதலில் க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். கடம், ம்ருத் பிண்டம், ம்ருத் என்ற மூன்றுமே இதற்கு உதாரணமாகும். கார்யவஸ்துவானது ப்ரபஞ்சமாகும். காரண வஸ்துவானது சக்தியாகும். கார்யகாரண விகாரமற்ற நிஷ்கள ப்ரம்மமே சிவனாகும். கார்ய வஸ்துவோ காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறில்லாததினால், கார்ய ப்ரபஞ்சத்தை காரண சக்தியாகிய பராசக்தியினிடத்தில் அந்தர்பாவப்படுத்தி கார்ய வஸ்து என்பது இல்லாத காரணத்தால் காரணம் என்ற வ்யவஹாரத்தையும் பாதித்துவிட்டு காரணம் என்ற வ்யவஹாரம் போனபிறகு அந்த சித் சக்தியானவள் நிஷ்கள பரசிவ ஸ்வரூபமாகவே பாஸித்துவரும் காரணத்தால் முடிவில் நிஷ்கள பரசிவமே **அஹ்** (அஹம்) என்ற பதத்தின் பொருள் என்ற தாத்பர்யத்தை நிர்தாரணம்செய்துகொண்டு **சொஹ்** (ஸோஹம்) பாவனையை அப்யாஸத்திற்கு கொண்டு வருகிற உபாஸகர்களுக்கு ஸஹஸ்ர கமலம் என்றும் த்வாத சாந்தம் என்றும் பூலோக சிவலோகம் என்றும் ப்ரம்மரந்த்ரம் என்றும் ஹாலாஸ்யம் என்றும் வர்ணிக்கப்படும். சந்த்ரமண்டலத்தில் சிவாபின்னமான சக்திய பின்னமான, சிவனோ, சக்தியோ, எவ்விதமானாலும் சரி, நிஷ்கள மாயும் நிரஞ்ஜனமாயும், குணாதீதமாயும் கார்ய காரண விபாக

விதுரமாயும், ஸத்தாயும், சித்தாயும், ஆநந்தமாயும், சாந்தமாயும், ப்ரக்ஞான கனமாயும், சிவமாயுமுள்ள பரஞ்ஜோதிஸ்ஸில் ஸாக்ஷாத் காரம் ஸீத்தித்து ஜீவன் முக்தி ஸுகத்தையும், ப்ராரப்த சரீரபதனத்திற்குப் பிற்பாடு விதேஹ முக்தி ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கக் கூடிய அர்ஹாளாக உபாஸகர்கள் ஆகலாம் என்ற மஹிமையை இந்த ச்லோகம் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால், **तत्त्वमसि** (தத்வமஸி) என்றது முதலான மஹாவாக்யத்தோடு இந்த ச்லோகத்தை ஸமானமாகக் கருதி, புண்ய ஜனங்கள் வைராக்யத்துடன் ஏகாந்தமான தேசத்தில் ஸுகாஸனத்தில் அமர்ந்துகொண்டு லய, விக்ஷேபம் என்ற மனதினுடைய தோஷங்களைத் தள்ளி, சப்தம் முதலான விஷயாதிகளில் ச்ரோத்ரம் முதலான இந்த்ரியங்களை ப்ரவ்ருத்திக் கச் செய்யாமல் செய்துகொண்டு ஸகலவிதமான ஜகத்தையும் ப்ருத்வி முதல் மனதுவரையிலுள்ள ஆறு தத்வங்களில் அடக்கி, அந்த ஆறு தத்வங்களையும் சிவயுவதி என்ற பாவத்தை யடைந்த காரண சக்தியிலடக்கி, அந்த காரண சக்தியை அகண்டமாகச் செய்து அதில் **अहं** (அஹம்) பதார்த்தத்தை முழுக்கச் செய்யும் ஸமாதியில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற ரஹஸ்யமானது போதிக்கப் படுகிறது. தேவீ ஸந்தர்சனத்திற்கோ, அதன் மூலம் தேவீ ஸாயுஜ்யத்திற்கோ, இந்த ச்லோகத்தை பாராயணம் செய்வது ரொம்பவும் அந்தரங்க உபாயமாகும். பஞ்சபூதங்களையும் பஞ்சீகரண ப்ரக்ரியையை அனுஸரித்து பஞ்சீகரணம் செய்தால் ஒவ்வொரு பூதத்திலும் ஐந்து ஐந்து தத்வங்களடங்கியிருப்பதினால் அந்த க்ரமத்தை அனுஸரித்து, ஐந்துபூதங்களிலும் 25 தத்வங்கள் இருந்துவருகிறபடியாலும் மனது எனபதில் ஞானேந்த்ரியம் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியம் ஐந்து, சப்தாதி விஷயம் ஐந்து, மொத்தம் பதினைந்து தத்வங்களடக்கப்பட்டு மனதையும் சேர்த்து 16 தத்வங்களாக ஆகிற படியால் இந்த ஆறு தத்வங்களையும் கவனித்தால், 41 தத்வங்கள் வெளியாகிறபடியால் அந்த தத்வ ஸங்க்யையை அனுஸரித்து ஒவ்வொரு தத்வத்திற்கும் ஒவ்வொரு லக்ஷம் ஆவர்த்தி ப்ரகாரம் 41 லக்ஷம் ஆவர்த்தி இந்த ச்லோகத்தை அர்த்தம் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ மூடபக்தியுடனோ, ஞானபக்தியுடனோ, பாராயணம் செய்து முடித்தால் உடன் ஆநந்தபைரவர், ஆநந்தபைரவி என்ற ஆதி தம்பதிகளை ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்தல் என்பது ஸித்தம்.

36. ஆக்ஞா சக்ரத்தின் மஹிமை

तवाज्ञा चक्रस्थं तपनशशिकोटियुतिधरं
 परं शंभुवन्दे परिमिळितपार्श्वं परचिता ।
 यमाराध्यन् भक्त्या रविशशिशुचीनां अविषये
 निरालोकेलोके निवसनिहि भालोकभुवने ॥ ३६ ॥

தவாக்ஞா சக்ரஸ்தம் தபநசசிகோடித்யுதிதரம்
 பரம்சம்பும்வந்தே பரிமிளிதபார்ச்வம் பரசிதா ।
 யமாராத்யந் பக்த்யா ரவிசசிசுசீநாம் அவிஷயே
 நிராலோகேலோகே நிவஸதிஹி பாலோகபுவநே ॥36 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே ஃ - யம் =
 எந்த காமேச்வரனை भक्त्या - பக்த்யா = மிகவும் ப்ரேமை
 யோடு आराध्यन् - ஆராத்யன் = த்யானம் செய்கிற புருஷன்
 रविशशिशुचीनां - ரவிசசிசுசீநாம் = லோகத்தை பாஸிக்கச்
 செய்கிற சந்த்ரன், ஸூர்யன், அக்னி என்ற மூன்று பேர்களா
 லும் अविषये - அவிஷயே = பாஸ்யம் ஆகாததாயும் (ப்ரகா
 சப்படுத்த தகாததாயும்) निरालोके - நிராலோகே = ஆலோ
 கம் என்ற தன் ஸ்வரூபத்திற்கு வேறான ஒளி அற்றதாயும்
 अलोके - அலோகே = லோக விலக்ஷணமாயும் இருக்கிற
 भालोकभुवने - பாலோகபுவநே = பரஞ்ஜோதிர்மயமான
 லோகத்தில் (அதாவது உன்னுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியில்) हि
 - ஹி = யாதொரு காரணத்தால் निवसति - நிவஸதி = வஸிக்
 கின்றனவே तस्मात् - தஸ்மாத் = அக்காரணத்தினால் तपनशशि-
 कोटियुतिधरं - தபநசசிகோடித்யுதிதரம் = கோடிக்கணக்கான
 சந்த்ர ஸூர்யாளுடைய காந்தியை தரிக்கிறவனாயும் परचिता
 - பரசிதா = ஸகுண நிர்குண சக்திகளால் परिमिळित पार्श्वं -
 பரிமிளித பார்ச்வம் = அலங்கரிக்கப்பட்ட இடதுவலது
 பார்ச்வத்தோடு கூடினவனாயும் तव-तव = உன் சம்பந்தமான

आज्ञाचक्रं - ஆக்ஞாசக்ரஸ்தம் - ஆக்ஞா சக்ரத்தில் அதாவது இரு புருவங்களுக்கும் நடுமத்தியிலுள்ள ஸ்தானத்தில் பாஸிக்கிறவனையும் உள்ள த் - தம் = அந்த பர் சம் - பரம் சம்பும் = ச்ரேஷ்டனான காமேச்வரனை அஹ் - அஹம் = நான் வந்தே - வந்தே = நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

தாற்பார்யம் :—

இந்த ச்லோகமும் உத்தர கௌலமதத்தை அனுஸரித்து தேவி ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைய அந்தரங்கமான உபாயத்தைச் சொல்லும் ச்லோகமாகும். அந்த உபாயமோ, வ்யஷ்டி சரீரத்தில் இரண்டு புருவங்களுக்கும் நடுவிலுள்ள ஆக்ஞாசக்ரம் என்ற சக்திபீடத்தில் காமேச்வரனை உபாஸிப்பதேதானாகும். ஸமஷ்டி சரீரத்திலோ, வாரணாஸி என்ற காசி க்ஷேத்ரத்தில் விச்வநாத மூர்த்தியை ஆராதிப்பதேயாகும். ஜீவனுக்கு ஈச்வரனுடைய தர்சனம் ஏற்பட்டு அந்த ஜீவனை இன்ன இன்ன விதமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஈச்வரன் கட்டளையிடுவதே ஆக்ஞாசக்ரத்தில் ஏற்படும் ஆச்சர்யமாகும். இந்த க்ரந்த கர்த்தர்களான பகவத்பாதாள் தனது குருவான பூஜ்யகோவிந்த பகவத்பாதாளுடைய ஆக்ஷரையை அதாவது உபநிஷத்துக்கள் ப்ரம்மஸூத்ரம், பகவத்கீதை முதலானவைகளுக்கு பாஷ்யம் செய்யவேண்டும் என்ற கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக உபநிஷத்துக்களுடைய அபிப்ராயத்தை இன்னதுதான் என்று அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு பரமேச்வரனை ஸந்திக்க காசி க்ஷேத்ரம் சென்று அங்கு சிலகாலம் வசித்து, பரமேச்வரனை ஸந்தித்து, உபநிஷத்துக்கள் எந்த பரமேச்வரனுடைய வாக்குகளோ அந்த பரமேச்வரனுடைய அபிப்ராயம் இன்னதுதான் என்பதையும் அறிந்துகொண்ட பிற்பாடு பத்ரிகாச்ரமம் சென்று, உபநிஷத்துக்களுக்கும் மற்ற ப்ரம்மஸூத்ரம் முதலானவைகளுக்கும் பாஷ்யம் செய்ததாக ஸ்ரீசங்கர விஜயம் மூலமாக தெரியவருகிறது. அதனால் ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸங்க்ரமணம் (ஸந்திப்பு) ஏற்பட்டு ஜீவனிடம் ஈச்வரனுடைய ஆக்ஷர ப்ரகாசிக்கும் சக்ரமே ஆக்ஞா சக்ரமென்று சொல்லப்படும், அதில் காமேச்வரன் என்ற சைவமான ஜோதிஸ் ப்ரகாசித்துவருகின்றது. அந்த மஹாலிங்கம் இரண்டு சக்திகளாலும், இரண்டு பார்ச்வங்களிலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஸகுண சக்தி, நிர்குணசக்தி என்று தேவீ பாகவதம் முதலான க்ரந்தங்களில் அந்த சக்திகளைப்பற்றி விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காசி க்ஷேத்திரத்திலும், தூர்கை விசாலாக்ஷி என்று அந்த இரண்டு சக்திகள்தான் ப்ரஸித்தமாக விளங்கி வரு

கின்றன. அவ்விதமான சக்திகளோடு கூட அந்த காமேச்வரனோ, கோடி ஸூர்யன், கோடி சந்த்ரன் இவர்களுடைய ப்ரகாசம்போல் பாஸித்துவருகிறான். இந்த ப்ரமேச்வரனை உபாஸிக்கிறவர்கள் ஸூர்யன், சந்த்ரன், அக்னி முதலான அவபாஸகமான ஜோதிஸ்ஸுகளுக்கு பாஸ்யமகத்தான ஸ்தானத்தை அடைகிறார்கள். அந்த ஸ்தானத்தைத்தான்,

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमाविद्यतो भान्ति कुतोयं अग्निः
तमेव भान्तं अनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वं ईदं विभाति ॥

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம்
நேமாவித்யதோ பாந்தி குதோயம் அக்னி: |
தமேவ பாந்தம் அநுபாதி ஸர்வம்
தஸ்ய பாஸா ஸர்வம் இதம் விபாதி ॥

என்ற ச்ருதியும்

न तद्भासयते सूर्यः न शशांको न पावक. |
यद्वा न निवर्तन्ते तद्भाम परमं मम ॥

ந தத்பாஸயதே ஸூர்ய: ந சசாங்கோ ந பாவக: |
யத்கத்வா ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம ॥

என்ற ச்ருதியும் போதிக்கின்றன. அந்த ஸ்தானமோ, ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸ்தானமானதினால், ஸூர்யன் முதலிய கார்ய ஜோதிஸ்ஸுகளுக்கு பாஸ்யமாக ஆகாது. வேறு ப்ரகாஸங்களுக்கு ப்ரகாச்யமாக ஆகாமல், எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு வரும் வஸ்துவே ஸ்வயம்ப்ரகாச வஸ்துவென்று வேதாந்த நூல்களில் சொல்லப்படும். ஆத்மாவோ ஸூர்யன் முதலான ப்ரகாச வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாச்யமாக ஆகிறதில்லை. ஆகிலும் எப்பொழுதும் அவனவனுக்கு அவனவனுடைய ஆத்மா ப்ரத்யக்ஷமாகவே பாஸித்துக்கொண்டு வருகிறது. அதனால் ஆத்ம தத்வத்தை ஸ்வயம் ஜோதிஸ் என்று சொல்லவேண்டும். அந்த ஆத்மதத்வ ஸ்வரூபினியான ஸாக்ஷாத் பராம்பிகையும் ஸ்வயம் ஜோதிஸ் ஸ்வரூபமே. அந்த தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸூர்யன் முதலான கார்ய ஜோதிஸ்ஸுகளுக்கு ப்ரகாசம் செய்துவைக்க சக்தியே கிடையாது. அந்த ஸூர்யன் முதலான கார்ய ஜோதிஸ்கள் லோகத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் ஸாமர்த்தியத்தையும் ப்ரஞ்ஜோதி ஸ்வரூபினியான ப்ராசக்தியின் கடாக்ஷ பாதத்தினால்தான் அடைந்தவர்கள். அதனால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் கார்ய ஜோதிஸ்ஸுக்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கவே ப்ரவ்ருத்திக்காது. அந்த தேவியினுடைய ஸ்வஸ்தானமோ ஸஹஸ்ர கமலம் என்று சொல்லப்படும்

ப்ரம்மரந்த்ரமே ஆகும். அந்த ஸ்தானத்தில் ஆக்ஞாசக்ரத்தில் காடேச்வரனை உபாஸித்த ஸாதகர்கள் தேவியினுடைய பரஸ்வ ரூபத்தை தர்சனம் செய்து தேவீஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறார்கள். தேவீஸாயுஜ்யத்தை அடைவதற்கு ஆக்ஞாசக்ரத்தில் சிவஸ்வ ரூபத்தை பஜனம் செய்வதேதான் முக்யமான உபாயமாகும். தேவியினுடைய அருகில் வருவதற்கே சென்ற அநேககோடி ஜன்மாக்களில் சிவாராதனமோ குருகுல வாஸமோ செய்து ஆகவேண்டும் என்று ஞானஸம்பந்தர் முதலான மஹாகவிகள்,

शिक्षामवाप्यमहतीं निकटे गुरुणां
जन्मान्तरेषु च परं शिवमर्चयित्वा ।
हे मीनाक्षि पुण्यपरिपाकवशात् त्वदंघ्रिं
प्राप्तस्य कस्यचिदुदेति चिदात्म बोधः ॥

சிக்ஷாமவாப்யமஹதீம் நிகடே குருணாம்
ஜந்மான்தரேஷு ச பரம் சிவமர்சயித்வா ।
ஹே மீனாக்ஷி புண்யபரிபாகவசாத் த்வதம்க்ரிம்
ப்ராப்தஸ்ய கஸ்யசிதுதேதி சிதாத்ம போத: ॥

என்றபடி நிரூபணம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் முக்திக்கு அந்தரங்க ஸாதனமான ப்ரம்மவித்யைக்கு அதிதேவதையான பராம்பிகையை ஸஹஸ்ரகமலத்தில், விராட் சரீரத்தில், ஹாலாஸ்யக்ஷேத்ரத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்யவேண்டுமானால் ஆக்ஞாசக்ரத்தில் வெளியில் வாரணாஸீ என்ற காசீக்ஷேத்ரத்தில் பரசம்பு என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஈச்வரனை ஸகுண, நிர்சுண சக்திகளோடு சேர்த்து பரம பக்தியுடன் (அதாவது, தூர்கை, புவநேச்வரி என்ற சக்திகளோடு சேர்த்து) ஆராதிக்கவேண்டியது என்று தேவி ஸாயுஜ்யத்திற்குக் காரணமான உபாஸனா விசேஷத்தை பகவத்பாதாள் நிரூபிக்கின்றார்கள்.

37. விசுத்தி சக்ரத்தின் மஹிமை

ते शुद्धस्फटिकविशदं व्योमजनकं
शिवं सेवे देवीमपि शिवसमान व्यवसितां ।
ययोः कांत्या यांत्याः शशिकिरणसारूप्य सरणेः
विधूतान्तर्धान्ता विलसति चकोरीव जगती ॥ ३७ ॥

விசுத்தௌ தே சுத்தஸ்படிகவிசதம் வ்யோமஜநகம்
 சிவம் ஸேவே தேவீமபி சிவஸமாந வ்யவஸிதாம் ।
 யயோ: காந்த்யா யாந்த்யா: சசிகிரண ஸாரூப்ய ஸரணே:
 விதூதாந்தர்த்வாந்தா விலஸதி சகோரீவ ஜகதீ ॥ 37 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே ! ते - தே
 = உன்னுடைய ஸ்தானமான விசுதௌ - விசுத்தௌ = விசுத்தி
 சக்ரத்தில் शुद्धस्फटिकविशद - சுத்தஸ்படிகவிசதம் = நிர்மலமான
 ஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்றவனாயும் व्योमजनक - வ்யோம
 ஜநகம் = ஆகாச தத்வத்திற்கு காரணமாயும் விளங்குகிற
 शिव - சிவம் = பரமேச்வரனையும் शिवसमान व्यवसिता -
 சிவஸமான வ்யவஸிதாம் = பரமேச்வரன் எவ்விதம் நிச்சயம்
 செய்கிறாரோ அதேமாதிரி நிச்சயத்தோடு கூடினவளான देवी-
 தேவீம் = பரதேவதையான त्वां अपि - த்வாம் அபி = உன்
 னையும் सेवे - ஸேவே = பஜிக்கிறேன். ययो: - யயோ: = எந்த
 காமேச்வரன் காமேச்வரி இருவர்களுடைய शशिकिरणसारूप्य
 सरणे: - சசிகிரண ஸாரூப்ய ஸரணே: = சந்த்ர கிரணத்தின்
 ஸாத்ருச்யமடையும் வழியோடு கூடினதாயும் यान्त्या: -
 யாந்த்யா: = வெளியில் ப்ரகாசிக்கிறதாயுமுள்ள कान्त्या: -
 காந்த்யா: = ஜோதிஸ்ஸிலிருந்து जगती - ஜகதீ = லோகமானது
 विधूतान्तर्ध्वान्ता सती - விதூதாந்தர்த்வாந்தா ஸதீ = நாசத்தை
 அடைந்த உள் இருட்டு என்ற அக்ஞானத்தோடு கூடினதாய்
 चकोरिव - சகோரீவ = பெண் சகோர பக்ஷியைப்போல் विलसति
 - விலஸதி = விளங்கி வருகிறதோ.

தாத்த்பர்யம் :—

முன் ச்லோகத்தில் ஆக்ஞா சக்ரத்தில் மனது என்ற தத்வத்
 திற்கு அதிஷ்டான தேவதையான பரசம்புவினுடைய த்யான
 மஹிமை சொல்லப்பட்டது. அந்த மனதை உபாதியாக உடைத்
 தான பரசம்புவென்ற

तस्माद्वा एतस्मात् आत्मनः आकाशः संभूतः

தஸ்மாத்வா ஏ தஸ்மாத் ஆத்மந: ஆகாச: ஸம்பூத:

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து ஆகாசமானது உண்டாகிறபடியால் காரண கார்ய க்ரமத்தை அனுஸரித்து விசுத்தி சக்ரத்தில் ஆகாச தத்வத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையான பார்வதி பரமேச்வராளுடைய த்யான மஹிமையானது சொல்லப்படுகிறது. உபாஸகர்களுடைய கண்ட தேசத்திலுள்ள பன்னிரண்டு தளத்தோடு கூடினசக்ர விசேஷமே, விசுத்தி சக்ரம் என்று சொல்லப்படும். அந்த சக்ரத்தில் நிர்மலமான ஸ்படிகம்போல் பரமேச்வரன் விளங்கிவருகிறார். பரமேச்வரனைப் போலவே தேவியான பார்வதியும் பாஸித்துவருகிறார். அந்த இருவர்களும் எல்லா விஷயத்திலும் ஒரே விதமான அபிப்ராயத்தோடு கூடினவர்கள். ஆகாச தத்வமும் அவர்களுடைய ஸந்நிதியில்தான் ஆஹிப்பவித்தது. சந்த்ர கிரணமானது உத்கடமாக விளங்க ஆரம்பித்த ஸமயத்தில் சகோர பகடிகள் ராத்தியிலுள்ள இருட்டிலிருந்தும் விடுபடவே அடைந்து எவ்விதம் ஸந்நோஷமடையுமோ, அதுபோலவே விசுத்தி சக்ரத்திலுள்ள பார்வதி பரமேச்வராளுடைய ஆநந்தமயமான ஜோதிஸ்ஸால் ஸகல ஜகத்துமே தன் தன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள மூலாக்ஞானமென்ற இருளை த்வம்மம் செய்துகொண்டு ஆநந்தத்தையடைகிறது. **ஹ்ருதயம்** (ஹ்ருதயந்தமஸ்யபஹா) என்ற லலிதா த்ரிசதியிலுள்ள நாமாவையே இந்த ச்லோகத்தில் நயனம் செய்துகொள்ளலாம். சந்த்ரனும், ஸூர்யனும் ஒன்றுசேர்ந்துவிட்டால் அன்று இரவில் ப்ரகாசம் இல்லாததுபோல் சந்த்ரனுடைய ஸ்தானத்திலுள்ள பார்வதியும், ஸூர்யனுடைய ஸ்தானத்திலுள்ள பரமேச்வரனும் ஒன்றுசேர்ந்து விசுத்தி சக்ரத்தில் பாஸிப்பதை த்யானம் செய்தால் மற்ற ஆநந்தங்கள் சோஷித்துப்போய் ஸமஷ்டியாக பேராநந்தம் ஸாதகர்களுக்கு பொங்க ஆரம்பித்து அவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். சகோர பகடிகளுக்கு சந்த்ரிகை இல்லாதபோனால் ஜீவனம் எவ்விதம் துர்லபமோ அதுபோல் விசுத்தி சக்ரத்தில் பார்வதி பரமேச்வராளுடைய ஆநந்த மயமான காந்தியே ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஜீவனோபாயமாகும். அதில்

एषमेव आनन्दयाति एषेह्येव ஆநந்தயாதி

என்ற ச்ருதியே ப்ரமாணமாகும்.

ஆகையால் விசுத்தி சக்ரத்தில் பார்வதி பரமேச்வராளுடைய உபாஸனமானது ரொம்பவும் முக்யமானது. விராட் புருஷ னுடைய சரீரத்தில் விசுத்தி சக்ரம் என்பது சிதம்பர கோபுர

மாகும். ஆனால் ஹ்ருதயாகாசம் என்று சிதம்பரத்தைச் சொல்லு கிறார்களே என்றாலோ, விசுத்தி சக்ரத்தைத்தான் ஹ்ருதயாகாசம் என்று சொல்லவேண்டும்.

அனாஹத சக்ரமானது வக்ஷஸ் என்ற ஸ்தானத்தில் அமைக் கப்பட்டுள்ளது. அந்த வக்ஷஸ்ஸுக்கு மேல்பாகத்திலுள்ளது ஹ்ரு தயமானதினால் கண்ட தேசத்திற்கு ஸமீபத்தில்தான் ஹ்ருதய தேச மும் ஸித்திக்கக்கூடும். ஆகையால் விசுத்தி சக்ரத்தில் ஆகாச தத்வத்தைப் போதிப்பதினால் ஹ்ருதயாகாசத்தைச் சொல்வதாகத் தான் ஆகும். பஹிர் தேசத்தில் ஹ்ருதயாகாசமாகிய சிதம்பர கேஷத் ரத்தில் கனக ஸபையில் சிவகாம சுந்தரீ என்ற பரதேவதையோடு சேர்த்தே சித் ஸபேசன் என்ற காமேச்வரனை ப்ராணிகள் தர்சனம் செய்வதும் லோகத்தில் அனுபவத்தில் இருந்து வருகிறது. அந்த அனுபவத்தை ஒட்டியே அந்தர்தேசத்திலும் “விசுத்தி சக்ரம் ஹ்ரு தயாகாசத்தில் சிவை, சிவன் இருவர்களையும் சேர்த்தே பஜிக் கிறேன்” என்று பரமாசார்யாள் சொல்கிறார்கள். அந்தர்முகாளா னால், அந்தர்தேசத்திலேயே விசுத்தி சக்ரத்தில் மேற்சொன்னபடி உபாஸிக்கலாம். பஹிர்முகாளானால் பாஹ்ய தேசத்தில் சிதம்பர கேஷத்ரத்தில் ஸபாபதியை தர்சனம் செய்து வருவதே மேற் சொன்ன உபாஸனமாகும். அந்த உபாஸனத்தினுடைய ஸித் திக்கு அடையாளமோ, காலக்ரமமாக ஏற்படும் அகண்டமான ஒரு ஜோதிஸ் தர்சனமானதுதான். அந்த ஜோதிஸ் உதித்த மாத்திரத் திலேயே அக்ஞான நிவர்த்தியும் உபாஸகர்களுக்கு ஸித்திக்கிறது. அது ஸித்தித்துவிட்டால் பரமபுருஷார்த்தமாகிய பாம்மபாவாபத்தி யானது உபாஸகர்களுக்கு ஹஸ்தகதமாக .

38. அனாஹத சக்ரத்தின் மஹிமை

समुन्मीलत्संवित् कमलमकरन्दैकरसिकम्

भजे हंसद्वन्द्वं किमपि महतां मानसचरम् ।

यदालाभात् अष्टादशगुणितविद्यापरिणतिः

यदादत्ते दोषात् गुणमखिलम् अद्भ्यः पय इव ॥३८॥

ஸமுந்மீலத்ஸம்வித் கமலமகரந்தைகரஸிகம்

பஜே ஹம்ஸத்வந்த்வம் கிமபி மஹதாம் மாநஸசரம் |

யதாலாபாத் அஷ்டாதசகுணிதவித்யாபரிணதி:

யதாதத்தே தோஷாத் குணமகிலம் அத்ப்ய:

பய இவ || 38 ||

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே!
 समुन्मीलसंवेत् कमलमकरन्दैकरसिकं - ஸமுந்மீலத்ஸம்வித் கமல
 மகரந்தைகரஸிகம் = நன்றாய் விகஸித்த (மலர்ந்த) யாதொரு
 ஞானமாகிய தாமரைப் புஷ்பமுண்டோ அதனுடைய
 ஆநந்தம் என்ற மகரந்தத்தை, அதாவது புஷ்பரஸத்தை
 தான் ஒருவனாக இருந்துகொண்டு அனுபவிக்கிறதாயும் महतां
 - மஹதாம் = ஞானிகளுடைய மானசசுரம் - மாநஸசரம் = மன
 தாகிற மனஸை ஸரஸில் ஸஞ்சரிக்கிறதாயும் किमपि - கிமபி
 = இன்னவிதமான மஹிமையுள்ளது என்று வாக்கினால்
 வர்ணிக்க முடியாததாயும் உள்ள ह्यहं - ஹம்ஸத்வந்த்வம்
 = இரண்டு ஹம்ஸ பக்ஷிகளை ஹம் - பஜே = ஸேவிக்கின்றேன்
 यदालाभात् - யதாலாபாத் = எந்த இரண்டு ஹம்ஸங்களுடைய
 சப்தங்களிலிருந்தும் अष्टादशगुणितविद्यापरिणतिः - அஷ்டாதச
 குணிதவித்யாபரிணதி: = பதினெட்டு விதமான கலைக
 ளுடைய உருவம் ப்ரகாசிக்கிறதோ यत् - யத் = யாதொரு
 ஹம்ஸத்வந்த்வமானது दोषात् - தோஷாத் = தோஷத்தையும்
 अखिलं गुणं - அகிலம் குணம் = எல்லாவிதமான ஸத்குண
 மாகவே अद्भ्यः - அத்ப்ய: = ஜலத்திலிருந்து பிரித்து வேறாக
 पयः इव - பய: இவ = பாலைத் தனியாக (ப்ரஸித்தமான
 ஹம்ஸங்கள்) எடுத்துவிடுவதுபோல आदत्ते - ஆதத்தே =
 க்ரஹிக்கிறதோ.

தாத்தர்யம் :—

ஆகாச தத்வத்திற்குப் பிறகு அதிலிருந்தும்

आकाशाद्रायुः आकाशात्वायुः

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து உண்டான வாயு அதிஷ்டானமாகிய அநாஹத சக்ரத்தில் காமேச்வரன், காமேச்வரி இருவர்களையும் ஹம்ஸமாக த்யானம் செய்யவேண்டும் என்று இந்த ச்லோகத்தால் பகவத்பாதாள் ப்ரதிபாதிக்கின்றார்கள்.

हंसःसोहं सोहंहंसः ஹம்ஸ:ஸோஹம் ஸோஹம்ஹம்ஸ:

என்ற अज्ञाविद्या (அஜபாவித்யா) என்ற வித்யையின் பெருமை இந்த ச்லோகத்தால் வெளியாகிறது. அநாஹத சக்ரத்தில் நன்றும் மலர்ந்த தாமரை புஷ்பம்போல் த்ருடமான ஜீவபும்ம ஐக்ய ஞானத்தை நிரூபணம் செய்கிறார்கள். அந்த ஞானமாகிய தாமரை புஷ்பத்தின் ரஸத்தை அனுபவிக்கிற ஹம்ஸங்கள் லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான ஹம்ஸங்களல்ல. அலௌகீகமான காமேச்வரன், காமேச்வரி என்ற ஹம்ஸத்வந்த்வம்தான் அந்த புஷ்பரஸத்தை அனுபவிக்கும் சக்தியோடு கூடினது.

अहं ब्रह्मास्मि अहम् ब्रह्मास्मि

என்ற ஞானத்தில் பெருகிற ஸ்வரூபாநந்தத்தை காமேச்வரன், காமேச்வரி இருவர்களும் பானம் செய்து நர்த்தனம் செய்கிறார்கள் என்பதே அதன் முக்யமான கருத்தாகும். ப்ரம்ம நிஷ்டர்கள் ஆத்மாவை ப்ரம்மமென்று அனுஸந்தானம் செய்யும் பொழுதெல்லாம் ப்ரக்ருதத்தில் ஹம்ஸத்வந்த்வம் என்று சொல்லப்படும் காமேச்வரனும் காமேச்வரியும் பரமாஹ்லாதத்தை அடைந்து, அந்த ப்ரம்ம நிஷ்டனை க்ருத க்ருத்யனாகச் செய்துவிட ஸந்நத்தாளாக ஆகிறார்கள். ஆகையால், ஞானமாகிய புஷ்பத்தின் ரஸத்தை அனுபவிக்கும் ஹம்ஸத்வந்த்வம் ப்ரக்ருதத்தில் த்யேயமான பொருளாகும். அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வமோ அநாஹத சக்ரத்தில் வாஸம் செய்து வருகிறது. அநாஹதசக்ரம் ஹ்ருதய தேசத்தை ஒட்டினது. அந்த இரண்டு ஹம்ஸங்களும் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பாஷணை செய்து கொள்வது என்பதுதான் பதினெட்டுவிதமான வித்யைகள் என்று சொல்லப்படும். ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வண வேதம் என்ற நான்கு வேதங்கள்; சிக்ஷா, கல்பம், வ்யாகரணம், நிருத்தம், சந்தஸ், ஜ்யோதிஷம் என்ற ஆறு அங்கங்கள்; தர்மசாஸ்திரம், புராணம், மீமாம்ஸா, ந்யாயம், மாயாவித்யை, ஸ்ரீவித்யை, அபரவித்யை, பரவித்யை என்று பதினெட்டு வித்யைகளாகும். இந்த வித்யைகள்தான் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தின் ஆலாபங்களாகும். இல்லாவிடில், வித்யை என்றால் ப்ரம்ம வித்யைதான் ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்ரீவித்யை என்று சொல்லப்படும்

மோகஷத்திற்கு ஹேதுவான வித்யையைத்தான் வித்யை என்று சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஸ்ரீவித்யை ஒன்றுதான் வித்யையாக ஆகுமே தவிர, மற்றொன்றும் வித்யையாகவே ஆகாது. ஸ்ரீவித்யையிலோ பதினாறு அக்ஷரங்கள் அடங்கிய ஷோடசீ என்பது ரொம்பவும் முக்கியமானதாக ஆகும். அந்த வித்யையை அப்யஸிக்கிறவர்களுக்கு வித்யா குருவும், வித்யா ப்ரதிபாத்யமான தேவியும் தவிர, உபாஸ்யமான வஸ்து வேறொன்றுமேயில்லை. ஸ்ரீவித்யா தீக்ஷை செய்துகொண்டவர்கள் கற்றவர்களுக்கு நமஸ்கரிக்கக்கூடாது என்பதே ஸ்ரீவித்யா தந்த்ர ஸித்தாந்தமாகும். அந்த பதினாறு அக்ஷரமுள்ள மஹா மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்யுங் காலத்தில் இடைவிடாமல் குருவும், தேவியும், பாஸீத்துவருகிற காரணத்தால் பதினெட்டுவிதமாக பாஸிக்கிற வித்யை என்று ஏற்படுகிற படியால் அந்த ஷோடசீ என்ற ஸ்ரீவித்யையே ப்ரக்ருதத்தில்

அபாஷாஸூத்ரவித்யா அஷ்டாதசகுணிதவித்யா

என்ற பதத்தினால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அதனால் ஸ்ரீவித்யோபாஸகாள் அந்தர்முகமாக இருந்துகொண்டு இரண்டு ச்ரோத்ரங்களையும் (காது) பிதானம் செய்துகொண்டு (மூடிக் கொண்டு) அநாஹத சக்ரத்தில் ஏற்படும் சப்தத்தைக் கவனித்தால், ஆரம்பத்தில் அந்த சப்தம் அவ்யத்தமானாலும் கொஞ்ச காலம் அப்யஸித்தானால், ஸ்ரீவித்யா ஷோடசீயிலுள்ள அக்ஷரங்களும், வித்யா குருவின் ஸ்வரூபமும், தேவியினுடைய ஸ்வரூபமும் சப்தமூலமாக ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவிக்கப்படும். அக்காரணத்தைக் கொண்டு அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தினுடைய ஆலாபம்

அபாஷாஸூத்ரவித்யா பரிணாமம்

அஷ்டாதசகுணித வித்யாபரிணாமம்

என்று சொல்லப்படும். அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வமோ, லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான ஹம்ஸங்களைப் போலவே ஸ்வபாவமுள்ளது. ஜலத்தில் பாலைக் கலந்தாலும், ஜலத்திலிருந்தும் பாலைத் தனியாக லோகப்ரஸித்தமான ஹம்ஸம் பிரித்து க்ரஹித்துவிடும். அது போலவே இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வமும், தோஷமும் குணமும் கலந்திருக்கும் புருஷனிடம் தோஷத்தைத் தள்ளி குணத்தை மட்டுமே க்ரஹிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. ஆனால் ப்ராக்ருதமான ஹம்ஸத்தைக் காட்டிலும், அப்ராக்ருதமான இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்திற்கு ஸ்வபாவத்தினாலேயே வைலக்ஷணயத்தையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ப்ராக்ருதமான ஹம்ஸமோ, ஜலத்தையும் பாலையும் ஒன்றாக கலந்திருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் ஜலத்தை விட்டு பாலை மட்டும் தனியாகப் பிரித்துவிடும். அன்னியில் ஜலத்தையே பாலா

கச் செய்துவிடாது. இந்த அப்ராக்ருதமான ஹம்ஸமோ தோஷமும் குணமும் சேர்ந்திருக்கும் இடத்தில் தோஷத்தைத் தள்ளி குணத்தைக் க்ரஹிப்பது மட்டுமல்ல. தோஷத்தையும் குணமாகச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளது. ஆகையால் அனாஹத சக்ரத்தில் அஜாபாவித்யையினால் இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை த்யானம் செய்கிற ஸாதகர்களுக்கு பாபங்களெல்லாம் புண்யமாகவே ஆகிவிடும். புண்யத்திற்கோ ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவம் ஏற்பட்டது. இந்த உபாஸகர்களுக்கு மேன்மேலும்

शतगुणोत्तरितं சதகுணேத்தரிதம்

என்ற நூறு நூறு மடங்கு மேலான ஆநந்த ஆதிக்கம் அனுபவ கோசரமாக ஆகுமென்பதில் ஆக்ஷேபணையில்லை. ஆகையால் அநாஹத சக்ரத்தில் ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை உபாஸிக்கவேண்டியது அவச்யமாகும். ஹம்ஸம் என்ற பதத்தில் ஹகாரத்தால் பரமேச்வரனும், ஸாதா என்ற கலையிலிருந்தும் ஸகாரம் ஏற்பட்டதினால், ஸகாரத்தால் ஹம்ஸீ என்ற தேவியும், பரமேச்வரனுக்கும், பரமேச்வரிக்கும் சேர்ந்து வாசஸ்தானமாகிய மஹாபிந்துவே ஹகாரத்திற்கும், ஸகாரத்திற்கும் நடுமத்தியிலுள்ள அநுஸ்வரமாகவும் ஏற்பட்டிருப்பதினால், அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை அனுபவிக்கிறவர்கள் மஹாபிந்து மத்யஸ்தையான காமேச்வர அபின்னையான காமேச்வரியை உபாஸிக்கிறவர்களாக ஆகுவார்கள் விராட்புருஷனுடைய சரீரத்திலோ, இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வ உபாஸனத்திற்கு, ஏற்பட்ட ஸ்தானம் வாயுலிங்கமான ஆவடையார் கோவில் என்றக்ஷேத்ரம் என்பதை அறிந்துகொள்ளவும். தினந்தோறும், க்ரஹாதி களிலும் பத்து தளத்தோடு கூடின பத்மம் போட்டு, தீபத்தை பசுவின் நெய்யினால் ஏற்றி ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை அஜாபாவித்யையினால் அதில் ஆவாஹநம்செய்து ஷோடசோபசார பூஜைகளையும் செய்துவிட்டு, அஜாபாவித்யையினுடைய அக்ஷர ஸங்க்யையை அநுஸரித்து ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் லக்ஷம் ஆவர்த்தி ப்ரகாரம் இந்த ச்லோகத்தை ஜபம் செய்து ஸித்தி செய்தவர்களுக்கு சிகிஜ்வாலா ரூபமான காமேச்வரன் என்ற ஹம்ஸமும், சிகிநியான காமேச்வரி என்ற ஹம்ஸீயும் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆகி, அந்த உபாஸகனுக்கு வேண்டிய வரன்களையும் அளித்து அவனை க்ருதார்த்தனாகச் செய்வார்கள். இந்த வித்யை ஹம்ஸ வித்யையானதினால் இதை அவலம்பித்தவனுக்கு எல்லா வஸ்துவிலும் உள்ள ஸாராம் சத்தைக் க்ரஹிக்கும் ஸ்வபாவம் வ்ருத்தியாக வேண்டியதன்னியில் தோஷ க்ராஸம் கூடாது. இதுதான் இதற்கு முக்கியமான நியாயமாகும். ஆனால் இந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தையோ ஸ்வாநுபவத்தைக் கொண்டு அனுபவிக்கவேண்டுமென்னியில், இது இன்னவித

மான உருவமுள்ளது, இன்னவிதமான மஹிமையுள்ளது, இன்னதுதான் இது செய்யும் என்றும் ஒரு சப்தத்தால் நன்கு நிரூபிக்க முடியாது. இதனால்

अथातः आदेशो नेति नेति । अस्थूलं, अनणु, अह्रस्वं अधीर्घं

அதாத: ஆதேசோ நேதி நேதி | அஸ்தூலம், அநணு,

அஹ்ரஸ்வம் அதீர்கம்

என்ற ஸ்ருதியை அனுஸரித்தும்,

नसत्तत्रासदुच्यते நஸத்தந்நாஸதுச்யதே

என்ற ஸ்ருதியை அனுஸரித்தும்,

त्वधिफलस्य तन्निरसनेन த்வயிபலம்த்ய தந்நிரஸநேந

என்ற புராண வசனத்தை அனுஸரித்தும் அவித்யையினால் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வனிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்ட த்வைதத்தை நிரோதம் செய்கிறது மூலம் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தை சிஷ்யாளுக்கு தருக்கள் உபதேசம் செய்ய முடியாமலன்றியில் இதுதான் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வம் என்று தொடர்ந்துக்காட்டி உபதேசிக்க முடியாது. அதனுலேயே அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வம்

अखण्डचिदेकरसं प्रत्यगभिन्नं निर्विशेषं

அகண்டசிதேகரஸம் ப்ரத்யகபிந்நம் நிர்விசேஷம்

என்பது வித்தமாகிறது.

39. ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தின் ப்ரபாவம்

तव स्वाधिष्ठाने हुतवहं अधिष्ठाय निरतं

தமீடே ஸம்வர்தம் ஜநநி மஹதீம் தாம் ச ஸமயாம் |

यदा लोके लोकान् दहति महसि क्रोधकलिते

தயார்த்ரா யா த்ருஷ்டி: சிசிரம் உபசாரம் ரசயதி || 39 ||

தவ ஸ்வாதிஷ்டானே ஹுதவஹம் அதிஷ்டாய நிரதம்

தமீடே ஸம்வர்தம் ஜநநி மஹதீம் தாம் ச ஸமயாம் |

யதா லோகே லோகாந் தஹதி மஹஸி க்ரோதகலிதே

தயார்த்ரா யா த்ருஷ்டி: சிசிரம் உபசாரம் ரசயதி || 39 |

பதவுரை :—

हे जननि - ஹே ஜநநி - ஹே லோகமாதாவான
 பராசக்தியே तव - தவ = உன்ஸம்பந்தமான स्वाधिष्ठाने -
 ஸ்வாதிஷ்டானே = ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் அதாவது எட்டு
 தளத்தோடு கூடின தாமரைப்புஷ்பம்போலொத்த ஸ்தானத்
 தில் உள்ள हुतवह - ஹுதவஹ - அக்னி தத்வத்தை अधिष्ठाय -
 அதிஷ்டாய = அவலப்பித்துக்கொண்டு निरत - நிரதம் =
 எப்பொழுதும் பாஸிக்கிறதான त - தம் = அந்த सवत -
 ஸம்வர்தம் = ப்ரளய காலாக்கனி ஸ்வரூபமான காமேச்வரனை
 यम् महती - மஹதீம் = மகத் சப்தத்தின் பொருளான காரணத்
 தால் மஹா பூஜ்யையான तां-தாம் = அந்த समयं च - ஸமயாம்
 च = ஸமயமத ஸித்தமான பராசக்தியையும் ईडे - ஈடே =
 ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன் यद्दालोके - யதாலோகே = எந்த காமே
 ச்வரனுடைய ஆலோகமாகிய பார்வையான महसि - மஹஸி
 = தேஜஸ்ஸானது कौचकलितेसति-க்ரோதகலிதேஸதி = கோபத்
 தால் வ்யாபரிக்கப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு लोकात् -
 லோகாந் = ஸகல புவனங்களையும் इति सति - தஹதி ஸதி =
 பஸ்மமாகச் செய்துகொண்டுவரும்பொழுது या - யா =
 மணிபூரக சக்ரத்திலுள்ள எந்த பரதேவதையின் ஸம்பந்த
 மான द्याज्ञी - தயார்த்ரா = கருணாம்ருதத்தால் நினைக்கப்பட்ட
 தான इष्टः - த்ருஷ்டி = கடைக்கண் பார்வையானது विशिरं
 उपचारं - சிசிரம் உபசாரம் = சைத்ய உபசாரத்தைச் செய்து
 रचयति - ரசயதி = லோகங்களை எல்லாம் ரக்ஷிக்கிறதோ.

தாற்பார்யம் :—

वायोर्ज्ञः वायोरक्त्रिः

என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து, வாயு தத்வத்திற்குப் பிற்பாடு
 அக்னி தத்வத்திற்கு ஆசிரயமான அஷ்டதள பத்மம் (எட்டுதள
 தாமரைப்பூ) என்ற ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் காமேச்வரன்,
 காமேச்வரி என்ற ஆதி தம்பதிகளின் உபாஸனத்தை இந்த
 ச்லோகத்தில் பகவத்பாதாள் ப்ரதிபாதிக்கின்றார்கள். விராட்புருஷ
 னுடைய சரீரத்திலோ அருணாசலம் என்று சொல்லப்படும்
 திருவண்ணாமலை என்ற க்ஷேத்ரமே ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரம் என்று

அறியவும். அந்த — என்பதும் லோக
 ப்ரஸித்தமானது. ஸ்வாதிஷ்டான — தத்வம்
 தான் விளங்கிவருகிறது. அக்னி ஸ்வரூபமாக ஸம்ஹார கர்த்தா
 வான ருத்ரன் அங்கு விளங்கிவருகிறார். அந்த பரமேச்வரனுக்கு
 ஸம்வர்த்தாக்கினி என்று ப்ரஸித்தமான பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.
 ஸமயா என்று சொல்லப்படும் தேவியானவள் ஜல தத்வத்திற்கு
 ஆதாரமான மணிபூரகத்தில் அதிகமாக வஸிக்கிறவளானாலும்
 அடிக்கடி ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்திற்கு வந்து ஸம்வர்த்தாக்கினி
 என்ற பெயரோடு கூடின காமேச்வரன் என்ற தனது பர்த்தாவோடு
 ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் வஸிப்பதும் உண்டு. அந்த
 தருணத்தை அனுஸரித்து பகவத்பாதாள் இருவர்களையும் சேர்த்தே
 ஆங்கே உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஸ்வாதிஷ்ட
 டான சக்ரத்திலுள்ள ஸம்வர்த்தாக்கினி என்ற காலாக்னி ருத்ர
 னானவன் தனது நெற்றிக்கண்ணை திறந்து பார்க்கும்பொழுதுதான்
 ப, சமயகாலம் என்று சொல்லப்படும். அந்த ஸமயத்தில் இந்த
 காமேச்வரன் கோபத்தை அடைந்து தன்னுடைய பார்வையினால்
 சைவமான தேஜஸ்ஸில் ஸகல ஜகத்தும் பஸ்பமாக ஆகிவிடுகிற
 தானாலும் பரதேவதையானவள் கருணாம்ருதபூரிதமான தன்
 த்ருஷ்டியால் ப்ரஜைகளை சைத்ய உபசாரம் செய்து ஜீவிக்கச்
 செய்கிறாள். சிவபராத்தீதால் பஸ்பிபாவத்தை அடையும்
 ஸிவன் தேவியினுடைய கட்டாஷ்பாதத்தில் உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

हरनेत्राग्नि संघर्षकामसंजीवनौपति:

ஹரநேத்ராக்நி ஸந்தக்தகாம ஸஞ்ஜீவநௌஷதி:

என்று லலிதா ஸஹஸ்ர நாமாவளியிலுள்ள ஒரு நாமாவே இதற்கு
 அத்தாஷ்டியாக ஆகும். ' பரமேச்வரன் நெற்றிக் கண்ணால்
 மன்மதனை எறித்த பிற்பாடு, காமனுடைய தர்மபத்னியான ரதி
 தேவியானவள் பார்வதி பரமேச்வரனுடைய கல்யாண காலத்தில்
 பார்வதியிடம் சரணுகதி யடைந்து தன் பர்த்தாவை ஜீவிக்கச்
 செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில் பரதேவதை
 யானவள் அந்த காமனை மறுபடியும் ஜீவிக்கச் செய்துவிட்டாள் '
 என்று அந்த நாமாவளியின் பொருளாகும். தேவியினுடைய
 கருணையாகிய அம்ருதத்தால் பூரிதமான த்ருஷ்டிக்கு பாத்ரபூதகை
 ஆகிவிட்டால், அந்த மனிதனுக்கு மரணமே இல்லை. அதிலும்
 மணிபூரகசக்ரத்தில் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை யோகிகள்
 ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு, பராம்பிகையினுடைய தயாத்ருஷ்டி
 யினால் பார்க்கப்பட்ட காரணத்தினால்தான் அந்த யோகிகள்
 சிரஞ்ஜீவிகளாக இருந்துவருகிறார்கள். சிரஞ்ஜீவியாகவோ,
 கல்பஜீவியாகவோ ஆவதற்கு இந்த உபாஸனமே முக்யமான
 உபாயமாகும்.

40. மணிபூரக சக்ரத்தின் ப்ரபாவம்

तटित्वन्तं शक्त्या तिमिरपरिपन्थि स्फुरणया

स्फुरन्नानारत्नाभरण परिणद्धेन्द्रधनुषम् ।

तव श्यामं मेघं कमपि मणिपूरैकचरणम्

निषेवे वर्षन्तं हरमिहिर-सं त्रिभुवनम् ॥ ४० ॥

தடித்வந்த்வம் சக்த்யா திமிரபரிபந்திஸ்புரணயா

ஸ்புரந்நாநாரத்னாபரண பரிணத்தேந்த்ர தனுஷம் ।

தவ ச்யாமம் மேகம் கமபி மணிபூரைகசரணம்

நிஷேவே வர்ஷந்தம் ஹரமிஹிரதப்தம் த்ரிபுவநம் ॥40॥

பதவுரை :—

हे भगव न - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே மணிபூரீகசரணம்
- மணிபூரைகசரணம் = மணிபூரகசக்ரத்தையே முக்யமான
க்ரஹமாக உடைத்தானதாயும் திமிரபரிபந்நிஸ்புரணயா - திமிர
பரிபந்திஸ்புரணயா = மணிபூரகசக்ரத்திலுள்ள இருட்டிற்கு
சத்ருவான ப்ரகாசத்தை உடைத்தான சக்த்யா - சக்த்யா =
சக்தி விசேஷத்தால் तटित्वन्तं - தடித்வந்தம் = மின்னலோடு
கூடினதாயும் स्फुरन्नानारत्नाभरणपरिणद्धेन्द्रधनुषम्-ஸ்புரந்நாநாரத்நா
பரணபரிணத்தேந்த்ரதனுஷம் = ப்ரகாசிக்கின்ற அநேகவித
மான ரத்னங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஆபரண விசே
ஷங்களால் புலப்படும் இந்திர தனுஸ்ஸோடு கூடினதாயும்
हरमिहिरसं-ஹரமிஹிரதப்தம் = காலாக்கி ருத்ராகிய ப்ரளய
கால ஸூர்யனால் தபிக்கச் செய்யப்பட்ட த்ரிபுவனம் - த்ரிபுவநம்
= மூன்று லோகத்தையும் वर्षन्तं - வர்ஷந்தம் = அம்ருத வர்ஷத்
தில் குளிர்ச் செய்கிறதாயும் श्यामं - ச்யாமம் = நீலவர்ணமாயும்
कमपि - கமபி = வர்ணிக்க முடியாததாயும் உள்ள तव - தவ =
உன்னுடைய मेघं - மேகம் = மேகஸ்வரூபமான ஸதாசிவ
தத்வத்தை निषेवे - நிஷேவே = ஸேவிக்கின்றேன்.

தா த்பர்யம் :—

ஐலதத்வமாகிய மணிபூரகசக்ரத்தில் பரதேவதையினுடைய ஸ்வரூப த்யானமானது இந்த ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. இந்த சக்ரத்தில் ஆறு தளமுள்ள தாமரைப்புஷ்பம்போல் பாஸித்து வரும் ஸதாசிவ தத்வம் விளங்கிவருகிறது. இந்த ரூபமும் பராசக்தி யினுடைய ஸ்வரூபந்தான். சக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் சிவ ஸ்வரூபம் அடங்கிய தென்றும் ஆங்காங்கு முன்பு சொல்லப்பட்ட டிருக்கின்றது. அந்த ஸ்வரூபத்தை ஒரு மேகமாக வைத்து த்யா னம் செய்ய வேண்டுமாக பரமாசாரியாள் போதிக்கின்றார்கள். மேகமோ, ஸூர்ய கிரணங்களால் தபிக்கச் செய்யப்பட்ட லோகத்தை மழையினால் குளிரச்செய்யும். தேவியினுடைய ஸ்வரூபமான ஸதாசிவ தத்வம் என்ற மேகமும். ப்ரளயகாலத்தில் 100 வருஷம் விடாது காலாக்கி ருத்ரன் என்ற ஸூர்யனால் மூன்று லோகமும் தபிக்கச் செய்யப்படுகிறது என்று புராணங்களில் சொல்லி யிருக்கப்பட்ட நியமத்தை அனுஸரித்து அவ்விதமான தாபத்தையும் நிவர்த்தி செய்கின்றது. அம்ருத வர்ஷத்தால் மூன்று லோகத்தையும் குளிரச்செய்யும் சக்தியுள்ள மகா மேகமென்று த்யேயமான ப்ரக்ருதத்தத்தை அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு தேவியினுடைய ப்ரஸா தத்தால் ஆதி தெய்வீகம், ஆத்யாத்மீகம், ஆதிபௌதீகம், என்ற மூன்று விதமான தாபங்களினின்றும் நிவர்த்தி ஏற்பட்டு ஸுகானு பவம் ஏற்படும். பூர்வபாபகர்மாக்களால் ஏற்படும் வ்யாதிகள் ஆதிதெய்வீகம் என்று சொல்லப்படும். சரீரத்திலுள்ள தாது வைஷ்ணவத்தால் ஏற்படும் வ்யாதிகள் ஆத்யாத்மீகம் என்று சொல் லப்படும். ஐலம், நெருப்பு முதலான பூதங்களால் ஏற்படும் வ்யாதி கள் ஆதிபௌதீகம் என்று சொல்லப்படும். இம்மூன்றுவித தாபங்களையும் தன்னிடம் வராமல் செய்துகொள்ள இச்சிக்கும் ப்ராணிகள் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியின் ஸ்வரூப மாகிய சதாசிவ மேகத்தை த்யானம் செய்துகொள்ள வேண்டும். மேகம் மின்னலோடு கூடினதாக விளங்கிவரும். ஆனால் லோகத் தில் பார்க்கப்படும் மேகத்திலுள்ள மின்னலோ, ஸ்திரமாக இராது. தெரிந்து தெரிந்து மறையும். மணிபூரகசக்ரத்தில் ஸதாசிவ தத்வத் தில் காணப்படும் மின்னலோ ஸ்திரமான மின்னலாகும். இந்த மின்னலுடைய ஸ்தானத்தில்தான் பராசக்தியை அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். மணிபூரகசக்ரமானது தாமிஸரம் (இருட்டு மயம்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கடுமையான இருட்டும், தேவி ஆவிர்பவித்தவுடன் நாசமாகிவிடுகிறது. மணிபூரக சக்ரத்திலுள்ள இருட்டிற்கு சத்ருவான ப்ரகாசத்துடன் கூடியவள் பராசக்தி என்று அறியவும். இதைத்தான்

निसिरपरिपन्थिस्फुरणया शक्त्या

திரபரிபந்திஸ்புரணயா சக்த்யா

என்பது மூலமாக பரமாசாரியாள் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்கள். ஸதாசிவ மேகத்திற்கு, பராசக்தி ஸ்திரமான மின்னலாக பாஸிக் கின்றாள். அங்குள்ள இருட்டானது அழிந்துவிடுகிறது. லோகத்திலுள்ள மேகத்தில் காணப்படும் மின்னலைக்காட்டிலும் ஸதாசிவ மேகத்திலுள்ள பராசக்தி என்ற மின்னலுடைய விசேஷத்தையோ உபாஸகர்கள் அறியக்கூடும். இந்த மின்னலில் 'ஸ்திர நிலை' என்பது முக்ய விசேஷமாகும். இதனால் அக்யான நிவர்த்தியும் த்யானத்தின் பலம் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அதிகமான வர்ஷத்தை வர்ஷிக்கும் ஸமயத்தில் வில் காணப்படும். தங்கமயமாக அவ்வில் பாஸிக்கும். இதை இந்திர தனுஸ் என்று சொல்வார்கள். ஸதாசிவ மேகத்திலும் அதுபோலொத்த வில்லானது காணப்படுகிறது. பராசக்தியான பரதேவதை, ப்ரகாசிக்கின்ற அநேகவிதமான ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட பல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாக இருந்துவருகிறாள். தேவியினுடைய இரண்டு பார்ச்வங்களிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ரத்னமயமான திவ்யமான ஆபரணங்களின் சோபையை கவனிக்கும் பொழுது தேவியினுடைய இடது பாதத்திலிருந்து சிரஸ் வரையிலும் திருஷ்டியைச் செலுத்தி அங்கிருந்து ப்ரதக்ஷிணமாக வலது பாதத்தில் திருஷ்டியைக் கொண்டுவந்தால் அந்த ஆபரண சோபையானது வளைவாகத் தென்படக்கூடுமானதால் அதைப் பார்க்கும்பொழுது ரத்னமயமான மாலைபோல் தோன்றுவதைக் கொண்டும், ஸதாசிவ மேகமானது சக்தி தத்வத்தில் அடங்கியதாலும் ஸதாசிவ மேகத்தில் இந்திர தனுஸ்போல் தேவியின் ஆபரணங்கள் விளங்குகின்றது. லோகத்திலுள்ள மேகத்தில் காணப்படும் இந்திர தனுஸ்ஸானது தங்கமயமாகக் காணப்பட்டாலும் அதிலிருந்து தங்கம் அகப்படாது. ஸதாசிவ மேகத்தில் காணப்படும் இந்திர தனுஸ்ஸோ உண்மையிலேயே ஸ்வர்ண சோபையானதினால் டேற்சொன்னபடி த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸ்வர்ணமாகவும் ரத்னமாகவும் அம்பாள் வர்ஷிக்கின்றாள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவ்விதம் வில்லை த்யானம் செய்வதால் ஸாதகர்களுக்கு லக்ஷமீகடாஷமும் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் மகிமையுள்ள ஸதாசிவ தத்வம் என்ற தேவியினுடைய ஸ்வரூபமாகிய மேகத்தை யாரால்தான் வர்ணிக்க முடியும்! இவ்விதம் மணிபூரகசக்ரத்தில் ஸதாசிவ தத்வத்தை நீருண்டமேகமாகவும் பராசக்தியை மின்னலாகவும் பராசக்தியினுடைய ஆபரண சோபையை இந்திர தனுஸ்ஸாகவும் த்யானம் செய்கிற புண்ய புருஷனுக்கு லக்ஷமீகடாஷம் தாபத்ரய நிவர்த்தி அக்ரூண நிவர்த்தி என்ற முக்யமான அநேக பலன்கள் ஸித்திக்கும்.

41. மூலாதார சக்ரத்தின் மஹிமை

तवाधारे मूले सह समयया लास्यपरया
 नवात्मानं मन्ये नवरस महाताण्डवनटम् ।
 उभाभ्यां एताभ्यां उदयविधिं उद्दिश्य दयया
 सनाथाभ्यां जज्ञे जनकजननीमत् जगदिदम् ॥ ४१ ॥

தவாதாரே மூலே ஸஹஸமயயா லாஸ்யபரயா
 நவாத்மாநம் மந்யே நவரஸ மஹாதாண்டவநடம் ।
 உபாப்யாம் ஏதாப்யாம் உதயவிதிம் உத்திச்ய தயயா
 ஸநாதாப்யாம் ஜக்ஞே ஜநகஜநநீமத் ஜகதிதம் ॥ 41 ॥

பதவுரை : -

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே தவ - தவ =
 உன்னுடைய மூலே ஆதாரே - மூலே ஆதாரே = த்ரிகோண ரூப
 மான மூலாதார சக்ரத்தில் லாச்யபரயா - லாஸ்யபரயா = ந்ருத்
 யம் செய்வதில் தாத்பர்யமுள்ள சமயா - ஸமயா = ஸமயா
 என்ற பெயரோடு கூடின தேவியோடு सह - ஸஹ = கூட நவரச
 महाताण्डवनटम् - நவரஸ மஹாதாண்டவநடம் = ச்ருங்காரம்
 முதலான ஒன்பதுவீதமான ரஸங்களோடு கூடின மேலான
 தாண்டவத்தை அபிநயம் செய்துகொண்டு வருகிற நவாत्मानं -
 நவாத்மாநம் = மஹாபைரவர் என்ற உன் ஸ்வரூபத்தை मन्ये -
 மந்யே = சிந்திக்கின்றேன் इदं - இதம் = இந்த ஜகத் - ஜகத் =
 லோகமானது उदयविधिं - உதயவிதிம் = மறுபடியும் உண்டா
 கிற ப்ரகாரத்தை उद्दिश्य - உத்திச்ய = உத்தேசித்து दयया -
 தயயா = கருணையால் सनाथाभ्यां - ஸநாதாப்யாம் = பரஸ்பரம்
 சேர்ந்துகொண்ட एताभ्यां - ஏதாப்யாம் = இந்த उभाभ्यां -
 உபாப்யாம் = மஹாபைரவர் மஹாபைரவி இருவர்கள்
 मूलमाक जनकजननीमत् - ஜநகஜநநீமத் = தாய் தகப்பனோடு
 கூடினதாக जज्ञे - ஜக்ஞே = உண்டாகிறது.

தா த்பர்யம் :—

ஆறுவிதமான சக்ரங்களுக்குள் மூலாதாரமென்பது முதல் சக்ரமாகும். இந்த சக்ரமோ த்ரிகோண ரூபம். இதில் மஹா பைரவர் என்ற திருநாமத்துடன் ஸதாசிவ தத்வமும் ஸமயா என்ற பெயரால் விளங்கும் ஆனந்தபைரவி என்ற பராசக்தியும், ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்துகொண்டு நர்த்தனம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பது சாஸ்திரத்தின் ஸித்தாந்தமாகும். ஸ்திரீ களால் செய்யப்படும் நர்த்தனத்திற்கு லாஸ்யம் என்றும், புருஷர் களால் செய்யப்படும் நர்த்தனத்திற்கு தாண்டவம் என்றும் பரத சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லாஸ்யம் என்ற நடனத் தில் ஸமயா என்ற ஆநந்த பைரவியானவள் மிகவும் ஸமர்த்தை யாக பாஸித்துவருகிறாள். மஹா பைரவரோ அவ்விதமே தாண்ட வத்தில் ஸமர்த்தராக இருந்துவருகிறார். இந்த நித்ய தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்துகொண்டு நடனம் செய்வதினால் ச்ருங் காரம் முதலான ஒன்பது ரஸங்களும் பெருகிவருகிறது. ச்ருங் காரம், வீரம், ஹாஸ்யம், அத்புதம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம், பயா னகம், கருணை, சாந்தி என்று நவரஸங்கள் உள்ளன. பைரவர் பைரவி இவ்விருவர்களுடைய திவ்ய நடனத்தில் இந்த ஒன்பது விதமான ரஸங்களும் வெளியாகிறது. ஸமயாசாரத்தை அவலம் பித்து, அந்தர்முகாளாக இருந்துகொண்டு, மூலாதாரம் முதல் ப்ரம்மரந்த்ரம் வரையிலும் உள்ள சக்ரங்களில் ஸஞ்சரிக்கும் சக்தி உள்ள ராஜயோகிகளுக்கு இந்த ஒன்பதுவிதமான ரஸானுபவம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஒன்பது விதமான ரஸானுபாவத்தைக் காட்டிலும் பத்தாவதாக பக்தி ரஸம் என்று ஓர் ரஸமானது சொல் லப்படும். இந்த ரஸம் ரொம்பவும் மேலானது. ஆகையால் மூலாதார சக்ரத்தில் ஆநந்த பைரவர், ஆநந்த பைரவீ என்ற நித்ய தம்பதிகளை பரம பக்தியுடன் ப்ராணிகள் அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டியது அவச்யமாகும்.

அதில் ஆநந்தபைரவர், ஆநந்தபைரவீ என்ற இருவர் களையும் ஸமானமான கௌரவத்துடன் த்யானம் செய்வேண்டும். இருவர்களுக்கும் ஐந்துவிதத்தில் ஸமானமான கௌரவத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். இருக்குமிடம், இருப்பு, செய்கை, ஸௌந் தர்யம், பெயர், இந்த ஐந்திலும் ஸமான கௌரவம் இவ்விருவர் களுக்கும் ஏற்படுகிறது. இருக்குமிடம் ஒன்றுதான் என்பது **தவாஹரேமூலே** (தவாதாரேமூலே) என்பதின் மூலம் ஏற்படுகிறது. அவர்களுடைய இருப்போ, அம்பாள் லாஸ்யத்திலும், பைரவர் தாண்டவத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பதே ஆகும். செய்கையோ,

கொண்டது. கோவிலுக்கு எதிரிலுள்ள கமலாலயம் என்னும் திருவடையப் பெரிதனும் பெரிது. இக்கோவிலில நலக்கிரகங்கள் வகைக்காமல் ஒரேவரிசையில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு வேறுநில தலங்களிலும் காணப் பெறுகின்றன. தியாகராஜ சுவாமிக்கு நடக்கும் சாயரட்சைதீபமே ஒருதலி அழகு கொண்டது.

தேவாரப் பெருக்கத்தில் இரண்டாவது திருவார்புறம் திருவார்புறத்து 54 தேவாரப் பதிகங்கள் இருக்கின்றன. அகோடு திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியார்புறம், அகிய பாடல்களும் பெற்ற காரணத்தால் திருவார்புறப் பந்தாசாரமும் பெற்ற தலம் ஆகின்றது. பஞ்ச பாடல்கள் நம்பரம், திருவார்புற இரண்டுக்கும் மட்டுமே இருக்கின்றன.

திருவார்புற தில்லையினும் பழமையானது என அப்பா சுவாமிகள் பெருமத்தேதோடு பாடுவார்.

பிற்புலிண்ட நாயனார், நமிநந்தியடிகள், செருத்துணை நாயனார் தண்டியடிகள், கழற்சிங்கநாயனார் முதலிய அடியார்கள் வீடு பேறடைந்த தலம் திருவார்புறம்.

சம்பந்தர்

அஞ்சும்ஒன்றி ஆறுவீசி நீறுபுசி மேரியில்
குஞ்சியார வந்திசெய்ய அஞ்சலென்றி மன்னுமார்
பஞ்சியாரு மெல்லடிப் பணைத்தகொய்கை நுண்புை -
அஞ்சொலார் அரங்குளடுகரும் அந்தண் ஆரூர் எனபதே.

அப்பர்

பாடகம்சேர் மெல்லடிநல் பாவையாளும்
நியும்போய்ப் பார்த்தனது பலததைக் காண்பான்
வேடனாய் வில்வாங்கி எய்தநாளோ?
விண்ணவர்க்கும் கண்ணவனாய் நின்றநாளோ?
மாடமொடு மாரிகைகள் மல்கு தில்லை
மணிதிகழும் அம்பலத்தே மன்னிக் கூத்தை,
ஆலொள் புகுவதற்கு முன்னோ? பின்னோ?
அணி ஆரூர் கோயிலாக் கொண்டநாளோ?

திற்குச் சென்று, காமேச்வரன் காமேச்வரி என்ற இருவர்களுடைய அகண்டமான ஸ்வரூபத்தை தர்சனம் செய்து பேராணந்தத்தை அடைவதில் அதிகாரியாக ஆகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி வைதிக மார்க்கத்திற்கு விரோதமில்லாமல் உபாஸனம் செய்துவருகிறவர்களுக்கு பராசக்தி, பரமேச்வரன் இவ்விருவர்களுடைய திவ்ய ஸாக்ஷாத்காரமானது ஜீவதசையிலேயேஸித்திக்கக்கூடும். அதனால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற உபாஸனம், நித்ய தம்பதிகளுடைய திவ்ய தர்சனத்திற்கு ஏற்பட்டதாகும்.

42. தேவியின் கிரீட வர்ணனை

गतैर्माणिक्यत्वं गगनमणिभिः सान्द्रघटितम्
किरीटं ते हैमं हिमगिरिसुते कीर्तयति यः।
स नीडे यच्छायाच्छुरणशबलं चन्द्रशकलम्
धनुः शौनासीरं किमिति न निबध्नाति विषणाम्

॥ ४२ ॥

கதைர்மாணிக்யத்வம் ககநமணிபி: ஸாந்த்ரகடிகத்வம்
கிரீடம் தே ஹைமம் ஹிமகிரிஸுதே கீர்தயதி ய: |
ஸ நீடே யச்சாயாச்சுரண ஶபலம் சந்த்ரசகலம்
தநு: ஶௌநாஸீரம் கிமிதி ந நிபத்நாதி திஷ்ணாம் || 42 ||

பதவுரை :—

हे हिमगिरिसुते - ஹே ஹிமகிரிஸுதே = ஹே பர்வத ராஜனின் பெண்ணான பரதேவதே! மாணிக்யத்வம் -- மாணிக்யத்வம் = பலவிதமான ரத்னங்களாகும் தன்மையை ருதீ: - கதை: - அடைந்த ருதீ: - ககநமணிபி: = பன்னிரண்டு ஸூர்யன்களால் சாந்ரகடிகத்வம் = நிபிடமாக இழைக்கப்பட்டதாயும் ஹேமம் - ஹைமம் = தங்கமயமாயும் (உள்ள) தே - தே = உன்னுடைய கிரீடம் - கிரீடம் = கிரீடத்தை ய: - ய: =

எந்த கவியானவன் கீர்தயதி - கீர்தயதி = வர்
 ச: - ஸ: = அந்த வித்வான் நீடே யக்ஷாயாக்ஷுரணாவல் - நீடே யச்சா
 யாச்சுரணாசபலம் = தங்கமயமான கிரீடத்தினுடைய ஸந்தி
 பாகங்களில் வைத்திழைக்கப்பட்ட நவரத்தினங்களுடைய
 சோபையின் ஸம்பந்தத்தால் விசித்திர வர்ணமாயுள்ள
 சந்திரகலம் - சந்திரசகலம் = சந்திரகலையை சௌநா
 ஸீரம் = இந்திரனுடைய கரு: - தரு: = வில் இதி - இதி - என்று
 விஷயம் - திஷணம் = தன் புத்தியை நநிவழாதி - நநிபத்நா திகிம்
 = ஸமாதானம் செய்துகொள்ளமாட்டானா என்ன? (அப்படித்
 தான் தீர்மானித்துக்கொள்வான்),

தாதுபர்யம் :—

சென்ற 41 ச்லோகங்களால் ஸமயாசாரம் என்ற பரமத்த
 வத்தை அனுஸரித்து தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை விசாரித்து
 விட்டு, இந்த ச்லோகம் முதல், ஸமயா என்ற பெயருள்ள பகவதி
 யினுடைய தலையிலுள்ள கிரீடம் முதல் பாதாரவிந்தம்வரை
 வர்ணிக்கின்றார். இந்த ஸ்லோகத்தில் தேவியினுடைய கிரீடம் வர்
 ணிக்கப்படுகிறது.

தேவர்களுக்குள், த்வாதசாதித்யாள் என்று சில வகுப்புண்டு.
 ஒவ்வொரு மாதத்திற்கும் ஒவ்வொரு ஸூர்யன் அதிகார பதவியை
 செலுத்திவருகிறான். இவ்விதம் பன்னிரண்டு மாதத்திற்கும் ஏற்
 பட்ட ஸூர்யனைத்தான் த்வாதசாதித்யாள் என்று சொல்கிறது.
 அவர்களோ, லோகமாதாவான பரதேவதையை உபாஸித்து
 மேன்மையை அடைவதிலேயே பரம உத்ஸாஹத்தோடு கூடிய
 வர்கள். அதிலும், தேவியினுடைய ஸமீபத்திலிருந்து தேவியை
 பூஜிக்க உத்ஸாஹமுள்ளவர்கள். தேவியோ பரப்ரம்ம மஹிஷி
 யானதினால் மிகவும் ரஹஸ்யமான ஸ்தானத்தில் இருக்கவேண்டிய
 நிபந்தனையை அனுஸரித்து அந்தப்புரத்திலேயே இருந்து வரு
 கிறாள். இவ்விதமிருக்கும்பொழுது த்வாதசாதித்யாள் என்ற தேவர்
 கள் புருஷர்களானதினால் தேவியினுடைய ஸாமீப்யத்தை அடைய
 முடியாமல், மிகுந்த வருத்தத்தை அடைந்தார்கள். தூர நின்று
 தேவியை பரோக்ஷமாக உபாஸிப்பதிலோ, அவர்களின் மனம்
 த்ருப்தியடையவில்லை. அதற்காக அவர்கள் மஹா தபஸ்ஸைச்
 செய்து, தபஸ்ஸின் பயனாக எந்த ஸமயத்தில் எந்த ரூபத்தை
 வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளும் சக்தியை அடைந்து

வைநீர்ய கோமேதக புஷ்பராகம் முதலான நவரத்னங்களாக உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டார்கள். இம் ரத்னங்களாக தங்கள் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தவியினுடைய சிரஸ்ஸில் விளங்கிவருகிற தங்கமயமான ம் பட்டுவிளங்கிவருகிறார்கள். அம்பாளுடைய கிரீடத்தில் பாஸித்து வரும் ரத்னங்களை த்வாதசாதித்யாள் என்று அறியவேண்டும். இவ்விதம் மஹிமை தங்கிய பரதேவதையினுடைய கிரீடத்தை எந்த விதவான் வர்ணனை செய்ய ஆரம்பிக்கின்றனோ அந்த விதவான் மேற்சொல்லுகிற ப்ரகாரம் தன் புத்தியை தீர்மானித்து விடுகிறான். தேவியோ சந்த்ரகலாதரை, தேவியினுடைய கிரீடத்தில் வளைவாக அர்த்த சந்த்ரன் பாஸித்து வருகிறான். கிரீடத்தில் இழைக்கப்பட்ட நவரத்னங்களுடைய சோபை சந்த்ர கலையில் ஸம்பந்தப்பட்டு, சந்த்ரகலை விசித்ர வர்ணங்களோடு கூடினதாக விளங்குகிறது. இதைப் பார்க்கும்பொழுது விதவான்கள் இது சந்த்ரகலையல்ல. இந்த்ரனுடைய வில் என்று எண்ணினார்கள். வெளுப்பான சந்த்ரகலையில், கிரீடம் தங்கமயமானதினால், அதனுடைய சோபையும் கிரீடத்தில் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் நவரத்னங்களுடைய சோபையும், சந்த்ரகலையில் ஸம்பந்தப்பட்ட காரணத்தால் சந்த்ரகலையானது விசித்ர வர்ணமுள்ளதாக ஆகிவிட்டது. அக்காரணத்தால் தேவியினுடைய கிரீடத்தை வர்ணிக்க யத்னம் செய்த விதவான்கள், கிரீடத்தில் காணப்பட்ட சந்த்ரகலையை இந்த்ர தனுஸ் என்று எண்ணினார்கள் என்பது ந்யாயமாகும். சந்த்ரகலையை சந்த்ரகலை என்று அறிந்தும், இது இந்த்ர தனுஸ் என்று விதவான்கள் உத்ப்ரேக்ஷை செய்தார்கள். அல்லது சந்த்ரகலையைப் பார்த்து இது சந்த்ரகலையில்லை. இந்த்ர தனுஸ் தான் என்று சந்த்ரகலையை மறைத்துப் பேசினார்கள். அல்லது சந்த்ரகலையைப்பார்த்து இது சந்த்ரகலையா, இந்த்ர தனுஸ்ஸா என்று ஸந்தேகப்பட்டார்கள். அல்லது சந்த்ரகலையைப் பார்த்து சந்த்ரகலைக்கும் மேலானதான இந்த்ர தனுஸ் என்று வெகுமான த்துடன் பேசினார்கள் என்று பலவிதமாக,

चन्द्रशकलं, शौनासीरं धनुः इत धिषणां निबध्नाति

சந்த்ரசகலம், செளநாஸீரம் தநு: இதி திஷணாம் நிபத்நாதி

என்ற பதங்களால் அபிப்ராயங்கள் தோன்றுகின்றன.

இதனால், இந்த ச்லோகத்தில் உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரம், ஸத் தேஹலங்காரம், அபந்ஹவாலங்காரம் அதிசயோக்தி: என்ற அலங்காரம் என்ற ப்ரகாரம் நான்கு விதமான அலங்காரங்கள் அம்பாளுடைய கிரீட வர்ணனை ச்லோகத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. அந்த

கிரீடத்தில் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் ரத்னங்கள் த்வாதசாதித்யாள் என்ற தேவர்கள் என்று சொன்னதினால், அவர்கள் எதிர்பார்த்த ப்ரகாரம் தேவியினுடைய அத்யந்த ஸமீபத்திலிருந்துகொண்டு தேவியை த்யானம் செய்கிறார்கள் என்று வெளியாகிறது. இதனால் தேவர்கள்கூட அம்பிகையினுடைய உபாஸனத்தை ப்ரதானமாக நினைத்து, தனது தேவபாவத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு, ஐடமான ரத்னபாவத்தை அடைந்து தேவியினுடைய ஸமீபத்தில் இருந்துகொண்டு, பரதேவதையை உபாஸித்துவருகிறார்கள் என்று தெரிகிறபடியால், கேவலம் மரண தர்மத்தோடு கூடிய மனிதர்கள் அவச்யம் தேவியினுடைய உபாஸனத்தில் ஈடுபட்டு, ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடையவேண்டும் என்று தெரிகிறது.

43 அம்பாளுடைய கேச ஸமுஹ வர்ணனை

धुनोतु ध्वान्तं नस्तुलितदलितेन्दीवरवनम्
 घनस्निग्धश्लक्ष्णं चिकुरनिकुरुम्बं तव शिवे ।
 यदीयं सौरभ्यं सहजं उपलब्धुं सुमनसो
 वसन्त्यस्मिन् मन्ये वलमथनवाटीविटपिनाम् । ४३॥

துநோது த்வாந்தம் நஸ்துலிததலிதேந்தீவரவநம்
 கந ஸ்நிக்த்ச்லக்ஷணம் சிகுரநிகுரும்பம் தவ சிவே ।
 யதீயம் ஸௌரப்யம் ஸஹஜம் உபலப்தும் ஸுமநஸோ
 வஸந்த்யஸ்மிந் மந்யே வலமதநவாடிவிடபிநாம் । 43 ॥

பதவுரை :—

हे शिवे - ஹே சிவே = ஹே பார்வதி ! तुलितदलितेन्दीवरवन -
 துலிததலிதேந்தீவரவநம் = விகஸித்த (மலர்ந்த) நீலோத்பல
 புஷ்பங்களுடைய கூட்டத்திற்கு ஸமானமாயும் घनस्निग्धश्लक्ष्णं -
 கநஸ்நிக்த்ச்லக்ஷணம் = நிபிடமாயும், பசை உள்ளதாயும்,
 मित्रुत्ववायुமுள்ள तव - தவ = உன்னுடைய चिकुरनिकुरुम्बं -
 சிகுரநிகுரும்பம் = கேசஸமுஹமானது नः - नः = எங்களுடைய
 ध्वान्तं - த்வாந்தம் = உள் இருட்டை धुनोतु - துநோது = போக்
 கடிக்கட்டும் यदीयं - யதீயம் = எந்த கேச ஸமுஹத்திலுள்ள

தாயும் सहज - ஸஹஜம் = இயற்கையாயும் உள்ள सौरभ्य -
ஸௌரப்யம் = வாஸனையை उपलब्ध - உபலப்தும் = தான்
அடைவதற்கு वलमथनवाठीविटपिनाम् - வலமதநவாடிவிடபிநாம்
= தேவேந்த்ரனுடைய உத்யானவனத்தில் விளங்கும் கல்ப
வ்ருக்ஷங்களுடைய सुमनसः - ஸுமநஸः = புஷ்பங்கள் अस्मिन् -
அஸ்மிந் = இந்த கேசபாகத்தில் वसन्ति - வஸந்தி = வஸிக்கின்
றதுகள் इति - இதி = என்று मन्थे - மந்யே = எண்ணுகின்றேன்.

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய கேச ஸமூஹங்களுக்கு நீலோத்பல புஷ்பங்
களுடைய கூட்டத்தையே உதாஹரணமாக எடுத்துக்கொள்ள
வேண்டும். உதாஹரணமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் நீலோத்
பல புஷ்பங்களுடைய கூட்டமும், மலர்ந்ததாகவே இருக்கவேண்
டும். அவைகள்போல் அம்பாளுடைய கேச ஸமூஹங்கள் பாஸி
த்துவருகின்றன. அத்துடன், ஒரு கேசத்திற்கும் மற்றொரு
கேசத்திற்கும் இடையில்லாது நிபிடமாகவும் விளங்கிவருகிறது.
ஸுகந்தமான தைலம் தடவியதுபோல் இயற்கையாகவே பசை
உள்ளதாயும் மருதுவாயும், கேசங்கள் பாஸித்துவருகிறது. இவ்
விதமான கேச ஸமூஹங்களுக்கோ, நல்ல வாஸனையும் இயற்கை
யாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது. புஷ்பங்களுக்குள்ள வாஸனைகள்
தேவியினுடைய கேச ஸமூஹத்தை அண்டி ஸம்பாதித்துக்கொண்
டது என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தேவலோகத்தில்
இந்த்ரனுடைய உத்யான வனத்திலுள்ள கல்ப வ்ருக்ஷங்களு
டைய புஷ்பங்களுக்கு நல்ல வாஸனை ஏற்படுவதற்காகவே, இந்
த்ரனுடைய ஆக்களுையை அனுஸரித்து, அப்புஷ்பங்கள் தேவியி
னுடைய கேச பாகத்தில் வாஸம் செய்கின்றன. தேவியினுடைய
கேச ஸமூஹத்திற்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்ட வாஸனைகளையோ
யாராலும் வர்ணிக்க முடியாது. அபாரமானது. தேவியின் கேச
ஸமூஹத்தில் அப்புஷ்பங்கள் அலங்கரிக்கப்பட்ட காரணத்தால்
தான் கல்பவ்ருக்ஷங்களுடைய புஷ்பங்களுக்கே வாஸனை ஏற்பட்
டது. மற்ற புஷ்பங்களும் புஷ்ப ஜாதியில் கல்ப வ்ருக்ஷங்களுக்கு
ஸமானமானதினால், தேவியினுடைய கேச ஸமூஹத்திலிருந்தும்
வாஸனையை ஸம்பாதித்துவந்த கல்ப வ்ருக்ஷங்களை ஆசிரயித்து,
அவைகளும் கொஞ்சம் வாஸனையை யாசித்துக்கொண்டு வாஸனை
உள்ளதாக விளங்குகின்றது. அஹங்காரத்தால் கல்பவ்ருக்ஷங்
களை யாசிக்காத புஷ்பங்களுக்கு வாஸனையேயில்லை. இந்த
சீலோகத்தால் அம்பாளுடைய கேச ஸமூஹத்திற்கு இயற்கை

யாகவே நல்ல வாஸனை உண்டு புஷ்பத்தின் சேர்க்கையால் இல்லை என்று வெளியாகிறது.

ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயத்தில், ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனும், நக் கீரர் என்ற பரம பக்தரும் விவாதம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸம யத்தில், மீனாக்ஷி பரதேவதையின் கேச ஸமூஹத்திற்கு வாஸனை இயற்கையினாலா, செயற்கையினாலா என்ற விவாதமேற்பட, ஸுந்தரேச்வரர் இயற்கையினால் என்று சொல்ல, நக்கீரர் என்ற பக்தர் மீனாக்ஷியானாலும், அல்லது மற்ற எந்த தேவதையானாலும், கேசஸமூஹத்திற்கு வாஸனை செயற்கையினால்தான் என்று வாதம் செய்த கதையை ஆஸ்திகர்கள் அறியக்கூடும். “ஸௌந்தர்யலஹரி” என்ற இந்த முக்யமான ஸ்தோத்ரத்திற்கு கர்த்தாவான நமது பரமாசார்யாளே ஸாக்ஷாத் கைலாஸவாஸியான பரமேச்வரன் தான் என்பதற்கு இந்த ச்லோகமே அத்தாக்ஷியாகும். பரமேச்வரனே, ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயத்தில், மீனாக்ஷியினுடைய கேசத்திற்கு இயற்கையாகவே வாஸனை என்று வாதித்தார். இங்கு ஆசார்யாளும் **यदीयं सौरभ्यं सहजमुपलब्धुं** (யதீயம் ஸௌரப்யம் ஸஹஜமுபலப்தும்) என்ற வாக்யத்தால் **सहजं** (ஸஹஜம்) என்ற பதத்தால், அம்பாளுடைய கேச ஸமூஹத்திலுள்ள வாஸனை இயற்கை என்று வர்ணிக்கின்றார். ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயத்திலும், இங்கு “ஸௌந்தர்யலஹரி”யிலும் அம்பாளுடைய கேச ஸமூஹத்தின் வாஸனையைப்பற்றி ஒரே விதமாகவே சொல்லியிருக்குங் காரணத்தால் அதே பரமேச்வரன்தான் பரமாசார்யாளர் என்பதற்கு வேறு அத்தாக்ஷியும் வேண்டுமோ! இந்த ச்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்துவருகிற பாஸ்கரராயர் என்ற மஹானுபாவனே, இந்த ச்லோகத்தில் உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரம் என்று எழுதி இருக்கிறார்கள். அதாவது கேச ஸமூஹத்தில் வாஸனை ஏற்படுவதற்காக புஷ்பங்களை தரித்துக் கொள்வதன்னியில், புஷ்பங்களுக்கு வாஸனை கேச ஸமூஹத்தால் ஏற்படுவதென்பது ஸரியல்ல, கேச ஸமூஹத்திற்கு செயற்கையினால்தான் வாஸனை ஏற்பட வேண்டும். இயற்கையினால் இல்லை. கேச ஸமூஹத்தை வர்ணிக்கும்பொழுது அதைப் பெருமையாகச் சொல்வதற்காக க்ரந்த கர்த்தாவான ஆசார்யாளர் அம்பாளுடைய கேசஸமூஹத்தைப் பெருமையாகப் பேசுவதற்கு உத்ப்ரேக்ஷை செய்திருக்கிறார்கள் என்று அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இதை விசாரிக்கும்பொழுது நக்கீரரே பாஸ்கர ராயராக மறுபடியும் அவர் அறிவிப்பாரும் என்றும் தோன்றுகிறது.

த்யேயமான வஸ்துவாகும். இவ்விதம் த்யானம் செய்கிற ஸாதகர் களுடைய யோகக்ஷேமத்தை அம்பாள் தானாகவே வஹிக்கின்றாள். அடையப்படாததான வஸ்துக்களை அடைவது யோகம் என்று சொல்லப்படும். அடையப்பட்ட வஸ்துவை ரக்ஷிப்பதுக்ஷேமம் என்று சொல்லப்படும். யோகம்க்ஷேமம் இரண்டையும் உபாஸகர்களுக்குக் கவலையில்லாமல் தானே வஹிக்கின்றாள். ஸீமந்தஸரணியிலுள்ள ஸிந்தூரத்தை பால ஸூர்யனாக த்யானம் செய்கிறதின்னிறும் ஸாதகர்களுக்கு மோக்ஷஸாதனமான ஞானமும் உதிக்குமென்று தெரிகிறது. கேச பாகங்களை இருளாக வர்ணித்ததிலிருந்தும் அனாதிகால ஸித்தமான அக்ஞானம் ப்ரபலமான தினால், உதித்த ஞானமும் அக்ஞானத்தால் ப்ரபாவத்தை அடைந்ததுபோல் அப்யாஸ காலத்தில் தோன்றிவந்தாலும், காலக்ரமேண, மேற்சொன்னபடி தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் அக்ஞானம் ஒழிந்து, க்ருதார்த்தர்களாக ஆவார்கள். ஸீமந்தஸரணியை ப்ரவாஹத்தின் போக்கு வாய்க்கால் என்று உத்ப்ரேக்ஷை செய்த தினால், உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரமும், ஸிந்தூரத்தை ஸூர்ய கிரணம் என்று சொன்னதினால் ஸம்பாவணையும்; கேச பாகத்தில் இருட்டு என்பதை ஆரோபணம் செய்ததினால், ரூபகாலங்காரமும் இந்த ச்லோகத்தால் பாஸிக்கின்றன. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் தேவியின் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள், தன் குடும்ப விஷயமான யோகக்ஷேமத்திற்கு யாதொரு கவலையும் அடையவேண்டாம். **மானுமண்டலமத்யஸ்தா** (பானுமண்டல மத்யஸ்தா) என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவளியை அனுஸரித்து ஸூர்யமண்டலத்தினுடைய நடுவில் பரதேவதை விளங்கி வருகிற படியால் இவ்விதம் தேவியை த்யானம் செய்துகொண்டு இந்த ச்லோகத்தை ஆவர்த்தி செய்து உபாஸனை செய்கிறவர்கள் ராஜ போகத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்பது ஸித்தம்.

45. அம்பாளுடைய முன் நெற்றி மயிர்களின்
வாணனை

अरालैः स्वाभाव्यात् अलिकलभसश्रीभिः अलकैः

परीतं ते वक्त्रं परिहसति पङ्कुरुहरुचिम् ।

दरस्मेरे यस्मिन् दशनरुचिकिञ्चल्करुचिरे

सुगन्धौ माद्यन्ति स्मरदहनचक्षुः मधुलिहः ॥४५॥

அராலே: ஸ்வபாவ்யாத் அலிகலபஸபூபி: அலகை:

பரீதம் தே வக்த்ரம் பரிஹஸதி பங்கேருஹருசிம் ।

தரஸ்மேரே யஸ்மிந் தசநருசிகிஞ்ஜல்கருசிரே

ஸுகந்தௌ மாத்யந்தி ஸ்மரதஹநசக்ஷு மதுலிஹ:

॥ 45 ॥

பதவுரை :—

ஹே பகவதி - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே ! டர்ஸ்மே -
 தரஸ்மேரே = கொஞ்சம் மலர்ந்ததுபோல் புன்சிரிப்போடு
 கூடினதாயும் ட்ஷநருசிகிஞ்ஜல்கருசிரே - தசநருசிகிஞ்ஜல்கருசிரே
 = பற்களுடைய காந்திகளாகிற கேஸரங்களால் அழகாயும்
 ஸுகந்தௌ - ஸுகந்தௌ = தாமரஸ புஷ்பத்தின் வாஸனையோடு
 கூடினதாயும் உள்ள யஸ்மிந் - யஸ்மின் = யாதொரு முக கமலத்
 தில் ஸ்மரதஹநசக்ஷு மதுலிஹ: - ஸ்மரதஹநசக்ஷு மதுலிஹ: =
 மன்மதனை எரித்த பரமேச்வரனுடைய கண்களாகிய ப்ரமரங்
 கள் மாத்யந்தி - மாத்யந்தி = ஆனந்தத்தை அடைகின்றதோ
 ஸ்வபாவ்யாத் - ஸ்வபாவ்யாத் = இயற்கையிலேயே அராலே: -
 அராலே: = வக்ரமான அலிகலபஸபூபி: - அலிகலபஸபூபி: =
 குட்டி வண்டுகளுடைய சோபையைப்போலொத்த சோபை
 யோடு கூடினதுகளான அலகை: - அலகை: = முன் நெற்றி
 மயிர்களால் பரிதம் - பரீதம் = வ்யாபரிக்கப்பட்ட த் - தே =
 உன்னுடைய த்வக்த்ரம் - தத்வக்த்ரம் = அந்த முகமானது
 பங்கேருஹருசிம் - பங்கேருஹருசிம் = தாமரைப்புஷ்பத்தின்
 காந்தியை பரிஹஸதி - பரிஹஸதி = பரிஹாஸம் செய்கின்றது.

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய நெற்றிக்குச் சமீபத்தில் சிரஸ்ஸில் பாஸிக்
 கும் ஸுகந்தமான கேசங்கள் புஷ்பத்தினுடைய ரஸத்தை
 க்ரஹிக்கும் வண்டுகளுடைய குட்டிபோல் பாஸித்து வருகின்றன.
 அம்பாளுடைய முகமாகிய மலர்ந்த தாமரஸ புஷ்பத்தின் ரஸத்தை
 க்ரஹிக்க வண்டுகளுடைய குட்டிகள் வந்து சூழ்ந்துகொண்டிருக்
 கின்றனவோ என்றும் அதைப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. இவ்
 விதம் வண்டுகளின் குட்டிகளைப்போல் பாஸிக்கின்ற அளகங்
 களால் (முன் நெற்றி மயிர்களால்) வ்யாபரிக்கப்பட்ட

திருத்தலப்பயணம்

அப்பர்

கைஉலாம் மூவிலேவேல் ஏந்தி னாரும்,
கரிகாட்டில் எரியாடும் கடவு ளாரும்,
பைஉலாம் நாகம்கொண்டு ஆட்டு வாரும்,
பரவுவார் பாவங்கள் பாற்று வாரும்,
செய்உலாம் கயல்பாய வயல்கள் சூழ்ந்த
திருப்புன்கூர் மேவிய செல்வ னாரும்,
மெய்எலாம் வெண்ணீறு சண்ணித் தாரும்,
வெண்ணி அமர்ந்து உறைகின்ற விகிர் த னாரே.

166. பூவனார்

புட்பவனேசுரர் - கற்பகவல்லி

அப்பர் : 1.

வழிபட்டநாள் : 11-1-57; 22-6-65

நீடாமங்கலம் இரயில் நிலையத்திற்குத் தென்மேற்கு 2 கல் அளவு, மன்றார்குடிக்குப்போகும் நெடுஞ்சாலையில் பாமணி ஆற்றின் மேல்கரையில் இருக்கிறது.

அப்பர்

அனுச யப்பட்டு அதுஇது என்னுதே
கனிம னத்தொடு கண்களும் நீர்மல்கிப்
புனித னைப்பூவ னாரனைப் போற்றுவார்
மனித ரில்தலை யான மனிதரே.

167. பாதாளீசுரம்

(பாமணி)

சர்ப்புரீசுரர்—அமிருதநாயகி

சம்பந்தர் : 1.

வழிபட்ட நாள் : 5-6-57; 22-6-65

மன்றார்குடி இரயில் நிலையத்தினின்றும் வடக்கே க
ஓற்றரைக்கல் அளவு.

46. தேவியினுடைய நெற்றி வர்ணனை

ललाटं लावण्यद्युतिविमलं आभाति तव यत्
द्वितीयं तन्मन्ये मकुटघटितं चन्द्रशकलम् ।
विपर्यासन्यासात् उभयमपि संभूय च मिथः
सुधालेपस्यूतिः परिणमति राकाहिमकरः ॥ ४६ ॥

லலாடம் லாவண்யத்யுதிவிமலம் ஆபாதி தவ யத்
த்விதீயம் தந்மந்யே மகுடகடிதம் சந்த்ரசகலம் ।
விபர்யாஸந்யாஸாத் உபயமபி ஸம்பூய ச மித:
ஸுதாலேபஸ்யூதி: பரிணமதி ராகாஹிமகர:

॥ 46 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே தவ - தவ =
உன்னுடைய யத் - யத் = யாதொரு லலாடம் - லலாடம் = நெற்றி
யானது லாவண்யத்யுதிவிமலம் - லாவண்யத்யுதிவிமலம் = ஸௌந்தர்ய
மாகிய சந்த்ரிகையினால், அம்ருதமாக அபாதி - ஆபாதி
= நாலாபக்கத்திலும் பாஸித்துவருகிறதோ தத் - தத் =
அதை மகுடघटितं - மகுடகடிதம் = கிரீடத்தில் கட்டி தொங்க
விடப்பட்ட द्वितीयं - த்விதீயம் = இரண்டாவதான चन्द्रशकलं
- சந்த்ரசகலம் = சந்த்ரகலையாக मन्ये - மந்யே = எண்ணு
கிறேன் यस्मात् - யஸ்மாத் = யாதொரு காரணத்தால் उभयमपि
- உபயமபி = இரண்டும் विपर्यासन्यासात् - விபர்யாஸந்யாஸாத்
= திருப்பிவைக்கப்பட்டதினால் मिथः - மித: = ஒன்றுக்
கொன்று संभूय - ஸம்பூய = சேர்ந்து सुधालेपस्यूतिः - ஸுதா
லேபஸ்யூதி: = நிபிடமான அம்ருத ரஸத்தோடு கூடிய च - ச
= அதியற்புதமான राकाहिमकरः - ராகாஹிமகர: = பௌர்ணமி
யிலுள்ள பூர்ணசந்த்ராக परिणमति - பரிணமதி = பரிணமிக்
கின்றதோ.

தாத்தார்யம் :—

உத்தம ஸ்திரீகளுடைய நெற்றியானது இரண்டு பார்ச்வங்களிலும் கொஞ்சம் வளைந்ததாகக் காணப்படும். பரதேவதைக்கும் இவ்விதம் நெற்றி இருக்கிறதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! தேவியினுடைய நெற்றியைப் பார்க்கும்பொழுது கீழ்முகமாக நோக்கியிருக்கும் சந்திர கலையோ என்றும் பாஸிக்கின்றது. நெற்றியிலுள்ள அளவிடமுடியாததான ஸௌந்தர்யமே சந்திரிகையாகவும் விளங்குகிறது. நெற்றியை ஒட்டி சிரஸ்ஸில் அலங்கரிக்கப்பட்ட நவரத்னமயமான கிரீடத்திலோ ஊர்த்வமுகமாக மற்ொரு சந்திரகலை பாஸித்து வருகின்றது. இவ்விதம் கிரீடத்தில் ஓர் சந்திரகலையும், ஸௌந்தர்ய நிதியான நெற்றியில் ஓர் சந்திர கலையுமாக இரண்டு சந்திரகலையை தேவி தரிக்கின்றாளோ என்று தோன்றுகிறது. கிரீடத்தில் விளங்கும் ஊர்த்வமுகமாக சந்திர கலையை அதோமுகமாகத் திருப்பிவைத்து அதோமுகமாக விளங்கி வரும் நெற்றியாகிய சந்திரகலையை, ஊர்த்வமுகமாக பாவித்து இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தால் பெளர்ணமியில் உள்ள பரிபூரண சந்திரன்போல் விளங்கிவரும். அம்ருதரஸத்தால் நிரப்பப்பட்ட சந்திரமண்டலமாக அது விளங்கிவரும் என்பது உபாஸகர்களுக்கு அனுபவஸித்தமானது. நெற்றியாகிய சந்திரகலைக்குள்ள ஸௌந்தர்யம் என்ற சந்திரிகைக்கு ஸமானமான சந்திரிகை கிரீடத்திலுள்ள இயற்கையான சந்திரிகைக்கு இல்லாததால் தானே, கிரீடத்திலுள்ள சந்திரிகையை ஊர்த்வமுகமாகவும், அம் பாளுடைய நெற்றியாகிய சந்திரகலையை அதோ முகமாகவும் இரண்டும் ஒன்றாகச் சேராமல் விளங்கி வருகிறதோ என்றும் தோன்றுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்தால் பூர்ண சந்திரமண்டலம் தான் என்று கவி உத்ப்ரேகைஷ செய்கிறார். இவ்விதம் தேவியினுடைய நெற்றியை அதோமுகமான சந்திரகலையாக த்யானம் செய்கிறவர்கள், மனதைத் தன் வசத்தில் அடக்கக்கூடிய சக்தி உள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள். **चन्द्रमामनसोजातः** (சந்திரமாமநஸோ ஜாத:) என்ற ச்ருதியை அனுஸரித்து மனதிற்கு சந்திரன் அதிர்ஷ்டான தேவதையானதினால், தேவியினுடைய லலாடத்தில் சந்திர கலா த்ருஷ்டியைச் செய்து உபாஸிக்கின்றவர்களுக்கு ஊர்த்வமுகமாயுள்ள சந்திரகலை அதோமுகமாக ஆனதுபோல், ஜீவனுக்கு அடங்காத மனதும் வணங்கி, அவர்களுக்கு ஸ்வாதீனமாக ஆகி விடும். மனதைத் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் க்ருதார்த்தர்களாக ஆவார்கள் என்பதில் ஆகேஷபணையே இல்லை. அத்துடன், இரண்டு சந்திரகலையையும் ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்து வைத்து பூர்ண சந்திரனாக த்யானம் செய்கிறவர்களுடைய விஷயத்

தில் என்றும் பெளர்ணமாவாஸையாகவே இருந்துவரும். அவர்கள் இச்சித்தால், அமாவாஸையிலும் பூர்ண சந்திரனைப் பார்க்கலாம்.

புராதனமான மஹான்களுக்குள் ரத்னகேட தீக்ஷிதர் என்ற வித்வான், வெகு காலங்களுக்குமுன் இப்பாரத பூமியை அலங்கரித்து வந்தார்; அவர் தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தை பரிபூர்ணமாக அடைந்தவர். இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியினுடைய நெற்றியாகிய சந்திரகலையையும், தேவியினுடைய கிரீடத்திலுள்ள சந்திரகலையையும் திருப்பிவைத்து பூர்ணசந்திரனாக பாவனை செய்து உபாஸித்த மஹிமையினால் தேவி ப்ரத்யக்ஷமாகி அவருடைய அபீஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ததாகத் தெரிகிறது. அந்த மஹானுபாவன், வேலூர் நகரத்தை ஆண்டுவந்த சின்ன பொம்பா என்ற அரசனுடைய ஆஸ்தானத்தில் ஸமஸ்தான வித்வானாகவும் இருந்துவந்தார். ராஜனுடன் அமாவாஸை தினத்தில், ஓர் சமயம் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, “இன்று பெளர்ணமி” என்று தவறிப் பேசிவிட்டார். ராஜன் “இன்று அமாவாஸையல்லவா” என்று கேட்டதற்கு “பெளர்ணமி தான்” என்று மறுபடியும் உரைத்துச் சொன்னார். ராஜனுக்கு இதில் நம்பிக்கையே ஏற்படவில்லை. ‘ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு பார்க்கலாம்’ என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் க்ரஹத்திற்கு வந்துவிட்டார். க்ரஹத்தில் வந்து தேவியினிடம் “ராஜனிடம் நான் தவறிப் பேசிவிட்டேன். ராஜ அபராதம் வராது என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேண்டும்” என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு, இந்தச் ச்லோகத்தை த்யானம் செய்து நமஸ்கரித்தார். “பயம் வேண்டாம்” என அம்பாளுடைய உத்தரவும் ஏற்பட்டது. ராஜனும் அஸ்தமனமான காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சூர்யாஸ்தமனத்திற்கு முன்பே, அம்ருதத்தைப் பெருஹவிட்டுக் கொண்டு உதயமான பூர்ண சந்திரமண்டலமும் ராஜனால் காணப்பட்டது. ராஜன் பரமாச்சர்யத்தை அடைந்தான். அந்த வித்வானையும் பெருமானப்படுத்தி தனக்கு மேலான பதவியில் வைத்து, ஆதரித்தான் என்று இதிஹாஸ மூலமாக இக்கதை வெளியாகிறது. இந்த ச்லோகத்தின் பெருமை இவ்வளவுதான் என்று யாராலும் குறிப்பிட முடியாது.

47. அம்பாள் புருவங்களின் வர்ணனை

श्रुवौ भुश्रे किञ्चित् भुवनभयभङ्गव्यसनिनि
त्वदीये नेत्राभ्यां मधुकररुचिभ्यां धृतगुणम् ।
धनुर्मन्ये सव्येतरकर गृहीतं रतिपतेः

प्रकोष्ठे सुष्टौ च स्थगयति निगूढान्तरं उमे ॥ ४७ ॥

ப்ருவௌ புக்ளே கிஞ்சித் புவநபயபங்கவ்ய ஸநிநி
த்வதீயே நேத்ராப்யாம் மதுகரருசிப்யாம் த்ருதகுணம் ।
தனுர்மந்யே ஸவ்யேதரகர க்ருஹீதம் ரதிபதே:
ப்ரகோஷ்டே முஷ்டௌ ச ஸ்தகயதி நிகூடாந்தரமுமே
॥ 47 ॥

பதவுரை :—

भुवनभयभङ्गव्यसनिनि - புவநபயபங்கவ்யஸநிநி = ப்ராணி
களுடைய ஆபத்தைப் போக்கடிக்கும் விஷயத்தில் கவலை
உள்ளவளான ஹே உமே - ஹே உமே = ஹே பார்வதியே த்வதீயே -
த்வதீயே = உன்னுடைய கிञ्चित् - கிஞ்சித் = கொஞ்சம் भुश्रे -
புக்ளே = வளைந்ததான श्रुवौ - ப்ருவௌ = புருவங்களை
मधुकररुचिभ्यां - மதுகரருசிப்யாம் - வண்டுகளுடைய காந்தி
பைப்போலொத்த காந்தியோடு கூடினதான नेत्राभ्यां -
நேத்ராப்யாம் = இரண்டு கண்களால் धृतगुणम् - த்ருதகுணம்
= கட்டப்பட்ட நாண் कयिरौ कूडान्तरं - ரதிபதே: -
ரதிபதே: = மன்மதனுடைய सव्येतरकर गृहीतं - ஸவ்யேதரகர
क्नुह्रीतम् = இடதுகையில் வைத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயும்
अतः - அத: = அக்காரணத்தால் प्रकोष्ठे - ப்ரகோஷ்டே =
முழங்கையிலிருந்து மணிக்கட்டுவரை கையும் सुष्टौ च -
முஷ்டௌ ச = விரல்களுடைய ஸந்தியும் स्थगयति सति -
ஸ்தகயதி ஸதி = மறைத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
निगूढान्तरं - நிகூடாந்தரம் = மறைந்திருக்கும் நடுபாகத்தோடு
कूडयतार्यम् இருக்கிற धनुः - தநு: = வில் इति - இதி = என்று
मन्ये - மந்யே = எண்ணுகின்றேன்.

தா த்பர்யம் :—

எப்பொழுதும் தேவியானவள் லோகத்தில் ஒருவிதமான துர்ப்பிக்ஷமும் ஏற்படக்கூடாதென்ற கவலை உள்ளவளாகவே இருந்து வருகிறாள். ஏதாவது லோகத்திற்கு கெடுதல் வந்தாலும் அதைப் போக்கடிப்பதில் மிகவும் கவலை உள்ளவள். கவலையை அடைந்த மனிதர்களின் புருவங்கள் இரு பார்ச்சவத்திலும் கொஞ்சம் அதோமுகமாகவே காணப்படும். அதிலும் உத்தமஸ்திரீகளுக்கு இது இயற்கையானது. ஜகன்மாதாவான பரதேவதைக்கு இவ்விதம் புருவம் விளங்கிவருகிறதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா ! இரண்டு புருவங்களும் கீழ்முகமாக, நுணிகள் வளைந்து பாஸித்துவரும்பொழுது அதை மன்மதனுடைய வில்லாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. மன்மதனுடைய வில்லிற்கு வண்டுகளின் வரிசையை நாண்கயிருகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. **धनुः पौष्प** (தநு:பௌஷ்பம்) என்ற ச்லோகம் மூலம் இதை அறியலாம். தேவியினுடைய இரண்டு கண்களும் வண்டுகளின் காந்தியைப் போலொத்த காந்தியோடு கூடினதாக விளங்குகின்றன. விசாலமாயும் வண்டுகளின் காந்தியைப்போலொத்த காந்தியோடு பாஸிக்கின்றதுகளாகவும் உள்ள இரண்டு கண்களும், இரண்டு புருவங்களாகிய மன்மதனுடைய வில்லிற்கு, வண்டுகளின் வரிசையாகிய நாண்கயிரோ என்று தோன்றுகிறது. வில்லாளிகள் பாணத்தை ஸந்தானம் செய்யாத காலங்களில் தனது இடது கையில் வில்லை வைத்துக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். இவ்விதமே மன்மதனுக்கும் வழக்கமுண்டு. இடது கையில் தரிக்கப்பட்ட வில்லோ, மணிக்கட்டிலிருந்து முழங்கைவரை கையாலும் ; விரல்களுடைய வரிசைகளாலும் மறைக்கப்பட்ட நடுபாகத்தோடு கூடினதாக இருந்துவரும். வில் வளைவானாலும் நாண்கயிரால் பூட்டப்பட்டு, இடது கையில் நடுப்பாகத்தில் தரிக்கப்பட்டு பிடிக்கப்பட்ட காரணத்தால் நாண்கயிரின் நடுபாகமும் வில்லினுடைய நடுபாகமும் கையால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். அதனால் இரண்டு கண்களுக்கும் நடுவிலுள்ள மூக்கினுடைய நுணியை கவனிக்கும் பொழுது, கண்களாகிய நாண்கயிரின் நடுவை அது மறைப்பது போலும், புருவத்தினுடைய நடுமத்ய பாகமாகிய ப்ருமத்யத்தைக் கவனிக்கும்பொழுது வில்லின் நடுபாகம் மறைந்திருப்பதுபோலும் தோன்றுகிறபடியால், மன்மதன் இடது கையில் வைத்திருக்கும் வில்லாக அம்பாளுடைய புருவம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. அம்பாளுடைய முகத்தில் பாஸிக்கும் இரண்டு புருவங்களையும், ஒரே வில்லாக வைத்து வர்ணிக்க வேண்டும். அப்படியானால், இரண்டு பார்ச்சவங்களிலும் புருவம் வளைந்திருப்பதால், வில்லினுடைய

அக்ரபாகம்போல் பாவிக்கவேண்டும். நடுபாகம் புருவத்தின் நடுபாகத்தால் மறைக்கப்பட்டது போலவும், இரண்டு கண்களும் ஒரே நாண்கயிராக இருப்பதினால் நாண்கயிரின் நடுபாகம் மறைப்பட்டிருப்பதுபோல், மூக்கினால் அதுவும் மறைப்பட்டிருப்பதினால், மன்மதனுடைய இடதுகையில் தரிக்கப்பட்டிருக்கும் வில்தான் அம்பாளுடைய புருவம் என்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய புருவத்தை மன்மதனுடைய வில் உபாஸிக்கின்ற ஸாதகர்களுக்கு காமஜயம் ஏற்படும். புருவ வில்லாக நிருபணஞ் செய்கின்றபடியால், ரூபகாலங்காரம் எ சொல்லப்படும். இரண்டு புருவங்களையும் ஒரு வில்லாக வர்ணிக்கின்றபடியால் த்விவசனமான புருவங்களுக்கும், ஏகவசன வில்லையும் சேர்த்து ப்ரயோகம் செய்யவேண்டும். புருவ வில் என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. விசேஷணம் என்பது நான்கு வகைப்படும். (1) வ்யாவர்த்தக விசேஷணம் (2) உபரஞ்சக விசேஷணம் (3) உபலக்ஷண விசேஷணம் (4) உபாதான விசேஷணம் என்று அந்த நான்கு பிரிவுகளை அறியவும்.

வ்யாவர்த்தக விசேஷணத்திற்கு நிலமான உத்பலத்திற்கு நைல்யம் என்பதை விசேஷணமாகச் சொல்லியிருப்பதே உதாஹரணமாகும். நிலமான உத்பலம் என்பதினால், வெளுப்பு, சீகப்பு முதலிய உத்பலங்களைத் தள்ளுபடி செய்கிறது.

உபரஞ்சக விசேஷணம் என்பது இரண்டு வகைப்படும். ப்ரக்ருதத்தில், புருவங்களை வில்லாக ஆரோபிக்கின்றோம். வில்லை ஆரோப்யம் என்று சொல்லவேண்டும். அதில் ஆரோப யத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற உபரஞ்சக விசேஷணத்தை ஓர் வகையாகவும், ஆரோப்யத்திற்கு விஷயத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட உபரஞ்சக விசேஷணத்தை மற்றொரு வகையாகவும் சொல்லலாம். ஆரோப்யத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட உபரஞ்சக விசேஷணத்திற்கு **मुख चन्द्रः** (முகம் சந்த்ர:) என்பது உதாஹரணமாகும். முகத்தை சந்த்ரென்று ஆரோபிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் முகம் என்பது நபும்ஸக லிங்கமாகும்: சந்த்ரன் புல்லிங்கமாகும். இவ்விதம் லிங்கங்கள் வேறாக இருந்தாலும் முகத்திற்கும் சந்த்ரனுக்கும் விசேஷண விசேஷ்யபாவமானது சொல்லப்படுகிறது. ஆரோப்யத்திற்கு விஷயத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட உபரஞ்சக விசேஷணத்திற்கோ **तिरस्करणः जलदाभवति** (திரஸகரண்ய: ஜலதாபவந்தி) என்பதே உதாஹரணமாகும். அதாவது மேகங்கள் மறைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக ஆகின்றது என்பது அதின்

பொருளாகும். மறைக்கின்ற பதார்த்தமும் மேகமும் ஒரே ஸ்வபாவ முள்ள பதார்த்தமானதினால் ஆரோப்யத்திற்கு விஷயமான மேகத்தை ஸம்பந்தித்து அந்த ப்ரயோகம் ஏற்படுகிறபடியால், ஆரோப்யத்திற்கு விஷயத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற உபரஞ்சக விசேஷணத்திற்கு உதாஹரணமாகும்.

“காக்கையோடு கூடின ’ என்பது உப
லக்ஷண விசேஷணத்திற்கு உதாஹரணமாகும். “ரத்த ஸ்படி
கம்” என்பது உபாதான உதாஹரணமாகும்.

இந்த ஸ்தலங்களில் எந்த இரண்டு பதார்த்தங்களுக்கு விசேஷண விசேஷ்யபாவம் சொல்லுகிறோமோ, அந்த இரண்டு பதார்த்தங்களும் ஸமானமான விபக்தியோடு கூடியதாக இருக்க வேண்டுமென்பதோ, ஸமான லிங்கத்தோடு கூடியதாக இருக்க வேண்டுமென்பதோ என்ற நியமத்திற்கு வ்யபிசாரம் வருகிற படியால் வெவ்வேறு விபக்தி உள்ள பதங்களுக்கும் வெவ்வேறு லிங்கமுள்ள பதங்களுக்கும் விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் ஏற்படலா மென்பது ஸித்தமாகிறது. ஆகையால் தேவ்யினுடைய இரண்டு புருவங்கள் த்வி வசனமானாலும் லீல்லானது ஏக வசனமானாலும் இரண்டு புருவங்களையும் மன்மதனுடைய வில் என்று பாவித்து இரண்டுக்கும் விசேஷண விசேஷ்யபாவ ஸம்பந்தத்தை த்ருடம் செய்துகொண்டு உபாஸிப்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகவே ஆகும்.

48. தேவ்யினுடைய நேத்ரங்களின் வாண்னை

अहः सूते सव्यं तव नयनं अर्कात्मकतया
त्रियामां वामं ते सृजति रजनीनायकतया ।
तृतीया ते दृष्टिः दरदलित हेमाम्बुजरुचिः
समाधत्ते सन्ध्यां दिवसनिशयोः अन्तरचरीम् ॥४८॥

அஹ: ஸூதே ஸவ்யம் தவ நயநம் அர்காத்மகதயா
த்ரியாமாம் வாமம் தே ஸ்ருஜதி ரஜநீநாயகதயா
த்ருதீயா தே த்ருஷ்டி: தரதலித ஹேமாம்புஜருசி:
ஸமாதத்தே ஸந்த்யாம் திவஸநிசயோ: அந்தரசரீம்

॥ 48 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே தே - தே
 = உன்னுடைய சவ்ய - ஸவ்யம் = வலது பக்கத்திலுள்ள
 नयनं - நயநம் = நேத்ரமானது अर्कात्मकतया - அர்காத்மகதயா
 = ஸூர்யபகவானுடைய ஸ்வரூபமானபடியால் अहः - அஹ:
 = பகலை सूते - ஸூதே = உண்டுபண்ணுகிறது, ते - தே =
 உன்னுடைய வாஹ்நயன - வாமம் நயநம் = இடது கண்ணானது
 रजनीनायकतया - ரஜநீநாயகதயா = சந்த்ரனுடைய ஸ்வரூபமாக
 இருக்கிறபடியால் त्रियामां - த்ரியாமாம் = ராத்ரியை सृजति -
 ஸ்ருஜதி = ஸ்ருஷ்டிக்கின்றது ते - தே = உன்னுடைய तृतीया
 - த்ருதீயா = மூன்றாவதான दृष्टिः - த்ரிஷ்டி: = கண்ணானது
 दरदलितहेमाम्पुजरुचिः - தரதலிதஹேமாம்புஜருசி: = கொஞ்சம்
 மலர்ந்த பொன் தாமரைப்பூவின் சோபையைப்போலொத்த
 சோபையை உடைத்தானதாகக்கொண்டு दिवसनिशयो: -
 திவஸநிசயோ: = இராபகலுடைய अन्तरचरीम् - அந்தரசரீம் =
 நடுவில் நடக்கிற सन्ध्यां - ஸந்த்யாம் = கால மாலை ஸந்தியை
 समाधत्ते - ஸமாதத்தே = உண்டுபண்ணுகிறது.

தாத்தபர்யம் :—

பரமேச்வரனோ, ஸூர்யன்; சந்த்ரன், அக்னி, இம்மூவர்
 களையும் நேத்ரங்களாக உடைத்தான காரணத்தால்; த்ரிநேத்ரன்
 என்பது ப்ரஸீத்தமானது. அந்த பரசிவ ஸ்வரூபம், சக்தி ஸ்வரூ
 பத்தில் அடங்கினதென்பதும் முன்பு சொல்லப்பட்டது. இதனால்
 தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும், சிவஸ்வரூபம் வேரில்
 விளங்குகிறான் இகலை

பரமேச்வரன் - சந்த்ரன் - அக்னி என்றும் சாஸ்த்ரங்களால் பர
 மானது. இதனால் அம்பாளே வலது கண்ணால் பகலையும், இடது
 கண்ணால் ராத்ரியையும், மூன்றாவது கண்ணால் ப்ராதக்கால
 ஸந்த்யை ஸாயங்கால ஸந்த்யை என்ற இரண்டு ஸந்த்யா காலத்
 தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றான் என்று தெரிகிறது. அம்பாளுடைய
 நெற்றிக்கண் அக்னி பகவான் என்பதற்கு அதன் சோபையே

அடையாளமாகும். கொஞ்சம் மலர்ந்த பொன் தாமரைப் புஷ்பத்தின் சோபையைப் போலொத்த சோபை அக்கண்ணில் காணப்படுகிறது. பகல் இரவு என்ற காலமானது தினம், பகையும், மாஸம், அயனம், ஸம்வத்ஸரம் முதலான காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. காலத்தையே தன் த்ருஷ்டியினால் ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடிய சக்தியுள்ளவளே பராசக்தி என்று தெரிகிறது. காலத்திற்கும் மூலகாரணமான தேவிக்கு காலத்தால் பரிச்சேதமும் இல்லை என்பது ப்ரஸித்தமாகும். காலத்தால் பரிச்சேதம் என்றால், பிறப்பும் இறப்புமே யாகும். இவ்விதமான பரிச்சேதம் பராசக்திக்கு இல்லை என்று ஏற்படுகிறபடியால், ஜன்ம மரணமற்ற தேவதை தேவி ஒருவளே தான் என்றும் தெரிகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு ம்ருத்யு பயமும் இல்லை. அக்காரணத்தால் மாத்ருகுகழியில் ப்ரவேசமும் இல்லை என்பது ப்ரஸித்தமாகிறது. ப்ராதஸ்ஸந்தி, ஸாயம் ஸந்தி என்ற ஸந்த்யா காலத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் தேவதையானதினால் அதிலும் அந்த ஸந்த்யையை அக்னி ஸ்வரூபமான நெற்றிக் கண்ணால் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றபடியால், அக்னி மூலமாகச் செய்யப்படும் அக்னி ஹோத்ரம் முதலான ஸகல ஸத்கர்மாக்களிலும் பூஜிக்கப்படும் தேவதை பராசக்திதான் என்றும் தெரிகிறது. அதனால்தான் பெரியோர்கள் அக்னியில் ஹோமம் செய்யுங் காலத்தில் ஹோமமந்த்ரத்தினுடைய முடிவில் தேவியினுடைய திருநாமமாகிய **स्वाहा** (ஸ்வாஹா) என்ற நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ஹோமம் செய்கிறார்கள். ஆகையால் சத்கர்மாக்களால் பரதேவதையை ஆராதித்துவரும் பெரியோர்கள் தேவியினுடைய நேத்ரத்தை வர்ணிக்கும் இந்த ச்லோகத்தை சொல்லிக்கொண்டு அம்பாளைத் த்யானம் செய்தால், தான் செய்து வரும் ஸத்கர்மாக்கள் பரம்பரையாக மோகஷ ஸாதனமாயும் ஆகக் கூடும். அதாலும் ஜன்ம மரணமான மஹாரோகத்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகலாம். ஜீவதசையில் நேத்ரரோகம் யாதொன்றும் வராது. இவ்விதமான உபாஸகர்களுடைய குலத்திலேயே யாரும் த்ருஷ்டிஹீனாகப் பிறக்கமாட்டார்கள் என்ற மஹாபலன்கள் இந்த உபாஸனத்தால் தெரிய வருகிறது.

49. தேவியினுடைய த்ருஷ்டியின் வர்ணனை

विश ला कल्याणी स्फुटरुचिः अयोध्या कुवलयैः

कृपाधाराधारा किमपि मधुरा आभोगवतिका ।

अवन्ती दृष्टिस्ते बहुनगर विस्तारविजया

ध्रुवं तत्तन्नाम व्यवहरण योग्या विजयते ॥ ४९ ॥

விசாலா கல்யாணி ஸ்புடருசி: அயோத்யா குவலயை:

க்ருபாதாராதாரா கிமபி மதுரா ஆபோகவதிகா ।

அவந்தீ த்ருஷ்டிஸ்தே பஹுநகர விஸ்தாரவிஜயா

த்ருவம் தத்தந்நாம வ்யவஹரண யோக்யா விஜயதே

॥ 49 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பாரசக்தியே தீ - தே =
உன்னுடைய டிஷ்டி - த்ருஷ்டி: = நேத்ரமானது விசாலா -
விசாலா = விசாலமாயும் கல்யாணி - கல்யாணி = மங்களகர
மாயும் ச்஫ுடருசி: - ஸ்புடருசி: = நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்ற
தாயும் குவலயை: - குவலயை: = நீலோத்பல புஷ்பங்களால்
அயோத்யா - அயோத்யா = யுத்தம் செய்ய சாத்யப்படாததாயும்
கூபாடாரா - க்ருபாதாராதாரா = கருணையாகிய ப்ரவாஹத்
திற்கு ஆதாரமாயும் கிமபிமதுரா - கிமபிமதுரா = சொல்ல
முடியாத அழகோடு கூடினதாயும் ஆபோகவதிகா - ஆபோக
வதிகா = நீலமுள்ளதாயும் அவந்தி - அவந்தி = கருணையால்
பக்தர்களை ரக்ஷிக்கிறதாயும் வஹுநகரவிஸ்தாரவிஜயா - பஹுநகர
விஸ்தாரவிஜயா = அநேக ராஜதானிகள்போல் 'ப்ரகாசிக்கின்
றதாயும் சதி - சதி = இருக்கின்றபடியால் தத்நாமவ்யவஹரணயோ
- தத்தந்நாமவ்யவஹரணயோக்யா = அந்தந்த நகரத்தின்
பெயர்களால் ஏற்பட்ட வ்யவஹார விஷயத்தில் தகுதி
உள்ளதாய் விஜயதே - விஜயதே = ஸர்வோத் க்ருஷ்டமாக
விளங்குகிறது ஧்ரு - த்ருவம் = நிச்சயம்.

தூத்பர்யம் :—

விசாலை, கல்யாணி, அயோத்தி, தாரை, மதுரை, போகவதி, அவந்தீ, விஜயா என்ற எட்டு நகரங்கள் இந்த பூலோகத்தில் ப்ரஸித்தமானது. அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியும் எட்டு விதமாக பாஸிக்கின்றபடியால், அந்தந்த நகரத்தின் பேராலேயே அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியை பரமாசார்யாள் வர்ணிக்கின்றார்கள். உத்தம ஸ்திரீகளுடைய த்ருஷ்டியே இவ்விதம் எட்டு விதமாக பாஸிக்கும். லோகமாதாவான தேவியினுடைய த்ருஷ்டி இவ்விதம் பாஸிக்கிறதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? விசாலா என்ற த்ருஷ்டியானது. உள்ளுக்குள் மலர்ந்த த்ருஷ்டியாகும். அதாவது, பாதிக்கண் மலர்ந்ததாயும், பாதி மூடியதாயும் இருக்கும் த்ருஷ்டியே மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய த்ருஷ்டி, கல்யாணி த்ருஷ்டி என்று சொல்லப்படும். ஆலஸ்யத்தைப் காட்டும் த்ருஷ்டியானது தாரா த்ருஷ்டி என்று சொல்லப்படும். குறுக்குப் பார்வையான த்ருஷ்டி மதுரா த்ருஷ்டி என்று சொல்லப்படும். ஸ்ரீநஹத்தை வெளிக் காட்டும் த்ருஷ்டி போகவதி என்று சொல்லப்படும். தூக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் த்ருஷ்டி அவந்தி என்று சொல்லப்படும். வெள்ளை விழியின் பார்ச்சுவத்தில் கருவிழியை வைத்துப் பார்க்கும் த்ருஷ்டி விஜயா என்று சொல்லப்படும். மன்மத விகாரத்தை ப்ராணிகளுக்கு உண்டுபண்ணும் த்ருஷ்டி அயோத்தியா என்று சொல்லப்படும். இவ்விதம் எட்டு விதமாக பரதேவதையினுடைய த்ருஷ்டி வர்ணிக்கப்படுகிறது. அத்துடன் விசாலமாக இருப்பால் விசாலை என்றும் ஆசிரயித்து ஜனங்களுக்கு மங்களத்தை செய்வதினால் கல்யாணி என்றும், நீலோத்பல புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் அதிக சோபையோடு கூடிக்கொண்டிருப்பதினால் அயோத்தி என்றும், கருணை நிரம்பி இருப்பதினால் தாரா என்றும், மதுரமாக இருப்பதினால் மதுரா என்றும், ஸர்ப்பத்தின் படம் போல் அகண்டும், நீண்டும் இருப்பதினால் போகவதி என்றும் தீன ஜனங்களை ரக்ஷிக்கின்றபடியால் அவந்தி என்றும், அநேக நகரங்களை உள் அடக்கிக்கொண்டு ப்ரதானமான ராஜதானி போல் ப்ரகாசிக்கின்றபடியால் விஜயா என்றும், அம்பாளுடைய த்ருஷ்டி பாஸிக்கின்றபடியால் அந்தந்த பெயருள்ள நகரங்களின் மஹிமை எவைகளோ, அவைகளால் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியும் பூரணமாக நிறைந்திருக்கின்றதென்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. இந்த எட்டு விதமான த்ருஷ்டிகளை எல்லா உத்தம ஸ்திரீகளிடத்திலும் காணலாம். ஆனால், பரதேவதையினிடத்திலோ விசேஷமாகச் சொல்ல வேண்டும். அதாவது எட்டு த்ருஷ்டிகளையும் க்ரமமாக ஸம்க்ஷேபனம், ஆகர்ஷணம், த்ராவணம், உன்மாதநம், வச்யம், உச்சாட

னம், வித்வேஷணம், மாரணம் என்ற கர்மாக்களில் உபயோகப் படுத்தக்கூடியதாக பாஸித்து வருகின்றன.

விஜயா என்ற த்ருஷ்டியினுடைய ஸ்வரூபம் வெள்ளை முழியினுடைய பார்ச்வ பாகத்தில் கருப்புவிழி நின்று பார்க்கும் ஸமயம் என்று சொன்னோம். இந்த த்ருஷ்டிக்கு ஆகேகரம் எனப் பெயர் உண்டு. இந்த த்ருஷ்டியால் எந்த தேசத்தில், ஜகதீச்வரீ நின்று கொண்டு, சத்ருவை மரிக்கச் செய்தானோ அந்த தேசத்திற்குத் தான் விஜயா எனப் பெயர் ஏற்பட்டது. அவ்விதமே எந்த தேசத்தில் நின்று கொண்டு அந்தர் விவாஸ ரூபமான விசாலா என்ற த்ருஷ்டியினால், ஜனஸம்க்ஷோபத்தைச் செய்தானோ, அந்த தேசத்திற்கு விசாலா என்ற பெயரும், எந்த தேசத்தில் நின்றுகொண்டு மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய கல்யாணீ த்ருஷ்டியினால் ஜனங்களை ஆகர்ஷணம் செய்தானோ அந்த தேசத்திற்கு கல்யாணீ நகரம் என்றும், குறுக்குப் பார்வையான அயோத்யா த்ருஷ்டியினால் எந்த தேசத்தில் நின்றுகொண்டு சத்ருவை விரட்டினானோ, அந்த தேசத்திற்கு அயோத்யா என்றும், எந்த தேசத்தில் நின்றுகொண்டு தன்னுடைய ஆலஸ்யத்தைக் காட்டும் தாரா த்ருஷ்டியினால் சத்ரு ஜனங்களை ஸ்தப்தமாகச் செய்தானோ அந்த தேசத்திற்குத் தாரா என்றும், எந்த இடத்தில் நின்றுகொண்டு அழகான த்ருஷ்டியினால் சத்ரு ஜனங்களை வச்யம் செய்தானோ, அந்த தேசத்திற்கு மதுரா என்றும், எந்த தேசத்தில் நின்று கருணா ரஸத்தால் பூரிதமான போகவதீ என்ற த்ருஷ்டியினால் சத்ரு ஜனங்களை உச்சாடனம் செய்தானோ (சத்ருக்களுக்கு மேல் என்ன செய்வது என்று தோன்றாமல் செய்தானோ) அந்த தேசத்திற்கு போகவதீ என்றும், எந்த தேசத்தில் நின்றுகொண்டு முத்தா ரூபமான அவந்தீ த்ருஷ்டியினால் சத்ரு வித்வேஷணம் செய்தானோ, அந்த தேசத்திற்கு அவந்தீ நகரம் என்றும் அம்பாளுடைய திக் விஜயகாலத்தில் அந்தந்த தேசத்தில் அந்தந்த காரியத்தை த்ருஷ்டி மாத்ரத்தால் செய்த சாமர்த்த்யத்தால் அந்தந்த தேசத்திற்கு அந்தந்தப் பெயர்கள் ஏற்பட்டு அப்பெயர்கள் பொருத்தமான பெயர்கள் என்று சொல்லும்படி தேவியினுடைய த்ருஷ்டிகளும் பாஸிக்கிற படியால் பராசத்தியினுடைய த்ருஷ்டியை எட்டு ப்ரகாரமாக வர்ணித்து இவ்விதம் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியை உட்கள் ஸம்க்ஷோபனம், ஆகர்ஷணம் முதலான எட்டுவிதமான க்ரியைகளில் ஸமர்த்தர்களாக ஆகி, எல்லா டம் துடன் விளங்குவார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

50 தேவியினுடைய கடாஷ்ட

வாணனை

कवीनां सन्दर्भस्तवक मकरन्दैक रसिकम्

कटाक्षव्याक्षेप भ्रमर कलभौ कर्णयुगलम् ।

अमुञ्चन्तौ दृष्ट्वा तव नवरसास्वादतरलौ

असूयासंसर्गात् अलिकनयनं किञ्चितरुणम् ॥ ५० ॥

கவீநாம் ஸந்தர்பஸ்தபக மகரந்தைக ரஸிகம்

கடாஷ்டவ்யாக்ஷேப ப்ரமர கலபௌ கர்ணயுகலம் ।

அமுஞ்சந்தௌ த்ருஷ்ட்வா தவ நவரஸாஸ்வாததரலௌ

அஸூயாஸம்ஸர்காத் அலிகநயநம் கிஞ்சிதருணம் ॥50॥

பதவுரை :

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே கவீனாஸந்தர்
 स्तवक मकरन्दैकरसिकम् - கவீநாம் ஸந்தர்பஸ்தபக மகரந்தைக
 रसिकम् = வித்வான்களுடைய சாவ்யரசனையாகிற புஷ்பக்
 கொத்திலுள்ள தேனை அனுபவிப்பதில் முக்கியமான ஆசை
 உள்ள तव - தவ = உன்னுடைய कर्णयुगलं - கர்ணயுகலம் =
 இரண்டு காதுகளையும் अमुञ्चन्तौ - அமுஞ்சந்தௌ = விட்டுப்
 பிரியாமலிருக்கிறதாயும் नवरसास्वादतरलौ - நவரஸாஸ்வாத
 தரலௌ = ச்ருங்காரம் முதலான ஒன்பதுவிதமான ரஸங்களை
 உரிஞ்சிக்குடிப்பதில் ஆசை உள்ளதாயும் இருக்கிற कटाक्षव्याक्षेप
 भ्रमरकलभौ - கடாஷ்டவ்யாக்ஷேப ப்ரமரகலபௌ = கடைக்கண்
 பார்வை என்ற வ்யாஜத்தால் குட்டி வண்டுகள்போல்
 இருக்கிற இரண்டு நேத்ரங்களையும் दृष्ट्वा - த்ருஷ்ட்வா =
 பார்த்து अलिकनयनं - அலிகநயநம் = நெற்றிக்கண்ணானது
 असूयासंसर्गात् - அஸூயாஸம்ஸர்காத் = பேராசையினால் किञ्चित्
 किञ्चित् = கொஞ்சம் अरुणं - அருணம் = சிவப்பாக भवति
 பவதி = ஆகின்றது

தாத்தார்யம் :—

பரதேவதையினுடைய இரண்டு கண்களும் விசாலமாக நீண்டு இருப்பதினால், கடைக்கண்ணால் பார்க்கும்பொழுது, இரண்டு காதுகளையும் தொட்டுக் கொண்டிருக்கின்றதுகளோ என்று தோன்றுகிறது அம்பாளோ மஹாவித்வான்கள் தன்னுடைய தத்வத்தை ப்ரதிபாதனம் செய்ய நிர்மாணம் செய்கிற காவ்யம் முதலான ஸ்தோத்ர ஸமுஹத்திலுள்ள ரசத்தை எப்பொழுதும் இரண்டு காதுகளாலும் பாணம் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். தன் பக்தன் தன்னை ஸ்துதிக்கும் காலத்தில், அந்த ஸ்தோத்ரங்கள் புஷ்பக் கொத்துகள் போல் தோன்றுகிறபடியால், அதிலுள்ள நவ ரஸங்களாகிற மகரந்தத்தை கர்ணம்ருதமாக இருக்கும் காரணத்தால் விடாமல் இரண்டு காதுகளையும் கொடுத்து பக்தர்களுடைய ஸ்தோத்ரங்களை கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இவ்விதம் தேவியினுடைய காதுவழியாகச் செல்லும் கவிகளுடைய காவ்ய ரசனையாகிய புஷ்பக் கொத்துக்களிலுள்ள தேனை அம்பாளுடைய கடைக்கண் வீக்ஷணமாகிய குட்டி வண்டுகள் இரண்டு பக்கத்திலும் தானும் குடிக்க இருந்து வருகிறது. உத்தம ஸ்திரீகளுடைய கடைக்கண் போல, காதுவரையிலும் விசாலமாக இருந்துவரும். தேவியினுடைய விஷயத்தில் இம்மஹிமையை வர்ணிக்கவும் முடியாது. கடைக்கண் இயற்கையிலேயே கருப்பாக இருப்பதினால் கடைக்கண் பார்வையும் கருப்பாகவே தோன்றும். அது கருப்பான வண்டுகளின் குட்டிகள் போலும் தோன்றுகின்றன. வண்டுகளுக்கோ ரசங்களை ஆஸ்வாதனம் செய்வதில் ரொம்பவும் உதவாஹமுண்டு. தேவியினுடைய காதுகள் மூலம் உள் செல்லும் கவிகளுடைய காவ்ய ரசத்தையே தேவியினுடைய கண்களாகிய குட்டி வண்டுகள் விடாது பாணம் செய்கிறது. தேவிக்கோ, மூன்று நேத்ரங்கள் என்று முன் சொல்லப்பட்டது. அதில் இரண்டு நேத்ரங்களுக்குத்தான் தேவியின் காதில் சம்பந்தப்பட்டு முன் சொன்ன பாக்கியம் கிடைக்கின்றது. நெற்றிக் கண்ணுக்கோ காதைத்தொட பாக்கியமில்லாததினால் மற்ற இரண்டு கண்களையும் பார்த்து அஸுலையை கொண்டு கோபத்தால் சிவப்பாக ஆகிவிட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. நெற்றிக்கண் அக்னி ஸ்வரூபமானதினால் இயற்கையிலேயே சிவப்பானது. அது சந்திர ஸூர்யர்களான இரண்டு கண்களுக்குமுள்ள பாக்கியம் தனக்கில்லை என்ற அஸுலையினால்தான் சிவந்திருக்கிறதென்று கவி உத்ப்ரேக்ஷிக்கின்றார். இதனால் பகவதியுடைய நேத்ரம் காதுவரையிலும் ரச்மிகளால் விசாலமாக இருக்கிறதென்று த்வனிக்கின்றது. காதால் பாணம் செய்யவேண்டிய காவ்யரசத்தை நேத்ரங்கள் பாணம் செய்

கிறதென்பது அதிசயோக்தியாக ஆகும். அதனால் தேவியி னுடைய நேத்ரங்கள் கர்ணந்த விஸ்தாரத்துடன் கூடியது என்றதை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு தூரதர்சித்வம் முதலான ஸித்திகள் கைகூடிவரும் என்பது சித்தமாகிறது.

இந்த ச்லோகத்தை த்யானம் செய்யவும்

कर्णान्तव्याप्तनयनां स्फुरद्दिन्दिवरप्रभाम् ।
चन्द्रालंकृतधमिल्लां भवपत्नीं नमाम्यहम् ॥

கர்ணந்தவ்யாப்தநயனாம் ஸ்புரதிந்தீவரப்ரபாம் |
சந்த்ராலம்க்ருததம்மில்லாம் பவபத்நீம் நமாம்யஹம் ||

51. அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியின் மஃ |மை

शिवे शृङ्गारार्द्रा तदितरजने कुत्सनपरा
सरोषा गङ्गायां गिरिशनयने विस्मयवती ।
हराहिभ्यो भीता सरसिरुह सौभाग्यजननी
सखीषु स्मेरा ते मयी जननि दृष्टिः सकरुणा ॥ ५१ ॥

சிவே ச்ருங்காரார்த்ரா ததிதரஜநே குத்ஸனபரா
ஸரோஷா கங்காயாம் கிரிசநயநே விஸ்மயவதீ |
ஹராஹிப்யோ பீதா ஸரஸிருஹ ஸௌபாக்யஜநநீ
ஸகீஷு = ஸ்மேரா தே மயி ஜநநி த்ருஷ்டி: ஸகருணா
|| 51 ||

பதவுரை :—

हे जननि - ஹே ஜநநி = ஹே தேவியே ते - தே = உன்
னுடைய दृष्टिः - த்ருஷ்டி: = த்ருஷ்டியானது शिवे - சிவே =
ஸதாசிவனிடத்தில் शृङ्गारार्द्रा - ச்ருங்காரார்த்ரா = ச்ருங்கார
ரஸத்தால் நனைக்கப்பட்டதாயும் तदितरजने - ததிதரஜநே =
பரமேச்வரனுக்கு வேறான ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய விஷயத்
தில் कुत्सनपरा - குத்ஸனபரா = பீபத்ஸ ரஸத்தோடு கூடின
தாயும் (அதாவது பீபத்ஸ ரஸத்தால் ஏற்படும் ஜுகுப்ஸை

யோடு கூடினதாயும்) गङ्गायां - கங்காயாம் = ஸபத்னீயான கங்காதேவியினிடம் सरोषा-ஸரோஷா = கோபத்தோடு கூடின தாயும் गिरिशयने - கிரிசநயநே = பரமேச்வரனுடைய நெற்றிக்கண்ணில் विस्वयवती - விஸ்வயவதீ = அத்புத ரஸத்தோடு கூடினதாயும் ह्राह्म्यः - ஹராஹிப்ய = பரமேச்வரனுக்கு அலங்காரமாயுள்ள பாம்புகளிடமிருந்து भीता - பீதா = பய ரஸத்தோடு கூடினதாயும் अतः - அதः = அக்காரணத்தால் सरसिह्वा संभाष्यजनो - ஸரஸிஹு ஸௌபாக்யஜநீ = தாம ரஸ புஷ்பத்தினுடைய சிவப்புக்குக் காரணமாயும் (அது போல் சிவந்ததாயும்); வீரரஸத்தோடு கூடினதாயும் सखीपु - ஸகீஷு = ஸகிகளிடம் ह्येरा - ஹேரா = ஹாஸ்ய ரஸத்தோடு கூடினதாயும் मयि - மயி = என்னிடத்தில் सकृणा - ஸகருணா = கருணா ரஸத்தோடு கூடினதாயும் भवति - பவதி = விளங்குகிறது.

தாத்தபர்யம் :—

ச்ருங்காரம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம், அத்புதம், பயானகம், வீரம், ஹாஸ்யம், கருணை என்ற எட்டுவிதமான ரஸங்களும் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில் நிறைந்திருப்பதாக இந்த ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

नान्तं मे निरे रसं - நனாந்தம் மேநிரே ரஸம்

என்ற வாக்கியத்தால் சிலர் சாந்தி ரஸத்தை ரஸமாக ஒப்புக் கொள்ளாத காரணத்தால் கொண்டு, இதை அனுஸரித்து பகவத்பாதாரும் ப்ரக்ருதத்தில் எட்டுவிதமான ரஸங்களை அவலம்பித்து தேவியினுடைய த்ருஷ்டியை வர்ணிக்கிறார்கள். தேவியினுடைய த்ருஷ்டியோ காமேச்வரனைப் பார்க்கும்பொழுது ச்ருங்கார ரஸத்தால் நிரம்பினதாக இருந்து வருகிறது. அதாவது, மன்மதனை எரித்த காமேச்வரனுக்கும் காமவிகாரத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாக விளங்குகிறது. சிவனுக்கு வேருண புருஷர்களைக் கவனிக்கும் பொழுதோ பீபத்ஸ ரஸத்துடன் கூடினதாக இருந்து வருகிறது; அதாவது லஜ்ஜையுள்ளதாக இருந்து வருகிறது. பதிவ்ரதா ஸ்திரீகளுக்கு இது இயற்கையானதே. பரமேச்வரன் கங்கா தேவியை சிரஸ்ஸில் தரித்துவருகிற காரணத்தால் கங்காதேவியானவள் பராசக்திக்கு ஸபத்னீயாக ஆகிறாள். அக்காரணத்தால் கங்கா தேவியை கவனிக்கும்பொழுது ரௌத்ர ரஸத்தோடு கூடினதாக

அம்பாளுடைய த்ருஷ்டி விளங்குகிறது; அதாவது அளவிட முடியாத கோபத்தை தான் அடைந்திருப்பதை த்ருஷ்டியினால் ஸூசிப்பிக்கின்றாள். பரமசிவனுடைய நெற்றிக் கண்ணை கவனித்துப் பார்க்கும் பொழுது தேவியினுடைய த்ருஷ்டியானது அற்புத ரஸத்தால் நிரம்பினதாக விளங்கி வருகிறது. அதாவது 'ஸர்வலோகத்தையும் ஜயித்த மன்மதனை எரித்த கண்ணல்லவா இந்த நெற்றிக் கண்! இது பெரிய ஆச்சர்யத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய கார்யந்தான் அந்த ஸமயத்தில் பரமேச்வரனுடைய வைராக்யத்தை யாராலும் வர்ணிக்க முடியுமா? அவ்வித வைராக்யமுள்ள பரமேச்வரனுக்கு இப்பொழுது தன்னிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் அனுராகமும் அளவிற்குட்படாமலிருக்கிறதே; வைராக்யத்தை அடைந்த புருஷனுக்கு ஸ்திரீகளிடம் அனுராகம் ஏற்படாது. ஒன்றுக் கொன்று விருத்தமான ஸ்வபாவமுள்ள வைராக்யம், அனுராகம் இரண்டும் பரமேச்வரனிடத்தில் சேர்ந்திருப்பது மிகவும் ஆச்சர்யத்தை கொடுக்கக்கூடியதல்லவா' என்று நினைக்கக்கூடியதாக இருப்பதால் பரமேச்வரனுடைய நெற்றிக்கண்ணை பார்க்கும் பொழுது தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில் அற்புத ரஸம் தடனம் செய்கிறது. **गिरिशयने** கிரிசநயனே என்ற இடத்தில் **गिरिशचरिते** கிரிசசரிதே என்ற பாடாந்தரம் காணப்படுகிறது. அந்த பாடத்தை அனுஸரித்து பரமேச்வரன் செய்த த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் என்ற சரித்ரம் இங்கு த்வனிக்கிறது. இதுவும் மிகுந்த ஆச்சர்யத்தைப் பரணிகளுக்கு கொடுக்கக்கூடியதே. பரமேச்வரன் த்ரிபுராஸூரனை ஸம்ஹாரம் செய்யுங்காலத்தில் பூமி ரதமாகவும், சந்தான் ஸூர்ப்பர் இவ்விருவர்களும் ரதத்தின் சக்கரங்களாகவும், மஹாமேய பர்வதம் வில்லாகவும், ஆதிசேஷபகவான் நாணகயோகவும், ரதத்தின் சர்மாகிய ஸூர்ப்ப மண்டலத்திற்குள் பாஸிக்கும் மஹாவிஷ்ணுவே பாணமாகவும், விஷ்ணுவினுடைய நாபி கமலத்தினின்றும் உண்டான ப்ருமமாவே ஸாரதியாகவும், ப்ருமமாஷினுடைய நாங்கு முகங்களிலிருந்தும் உண்டான நான்கு வேதங்களும், குதிரைகளாகவும், வேதங்களாகிற குதிரைகளின் சிரஸ்ஸுகளாகிய உபநிஷத்துக்களில் பரமேச்வரன் உட்கார்ந்துகொண்டு யுத்தம் செய்ததாகவும், ஸ்காந்தம் முதலிய மஹா புராணங்களில் த்ரிபுரஸம்ஹார சரித்ரத்தைப் பற்றி மிகவும் ஆச்சர்யமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை

सौवीं मूर्धिरथः शरासनशिरः सञ्चारि चक्रद्वयम्

चक्रान्तर्निहितशरः तदुदरे सूतः तदास्ये हयाः ।

तेषामेवशिरः पदेषु वसतिः स्वस्येति यस्यधृतम्

देवः चित्रपरिच्छदः सभगवान् कुर्यात्सदामङ्गलम् ॥

மெளர்வீ மூர்த்நிரத: சராஸநசிர: ஸஞ்சாரி சக்ரத்வயம்

சக்ராந்தர் திஹிதச்சர: ததுதரே ஸூத: ததாஸ்யே ஹயா:

தேஷாமேவசிர: பதேஷு வஸதி: ஸ்வஸ்யேதி யஸ்யச்ருதம்

தேவ: சித்ரபரிச்சத: ஸபகவாந் ரூர்யாத்ஸதாமங்களம் ||

என்ற ச்லோகத்தால் ஸ்காந்த மஹாபுராணத்தில் த்ரிபுராஸூர ஸம் ஹார சரித்ர வர்ணனை மேற்கண்டபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சரித்ரத்தை அம்பாள் கவனிக்கும்பொழுது, அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியில் அற்புத ரஸமானது நடனம் செய்கிறது. இவ்விதமே, பரமசிவன் தனது கழுத்தில் ஆபரணம் போல் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸர்பராஜாக்களைப் பார்க்கும்பொழுது தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில் பயரஸம் ஸம்பூர்ணமாக விளங்கி வருகிறது. அவ்விதமே ஸர்ப்பத்தை பார்க்கும்பொழுது, த்ருஷ்டியில் பயரஸம் பாவிப்பதுபோல், வீரரஸமும் விளங்குகிறது. அதை செந்தாமரை புஷ்பத்தின் செளபாக்யத்திற்கு—சிவப்பு வர்ணத்திற்கு—காரணமாக அம்பாளுடைய த்ருஷ்டி விளங்கி வருகிறது என்ற பொருளைப் ப்ரகாசப்படுத்தும் **सरसिंहसौभाग्य जननी** ஸரஸி்ருஹஸௌபாக்ய ஜநநீ என்ற பதத்தால் பரமாசார்யாள் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்கள். ஸர்ப்பங்களைப் பார்க்கும் ஸமயங்களில் அம்பாளுடைய கண்கள் சிவப்பாக பாஸிக்கிறது என்பது வீரரஸத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது. தன் தோழிகளைப் பார்க்கும்பொழுது மந்தஹாஸம் செய்துகொண்டு பார்ப்பதினால் ஹாஸ்யரஸம் வெளியாகிறது. தேவிக்கு கைங்கர்யம் செய்யும் பக்தகோடிகளை கவனிக்கும் பொழுது அம்பாளுடைய கருணா ரஸம் பூர்ணமாக பாஸித்து வருகின்றது. இவ்விதமாக பராம்பிகையினுடைய த்ருஷ்டியானது ச்ருங்காரம் முதலான எட்டு விதமான ரஸங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வருவதை த்யானம் செய்துவரும் உபாஸகர்களை, உபாசனையின் பரிபாக காலத்தில் தேவி கருணா ரஸத்தால் பூரிதமான த்ருஷ்டியினால் கடாஷிக்கக் கூடுமானதினால், அதிலிருந்தும் உபாஸகர்கள் ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யங்களையும் அடைவார்கள். **मैत्रेयैश्च वक्षुषा** மைத்ரேந ஈக்ஷஸ்வசக்ஷுஷா என்ற ந்யாயப்படி மித்ர பாவத்தோடு மஹான் களுடைய கருணா த்ருஷ்டி ப்ரஜைகளிடம் விழ வேண்டுமானால் ப்ரஜைகள் எவ்வளவோ புண்ய கர்மாக்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். அதிலும் அப்பெரியோர்களுக்கும் பூஜ்யையான லோகமாதாவான பராசக்தியினுடைய கருணாத்ருஷ்டியினால் மனிதன் பரிசுத்தனாக வேண்டுமானால் எவ்வளவு பாக்கியத்தைச் செய்திருக்கவேண்டும்! ஆகையால் கருணை நிரம்பிய தேவியினுடைய கடாஷவீக்ஷணம் தன்னிடத்தில் ஏற்படுவதற்கு இந்த ச்லோகமே முக்யமான உபாயமாகும்.

52. அம்பாளுடைய நேத்ர வர்ணனை

गते कर्णाभ्यर्णं गरुत इव पक्ष्माणि दधती

पुरां भेत्तुः चित्तप्रशमरस विद्रावणफले ।

इमे नेत्रे गोत्राधरपति कुलोत्तं सकलिके

तव आकर्णाकृष्ट सरशर विलासं कलयतः ॥ ५२ ॥

கதே கர்ணாப்யர்ணம் கருத இவ பக்ஷமாணி தததீ
புராம் பேத்து: சித்தப்ப்ரசமரஸ வித்ராவணபலே ।
இமே நேத்ரே கோத்ராதரபதி குலோத்தம் ஸகலிகே
தவ ஆகர்ணாக்ருஷ்டஸ்மரசர விலாசம் கலயத: ॥ 52 ॥

பதவுரை :—

हे गोत्राधरपति कुलोत्तंसकलिके-ஹே கோத்ராதரபதி குலோத்
தம் ஸகலிகே = ஹிமவானுடைய வம்சத்தை பரிமளிக்கச்
செய்யும் ஹே பரதேவதையே ! तव - தவ = உன்னுடைய இமே -
இமே = இந்த நெல் - நேத்ரே = இரண்டு நேத்ரங்கள் கர்ணாப்யர்ண -
கர்ணாப்யர்ணம் = காதுகளுடைய ஸம்பத்தை ரதே - கதே =
அடைகின்றதுகள் गरुत इव - கருத இவ - பாணங்களுக்கு இரு
பக்கத்திலும் கட்டப்பட்ட இறக்கைகளைப்போல் पक्ष्माणि -
பக்ஷமாணி = மயிர்களையும் दधती - தததீ = தரிக்கின்றதுகள்
पुरां भेत्तुः - புராம் பேத்து: = த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த பர
மேச்வரனுடைய चित्तप्रशमरस विद्रावणफले - சித்தப்ப்ரசமரஸ வித்
ராவணபலே = மனதிலுள்ள சாந்திரசத்தைப் போக்கடிப்
பதையே ப்ரயோஜனமாக உடைத்தானதுகள் (பரமசிவ
னுடைய மனதிலுள்ள சாந்தி ரஸத்தைப் போக்கடித்து,
ச்ருங்கார ரஸத்தை உண்டு பண்ணக் கூடியதுகள்)
आकर्णाकृष्टसरशरविलासं - ஆகர்ணாக்ருஷ்டஸ்மரசரவிலாஸம் =
காதுவரை இழுக்கப்பட்ட மன்மதனுடைய பாணத்தின்
ஸௌபாக்யத்தை कलयतः - கலயத: = செய்கின்றதுகள்.

यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामायेऽस्य हृदिश्रिताः
अथमर्त्यो अमृतो भवति अत्र ब्रह्म समश्नुते

யதாஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமாயேஸ்ய ஹிருதிசிரிதா:

அதமர்த்யோ அம்ருதோபவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஸ்நுதே |

என்ற சாஸ்த்ரா மூலம், மனதிலுள்ள காமம் துலைந்தால், இந்த ஜீவ தசையிலேயே ப்ரம்மஸாஷாத்த்காரம் ஏற்பட்டு முக்தர்களாக ஆகிறார்கள் என்பது தெரிகிறபடியால், ப்ரக்ருதத்தில் தேவியினுடைய த்ருஷ்டிக்கும் மண்மதனுடைய பாணத்திற்கும் அபேதத்தை அத்யவஸாயம் செய்து கொண்டு பராம்பிகையினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிற புண்ய ஜனங்கள், மோக்ஷத்திற்கு விரோதியான கர்மபாணத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாகி ப்ரம்ம ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கக்கூடிய பாக்யவான்களாக ஆவார்கள்.

53. அம்பாளுடைய நேத்ர ஸௌபாக்ய
வார்ணனை

विभक्तत्रैवर्ण्यं व्यतिकरित लीलाञ्जनतया
विभाति त्वन्नेत्रत्रिनयमिदं ईशानदयिते ।
पुनः स्रष्टुं देवान् द्रुहिणहरिरुद्रान् उपरतान्
रजः सत्त्वं विभ्रत्तम इतिगुणानां त्रयमिव ॥ ५३ ॥

விபக்தத்ரைவார்ண்யம் வ்யதிகரித லீலாஞ்ஜநதயா
விபாதி த்வந்நேத்ரத்ரிதயமிதம் ஈசாநதயிதே |
புந: ஸ்ரஷ்டும் தேவாந் த்ருஹிணஹரிருத்ராந் உபரதாந்
ரஜ: ஸத்வம் பிப்ரத்தம இதிகுணாநாம் த்ரயமிவ || 53 ||

பதவுரை :—

हे ईशानदयिते - ஹே ஈசாநதயிதே = பரமேச்வரனுடைய
ப்ரிய பத்னியான ஹே பரதேவதையே ! व्यतिकरितलीलाञ्जनतया -
வ்யதிகரிதலீலாஞ்ஜநதயா = விளையாட்டுக்காக தரிக்கப்
பட்ட மையோடு கூடிக்கொண்டிருக்கும் காரணத்தால்
विभक्तत्रैवर्ण्यं - விபக்தத்ரைவார்ண்யம் = ஒன்றோடொன்று ஸம்

பந்தப்படாமல் விளங்குகின்ற வெள்ளை, சிவப்பு, கருப்பு என்ற மூன்று வர்ணங்களை உடைத்தான ஐத் - இதம் = இந்த த்வந்நேத்ரத்ரிதயம் = உன்னுடைய மூன்று கண்களும் उपरतान् - உபரதாந் = ப்ரளய காலத்தில் உன்னிடத்தில் லீனமாக ஆன इहिणहरिरुद्रान् - த்ருஹிணஹரிருத்ரான் = ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற தேவாந் - தேவாந் = தேவர் களை पुनः - புநஃ = மறுபடியும் स्रष्टु - ஸ்ரஷ்டும் = ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு रजः - ரஜஃ = ரஜோகுணம் सत्त्व - ஸத்வம் = ஸத்வ குணம் तमः - தமஃ = தமோகுணம் इति - இதி = என்ற गुणानां त्वय - குணநாம்த்ரயம் = மூன்று குணங்களையும் विभ्रदिश - பிப்ர திவ = பரிக்கின்றதுபோல் विभात - விபாதி = விளங்குகின்றது.

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தாலும் அம்பாளுடைய கண்களே வர்ணிக்கப்படுகிறது. தேவிக்கு மூன்று நேத்ரங்கள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது. உத்தம ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய நேத்ரங்களில் ஸூக்ஷ்மமான சிவப்பு ரேகை காணப்படும். பரதேவதையான தேவியினுடைய நேத்ரத்தில், சிவப்புரேகை இருக்கிறதென்பதற்கு ஆக்ஷேபணையே யில்லை. நேத்ரத்தின் குவளங்கள் வெளுப்பென்பது ப்ரசித்தமானது. லீலார்த்தமாக தேவி கண்களில் மையை அலங்காரமாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இது உத்தம ஸ்திரீகளுக்கும் உள்ள அலங்காரமாகும். இதனால் தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படாத கருப்பு, வெளுப்பு, சிவப்பு, இம்மூன்று வர்ணங்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிறது. கருப்பு வர்ணத்தைக் கவனித்தால், தமோகுணமோ என்றும், வெளுப்பு வர்ணத்தைக் கவனித்தால், ஸத்வகுணமோ என்றும், சிவப்பு வர்ணத்தைக் கவனித்தால் ரஜோகுணமோ என்றும் தோன்றுகிறது. ரஜோ குணத்தை உபாதியாக உடைத்தான தேவதையை ப்ரம்மா என்றும், ஸத்வகுணத்தை உபாதியாக உடைத்தான தேவதையை விஷ்ணு என்றும், தமோகுணத்தை உபாதியாக உடைத்தான தேவதையை ருத்ரனுமாக, ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார கர்த்தாக்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். மஹாப்ரளய காலத்தில் லோகமே தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தில் லீனமாகப் போனதினால், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிற ப்ரும்மா, விஷ்ணு ருத்ரன் முதலான தேவர்களுக்கும் உத்யோக

மில்லாமலாகி, அவர்களும் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்திலேயே
லயித்து விடுகிறார்கள். மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டி காலம் வரும்பொழுது
ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலான தேவதைகளை அம்பாள் தன்
த்ருஷ்டி மாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கிறாள் என்பது சாஸ்த்ர மர்யாதை
யாகும்.

सकलभुवनमेतत् स्रष्टुकामायदावम

सृजसिजननिदेवान् विष्णुहृद्वाऽजमुख्यान् ।

स्थितिलयजननं तैः कारयस्यैकरूपा

नखलुतव कथञ्चित् देवि संसारलेशः ॥

ஸகலபுவநமேதத் ஸ்ரஷ்டுகாமாயதாத்வம்

ஸ்ருஜஸிஜநநிதேவாந் விஷ்ணுருத்ராஜமுக்யாந் ।

ஸ்திதிலயஜநநம் தை: காரயஸ்யேகரூபா

நகலுதவ கதம்சித் தேவி ஸம்ஸார லேச: ॥

என்று தேவீ பாகவதத்தில், ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்க அம்
பாளுக்கு இச்சை எப்பொழுது ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுது த்ரி
மூர்த்திகளை அம்பாள் ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும், அவர்களைக்கொண்டு
ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளை அம்பாள் ஆக்ரோபிக்கிறவளா
யும், அதனால் தேவியினிடம் ஸம்ஸார லேசமே ஓட்டாமல்,
கூடஸ்தையாகவும், ஸச்சிதானந்த ரூபினியாகவும் அம்பாள்
பாஸித்து வருகிறாள் என்று வேதங்களே அம்பாளுடைய மஹி
மையை ஸ்தோத்ரம் செய்வதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, இந்த
ச்லோகத்தின் தாற்பர்யமே. இந்த ஸௌந்தர்யலஹரீயிலுள்ள ச்லோ
கத்தில் அடங்கியது அம்பாளுடைய நேத்ரங்களில் உள்ள வர்ணங்
களைக் கவனிக்கும்பொழுது ரஜோகுணம், ஸத்வகுணம், தமோ
குணம் என்ற மூன்று குணங்களை க்ரமமாக உபாதியாக உடைத்
தான, ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரம்மாவையும், ஸ்திதி கர்த்தாவான
விஷ்ணுவையும், சம்ஹார கர்த்தாவான ருத்ரனையும், ஸ்ருஷ்டி
காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்குத்தான் ரஜோகுணம், ஸத்வகுணம்,
தமோகுணம் என்ற மூன்று குணங்களை அம்பாள் நேத்ரங்களில்
தரிக்கின்றனோ என்று தோன்றுகிறது. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்தான்
அம்பாள் நேத்ரத்தில் மை இட்டுக் கொள்வாள் என்றும் த்வனி ஏற்
படுகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய நேத்ர மஹிமையை அறிந்து
தேவியினுடைய ஸ்வரூப த்யானம் செய்கிற ஸாதகர்கள், அஞ்ஜன
ப்ரயோகத்தால், ஸகல லோகங்களையும் தன் வசம் செய்துகொண்டு
தன் இச்சா மாத்ரத்தால் தனக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டி
டிக்கவோ, ரக்ஷிக்கவோ, தனக்கு தேவையில்லாத காலத்தில்
அழிக்கவோ, சக்தி உள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள்.

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச

என்ற சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ர ந்யாயத்தால் தன்னுடைய உப போகாதிகளில், ஈச்வரதுல்யாளாக அந்த உபாஸகர்கள் ஆகிரூர் கள் என்பதும் இதனால் தெரிய வருகிறது.

54 தேவியின் கண்களுடைய மஹிமையின்
வார்களை

पवित्रीकर्तुं नः पशुपतिपराधीनहृदये
दयामित्रैर्नेत्रैः अरुणधवलश्यामरुचिभिः ।
नदः शोणो गङ्गा तपन तनयेतिध्रुवमसुं
त्रायाणां तीर्थानां उपनयसि संभेदमनघम् ॥ ५४ ॥

பவித்ரீகார்தும் ந: பசுபதிபராதீநஹ்ருதயே
தயாமித்ரைர்நேத்ரை: அருணதவலச்யாமருசிபி: ।
நத: சோணே கங்கா தபந தநயேதி த்ருவமும்
த்ரயாணம் தீர்த்தானம் உபநயஸி ஸம்பேதமநகம்
॥ 54 ॥

பதவுரை :—

हे पशुपतिपराधीनहृदये - ஹே பசுபதிபராதீநஹ்ருதயே =
பரமேச்வரனுக்கு அடிமையான மனதோடு கூடின பதிவ்ரதா
சிரோன்மணியான ஹே பரதேவதையே दयामित्रैः - தயா
மித்ரை: = மைத்ரமான கருணம்ருதத்தால் நிறைந்ததாயும்
प्रत्येकं - ப்ரத்யேகம் = ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாமல்
अरुणधवलश्यामरुचिभिः - அருணதவலச்யாமருசிபி: = சிவப்பு,
வெளுப்பு, கருப்பு என்ற வர்ணங்களுடன் கூடின மூன்று வித
மான ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் இருக்கிற नेत्रैः
நேத்ரை: - கண்களால் शोणः नदः - சோண: நத: = சிவப்பு
வர்ணமாயும் மேற்கு திக்கை நோக்கிப் போகிறதாயுமுள்ள
पुरुषरूपमान पुण्य नतियान सोणपत्रा என்ன गङ्गा -
கங்கா = வெளுப்பு வர்ணமாயும் கிழக்கு திக்கை நோக்கிப்

போகிற பாகீரதி என்ன तपनतनया - தபநதநயா = ஸூர்ய
 னுடைய பெண்ணாயும் கருப்பு வர்ணமுள்ளதாயும், கிழக்கு
 திக்கை நோக்கிப் போகும் யமுனை என்ன इति - இதி = என்ற
 त्रयाणां तीर्थानां - த்ரயாணாம் தீர்த்தாநாம் = மூன்று புண்ய
 தீர்த்தங்களுடைய अनघं - அநகம் = பாபத்தை நாசம் செய்
 கிறதான अमु - அமும் = இந்த சமேத் - ஸம்பேதம் = ஸங்க
 மத்தை नः - நः = எங்களை पवित्रीकर्तु - பவித்ரீகர்தும் = பரிசுத்
 தம் செய்து வைப்பதற்கு उपनयसि - உபநயஸி = உண்டு
 பண்ணுகிறாய் என்பது अघं - த்ருவம் = நிச்சயம்.

தாத்தார்யம் :—

இந்தச் சுலோகத்தாலும் தேவியின் கண்களுடைய மஹி
 மையே வர்ணிக்கப்படுகிறது. தேவியினுடைய கண்கள் ஒவ்
 வொன்றிலும் சிவப்பு, கருப்பு, வெளுப்பு வர்ணங்களுள்ள மூன்று
 ரேகைகள் ஒன்றோடொன்று சேராமல் நீளமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயும்
 பாஸித்து வருகின்றன. ஸூக்ஷ்மமாக கவனித்தால் பதிவ்ரதா
 சிரோன்மணிகளுடைய த்ருஷ்டியில் இவ்விதம் காணலாம்.
 தேவியோ பசு என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஸகல ஜீவகோடி
 களுக்கும் நாதான பரமேச்வரன் என்ற தன் பர்த்தாவினிடத்தில்
 தன் மனதை அடிமைப்படுத்திவிட்டாள். பரமசிவனுடைய தீர்
 மானம் எதுவோ அதுதான் தேவியின் மனதுக்கும் சந்தோஷத்தை
 உண்டுபண்ணக்கூடியது. அம்பாள் தானாக தன் மனதினால்
 ஒன்றையும் செய்யமாட்டாள். இவ்விதம் உத்தம பதிவ்ரதையான
 தேவியின் நேத்ரங்களில் முன் சொன்னபடி, மிகவும் ஸூக்ஷ்ம
 மான மூன்று ரேகைகள் காணப்படுகிறதென்பதைச் சொல்லவும்
 வேண்டுமா! இந்த மூன்று ரேகைகளைக் கவனிக்கும்பொழுது
 சோணபத்ரா, கங்கை, யமுனை என்ற மூன்று நதிகளோ என்று
 தோன்றுகிறது. சோணபத்ரா, என்ற நதி மேற்கை நோக்கிச்
 செல்லுகிறது. இந்த நதி புருஷ ஸ்வரூபம் என்று புராணங்களில்
 ப்ரஸித்தமானது. இந்த நதியினுடைய ஜலமோ மணல்களில்
 ஸ்வர்ணத்தின் ஸம்பந்தமிருப்பதினால், தங்கரேக்காக பாஸித்து
 வரும்; அதாவது சிவப்பு நிறமுள்ளதாக இந்த நதியின் ஜலம் ஓடு
 கிறது. ஹிமயமலையில் உற்பத்தியாகி கிழக்கை நோக்கி ஓடுகிற
 கங்கை என்ற ப்ரஸித்தமான புண்ய நதியோ வெளுப்பு வர்ணத்
 துடன் கூடியதென்பது ப்ரஸித்தமானது. கங்கா தீர்த்தம் ஸ்படிகம்
 போல் நிர்மலமாக இருந்துவரும். ஸூர்ய பகவானால் உண்டு
 பண்ணப்பட்ட யமுனையோ, கிழக்கு திக்கை நோக்கி ப்ரவாஹிக்
 கின்றாள். இதன் ஜலம் கருப்பாக இருக்கும். கிழக்கு

நோக்கிச் செல்லுகின்ற, கங்கை, யமுனை இவ்விருவர்களுக்கும் ஸங்கமம் (ஒன்றாகச் சேரும் தன்மை) ஏற்படக்கூடும். ஆகிலும், மேற்கு திக்கை நோக்கிச் செல்லும் சோணபத்ரைக்கு, கங்கை யமுனை இவர்களோடு எப்படி ஸங்கமம் ஏற்படக்கூடும்? தேவியினுடைய த்ருஷ்டியிலோ, சிவப்பாயும், கருப்பாயும், வெளுப்பாயும் மூன்று ரேகைகள் அதிஸூக்ஷ்மமாகக் காணப்படுகிறபடியால், இம்மூன்று ரேகைகளையும் சோணபத்ரா, கங்கை, யமுனை என்ற மூன்று நதிகளாகக் கவி உத்ப்ரேக்ஷிக்கின்றார். பக்த ஜனங்கள் அறியாமையால் ஏதாவது துராசாரத்தை அனுஷ்டித்து விட்டாலும், அவர்களுடைய பாபத்தைப் போக்கடித்து பரிசுத்தமாகச் செய்வதற்கு முன் சொன்ன மூன்று நதிகளையும் ஸந்திக்கும்படி தன்னுடைய த்ருஷ்டியில் ரேகை என்ற வ்யாஜத்தால் ப்ரகாசப்படுத்துகின்றனவோ என்று நினைக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதாவது, முன்சொன்ன மூன்று நதிகள் ஒன்றொன்றும் ஸுராபாளம், ஸ்வர்ணஸ்தேயம், ப்ரம்மஹத்தி குருதல்பகமனம், தத்ஸம்ஸர்கம் என்ற ஐந்து விதமான மஹா பாபங்களைச் செய்தவர்களையும் பாபத்தினின்றும் விழுத்தர்களாகச் செய்து பரிசுத்தம் செய்து வைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. மூன்றும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால், அதின் மஹிமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்தில், கங்கை, யமுனை இவ்விருண்டு நதிகளின் ஸங்கமத்தைதான் காணலாம். கங்கை, யமுனை, சோணபத்ரா இம்மூன்று நதிகளுடைய ஸங்கமத்தையும் தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில்தான் காணமுடியும். தேவியினுடைய கடாஷத்தால் பார்க்கப்பட்ட உபாஸகர்கள் மஹா பரிசுத்தர்கள் என்பது ஸித்தமும். இவ்விதமாக தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள், அக்ஞானத்தால் செய்யப்பட்ட ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விழுத்தர்களாக ஆவார்கள்.

55. வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத
அம்பாளின் த்ருஷ்டி வர்ணனை

निमेषोन्मेषाभ्यां प्रलयमुदयं याति जगती

तवेत्याहुः सन्तो धरणिधरराजन्यतनये ।

त्वदुन्मेषाज्जातं जगदिदमशेषं प्रलयतः

परित्रातुं शङ्गे परिहृतनिमेषास्तव दृशः ॥ ५५

श्री राजराजेश्वरी

நிமேஷோந்மேஷாப்யாம் ப்ரலயமுதயம் யாதி ஜகதீ
 தவேத்யாஹு: ஸந்தோ தரணிதரராஜந்யதநயே |
 த்வதுந்மேஷாஜ்ஜாதம் ஜகதிதமசேஷம் ப்ரலயத:
 பரித்ராதும் சங்கே பரிஹ்ருதநிமேஷாஸ்தவ த்ருச:

|| 55 ||

பதவுரை:—

हे धरणिधरराजस्यतनये - ஹே தரணிதரராஜந்யதநயே =
 பர்வதராஜனா ஹிமாலயத்தின் புத்ரியான ஹே பரதேவ
 தையே! तव - தவ = உன்னுடைய निमेषोन्मेषाभ्यां - நிமே
 ஷோந்மேஷாப்யாம் = கண்ணை மூடுவது, திறப்பது இவை
 களிலிருந்தும் जगती - ஜகதீ = லோகமானது प्रलयं - ப்ரலயம்
 = நாசத்தையும் उदयं - உதயம் = ஸ்ருஷ்டியையும் याति -
 யாதி = அடைகின்றது इति - இதி = என்று सन्तः - ஸந்த: =
 த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வாதிகளான வித்வான்கள் आहुः -
 ஆஹு: = சொல்லுகிறார்கள் अतः - அத: = ஆகையினால்
 स्वदुष्मेधात् - த்வதுந்மேஷாத் = தாங்கள் கண்ணைத் திறந்த
 தினால் जातं - ஜாதம் = உண்டான इदं - இதம் = இந்த
 अशेषं - அசேஷம் = ஸமஸ்தமான जगत् - ஜகத் = லோகத்தை
 प्रलयतः - ப்ரலயத: = நாசத்திலிருந்தும் परित्रातुं - பரித்ராதும்
 = ரக்ஷிப்பதற்கு तव - தவ = உன்னுடைய वशः - த்ருச: =
 கண்கள் परिहतनिमेषाः - பரிஹ்ருதநிமேஷா: = நிமேஷமில்லா
 மலே (இமைக்கொட்டில்லாமலே) இருக்கின்றதுகள் என்று
 शङ्के - சங்கே = எண்ணுகிறேன்.

தாற்பார்யம் :—

நமது சாஸ்த்ரத்தில், அதிலும் வேதாந்தத்தில், த்ருஷ்டி,
 ஸ்ருஷ்டி வாதம் என்று ஓர் சித்தாந்தம் உண்டு.
 பகவத்பாதாநுடைய ஸித்தாந்தமாகும். அதாவது, கண் திறக்கப்
 படும்பொழுது லோகம் காணப்படுகின்றது; கண் மூடினால் லோகம்
 காணப்படுவதில்லை. இது ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அனுபவசித்த
 மானது. இதனால் கண் திறக்கப்படும்பொழுது லோகத்திற்கு
 ஸ்ருஷ்டியும், கண் மூடப்படும்பொழுது லோகத்திற்கு நாசமும் ஏற்
 படுவதேதான் த்ருஷ்டி, ஸ்ருஷ்டி வாதத்தின் பொருளாகும்.
 இதைப் ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய வ்யஷ்டியான த்ருஷ்டியில்

ஸமந்வயப்படுத்த முடியாதென்று நினைத்து, ஸமஷ்டி த்ருஷ்டியான பரதேவதையினுடைய த்ருஷ்டியில் பொருத்தமாகிறதென்று நினைத்து, தேவியினுடைய த்ருஷ்டியில் த்ருஷ்டி, ஸ்ருஷ்டி வாதத்தை உபயோகப்படுத்தி, அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியின் மஹிமை, வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதது என்று வர்ணிக் கிருர்கள். “பர்வத ராஜனுடைய புத்ரி” என்று ஸம்போதனம் செய்து அம்பாளை ஆசார்யாள் அழைக்கின்றார். இதனால் “ஹே தாயே ! நீ பர்வதராஜனுக்குப் பெண் என்ற வ்யாஜத்தால் உப தேசித்த ரஹஸ்யங்களில், இந்த த்ருஷ்டி, சிருஷ்டி வாதமும் ஒரு தத்வமாக ஆகும். அதிலிருந்தும் நான் தெரிந்து கொண்டுதான் உன்னுடைய த்ருஷ்டியின் மஹிமையைச் சொல்கிறேனே தவிர, நானாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. உன்னுடைய நேத்ரங்களை நீ திறக்கும்பொழுது லோகம் உண்டாகிறது; மூடும்பொழுது லோகம் நசிக்கிறது. இதனால் லோகம் எப்பொழுதும் ஸௌபாக்யத்துடன் விளங்கவேண்டும் என்று நினைத்துத்தானே உன் கண்களை நீ மூடாமலே இருந்து வருகிறாய்” என்று பரமாசார்யாள் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள். பொதுவாகவே தேவதைகளுடைய கண்கள் எப் பொழுதும் திறந்துதான் இருக்கும். அதிலும் ஸகல தேவதை களும் எந்த பரதேவதையினுடைய விபூதிகளோ அந்த பரதேவ தையினுடைய த்ருஷ்டிக்கு நிமேஷம் (மூடுதல்) என்பது கிடை யாது என்பது அனுபவஸித்தமல்லவா? இவ்விதம் தேவீ தன் கண்களை இமைக்கொட்டாமலிருந்து வருவதும் ஜகத்தினுடைய ஸ்திதியின் பொருட்டுத்தான். ச்ருதிகளோ ஜகத்தை த்ருஷ்டி, ஸ்ருஷ்டி வாதத்தை அனுஸரித்து நச்வரம் என்று சொல்லுகின் றன. தேவியினுடைய த்ருஷ்டி நிமேஷமில்லாதிருப்பதினால், ச்ருதிகளால் போதிக்கப்பட்ட ஸித்தாந்தத்தையும் தேவி மாற்று கிறாளோ என்று தோன்றுகிறது. தேவியின் த்ருஷ்டிக்கு நிமேஷம் ஏற்பட்டாலல்லவா ஜகத்திற்கு ப்ரளய மேற்படக்கூடும். ஜகத்தை நாசமாக்காமல் ரக்ஷிக்க, முன்சொன்னபடி கண்களை மூடாமலே தேவி இருந்து வருவது அவளுடைய பரம கருணையை வெளிப் படுத்துகிறது. தேவியின் கண்கள் மூடப்பட்டால் இந்த லோகமே நசித்துவிடும் என்று அறிந்த மனிதன் அம்பாளை உபாஸிக்காம லிருக்க ந்யாயமில்லை. இவ்விதம் தேவியினுடைய த்ருஷ்டிக்கு உன்மேஷமாத்ரத்தால் ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடிய சக்தியும், நிமேஷ மாத்ரத்தால் ஸம்ஹரிக்கக்கூடிய சக்தியும் இருக்குமேயானால் அந்த த்ருஷ்டியினுடைய மஹிமையை யாரால் தான் வர்ணிக்க முடியும். எந்த பக்தனிடம் அந்த த்ருஷ்டியானது நிமேஷமில்லாமலே விழுகிறதோ, அவனுடைய ஸௌபாக்யமும் மேன்மேலும் வருத்தியாகிக் கொண்டுதான் வரும். ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாமாவளியிலும்

ऽन्मेषनिमषात्पन्न विपन्नभुवनावली
உந்மேஷநிமேஷோத்பந்ந விபந்நபுவனாவளி

என்ற நாமாவினால், அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியின் மஹிமை வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பரமாசார்யாளும் இங்கு அம்பாளுடைய த்ருஷ்டியை வர்ணிப்பதிலும், இதே மூலமாகும். இவ்விதம் தேவியின் த்ருஷ்டியின் மஹிமையைத் தெரிந்து கொண்டு தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார சக்தியோடு கூடினவர்களாக ஆவார்கள்.

56. தேவியினுடைய கண்களின் ஸௌபாக்யமே
இந்த ச்லோகத்தாலும் வர்ணிக்கப்படுகிறது

तवापर्णे कर्णेजपनयनपैशुन्यचकिता

निलीयन्ते तोये नियतमनिमेषाः शफरिकाः ।

इयं च श्रीर्वद्धच्छदफुटकवाटं कुवलयं

जहाति प्रत्यूषे निशि च विघटय्य प्रविशति ॥ ५६ ॥

தவாபர்ணே கர்ணேஜபநயநபைசுந்யசகிதா

நிலீயந்தே தோயே நியதமநிமேஷா: சபரிகா: ।

இயம் ச ஸ்ரீர்பத்தச்சதபுடகவாடம் குவலயம்

ஜஹாதி ப்ரத்யூஷே நிசி ச விகடய்ய ப்ரவிசதி ॥56॥

பதவுரை :—

हे अपर्णे - ஹே அபர்ணே = ஹே பார்வதியே! तव - தவ = உன்னுடைய कर्णेजपनयनपैशुन्यचकिता: - கர்ணேஜபநயநபைசுந்யசகிதா: = காதுகளுடைய ஸமீபம் சென்று ரஹஸ்யமாகக் கோழிச் சொல்லிக்கொடுக்கிற நேத்ரங்களினின்றும் பயத்தோடு கூடினதாயும் अत एव - அத ஏவ = அக்காரணத்தால் अनिमेषा: - அநிமேஷா: = இமைக்கொட்டில்லாததாயுமிருக்கிற शफरिका: - சபரிகா: = பெண் மீன்கள் तोये - தோயே

= ஜலத்தில் நிலியந்தே - நிலீயந்தே = மறைந்து கொள்கின்ற
 றன நியத - நியதம் = நிச்சயந்தான் இய - இயம் = இந்த
 ஶீஷ - ஶ்ரீச்ச = கண்களிலுள்ள லக்ஷ்மி தேவியும் வஜ்ரஹஸ்தி
 கவாட் - பத்தச்சதபுடகவாடம் = தளங்களாகிய கதவுகளால்
 மூடப்பட்ட சுவரம் - சுவலயம் = நீலோத்பல புஷ்பத்தை
 மய்யே - ப்ரத்யூஷே = ப்ராதக்காலத்தில் ஜஹதி - ஜஹாதி =
 விட்டுவிடுகிறது நிசி - நிசி = இரவில் வ்யரய - விகடய்ய =
 திறந்து கொண்டு மவிசதிச - ப்ரவிசதிச = ப்ரவேசிக்கவும்
 ப்ரவேசிக்கின்றது.

தாத்தபர்யம் :—

உத்தம ஸ்திரீகளுடைய கண்களுக்கு நீலோத்பல புஷ்பத்
 தையும், பெண் மீன்களையும் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கவிகள் வர்ணிக்
 கின்ற வழக்கமுண்டு. இதை அனுசரித்து ப்ராக்ருதத்தில் பர
 தேவதையின் நேத்ர ஸௌக்கியமானது மிகவும் மஹிமை தங்கி
 யது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதிலும் இந்த ச்லோகமானது,
 ஹாலாஸ்ய க்ஷேத்ரமென்றும் மதுராபுரிக்கு ஈச்வரியான ஶ்ரீமீனாக்ஷி
 தேவியினிடம்தான் பொருத்தமாக அந்வயிக்கப்படும். அந்த
 க்ஷேத்ரத்தில், பரமசிவனுடைய சூலாயுதத்தால் பூமியில் குத்தப்
 பட்டு, அண்டகடாகத்திற்கு வெளியிலுள்ள பஞ்சிகரணம் செய்யப்
 படாததான ஜலமானது மேல் கொப்பளித்து பரிபூர்ணமாக விளங்கி
 வரும் ஸ்வர்ண பத்மினி என்ற புஷ்கரணியில் ஒரு மத்ஸ்யங்கூட
 காணப்படுவதில்லை என்பது ஸர்வஜ்ஞ ப்ரஸித்தமானது. முன்
 ச்லோகத்திலோ, ஜகதீச்வரியினுடைய கண்கள் மூடப்படாமல்
 திறந்தே இருந்து வருகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. கண்கள்
 மூடினால் லோகத்திற்கு ஸம்ஹாரம் ஏற்பட்டுவிடுமென்ற பயத்தால்,
 ஜகத்கை ரக்ஷிப்பதற்கு, கண்களை மூடாமலே எப்பொழுதும் தேவி
 தனது கண்களை திறந்து கொண்டே இருக்கிறாள். இது தேவர்
 களுக்கே ஸ்வபாவமானது. பெண் மீன்களும் கண்களை இமை
 கொட்டாமலிருந்து வரும் மீனாக்ஷி பரதேவதையினுடைய கண்
 களில் இமைக்கொட்டில்லாமலிருப்பதுபோல், பெண் மீன்களின்
 கண்களிலும் இமைக்கொட்டில்லாமலிருப்பது ரொம்பவும் அனுசீதம்
 என்று மீனாக்ஷி தேவியினுடைய கண்களுக்குத் தோன்றி, மீனாக்
 க்ஷிக்கு ஸமானமாக பெண் மீன்கள் எப்படிவரும் என்பதை,
 மீனாக்ஷியினிடம் ரஹஸ்யமாகச் சொல்லி; இப்பெண் மீன்களை

ஸம்ஹரிக்கும்படிச் சொல்லவேண்டும் என்று ரகஸ்யமாகக் கோழிச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு தேவியின் கண்கள் காதைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கிறதனாலோ என்று தோன்றுகிறது. “நம்மைப் பற்றித்தான் காதுகளில், நேத்ரங்கள் போய் கோழிச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது” என்று பயந்து மத்ஸ்யங்கள் எங்கு மீனாஹி நம்மை ஸம்ஹரித்து விடுவாளோ என்ற பயத்தால் ஜலத்திற்குள் அமுங்கி மேல் வராமலிருக்கின்றதனாலோ என்று தோன்றுகிறது. இதனால் தான் முன்சொன்ன புஷ்கரணியில் ஒரு மத்ஸ்யங்கூட காணப் படுவதில்லை.

மத்ஸ்யங்களைப்போல், நீலோத்பல புஷ்பங்களும் மலர்ந்திருக்கும் காலங்களில் தேவியினுடைய நேத்ரங்களுடைய ஸௌபாக்யத்திற்கு ஸமமான ஸௌபாக்யத்தோடு கூடியதாக விளங்குகிறது. இதனால் தேவியினுடைய நேத்ரங்களிலுள்ள லக்ஷ்மி தேவியானவள் எங்கு தேவி “என் நேத்ரங்களை விட்டு, நீலோத்பல புஷ்பங்களிடம் எப்படிச் செல்வாய்” என்று தன்னை சிஹிப்பாளோ என்ற பயத்தால் தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் விகசித்திருக்கும் காலத்தில், நீலோத்பல புஷ்பத்தில் லக்ஷ்மி தேவியானவள் வஸிப்பதில்லை. பகலில் நீலோத்பல புஷ்பங்கள் மலராமல் மூடப்பட்ட தளங்களோடு கூடியதாக இருக்கும் தேவியினுடைய நேத்ரங்களோ பகலில் ஜகத்தை ரகஷிப்பதற்கு இமைக்கொட்டி ல்லாமலே மலர்ந்த புஷ்பம் போல் விகசித்து வருகின்றன. இரவிலோ, தேவி அந்தப் புஷ்பத்தில் வசிக்கிறவளானதினால் லோகங்களும் ஸ்வகாரணத்தில் லயத்தை அடைந்திருக்கும் நிமித்தம் ரகஷிக்கவேண்டிய அவஸரமில்லாததினால், யோக நித்ரையினால் தேவியினுடைய கண்கள் மூடப்பட்டிருக்கும். நீலோத்பல புஷ்பங்களோ இரவில் மலர்ந்திருக்கும். இதை கவனிக்கும் பொழுது தேவியினுடைய கண்கள் திறந்திருக்கும். பகலில் லக்ஷ்மி தேவியானவள் தேவியினுடைய நேத்ரங்களிலேயே வஸிக்கின்றபடியால் நீலோத்பல புஷ்பங்களாகிய லக்ஷ்மி தேவியினுடைய க்ருஹம் இதழ்களாகிய கதவுகளால் சாத்தப்பட்டு, முத்ரை வைத்திருப்பதுபோல் காணப்படுகிறது. இரவில் தேவி நித்ரையிலிருக்கும்பொழுது தேவியினுடைய நேத்ரங்களை லக்ஷ்மி தேவியானவள் விட்டுவிட்டு, நீலோத்பல புஷ்பமாகிய க்ருஹத்திற்கு வந்து; இதழ்களாகிய கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே ப்ரவேசித்திருக்கிறாளோ என்று நினைக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இதையும் தேவியினுடைய நேத்ரங்கள் தேவியினிடம், “ஹே பரதேவதையே! லக்ஷ்மி தேவியானவள் பகலில் தங்களுடைய நேத்ரங்களாகிய எங்களிடம் வஸித்துவிட்டு, இரவில் தங்களுக்குத் தெரியாமல், எங்களையும் வஞ்சித்து விட்டு நீலோத்பல புஷ்பத்தில் வஸிக்கிறாள். ஆகையால் தாங்கள் நித்ரையிலிருந்

தும் ப்ரபோதத்தை அடைவதற்கு முன்பே, நீலோத்பல புஷ்ப மாகிய க்ருஹத்தை இதழ்களால் எப்பொழுதுமே பூட்டியிருக்கும் க்ருஹம் போல் செய்து விட்டு, எப்பொழுதும் தங்களுடைய நேத்ர மாகிய எங்களிடம் தான் வஸிப்பதுபோல் நடித்துத் தங்களை வஞ்சிக்கின்றாள். லக்ஷ்மீ தேவியும் எங்களுக்கு சத்ருதான். ஆகையால் அவளையும் தாங்கள் சிஷிக்க வேண்டும்” என்று லக்ஷ்மீ தேவியினிடத்திலும் தோஷத்தை தேவியினிடம் காதோடு ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுவதற்குத்தான் இரண்டு காதுகள்வரை இரண்டு நேத்ரங்களும் வ்யாபரித்திருக்கிறது. இதனால், தேவியினிடமிருந்து பெண் மத்ஸ்யங்கள் கண்களில் இமைக்கொட்டில்லாமலிருப்பதென்ற ஸௌபாக்யத்தையும், நீலோத்பல புஷ்பங்கள் இரவில் விகஸிக்கும் சோபையையும் யாசித்து அடைந்திருக்குமன்னியில், ஸ்வயமாக அவைகளுக்கு இத்தன்மைகள் இல்லை என்பது ஸித்தமாகிறது. ஆகையால் கண்களில் இமைக்கொட்டில்லாமலிருக்கிறதென்ற பெருமையும், லக்ஷ்மீதேவியினுடைய வாஸஸ்தானம் என்ற கௌரவமும், தேவியினுடைய நேத்ரங்களில்தான் ஏற்பட்டுவருமன்னியில், வேறு யாருக்கும் எவ்விதத்திலும் கிடையாது.

மேற்சொன்னபடி தேவியின் நேத்ர ஸௌபாக்யங்களை அறிந்து தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் இரண்டு கண்களின் நிமேஷத்தால் ஏற்படக்கூடிய திமிர தோஷமோ, ஸம்ஹாரமோ இவைகளில்லாமல் ஆகி, நித்ய ப்ரகாசத்துடன் கூடினவர்களாயும் அஷ்ட ஐச்வர்யத்திற்கு அதிதேவதையான மஹாலக்ஷ்மீக்குத் தான் இருக்கும் இடத்தை வாஸஸ்தானமாகச் செய்வர்களாயும் ஆவார்கள்.

57. தேவியினுடைய கடாஷு மஹிமையின்
வாணனை

दृशा द्राघीयस्या दरदलित नीलोत्पलरुचा

दवीयांसं दीनं स्तपय कृपया मामपि शिवे ।

अनेनायं धन्यो भवति न च ते हानिरियता

वने वा हर्म्ये वा समकरनिपातो हिमकरः ॥ ५७

த்ருசா த்ராகீயஸ்யா தரதலிதநீலோத்பலருசா
 தவீயாம்ஸம் தீநம் ஸநபய க்ருபயா மாமபி சிவே |
 அநேநாயம் தந்யோ பவதி ந ச தே ஹாநிரியதா
 வநே வா ஹர்மீயே வா ஸமகரநிபாதோ ஹிமகர:
 || 57 ||

பதவுரை :—

ஹே சிவே - ஹே சிவே - ஸமஸ்தமான மங்களத்தையும்
 கொடுக்கும் ஹே தாயே! த்ரதலிதநீலோத்பலருசா - தரதலித
 நீலோத்பலருசா = கொஞ்சம் மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பத்
 தின் சோபையைப்போலொத்த சோபையை உடைத்தான
 தாயும் த்ராகீயஸ்யா - த்ராகீயஸ்யா = காதுவரை நீண்டதாயும்
 உள்ள வசா - த்ருசா = கடாஷுத்தால் த்ராகீயஸ்யா - தவீயாம்ஸம்
 .. உன்னை பக்திசெய்யாமல் உனக்கு வெகுதூரத்திலிருக்கிற
 வரையும் தீந - தீநம் = தரித்திரனாயுமுள்ள மாமபி - மாமபி =
 என்னையும் க்ருபயா - க்ருபயா = கருணையினால் ஸநபய - ஸநபய =
 ஸநானம் செய்துவை அய - அயம = இந்த அல்பமான நான்
 அநேந - அநேந = உன் கடாஷுத்தால் தந்ய: - தந்ய: = தனவா
 ராயும் புண்யவாராயும் ஆவேன் இயதா - இயதா = இதனால்
 நே - தே = உனக்கு ஹி: - ஹாநி: = குறைவானது ந ச - ந ச
 = இல்லவேயில்லை ஹிமகர: - ஹிமகர: = சந்த்ரனானவன்
 வநே வா - வநே வா = காட்டிலோ ஹர்மீயே - ஹர்மீயேவா = திரு
 மாளிகையிலோ ஸமகரநிபாத: - ஸமகரநிபாத: = தன் கிரணங்
 களை ஸமமாகவே வ்யாபரிக்கும்படி செய்கிறவகை ஹிமகர: -
 பவதி = ஆகின்றான்.

தா த்பார்யம் :—

தேவியினுடைய த்ருஷ்டியோ, கொஞ்சம் மலர்ந்த நீலோத்பல
 புஷ்பம்போல் பாஸித்துவரும். காதுவரை நீண்டதாயும் விளங்கி
 வருகிறது. இவ்வித மஹிமை தங்கிய த்ருஷ்டியினுடைய கடாஷு
 பாதம் தன்னிடம் ஏற்படவேண்டுமென்று ஆசார்யாள் ப்ரார்த்திக்
 கின்றார்கள். “ஹே தாயே! கருணையாகிய அம்ருதத்தால் நிறைந்த

உன் கடைக்கத்தால் என்னையும் நீ ஸ்நானம் செய்துவைக்க வேண்டும். ப்ரும்மாதி தேவர்களும் உன்னை பக்தி செய்து, உன்னுடைய அருகிலேயே இருந்து வருகிறார்கள். நானே உன் பக்தியாது என்பதே தெரியாதவன் ; வெகு தூரத்திலும் இருந்து வருகிறேன். உன் அருகில் வருவதற்கும் எனக்கு யோக்யதையில்லை. நான் பரம தரித்ரன். உன் கடைக்கபாதம் என்னிடம் விழுந்தால் நான் மஹா தனிகனாகவும் புண்யவானாகவும் ஆகிவிடுவேன். அது நிச்சயந்தான். அதனால் உனக்கு யாதொரு குறையும் வராது. 'நீ புண்ணியம் செய்யவில்லையே, என்னிடம் பக்தியுமில்லையே, உன்னை நான் எப்படி தன்யனாக செய்வது' என்று கேட்கக்கூடாது. புண்யம் செய்தவனே, பாபம் செய்தவனே எல்லா ஜீவனும் உனக்கு ஸமமல்லவா. சந்த்ரனுடைய கிரணங்கள் காட்டிலும் வீட்டிலும் ஸமமாகத்தானே வ்யாபரிக்கின்றது. சந்த்ரனே காடு, வீடு என்ற விஷயபுத்தி இல்லாமல் தன் கிரணங்களை ஸமத்வபுத்தியோடு எங்கும் வ்யாபரிக்கச் செய்வானேயானால், லோகமாதாவான உனக்கு உன் குழந்தைகளிடம் பாபி, புண்யவான் என்ற தாரதம்யமில்லாமல் உன் கடைக்கத்தை செலுத்துவது அலங்காரமில்லையா ? ஆகையால் என்னிடமுள்ள புண்ய, பாபத்தை கவனிக்காமல் உன் கடைக்காமருத்தத்தால் என்னை நனைத்து க்ருதார்த்தனாகச் செய்ய வேண்டும்" என்று பரமாசார்யான் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். தாயாருக்கு, குழந்தைகளிடமுள்ள குணநோஷங்களை விளசித்து தாரதம்யத்தை பார்ப்பது ஸ்வபாவமல்ல. ஸாமான்யமான ஸ்தி?களுக்கே இவ்விதம் ஸ்வபாவமிருக்குமேயானால் பூமாதாவான பரதேவதையினிடம் இவ்விதமான ஸ்வபாவம் குடியிருந்து வருவதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமா? இவ்விதமான பாவனையோடு தேவியைப் பூஜிக்கிறவர்கள் தேவீ கடைக்கத்தால் பரிசுத்தர்களாக ஆகி மஹா புண்யவான்களாகவும் தனிகர்களாகவும் ஆவார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

58. தேவியினுடைய பாளியின் வர்ணனை

अरालं ते पालीयुगलं अग्राजन्यतनये
 न केषामाधत्ते कुसुमशर कोदण्ड कुतुकम् ।
 तिरश्चीनो यत्र श्रवणपथमुल्लङ्घ्य विलसन्
 अपाङ्गव्यासङ्गो दिशति शरसन्धानधिषणाम् ॥ ६८ ॥

அராலம் தே பாளியுகளம் அகராஜந்யதநயே
 ந கேஷாமாதத்தே குசுமசர கோதண்ட குதுகம் ।
 திரச்சீநோ யத்ர ச்ரவணபதமுல்லங்க்ய விலஸந்
 அபாங்கவ்யாஸங்கோ திசதி சரஸந்தாநதிஷணாம்
 ॥ 58 ॥

பதவுரை :—

हे अग्राजन्यतनये - ஹே அகராஜந்யதநயே = பர்வதராஜ
 னுடைய புத்ரியான ஹே பரதேவதையே! ते - தே =
 உன்னுடைய அராலம் - அராலம் = வளைவாக இருக்கும்
 पालीयुगलं - பாளியுகளம் = காதுகளுக்கும் கண்களுக்கும்
 நடுவிலுள்ள ப்ரதேசமானது कुसुमशरकोदण्डकुतुकं - குசுமசர
 கோதண்டகுதுகம் = மன்மதனுடைய வில்லின் ஸௌந்தர்
 யத்தை केषां - கேஷாம் = எவர்களுக்குத்தான் न आधत्ते -
 ந ஆதத்தே = உண்டுபண்ணாது (எல்லா ஜனங்களுக்கும்
 இவ்வித ப்ராந்தியை உண்டுபண்ணும்) यत्र - யத்ர =
 யாதொரு காரணத்தால் यत्र - यत्र = எந்த பாளி (காதிற்
 கும் கண்ணுக்கும் நடுவில் வளைவாக இருக்கும்) என்ற
 ப்ரதேசத்தில் तिरश्चीनः - திரச்சீநः = குறுக்காய் திரும்பி
 ப்ரகாசிக்கின்ற अपाङ्गव्यासङ्गः - அபாங்கவ்யாஸங்கः = கடைக்
 கண் பார்வையானது श्रवणपथं - ச்ரவணபதம் = காதுகளின்
 வழியையும் उल्लङ्घ्य - உல்லங்க்ய = தாண்டி विलसन् - விலசந்
 = ப்ரகாசிக்கின்றதாய்க் கொண்டு शरसन्धानधिषणां - சரஸந்தா
 न तिषणाम् = மன்மதன் பாணப்ரயோகம் செய்கிறான் என்ற
 புத்தியை दिशति - திசதி = கொடுக்கின்றதோ!

தா த்பர்யம் :—

அம்பாளுடைய கண்களுக்கும் காதுகளுக்கும் நடுவில் வளைவாக காணப்படும் ப்ரதேசமானது பாளி என்று சொல்லப்படும். உத்தம ஸ்தீர்களிடம் இவ்விதம் வளைவாகவும் ஸூக்ஷ்மமான கேசங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும் காணப்படும். இவ்விதமே தேவியினிடத்திலும், இந்த ப்ரதேசம் மிகவும் அழகு தங்கியதாகவும் வளைவாகவும் காணப்படுகின்றது. இதைப் பார்க்கும் பொழுது மன்மதனுடைய வில்லோ என்ற சங்கையை எல்லா ஜனங்களும் அடைந்தே ஆகவேண்டும் தேவியினுடைய கடைக்கண் பார்வையானது குறுக்காக (பார்ச்வத்தில் திருப்பப்பட்டதாக) இருக்கும் பொழுது காதையும் அதிக்ரமித்து தீர்கமாக இருப்பதினாலும் அப்பார்வையானது வளைவான பாளி என்ற ப்ரதேசத்தின் நடுவில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதினாலும், மன்மதன் தான் வில்லில் பாணத்தைத் தொடுக்கின்றானே என்ற சந்தேகத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. பாளி என்ற ப்ரதேசமும், தேவியினுடைய குறுக்கான கடைக்கண் பார்வையும் மன்மதனை எரித்த பரமேச்வரனுக்கும் காமபாரச்சயத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் பாளி என்ற ப்ரதேசம் மன்மதனுடைய வில்லாகவும், கடைக்கண் பார்வை பாணமாகவும் உத்ப்ரேகை செய்யப்படுகின்றன. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிற புண்ய ஜனங்கள் மோகித்திற்கு விரோதியான காமனையும் ஜயித்து முக்திரியை கைகொள்ளலாம்.

59. தேவியின் முக ஸௌந்தர்ய வர்ணனை

स्फुरद्गण्डाभोगप्रतिफलित नाटङ्कयुगलं

चतुश्चक्रं मन्ये तव सुखमिदं मन्मथरथम् ।

यमारुह्य द्रुह्यति अवनिरथं अर्केन्दुचरणं

महावीरो मारः प्रमथपतये सज्जितवते ॥ ५९ ॥

ஸ்புரத்கண்டாபோகப்ரதிபலித தாடங்கயுகலம்

சதுச்சக்ரம் மந்யே தவ முகமிதம் மன்மதரதம் ।

யமாருஹ்ய த்ருஹ்யதி அவநிரதம் அர்கேந்துசரணம்

மஹாவீரோ மார: ப்ரமதபதயே ஸஜ்ஜிதவதே ॥59॥

பதவுரை:—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே! தவ -
 தவ = உன்னுடைய स्फुरद्गण्डाभोग प्रतिफलितताटङ्कयुगल -
 ஸ்புரத்கண்டாபோகப்ரதிபலித்தாடங்கயுகலம் = கண்ணாடி
 போல் நிர்மலமாய் ப்ரகாசிக்கின்ற கன்னப் ப்ரதேசத்தில்
 ப்ரதிபலித்த தாடங்கங்களோடு கூடினதான (ஸ்ரீசக்ரரூப
 மான வைரத்தோடோடு கூடினதான) मुख - முகம் = முகத்தை
 इद् - இதம் = மனதில் நினைக்கப்படும் चतुश्चक्र - சதுச்சக்ரம் =
 நான்கு சக்கரங்களுடன் கூடின मन्मथरथ - மன்மதரதம் =
 காமனுடைய ரதமாக मन्ये . மந்யே = எண்ணுகிறேன் यम् -
 யம் = எந்த நான்கு சக்கரத்தோடு கூடின ரதத்தில் आह्व -
 ஆருஹ்ய = ஏறிக்கொண்டு मारः - மாரः = மன்மதன் महावीरः
 சந் - மஹாவீர: ஸந் = மஹாபராக்ரமசாலியாக இருந்து
 கொண்டு अर्केन्दुचरण - அர்கேந்துசரணம் = ஸூர்யனையும்
 சந்த்ரனையும் சக்ரமாக உடைத்தான अवनिरथ - அவநிரதம் =
 பூமியாகிய ரதத்தில் आह्व - ஆருஹ்ய = ஏறிக் கொண்டு
 सजितवते - ஸஜ்ஜிதவதே = யுத்த ஸந்நாஹம் செய்கிற
 प्रमथयते - ப்ரமதபதயே = த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்த பரமேச்
 वरनिन् பொருட்டு द्रुहति - த்ருஹ்யதி = எதிர்த்து யுத்தம்
 செய்கிறானே!

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய முகமானது, மன்மதனுடைய ரதமோ என்று
 வர்ணிக்கப்படுகிறது. அதிலும் நான்கு சக்ரமுள்ள ரதமாக உத்
 ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. தேவியினுடைய இரு காதுகளிலும்
 ஸோபிக்கின்ற ஸ்ரீசக்ரரூபமான ரத்ன தாடகங்கள் இரண்டு சக்ரங்
 களாகவும் இந்த இரண்டு தாடகங்களும் அதிநிர்மலமான தேவியின்
 கன்ன ப்ரதேசங்களில் ப்ரதிபலிக்கின்றபடியால், ப்ரதிபலித்த தாட
 கங்கள் இரண்டு சக்ரங்களாகவும், இவ்விதம் பிம்ப பூதமான
 இரண்டு தாடகங்கள், ப்ரதிபிம்பபூதமான இரண்டு தாடகங்கள் ஆக
 நான்கு தாடகங்களும் தேவியினுடைய முகமாகிய மன்மதரதத்திற்கு
 நான்கு சக்கரங்களாக உத்ப்ரேக்ஷை செய்யப்படுகின்றன.
 ஆனால் மன்மதன் மஹா பராக்ரமத்துடன் நான்கு சக்கரங்களுள்ள
 லில் ஆரோஹணம் செய்து கொண்டு, த்ரிபுராஸூரனைக்

கொன்ற பரமேச்வரனோடு கூட போர் செய்ய யத்னம் செய்கிறான். பரமேச்வரனுக்கோ இரண்டு சக்ரமுள்ள ரதந்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. த்ரிபுர ஸம்ஹார சரித்திரத்தில் பூமி ரதமாகவும், சந்த்ரன் ஸூர்யன் இவ்விருவர்களும் சக்கரங்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் இரண்டு சக்ரமுள்ள ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு த்ரிபுராஸுரனை ஜயித்த பரமேச்வரன் கூட நாலு சக்ரமுள்ள ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு மன்மதன் எதிர்த்து போர் செய்ய வரும் பொழுது, 'பரமேச்வரனுடைய ரதத்திலேயே இரண்டு சக்கரங்கள் தானே உள்ளன, மன்மதனுடைய ரதத்தில் நான்கு சக்கரங்களிருக்கின்றதே, ஆகையால், பரமேச்வரனைக் காட்டிலும் மன்மதன் மஹா வீரனே' என்று நினைக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய கடைக்கடி மஹிமையினால் பரமேச்வரனையும் ஜயிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவனாக மன்மதன் ஆகிறான். இன்னால் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை மேற்கண்டபடி த்யானம் செய்கிறவர்கள் ஸர்வ லோகத்தையும் வசமாக்கிக் கொள்ளலாம் என்பது சித்தமாகிறது.

60. தேவியின் வாங்மாதூர்ய

सरस्वत्याः सूक्तीः असृतलहरीकौशलहरीः

पित्रन्त्याः शर्वाणि श्रवणचुलुकाभ्यां अविरलम्

चमत्कार श्लाघाचलितशिरसः कुण्डलगणो

ज्ञानकारैस्तारैः प्रतिवचनमाचष्ट इव ते ॥ ६० ॥

ஸரஸ்வத்யா: ஸூக்தி: அம்ருதலஹரீகௌசலஹரீ:

பிபந்த்யா: சர்வாணி ச்ரவண சுலுகாப்யாம் அவிரலம் |

சமத்கார ச்லாகாசலிதசிரஸ: குண்டலகணோ

ஜணத்காரைஸ்தாரை: ப்ரதிவசநமாசஷ்ட இவதே

॥ 60 ॥

பதவுரை

हे शर्वाणि - ஹேசர்வாணி = ஹே பரமேச்வரனுடைய பத்னியான தாயே! अमृतलहरीकौशलहरी: - அம்ருதலஹரீ கௌசலஹரீ: = அம்ருதப்ரவாஹத்தின் ஸாமர்த்தியத்தை அபஹரிக்கிறதான தை - தே = உன்னுடைய சூக்தி:-ஸூக்தீ: = மதுரமான வார்த்தைகளை श्रवणचुलुकाभ्यां - ச்ரவணசுலுகாப்யாம் = காண் புடங்களால் अविरलं - அவிரலம் = இடை விடாமல் पिबन्त्या: - பிபந்த்யா: = பானம் செய்கிறவளாயும் चमत्कारश्लाघाचलितशिरस: - சமத்காரச்லாகாசலிதசிரஸ: = பரம ஆச்சர்யத்தால் அனுமோதனம் செய்யும் காலத்தில் ஏற்படும் தலையின் ஆட்டத்தை உடைத்தான सरस्वत्या: - ஸரஸ்வத்யா: = ஸரஸ்வதீ தேவியினுடைய कुण्डलानां - குண்டலகண: = காண் குண்டலங்கள் तारै: - தாரை: = த்ருடமான अणकारै: - ஜணத்காரை: = சப்தங்களால் प्रतिवचनं - ப்ரதிவசநம் = அனுமோதன வார்த்தையை आचष्ट इव - ஆசஷ்ட இவ = சொல்வது போல் भवति - பவதி = ஆகின்றது.

தாற்பர்யம் :—

தேவியினுடைய வாங்மாதூர்யமானது அம்ருதப்ரவாஹம் போல் மிகவும் குளிர்ச்சியாகவும் மதுரமாகவும் இருந்து வருகிறது. தேவியினுடைய வாக்காகிய அம்ருதத்தைப் பானம் செய்வதற்காக, ஸரஸ்வதி தேவி, தான் வாசிக்கும் வீணையைக்கூட நிறுத்தி விட்டு, தொன்னையைப் போலுள்ள தன் இரண்டு காதுகளாலும் இடைவிடாமல் இந்த அம்ருதத்தைப் பானம் செய்து வருகிறாள். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தேவியினுடைய வார்த்தைகள் வெகு அர்த்தங்களை ப்ரகாசப்படுத்துகின்றதாயும், நவரஸங்களால் கர்ப்பிதமாயும் இருந்து வருங்காரணத்தால் ஸரஸ்வதீ தேவியானவள் மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்து தேவியினுடைய வாக் சமத்காரங்களை மகிழ்ந்து பேசவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், மஹா ஸபையில் தனது வார்த்தையினால் காலத்தை வீணாக்கக் கூடா தென்று எண்ணி, சிரக்கம்பனம் (தலையின் அசைவு) மாத்ரம் செய்தாள். ஸரஸ்வதீ தேவியானவள் தலையை ஆட்டும்பொழுது, ஸரஸ்வதீ தேவியினுடைய காதுகளில் விளங்கி வரும் காண்குண்டலங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள தங்கமயமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமுள்ள சலங்கைகள் ஜணத்கார சப்தங்களை செய்கின்றன. இதை கவனிக் கும்பொழுது, பரதேவதையினுடைய வாக்கிற்கு பதில் சொல்லு

கிறதோ என்று நினைக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. வீணை கானத் தால் ஸகல தேவர்களையும்கூட மோஹிக்கக் கூடிய சக்தியுள்ள ஸரஸ்வதீ தேவியானவள், தான் வீணை வாசிப்பதையும் நிறுத்தி விட்டு, பரதேவதையினுடைய வாக்கானது வீணையைக் காட்டிலும் அதி மதுரமாக இருப்பதினால் தேவியின் வார்த்தைகளில் வ்யாமோஹத்தை அடைந்து விட்டாள். வாக்குகளுக்கு அதி தேவதையான ஸரஸ்வதீ தேவியே பரதேவதையினுடைய வாக்கில் இவ்விதம் வ்யாமோஹத்தை அடைந்தாளேயானால், அந்த பரதேவதையினுடைய வாக்கின் மாதூர்யத்தை யாரால்தான் வர்ணிக்க முடியும்? காங்ககர்த்தாவான பரமாசார்யாள் தேவியினுடைய ப்ரத்யக்ஷ தர்சனத்தை அடைந்த மஹாபாக்யவாஸுதிக்ரம், மஹாஸபையில், தர்பாரில் தேவியானவள் திவ்ய ஸீம்ஹாஸனாருடையாக இருந்து கொண்டு தத்வோபதேசம் செய்து வரும் காலத்தில் தான் அனுபவித்து வந்த விஷயத்தை இந்த ச்லோகத்தால் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அத்துடன் அல்ப பாக்யவானான மனிதர்களுக்கு தேவியினுடைய தர்சனத்திற்கு அர்ஹமான மஹா பாக்யம் ஏற்படாமல் போனாலும், தேவி ஸஞ்சாரம் செய்யுமிடங்களில் அதிமதுரமான ஜணத்கார சப்தங்கள் கேட்குமாதலினால், அந்த ஸ்தலத்தில் தேவி பர்பூர்ணமான ஸாந்தித்யத்துடன் இருந்து வருகிறாள் என்பதை அறிந்து உபாஸிக்க வேண்டும். இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கிறவர்கள், மதுரமாயும் பரமார்த்தமான தத்வங்களை ப்ரகாசப்படுத்துகின்றதாயும் உள்ளவாக் விலாசங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாயும் ஆவார்கள். ஊமைகளையும் வித்வான்களாகச் செய்யும் வல்லமை உள்ளது என்றதை இந்த ச்லோகத்தில் சொன்ன உபாஸனத்தால் அறியவும்.

61. தேவியினுடைய நாஸிகையின்

வ ர் ண னை

असौ नासावंशः तुहिनगिरिवंश ध्वजपटि

त्वदियो नेदीयः फलतु फलं अस्माकमुचितम् ।

वहल्यन्तमुक्ताः शिशिरकरनिश्वास गलितं

समृद्ध्या यस्तासां बहिरपि स मुक्तामणिधरः ॥६१॥

அஸௌ நாஸாவம்ச: துஹிநகிரிவம்ச த்வஜபடி
 த்வதீயோ நேதீய: பலது பலம் அஸ்மாகமுசிதம் |
 வஹத்யந்தர்முக்தா: சிசிரகரநிச்வாஸ கலிதம்
 ஸம்ருத்யா யஸ்தாஸாம் பஹிரபி ஸ முக்தாமணிதர:
 || 61 ||

பதவுரை :—

हे तुहिनगिरिवंशःत्वजपदि - ஹே துஹிநகிரிவம்சத்வஜபடி =
 பர்வதராஜனான ஹிமாசலத்தினுடைய வம்சத்திற்கு, த்வஜ
 படம் போல் விளங்கும் தாயே ஃ - ய: = யாதொரு நாஸிகை
 யாகிய மூங்கில் தண்டானது अन्त - அந்த: = உள்ளுக்குள்
 सुका: - முக்தா: = முத்துக்களை वहति - வஹதி = வஹிக்கின்
 றதோ नासां - தாஸாம் = அந்த முத்துக்களுடைய ससृष्ट्या -
 ஸம்ருத்யா = ஆதிக்யத்தால் शिशिरकरनिश्वासनकितं - சிசிரகர
 நிச்வாஸகலிதம் = சந்த்ரநாடி என்ற இடது பக்கத்திலுள்ள
 பிங்களா நாடியின் மார்க்கமாக வருகிற வாயுவினால்
 கொண்டு வரப்பட்ட முத்துக்களை वहिरपि - பஹிரபி = வெளி
 யிலேயும் वहति - வஹதி = வஹிக்கின்றதோ स: - ஸ: =
 அப்படிப்பட்டதாயும் सुकामणिधर: - முக்தாமணிதர: = முத்து
 மணியை தரிக்கிறதாயுமுள்ள असौ - அஸௌ = இந்த
 स्वदीय: - த்வதீய: = உன்னுடைய नासावंश: - நாஸாவம்ச: =
 மூங்கிலைப் போலிருக்கிற மூக்கானது असाकं - அஸ்மாகம் =
 எங்களுக்கு उचितं - உசிதம் = அர்ஹமாயும் नदीय: - நேதீய:
 = சீக்கிரம் किடைக்கக்கூடியதாயும் இருக்கிற फलं - பலம் =
 ப்ரயோசனத்தை फलतु - பலது = உண்டுபண்ணட்டும்.

தாத்த்பர்யம் :—

தேவியினுடைய நாஸிகையோ (மூக்கோ), வம்சதண்டம்
 (மூங்கில்) போல் அடிபெருத்து நுனி சிறுத்ததாக இருந்து வரு
 கிறது. மூங்கில்களில் நல்முத்துக்கள் விளைவதாக சாஸ்த்ரத்தில்
 மரியாதையும், லோகானுபவமும், மூங்கில்களுடைய கணுவின்
 உள் பாகத்தில் படும் மழை ஜலத்தின் துளிகள் முத்துக்களாக
 ஆகின்றன. மூங்கிலைப்போல் அம்பாளுடைய நாஸிகையையும்
 வர்ண்ப்பதினால் அம்பாளுடைய மூக்கின் உள் பாகத்திலும் நல்
 முத்துக்கள் அதிகமாக இருந்து வருகிறதென்று தோன்றுகிறது.

மூக்கின் இடது பாகத்தில் விலைமதிக்கமுடியாததான ஒரு நல்முத்து விளங்கிவருகிறது. இதை கவனிக்கும்பொழுது அம்பிகையினுடைய நாஸிகை என்ற வம்சதண்டத்திற்குள் முத்துக்கள் நிரம்பி விட்டபடியால், மூக்கினுடைய இடது பாகத்தில் சந்திரநாடி என்ற பிங்களா நாடி வழியாக வெளிவரும் காற்றானது ஒரு முத்தை வெளியில் தள்ளிக் கொண்டு வந்த காரணத்தால், மூக்கின் இடது பாகத்தில் அந்த முத்து ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதோ என்று, மூக்கின் இடது பாகத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டுவரும் நல்முத்து மூக்குத்தியைப் பார்த்து உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. லோகத்திலுள்ள வம்சதண்டங்களிலும், உள் பாகத்தில் முத்துக்கள் நிறைந்து விட்டால், வாயுவினால் அவைகள் வெளியில் கொண்டு வரப்பட்டு, மூங்கிலின் வெளிப் பாகத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் வழக்கமுண்டு இதுபோலவே அம்பாளுடைய மூக்கை கவனிக்கும் பொழுதும், தோன்றுகிறது. அவ்விதமான தேவியினுடைய நாஸாவம்ச தண்டமானது பக்த ஜனமான தங்களுக்கு உசிதமான பலத்தை சீக்ரத்தில் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் பரமாசார்யாள் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். மனிதனுடைய சரீரத்தில் இடை, பிங்களை, ஸுஷும்னை என்று மூன்று விதமான ப்ரதான நாடிகளுண்டு. இடா நாடிக்கு ஸூர்யன் என்றும், பிங்களா நாடிக்குச் சந்திரனென்றும், ஸுஷும்னா நாடிக்கு அக்னி என்றும் பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றன. நாஸிகையினுடைய வலது பக்கத்தில் இடா நாடி, இடது பக்கத்தில் பிங்களா நாடி, நடுபாகத்தில் ஸுஷும்னா நாடி என்பதை அறியவும். ஸுஷும்னா நாடியினுடைய நடுவில் ஹிருதயாகாசத்தல் தேவியானவள் திவ்ய முக்தாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகிறாள். இடா நாடி வழியாக வெளியிலுள்ள வாயுவை பூரகம் செய்து, ஸுஷும்னா நாடியில் ப்ராண வாயுவைத் தகைந்து, ஹிருதயாகாசத்தில் கொஞ்ச காலம் இந்த ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்துவிட்டு, பிங்களா நாடி வழியாக வாயுவை ரேசகம் செய்யும் பொழுது யோகிகளுக்கு த்யானயோகம் ஸித்தியாகி விட்டதென்பதை ஸூசிப்பிக்க, தேவியினுடைய சரீரத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துக்களில் ஒரு முத்து வாயுவினால் இழுக்கப்பட்டு வெளியில் வரும். இதுவே ஸித்திக்கு பெரிய அடையாளம் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்தத்தான், தேவி தன் சரீரத்தில், நாஸிகையினுடைய இடது பாகத்தில் நல்முத்தை தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்ற த்வனியும் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய வம்ச தண்டம்போன்ற நாஸிகையை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு ப்ராண நிரோதம், மனோஜயம், லக்ஷமீ கடாஷம் முதலானவைகள் அதிசீக்ரத்தில் ஏற்படுமென்பது ஸித்தமாகிறது.

62 அம்பாளுடைய உதடுகளின் வர்ணனை

प्रकृत्या रक्तायास्तव सुदति दन्तच्छदरुचेः

प्रवक्ष्ये सादृश्यं जनयतु फलं विद्रुमलता ।

न विंबं तद्विंबप्रतिफलनरागात् अरुणितं

तुलां अध्यारोदुं कथमिव विलज्जेत कलया ॥ ६२ ॥

ப்ரக்ருத்யா ரக்தாயாஸ்தவ ஸுததி தந்தச் சதருசே:

ப்ரவக்ஷ்யே ஸாத்ருச்யம் ஜனயது பலம் வித்ருமலதா ।

ந பிம்பம் தத்பிம்ப ப்ரதிபலநராகாத் அருணிதம்

துலாம் அத்யாரோடும் கதமிவ விலஜ்ஜேத கலயா

॥ 62 ॥

பதவுரை :—

हे सुदति - ஹே ஸுததி = அழகான பல்வரிசைகளுடன்
கூடிய பரதேவதையே! प्रकृत्या - ப்ரக்ருத்யா = இயற்கையி
லேயே रक्तायाः - ரக்தாயா: = சிவப்பு வர்ணத்தோடு கூடின
வளான तव - தவ = உன்னுடைய दन्तच्छदरुचेः - தந்தச்சதருசே:
= பல் வரிசைகளுடைய காந்திக்கு सादृश्यं - ஸாத்ருச்யம் =
ஸாம்யத்தை प्रवक्ष्ये - ப்ரவக்ஷ்யே = சொல்லுகிறேன்
विद्रुमलता - வித்ருமலதா = பவளக் கொடியானது फलं-பலம் =
பழத்தை जनयतु - ஜனயது = உண்டுபண்ணட்டும் विंबुनः -
பிம்பம் पुनः = கோவைப்பழமோ என்றால் तद्विंबप्रतिफलनरागात्
अरुणितं - தத்பிம்பப்ரதிபலநராகாத் अरुणीतम् = அகரபிம்பம்
தன்னிடத்தில் ப்ரதிபிம்பித்த காரணத்தால் சிவப்பாக
இருக்கிறதாகக் கொண்டு कलयापि - கலயாபி = பதினூறில்
ஓர் அம்சங்கூட तुलां - துலாம் = ஸாத்ருச்யத்தை अध्यारोदुं -
அத்யாரோடும் = அடைவதற்கு कथमिव - கதமிவ = எப்படித்
தான் न विलज्जेत - ந விலஜ்ஜேத = லஜ்ஜையை அடையாது.

தாற்பர்யம் :—

தேவியினுடைய சரீரமோ, ரத்தம்போல் சிவப்பான வர்ண
முள்ளது. இவ்விதமிருக்கும்பொழுது தேவியினுடைய உதடு

(அதர பிம்பம்) சிவப்பாக இருக்கிறதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இந்த அதரபிம்பத்தை வர்ணிக்கவேண்டுமானால், அதற்கு ஸாத்ருச்யம் ஓரிடத்திலும் அகப்படவில்லை. பவழக் கொடி சிவப்பாக இருக்கும். அதை அம்பாளுடைய சரீரத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம். பவழக்கொடிக்கு பழம் இருந்தால் அதுவும் சிவப்பாக இருக்கும். அதையாவது அம்பாளுடைய அதரபிம்பத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லக்கூடும். பவழக்கொடிக் கொடி பழமே கிடையாது. இந்தக் கொடி பழத்தை உண்டுபண்ணினால், தேவியினுடைய அதரபிம்பத்திற்கு அதை ஸமானமாக வைத்து அதர பிம்பத்தை வர்ணிக்கக்கூடிய காலம் வரும். இல்லாதுபோனால் தேவியினுடைய அதரபிம்பம், தேவியினுடைய அதரபிம்பத்திற்குத்தான் ஸமானம் என்று வர்ணிக்கவேண்டும். கோவைப் பழத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமோ என்றாலோ, இதுவும் ஸரியாக ஆகாது. கோவைப் பழம் இயற்கையில் வெளுப்புதான்; ரொம்பவும் மதுரமானது. அதை ஸ்திரீகள் புசிக்கும் வழக்கமுண்டு. அதுவும் தேவியினுடைய போஜன காலத்தில், இயற்கையில் சிவப்பான தேவியினுடைய அதரபிம்பத்தின் ஸம்பந்தத்தால் நிர்மலமான கோவைப் பழத்தில் தேவியினுடைய அதரபிம்பம் ப்ரதிபலித்து அதனால் கோவைப் பழமும் சிவப்புபோல் தோன்றுகிறது. ஸ்படிகத்தில் ஜபா குஸுமம் ப்ரதிபலித்தால், ஸ்படிகமும் சிவப்பு ஸ்படிகமோ எனத் தோன்றும். அதுபோல் கோவைப் பழமும், தேவியினுடைய அதரபிம்பத்தின் ப்ரதிபலனத்தால் சிவப்பாக ஆகிறது. அந்த சிவப்பும் அதரபிம்பத்தின் சிவப்பில் பதினாறில் ஓர் அம்சங்கூட இல்லை. இவ்விதமிருக்கும் பொழுது, அந்த கோவைப் பழத்தை தேவியினுடைய அதரபிம்பத்திற்கு நாம் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாலும், அந்த கோவைப்பழம் லஜ்ஜையினால், ஸம்மதிக்கவே ஸம்மதிக்காது. ஆகையால் தேவியினுடைய அதரபிம்பம் நிகரற்றது என்று ஸ்தோத்ரம் செய்வதுதான் ஸ்துதியாக ஆகுமன்றியில் வேறுவிதமாக த்ருஷ்டாந்தத்துடன் யாராலும் வர்ணிக்க முடியாது. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் ஸர்வ ஸம்ருத்தியோடும் கூடினவர்களாக ஆவார்கள்.

63. தேவியினுடைய முகத்தை சந்த்ரனாக
வாண்ணை

स्मितज्योत्स्नाजालं तव वदनचद्रस्य पिवतां
चकोराणां आसीत् अतिरसतया चञ्चुजडिमा ।
अतस्ते शीतांशोः अमृतलहरीं आंलरुचयः
पिवन्ति स्वच्छन्दं निशिनशि भृशं काञ्चिकधिया

॥ ६३ ॥

ஸ்மிதஜ்யோத்ஸ்நாஜாலம் தவ வதநசந்த்ரஸ்ய பிபதாம்
சகோராணாம் ஆஸீத் அதிரஸதயா சஞ்சுஜடிமா ।
அதஸ்தே சீதாம்சோ: அம்ருதலஹரீம் ஆம்லருசய:
பிபந்தி ஸ்வச்சந்தம் நிசிநிசி ப்ருசம் காஞ்சிகதியா
॥ 63 ॥

பதவுரை:—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே! தவ-தவ
= உன்னுடைய வदनचद्रस्य - வதநசந்த்ரஸ்ய = முகமாகிய
சந்த்ரனுடைய स्मितज्योत्स्नाजालं - ஸ்மிதஜ்யோத்ஸ்நாஜாலம் =
புன்சிறிப்பாகிற சந்த்ரிகையினுடைய ஸமுஹத்தை பிவतां -
பிபதாம் = பானம் செய்கிற चकोराणां - சகோராணாம் =
சகோர பக்ஷிகளுக்கு अतिरसतया - அதிரஸதயா = (உன் முக
மாகிய சந்த்ரனுடைய புன்சிரிப்பென்ற சந்த்ரிகை) அதிக
தித்திப்பாக இருக்குங்காரணத்தால் चञ्चुजडिमा - சஞ்சுஜடிமா
= திகட்டல் आसीत् - ஆஸீத் = ஏற்பட்டிருக்கிறது. अतः -
அத: = அக்காரணத்தால் ते - தே = அந்த சகோரபக்ஷிகள்
आंलरुचयः - ஆம்லருசய: = புளிப்பு ரஸத்தில் ருசியுள்ள
தாகக் கொண்டு शीतांशोः - சீதாம்சோ: = சந்த்ரனுடைய
अमृतलहरीं - அம்ருதலஹரீம் = அம்ருத பெருக்கை காञ्चिकधिया
- காஞ்சிகதியா = புளித்த கழிவுநீர் என்ற எண்ணத்துடன்
निशिनशि - நிசிநிசி = (சந்த்ரிகை உள்ள) ஒவ்வொரு
இரவிலும் स्वच्छन्दं - ஸ்வச்சந்தம் = இஷ்டப்படி भृशं -
ப்ருசம் = த்ருப்தியோடு पिवन्ति - பிபந்தி = பானம் செய்
கின்றன.

தாத்தார்யம் :—

சகோர பகஷிகள், சந்த்ரிகையை பானம் செய்து ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. தேவியினுடைய முகமோ சந்த்ரனுக்கும் மேலாக பாஸிக்கின்றபடியால், அந்த முகத்திலுள்ள புன்சிரிப்பென்ற சந்த்ரிகையை சகோர பகஷிகள் பானம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டன. தேவியினுடைய முகமாகிய சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகையை பானம் செய்ததிலிருந்து சகோர பகஷிகளுக்கு திகட்டல் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதாவது மாந்த்யம் என்ற தோஷமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதற்கு அம்பாளுடைய முகமாகிய சந்த்ரனுடைய புன்சிரிப்பென்ற சந்த்ரிகை மிகவும் தித்திப்பாக இருப்பதே தான் காரணமாகும். இதைப் பானம் செய்ததினால் சகோர பகஷிகளுக்கு ஏதாவது புளித்த பதார்த்தத்தை சாப்பிட வேண்டுமென்ற ஆசை ஏற்பட்டு விட்டது. தித்திப்பான பதார்த்தத்தை அதிகமாக சாப்பிட்டு, திகட்டலும் வயிற்றில் மந்தமும் ஏற்பட்டால், அதை போக்கடிக்க, புளிப்பான பதார்த்தம் வல்லமை உள்ளது. அதற்காக சகோர பகஷிகளும் புளித்த பழய கழிவுநீர் எங்காவது அகப்பட்டால் அதைச் சாப்பிட்டு தங்கள் திகட்டலையும், மந்தத்தையும் நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று இச்சை உள்ளவைகளாக ஆங்காங்கு அலைந்தன. சுக்லபக்ஷ இரவில் ப்ரஸித்தமான சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகையைப் பார்த்து, 'இது புளித்த பழய கழிநீர்' என்ற எண்ணத்துடன் மிகவும் த்ருப்தியோடு ஒவ்வொரு இரவிலும் அதைப் பானம் செய்கின்றன, அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் முதலான வைத்ய சாஸ்த்ரங்களிலும், சிசுக்கள் தாயின் ஸ்தனயத்தை அதிகமாக பானம் செய்தால் மந்த்யதோஷம் ஏற்படுகிற தென்றும், அதற்கு மாற்றாக, அரிசி களைந்த பழய புளித்த கழிவுநீர் ஓளஷதம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை அனுஸரித்து சகோர பகஷிகளும், அம்பாளுடைய புன்சிரிப்பு அதிமதுரமானதினால் அதைப் பானம் செய்ததிலிருந்தும் பற்களுக்கு கூச்சமும், வயிற்றில் மந்தமும் ஏற்பட்ட காரணத்தைக் கொண்டு அதைப் போக்கடித்துக் கொள்ள, லோகத்தில் உள்ள சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகையை பானம் செய்கின்றன. ஆகையால் சந்த்ரனைக் காட்டிலும், தேவியினுடைய முகம் மேலானதென்றும் சந்த்ரிகையைக் காட்டிலும் தேவியினுடைய புன்சிரிப்பு அதிமதுரம் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும், அயோத்யா காண்டத்தில் **चन्द्रका
न्तानम्** (சந்த்ரகாந்தாநநம்) என்று ஸ்ரீராமனுக்கு ஓர் விசேஷணம் ஏற்பட்டிருக்கிறதை ஸுமந்தரர், ராமனை தசரதருடைய மாளிகைக்கு அழைத்து வரும் ப்ரகரணத்தில் காணலாம். **चन्द्रापि**

कान्तं ध्यानं यस्य (சந்த்ராதபி காந்தம் ஆநநம் யஸ்ய) என்று
வாக்யாதாக்கள் ஸமாஸம் செய்திருக்கிறார்கள். சந்த்ரணைக் காட்டி
லும் அழகான முகம் என்று அதன் கருத்தாகும். ப்ரக்ருதத்திலோ
தேவியினுடைய முகத்தை சந்த்ரணைக் காட்டிலும் அழகுள்ள
தென்று வர்ணிக்கிறார்கள். இதனால்,

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भूधर ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदा त्रेपान् भिमर्त्यहम् ॥

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதி பூதர ।

அப்யுத்தானமதர்மஸ்ய ததா வேஷாண் பிபர்மயஹம் ॥

என்ற ச்லோகத்தால் ஸ்ரீதேவி பாகவதத்தில் தேவிகதையில் பர்வத
ராஜனான ஹிமவானுக்கு பரதேவதையானவள் “லோகத்தில் தர்
மம் குறைந்து அதர்மம் மேலிடும் காலத்தில், நான் ராமன் என்ற
பெயருடனும், க்ருஷ்ணன் என்ற பெயருடனும் புருஷ வேஷம்
போட்டுக் கொண்டு தர்மத்தை ரக்ஷிக்கிறேன்” என்று சொல்லிய
படி, ராமனும் தேவியினுடைய ஸ்வரூபமும் ஒரே தத்வமென்று
வெளியாகிறது. அதனால் ராமனுடைய முகமும், தேவி
யினுடைய முகமும், சந்த்ரனுக்கும் மேலாக ப்ராணிகளுக்கு ஆஹ்
லாதத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பது வெளியாகிறது. இவ்
விதம் தேவியினுடைய முக சந்த்ரணை த்யானம் செய்கிற உபாஸ
கர்கள் ஜனன-மரணம் இவைகள் இல்லாதவர்களாக ஆகிறார்கள்.

64. தேவியினுடைய ஜிஹ்வையின்
(நாக்கின்) வர்ணனை

अविश्रान्तं पत्युर्गुणगणकथाम्रेडनजपा

जपापुष्पच्छाया तव जननि जिह्वा जयति सा॥

यद्ग्रासीनायाः स्फटिकदृषदच्छच्छविमयी

सरस्वत्या मूर्तिः परिणमति माणिक्यवपुषा ॥ ६४ ॥

அவிச்ராந்தம் பத்யுர்குணகண கதாம்ரேடநஜபா

ஜபாபுஷ்பச்சாயா தவ ஜநநி ஜிஹ்வா ஜயதி ஸா ।

யதக்ராஸீநாயா: ஸ்படிகத்ருஷதச்சச்சவிமயீ

ஸரஸ்வத்யா மூர்த்தி: பரிணமதி மாணிக்யவபுஷா ॥64॥

பதவுரை :—

हे जननि - ஹே ஜநநி = ஹே தாயே தவ - தவ = உன்னு
 டைய சா - ஸா = ப்ரஸித்தமான ஜிஹா - ஜிஹ்வா = நாக்கா
 னது அவிசிராந்தம் - அவிசிராந்தம் = எப்பொழுதும் ப்யு:-பத்யு:
 = பர்த்தாவான பரமேச்வரனுடைய குணகதாந்ரேடகஜபா = த்ரிபுராஸூர விஜயம் முதலான
 கல்யாண குணங்களுடைய ஸமுஹத்தின் வருத்தாந்தங்களை
 திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதையே மந்த்ர ஜபமாக உடைத்
 தானதாகக் கொண்டு ஜபாபுஷ்பச்சாயா - ஜபாபுஷ்பச்சாயா =
 செம்பருத்திப் புஷ்பத்தின் சிவப்பான காந்தியைப்போல்
 காந்தியோடு கூடினதாக ஜயதி - ஜயதி = விளங்குகிறது
 யத்ராஸீநாயா: - யத்ராஸீநாயா: = எந்த நாக்கினுடைய நுனி
 யில் வஸிக்கின்ற சர்ஸ்யா: - ஸர்ஸ்வத்யா: = ஸர்ஸ்வதீ தேவி
 யினுடைய ஸுடிகரபட்க்ஷுவிமயி - ஸ்படிகத்ருஷதச்ச்ச
 விமயீ = ஸ்படிகக் கல்போல் சுத்தமான வர்ணத்தோடு
 கூடின மூர்த்தி: - மூர்த்தி: = சரீரமானது மாணிக்யவபுஷா - மாணிக்
 யவபுஷா = மாணிக்க ரத்னம்போல் சிவந்த சரீரத்துடன்
 கூடியதாக பரிணமதி - பரிணமதி = மாறுகின்றதோ.

தாத்தார்யம் :—

லோகமாதாவான பரதேவதையினுடைய ஜிஹ்வையையே
 செம்பருத்திப் புஷ்பம்போல் சிவப்பாக இயற்கையாகவே இருந்து
 வருகிறது. அத்துடன் காமேச்வரனான தன் பர்த்தா, த்ரிபுரா
 ஸூரனை வதம் செய்த சரித்ரம், மார்க்கண்டேயனுக்காக யமனை
 இடது காலால் உதைத்துத் தள்ளிய சரித்ரம், காமனை எரித்த சரித்
 ரம் முதலான தீவ்ய சரித்ரங்களை அடிக்கடி தன் ஸகிகளிடம் திரும்
 பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதையே ஓர் மந்த்ர ஜபம்
 போல் ஆவர்த்தி செய்து கொண்டு ஜபம் செய்கிற காரணத்தால்
 ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக தேவியின் ஜிஹ்வை விளங்கி வருகிறது.
 அதனாலும், பகவானுடைய சரித்ரத்தை ஆவர்த்தி செய்து
 கொண்டிருப்பதால் ஜிஹ்வைக்குள்ள சிவப்பு வர்ணம் அதிக
 சோபையுடனும் விளங்கி வருகிறது. அந்த ஜிஹ்வையின் அக்ர
 (முன்) பாகத்தில், சர்ஸ்வதீ தேவியானவள் எப்பொழுதும்
 வஸித்து வருகிறாள். ஸர்ஸ்வதியினுடைய சரீரமோ ஸ்படிகம்போல்

தவளமான காந்தியோடு கூடினது. 'தேவியினுடைய ஜிஹ்வை சிவப்பாக இருக்கும் காரணத்தால், ஜிஹ்வையினுடைய அக்ரபாகத்தில் வசித்து வரும் சரஸ்வதியினுடைய சரீரமும் சிவப்பு வர்ணமாக மாறிவிட்டது. வெளுப்பான சரீரத்தையும் சிவப்பாக மாற்றி வைக்கக்கூடிய சக்தி தேவியினுடைய ஜிஹ்வைக்கு இயற்கையாகவே இருந்து வருகிறது. தேவியினுடைய ஜிஹ்வை இவ்விதமான வைபவமுள்ளது. ஜிஹ்வையினுடைய அக்ரபாகத்தில் ஸரஸ்வதீ தேவி வசித்து வருகிறாள் என்பதையும் அறிந்து தேவியை உபாஸிக்கிறவர்கள் மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் ஜிஹ்வா ஸித்தியையும், சரஸ்வதி கடாக்கத்தால் ஸர்வவித்யா பாரங்கதத்வத்தையும் அடைவார்கள்.

65. தேவியின் நிர்மால்ய மஹிமை

रणो जित्वा दैत्यान् अपहतशिरस्त्रैः कवचिभिः

निवृत्तैः चण्डांशत्रिपुरहर निर्माल्यविमुखैः ।

विशाखेन्द्रोपेन्द्रैः शशिविशाद कर्पूरशकला

विलीयन्ते मातस्तव वदनताम्बूलकबलाः ॥ 65 ॥

ரணே ஜித்வா தைத்யாந் அபஹ்ருதசிரஸ்த்ரை: கவசிபி:

நிவ்ருத்தை: சண்டாம்சத்ரிபுரஹர நிர்மால்யவிமுகை: ।

விசாகேந்த்ரோபேந்த்ரை: சசிவிசத கற்பூரசகலா

விலீயந்தே மாதஸ்தவ வதநதாம்பூலகபலா: ॥ 65 ॥

பதவுரை : -

हे मातः - ஹே மாத: = ஹே தாயே ! रणो - ரணே = யுத்தத்தில் दैत्यान् - தைத்யாந் = அஸுரர்களை जित्वा - ஜித்வா = ஜயித்துவிட்டு अपहतशिरस्त्रैः - அபஹ்ருதசிரஸ்த்ரை: = உன் ஸமீபம் வரும்பொழுது தலையில் இருக்கக்கூடா தென்ற எண்ணத்துடன் கையில் தலைப்பாகையைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் कवचिभिः - கவசிபி: = இரும்புக் கவசங்

களோடு கூடினவர்களாயும் நிவ்ருத்தை: = யுத்தத்தி
 லிருந்து திரும்பினவர்களாயும் ஶாண்டிபுரஹரநிர்மால்யவிமுகை: -
 சண்டாம்சத்ரிபுரஹரநிர்மால்யவிமுகை: = சண்டிகேச்வர
 னுடைய பாகமாகிய த்ரிபுரஸம்ஹார மூர்த்தியான பரமேச்
 வரனுடைய நிர்மால்யத்திலிருந்தும் விமுகர்களாயும் இருக்
 கிற விசாஶ்டோஷ்: - விசாகேந்த்ரோபேந்த்ரை: = ஸுப்ர
 மண்யஸ்வாமி தேவேந்த்ரன், மஹா விஷ்ணு இவர்களால்
 ஶிவிஷாட்கர்ஷ்ணகலா: - சசிவிசதகர்பூரசகலா: = சந்த்ரனைப்
 போல் வெளுப்பான பச்சைக் கற்பூரத்தின் கண்டங்களோடு
 கூடினதான தவ - தவ = உன்னுடைய வநதாம்பூலகபலா: -
 வநதாம்பூலகபலா: = வாயால் நன்றாய்க் கடிக்கப்பட்ட
 கருணையினால் உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட தாம்பூலத்தின் கப
 ளங்கள் விலீயந்தே - விலீயந்தே = நன்றாய் மென்று பகிழ்க்கப்
 படுகின்றன.

தாத்தபர்யம் :—

சூரபத்மன், தாரகஸூரன், ஸீம்மவக்த்ரன் முதலான அஸு
 ரர்கள் மூலம் இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கு தீராத பீடைகள்
 ஏற்பட்டு அதை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக, ஷண்முகப்
 பெருமானே தேவர்கள் தேவ சேனைக்கு நாயகனாகப் பட்டாபிஷே
 கம் செய்து அந்த வீரனுடைய உதவியைக் கொண்டு மேற்
 சொன்ன அஸூரர்களை ஜயித்து, இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள்
 ஸௌக்யத்தை அடைந்தார்கள் என்ற கதையானது ஸ்காந்த
 மஹாபுராணத்தில் ப்ரஸீத்தமானது. ஷண்முகப் பெருமானும்
 தேவசேனாதிபதி என்ற பதவியை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, சூர
 பத்மா முதலான அஸூரர்களோடு யுத்தத்திற்குச் செல்வதற்கு
 முன், தன் மாதாவான பரதேவதையைப் பூஜித்து பராக்ரமசாலி
 யான சூரபத்மாவைக் கொல்லக்கூடிய சக்தியைத் தனக்குக்
 கொடுக்க வேண்டுமென தாயை ப்ரார்த்தித்தார். தேவியும் தன்
 புத்ரனின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி, சக்தி என்ற ஆயுத விசேஷத்
 தைப் பரிபூர்ணமான அனுக்ரஹத்துடன் குமாரஸ்வாமியினிடம்
 கொடுத்து ஆசீர்வதித்தாள். உடனே குமாரஸ்வாமியும் ஜயந்தி
 புரம் (திருச்செந்தூர்) என்ற ஸ்தலத்தை சேனைகளுக்கு ப்ரதான
 ஸ்தாபனமாக வைத்துக் கொண்டு இந்த்ரன், விஷ்ணு முதலான
 தன் ப்ரதான சேனைகளோடு ஸமுத்ரத்தினுடைய நடுவிலுள்ள
 வீரமாதேஹந்த்ர பட்டணத்திற்குதிபதியான சூரனுடன் மஹாயுத்தம்

புரிந்து அவனை ஜயித்தார். சூரபத்மன், தாரகாஸூரன், ஸிம்மவக்த்ரன் முதலான அஸூரர்கள், அந்தப் போரில் அடியோடு அழிந்து விட்டார்கள். இவ்விதம் அஸூரர்களை ஜயித்து விட்டு, தன் தாயான பரதேவதையினிடம் இந்த வருத்தாந்தத்தை விஞ்ஞாபனம் செய்வதற்காக, இந்த்ரன், விஷ்ணு முதலான தேவர்களுடன் குமாரஸ்வாமியானவர் ஜீவன் முக்திபுரி என்று விளங்கும் ஹாலாஸ்ய கேஷத்திரத்தில், ஸ்ரீமீனாக்ஷி என்ற திருநாமத்தால் விளங்கிவருகிற தன் தாயாரின் திருமாளிகைக்கு வந்தார். தாயினிடம்வரும் பொழுது, உத்யோக தோரணையிலுள்ளவர்கள் தனக்கு பூஜ்யமான பெரியோர்களிடம் போகும்பொழுது இருக்க வேண்டிய விநயபாவத்தையும் தன் அனுஷ்டானமூலம் வெளிப்படுத்தினார். குமாரஸ்வாமி யுத்தகளத்திலிருந்து நேரில் வருகிற தனால், சரீரத்தில் தரித்திருந்த கவசங்களை கழட்டவில்லை. தலையிலுள்ள உஷ்ணீஸம் சிரஸ்த்ரம் என்ற சப்தங்களால் சொல்லப்படும் தலைப்பாகையை மாத்ரம் கழட்டி, கையில் வைத்துக் கொண்டு தாயினிடம் சென்றார். அவ்விதமே குமாரஸ்வாமியைப் பார்த்து, இந்தானும் விஷ்ணுவும் சென்றார்கள். பரமேச்வரனே தன் புத்ரன் ஜய வருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல தன்னிடம் வருவான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால் குமாரஸ்வாமியோ, தன் தந்தையான பரமேச்வரனிடம் செல்லாமல், தாயினிடம் தான் சென்றார். பரமேச்வரனிடம் சென்று ஜய வருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தால், தனக்கு பரமேச்வரன் ஏதாவது ஸன்மானம் செய்வார். அதை தான் தரித்துக் கொள்ளக்கூடாது. சிவ நிர்மால்யம் கூடா தென்று சாஸ்த்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எண்ணி தானே சிவநிர்மால்யத்தை தரிக்காததினால் இதைப் பார்த்து மற்ற ஜனங்களும் அனுஷ்டிப்பார்கள் என்று, தர்மத்தை ஸ்தாபனம் செய்யும் உத்தேசத்துடன் தான் பரமேச்வரனிடம் செல்லாமல் குமாரஸ்வாமியானவர் தேவியினிடம் சென்றார் என்ற தாத்பர்யத்தை பரமாசார்யாள் ஸ்பஷ்டமாக **अज्ञानात्पुत्रनिर्णयविमुक्तैः** சண்டாம் சத்ரிபுரஹரநிர்மால்யவிமுகை: என்ற பதத்தால் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்கள்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சிவநிர்மால்யத்தை எக்காரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கலாமா? ஸ்வீகரிக்கக்கூடாதா, என்பதைப் பற்றி விசாரிக்கப்படுகிறது. சிவனுடைய நிர்மால்யம் அசுத்தமானதினால் ஸ்வீகரிக்கத் தகுந்ததில்லையா? அல்லது மஹா பரிசுத்தமான அந்த நிர்மால்யத்தை ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஆசாரம் ப்ராணிகளிடத்திலில்லை என்பதினாலா? அல்லது சிவநிர்மால்யம் சண்டிகேச்வரருக்கு ஏற்பட்டதென்பதினாலா?

முதல் பகஷம் ஸரியல்ல. **यत्कृत्यं तन्न कृतं यदकृत्यं कृत्यवत् तत्
आचरितं । तदुभयोः प्रायश्चित्तं शिव तव नाम अक्षरद्वयं उच्चरितं ॥** யத்க்ருத்
யம் தந்ந க்ருதம் யத்க்ருத்யம் க்ருத்யவத் தத் ஆசரிதம் | ததுபயோ:
ப்ராயச்சித்தம் சிவ தவ நாம அக்ஷர த்வயம் உச்சரிதம் || என்ற
ஸ்ம்ருதி வசனத்தால் விஹிதகர்மாவை அனுஷ்டானம் செய்யா
ததினால் ஏற்படும் மஹா பாபமோ, நிஷித்தகர்மாவைச் செய்ததினால்
ஏற்படும் பாபமோ, ஸகலவிதமான பாபங்களும் “சிவ” என்ற
இரண்டு அக்ஷரங்களை உச்சரித்த மாத்ரத்தால் நசித்து விடும்
என்று தெரியும் பொழுது பரமேச்வரனுடைய நிர்மால்யத்தில்
தோஷ சங்கை எப்படி ஏற்படக்கூடும்? தவிரவும்,

शिवप्रसादेन विना न बुद्धिः शिवप्रसादेन विना न युक्तिः ।

शिवप्रसादेन विना न सिद्धि शिवप्रसादेन विना न मुक्तिः ॥

சிவப்ரஸாதேந விநா ந புத்தி:

சிவப்ரஸாதேந விநா ந யுக்தி: |

சிவப்ரஸாதேந விநா ந ஸித்தி:

சிவப்ரஸாதேந விநா ந முக்தி: ||

என்று ஸூதஸம்ஹிதையில் சொல்லியபடி ஸகலவிதமான ச்ரே
யஸ்ஸுக்கும் சிவப்ரஸாதத்தை முக்ய ஹேதுவாக ஒப்புக்
கொண்டே தீர வேண்டியிருக்க, சிவப்ரஸாதரூபமான நிர்மால்யத்
தில் தோஷ சங்கை எப்படிச் செய்யமுடியும்?

भुक्त्वान्नं मुक्तिमाप्नोति भक्त्या शिवनिवेदितम् ।

शिवनिर्माल्यदोषस्तु प्राकृतानां कथेरितः ॥

புக்த்வாந்நம் முக்திமாப்நோதி பக்த்யா சிவநிவேதितம் |

சிவநிர்மால்ய தோஷஸ்து ப்ராக்ருதானாம் கதேரீத: ||

என்ற வாக்யப்படி சிவனுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட நிர்மால்ய
அன்னத்தை புஜித்துக்கொண்டு வருபவனுக்கு ஆயாஸமன்னியி
லேயே மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. சிவ நிர்மால்யத்தை பரிஹரிக்க
வேண்டுமென்ற தோஷம், அதை க்ரஹித்துக்கொள்ள போது
மான ஆசாரமில்லாத ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய விஷயத்தில்
சொல்லப்படுகிறது என்று தெரிகிறபடியால் சிவநிர்மால்யத்திற்கு
தோஷப்ரஸக்தியே இல்லை என்று வெளியாகிறது. ஆகையால்
சிவ நிர்மால்யம் தோஷமுள்ளதென்ற காரணத்தால் குமாரஸ்வாமி
முதலானவர்கள் அந்த நிர்மால்யத்தில் வைமுக்யத்தை அடைந்
தார்கள் என்ற அபிப்ராயத்தை வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

இரண்டாவது பக்ஷமோ, ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பும் ஸகல ஆஸ்திகர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்தது. பரம பரிசுத்தமான சிவ நிர்மால்யத்தை க்ரஹிக்கக்கூடிய ஸம்சுத்தி ஜனங்களுக்கு பெரும்பாலும் ஏற்படுவது துர்லபந்தான். லோகத்திலும் மஹான் களுடைய ஸந்நிதியில் சில ஜனங்கள் நிர்ப்பந்தத்தால் அழைக்கப் பட்டாலும் தன்னுடைய துராசாரத்தால் அங்கு செல்வதற்குப் பயந்து, போகாமலே ாகள். அதனால் மஹான்களுடைய ஸந்நிதிக்கு தோஷம என்ற அர்த்தத்தை க்ரஹித்துக்கொள்வது தவறாகும். விஷ்ணுவிற்கு பராம்யத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும், நாலாவது ஸ்கந்தத்தில்,

यद्द्वयक्षरं नाम गिरैरितं नृणां सकृत्प्रसङ्गादघमाशुहन्ति तत् ।

पवित्रकीर्तिं तमलङ्घयशासनं भवानहोर्द्वैष्टु शिवं शिवेतरः ॥

யத்த்வயக்ஷரம் நாம கிரேரிதம் ந்ருணாம்

ஸக்ருத்ப்ரஸங்காதகமாசுஹந்தி தத் ।

பவித்ரகீர்த்திம் தமலங்க்யசாஸநம்

பவாநஹோத்வேஷ்டி²சிவம் சிவேதர: ॥

என்ற ச்லோகத்தால், ‘பரமசிவனுடைய திருநாமமாகிய சிவ என்ற அக்ஷரத்தை பக்தியில்லாமல் யத்ருச்சையாகச் சொன்னாலும் மனிதனுடைய ஸகல பாபங்களையும் அந்த இரண்டு அக்ஷரங்கள் போக்கடித்துவிடும். மனிதன் மனதோடு சிவ என்ற அக்ஷரங் களைச் சொல்ல வேண்டாம்; வாக்கினால் வேறு ஏதாவது வருத் தாந்தத்தைப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சிவ என்ற அக்ஷரங் கள் அவ் வருத்தாந்தத்தின் நடுவில் வந்தாலே போதுமானது. அதற்கே மஹா மஹிமை உண்டு’ என்று தெரியும்பொழுது ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனுடைய நிர்மால்யமானது மிகவும் பூஜ்ய மான வஸ்துவானதினால் அதைக்ரஹிக்கின்ற விஷயத்தில் ப்ராக் ருதமான ஜனங்களுக்கு ஸம்சுத்தி போதாதென்பதை நினைத்துத் தான் சிவ நிர்மால்யத்தை நிஷேதம் செய்திருப்பது என்று அபிப் ராயத்தை அறியவேண்டும். சிசுக்களுக்கு, தனக்கு ஜீர்ணமாகாத தான தின்பண்டங்களிலும் ஆசை ஏற்படலாம். அந்த சமயம், தாய் குழந்தையைத் தடுக்காமல் அந்த தின்பண்டத்தை தூஷிப் பதுபோல் அபிநயம் செய்வதை லோகத்தில் பெரும்பாலும் காண லாம். அதற்காக தின்பண்டம் நிஷேதிக்கப்பட்டதாக நினைக்க லாமா ? இதுபோலவே ப்ரக்ருதத்திலும் அறியவும்.

अन्नं देवातिथिभ्यो अर्पितं अभृतमिदं

அன்னம் தேவாதிதிப்யோ அர்பிதம் அம்ருதமிதம்

என்ற பகவத் பாதாளுடைய வாக்யத்தால், தேவதைகளுக்கு நிவேதனம் செய்த நிர்மால்யம் அம்ருதமென்று தெரிகிறது. இந்த

வாக்யத்தில் “தேவதை” என்ற பதத்திற்கு சிவனைத் தவிர மற்ற தேவதைகளென்று அர்த்தம் செய்வது குருட்டு புத்தியாகத் தானாகும். தேவதையென்று பொதுவாகப் பதமிருக்கும்பொழுது சிவனை அப்பதத்தில் சேர்க்காமல் தள்ளுவதற்கு காரணம் ஒன்றும் அகப்படாது. சிவனையும் சேர்த்துத்தானாகவேண்டும். ஆகையால் சிவநிர்மால்யமும் அம்ருதமென்றே கருத வேண்டும். ஆனால் ப்ரக்ருதத்தில் குமாரஸ்வாமி முதலானவர்கள், சிவநிர்மால்யத்தில் விழுத்தர்களாக ஆனான்களே என்பதற்குக் காரணமோ, சிவநிர்மால்யம் அசுத்தமென்பதினால். தற்சமயம் அவர்கள் போர் செய்து திரும்பிவரும் ஸமயம் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது.

कवचिभिः कवसिपिः

என்ற பதத்தால், கவசங்களைக்கூட கழட்டாமல் வருகிறார்களென்று தெரிகிறது. இதனால் சிவநிர்மால்யத்தை க்ரஹிக்கக்கூடிய ஸம்சுத்தி தங்களுக்கு போதாதென்று நினைத்துத்தான் சிவநிர்மால்யத்தில் வைமுக்யத்தை அடைந்தான்களே அன்னியில் வேறு காரணத்தை அங்கு கற்பிக்க முடியாது. தாயினுடைய ஸந்நிதிக்குச் செல்வதிலோ, தாயாரால் கொடுக்கப்பட்ட உபஹாரங்களை வாங்கிக்கொள்வதிலோ தாயாருக்கு தன்னிடமுள்ள ப்ரேமையை முன்னிட்டே, தன்னிடமுள்ள ஆசாரம், அனாசாரங்களைக் கவனிக் காமல் குழந்தைகள் தாயினிடம் செல்வதுண்டு. எவ்வளவு குற்றத்தைச் செய்திருந்தாலும் தாயாருக்கு குழந்தைகளிடம் வாத் ஸல்யம் உண்டென்பதில்

पापानां वा शुभानां वा वयार्हानां प्लवंगम ।

कार्यं करणमार्येण न कश्चित् नापराध्यति ॥

பாபாநாம் வா ஸுபாநாம் வா வதார்ஹாநாம் ப்லவங்கம ।

கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சித் நாபராத்தயதி ॥

என்ற பரதேவதையான ஸீதா தேவியினுடைய வார்த்தையே ப்ரமாணமாகும். ஆகையால், சிவநிர்மால்யத்தை நிஷேதித்திருக்கும் சாஸ்த்ரங்கள், அதை க்ரஹிக்கக்கூடிய ஸம்சுத்திப்ராணிகளுக்கு பெரும்பாலும் போதாது என்பதில்தான் தாத்பர்யமுள்ள தென்பதை அறியவும். முன்னருவது கஷ்டியை விசாரித்தாலோ, அடியிற்கண்டபடி ஸமாதானத்தை அறியவும் :-

குமாரஸ்வாமி முதலானவர்கள், ‘சண்டிகேச்வரருடைய பாகம்’ என்று அறிந்து பரமேச்வரனுடைய நிர்மால்யத்தில் வைமுக்யத்தை அடைந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

शण्डांशत्रिपुरहरनिर्मात्यविमुखैः

சண்டாம்சத்ரிபுரஹரநிர்மால்யவிமுகை:

என்ற பதமே அதில் ப்ரமாணமாகும். அதனால்,

निवेदितस्य द्रव्यस्य भागोऽयं प्रथमः स्मृतः ।
चण्डीश्वरस्य देवस्य शिवभक्तस्य नान्यथा ॥

நிவேததஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய பாகோயம் ப்ரதம:ஸ்மருத: ।

சண்டிசுவரஸ்ய தேவஸ்ய சிவபக்தஸ்ய நான்யதா ॥

என்ற சிவபுராண வசனத்தை அனுஸரித்து பரமசிவனுக்கு நிவேதனம் செய்த அன்னத்தில் முதன் முதலாக எடுக்கப்பட்ட பாகம் சண்டிகேசுவரரைச் சேர்ந்தது. சண்டிகேசுவரரோ சிவபக்தர்களில் முதன்மையானவரானதினால், அவர்தான் அதைப் புஜிக்க யோக்யதை உள்ளவர். மற்றவர்களுக்கு அதிகாரமில்லையென்றும் தெரிகிறது. இதை அனுஸரித்தே பெரியோர்கள் பூஜை செய்த பிற்பாடு, நிவேதனம் செய்த அன்னத்தின் மேல் பாகத்தை சண்டிகேசுவரருடைய பாகம் என்று க்ரஹித்து, அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்வது அனுபவத்தி் இருந்து வருகிறது. ஆகையால் ப்ரக்ருதத்திலும் இவ்விதமென்றே அறியவும்.

குமாரஸ்வாமி முதலியவர்கள் போர் செய்து திரும்பி வருவதற்கு முன்பு சிவபூஜை முதலியவைகள் பார்ஷத கணங்களால் செய்யப்பட்டு சண்டிகேசுவர பலியும் போடப்பட்டு நிவேதனம் செய்யப்பட்டு; மீதியுள்ள பதார்த்தங்கள் அம்பாளுடைய ஸந்நிதிக்கு போய்விட்டது. சண்டிகேசுவரருடைய பலி பாகத்தையோ, சண்டிகேசுவரர் மஹா பக்த சிரோமணியானதினால், 'சூரபத்மாவுடன் யுத்தம் முடிந்து விட்டது. குமாரஸ்வாமி தகப்பனாரை நமஸ்கரிக்க வரக்கூடும். வந்தால் வேறு பாகம் இல்லாததினால் நமது பாகத்தை பரமேசுவரன் அநுக்ரஹபூர்வமாக குமாரஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கட்டும்' என்ற எண்ணத்தால்தான் அதை புஜிக்காமலே இருந்துவந்தார். இதை கவனித்தே குமாரஸ்வாமியும் பாக்கி நிவேதன பாகம் அம்பாளிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது. சண்டிகேசுவரருடைய பாகம் மாத்ரம்தான் சிவஸந்நிதியிலிருக்கிறது; இந்த ஸமயம் நாம் தகப்பனாரிடம் சென்றால், தகப்பனார் நம்மிடமுள்ள வாத்ஸல்யத்தால் அந்த பாகத்தை நம்மிடம் கொடுத்துவிடுவார்; அது தர்மமாகாது; 'சிவபக்த த்ரோஹமாகும்' என்று நினைத்து சிவனிடம் செல்லாமல் தாயினிடம் சென்றார் என்ற அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும். இதைத்தான் பகவத்பாதாள் **चण्डांश** (சண்டாம்ச) என்ற பதத்தில் **अंश** (அம்சம்)

விபஞ்ச்யா காயந்தீ விவிதமபதாநம் பசுபதே:

த்வயாரப்தே வக்தும் சலிதசிரஸா ஸாதுவசநே ।

ததீயைர் மாதூர்யைரபலபிததந்தீர் கலரவாம்

நிஜாம் வீணாம் வாணீ நிசுலயதி சோலேந நிப்ருதம்

॥ 66 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே பசுபதே: -
பசுபதே: = பரமேச்வரனுடைய விவிதம் - விவிதம் = நானாவித
மான அபதானம் - அபதாநம் = சரித்ரத்தை விபஞ்ச்யா - விபஞ்ச்யா
= வீணையில் गायन्ती - காயந்தீ = கானம் செய்கின்ற वाणी -
வாணீ = ஸரஸ்வதியானவள் चलिதशिरसा - சலிதசிரஸா =
மிகவும் சந்தோஷத்தால் தலையை அசைக்கின்ற त्वया -
த்வயா = உன்னால் वक्तुं - வக்தும் = சொல்வதற்கு साधुवचने-
ஸாதுவசநே = “ஸபாஷ்” என்ற சப்தமானது आरब्धे सति -
ஆரப்தே ஸதி = ஆரம்பிக்கப்பட்டபொழுது तदीयै: - ததீயை: =
அந்த வார்த்தையின் ஸம்பந்தமான माधुयै: - மாதூர்யை:
= மதுரமானதீகுணங்களால் - अपलपिततन्त्रिकलरवां - அபலபித
தந்தீர் கலரவாம் = பரிஹஸிக்கப்பட்ட தந்தியின் சப்தத்
தோடு கூடின निजां वीणां - நிஜாம் வீணாம் = தன்னுடைய
வீணையை चोलेन - சோலேன = உரைத்துணியால் निभृतं -
நிப்ருதம் = சப்தமில்லாமலிருக்கும்படி निचुलयति - நிசுலயதி =
மறைக்கின்றாள்.

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய தர்பாரில், ஸரஸ்வதி தேவி ஒரு ஸந்தர்ப்
பத்தில் வீணைக் கச்சேரி செய்தாள். ஸரஸ்வதி தேவி மஹா
புத்திமதியானதினால் “நமது யஜமானியான பரதேவதை தன்
பர்த்தாவான பரமேச்வரனுடைய சரித்ரத்தைத் தவிர வேறு கதை
களைக் காதால் கேட்க மாட்டாள்” என்ற உண்மையை அறிந்து,
பசுபதியினுடைய சரித்ரங்களையே கீர்த்தனங்களாகச் செய்து
வீணையில் வாசித்தாள். த்ரிபுரஸம்ஹார சரித்ரம், காலகூட விஷ
த்தை பாணம் செய்து லோகத்தை ரக்ஷித்த புண்ய கதை, மார்க்
கண்டேயன் என்ற தன் பக்தனுக்காக காலனை இடது காலால்

உதைத்துத் தள்ளிய கதை, பாண்டியராஜதனையாக தேவி அவதாரம் செய்த ஸமயத்தில் பரமேச்வரன் தேவியை பரிணயம் செய்து கொண்ட கதை, பார்வதி பரிணயம் முதலான சரித்ரங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்தக்கூடிய திவ்ய கீர்த்தனைகளை வீணையினுடைய தந்திகளில் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டி, தர்பாரிலுள்ள ஸகல தேவதைகளையும், விசேஷமாக ஸபாநாயகியான பரதேவதையையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்துவந்தாள். பரதேவதைக்கோ, மனதிற்குள் பரம ஸந்தோஷமேற்பட்டுவிட்டது. பர்த்தாவான பசுபதியினுடைய சரித்ரத்தையே ஸரஸ்வதிதேவி வீணையில் காணம் செய்ததே தேவியின் ஸந்தோஷத்திற்கு காரணமாகும். அதிலும், ஸரஸ்வதிதேவியே வீணையை வாசிக்கும்பொழுது அங்குள்ள தேவர்கள் ஸந்தோஷப்படவோ ஸபாநாயகியான பரதேவதை ஆச்சர்யப் படவோ காரணங்கள் பரிபூர்ணமாக நிறைந்திருக்கின்றன. அதனால் பரதேவதைக்கு ஸந்தோஷம் பூரித்துப்போய் “ஸபாஷ்” என்ற சப்தத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். இந்த “ஸபாஷ்” என்னும் சப்தத்தினின்றும் பெருகுகிற மதுர ரஸமோ அளவற்ற தித்திப்புள்ளதாக விளங்கிவந்தது. ஸரஸ்வதிதேவியினுடைய வீணையிலுள்ள தந்திகளின் நாதத்தைக் காட்டிலும் பரதேவதையினுடைய வாக் விலாஸத்திலுள்ள மதுர ரஸமானது அதிக ஆனந்தமுள்ளதாக இருக்கின்றது. இதனால் ஸரஸ்வதி தேவிக்கு மிகவும் லஜ்ஜை ஏற்பட்டு விட்டது. ஸரஸ்வதி தேவியின் வீணை நாதமும் பரதேவதையினுடைய வாக்விலாஸத்தால் பரிஹாஸிக்கப்பட்டதாகவே ஆகிவிட்டது. “[வீணை நாம் வீணை வாசித்தால் ஸபையோர்களை ரஸிக்கச் செய்ய முடியாது” என்ற எண்ணத்துடன் ஸரஸ்வதி தேவி வீணையை உரையில் போட்டு மூடிவைத்துவிட்டு, தேவியினுடைய வாக் மாதூர்யத்தை பானம் செய்வதிலேயே ச்ரத்தையுள்ளவளாக ஆனாள். இதனால் வீணைநாதத்தைக்காட்டிலும் தேவியினுடைய வாக்விலாஸம் மிகவும் மேலானதென்றும், மாதூர்யமுள்ளதென்றும், நவரஸ கர்ப்பித மென்றும் வெளியாகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய வாக்விலாஸத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டு தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் மதுரமான வாக்விலாஸத்தால் ஸகல ஜனங்களையும் தன் வசமாக்கிக்கொள்பவர்களாக ஆவார்கள்.

67. தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையின்
வா ண னை

कराग्रेण स्पृष्टं तुहिनगिरिणा वत्सलतया
गिरीशेन उदस्तं मुहुः अधरपानाकुलतया
करग्राह्यं शंभोः सुखमुकुरवृन्तं गिरिसुते
कथंकारं ब्रूमः तव चुवुकं औपम्यरहितम् ॥ ६७ ॥

கராக்ரேண ஸ்ப்ருஷ்டம் துஹிநகிரிணா வத்ஸலதயா
கிரீசேன உதஸ்தம் முஹு: அதரபாநாகுலதயா |
கரக்ராஹ்யம் சம்போ: முகமுகுரவ்ருந்தம் கிரிஸுதே
கதம்காரம் ப்ரூம: தவ சுபுகம் ஓளபம்யரஹிதம் ॥ 67 ॥

பதவுரை :—

हे गिरिसुते - ஹே கிரிஸுதே = ஹே பர்வதராஜனுடைய
பெண்ணை பார்வதியே! तुहिनगिरिणा - துஹிநகிரிணா = தகப்
பரான ஹிமவானால் वत्सलतया - வத்ஸலதயா = ப்ரீதி
யுடன் कराग्रेण - கராக்ரேண = நுனிக்கையினால் स्पृष्टं-ஸ்ப்ருஷ்
டம் = தொடப்பட்டதாயும் गिरीशेन-கிரீசேந = பரமசிவனால்
मुहुः - முஹு: = அடிக்கடி अधरपानाकुलतया - அதரபாநாகுலதயா
= அதரபானம் செய்வதில் ஆசையோடு கூடிக்கொண்டிருக்
கும் காரணத்தால் उदस्तं - உதஸ்தம் = உயரத் தூக்கப்பட்ட
தாயும் शंभोः - சம்போ: = பரமேச்வரனுடைய करग्राह्यं - கரக்
ராஹ்யம் = கையால் தொடத்தகுந்ததாயும் औपम्यरहितं -
ஓளபம்யரஹிதம் = உபமானமற்றதாயும் सुखमुकुरवृन्तं - முக
முகுரவ்ருந்தம் = உன்முகமாகிய கண்ணாடிக்கு பிடிபோல்
இருக்கிற तव - தவ = உன்னுடைய चुवुकं - சுபுகம் = முக
வாய்க்கட்டையை कथंकारं - கதம்காரம் = எப்படித்தான் ब्रूमः-
ப்ரூம: = வாணனை செய்வது.

தாத்தார்யம் :—

தேவியினுடைய முகம் நிர்மலமான கண்ணாடிபோல் விளங்கி வருகிறது. இவ்விதமான கண்ணாடிக்கு தேவியின் முகவாய்க் கட்டை என்ற ப்ரதேசமானது கைப்பிடிபோல் பாஸித்துவருகிறது. இதனுடைய ஸௌந்தர்யாதிசயத்தை மற்றொரு ப்ரதேசத்தில் பார்க்கமுடியாததினால், அதைத்தான் எப்படி வர்ணிப்பதென்று பரமாசார்யாள் கவலையை அடைகிறார்கள்.

ப்ரேமை என்ற விச்வாஸமானது, புத்ரன் புத்ரி இவர்களிடம் ஏற்படும்பொழுது வாத்ஸல்யமென்றும்; பார்யையினிடம் ஏற்படும் பொழுது ப்ரியம் என்றும்; சிஷ்யர்களிடம் ஏற்படும்பொழுது அனுக்ரஹம் என்றும்; தனக்கு மேலானவர்களிடம் ஏற்படும் பொழுது அதேதான் பக்தி என்றும் சொல்லப்படும். ப்ரேமை என்ற ஒரே பொருள், விஷயத்தின் பேதத்தால் வெவ்வேறாக ஆகின்றது. அதிலும் புத்ரர்களில், கௌண புத்ரர்கள் என்றும்; பத்னியிலும் கௌண பத்னி என்றும்; சிஷ்யர்களிலும் கௌண சிஷ்யர்களென்றும்; தனக்கு வயதில் பெரியோர்களிலும், கௌணமான பெரியோர்களென்றும் சொல்லுகிற வழக்கமுண்டு. அந்நயனாலும் தன்னுடைய புத்ரனைப்போல் கல்பிக்கப்பட்டு அபிமானத்திற்கு விஷயமாகின்றவன், கௌண புத்ரனாவான். இவ்விதமே, அக்னி முகமாக க்ரஹிக்கப்பட்ட பத்னி முக்ய பத்னியாவாள். அக்னி ஸம்பந்தமில்லாத தன் போகத்திற்காக க்ரஹிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ கௌண பத்னியாவாள். மந்த்ரோபதேசங்களால் க்ரஹிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் முக்ய சிஷ்யனாவான்; மந்த்ரோபதேசங்களில்லாது அபிமானத்தால் க்ரஹிக்கப்படாத சிஷ்யன், கௌண சிஷ்யனாவான். இதுபோலவே, தான் ஜனித்த தாயினிடம் தனக்கு முன்பு உண்டானவன் முக்யமான அக்ரஜனாக ஆவான். தான் ஜனித்த இடத்தில் ஜனிக்காமல், மற்ற இடத்தில் தனக்கு முன் ஜனித்தவர்கள் கௌணமான தமயன்களாக ஆவார்கள். இந்த நான்கு பதார்த்தங்கள் தான் ப்ரேமைக்கு விஷயமான பதார்த்தங்களாகும். இவைகள் கௌணமானாலும், முக்யமானாலும் ஸமம்தான்.

ப்ரக்ருதத்தில், பர்வதராஜனுடைய புத்ரியான தேவியோ பர்வதராஜனுக்கு முக்யமான புத்ரியல்ல. ஹிமவானுடைய கேஷத்ரமாகிய மேனை என்றவளிடம் தேவி ஜனித்தவளல்ல. அயோ நிஜையாக ஹிமவானுடைய தபோபலத்தால் உண்டானவள். கௌணத்திலும், முக்யத்திலும் ப்ரேமை, ஸமானமான தென்பதை மேலே சொன்னோம். ஆகையால் பர்வதியானவள்

கௌணமான புத்ரியானாலும், முக்யமான புத்ரியைப்போல் ஹிம வானுக்கு பார்வதியினிடம் வாத்ஸல்யமென்ற ப்ரேமை ஏற்பட்டு தன்னுடைய கைகளினுடைய நுனிகளினால் தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையை ஹிமவான் அடிக்கடி தொடுகின்ற வழக்க முண்டு. வாத்ஸல்யம் எந்தக் குழந்தையினிடம் இருக்கின்றதோ, அந்தக் குழந்தையின் முகவாய்க் கட்டையை தாய், தந்தைகள் தங்கள் விரலினுடைய நுனியினால் தொட்டு வேடிக்கை காட்டிச் சிரிக்கச் செய்கின்ற வழக்கமுண்டு. அதுபோலவே ப்ரக்ருதத் திலும் அறியவும்.

பரமேச்வரனே தனக்கு முக்ய பத்ரியான தேவியினிடம் அகண்டமான ப்ரியத்தை வைத்து, அதராம்ருதபானம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையினால் தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையைத் தூக்கித் தூக்கி நிமித்துகிற வழக்கமுண்டு. ப்ரியத்துடன், தேவியினுடைய முகவாய்க் கட்டையை கையினால் தொடுவதில் பரமேச்வரனைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. வாத்ஸல்யத் தால் தகப்பனாரான ஹிமவானுடைய கைகளினாலும், ப்ரியத்தால் பரமேச்வரனுடைய கைகளினாலும் தொடப்படும் காரணத்தால், தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டை என்ற ப்ரதேசத்தின் ஸௌ பாக்யமானது அபாரமாக விளங்குகிறது.

தேவியினுடைய முகத்தையோ கண்ணாடி என்றும், முகவாய்க்கட்டையைக் கண்ணாடியில் கைப்பிடி என்றும் வர்ணிக்கப் பட்டது. லோகத்திலுள்ள ஏதாவதொரு கண்ணாடியின் கைப்பிடி பரமேச்வரனுடைய கைகளால் நிமித்தப்பட்டதாயும், ஹிமவானுடைய கையால் தொடப்பட்டதாயுமிருந்தால், அதைத் த்ருஷ்டாந்த மாக வைத்துக்கொண்டு தேவியினுடைய முகவாய்க்கட்டையை, முகமாகிற கண்ணாடிக்குக் கைப்பிடி என்று வர்ணிக்கலாம். இவ் விதமான த்ருஷ்டாந்தமும் அகப்படாததினால், தான் எப்படி இதை வர்ணிப்பதென்று ஆசார்யாள் சொல்லுகிறார்கள். இவ் விதம் தேவியின் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்து உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸகல வித்யாதத்வங்களும், கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பம் ப்ரகாசிப்பதுபோல் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்குமென்பதையும் அறியவும்.

68. தேவியின் கண்ட (கழுத்து) பாக
வாண்ணை

भुजाश्लेषान्नित्यं पुरदमयितुः कण्डकवती
तव ग्रीवा धत्ते मुखकमलनालश्रियं इयम् ।
स्वतः श्वेता कालागुरुबहुलजम्बालमलिना
मृणालीलालित्यं वहति यदधो हारलतिका ॥ ६८

புஜாச்லேஷாந்நித்யம் புரதமயிது: கண்டகவதீ
தவ க்ரீவ தத்தே முககமலநாலச்ரியம் இயம் |
ஸ்வத: ச்வேதா காலாகுருபஹுளஜம்பாலமலிநா
ம்ருணாலீலாலித்யம் வஹதி யததோ ஹாரலதிகா
॥ 68 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியான தாயே!
नित्यं - நித்யம் = தினந்தோறும் पुरदमयितुः - புரதமயிது: =
தூரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம் செய்த பரமேச்வரனுடைய
भुजाश्लेषात् - புஜாச்லேஷாத் = கைகளால் செய்யப்பட்ட
ஆலிங்கனத்தால் कण्डकवती - கண்டகவதீ = ரோமாஞ்ஜத்
தோடு கூடின तव - தவ = உன்னுடைய इयं - இயம் = இந்த
ग्रीवा - க்ரீவா = கழுத்தானது मुखकमलनालश्रियं - முககமல
நாலச்ரியம் = முகமாகிய தாமரஸப் புஷ்பத்திற்கு முள்
ளோடு கூடிய தாமரை புஷ்பத்தின் காம்புபோல் உள்ள
शोभयते धत्ते - தத்தே = தரிக்கின்றது यत् - யத் =
யாதொரு காரணத்தால் अधः - அத: = கீழ்பிரதேசத்தி
லுள்ளதாயும் स्वतः - ஸ்வத: - இயற்கையில் श्वेता - ச்வேதா
= வெளுப்பாயும் உள்ள हारलतिका - ஹாரலதிகா = முத்து
மாலையானது कालागुरुबहुलजम्बालमलिना सति-காலாகுருபஹுள
ஜாம்பாலமலிநா ஸதி - நல்ல வாஸனை உள்ள அகருக்கட்டை
பொடிகள் அதிகமாகப் போட்டுக் குழைக்கப்பட்ட

சந்தனத்தால் கருப்பான வர்ணத்தோடு கூடிக்கொண்டதாகக் கொண்டு **मृणालीलात्रियं** - ம்ருணாலீலாலித்யம் = தாமரைக் கொடியின் ஸௌபாக்யத்தை **वहति** - வஹதி = வஹி கின்றதோ.

தாத்தபர்யம் :—

தரிபுர ஸம்ஹாரமூர்த்தியான காமேச்வரன் தன் கைகளால் அம்பாளுடைய கழுத்தை அடிக்கடி கட்டிக் கொண்டு ஆலிங்கனம் செய்வதின் காரணத்தால், தேவிக்கு மயிர்க்கூச்சல் ஏற்பட்டு, புளகாங்கிதமாக தேவியின் கண்டபாகம் விளங்கி வருகிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸுக்ஷமமான முள்ளுகள் கண்டபாகத்தில் இருப்பதுபோல் விளங்கி வருகிறது. தாமரைப் புஷ்பத்தின் தண்டும் சிறிய முள்ளுகளோடு கூடியதாக இருக்கும். தேவியினுடைய முகத்தை கவனித்தாலோ, மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பம் போல் பாஸிக்கின்றது. தேவியின் முகமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்திற்கு, தேவியின் கண்டமானது நாளம் (தண்டு) போல் சோபையுடன் கூடி விளங்கி வருகிறது. தாமரைப் புஷ்பத்தினுடைய அடித்தண்டுக்குக் கீழ்பாகத்தில் கருப்பான தாமரைக் கொடிகள் வளர்ந்திருக்கும். இது போலவே, தேவியினுடைய கழுத்திற்குக் கீழ்பாகத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் முத்து ஸரங்கள் நாளத்தினுடைய அடிப்பாகத்திலுள்ள கொடிகளோ என்றும் தோன்றுகிறது. தாமரைக் கொடிபோல், முத்து ஸரங்களும் கருப்பாகவே இருந்து வருகிறது. ஆனால் முத்து மாலைகள் இயற்கையில் வெளுப்பானவைகளே. ஆகிலும், அகருக்கட்டையின் பொடிகள் நல்ல திவ்ய வாஸனை உள்ளவைகளானதினால், அதை ஸ்வயமாயும் குழைத்து மார்பில் பூசிக்கொள்ளும் வழக்கமுண்டு. சந்தனத்திலும் கலந்து பூசிக் கொள்ளும் வழக்கமுண்டு. அம்பாள் இவ்விதம் தன் மார்பில் காமேச்வரனுடைய கைகளால் பூசப்பட்டு, விளங்கி வருகிறபடியால் அகருச்சந்தனங்கள் முத்துமாலைகளில்பட்டு முத்து மாலைகளும் கருப்பாக ஆகிவிட்டது. அதிஸுக்ஷமமாக அம் மாலைகளில் அநேக சரங்கள் தொங்குகின்றபடியால் மேற்சொன்ன அகருச்சந்தன சம்பந்தத்தால் கருப்பாயுமிருக்கின்றபடியால் தாமரைத் தண்டின் அடிப்பாகத்திலுள்ள தாமரைக்கொடி என்றே ஊஹிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவ்விதமான ஸௌபாக்யத்துடன் கூடினதாக தேவியின் கண்டபாகம் விளங்குகிறது. இவ்விதம் மேற்கண்டபடி தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸத்வாஸனை மேலிட்டு க்ருதார்த்தத்தையும் உண்டு பண்ணும்.

अन्तर्यामिन्क्रमाद्या अन्तर्यामिन्क्रमाद्या என்ற நாமாவளி யில் சொல்லப்பட்ட अन्तर्यामिन् अन्तर்யாக ப்ரயோகம் இந்த ச்லோ கத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இது மிகவும் ரஹஸ்யமானதினால் குருமுகமாகத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

69. தேவியினுடைய கண்ட தேசத்தில் காணப்படும் த்ரிவளி என்று சொல்லப்படும் ஸுக்ஷ்மமான மூன்று ரேகைகளின் வர்ணனை

गले रेखास्त्रो गतिगमक गीतैकनिपुणे

विवाहव्यानद्धप्रगुणगुणसंख्या प्रतिभुवः ।

विराजन्ते नानाविधमधुरराग आकरभुवां

त्रयाणां ग्रामाणां स्थितिनियम सीमान इव ते ॥ ६९

கலே ரேகாஸ்திஸ்ரோ கதிகமக கீதைகநிபுணே

விவாஹவ்யாநத் தப்ரகுணகுணஸம்க்யா ப்ரதிபுவ: |

விராஜந்தே நாநாவிதமதூரராக ஆகரபுவாம்

த்ரயாணாம் க்ராமாணாம் ஸ்திதிநியம ஸீமாந இவ தே

॥ 69 ॥

பதவுரை :—

गतिगमकगितैकनिपुणे - கதிகமககீதைகநிபுணே = गति - மார்க்கம், தேசி என்ற கதிகளுடனும், गमक - ஐந்துவிதமான ஸ்வரகமகங்களுடனும் गीत - பாடுவதில் एकनिपुणे - முக்யமான பாண்டித்யமுள்ள ஹே பரதேவதையே! ते - தே = உன்னு டைய गले - கலே = கழுத்திலிருக்கிற तिस्रः - திஸ்ர: = மூன்று रेखाः - ரேகா: = (பாக்கியத்தை ஸுகிப்பிக்கும்) ரேகைகள் विवाहव्यानद्धप्रगुणगुणसंख्याप्रतिभुवः - விவாஹவ்யா நத்தப்ரகுண குணஸம்க்யாப்ரதிபுவ: = விவாஹ காலத்தி ன் மாங்கல்ய ஸுக்த்ரத்தோடு சேர்ந்து பரமேஸ்வரனால் கட்டப் பட்ட ஸுக்ஷ்மமான சரடுகளால் முறுக்கப்பட்ட மூன்று வித

மான கயிறுகளை ஞாபகப்படுத்துவதாயும் நானாவிதமபூர
 ராகாஶ்ரபூர - நானாவிதமபூரராகாஶ்ரபூரவாம் = நானாவித-அநேக
 ப்ரகாரங்களாயும் மபூர - அழகாயுமுள்ள ராக - மத்யமாவதி,
 மானவி முதலிய திவ்ய ராகங்களுக்கு ஶ்ரபூர - இருப்பிடமா
 யிருக்கிற த்ரபூர - த்ரபூரணம் = மூன்றான த்ரபூர - க்ராமா
 ணம் (ஷட்ஜ, மத்யம, காந்தாரம் என்ற) க்ராமங்களுடைய
 ஶ்ரபூரநியமசிமான இவ-ஸ்திதிநியம ஶீமாந இவ = ஶ்ரபூர-இருப்பை
 நியம - ஒன்றோடொன்று சேராமலிருக்கும்படி நியமிக்கிற
 விஷயத்தில் சிமான இவ - எல்லைக்கோடுபோல் விராஜந்தே - விரா
 ஜந்தே = விளங்குகின்றன.

தாத்தபர்யம் :—

ललाटे च गले चैव मध्ये चापि वलित्रयम् ।
 स्त्रीपुंसोरुभयोर्ज्ञेयं महासौभाग्यसूचकम् ॥

லலாடேச கலே சைவ
 மத்யே சாபி வலித்ரயம் |
 ஸ்த்ரீ பும்ஸோரூபயோர்ஞேயம்
 மஹாஸௌபாக்யஸூசகம் ||

என்ற ஶாமுத்ரிகா சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி, நெற்றிப்பிரதேசத்
 திலும், கண் ப்ரதேசத்திலும், இடுப்புப் பிரதேசத்திலும் ஶ்ரீ
 களுக்கோ, புமான்களுக்கோ மூன்று விதமான ரேகைகள் காணப்
 பட்டால் அது பரம ஶௌபாக்யத்தை ஶூசிப்பிக்கின்றது எனத்
 தெரிகின்றபடியால், இந்த லக்ஷண ப்ரகாரம் தேவியினுடைய
 கண்டத்தில் இம்மூன்று விதமான ரேகைகள் காணப்படுகிறதென்
 பது ஶ்ரீ ஆச்சார்யமாக ஆகாது. ஶாமுத்ரிகா சாஸ்த்ரம் முதலான
 ஶகல தந்திரங்களும் தேவியை ஆச்சார்யித்துத்தான் அவைகள் ப்ர
 மாண்யத்தை அடையவேண்டும். அத்துடன், தேசிமார்க்கம்
 என்ற இரண்டு விதமான ஶங்கீத சாஸ்த்ரத்தின் கதியிலும், 15
 விதமான கமகத்திலும், இரண்டு விதமான ரதத்திலும் தேவியான
 வள் மஹாஸமர்த்தையாக இருந்து கொண்டு ஶங்கீத சாஸ்த்ரத்
 திற்கே பெருமையை தன் கண்டத்திலுள்ள ரேகை மூலம் வெளி
 படுத்துகிறாள். தேவியினுடைய கண்டத்திலுள்ள ரேகைகளை
 கவனிக்கும் பொழுது மனோஹரமான திவ்ய ராகங்களுக்கு உற்
 பத்தி ஶ்தானமாகிய ஶட்ஜம், மத்யமம், காந்தாரம் என்ற மூன்று
 விதமான க்ராமங்களுக்கு இருப்பிடமோ என்று தோன்றுகிறது.

மத்யமாவதி, மாளவி, பைரவி, பங்காலி, தன்யாசி, சுத்தவராளி, புன்னாகவராளி முதலான அநேக ப்ரபலமான ராகங்கள் ஷட்ஜக் ராமம், மத்யமக்ராமம், காந்தாரக்ராமம் என்று சொல்லப்படும் ஸ்தானங்களிலிருந்து உற்பத்தியாகிறபடியால், அந்த மூன்று க்ராமங்களும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தமில்லாமல், தேவியினுடைய கண்ட ரேகைகளினின்றும் உண்டாகிறதோ என்றும் தொனிக்கின்றது. நிற்க தேவியினுடைய கண்டத்தில் காமேச்வரன் மாங்கல்ய ஸூத்ரத்தைக் கட்டுங் காலத்தில், மாங்கல்ய ஸூத்ரத்துடன் சேர்ந்து சிவஸூக்ஷ்மமான சரடுகளையும் கட்டியிருக்கிறார். இது தேசஸம்ப்ரதாயத்தை அனுஸரித்தது. இவ்வித ஸரங்கள் கட்டப்பட்ட காரணத்தால் அவைகளுடைய வரம்புதானே என்றும், தேவியின் கண்டத்திலுள்ள ரேகைகளைப் பார்க்கும்பொழுது தோன்றுகிறது.

இவ்விதம் ஸங்கீத சாஸ்த்ரத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாயும், தீர்க்க ஸௌமாங்கல்ய ஸூசகமாயும் கண்ட ரேகைகள் விளங்கி வருகிறதென்று வர்ணிக்கப்படுகிறபடியால், இவ்விதமான த்யானத்தால் புருஷர்களோ, ஸ்த்ரீகளோ அவ்வித சாஸ்த்ரத்தில் பயிற்சி அடைந்து பரமோத்கர்ஷத்துடன் விளங்கி வருவார்கள்.

70. தேவியினுடைய சதுர்புஜங்களின் வ ர் ண

मृणालीमृद्वीनां तव भुजलतानां चतसृणां

चतुर्भिः सौन्दर्यं सरसिजभवः स्तौति वदनैः ।

नखेभ्यः सन्त्रस्यन् प्रथममथनात् अन्धकरिपोः

चतुर्णां शीर्षाणां समं अभयहस्तार्पणधिया ॥ ७० ॥

ம்ருணாலீம்ருத்வீநாம் தவ புஜலதாநாம் சதஸ்ருணாம்

சதுர்பி: ஸௌந்தர்யம் ஸரஸிஜபவ: ஸ்தௌதி வதனை:

நகேப்ய: ஸந்த்ரஸ்யந் ப்ரதமமதனாத் அந்தகரிபோ:

சதுர்ணா சீர்ஷாணாம் ஸமம் அபயஹஸ்தார்ப்பணதியா

॥ 70 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியே! तव-தவ = உன்னுடைய सृणालीसृष्टीनां - ம்ருணாலீமருத்வீநாம் = தாமரைக் கொடிகளைப்போல் ம்ருதுவான चतसृणां - சதஸ்ருணம் = நான்கு भुजलतानां - புஜலதாநாம் = ஸ்வர்ணலதைகளைப்போல் இருக்கும் கைகளுடைய सौन्दर्यं - ஸௌந்தர்யம் = அழகை सरसिजभवः - ஸரஸிஜபவः = ப்ரும்மாவானவர் चतुर्भिः वदनैः - சதுர்பி:வதநைः = தன்னுடைய நான்கு முகங்களால் प्रथममथनात् - ப்ரதமமதநாத் = ஐந்தாவதான சிரஸ்ஸை முதலில் கிள்ளிய காரணத்தால் अन्धकरिपोः - அந்தகரிபோः = பரமேச்வரனுடைய नखेभ्यः - நகேப்யः = நகங்களிலிருந்தும் सन्त्रस्यन् - ஸந்த்ரஸ்யந் = நடுங்கியவராகக் கொண்டு चतुर्णां - சதுர்ணம் = நான்கு शीर्षाणां - சீர்ஷாணம் = மீதமான தன் சிரஸ்ஸுகளுக்கு समं - ஸமம் = ஏக காலத்தில் अमयहस्तार्पणधिया - அபயஹஸ்தார்பணதீயா = அபயஹஸ்தங்களை நீ அர்ப்பணம் செய்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் स्तौति - ஸ்தௌதி = ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றார்.

தாற்பர்யம் :—

தேவியினுடைய கைகள் ஸ்வர்ணலதைகளைப்போல், பரம ஸௌந்தர்யத்துடனும் தாமரைக் கொடிகள் போல் மார்தவத்துடனும் விளங்கி வருகின்றன. பராசக்தியானவள் நான்கு கைகளுடன் கூடினவளானதினால் அந்த நான்கு கைகளுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ப்ரும்மாவானவர் தன்னுடைய நான்கு முகங்களால் ஒரே காலத்தில் வர்ணிக்கின்றார். இவ்விதம் ப்ரும்மா தேவியினுடைய நான்கு கைகளை வர்ணிப்பதற்குக் காரணத்தை அடியிற்கண்டபடி அறியவும் :—

ஒரு சமயம் விஷ்ணுவும், ப்ரும்மாவும் பரமசிவனுடைய பாத்தத்தையும் சிரஸ்ஸையும் பார்த்து வருவதில் பந்தயம் கூறினார்கள், விஷ்ணு, “பரமேச்வரனுடைய பாத்தத்தை பார்த்து வருகிறேன்” என்றார். ப்ரும்மா, “பரமேச்வரனுடைய சிரஸ்ஸைப் பார்த்து வருகிறேன்” என்றார். விஷ்ணுவும் தான் சொல்லியபடி

பரமசிவன் பாதத்தைப் பார்க்க வராஹவதாரம் எடுத்துக் கொண்டு மஹா பாதாள லோகம் வரைச் சென்றும் சிவனுடைய பாதத்தைக் காணமுடியாமல் அபஜயத்துடன் திரும்பி வந்து விட்டார். பரமசிவனிடத்திலும் “ஸ்வாமின் தங்களுடைய பாதத்தை என்னால் காண முடியவில்லை” என்று உண்மையைச் சொன்னார். ப்ரும்மாவோ ஹம்ஸ வாஹனத்தில் ஏறிக்கொண்டு இந்த அண்டத்திற்கும் வெளியில் போய் பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸைப் பார்க்க முடியாமல் அபஜயத்தை அடைந்தும் தன் அபஜயத்தை வெளியில் சொல்லக்கூடாதென்று எண்ணி, தன் லோகம் சென்று ஒரு தாழம்பூவை ஸாஷியாக எடுத்துக்கொண்டு, பரமசிவனிடம் வந்து பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸைப் பார்த்தவர் போல் அதற்கு பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸிலிருந்த தாழம்பூவே ஸாஷி என்றும் பொய் சொன்னார். பரமசிவனும் மந்தஹாஸம் செய்து கொண்டு தன் நகத்தால் ப்ரும்மாவினுடைய பொய் சொன்ன தலையைக் கிள்ளி விட்டார். இதற்கு முன்பு ப்ரும்மாவிடமிருந்து முகங்களிருந்தன. பொய் சொன்ன முகம் பரமசிவனுடைய நகங்களால் கிள்ளப்பட்ட பிறகுதான் ப்ரும்மா சதுர்முகனாக ஆனார். பொய் சொன்ன முகத்தோடு சேர்ந்த மற்ற நான்கு முகங்களையும் கிள்ளிவிட வேண்டுமென்று பரமசிவன் யத்னம் செய்த காலத்தில் தேவியானவள் ப்ரும்மாவிடம் கருணை புரிந்து தன் நான்கு கைகளால் ப்ரும்மாவினுடைய நான்கு முகங்களுக்கும் அபயதானம் செய்து, பரமசிவனால் கிள்ளப்படமுடியாமல் ரக்ஷித்தாள். அதற்காக ப்ரும்மாவானவர் எப்பொழுதும் தேவியைப் பார்த்து, ‘தாயே, உன்னுடைய நான்கு கைகளால் என்னுடைய நான்கு முகங்களுக்கும் அபயதானம் செய்து பரமசிவனுடைய நகத்தால் கிள்ளப்படாமலிருக்கும்படி ரக்ஷிக்க வேண்டும்’ என்ற ப்ரார்த்தனையுடன் தேவியினுடைய கைகளின் ஸௌந்தர்யத்தை ப்ரும்மா வர்ணிக்கிறார். தேவியினுடைய அநுக்ரஹம் இல்லாத போனால் மற்ற முகங்களும் பரமசிவனுடைய கை நகங்களால் கிள்ளப்பட்டுவிடும் என்ற பயத்தால் இடைவிடாமல் ப்ரும்மா தேவியை ஸ்துதித்து வருகிறார். இதனால் எந்தவிதமான சிவாபராதத்திலிருந்தும் தேவியினுடைய க்ருபையால் மீண்டு கொள்ளலாம் என்பது வெளியாகிறது.

71. தேவியினுடைய கை விரல்களுடைய
நகங்களின் வர்ணனை

नखानां उद्योतैः नवनलिनरागं विहसतां
कराणां ते कान्तिं कथय कथयामः कथमुमे ।
कयाचिद्वा साम्यं भजतु कलया हन्त कमलं
यदि क्रीडलक्ष्मीचरणतल लाक्षारसचणम् ॥ ७१ ॥

நகாநாமுத்தேயோதை: நவநலிநராகம் விஹஸதாம்
கராணாம் தே காந்திம் கதய கதயாம: கதமுமே ।
கயாசித்வா ஸாம்யம் பஜது கலயா ஹந்த கமலம்
யதி க்ரீடல்லக்ஷ்மீசரணதல லாக்ஷாரஸசணம் ॥ 71 ॥

பதவுரை :—

हे उमे - ஹே உமே = ஹே பார்வதியே! நகாநாம் = நகங்களுடைய உद्योतैः - உதயோதை = காந்திகளின் ஸமுஹங்களால் नवनलिनरागं - நவநலிநராகம் = ப்ராதகாலத்தில் மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பத்தின் காந்தியை विहसतां - விஹஸதாம் = பரிஹஸிக்கின்ற ते - தே = உன்னுடைய कराणां-கராணாம் = கைகளுடைய कान्तिं-காந்திம் = ஸோபையை कथं - கதம் = எப்படி कथयामः - கதயாம: = வர்ணிப்போம் कथय - கதய = நீயே சொல் हन्त - ஹந்த = கஷ்டம் कमलं - கமலம் = செந்தாமரை புஷ்பமானது क्रीडलक्ष्मीचरणतललाक्षार सचणं यदि - க்ரீடல்லக்ஷ்மீசரணதலலாக்ஷாரஸசணம் यति = தன்னிடத்தில் க்ரீடிக்கிற மஹாலக்ஷ்மீயினுடைய உள்ளங்காலில் பாஸிக்கும் மருதாணியின் காந்தியோடு ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டதாக இருக்குமேயானால் कयाचिद्वा कलया - கயாசித்வா कलया = பதினூறில் ஒரு அம்சத்திலாவது साम्यं - ஸாம்யம் = ஸாத்ருச்யத்தை भजतु - பஜது = அடையட்டும்,

தா த்பர்யம் :—

விரல்களுக்கு சமீபத்திலுள்ள பாகம் கரம் என்று சொல்லப்படும். தேவியின் விரல்களிலுள்ள நகங்கள் இயற்கையிலேயே

சிவப்பாக இருக்கின்றன. இதன் காந்தியானது கைகளில் பட்டு, கைகள் மிகவும் அழகாய் பாஸிக்கின்றன. நகங்களின் காந்தியானது காலையில் மலர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பத்தின் சிகப்பைக்கூட பரிஹஸிக்கச் செய்கின்றது. அதாவது, மலர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தேவியினுடைய கைகளிலுள்ள நகங்கள் மேலான காந்தியோடு கூடியது என்பதை அறியவும். “இவ்விதமான தேவியினுடைய கரங்களின் காந்தியை நான் எப்படித்தான் வர்ணிக்க முடியும். தேவிதான் அதற்கு பதில் சொல்ல வேண்டும்!” செந்தாமரைப் புஷ்பத்தையே உதாஹரணமாகச் சொல்லக் கூடாதோ என்றாலோ, அதுவும் ஸரியாகாது. கைகளின் காந்திக்கு தேவியின் ஸம்பத்தம் இருக்கிறது. செந்தாமரைப் புஷ்பத்திற்கு இது எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும்? ஆனால், மஹாலக்ஷ்மிக்கு பத்மாலயா என்று பெயர் இருப்பதினால், அதாவது தாமரைப் புஷ்பங்களில் கீடிக்கின்றவள் என்பதினால் மஹாலக்ஷ்மீயினுடைய உள்ளங்காலில் அலங்கரிக்கப்பட்ட மருதாணியின் காந்தியானது தாமரைப் புஷ்பங்களில் பட்டு, அதிகமான சிவப்பு வர்ணமுள்ள காந்தியோடு கூடியதாக இருந்தால் ஒரு ஸமயம் தேவியினுடைய கரங்களுக்கு அதை உதாஹரணமாகச் சொல்லக்கூடும். அப்பொழுது தேவியினுடைய கரங்களின் காந்திக்கு லக்ஷ்மீதேவியினுடைய பாத ஸ்பர்சத்தால் ஏற்பட்ட தாமரைப் புஷ்பத்தின் காந்தியும் பூர்ணமான உபமானமாக ஆகாது; ஏகதேச உபமானமாகத்தான் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால், பரதேவதையினுடைய கரங்களின் காந்தி உபமானமற்றது, என்றுதான் வர்ணிக்கவேண்டும். வேறு வழியில்லை. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் லக்ஷ்மீகடாஷுத்தால் பரிசுத்தர்களாக ஆகிறார்கள்.

72. தேவியினுடைய ஸ்தனங்களின்

வர்ணனை

समं देवि स्कन्दद्विपवदनपीतं स्तनयुगं

तवेदं नः खेदं हरतु सततं प्रस्तुतमुखम् ।

यदालोक्य आशङ्गाकुलितहृदयो हासजनकः

खकुम्भौ हेरम्भः परिमृशति हस्तेन झडिति ॥ ७२ ॥

ஸமம் தேவி ஸ்கந்தத்விபவதநபீதம் ஸ்தநயுகம்

தவேதம் ந: கேதம் ஹரது ஸததம் ப்ரஸ்நுதமுகம்
யதாலோக்ய ஆசங்காகுலிதஹ்ருதயோ ஹாஸஜநக:

ஸ்வகும்பௌ ஹேரம்ப: பரிம்ருசதி ஹஸ்தேந ஜடிதி
॥ 72 ॥

பதவுரை :—

ஹே தேவி - ஹே தேவி = ஹே பரதேவதையே ! ஹே ப்ரஸ்நுதமுகம் = புத்ரர்களைக் கண்டவுடன் பால் பெருகு கிற நுனிகளோடு கூடினதாயும் ஸம - ஸமம் = ஒரே காலத் தில் ஸ்கந்தத்விபவதநபீதம் = மஹாகணபதி குமாரஸ்வாமி இவ்விருவர்களாலும் பானம் செய்யப்படுகிற தாயும் உள்ள தவ - தவ = உன்னுடைய இத் - இதம் = இந்த ஸநயுகம் - ஸ்தநயுகம் = இரண்டு ஸ்தனங்களும் ந - ந: = எங்களுடைய இத் - கேதம் = கஷ்டத்தை சதம் - ஸததம் = எப்பொழுதும் ஹரது - ஹரது = போக்கடிக்கட்டும் யத் - யத் = யாதொரு இரண்டு ஸ்தனங்களையும் ஹேரம்ப: - ஹேரம்ப: = விநாயகர் ஆலோக்ய - ஆலோக்ய = பார்த்து பார்க்குகின்றவன்: ஸந - ஆசங்காகுலிதஹ்ருதய: ஸந = நமது தலையிலுள்ள கும்பங்களைத்தான் அம்மா பிடுங்கிக்கொண்டு விட்டாளோ என்ற பயத்தால் கலங்கின மனதோடு கூடியவராகக் கொண்டு ஹாஸஜநக: - ஹாஸஜநக: = தாய், தந்தைகளுக்கு சிரிப்பை உண்டுபண்ணுகிறதாயும் கொண்டு ஸ்வகும்பௌ - ஸ்வ கும்பௌ = தன் தலையிலுள்ள கும்பங்களை ஜடிதி - ஜடிதி = அவசரத்துடன் ஹேரம்ப: - ஹேரம்ப: = கையினால் பரிசுசாத - பரிம்ருசதி - இருக்கின்றதா இல்லையா என்ற ஸந்தேஹத் துடன் தொட்டு பார்க்கின்றாரோ.

தாத்தபர்யம் :—

பராசக்திக்கு, குமாரஸ்வாமி மஹா கணபதி இவ்விருவர்களும் குழந்தைகள் என்பது சாஸ்த்ரங்களிலும், லோகங்களிலும் ப்ர ஸித்தமானது. இவ்விரு குழந்தைகளும், தாயாரான தேவியி னுடைய ஸமீபம் எப்பொழுது வருகிறார்களோ, அக்காலங்களில் குழந்தைகளிடம் தனக்குள்ள ப்ரேமையினால், தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களினின்றும் பால் பெருகி வழிகின்ற வழக்க

முண்டு. இந்தத் தருணத்தில் இருவர்களும் ஒரே காலத்தில் ஸ்தன்யம் என்ற பாஸ்யும் பானம் செய்வார்கள். இதனால் குமாரஸ்வாமியும், மஹா கணபதியும் லோகமான்யாளான தேவர்களாக விளங்கி வருகிறார்கள். இது லோக ப்ரஸித்தமானதே. மஹா கணபதிக்கு ஸமானமான மற்றொரு தேவதையும் இல்லை; அவ்விதமே குமாரஸ்வாமி என்ற ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிக்கு ஸமானமான தேவதையும் இல்லை என்பதை இதிஹாஸ புராணங்களில் பயிற்சி உள்ள வித்வான்கள் தங்கள் அனுபவத்தில் அறிவார்கள். இதனால் தேவியினுடைய பரமோத்கர்ஷமானது வெளியாகிறது. தேவியினுடைய ஸ்தன்யத்தைப் பானம் செய்ததினாலேயே, மஹாகணபதி ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி இவ்விருவர்களும் லோகோத்தரமான குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸர்வஜன பூஜ்யர்களாக விளங்கி வருகிறார்களேயானால், அம்பாளுடைய மஹிமை எப்பேர்ப்பட்டதென்பதை அறியலாம். அம்பாளுடைய ஸ்தன கும்பங்களை விக்நேச்வரர் பார்த்து, அவர் யானை முகத்துடன் கூடியவராகையால், தன் தலையிலுள்ள இரண்டு கும்பங்களைத்தான் தன் தாய் அபஹரித்துக் கொண்டு விட்டாளோ என்ற சங்கையை அடிக்கடி அடைந்து, மிகவும் பரபரப்புடன் தன் கைகளால், தன் தலையில் கும்பங்கள் இருக்கின்றதா இல்லையா என்று தொட்டுப்பார்க்கின்ற வழக்கமும் உண்டு. மஹா கணபதியினுடைய இந்த செய்கையைப் பார்த்து பார்வதி பரமேச்வராளர் பரமானந்தத்தையும் அடைவார்கள். புத்ரர்களின் வேடிக்கையைப் பார்த்து தாய் தந்தைகளுக்கு ஆனந்தம் உண்டாகும் என்பதும் லோக ப்ரஸித்தமானது. இதனால் தேவியினுடைய ஸ்தன கும்பங்களுக்கு கஜமுகனான மஹா கணபதியினுடைய சிரஸ்ஸிலுள்ள கும்பங்கள் தான் உதாஹரணமாக ஆகக்கூடுமென்றியில், வேறு த்ருஷ்டாந்தம் அகப்படாது என்றும் வெளியாகிறது. இவ்வித மஹிமை உள்ள தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களும், ஸகலவிதமான கஷ்டங்களையும் போக்கடித்துத் தங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று பகவத்பாதாள் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். இவ்விதமான த்யானத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு தேவி ஸ்வப்னத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகி அவர்களை லோகமான்யர்களாக ஆகும்படி க்ருபை செய்வாள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

73. தேவியினுடைய ஸ்தனங்களின்
வாணனை

असू ते वक्षोजौ अमृतरसमाणिक्यकुतुपौ
न संदेहस्पन्दो नगपतिपताके मनसि नः ।
पिबन्तौ तौ यस्मात् अविदिनवधूसङ्गर सिकौ
कुमारावद्यापि द्विरदवदन कौश्वदलनौ ॥ ७३ ॥

அமு தே வக்ஷோஜௌ அம்ருதரஸமாணிக்யகுதுபௌ
ந ஸந்தேஹஸ்பந்தோ நகபதிபதாகே மநஸி ந: ।
பிபந்தௌ தெள யஸ்மாத் அவிதிதவதூஸங்கரஸிகௌ
குமாராவத்யாபி த்விரதவதந க்ரௌஞ்சதலநௌ
" 73 "

பதவுரை :—

हे वक्षोजौ इति - ஹே நகபதிபதாகே = பர்வதராஜனை
ஹிமவானைப் ப்ரஸித்தப்படுத்துகிற விஷயத்தில் த்வஜு படம்
போல் உள்ள ஹே பரதேவதையே நை - தே = உன்
னுடைய असू - அமு = இந்த वक्षोजौ - வக்ஷோஜௌ =
இரண்டு ஸ்தனங்களும் अमृतरस माणिक्यकुतुपौ - அமருதரஸ
மாணிக்யகுதுபௌ = மிகவும் மதுரமான அம்ருதத்தால்
நிறப்பப்பட்ட மாணிக்கரத்னத்தால் செய்யப்பட்ட குடுக்கை
களாக भयतः - பவத: = ஆகின்றன नः - नः = எங்களுடைய
मनसि - மநஸி = மனதில் संदेहस्पन्दः - ஸந்தேஹஸ்பந்த: =
இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சமேனும் ஸந்தேஹத்திற்கு
இடமும் न - न = இல்லை यस्मात् - யஸ்மாத் = யாதொரு
காரணத்தால் तौ - தெள = அந்த உன்னுடைய இரண்டு
ஸ்தனங்களையும் पिबन्तौ - பிபந்தௌ = பானம் செய்கிற
द्विरदवदन कौश्वदलनौ - த்விரதவதன க்ரௌஞ்சதலநௌ =
யானை முகத்தைப் போன்ற முகத்தோடு கூடின மஹா
கணபதி, பர்வதாகாரமான க்ரௌஞ்ச அஸுரனைக்
கொன்ற ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி, இவ்விருவர்களும்

अत्रिदिनवधूसङ्गरसिकौ (सन्तौ) - अविधिदिवसतुल्यसङ्करसिकेण
 (ஸந்தௌ) = சிசுவாகவே இருக்குங் காரணத்தால் ஸ்த்ரீ
 ஸங்கத்தை அறியாதவர்களாகவே இருந்துகொண்டு
 अद्यापि - अद्यापि = இப்பொழுதும் कुमारौ - कुमारौ =
 குழந்தைகளாகவே भवतः - भवतः = இருக்கிறார்களோ !

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களும் மோக்ஷஸாதன
 மான ஞானம்ருதத்தால் நிரப்பப்பட்ட மாணிக்க ரத்னத்தால் நிர்
 மாணம் செய்யப்பட்ட இரண்டு குடுக்கைகளோ என்று ஊஹிக்கக்
 கூடியதாக இருக்கின்றன. ஏனென்றால் தேவியினுடைய ஸ்தனங்
 களைப் பானம் செய்த மஹாகணபதி, ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி என்ற
 இரு குமாரர்களும் சைசவம் என்ற அவஸ்தையிலேயே எப்பொழு
 தும் இருந்து வருகிறார்கள். ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றொரு
 அவஸ்தைக்குப் போகாமல், ஒரே ரூபமாக எப்பொழுதும் இருந்து
 வருகிறதென்பது அம்ருதபானம் செய்தவர்களுக்குத்தான் ஸித்திக்
 கும். வீக்னேச்வரரும், குமார ஸ்வாமியும், எப்பொழுதும் குழந்தை
 களாகவே இருக்கின்றார்கள்; யௌவனம் என்ற அவஸ்தையை
 அவர்கள் அடையவேயில்லை. வீக்னேச்வரரும் என்றும் பால்யா
 வஸ்தையிலேயே இருந்து வருகிறார் என்பதற்கு,

सदा बालरूपायि विद्मद्भिर्हन्त्रि
 महादन्तिवक्त्रायि पञ्चास्यमान्या ।
 विधीन्द्रादिमृग्या गणेशाभिधा मे
 विधत्तां श्रयं कापि कल्याणमूर्तिः ॥

ஸதா பாலரூபாயி வித்நாத்திஹந்த்ரீ
 மஹாதந்திவக்த்ராயி பஞ்சாஸ்யமாந்யா |
 விதீந்த்ராதிம்ருக்யா கணேசாபிதா மே
 விதத்தாம் ச்ரியம் காபி கல்யாணமூர்த்தி: ||

என்ற பகவத் பாதாளுடைய வசனமே ப்ரமாணமாகும். ஸுப்ர
 மண்ய ஸ்வாமியோ எப்பொழுதும் குமாரன் என்றே ப்ரஸித்தி
 அடைந்திருக்கிறார். இவ்விருவர்களும் தேவியினுடைய ஸ்தன்
 யத்தைப் பானம் செய்த மஹிமையினாலேயே, ஒரு அவஸ்தை
 யிலிருந்து மற்றொரு அவஸ்தைக்குச் செல்லாமல் ஒரே அவஸ்தை
 யில் இருந்து வருகிறார்கள். ஸ்த்ரீ சங்கமம் என்ற க்ராம்ய
 ஸுகத்தை வெறுத்தவர்கள் என்றும் தெரிகிறது. இவ்விஷயமே
 இவ்விருவர்களுக்கும் தெரியாது என்பதை,

अवेदितवधूसङ्गरसिकौ अविहितवधुसङ्करसिकौ

என்ற பதத்தால் பரமாசார்யாள் ப்ரகாசப்படுத்துகின்றார்கள். இதனாலேயே தேவியினுடைய ஸ்தனங்களிலுள்ள ஸ்தன்யம் ப்ராக்ருத ஸ்தரீகளிடமுள்ள ஸ்தன்யம் போலல்ல. ஸாரஸ்வதமான ஞானமும்ருதம் என்று தெரிகிறது. இவ்விதமான மஹிமை தங்கிய ஸ்தன்யத்தைப் பானம் செய்த கௌரவத்தால்தான், விக்னேச்வரர், குமாரஸ்வாமி இவ்விருவர்களும் எப்பொழுதும் பாலர்களாகவும் ஸர்வக்ருர்களாகவும், ஸர்வ சக்திமாண்களாகவும், ஸர்வலோக பூஜ்யர்களாகவும் விளங்கி வருகிறார்கள். இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்தனத்திற்குள் இருக்கும் ஸ்தன்யத்தை மோகஷ ஸாதனமான ஞானமும்ருதம் என்று த்யானம் செய்கிறவர்கள் ப்ரம்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்து ஜீவன் முக்தர்களாக ஆவார்கள்.

74. அம்பாளுடைய இரண்டு
ஸ்தனங்களுடைய மத்யப்ரதேச வர்ணனை

बहल्यम्ब स्तम्बेरमदनुज कुम्भप्रकृतिभिः
समारब्धां मुक्तामणिभिः अमलां हारलतिकाम् ।
कुचाभोगो विम्बाधररुचिभिः अन्तः शबलितां
प्रतापव्यामिश्रां पुरदमयितुः कीर्तिमिव ते ॥ ७४ ॥

வஹத்யம்ப ஸ்தம்பேரமதநுஜ கும்பப்ரக்ருதிபி:
ஸமாரப்தாம் முக்தாமணிபி: அமலாம் ஹாரலதிகாம் |
குசாபோகோ பிம்பாதரருசிபி: அந்த: சபலிதாம்
ப்ரதாபவ்யாமிச்ராம் புரதமயிது: கீர்த்திமிவ தே || 74 ||

பதவுரை :—

हे अम्ब - ஹே அம்ப = ஹே தாயே! ते - தே = உன்னு
னுடைய कुचाभोगः - குசாபோக: = ஸ்தனங்களுடைய மத்ய
ப்ரதேசமானது स्तम्बेरमदनुजकुम्भप्रकृतिभिः - ஸ்தம்பேரமதநுஜ
கும்பப்ரக்ருதிபி: = யானையினுடைய மதத்தைப் போன்ற
மதத்தோடு கூடின யானை முகனான கஜாஸூரனுடைய

கும்பங்களினின்றும் உற்பத்தியான முக்தாமணி: - முக்தா
மணிபி: = உயர்ந்த முத்துக்களால் சமரங்கா - ஸமாரப்தாம் =
கோர்க்கப்பட்டதாயும் அமலா - அமலாம் = நிர்மலமாயும்
விவாஹரஹி: - பிம்பாதரஹி: = கோவைப்பழம் போல்
இயற்கையில் சிவப்பான அதர பிம்பத்தினுடைய காந்தி
களால் அந்த: சபலிதாம் = உள்பாகத்தில்
விசித்திரமான வர்ணங்களுடன் கூடியதாக செய்யப்பட்ட
தாயும் இருக்கிற ஹரலிதா - ஹாரலதிகாம = முத்துமாலையை
பரதாபவ்யாமிசராம = ஸௌர்ய வீர்யத்தோடு
கலந்திருக்கின்ற புரதமயிது: - புரதமயிது: = த்ரிபுரஸம்ஹார
மூர்த்தியினுடைய கீர்மிவ - கீர்த்திமிவ = யசஸ்ஸைப்
போல் வஹி - வஹி = வஹிக்கின்றது.

தாத்தபர்யம்:—

गजकुम्भेषु वंशेषु फणासु जलधिष्वपि ।
शुक्तिकायामिक्षुदण्डे षोढा मौक्तिकसंभवः ॥
गजकुम्भे कर्पुराभ वंशे रक्तसिता स्मृताः ।
फणासु वासुकेरेव नीलवर्णाः प्रकीर्तिताः ।
ज्योतिर्वर्णाश्च जलधौ शुक्तिकायां सिताः स्मृताः ।
इक्षुदण्डे पीतवर्णाः मणयो मौक्तिकाः स्मृताः ॥

கஜகும்பேஷு வம்சேஷு பணாஸு ஜலதிஷ்வபி ।

சுத்திகாயாம் இக்ஷுதண்டே ஷோடா மௌக்திகஸம்பவ: ॥

கஜகும்பே கர்புராப: வம்சே ரக்தஸிதா: ஸ்ம்ருதா: ।

பணாஸு வாஸுகேரேவ நீலவர்ணா: ப்ரகீர்த்திதா: ॥

ஜ்யோதிர் வர்ணாச்ச ஜலதௌ சுத்திகாயாம் ஸிதா: ஸ்ம்ருதா:

இக்ஷுதண்டே பீதவர்ணா: மணயோ மௌக்திகா:

ஸ்ம்ருதா: ॥

என்று ஸர்வக்ருணை ஸோமேச்வரனால் சொல்லப்பட்டபடி,
யானையினுடைய கும்பங்களில் கற்பூரவர்ணமான முத்துக்களும்
மூங்கில்களில் சிவப்பாயும் வெளுப்பாயும் உள்ள முத்துக்களும்,
ஸர்ப்பத்தினுடைய படங்களில் கருப்பான முத்துக்களும் ஸமுத்ரத்
தில் ஜ்யோதிஸ்ஸைப் போல் ப்ரகாசிக்கின்ற முத்துக்களும் சுக்
திகையில் வெளுப்பான முத்துக்களும் கரும்பினுடைய நடுவில்
மஞ்சளான முத்துக்களும் விளைகின்றன எனத் தெரிகின்றபடியால்
கஜாஸுரனும் யானையைப்போல் உருவமுள்ளவனானதினால்,

கஜாஸூரனுடைய சும்பங்களில் உற்பத்தியான கற்பூரத்தைப் போல் சுத்த வெளுப்பான வர்ணமுள்ள முத்துக்களை கஜாஸூரனை மஹா கணபதி கொன்ற பிற்பாடு, மஹா கணபதியினால் கொண்டு வரப்பட்டு, அநேக ஸரங்களாகத் தொடுக்கப்பட்டு தன் தாயாரான பரதேவதையினிடம் மஹா கணபதி நமஸ்கார பூர்வமாகக் கொடுத்து, தேவியும் பரம சந்தோஷத்துடன்; தன் புத்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட முத்துமாலையை தன் மார்பில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இது மிகவும் நிர்மலமான வர்ணமுள்ளதாகையால் வெளுப்பாக ப்ரகாசிக்கின்றது. பரதேவதையினுடைய அதரபிம்பம் கோவைப் பழம் போல் இயற்கையிலேயே சிவந்திருப்பதினால், மார்பில் தரித்திருக்கும் வெளுப்பான முத்து மாலையில் தேவியின் அதரபிம்பத்தின் சிவப்பு வர்ணம் ப்ரதிபலித்து, சிவப்பும் வெளுப்பும் கலந்த சித்ரவர்ணமான முத்துக்களால் கட்டப்பட்ட மாலையோ என்று தோன்றுகிறது. இதைப் பார்க்கும்பொழுது, த்ரிபுராஸூரனை ஸம்ஹாரம் செய்த பரமேச்வரனுடைய யசஸ்ஸோ என்று தோன்றுகிறது. கீர்த்தியோ சுத்தவெளுப்பாகவே வர்ணிக்கின்ற வழக்கம். த்ரிபுராஸூரனைக் கால்வதற்காக பரமேச்வரன் எடுத்துக் கொண்ட பராக்ரமமோ, கோபத்தால் ஏற்பட்டதானதினால் சிவப்பாகவே சொல்லவேண்டும் சிவப்பான ப்ரதாபத்தோடு கூடின வெளுப்பான தன் பர்த்தாவான த்ரிபுர ஸம்ஹாரமூர்த்தியின் யசஸ்ஸைத் தான் மாலையாகக் கட்டி ஜகதீஸ்வரியான பரதேவதை தன் மார்பில் தரிக்கின்றாளோ என்று தோன்றுகிறது. ஜகதீச்வரி விராட்ருபினியானதினால் விராட் என்று சொல்லப்படுகின்ற லோகம் முழுமையும் த்ரிபுராஸூரனைக் கொன்ற பரமேச்வரனுடைய ப்ரதாபமும் கீர்த்தியும் வ்யாபரித்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது. இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்களுடைய யசஸ்ஸும் லோகம் முழுமையும் வ்யாபரிக்கும் என்பதை அறியவும்.

75. லோகமாதாவான பரதேவதையினுடைய
ஸ்தனப் பாலின் வர்ணனை

तव स्तन्यं मन्ये धरणिधरकन्ये हृदयतः

पयः पारावारः परिवहति सारखतमिव ।

दयावत्या दत्तं द्रविडशिशुः आखाद्य तव यत्

कवीनां प्रौढानामजनि कमनीयः कवयिता ॥ ७५ ॥

தவ ஸ்தந்யம் மந்யே தரணிதரகன்யே ஹ்ருதய:

பய: பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வதமிவ |

தயாவத்யா தத்தம் த்ரவிடசிசு: ஆஸ்வாத்ய தவ யத்

கவீநாம் ப்ரௌடாநாமஜநி கமநீய: கவயிதா || 75 ||

பதவுரை:—

हे धरणिधर कन्ये - ஹே தரணிதரகன்யே = ஹே பார்வதியே! तव - தவ = உன்னுடைய स्तन्यं - ஸ்தந்யம் = ஸ்தனங்களிலிருந்து பெருகும் பாலானது हृदयतः - ஹ்ருதயத: = ஹ்ருதயத்திலிருந்து उर्यतः - உத்தித: = உண்டான பய: पारावारः इव - பய: பாராவார: इव: = பாற்கடல் போலவும் सारस्वतमिव - ஸாரஸ்வதமிவ = நிர்மலமாயும் அதிஸாரமுமான வாக் என்ற ஸாரஸ்வத ப்ரவாஹம்போலவும் ऋषिहृत - பரிவஹதி = ப்ரவஹிக்கின்றது इति - இதி = என்று न्ये - மந்யே = எண்ணுகிறேன் यत् - யத் = யாதொரு காரணத்தால் इयावत्या - தயாவத்யா = க்ருபையோடுகூடின न्या - த்வயா = உன்னால் दत्तं - தத்தம் = கொடுக்கப்பட்ட तव - தவ = உன்னுடைய स्तन्यं - ஸ்தந்யம் = ஸ்தனங்களினுடைய आवाह - ஆஸ்வாத்ய = பானம் செய்து इतिइतिः - த்ரவிடசிசு: = தமிழ் நாட்டில் பிறந்த குழந்தையாகிய இந்த சங்கரபகவத்பாதாள் ऋदानं - ப்ரௌடாநாம் = ப்ரஸித்தாளான कवीनां - கவீநாம் = வித்வான்களுக்குள் कमनीयः - கமநீய: = மனதை அபஹரிக்கக்கூடிய வைதுஷ்ய முள்ள कवयिता - கவயிதா = வித்வானாக अजनि - அஜநி = ஆகிவிட்டாரோ!

தா த்பர்யம் :—

தேவியினுடைய ஸ்தனங்களிலிருந்து பெருகும் பாலானது, மிகவும் மதுரமாக இருக்கக்கூடியதினால் அம்ருதப்ரவாஹமோ என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. தேவி- னுடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்தும் பெருகி வருகிற அம்ருதந்தான் என்று அந்தப் பாலைச் சொல்ல வேண்டும். ஸாரஸ்வதீ ஸ்படிகம் போல் வெளுப்பான நிறமுள்ளவளான வாக் தேவதையான

ஸரஸ்வதீ நிர்மலமான வாக்ரூபமாகவே விளங்கி தப் பாலும் வெளுப்பாக இருப்பதினால் ஸாரஸ்வத ப்ரவாஹமோ என்றும் தோன்றுகிறது. ஸரஸ்வதீ தேவியே அம்பாளுடைய ஆஞ்சுரையை அனுஸரித்து இப்பால் ரூபமாக உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ப்ரவாஹித்து வருகிறாள் என்றே உத்ப்ரேக்ஷிக்க வேண்டும். ஸாக்ஷாத் தேவியோ, பர்வதராஜனுடைய புத்ரியாக அவதாரம் செய்து பர்வதராஜனான ஹிமவானுக்கு தத்வ ஞானத்தை உபதேசித்தாள் என்று தேவீ பாகவதம் முதலான க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஞானந்தான் இந்தப்பால் என்று ஊஹிக்க வேண்டும். தன் குழந்தைகளை ஆயாஸமில்லாமல் மஹாவித்வான்களாகச் செய்வதற்குக் கருணையுடன் தேவியானவள் ஞானப்பாலை ஸ்தன்யம் என்ற வ்யாஜத்தால் வெளியில் ப்ரவாஹிக்கச் செய்கிறாள் என்று தான் நினைக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த ஸௌந்தர்யலஹரீ என்ற ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்த சங்கரபகவத் பாதாள் என்ற வித்வானும் தான் சிசுவாக ஆவிர் பவித்த காலத்தில், லோகமாதாவான தேவியினுடைய ஸ்தன்யத்தைத்தான் பானம் செய்தார்கள் என்று தெரியவருகிறது. அக் காரணத்தைக் கொண்டு லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான வித்வான்களுக்குள் ப்ரதானமான வித்வானை விளங்கி வந்தார் என்பது லோகப்ரஸித்தமானது. பரமாசார்யாளுடைய அவதாரமும்

ஐவிஷிஷு: த்ரவிடசிசு: என்ற பதத்தால் தமிழ்நாட்டில்தான் ஏற்பட்டது என்றும் வெளியாகிறது. பாண்டிய தேசம் தமிழ்நாடு என்பது ப்ரஸித்தமானது. முன் காலத்தில் கேரள தேசமும் பாண்டிய நாடாகவே இருந்த காரணத்தைக் கொண்டு **ஐவிஷிஷு:** த்ரவிடசிசு: என்பதினால் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர் என்ற அர்த்தம் வெளியாகிறது. கேரள தேசத்தில் ஆசார்யாளுடைய அவதாரத்தைப் போதிக்கின்ற சங்கர விஜயம் முதலான க்ருந்தங்களுக்கும் தமிழ்நாட்டில் ஆசார்யாளுடைய அவதாரத்தைப் போதிக்கும் இந்த க்ருந்தத்துக்கும் மேற்சொன்ன காரணத்தைக் கொண்டு கொஞ்சமேனும் விரோதமில்லை என்பதை அறியவும்.

ஐவிஷிஷு: த்ரவிடசிசு: என்ற பதத்தால் ஞானசம்பந்தமூர்த்தி என்றும் அர்த்தத்தைக் க்ரஹித்துக் கொள்ளலாம். இவரும் தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவரே. வேதம் ப்ரமாணமானால் 'வேதம் ப்ரமாணம்' என்று எழுதி இருக்கும் ஓலையை பூர்ண ப்ரவாஹம் உள்ள வைகையாற்றில் போட்டு இந்த ஓலை மேற்கு முகமாகப் போக வேண்டும் என்று பந்தயம் கூறினார். அவர் கூறியபடியே, அந்த ஓலையானது அதிவேகமுள்ள வைகையாற்றில் கிழக்கு திக்கை நோக்கிச் செல்லாமல், மேற்கு திக்கை நோக்கி வேகமாகச் சென்

றது. கைலாஸவாஸியான பரமேச்வரன் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர்ப்பவித்து, அந்த ஒலையை நிறுத்தி, 'வேதம் ப்ரமாணம்' தான் என்பதையும் நிரூபித்து, தன் பக்தனான ஞானஸம்பந்தமூர்த்தியை ஸமாதானம் செய்தார். அந்த ப்ரதேசத்தைத்தான் திருவேடகம் என்ற கேஷத்ரமாகச் சொல்லுவார்கள். இந்த இடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்த பரமேச்வரனுக்கு பத்ரிகாபுரேச்வரர் என்ற திருநாமமும் விளங்கி வருகிறது. ஞானஸம்பந்தமூர்த்தி, குமாரஸ்வாமியினுடைய அவதாரம் என்றே சிவபுராணங்கள் மூலம் தெரிகிறது. இந்த மஹானுபாவனையும் த்ரவிடசிசு: என்ற பதத்தால் ப்ரக்ருதத்தில் க்ரஹித்துக் கொள்ளலாம். சங்கரபகவத்பாதாளோ, ஞானஸம்பந்தமூர்த்தியோ, தேவியினுடைய ஸ்தன்யத்தைப் பானம் செய்த காரணத்தால்தான், மஹா வித்வான்களாக லோகத்தில் விளங்குகிறார்கள் என்பது நிச்சயம்.

இந்த ச்லோகத்தைப் பாராயணம் செய்து கொண்டு னுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்துவிட்டு, பசும்பாலில் **ஐம்** ஐம் என்ற பீஜாக்ஷரத்தை எழுதி தேவியினுடைய ஸ்தன்யமாக பூஜித்து, சிசுக்களுக்கு அக்ஷராப்யாஸ காலத்தில் பானம் செய்து வைத்தால் அக்குழந்தைகள் சிறு வயதிலேயே மஹாவித்வான்களாக ஆவார்கள் என்பதை அறியவும்.

76. தேவியினுடைய நாபியின் வர்ணனை

हरक्रोधज्वालावलिभिः अवलीढेन वपुषा

गभीरे ते नाभीसरसि कृतसङ्गो मनसिजः ।

समुत्तस्थौ तस्मात् अचलतनये धूमलतिका

जनस्तां जानीते तव जननि रोमावलिरिति ॥ ७६ ॥

ஹரக்ரோதஜ்வாலாவலிபி: அவலீடேந வபுஷா
கபீரே தே நாபீஸரஸி க்ருதஸங்கோ மநஸிஜ: ।
ஸமுத்தஸ்தெள தஸ்மாத் அசலதநயே தூமலதிகா
ஜநஸ்தாம் ஜானீதே தவ ஜநநி ரோமாவலிரிதி

பதவுரை :—

हे अचलतनये - ஹே அசலதநயே = பர்வதராஜனுடைய
 புத்ரியான ஹே தாயே! मनसिजः - மநஸிஜஃ = மன்மதன்
 हरक्रोधज्वालावलिभिः - ஹரக்ரோதஜ்வாலாவலிபிஃ = பரமசிவ
 னுடைய கோபாக்களி ஜ்வாலையின் பரம்பரையினால் அவலிஹே -
 अवलौट्टेन - குழப்பட்ட வபுஷா - வபுஷா = சரீரத்தோடு
 ते - தே = உன்னுடைய गर्भारे - கர்பீரே = ஆழமான ராமி
 सरसि - நாபீ ஸரஸி = தொப்புள் குழியான தடாகத்தில்
 कृतसङ्गः - க்ருதஸங்கஃ = செய்யப்பட்ட ஸம்பந்தத்துடன் கூடின
 வனாக ஆகிவிட்டான். (அதாவது முழுகி விட்டான்) तस्मात् -
 தஸ்மாத் = அந்த தொப்புள் குழியான ஸரஸிலிருந்தும்
 धूमलक्ष्मिणा - தூமலக்ஷ்மிணா = கொடி போல் இருக்கின்ற ஸுக்ஷ்ம
 மான புகையானது समुत्सृष्टा - ஸமுத்தஸதௌ = உயரக்
 கிளம்புகிறது तं - தாம் = அந்த கொடிபோலிருக்கும்
 ஸுக்ஷ்மமான புகையின் ரேகையை एव - ஜநஃ = லோக
 மானது हेजसि - ஹே ஜநசி = ஹே தாயே! नद - தவ =
 உன்னுடைய रोमावलिः - ரோமாவலிஃ = தொப்புள் குழியில்
 ஸுக்ஷ்மமாயும் அழகாயும் விளங்கும் ரோமங்களுடைய
 वरिषे इति - இதி = என்று जानीते - ஜானீதே = எண்ணு
 கிறது.

தாற்பார்யம் :—

தக்ஷப்ரஜாபதியினுடைய பெண்ணான ஸதீ தேவியானவள்
 தக்ஷப்ரஜாபதி என்ற தன் தகப்பனால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில்,
 தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தால் யோகாக்கனியில் தன் சரீரத்தை
 விட்ட பிற்பாடு, பரமேச்வரன் மஹா கைலாசத்தில் உள்ள உத்
 யான வனத்தில் வட வருக்ஷத்தின் மூலத்தில் தக்ஷிணமூர்த்தி
 அவஸரத்துடன் ஸனகாதிகளுக்கு பசு, பதி, பாசம் என்ற மூன்று
 பதார்த்தங்களின் தத்வத்தை உபதேசித்து வருங்காலத்தில்
 யோகாக்கனியில் சரீரத்தைவிட்ட ஸதீ தேவியும் மறுபடியும் பர்வத
 ராஜனுடைய அயோநிஜ புத்ரியாக அவதாரம் செய்து முன்பு
 தனக்கு பர்த்தாவான பரமேச்வரனையே பர்த்தாவாக அடைய தபஸ்
 செய்து வந்தாள். தேவியினிடம் பரமேச்வரனுடைய மனதைத்
 திருப்ப, தேவர்களே காமனை ஏவி முன் சொன்ன ப்ரகாரம் நடந்து

வரும் வேதாந்த பாடத்தை கலைக்க யத்னம் செய்தார்கள். காமனும் ஸநகாதிகளுக்குப் பரமேச்வரன் தத்வோபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கும் மத்தியில், தன்னுடைய விகாரத்தை பரமேச்வரனுக்கும் உண்டுபண்ணி, பரமேச்வரனை ஜயிக்க யத்னம் செய்த காலத்தில் பரமேச்வரன் கோபத்தை அடைந்து, நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து மன்மதனை எரிக்க முயற்சித்தார் என்ற கதை ஸ்காந்த மஹாபுராணத்தில் ப்ரஸித்தமானது. இவ்விதம் பரமேச்வரனுடைய கோபாக்கினியானது ஜ்வாலையினால் மன்மதனை வளைத்துக் கொண்டு புனையால் சூழ்ச்செய்கிறது. அவ்விதம் கோபாக்கினி ஜ்வாலையினால் சூழப்பட்ட சரீரத்துடன் கூடின மன்மதன் தாபம் ஸஹிக்க முடியாமல் தேவியினுடைய தொப்புள் குழியான அம்ருத தடாகத்தில் மூழ்கிவிட்டானே என்று தேவியின் நாபி ப்ரதேசம் பாஸித்து வருகிறது. அக்கினி ஜ்வாலையினால் வ்யாபரிக்கப்பட்ட தேஹத்துடன் தேவியின் நாபி என்ற ஸரஸில் மன்மதன் முழுகிக் கொண்டிருக்குங் காரணத்தால்தான் நாபி என்ற ஸரஸிலிருந்தும் ஸுக்ஷமமான புகை வெளிக் கிளம்புகிறதோ என்று தேவியினுடைய நாபியின் நடுவில் அதிஸுக்ஷமமாகக் காணப்படும் ரோமங்களுடைய வரிசையைப் பார்த்து ஜனங்கள் ஊஹிக்கின்றார்கள். இதனால் தேவியினுடைய நாபியை மன்மதனுக்கு இருப்பிடமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. அழகான ரோமங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேவியின் நாபி ப்ரதேசமானது மன்மதனை எரித்த பரமேச்வரனுக்கு மன்மத விகாரத்தை உண்டு பண்ணக் கூடியதான ஸௌபாக்யத்துடன் கூடியது என்பதுதான் ப்ரக்ருதத்தில் தாத்தபர்யமாகும். ப்ரக்ருதமான ஸ்தீர்களுடைய நாபி ப்ரதேசமே புருஷர்களுடைய மோஹத்திற்குக் காரணமாகும் என்பது லோக ப்ரஸித்தமாகும்.

नारीस्तनभरनाभीदेशं दृष्ट्वा मा गा मोहावेशं

நாரீஸ்தநபர நாபீதேசம் த்ருஷ்ட்வா மா கா மோஹாவேசம்

என்ற வசனத்தாலும், ஸ்தீர்களுடைய நாபி தேசம் மோஹாகாரம் என்று தெரிகிறது. அதிலும் அதிஸுந்தரியான பரதேவியினுடைய நாபி தேசத்தின் ஸௌபாக்யத்தின் பெருமையை யாரால் தான் வர்ணிக்க முடியும். நாபியை தடாகமாயும் நாபி ப்ரதேசத்தில் ஸுக்ஷமமாகக் காணப்படும் ரோமராஜியை அக்கினி ஜ்வாலையினால் வ்யாப்தமான தேஹத்துடன் அத்தடாகத்தில் முழுகிக் கொண்டிருக்கிற மன்மதனுடைய தேஹத்தினின்றும் வெளிக் கிளம்பும் புகையாகவும் உத்ப்ரேகை செய்யப்படுகிறது.

இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிற வர்கள் பரம வைராக்யத்தை அடைந்து மோகை ஸாம்ராஜ்ய ராஜ்யத்தில் ஏகசக்ராதிபதிகளாக ஆவார்கள்.

77. தேவியினுடைய இடுப்புப் ப்ரதேசத்தில்
ஸுக்ஷ்மதர்சிகளுக்குப் புலப்படும்
அதிஸுக்ஷ்மமான ரேகையைப் போலொத்த
ரோம வரிசைகளின் வர்ணனை

यदेतत् कालिन्दी तनुतर तरङ्गाकृति शिवे
कृशे मध्ये किञ्चिज्जननि तव यद्भाति सुधियाम् ।
विमर्दात् अन्योन्यं कुचकलशयोः अन्तरगतं
तनूभूतं व्योम प्रविशदिव नाभिं कुहरिणीम् ॥ ७७ ॥

யதேதத் காலிந்தீ தநுதர தரங்காக்ருதி சிவே
க்ருசே மத்யே கிஞ்சிஜ்ஜநநி தவ யத்பாதி ஸுதியாம் ।
விமர்தாத் அந்யோந்யம் குசகலசயோ: அந்தரகதம்
தநூபூதம் வ்யோம ப்ரவிசதிவ நாபிம் குஹரிணீம் ॥77॥

பதவுரை :—

हे जननि - ஹே ஜநநி = லோகமாதாவான ஹே தாயே !
हे शिवे - ஹே சிவே = பரமேச்வரனுடைய பத்னியான
பரதேவதையே ! तव - தவ = உன்னுடைய कृशे - க்ருசே =
மிகவும் க்ருசமான மध्ये - மத்யே = இடுப்பின் மேல் कालिन्दी
तनुतरतरङ्गाकृति - காலிந்தீ தநுதர தரங்காக்ருதி = காலிந்தி -
யமுனா நதியின் तनुतर - மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான तरङ्ग - அலையி
नुदைய आकृति - ஆகாரம் போல் ஆகாரமுள்ள एतत् - ஏதத்
= இந்த यत् किञ्चित् - யத்கிஞ்சித் = ரோமங்களின் வரிசை
யாகிற ஓர் வஸ்துவானது सुधियां - ஸுதியாம் = வித்வான்
களுக்கு भाति - பாதி = எதிரில் ப்ரகாசிக்கின்றதோ तत् - தத் =
அது कुचकलशयोः - குசகலசயோ: = கலசம் போலுள்ள
இரண்டு ஸ்தனங்களுடைய अन्तरगतं - அந்தரகதம் = நடுவி
லிருக்கும் तनूभूतं - தநூபூதம் = மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான व्योम -
வ்யோம = ஆகாசமானது अन्योन्यं - அந்யோந்யம் = ஸ்தனங்
கள் ஒன்றுக்கொன்று विमर्दात् - விமர்தாத் = உரைகின்றபடி

யால் कुहरिणीम् - குஹரிணீம் = ரந்த்ரமுள்ள நாமி - நாபிம் =
தொப்புள் குழியில் प्रविशदिव - ப்ரவிசதிவ = ப்ரவேசக்கின்
றது போல் भाति - பாதி = விளங்குகிறது.

தாற்பார்யம் :—

“ஹே தாயே, நீ பரமேச்வரனுடைய தர்மபத்தினியாக இருக்கும் காரணத்தால் லோகத்திற்கே தாயாராக ஆகியாய். நானும் லோகத்திற்குள் ஒருவன். ஆகையால் எனக்கும் நீ தாயாரான படியால் குழந்தைகளுக்குத் தெரியாத ரஹஸ்யம் ஒன்றும் தாயினிடம் இருக்க ந்யாயமில்லை. ஆகையால் நான் குழந்தையாக இருக்கும் காரணத்தைக் கொண்டு உன் இருப்பின் மேல் பாகத்திலுள்ள ரோமாவளியைக் கொஞ்சம் வர்ணிக்கத் துணிந்தேன். இந்த அபராதத்தை நீ பொறுத்துக் கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டாமாக ப்ரார்த்திக்கிறேன்” என்று ப்ரார்த்தித்து விட்டு, ஆசார்யாள் வர்ணிக்கின்றார்கள். இந்த ரோமாவளியோ யமுறு நதீயினுடைய ஸுக்ஷ்மமான அலைகளின் உருவத்தைப் போலுள்ள உருவத்தோடு கூடியதாக பாஸிக்கின்றது. இரண்டு ஸ்தனங்களுடைய நடுபாகத்தில் ருந்து ஆரம்பித்து மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான ஸுக்ஷ்மமான ரேகையைப் போல் நடுபாகத்தில் தொப்புள் குழிக்குள் ப்ரவேசிப்பதுபோல் அந்த ரோமாவளிகள் காணப்படுகின்றன. இது மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான ரேகையைப்போல் காணப்படுகிறது. யமுறு நதீயினுடைய ஜலம் கருப்பானதினால் அந்த ஜலத்தின் அடியும் மிகவும் ஸுக்ஷ்மமாயும் கருப்பாயும் காணப்படும். இது போலவே, இந்த ரோமாவளியும் இருக்கின்றது. ஜிதேந்த்ரியர்களாயும், ப்ரம்ம நிஷ்டர்களாயுமுள்ள மஹா வித்வான்களுக்குத்தான் இந்த ரோமாவளியானது புலப்படுமன்றியில், ப்ராக்ருத ஜனங்களுக்கு இது புலப்படாது. இதனுடைய மஹிமையை வர்ணிக்கவும் யாராலும் இயலாது. “ஹே தாயே, இந்த ரோமாவளியானது என்னுடைய புத்திக்கு உன்னுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களுக்கும் நடுவிலுள்ள ஸுக்ஷ்மமான ஆகாசமோ, அதாவது இடை வெளிப்ரதேசமோ என்று தோன்றுகிறது. ஸ்தனங்கள் ஒன்றொருபொன்று உரைந்து கொள்ளும் காரணத்தால், அந்த ஸுக்ஷ்மமான ஆகாசம் நாம் இங்கு வசிக்கக் கூடா தென்று பயந்து, ஸுக்ஷ்மமான ரேகையைப் போல், அங்கிருந்து உடலின் நடுபாக வழியாக, இருப்பு வரை கீழ்பாகத்தில் இறங்கி விட்டு நாபியின் சித்ர வழியாக உட்சென்று ஒளிந்து கொள்கிறது” என்றும் புலப்படுகிறது. உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்கு கலசம் போன்ற இரண்டு ஸ்தனங்களுடைய நடுபாகத்திலிருந்து நாபி வரையிலும், நீண்ட ஓர் ரோம ராஜியானது அதிஸுக்ஷ்மமாக கவ

னித்தால் காணப்படும். இது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கும். இது பரம ஸௌபாக்ய ஸூசகமாகும். ஸாமுத்ரிகா சாஸ்திரத்தில் இதை ஓர் முக்ய லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லோக மாதாவான பரதேவதையினிடம் ஸாமுத்ரிகா சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி இந்த முக்யமான லக்ஷணம் விளங்கிவருகிறதென்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டிய அவச்யமேயில்லை. இந்த ஸூக்ஷ்மமான தத்வத்தைத் தான் பரமாசார்யாள் ப்ரக்ருதத்தில் போதிக்கின்றார்கள். மேற் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்துடன் தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் இந்திரியங்களுக்கும் கோசர மாகாததான பதார்த்தங்களை அறிய சக்தி உள்ளவர்களாக ஆவார்கள். அதாவது இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் ஸர்வக்ருர்களாக ஆவார்கள்.

78. தேவியினுடைய நாபியின் வர்ணனை

स्थिरो गङ्गावर्तः स्तन मुकुल रोमावलिलता

कलावालं कुण्डं कुसुमशर तेजो हुतभुजः।

रतेलीलागारं किमपि तव नाभिर्गिरिसुते

विलद्वारं सिद्धेः गिरिशानयनानां विजयते ॥ ७८ ॥

ஸ்திரோ கங்காவர்த: ஸ்தந முகூல ரோமாவலிலதா
கலாவாலம் குண்டம் குஸுமசர தேஜோ ஹுதபுஜ: |
ரதேர்லீலாகாரம் கிமபி தவ நாபிர்கிரிஸுதே
பிலத்வாரம் ஸித்தே கிரிசநயநாநாம் விஜயதே || 78 ||

பதவுரை :—

हे गिरिसुते - ஹே கிரிஸுதே = பர்வதராஜனின் புத்திரி யான பரதேவதையே! तव - தவ = உன்னுடைய नामिः - நாபி: = தொப்புளானது स्थिरः - ஸ்திர: = சலனமில்லாத தான गङ्गावर्तः - கங்காவர்த: = கங்காநதியின் சுழலாகவும் स्तनमुकुलरोमावलिलताकलावालं - ஸ்தநமுகூலரோமாவலிலதா கலாவாலம் = स्तन - ஸ்தனங்களாகிய मुकुल - தாமரை மொட்டுக்களுடைய रोमावलिलता - ரோமாவளி என்ற கொடிகளின்

நாபியை மன்மதனுடைய வாஸஸ்தானம் என்று வர்ணித்ததினால், மன்மதனுடைய பத்னியான ரதிதேவியும் உல்லாஸத்துடன் வளிக்கின்ற லீலா க்ரஹம் போலும் தேவியினுடைய நாபி விளங்கி வருகிறது. இவ்வித வைபவத்துடன் நாபியை த்யானம் செய்கிற வர்கள், ஸ்திரீகளானால் ரதி தேவியைப் போலும், புருஷர்களானால் மன்மதனைப் போலும் ஆகிவிடுகிறார்கள். பரமசிவனுடைய நேத்ரங்கள் எப்பொழுதும் தேவியின் நாபியில் ஸமர்ப்பணம் செய்யப் பட்டதாக விளங்குகின்றன. நாபி தேசத்தின் ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்த்துப்பார்த்து பரமசிவனுக்கு அலம் புத்தி வராமல் எப்பொழுதுமே பரமசிவன் தேவியின் நாபியைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார் என்றே ப்ரக்ருதத்தில் தாத்பர்யத்தை அறியவும். தேவியோ மஹா பதிவ்ரதா சிரோமணியானதினால் எப்பொழுதும் தன்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் பரமசிவனை த்யானம் செய்து வருகிறார். இதைப் பார்க்கும் பொழுது பரமசிவன் தான் தபஸ்ஸைச் செய்வதற்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் என்று நினைத்து, தேவியினுடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸம் செய்கிறாரோ என்றும் தோன்றுகிறது. இம்மஹிமையினால் தான் அடைந்த கண்களுக்கு அநேக விதமான ஸித்திகள் ஏற்படக்கூடும் என்ற எண்ணத்தைக்கொண்டு தேவியினுடைய ஹ்ருதயத்திற்குள் தபஸ்ஸைச் செய்வதனால் உள் பாதத்தில் ஸித்தித் தி ஸித்திகள், நாபி ரந்த்ரவழியாக வெளியில் வருமோ என்ற எண்ணத்துடன் பரமேச்வரன் கண்களை இமைக்கொட்டாமலே தேவியினுடைய நாபி கமலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதாவது புருஷன் அதிஸூந்தரியான ஸ்திரீகளின் ரஹஸ்யமான நாபிப்ரதேசத்திலுள்ள ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்த்து ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதே இல்லற வாழ்க்கையின் பயனாகும் என்பதை பரமேச்வரன் தன் அனுஷ்டான முலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

இவ்விதம் தேவியினுடைய நாபி தேசத்தை வெகு ப்ரகாசமாக வர்ணித்தும், அதிலுள்ள ஸௌந்தர்யாதிசயம் அளவிற்கு அடங்காததினால் வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதது என்று அதை சொல்வதுதான் உசிதமாகும் என்று பரமாசார்யாள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் மூன்று லோகங்களையும் தன் வசமாக்கிக் கொள்ளலாம்.

79. தேவியினுடைய இடுப்பு ப்ரதேச
வார்க்கணை

निसर्गक्षीणस्य स्तनतटभरेण क्लमजुषो
नमन्मूर्तेः नारीतिलक शनकैः बुध्यत इव ।
चिरं ते मध्यस्य बुटित तटिनीतीरतरुणा
समावस्थास्थेभ्यो भवतु कुशलं शैलतनये ॥ ७९ ॥

நிஸர்க்கக்ஷீணஸ்ய ஸ்தநதடபரேண க்லமஜுஷோ
நமந்மூர்த்தே: நாரீ திலக சநகை: த்ருயடத இவ ।
சிரம் தே மத்யஸ்ய த்ருடித தடிநீரதருணா
ஸமாவஸ்தாஸ்தேம்நோ பவது குசலம் சைலதநயே
॥ 79 ॥

பதவுரை :—

ஹே நாரீதிலக சைலதநயே = ஸ்தரீ ரத்னமான பர்வதராஜனின் புத்ரியான ஹே பரதேவ தையே ! நிஸர்ஶ்ரீணஸ்ய-நிஸர்க்கக்ஷீணஸ்ய = இயற்கையிலேயே க்ருசமாயும் ஸ்தநதடபரேண - ஸ்தந மண்டலங்களுடைய பாரத்தால் க்லமஜுஷ: - க்லமஜுஷ: = ச்ரமத்தை அடைந்ததாயும்: நமன்மூர்த்தே: = அக்காரணத்தால் வணங்கின உருவமுள்ளதாயும் ஶநகை: - ஶநகை: = மெள்ள மெள்ள பூய்யத இவ - த்ருயடத இவ = ஓடிந்துபோய் விடுமோ என்று சொல்லக்கூடியதாயும் பூடிததடிநீரதருணா - த்ருடிததடிநீரதருணா = ப்ரவாஹத்தால் இடிந்துபோன நதிக்கரையிலுள்ள விருக்ஷத்தோடு சமாவஸ்தாஸ்தே: - ஶமாவஸ்தாஸ்தேம்ந: = ஶமமான தசையை அடைகிறதாயும் உள்ள தே - தே = உன்னுடைய மத்யஸ்ய - மத்யஸ்ய = இடுப் பிற்கு சிரம் - சிரம் = வெகுகாலம் குशलம் - குசலம் = கேஷம மானது பவது - பவது = உண்டாகட்டும்.

தாத்தார்யம் :--

உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய இடுப்பானது இயற்கையாகவே க்ருசமாக இருக்கும். தேவியினுடைய இடுப்பு ப்ரதேசம் மிகவும் க்ருசமாக இருக்கிறதென்பதில் ஸந்தேஹம் என்ன? அத்துடன், ஸ்தனங்களின் பாரத்தால் இடுப்புப்ரதேசம் மிகவும் வணங்கி ச்ரமத்தை அடைந்திருப்பது போலும் தோன்றுகிறது. தேவியானவள் பர்வதராஜனுடைய புத்ரியாக அவதரித்து ஸ்த்ரீகளுக்கு திலகம் போல் முதன்மையாகக் குறிப்பிடத் தகுந்த உத்தம ஸ்த்ரீ யாக இருப்பதினால்தான் ஸாமுத்ரிகா சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி மத்ய ப்ரதேசம் என்ற இடுப்பானது மிகவும் க்ருசமாக தேவியினிடம் பாஸித்து வருகிறது. இதை கவனிக்கும்பொழுது, நதிகளில் பூர்ணப்ரவாஹம் வந்து ப்ரவாஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் இடிந்து போன கரையில் இருந்துவரும் வருஷங்கள் எவ்விதம் நதியில் விழுந்து விடுமோ என்று தோன்றக்கூடிய ஸ்திதியில் இருந்து வருமோ, அந்த நிலையில் தேவியினுடைய மத்ய ப்ரதேசம் என்ற இடுப்பானது இருந்து வருகிறது. தேவியினுடைய சரீரத்தையே, ஓர் புண்யநதியாக வைத்துக்கொண்டு, ஸௌந்தர்யாதிசயத்தைப் பூர்ண ப்ரவாஹமாயும் பாவித்து, இரண்டு பார்ச்வங்களையும் கரைகளாகக் கல்பித்துக்கொண்டு, ஸௌந்தர்யம் என்ற ப்ரவாஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் பார்ச்வங்கள் என்ற கரைகள் இடிந்து, அந்த கரைகளில் ஸம்பந்தப்பட்ட மத்ய ப்ரதேசம் என்கிற இடுப்பாகிய வருஷமும், ஸௌந்தர்யம் என்ற ப்ரவாஹத்தில் ஓடிந்து விழுந்து விடுமோ என்று தோன்றக்கூடியதாக விளங்கி வருகிறது. இந்த க்ரந்த கர்த்தாவான கவியோ, இவ்விதம் தேவியினுடைய மத்ய ப்ரதேசம் ஓடிந்து கீழே விழாமலிருக்க வேண்டுமென்று, நீடித்த காலம் தேவியின் மத்ய ப்ரதேசத்திற்கு க்ஷமத்தைக் கருதுகிறார். இதனால் இடுப்பு ப்ரதேசத்திலுள்ள ஸௌந்தர்யம் அளவிற்கு அடங்காது என்று கவியினுடைய தாத்தார்யமாகும்.

இவ்விதம் தேவியினுடைய மத்ய ப்ரதேசத்தை அறிந்து தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும் ஸாதகர்கள், சதுர்தசபுவனத்திலுமுள்ள ப்ராணிகளுடைய மத்ய ஸ்தானத்தில் புஜிக்கப்பட்டவர்களாகக் கொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் தன் வசப்படுத்திக்கொள்கிறார்கள்.

80. தேவியினுடைய மத்யப்ரதேசமே
வாணிக்கப்படுகிறது

कुचौ सद्यः स्वियत् तट घटित कूर्पास मिदुरौ
कषन्तौ दोर्मूले कनककलशाभौ कलयता ।
तव त्रातुं भङ्गात् अलमिति वलयं तनुभुवा
त्रिधा नद्धं देवि त्रिवलि लवलीवल्लिभिरिव ॥ ८० ॥

குசௌ ஸத்ய: ஸ்வித்யத் தட கடித கூர்ப்பாஸபிதுரௌ
கஷந்தௌ தோர்மூலே கனககலசாபௌ கலயதா ।
தவ த்ராதும் பங்காத் அலமிதி வலக்நம் தநுபுவா
த்ரிதா நத்தம் தேவி த்ரிவலி லவலீவல்லிபிரிவ ॥ 80 ॥

பதவுரை :—

हे देव - ஹே தேவி = ஹே பரதேவதையே! सद्यः -
ஸத்ய: = பரமேச்வரனுடைய பெருமையை நினைத்த
क्षणத்தில் स्वियत्तटघटितकूर्पासमिदुरौ - ஸ்வித்யத்தடகடித கூர்
பாஸபிதுரௌ = स्वियत् - வேர்வையோடு கூடிய तट - பர்ச்வ
பாகத்தில் घटित - ஸம்பந்தப்பட்ட कूर्पास - ரவிக்கையை
मिदुरौ - கிழியச் செய்கிறதாயும் दोर्मूले - தோர்மூலே = கஷ்க
ப்ரதேங்களையும் कषन्तौ - கஷந்தௌ = உரைகின்றதாயும்
कनककलशाभौ - கனககலசாபௌ = தங்கக்குடத்தின் காந்தி
யைப் போன்ற காந்தியோடு கூடினதாயும் இருக்கிற कुचौ -
குசௌ = ஸ்தனங்களை कलयता - கலயதா = ஸ்ருஷ்டித்த
तनुभुवा - தநுபுவா = மன்மதனால் भङ्गात् - பங்காத் = அப்படிப்
பட்ட ஸ்தன பாரத்தால் இடுப்பிற்கு ஒருவித பங்கமும் अलं -
அலம் = வரவேண்டாம் इत - இதி = என்று நினைத்து
त्रातुं - த்ராதும் = அந்த இடுப்பை ரக்ஷிப்பதற்கு त्रिवलि -
த்ரிவலி = மூன்று விதமான மடிப்புச் சதையாகிய लवलीवल्लिभिः
- லவலீவல்லிபி: = வல்லிக்கொடிகளால் तव - தவ = உன்
னுடைய वलयं - வலக்நம் = இடுப்பானது त्रिधा - த்ரிதா =
மூன்றுசுற்றுக नद्धं इव-நத்தம் இவ = கட்டப்பட்டதுபோல் भवति
- பவதி = ஆகின்றது.

தாத்தார்யம் :—

உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்கு இடுப்பு ப்ரதேசத்தில் ரேகையைப் போல் ஸூக்ஷ்மமான மூன்று மடிப்புகள் காணப்படும். நெற்றி, கண்டம், இடுப்பு இப்பிரதேசங்களில் மூன்று ரேகைகள் காணப்படும் என்று ஸாமுத்ரிகா சாஸ்த்ரத்திலுள்ள கண்ட ப்ரதேசத்தை வர்ணிக்கப்பட்ட ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேவியினுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களோ ஸ்வர்ண கலசங்கள்போல் பாஸித்து வருகின்றன. இவைகள் இரண்டு கஷ்க ப்ரதேசங்களையும் உரைத்துக்கொண்டு காமேச்வரனுடைய த்ரிபுர விஜயம் முதலான சரித்ரங்களை நினைக்குங் காலத்தில் ஸந்தோஷத்தால் பூரித்து, பார்ச்வத்தில் கஞ்சுகங்களும் கிழிந்துபோய், வேர்வை ஜலத்துடனும் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் பார்த்தால், இந்த ஸந்தர்பத்தில் ஸ்தனங்களுடைய பாரத்தால் மத்யப்ரதேசம் என்ற இடுப்பு ஓடிந்தே போய்விடுமோ என்று சொல்லக்கூடியதாக பாஸிக்கின்றது. ஸ்தனங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனோ மன்மதன்: 'நம் மால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸ்தனபாரத்தால் தேவியினுடைய இடுப்பு ஓடிந்துவிட்டால் நாம் அபராதியாக ஆகிவிடுவோம்' என்ற பயத்தால், தேவியினுடைய இடுப்பில் வல்லிக்கொடிகளால் மூன்று சுற்றுக மன்மதன் சுற்றி வைத்திருக்கிறானே என்று தேவியின் இடுப்பிலுள்ள மூன்று மடிப்புகளையும் பார்த்து உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. இதனாலும் தேவியினுடைய ஸௌந்தர்யம் மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதது என்பதை அறியவும். இவ்விதம் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்பவர்கள் மன்மதனுக்கும் மன்மதனாக ஆவார்கள்.

81 தேவியினுடைய கடிபச்சாத் பாக
(பின் பாக) வர்ணனை

गुरुत्वं विस्तारं क्षितिधरपतिः पार्वति निजात्

नितम्बात् आच्छिद्य त्वयि हरणरूपेण निदधे

अतस्ते विस्तीर्णो गुरुरयमशेषां वसुमतीं

नितम्बप्राग्भारः स्थगयति लघुत्वं नयति च ॥ ८१ ॥

குருத்வம் விஸ்தாரம் க்ஷிதிதரவதி: பார்வதி நிஜாத்
 நிதம்பாத் ஆச்சித்ய த்வயி ஹரணரூபணே நிததே:
 அதஸ்தே விஸ்தீர்ணே குருயமசேஷாம் வஸுமதீம்
 நிதம்பப்ராஃபார: ஸ்தகயதி லகுத்வம் நயதி ச || 81

பதவுரை :—

हे पार्वति - ஹே பார்வதி = பர்வதராஜனின் புத்திரி
 யான ஹே பரதேவதையே! शिथिधरपति: - க்ஷிதிதரபதி: =
 பர்வதராஜனான ஹிமவான் गुरुत्वं - குருத்வம் = கனமாக
 இருக்கும் தன்மையையும் विस्तारं - விஸ்தாரம் = விசாலமாக
 இருக்கும் தன்மையையும் निजात् - நிஜாத் = தன்னுடைய
 नितम्बात् - நிதம்பாத் = பின்பாகத்திலிருந்தும் (தாழ்வரையி
 லிருந்தும்) आच्छद्य - ஆச்சித்ய = எடுத்து त्वयि - த்வயி =
 உன்னிடத்தில் हरणरूपेण - ஹரணரூபேண = ஸ்தீர்தனமாக
 निदधे - நிததே = கொடுத்தார் अत: - அத: = அக்காரணத்தால்
 गुरु: - குரு: = பெருத்ததாயும் विस्तीर्ण: - விஸ்தீர்ண: = விசால
 மாயும் இருக்கிற தை - தே = உன்னுடைய अयं - அயம் = இந்த
 नितम्बप्रभार: - நிதம்பப்ராஃபார: = கடிபச்சாத் பாகமானது
 (பின்பாகமானது) अशेषां - அசேஷாம் = ஸமஸ்த வஸுமதீ -
 वसुमतीं = பூமியை अशयति - ஸதகயதி = மறைக்கின்றது
 लघुत्वं च - லகுத்வம் ச = லேசாக இருக்கும் தன்மையையும்
 नयति - நயதி = அடையச் செய்கின்றது.

தாற்பார்யம் :—

உத்தம ஸ்தீரிகளுக்கு, கடிபச்சாத்த்பாகம் ரொம்பவும் விசால
 மாயும், கனமுள்ளதாயும், கெட்டியாயும் இருக்கும் என்று ஸாமுத்
 ரிகா லக்ஷண சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜகதீச்வரி
 யான பரதேவதையினிடம் இந்த லக்ஷணம் பொருந்தியதாக இருக்
 கின்றது என்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. பர்வதங்களுடைய தாழ்
 வரை என்ற கீழ்பாகமானது விசாலமாயும், பெரியதாயும் இருக்கும்.
 ஹிமவானே, பர்வதங்களுக்கெல்லாம் அரசனாக விளங்கி வருப
 வன். அதனால் பர்வத ராஜனான ஹிமவானுடைய தாழ்வரை
 மிகவும் பெரியதாயும், விசாலமாயும் இருந்து வருகின்றது. பர்வத
 ராஜன், ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகின்ற தனது புத்ரி

யாக அவதரித்த தேவியை பரமேச்வரனுக்கு விவாஹம் செய்து கொடுக்கும் ஸமயத்தில், தன் தாழ்வரையிலுள்ள விஸ்தாரத்தையும், கடினத்தையும் ஸ்த்ரீ தனமாக அக்னிக்கு முன்பாகக் கொடுத்தாரோ! அதனால்தான் தேவியினுடைய கடிபச்சாத்தபாகம் இரண்டும் பெரிதாயும் விசாலமாயும் காணப்படுகிறதோ என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.

अध्यक्ष अध्याह्निकं अत्यக்நம் अत्याஹவநிகம்

என்று மனுவானவர் ஸ்த்ரீ தனத்தை இரண்டுவிதமாக போதிக் கின்றார். விவாஹ காலத்தில் அக்னியை ஸாக்ஷியாக வைத்துக் கொண்டு கொடுக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ தனம் **अध्यक्ष** அत्यக்நம் என்று சொல்லப்படும். புருஷனுடைய வீட்டிற்கு ஸ்த்ரீ போன பிற்பாடு, மறுபடியும் தாய் தந்தைகளுடைய க்ருஹத்திற்கு வந்து, புருஷனுடைய க்ருஹத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லும்பொழுது கொடுக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ தனமானது,

अध्याह्निकं अत्याஹவநிகம்

என்று சொல்லப்படும். ஹிமவானை பர்வதராஜனோ தன் தாழ்வரையிலிருந்து கனமாக இருக்கும் தன்மையையும் விஸ்தாரத்தையும் எடுத்து பார்வதியினுடைய விவாஹ காலத்தில் அக்னிக்கு எதிரில் கொடுத்தவரானதினால், அந்த விஸ்தீர்ணத்தையும் பெரிதாக இருக்கும் தன்மையையும் பார்வதியானவள் தனது கடிபச்சாத்தபாகத்தில் தரிக்கிறாள். அதாவது லோகமாதாவாயும் ஸர்வக்ரையாயும் ஸர்வசக்திமதியாயும் உள்ள ஜகதீச்வரிக்கு ஹிமவான் ஸ்த்ரீ தனம் கொடுத்து ஆகவேண்டியதுண்டா! ஆகையால் பர்வதராஜனால் கொடுக்கப்பட்டது, ப்ருஷ்டபாகத்திற்குத்தான் அர்ஹம் என்றதையும் தேவி ஸுசிப்பிக்கின்றாளோ என்றும் தோன்றுகிறது. கடிபச்சாத்தபாகத்திலுள்ள விஸ்தாரமும் பெருமனும் 50கோடியோஜனை விஸ்தாரமுள்ள பூமிக்குக்கூட இல்லாமல் ஆகிவிட்டது. அதனால் தேவியானவள் தன் கடிபச்சாத்தபாகத்திலுள்ள பெருமனையும் விஸ்தாரத்தாலும் பூமியினுடைய பெருமனையும் விஸ்தாரத்தையும் குறைந்ததாகச் செய்து பூமியினுடைய கௌரவத்தையே மறைத்து விடுகிறாள். பூமியை லகுவாகவும் செய்துவிடுகிறாள். இவ்விதம் தேவியினுடைய கடிபச்சாத்தபாகத்தின் பெருமையை அறிந்து தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் விசாலமான **பூமி**க்கு ஸ்திரமான பதியாக ஆவார்கள்.

82. தேவியினுடைய துடை, முழங்கால்களின்
வாண்ணை

करीन्द्राणां शुण्डान् कनककदलीकाण्डपटलीम्
उभाभ्यां ऊरुभ्यां उभयमपि निर्जित्य भवती ।
सुवृत्ताभ्यां पत्युः प्रणतिकठिनाभ्यां गिरिसुते
विधिज्ञे जानुभ्यां विबुधकरिकुम्भद्वयमसि ॥ ८२ ॥

கரீந்த்ராணாம் சுண்டாந் கனககதலீகாண்டபடலீம்
உபாப்யாம் ஊருப்யாம் உபயமபி நிர்ஜித்ய பவதீ ।
ஸுவ்ருத்தாப்யாம் பத்யு: ப்ரணதிகடிநாப்யாம் கிரிஸு=தே
விதிக்கே ஜானுப்யாம் விபுதகரிசும்பத்வயமஸி . 82 .

பதவுரை:—

இந்தி - ஹே விதிக்கே = பர்த்தாவிற்கு சுச்ருஷை
செய்யும் விதியை அறிந்தவனே! இ கிரிஸு - ஹே கிரி
ஸு=தே = ஹே பார்வதியே கிரிஸு = கரீந்த்ராணாம் =
மதம்பிடித்த யானைகளுடைய குண்டாந் - சுண்டாந் = துதிக்கை
கள் கனககதலீகாண்டபடலீம் = தங்க
மயமான வாழைகளின் கூட்டம் உபயமபி - உபயமபி =
இவ்விரண்டையும் உபாப்யாம் ஊருப்யாம் - உபாப்யாம் ஊருப்யாம்
= இரண்டு துடைகளால் நிர்ஜித்ய - நிர்ஜித்ய = ஜயித்துவிட்டு
சுவ்ருதாப்யாம் - ஸுவ்ருத்தாப்யாம் = நல்ல அழகோடு வர்த்துள
மாயும் பத்யு: - பத்யு: = பர்த்தாவான பரமேச்வரனுக்கு
ப்ரணதிகடிநாப்யாம் - ப்ரணதிகடிநாப்யாம் = அடிக்கடி நமஸ்கரிப்
பதினால் கொஞ்சம் கடினமாயும் இருக்கிற ஜானுப்யாம் - ஜானுப்
யாம் = இரண்டு முழங்கால்களால் விபுதகரிகும்த்வயமபி -
விபுதகரிசும்பத்வயமபி = விபுத - இந்திரனுடைய கரி-யானை
யாகிய ஜராவதத்தின் கும்த்வயமபி - இரண்டு கும்பங்களையும்
(தலையில் கும்பம்போல் பாஸிக்கும் ப்ரதேசங்களையும்) நிர்ஜித்ய-
நிர்ஜித்ய = ஜயித்துவிட்டு பவதீ - பவதீ = தாங்கள் அசி -
அஸி = விளங்குகிறீர்கள்.

தா த்பர்யம் :-

தேவியினுடைய ஊரு(துடை)களோ யானைகளின் துதிக் கை போல் அடிபாகத்தில் பெருத்து வரவர சிறியதாக விளங்கி வருகிறது. தவிர தங்கரேக்காகவும் ஜிலுஜிலுப்புடனும் ம்ருதுவாயும் விளங்கிவருகிறது. இவ்விதமுள்ள தன் இரண்டு துடைகளின் ஸௌந்தர்யத்தால் தங்கமயமான வாழை மரங்களையும் யானை யினுடைய துதிக் கைகளையும் தேவி கீழாகச் செய்துவிட்டாள். இது மாத்ரமல்ல. தேவியினுடைய முழங்கால் பாகமாகவும், வர்த்துள மாயும் அழகாயும் விளங்கிவருகிறது. தேவியோ ஸர்வக்ஷயான காரணத்தால் பர்த்தாவிற் கு நமஸ்காரம் செய்யவேண்டிய விதியையும் அறிந்தவள் என்ற காரணத்தைக்கொண்டு, அடிக்கடி பர்த்தா விற் கு முழங்கால்களை பூமியில் ஊன்றிக்கொண்டு நமஸ்காரங்கள் செய்த காரணத்தால் முழங்கால்கள் கொஞ்சம் கடினமாயும் இருந்து வருகின்றன. சக்திக்குள் சிவன் அடங்கினதால், சக்தியைக் காட்டிலும் சிவன் மேலான வஸ்து என்பதற்காக தேவி சிவனை நமஸ்கரிக்கின்றாள் என்று எண்ணக்கூடாது. தனக்கு பர்த்தாவாக ஏற்பட்டுவிட்டால் அவன் மேலானவன், கீழானவன் என்பதை விசாரிக்காமலே அவனை தெய்வமாகவே கருதி, வர்த்துளம் தன் தோறும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும் என்ற ஸபாசபரத்தலைத் தன் அனுஷ்டான மூலம் ப்ரகாசப்படுத்துகிறாள் என்றே அறியவேண்டும். இவ்விதம் அழகாயும், கொஞ்சம் கடினமாயும் வர்த்துளமாயுமுள்ள முழங்கால்களால் ஐராவதத்தின் தலையிலுள்ள இரண்டு கும்பங்களைக்கூட ஜயித்துவிட்டு பரமோத் கர்ஷத்துடன் தேவி விளங்கி வருகிறாள்.

இதனால் தேவியினுடைய துடைகளிலும், முழங்கால்களிலும் உள்ள ஸௌந்தர்யம் அளவிற் கு அடங்காதது என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் அறிந்து த்யானம் செய்கிறவர்கள் ஐராவதத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸவாரி செய்யும் இந்த்ரப் பதவியையும், தங்கம் விளையும் பூமிக்கு அதிபதியாகும் தன்மை யையும் அடைவார்கள்.

83. தேவியினுடைய ஜங்கா என்ற
(முழங்காலுக்குக் கீழ், பாதத்திற்கு
மேல் பாகம்) சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற
ப்ரதேசத்தின் வர்ணனை

पराजितुं रुद्रं द्विगुणशरगर्भौ गिरिसुते ।

निषङ्गौ जङ्घे ते विषमविशिखो बाहमकृत ।

यदग्रे दृश्यन्ते दशशरफलाः पादयुगली

नखाग्रच्छद्धानः सुरमकुट शणैक निशिताः ॥ ८३ ॥

பராஜேதும் ருத்ரம் த்விகுணசரகர்பௌ கிரிஸுதே
நிஷங்கௌ ஜங்கே தே விஷமவிசிகோ பாடமக்ருத ।
யதக்ரே த்ருச்யந்தே தசசரபலா: பாதயுகலீ
நகாக்ரச்சத்மாந: ஸுரமகுட சாணைக நிசிதா: ॥ 83 ॥

பதவுரை :—

हे गिरिसुते - ஹே கிரிஸுதே = ஹே பார்வதியே
विषमविशिखः - விஷமவிசிக: = மன்மதனானவன் ருத்ர - ருத்ரம் =
परमेस्वराने पराजितुं - பரமேஸ்வரனை பராஜேதும் = ஜயிப்பதற்கு ते - தே
உன்னுடைய जङ्घे - ஜங்கே = முழங்காலுக்குக் கீழ் பாகத்
திலுள்ள ப்ரதேசங்களை द्विगुणशरगर्भौ - த்விகுணசரகர்பௌ
= தனது ஐந்து பாணங்கள் போராமல் பத்து பாணங்க
களாகச் செய்து அதை உள்பாகத்தில் நிறப்பப்பட்ட निषङ्गौ =
நிஷங்கௌ = இரண்டு அம்பராத்தூணிகளாக अकृत - அக்
ருத = செய்திருக்கிறான் बाह-பாடம் = இது நிச்சயமே
यदग्रे - யதக்ரே = எந்த அம்பராத்தூணிகளுடைய நுணியில்
पादयुगलीनखाग्रच्छद्धानः - பாதயுகலீநகாக்ரச்சத்மாந: = இரண்டு
பாதங்களிலும் பாஸிக்கின்ற நகங்களின் அக்ரபாகம்
என்ற வ்யாஜத்தை உடைத்தானதாயும் सुरमकुटशणैकनिशिताः -
ஸுரமகுடசாணைகநிசிதா: = சூர - தேவர்களுடைய மகுட -
கரீடங்களாகிய शण - சாணைக்கல்லில் एक - முக்யமாக

निशिता: - தீட்டப்பட்டதாயுமுள்ள दशरफला: - தசசரபலா:
 - பத்து பாணங்களுடைய இரும்பு மயமான நுணிகள்
 दृश्यन्ते - த்ருச்யந்தே = காணப்படுகின்றனவோ !

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய இரண்டு கால்களிலுள்ள பாகங்களையும் மன்மதனுடைய அம்பராத்த தூணிகளாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. யுத்த வீரர்கள் பாணங்களை அம்பராத்தூணிகளின் மேல் பாகத்தில் கூர்கள் தெரியும்படி வைத்திருக்கும் வழக்கமுண்டு. அதிலும் மன்மதன் யுத்தவீரர்களுக்குள் முதன்மையானவன். தேவியினுடைய இரண்டு பாதங்களுடைய பத்துவிதமான நகங்களும், ஜங்கை என்று சொல்லப்படும் முழங்காலுக்குக் கீழ் ப்ரதேசத்திலுள்ள அம்பராத்தூணியில் வைத்திருக்கிற பத்துவிதமான பாணங்களின் மேல்பாகத்திலுள்ள இரும்பினால் செய்யப்பட்ட கூர்களோ என்றும் தோன்றுகிறது. பாணத்திலுள்ள கூர்களை அடிக்கடி சாணைக்கல்லில் உரைத்து மிகவும் கூர்மையாகவும், பாளபல்ய முள்ளவைகளாகவும் யுத்த வீரர்கள் வைத்திருப்பார்கள். இது போலவே தேவியினுடைய இரு பாதங்களிலுமுள்ள நகங்களின் அக்ரபாகமும் அடிக்கடி இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் தேவியினுடைய பாதங்களைத் தொட்டு, தங்களுடைய நவரத்னமயமான க்ரீடங்களுடன் நமஸ்கரிக்கின்ற காரணத்தால் அந்த க்ரீடத்தில் தேவியினுடைய பாதங்களிலுள்ள நகங்களின் அக்ரபாகங்கள் பட்டு, சாணையில் உறைத்தது போல் கூர்மையாகவும் பாளபல்யம் உள்ளவைகள் போலும் விளங்கிவருகிறது. ஆனால் மன்மதன் ஐந்து விதமான பாணங்களைத்தான் உடைத்தானவன். தன்னிடமுள்ள ஐந்துவிதமானபாணங்களைக் கொண்டு பரமேச்வரனை ஜயிக்க முடியாமல் மற்றொரு ஐந்து பாணங்களையும் தபோ மஹிமையினால் தேவியினுடைய கடாஷுத்தால் மன்மதன் ஸம்பாதித்துக்கொண்டானே என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. தேவியினுடைய இரு பாதங்களிலுமுள்ள பத்துவிதமான நகங்களின் அக்ர பாகத்தை மன்மதனுடைய பாணங்களின் கூர்மையான நுனி பாகம் என்று வர்ணிப்பதிலிருந்து ப்ரக்ருதத்தில் மன்மதன் பரமேச்வரனை ஜயிக்கிற விஷயத்தில் ஐந்து பாணங்கள் போதாதென்று நினைத்து மற்றொரு ஐந்து பாணங்களையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டானே என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. இதனால் கோபாக்கினியில் காமனை எரித்த பரமேச்வரனும் தேவியினுடைய முழங்காலிற்கு கீழ் பாகத்திலுள்ள ப்ரதேசங்களின் அழகையும் தேவியினுடைய இரண்டு பாதங்களிலும் விளங்கிவரும் நகங்களின் ஸௌந்தர்யத்தையும் பார்த்து காம

விகாரத்தை அடையாமலிருக்க முடியாது என்பதே இதன் தாத்த பர்யமாகும். ஆகையால் இந்த இரண்டு ப்ரதேசங்களிலும் உள்ள ஸௌந்தர்யம் அளவிற்கு அடங்காததே என்று அறியவும்.

இவ்விதம் தேவியினுடைய பெருமையை அறிந்து உபாஸிக்கிறவர்கள், இந்த்ரன் முதலான தேவர்களைப்போல் ப்ரபலமான அதிகார பதவியை வஹித்துக்கொண்டு மிகவும் உத்கர்ஷத்துடன் விளங்கி வருவார்கள்.

84. தேவியினுடைய பா வார்களை

श्रुतीनां मूर्धानो दधति तव यौ शेखरतया

ममाप्येतौ मातः शिरसि दधया धेहि चरणौ ।

ययोः पाद्यं पाथः पशुपतिजटाजूटतटिनी

ययोः लाक्षालक्ष्मीः अरुणहरिचूडामणिरुचिः ॥ ८४ ॥

ச்ருதீநாம் மூர்த்தானோ தததி தவ யௌ சேகரதயா
மமாப்யேதௌ மாத: சிரஸி தயயா தேஹி சரணௌ ।
யயோ: பாத்யம் பாத: பசுபதி ஜடாஜூடதடிநீ
யயோ: லாக்ஷாலக்ஷ்மீ: அருணஹரிசூடாமணி ருசி:
॥ 84 ॥

பதவுரை :—

हे जननि - ஹே ஜநநி = ஹே தாயே! தவ - தவ =
உன்னுடைய யौ - யௌ = எந்த்ரணௌ - சரணௌ =
பாதங்களை श्रुतीनां - ச்ருதீநாம் = வேதங்களுக்கு मूर्धानः -
மூர்த்தாந: = சிரஸ்ஸுகளாக விளங்கி வரும் உபநிஷத்துக்
கள் शेखरतया - சேகரதயா = தலையின் அலங்கரித்துக் கொள்
ளும் पुष्पங்களாக दधति - தததி = தரிக்கின்றனவோ
हे मातः - ஹே மாத: = ஹே தாயே एतौ - ஏதௌ = இந்த
உன்னுடைய சரணங்களை ममापि - மமாபி = உன் குழந்தை

श्री मीनाक्षि

யான என்னுடைய சிரசி - சிரஸி = தலையிலும் தயயா - தயயா = க்ருபையினால் தேஹி - தேஹி = வைத்து அனுகர ஹிக்க வேண்டும் தயோ: - தயோ: = எந்த உன்னுடைய இரண்டு சரணங்களுக்கும் பாஃ ஹி பாஃ - பாஃயம் ஹி பாஃ = பாஃபரக்ஷாளானம் செய்து வைக்கும் ஜலமோ பசுபதிஜராஜூர திநி - பசுபதிஜடாஜூரதடி = பசுபதி - பரமேச்வரனுடைய ஜராஜூர-ஜடாமண்டலத்தில் வஸிக்கும் திநி - கங்கா நதியோ தயோ: - தயோ: = யாதொரு பாஃயங்களுடைய காலக்ஷமி: - லாக்ஷாலக்ஷமி: = மருதாணியின் சோபையானது அரஹரிசூடா மஹரி: - அருணஹரிசூடாமணிநுசி: = அரஹ - சிவந்ததான ஹரி - விஷ்ணுவினுடைய சூடாமணி - சிரஸ்ஸில் அலங்கரிக்கப் பட்ட கௌஸ்துபமணியினுடைய ஹரி: - நுசி: = காந்தியோ !

தாஃபர்யம் :—

உபநிஷத்துக்கள் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை சிரோ பூஷணமாக வஹிக்கின்றன. அதாவது உபநிஷத்துக்கள் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களைத்தான் பரமதாஃபர்யத்துடன் ப்ரதி பாதனம் செய்கின்றன. இவ்விஷயத்தில்—

नमो देव्यै महालक्ष्म्यै श्रियै सिध्यै नमोनमः ।
ब्रह्माविष्णुमहेशान वेदकैः पूजिताङ्गयै ।
नमस्त्रिपुरसुन्दर्यै शिवायै विश्वमूर्त्यै ।

நமோ தேவ்யை மஹாலக்ஷ்ம்யை ச்ரியை சித்யை நமோ நம: |
ப்ரஹ்மாவிஷ்ணு மஹேசாந வேதகை: பூஜிதாங்க்ரயே |
நமஸ்த்ரிபுரஸுந்தர்யை சிவாயை விஸ்வமூர்தயே |

என்றது முதலான வஸிஷ்டபகவானுடைய வாக்யமே ப்ரமாணமாகும். இந்த வாக்யத்தில் வேதகை: வேதகை: என்ற பதத்திற்கு வேதானா் கை: வேதகை: வேதாநாம் கை: வேதகை: என்று அர்த்தத்தைக் க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டியபடியினாலும் க என்ற அக்ஷரத்திற்கு சிரஸ்ஸு என்று அர்த்தமானதினாலும், “வேதங்களுக்கு சிரஸ்ஸான உபநிஷத்துக்களுக்கு ஆராதிக்கப்பட்ட சரணாரவிந்தத்தோடு கூடின ஹே பரதேவதையே!” என்ற அர்த்தம் த்வணிக்கின்றபடியால் ஸகல உபநிஷத்துக்களுக்கும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தம் சிரோபூஷணமாக விளங்கிவருகிறது என்று வெளியாகிறபடியால், மேற்கண்ட வஸிஷ்ட வாக்யத்தை ப்ரமாணமாக வைத்துக்

கொண்டு, ப்ரக்ருதத்தில் பரமாசார்யானும், தேவியினுடைய பாதார விந்தங்களை உபநிஷத்துக்களுக்கு சிரோபூஷணமாக வர்ணிக்கிறார்கள். இதனால், தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களுக்கு ச்ருதிகளுடைய சிரஸ்ஸுக்களில் ஸஞ்சாரம் அதிகமாக ஏற்படுகிறது என்று தெரிகிறது. **सर्वोपनिषद्बुद्ध्या** ஸர்வோபநிஷதுத்ருஷ்டா என்ற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள நாமாவளியினாலும் ப்ரக்ருதமான அர்த்தம்தான் போதிக் கப்படுகிறது.

அத்துடன் பரமேச்வரன் தேவிக்கு ப்ரணயகோபம் வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில் நமஸ்கரிக்கும் வழக்கமுண்டு. ஸ்தீரியும் புமானும் க்ரீடிக்கும் காலத்தில், ஸ்தீரிகளுக்கு ஏற்படும் கோபமானது ப்ரணயகோபம் என்று சொல்லப்படும். இந்த ஸமயம் புருஷன் ஸ்தீரியை நமஸ்கரிப்பதும் உண்டு. அதுபோல் பரமேச்வரன் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை சிரஸ்ஸால் தொட்டு நமஸ்கரிக்கும் பொழுது பரமேச்வரனுடைய ஜடா மண்டலத்தில் வஸிக்கும் கங்காதேவியானவள் தேவியினுடைய பாதங்களில் விழும்படி நேரிடுகிறது. அதனால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை ப்ரக்ஷா ளனம் செய்யும் ஜலம் கங்காதீர்த்தம் என்றே சொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே, தினந்தோறும் மஹாவிஷ்ணுவானவர் தனது அதிகாரபதவி ஸ்தீரமாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் காலை யில் தேவியை நமஸ்கரிக்கின்ற வழக்கமுண்டு. மஹாவிஷ்ணு க்ரீடத்துடன் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை நமஸ்கரிக்கின்ற படியால் விஷ்ணுவினுடைய க்ரீடத்தில் இழைக்கப்பட்ட சிவப் பான கௌஸ்துபமணியினுடைய சிவப்பான காந்தி, தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் சம்பந்தப்பட்டு தேவியினுடைய பாதங்களும் சிவப்பாக ஆகிவிடுகிறது. அதனால் தேவி தன் பாதங்களை மருதாணியினால் அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனோ என்றும் தோன்றுகிறது. தேவியின் பாதங்களில் காணப்படுகின்ற சிவப்பு வர்ணம் தினந்தோறும் காலை யில் க்ரீடத்துடன் மஹா விஷ்ணுவானவர் தேவியினுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கின்றார் என்ற தத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது. ஸர்வஜகத்திற்கும் தாயாரான **सादा** ஸாதா என்ற கலையாகிய பரதேவதையினுடைய பாதாரவிந்தங்களில், ஜகத்திற்குள் அகப்பட்ட விஷ்ணுவோ, ப்ரம்மாவோ பசுபதியோ, உபநிஷத்துக்களோ நமஸ்கரிக்கின்றார்கள்; தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட நிர்மால்ய ஜலத்தாலும் பரிசுத்தர்களாக ஆகி தேவியினுடைய அனுக்ரஹ மஹிமையினால் அந்தந்த அதிகாரங்களை நீடித்தகாலம் வஹிக்கின்றார்கள் என்பது உசிதம்தான். தாய்க்கு குழந்தைகள் அடங்கி இருப்பது என்பது ந்யாயமல்லவா. இவ்விதம் ச்ருதிகளுடைய தலைகளிலும்

விஷ்ணுவினுடைய சிரஸ்ஸிலும், ப்ரும்மா, பசுபதி முதலியவர்க ளுடைய சிரஸ்ஸிலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்கள் ஸஞ்ச ரிக்கும் ஸ்வபாவத்தை இந்த க்ரந்த கர்த்தாவான பரமாசார்யாள் அறிந்து 'ஹே தாயே! உன்னை ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தில், நானும் ஒருவன் அடங்கியவனே. ஆகையால் உன் குழந்தை யான என்னுடைய சிரஸ்ஸிலும் உன் திருப்பாதங்களை வைத்து என்னுடைய ஜன்மா ஸபலமாகும்படி பரிபூர்ணமாக அனுக்ர ஹிக்க வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். இதனால் ஸ்ரீசக்ர ரூபமாகவோ, அல்லது உபாஸர்களான ப்ராமணர்கள் மூல மாகவோ, தேவியை ஆராதித்து தேவியின் பாதாரவிந்தத்தில் ஸம் பந்தப்பட்ட பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தை ப்ரோக்ஷணம் செய்து கொண்டு உட்கொள்ளுகிறவர்களும், ஒவ்வொரு தினமும் மூன்று ஸந்தியிலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் நமஸ்காரத்தைச் செய்கிறவர்களும் ஸ்வப்னாவஸ்தையில் தன் தாயைப்போல் தேவி யினுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டு, தனது சிரஸ்ஸை தேவி பாதத் தால் தொடுவது போலவும் கண்டு, ஸகல வ்யாதிகளிலிருந்தும் விழுந்தார்களாக ஆகி, ஜீவன் முக்தர்களாக ஆவார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

85. தேவியின் பாதாரவிந்தங்களின் வாணனை

नमोवाकं ब्रह्मो नयनरमणीयाय पदयोः

तवास्मै द्वन्द्वाय स्फुटरूचि रसालक्तकवते ।

असूयति अत्यन्तं यदभिहननाय स्पृहयते

पशूनामीशानः प्रमदवन कङ्कलितरवे ॥ ८५ ॥

நமோவாகம் ப்ரஹ்மோ நயநரமணீயாய பதயோ:

தவாஸ்மைத்வந்த்வாய ஸ்புடருசி ரஸாலக்தகவதே ।

அஸூயதி அத்யந்தம் யதபிஹநநாய ஸ்ப்ருஹயதே

பசூநாமீசான: ப்ரமதவந கங்கேலிதரவே ॥ 85 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே ! तव - தவ = உன்னுடைய नयनरमणीयाय - நயநரமணீயாய = கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறதாயும் स्फुटरुचिरसालककवते - ஸ்புடருசிரஸாலக்தகவதே = ஸ்புடருசி - மிகவும் ப்ரகாசமுள்ளதாயும், रसालककवते - ரஸமான மருதாணியோடு கூடிய தாயுமிருக்கிற पदयोः - பதயோः = கால்களுடைய अस्मै इन्द्राय - அஸ்மை த்வந்த்வாய = இந்த இரண்டின் பொருட்டு नमोवाकं - நமோவாகம் = நமஸ்கார வார்த்தை அதாவது நமோ நமः என்று वसः - ப்ரமः = சொல்லுகிறோம். पशूनां - பசுநாம் = பசுக்களுக்கு ईशानः - ஈசானः = பதியான பரமேச்வரன் यदभिहननाय - யதபிஹநநாய = யந் - யாதொரு தேவியினுடைய पातारविन्तुங்களால் अभिहननाय - உதைத்து தன்னிடம் ஏற்படக்கூடிய ஸம்பந்தத்தின் பொருட்டு स्फुटयते - ஸ்ப்ருஹயதே = ஆசைப்படுகிற प्रमद्वनकङ्कितरवे - ப்ரமதவநகங்கேலிதரவே = प्रमद्वन - உத்யானவனத்திலுள்ள कङ्कितरवे - அசோக வ்ருக்ஷத்தின் பொருட்டு अत्यन्त - அத்யந்தம் = மிகவும் अत्यन्त - அஸ்தியதி = பொருமைப்படுகிறாரோ.

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களோ, தர்சனம் செய்கிற பக்த ஜனங்களுடைய நேத்ரங்களுக்கு பரமாநந்தத்தையும் ஜன்ம ஸாபல்யத்தையும் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றன. அத்துடன், மிகவும் ப்ரகாசமுள்ளதாயும் மருதாணி ரஸத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆர்த்ரபாவத்துடனும் கூடியதாக இருந்துவருகிறது. இவ்விதமான பராசக்தியினுடைய பாதாரவிந்தங்களை காமேச்வரனைத் தவிர மற்ற எவர்களும் வெகுதூரத்திற்கு அப்பால் நின்றுகொண்டு “தேவியினுடைய இரண்டு பாதங்களுக்கும் நமஸ்காரம்” என்று உயர்ந்த ஸ்வரத்துடன் சொல்லி பூஜிக்க வேண்டுமென்றியில், பாதங்களுக்கு ஸமீபத்தில் சென்று நமஸ்கரிக்க அதிகாரமில்லை. தேவியை மாதாவாகவும், மற்ற ஜனங்களைக் குழந்தைகளாகவும், மாத்ரு புத்ரபாவத்தை அனுஸரித்து, முன் ச்லோகத்தில் நமஸ்கார

க்ரியை சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்திலோ, ச்ருங்கார ரஸத் தைப்பிரதானமாக வைத்து காமேச்வரனைத் தவிர மற்ற எவர்களுக் கும் தேவியினுடைய அருகில் அண்டாமல் வெகுதூரத்தில் நின்று கொண்டு நமஸ்கார வசனத்தால் தேவியைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் பூர்வாபர விரோதத்திற்கு அவகாசமேயில்லை.

भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम

பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம

என்ற ச்ருதியினால், நமஸ்கார வசனத்தினாலேயே ஸகல புருஷார்த் தத்தையும் அடையலாம் என்று தெரிகிறது. ப்ரணய கோப காலத் தில் பசுபதியானவர், ச்ருங்கார ரஸத்தில் ஈடுபட்டு தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தன் சிரஸ்ஸில் தொட்டு நமஸ்கார்க்கும் காலத் தில், பசுபதியினுடைய சிரஸ்ஸில் பரதேவதையினுடைய ரமணீய மான பாதங்கள் ஸம்பந்தப்படுமன்னியில், ச்ருங்கார ரஸத்திற்கு ப்ராதான்யம் கொடுக்கும் ஸமயத்தில், மற்ற எவர்களுக்கும் தேவி யினுடைய பாதாரவிந்த ஸ்பர்சம் ஏற்பட ந்யாயமில்லை. ஸ்த்ரீகள் வினையாடும் உத்யாவனத்தில் அசோகவ்ருக்ஷங்கள் அதிகமாக இருக்கும். மஹாகைலாஸத்திலும், உத்யான வனத்தில் அசோக வ்ருக்ஷங்கள் இருக்கக் கேட்கவேண்டுமா! அசோக வ்ருக்ஷங்கள் ஸ்த்ரீகளுடைய பாதம் பட்டால்தான் புஷ்பிக்கும். யுவதியான ஸ்த்ரீகளுடைய கால்களால் உதைக்கப்படாதபோனால் அசோக வ்ருக்ஷங்கள் பூக்கள் இல்லாதவைகளாகவே இருக்கும். தினந் தோறும் ஸாயங்காலங்களில் உத்யானவனத்தில் ஸகிகளுடன் தேவி வினையாடப் போகும்பொழுது, தேவியுடன் பரமேச்வரனும் சென்று தேவியினுடைய அழகான இரு பாதங்கள் அசோக வ்ருக்ஷத்தை தொடாமலிருக்கும்படி ஜாகருகனாக ரக்ஷித்து வருவார். அசோக வ்ருக்ஷங்களோ தேவியினுடைய பாதஸ்பர்சம் ஏற்பட்டு புஷ்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையுடன், தேவி தன் காலால் தங்களை உதைக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றன. பரமேச் வரனுக்கு இவ்விஷயத்தில் ஸஹிக்க முடியாத அஸூயை ஏற்படு கிறது. வ்ருக்ஷங்களோ பேச சக்தியற்றவைகள். தேவியானவள் அவைகளைக் காலால் உதைத்தால் என்ன? இதனால் தேவியின் பாதிவ்ரத்யம் கெட்டுவிடுமா? இந்த விஷயத்தில்கூட பரமேச்வர னுக்கு பொறுக்கமுடியாத அஸூயை ஏற்படுகிறது. மற்ற தேவர் கள் தேவியின் பாதத்தை தொட்டு நமஸ்காரம் செய்யச் சொன் னால், பரமேச்வரன் பேசாமலா இருந்துவிடுவார்! ஆகையால் மற்றவர்கள் வெகு தூரத்திலிருந்துகொண்டு நமஸ்கார வசனத்தால் தான் தேவியைப் பூஜிக்கவேண்டும். இதனால் தேவி மஹாபதி

வ்ரதா சிரோமணி என்று வெளியாகிறது. இவ்விதமான தேவியின் பாதிவ்ரத்யத்தை அறிந்து தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் தேவியின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைய முக்யமான அதிகாரிகளாக ஆவார்கள்.

86. தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களின்
மஹிமையின் வர்ணனை

मृषा कृत्वा गोत्रस्खलनं अथ वैलक्ष्यनमितं
ललाटे भर्तारं चरणकमले नाटयति ते।
चिरादन्तः शल्यं दहनकृतं उन्मूलितवता
तुलाकोटिकाणैः किलिकिलितं ईशानरिपुणा ॥ ८६ ॥

ம்ருஷா க்ருத்வா கோத்ரஸ்கலநம் அத வைலக்ஷ்யநமிதம்
லலாடே பர்தாரம் சரணகமலே தாடயதி தே |
சிராதந்த: சல்யம் தஹநக்ருதம் உந்மூலிதவதா
துலாகோடிக்வாணை: கிலிகிலிதம் ஈசாநரிபுணா || 86 ||

பதவுரை:—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பராசக்தியான தாயே!
मृषा - ம்ருஷா = பொய்யாக गोत्रस्खलनं - கோத்ரஸ்கலநம் =
தனது ப்ரியையான பத்னிக்கு எதிரில் வேறு ஸ்த்ரீயினிடம்
தான் ரொம்பவும் ப்ரியத்தை அடைந்தவன் போல் அபிநயம்
செய்து கொண்டு அந்த ஸ்த்ரீயினுடைய பெயரால் தன்
ஸ்த்ரீயை அழைப்பது என்பதை कृत्वा - க்ருத்வா = செய்து
விட்டு अथ - அத = பிறகு वैलक्ष्यनमितं - வைலக்ஷ்யநமிதம் =
எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் வெட்கத்தால் தலை வணங்
கின भर्तारं - பர்தாரம் = பரமசிவனை ते - தே = உன்னு
டைய चरणकमले - சரணகமலே = தாமரைப் புஷ்பம் போல்
ம்ருதுவான காலானது ललाटे - லலாடே = நெற்றிக்கண்ணில்
नाटयति सति - தாடயதி ஸதி = உதைக்கும் பொழுது चिरात् ,

சிராத் = பஹுகாலமாக டஹனகூத் - தஹநக்ருதம் = நெற்
 றிக்கண்ணால் தன்னைச் சாம்பலாகச் செய்ததால் ஏற்பட்ட
 अन्तः शयं - அந்த. சல்யம் = மனதிற்குள் இருக்கும் த்வே
 ஷத்தை उन्मूलितवता - உன்மூலிதவதா = அடியோடுவிட்ட
 ईशानरिपुणा - ஈசாநரிபுணா = மன்மதனால் तुलाकोटिकाणः -
 துலாகோடிக்வாணை: = கால்தண்டையினுடைய சப்தங்
 களால் किलिकिलितं -- கிலிகிலிதம் = 'கிலி' 'கிலி' என்று
 மன்மதனுடைய ஜயத்தை ஸூசிப்பிக்கும் சப்தமானது
 செய்யப்படுகிறது.

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தாலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்கள்
 வர்ணிக்கப்படுகின்றன. மஹாகவியான பரமாசார்யாள் அவர்கள்
 அதிபால்யத்திலேயே ஸந்யாஸத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொண்ட
 மஹானுபாவனாதால் வைஷயீக சாஸ்த்ர மர்யாதையை எவ்
 விதம் அறிந்தவராக ஆவார் என்று நினைக்கக்கூடாது. மஹான்
 களுக்கு வைஷயீகமான சாஸ்த்ர மர்யாதையை சாஸ்த்ரம் மூலம்
 அறிந்துகொள்ள சக்தியுண்டு. அநுபவத்தை மாத்ரம் வெறுத்த
 வர்கள் என்பதை ப்ரக்ருதத்தில் அறியவும். அந்த சாஸ்த்ர மர்யா
 தையை அறிந்தவர்களானதால் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி பரமா
 சார்யாள் ப்ரக்ருதத்தில் வர்ணிக்கிறார்கள். அதாவது, சயன க்ருஹத்
 தில் பர்யங்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்த்ரீபுமான்கள் சில ஸௌரத
 காஷ்டையில் பரஸ்பரம் மாறி ஸ்த்ரீயினுடையபாதங்களின் ஸமீபத்
 தில் தன் சிரஸ்ஸையும் ஸ்த்ரீயினுடைய சிரஸ் ஸமீபத்தில் தன்
 பாதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு சயனம் செய்யும்வழக்கமுண்டு.
 ஸௌரதாவஸ்தையில் இது ஒரு கலையாகும். அந்த சந்தர்ப்
 பத்தில் ஸ்த்ரீகளுடைய பாதம் புருஷனுடைய நெற்றியில்
 ஸம்பத்தப்பட அவஸரமும் உண்டு. அந்த ஸந்தர்பத்தை ஞான
 த்ருஷ்டியால் அறிந்து, தேவியினுடைய பாதங்கள் பரமசிவ
 னுடைய நெற்றிக்கண்ணில் பட்டு காலில் போட்டுக்கொண்டிருக்
 கும் தண்டையினுடைய சலங்கை சப்தங்களை மன்மதனுடைய
 ஜயகோஷமாக வர்ணிக்கிறார்கள். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தன்னு
 டைய நாயகியினிடம் தனக்கு மிகவும் அளவற்ற ப்ரேமை இருக்
 கிற தென்பதை ஸூசிப்பிக்க, மற்றொரு ஸ்த்ரீயை, தன்னுடைய
 நாயகிக்கு எதிரில் ரொம்பவும் அழகுள்ளவள்போல் வர்ணித்து
 விட்டு, அவளுக்கும் தனக்கும் ரொம்பவும் மனோபாவம் பொருத்த
 முள்ளதுபோல் நடனம் செய்து, அவளுடைய பெயரால் தன்

நாயகியையும் அழைப்பது போல் பாவனையும் செய்து இவ்விதம் தன்னுடைய நாயகியை அளவற்ற ஆசையினால் பரிஹாஸம் செய்து கோத்ரஸ்கலனம் என்று சொல்லப்படும். இவ்விதம் பேசிக் கொண்டு, தேவிக்குக் கோபம் வந்தவுடன், பரமசிவன் மேலே பேசுவதற்கு ஒன்றும் தோன்றாமல், வணங்கின தலையுடன் தேவியினுடைய பாத ஸ்பர்சம் படும்படி தலையை வைத்துக்கொண்டு பார்யங்கத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் தேவியினுடைய பாதங்களும் பரமேச்வரனுடைய நெற்றியில் ஸம்பந்தப் பட்டதைப் பார்த்துவிட்ட, மன்மதன் “இந்த சிவன் தம்மை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்தாரல்லவா! அந்த துக்கமானது எவ்வளவோ காலமாக நமது மனதைப் புண்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. எப்பொழுது, எந்த உபாயத்தால் இவரை ஜயித்து நாம் ஸந்தோஷப்படப் போகிறோம் என்று மனதில் நினைத்தோம். ப்ரக்ருதத்தில் ஸந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நெற்றிக் கண்ணால் நம்மை எரித்த பரமேச்வரனுக்கு, அதே நெற்றிக்கண்ணில் ஸ்த்ரீயினுடைய காலால் உதை ஏற்பட்டது; இதைவிட நாம் ஜயித்தோம் என்பதற்கு வேறு என்ன அடையாளம் வேண்டும்?” என்று பரமேச்வரன் தன்னைத் தோற்கடித்தார் என்ற துக்கத்தை விட்டுவிட்டு, அவரை ஜயித்தோம் என்ற ஸந்தோஷத்தை, தேவியினுடைய கால்தண்டையினுடைய சலங்கைகளின் சப்தத்தால் மன்மதன் ப்ரகாசப்படுத்தினான். இவ்விதமான நிலையில் கேவியின் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்கள் பரமேச்வரனையும் மன்மதன் ஜயித்ததுபோல். சத்ருவினால் அபஜயத்தை அடைந்தவர்களாக இருந்தாலும், மீண்டும் அதே சத்ருவைத் தாங்கள் ஜயித்தவர்களாக ஆவார்கள்.

87. தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களுடைய வர்ணனை

हिमानीहन्तव्यं हिमगिरिनिवासैकचतुरौ
 निशायां निद्राणां निशि चरमभागे च विशदौ ।
 वरं लक्ष्मीपात्रं श्रियमति सृजन्तौ समयिनां
 सरोजं त्वत्पादौ जननि जयतश्चित्रमिह किम् ॥ ८७

ஹிமாதீஹந்தவ்யம் ஹிமகிரிநிவாஸைகசதுரௌ
 நிசாயாம் நித்ராணாம் நிசி சரமபாகே ச விசதௌ |
 வரம் லக்ஷ்மீபாத்ரம் ச்ரியமதி ஸ்ருஜந்தௌ ஸமயிநாம்
 ஸரோஜம் த்வத்பாதௌ ஜநநி ஜயதச்சித்ரமிஹ கிம்
 || 87 ||

பதவுரை :—

हे जननि - ஹே ஜநநி = லோகமாதாவான ஹே பர
 தேவதையே! हिमगिरिनिवासैकचतुरौ - ஹிமகிரிநிவாஸைக
 சதுரௌ = ஹிமாலயத்தில் எப்பொழுதும் வாசம் செய்
 வதில் முக்யமான ஸாமர்த்யம் உள்ளதாயும் நிசி - நிசி =
 ராத்ரியிலும் चरमभारो च-சரமபாகே ச = ப்ராதக்காலத்திலும்
 विशदौ - விசதௌ = மலர்ந்தவைகளாகவும் समयिनां - ஸமயி
 நாம் = ஸமயமதத்தை அநுஸரித்துத் தன்னை பக்தி செய்
 கிறவர்களுக்கு श्रियं - ச்ரியம் = லக்ஷ்மியை अतिसृजन्तौ -
 அதிஸ்ருஜந்தௌ = கொடுக்கிறவைகளாகவும் (இருக்கிற)
 त्वत्पादौ- த்வத்பாதௌ = உன்னுடைய பாதங்கள் हिमानीहन्तव्यं -
 ஹிமாதீஹந்தவ்யம் = பனியால் உதிர்ந்து போகும் தளங்
 களோடு கூடினதாயும் निशायां - நிசாயாம் = ராத்ரியில் நிद्राणां-
 நித்ராணாம் = தூங்குகிறதாயும் (அதாவது முடின தளங்
 களோடு கூடினதாயும்) वरं - வரம் = ச்ரேஷ்டமான लक्ष्मीपात्रं -
 லக்ஷ்மீபாத்ரம் = மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தலமாயுமிருக்கிற
 सरोजं - ஸரோஜம் = தாமரைப் புஷ்பத்தை जयतः - ஜயத : =
 ஜயிக்கின்றது इह - இஹ = இந்த விஷயத்தில் किं चित्रं - கிம்
 சித்ரம் = ஆச்சர்யமேயில்லை!

தாத்பர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தாலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களே
 வர்ணிக்கப்படுகின்றன. லோக ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பங்
 கள், பனிகாலங்களில் அவைகளில் பனி ஸம்பந்தப்பட்டவுடன்
 உதிர்ந்துபோன தளங்களோடு கூடினவைகளாகக் காணப்படும்.
 தேவியினுடைய பாத கமலங்களோ ஒரே பனிமயமான ஹிமயமலை
 யில் எப்பொழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக
 இருக்கின்றன. ஆகிலும் பாதாரவிந்தங்களுக்குக் கொஞ்சமும்
 விகாஸம் குறையவில்லை. இந்தக் காரணத்தால், லோகப்ரஸித்த
 மான தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தேவியினுடைய சரணா
 விந்தம் மேலான தாமரைப்புஷ்பம் என்பது வெளியாகிறது. அத்

துடன், லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பங்களோ, இரவுகளில் மூடின தளங்களோடு கூடினவைகளாக இருந்துகொண்டு, விடியற்காலையில் ஸூர்யன் உதித்தவுடன் மலர்ந்த தளங்களோடு விகளிக்கின்றன. தேவியினுடைய சரணாவிந்தமோ இரவோ, பகலோ, விடியற்காலையோ எப்பொழுதும் விகாஸத்துடன் விளங்குகின்றது. தவிரவும், லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பம் மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானம் என்று சொல்லப்படும். அதிலும் அன்யர்களுக்கு அந்த தாமரைப் புஷ்பம் லக்ஷ்மீ கடாஷுத்தை உண்டுபண்ணாது. தேவியினுடைய சரணங்களாகிய அரவிந்தமோ, தன்னை அந்தர்பூசர்களாக இருந்து உபாஸிக்கும் பக்தர்களுடைய க்ரஹங்களில் அஷ்ட லக்ஷ்மீக்களையும் ஸ்திரவாஸம் செய்யும்படி செய்யும். இக்காரணத்தாலும் லோக ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தேவியினுடைய சரணாவிந்தம் மேலானது என்பது ஏற்படுகிறது. பரதேவதையினுடைய சரணகமலங்களை மேலானவை என்று சொல்வது ஓர் ஆச்சர்யத்தில் சேர்ந்ததல்ல, கீழான வஸ்துவை மேலானது என்று சொல்வதல்லவா ஆச்சர்யமாகும்! மேலான வஸ்துவை மேலானது என்று சொல்வது ஆச்சர்யமாகுமா? இதனால்தான் உபநிஷத்துக்களாகிற ஸ்த்ரீகளும் தேவியினுடைய பாதங்களாகிற புஷ்பங்களைத் தங்களுடைய சிரஸ்ஸில் அலங்கரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது. இதனால் தேவியினுடைய பாதங்கள் செந்தாமரைப் புஷ்பத்தையும் ஐயித்த மேலான புஷ்பவச்சேஷமானதால், பரமசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணில் தேவியினுடைய பாதஸ்பர்சம் ஏற்படுகிறது என்ற கதையினால் உத்க்ருஷ்டமான புஷ்பங்களால் பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸு பூஜிக்கப்படுகிறது என்ற ரஹஸ்யத்தை க்ரஹித்துக்கொள்ளுவதே சாஸ்த்ரத்தை அறிந்தவர்களுடைய புத்தி சாதுர்யமாகும். அன்னியில் 'பரமசிவனே தன்னுடைய பத்னியான தேவியினுடைய பாதங்கள் தன்னுடைய நெற்றியில் பட ஸம்மதித்தாரே அதுபோல் நமக்கும் நம் ஸ்த்ரீயின் பாதங்கள் நம் நெற்றியில் பட்டால் என்ன' என்று ப்ராக்ருத ஜனங்கள் விபரீத க்ரஹணம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. முன் ச்லோகத்தில் ஏற்பட்ட ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காகவே இந்த ச்லோகம் ஏற்பட்டது என்பதையும் அறியவும். தேவியினுடைய பாதங்களை வர்ணிக்க மற்ற புஷ்பங்களை க்ரஹித்துக்கொள்ளாமல் தாமரைப் புஷ்பத்தை க்ரஹித்துக்கொண்டு, அதைவிட தேவியினுடைய பாதங்களாகிற புஷ்பங்கள் மேலானது என்று வர்ணித்தால் முழுத்தாமரைப் புஷ்பத்தால் சிவாராதனம் செய்யும் புண்யவான் தாம்பத்ய ஸுகத்தை நீடித்து அனுபவிக்கும்படியான பாக்யவாகாக ஆவான். காமவிகாரத்தை அடைந்தமனிதன் தன் நாயகியினுடைய பாதஸ்பர்சம் ஏற்பட்டால் எவ்வளவு ஸந்தோஷத்தை அடைவானோ, அதுபோல்

தாமரைப் புஷ்பத்தால் சிவாராதனம் செய்பவனிடத்தில் பரமசிவனுக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது என்பதில் பாதஸ்பர்சம் என்பதைத் த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டிய தத்வமோ, தேவியினுடைய சரணரவிந்த பஜனம் ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது என்றும் சிவ பூஜைக்குத் தாமரைப் புஷ்பம் முக்யம் என்றும், அவ்விதம் பூஜிக்கின்றவர்கள் லோகத்தையே ஜயித்த மன்மதனையும் ஜயித்தவர்களாக ஆகக்கூடுமானதால் மற்ற ப்ராக்ருத சத்ருக்களை ஜயிக்க அவர்களுக்கு யாதொருவிதமான ச்ரமமும் இராது என்பது மாத்ரமே. இவ்விதம் தேவியினுடைய பெருமையை அறிந்து உபாஸிக்கிறவர்கள் குபேரனுக்கு ஸமானமாக ஆவார்கள்.

88 தேவியினுடைய பாதங்களின் அக்ரபாக வர்ணனை

पदं ते कीर्तीनां प्रपदमपदं देवि विपदां
कथं नीतं सद्भिः कटिनकमटीकर्पर तुलाम् ।
कथं वा बाहुभ्यां उपयमनकाले पुरभिदा
यदादाय न्यस्तं वृषदि दयमानेन मनसा ॥ ८८ ॥

பதம் தே கீர்த்தீநாம் ப்ரபதமபதம் தேவி விபதாம்
கதம் நீதம் ஸத்பி: கடிநகமடிகர்பரதுலாம் ।
கதம் வா பாஹுப்யாமுபயமநகாலே புரபிதா
யதாதாய ந்யஸ்தம் த்ருஷதி தயமானேந மநஸா ॥ 88 ॥

பதவுரை :—

हे देवि - ஹே தேவி = ஹே பரதேவதையே! கீர்தீநா -
கீர்த்தீநாம் = பக்த ஸம்ரக்ஷணத்தால் உண்டாகும் கீர்த்
திக்கு பத - பதம் = ஸ்தானமாயும் விபதா - விபதாம் = ஆபத்
துக்களுக்கு அபத - அபதம் = ஸ்தானமாகாததாயும் இருக்கிற
ते - தே = உன்னுடைய ப்ரபதம் - ப்ரபதம் = பாதங்களின்
அக்ரபாகமானது सद्भिः - ஸத்பி: = கவிகளால் कटिनकमटी

कर्परतुलां - கடிநகமடகர்பரதுலாம் = कटिन - கடினமான
 कमटीकर्पर - ஆமையின் முதுகு ஓட்டினுடைய துலா - ஸாம்
 யத்தை कथं - கதம் = எப்படித்தான் नीतं - நீதம் = நயிப்பி
 விக்கப்பட்டது द्यमानेन - தயமானே = कருणैण्यோடு கூடின
 मनसा - மனஸா = மனதினால் पुरमिदा - புரமிதா = பரமேச்
 वरानुलं उपयमनकाले - உபயமநகாலே = விவாஹகாலத்தில்
 बाहूभ्यां - பாஹுப்யாம் = கைகளால் यत् - யத் = யாதொரு
 पाताक्रमानतु भादाय - ஆதாய = எடுத்து वृषदि-त्तुरुषति =
 அம்மிக்கல்லில் कथं वा-कथं वा = எப்படித்தான் न्यस्तं-न्यस्तम्
 = வைக்கப்பட்டதோ!

தாத்தார்யம் :—

தேவியினுடைய பாதத்தின் அக்ரபாகமானது வர்ணிக்கப் படுகிறது. தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை உபாஸிப்பவர்களுக்கு, தேவியின் பாதாக்ரமானது அளவற்ற ஸம்பத்தையும், கர்மவசத்தால் ஏற்படும் விபத்துக்களையும் நீக்கிவிடுகிறது. இதனால், தேவியினுடைய பாதாக்ரத்திற்குள்ள மஹிமையை லோகத்தில் யாராலும் நிர்ணயமாகச் சொல்ல முடியாது என்று தெரிகிறது. லோகத்தில் ஆங்காங்கு தேவியின் பாதாக்ரத்தின் கீர்த்தியோ, அதிகமாகப் பரவிக் கொண்டுள்ளது. எந்த ஜனமானாலும் ஒரு தடவை தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தில் தண்டம் போல் விழுந்து நமஸ்கரித்தால் போதும். அவனுடைய குடும்பத்தில் அதிலிருந்தும் ஸம்பத்து அபிவ்ருத்தி அடையுமன்றியில், விபத்திற்குக் கொஞ்சமேனும் அவகாசமே ஏற்படாது. இவ்விதம் பக்தனை ஸம்ரக்ஷிக்கின்ற சக்தி தேவியினுடைய பாதாக்ரத்திற்கு இருந்துவருகிறது என்ற கீர்த்திக்கு தேவியின் பாதாக்ரமானது இருப்பிடமாகவும் இருந்து வருகிறது. இவ்வித மஹிமையுள்ள தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தைக் கவிகள் வர்ணிக்கும்பொழுது, மிகவும் கடினமான ஆமையினுடைய முதுகு ஓட்டிற்கு ஸமானம் என்று வர்ணிக்கின்றார்கள். அந்த கவிகள், மிகவும் ம்ருதுவான பாதத்தை, முன்சொன்னபடி எப்படித்தான் வர்ணித்தார்களோ! அவர்களைத்தான் கேட்கவேண்டும்! கவிகள் வர்ணித்தது ஆச்சர்யமல்ல, பசுபதியான பரமேச்வரனோ 'க்ருபைக்குக் கடல்' என்று ஆங்காங்கு ப்ரஸித்தி அடைந்தவர். அவரும் இந்த தேவியை பரிணயம் செய்துகொள்ளும் காலத்தில், மிகவும் ம்ருதுவான தேவியினுடைய பாதத்தை தனது இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துத் தூக்கிக் கடினமான அம்மிக்கல்லில் வைத்தார்; அவர்தான் எவ்விதம் வைத்தாரோ! அல்லது தேவியை

பரமேச்வரன் பரிணயம் செய்துகொள்ளும் காலத்தில், தயை என்ற ஸ்திரீதான் பரமேச்வரனிடம், “இனி உன்னிடம் நான் இருக்க மாட்டேன்” என்று சொல்லிச் சென்றுவிட்டாளோ! இதையும் பரமேச்வரனைத்தான் கேட்கவேண்டும். கவிகள் வர்ணித்ததையும், பரமேச்வரன் தேவியினுடைய பாதத்தைத் தூக்கி அம்மிக்கல்லில் வைத்ததையும், ‘எப்படியோ’ என்று ப்ரக்ருதத்தில் வர்ணிப்பதி லிருந்து தேவியினுடைய பாதாக்ரம் மிகவும் ம்ருதுவானது என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

அத்துடன் தேவ்யானவள் மஹா பதிவ்ரதா சிரோமணி என்று முன்பே சொல்லப்பட்டதினால் பரமேச்வரன் வஸிக்கும் இடத்தி லேயே தேவியும் வஸிக்கக்கூடுமானதினால், பரமேச்வரன் பக்த ஜனங்களுடைய கடினமான மனதில் வஸிக்கின்றவருனதினால் அக்கடினமான மனதில் ம்ருதுவான தேவியினுடைய பாதாரவிந்தம் ஸம்பந்தப்படவேண்டுமே என்று நினைத்துக் கவிகள், ‘ஆமையின் முதுகு ஓட்டிற்கும் ஸமானமாக தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தை வர்ணித்தார்களோ, அல்லது பரமேச்வரன்தான் கடினமான அம் மிக்கல்லில் தேவியின் பாதத்தை வைத்துப் பழக்கினாரே?’ என்று ஊஹிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதனால் தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தை மேற்கண்டபடி அறிந்து உபாஸிக்கிறவர்கள் ஸகல விதமான துக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகி, ஸகலவித மான ஸம்பத்தோடு கூடினவர்களாகி மேன் மேலும் அபிவிருத்தி அடைவார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

89. தேவியினுடைய பாதாக்ரபாக வர்ணனை

नखैर्नाकस्त्रीणां करकमल संकोचशशिभिः
तरूणां दिव्यानां हसत इव ते चण्डि चरणौ।
फलानि स्वः स्थेभ्यः किसलय कराग्रेण ददतां
दरिद्रेभ्यो भद्रां श्रियं अनिशमहाय ददतौ ॥ ८९ ॥

நகைநாகஸ்தீனாம் கரகமல ஸங்கோசசசிபி:

தருணம் திவ்யாநாம் ஹஸத இவ தே சண்டி சரணௌ
பலாநி ஸ்வ: ஸ்தேப்ய: கிஸலய கராக்ரேண தததாம்
தரித்ரேப்யோ பத்ராம் ச்ரியம் அநிசமஹ்நாய தததௌ

|| 89 ||

பதவுரை :—

हे चण्ड - ஹே சண்டி = சும்ப நிசும்பனை ஸம்ஹரித்த
ஹே பரதேவதையே! किसलयकरात्रेण - கிஸலயகராக்ரேண =
किसलय - துளிர்களாகிய करात्रेण - கைகளின் நுணியால்
स्व: स्तैभ्य: (एव) ஸ்வ: ஸ்தேப்ய: (एव) = ஸ்வர்க்கலோகத்
தில் இருக்கும் தேவர்களுக்கு மாத்ரம் फलानि - பலாநி =
(அவர்கள் கோரும்) பலன்களை दत्ता - தததாம் = கொடுக்
கின்ற दिव्यानां - திவ்யாநாம் = ஸ்வர்கலோகத்திலுள்ள
तरुणां - தருணம் = கல்பவ்ருக்ஷங்களையும் दरिद्रेभ्यश्च - தரித
रैभ्यश्च = (தேவர்களுக்கும்) தரித்ரர்களுக்கும் (எல்லா
ஜனங்களுக்கும்) भद्रां - பத்ராம் = ஸம்பூர்ணமான श्रियं -
ச்ரியம் = ஸம்பத்தை अनिशं - அநிசம் = எப்பொழுதும்
अह्नय - அஹ்நாய = கோரியவுடனேயே दत्ता - தததௌ =
கொடுக்கின்ற ते - தே = உன்னுடைய चरणां - சரணௌ =
பாதங்கள் नाकस्त्रीणां - நாகஸ்தீனாம் = இந்திராணி முதலிய
தேவஸ்தீர்களுடைய करकमलसंकौचशशिसि: - கரகமலஸங்கோச
ससिपि: = कर - கைகளாகிய कमल - தாமரைப் புஷ்பங்களை
संकौच - மூடச் செய்வதில் शशिसि: - அநேக சந்த்ரன்கள்
போல் விளங்குகிற नखै: - நகை: = நகங்களால் हस्त इव-ஹஸத
इव = பரிஹஸிக்கின்றது போல் இருக்கின்றன.

தாத்தபர்யம் :—

இந்த ச்லோகமும் தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தையே போதிக்
கின்றது. தேவியினுடைய பாதாக்ரத்தில் விளங்கிவரும் நகங்களின்
காந்தியோ அநேக சந்த்ர கிரணங்கள் போல் விளங்கிவருகின்றன.
சந்த்ரனைக் கண்டால் தாமரைப் புஷ்பங்கள் மூடிக்கொண்டுவிடும்.
இந்த்ராணி முதலான தேவஸ்தீர்கள் தேவியினுடைய பாதாக்ரங்

களைக் கண்டவுடன் தங்களுடைய கைகளாகிய தாமரைப் புஷ்பங்
களைச் சேர்த்து மூடிக்கொள்கிறார்கள். அதாவது தேவியினுடைய
பாதாக்ரத்தைக் கண்டவுடன் தேவஸ்தீர்கள் அஞ்ஜலிபந்தம் செய்
கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும் பொழுது தேவஸ்தீகளுடைய கரங்
கள், பத்மங்கள் போலவும், தேவியினுடைய பாதாக்ரத்திலுள்ள
நகங்களின் காந்தி, சந்திரன் போலவும், நககாந்தியாகிய சந்திரனைக்
கண்டவுடன், தேவஸ்தீகளுடைய கைகளாகிய பத்மங்கள் மூடிக்
கொண்டுவிட்டதோ என்றும் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. இதனால்
ஸகல தேவஸ்தீர்களும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த பரிசர்யை
யில் ஈடுபட்டவர்கள் என்பதை அறியவும், அத்துடன், தேவியி
னுடைய பாதாக்ரங்களில் விளங்கிவரும் நகங்களின் காந்தி தேவ
லோகத்திலுள்ள கல்பக வ்ருக்ஷங்களைக் காட்டிலும் மேலானதாக
விளங்கி வருகிறது. கல்பக வ்ருக்ஷமோ தன்னுடைய துளிர்களாகிய
கைகளால் தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு மாத்ரம் அவர்கள்
விரும்பும் பலன்களைக் கொடுக்கின்றது. தேவியினுடைய பாதங்
களோ தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும்; பூலோகத்திலுள்ள
தரித்ர ஜனங்களுக்கும், அவரவர்கள் கோரும் பலத்தை உடன்
கொடுத்து ரக்ஷிக்கின்றபடியால், கல்பக வ்ருக்ஷங்களையும் தேவி
யினுடைய இரு சரணங்கள் பரிஹஸிப்பது களாக விளங்குகின்றன.
இதனால், தேவியினுடைய பாதாரவிந்தம் கல்பக வ்ருக்ஷத்திற்கு
மேலான மஹிமையோடு விளங்கிவரும் காரணத்தால் ஆசிரயித்த
பக்த ஜனங்களுக்கு ஸகலவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்க
சக்தி உள்ளது என்பது வெளியாகிறது. இவ்விதம் தேவியை
உபாஸிப்பவர்கள் அகண்டமான ஸ்ரீயோடு விளங்கி வருவார்கள்.

90. தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களின் வாணனை

ददाने दीनेभ्यः श्रियमनिशमाशानुशहशीम्

अमन्दं सौन्दर्यप्रकर मकरन्दं विकिरति ।

तवास्मिन् मन्दार स्तवक सुभके यातु चरणे

निमज्जन् मज्जीवः करणचरणः षट्चरणताम् ॥९०॥

ததானே தீநேப்ய: ச்ரியமநிசமாசாநுசத்ருசீம்
 அமந்தம் ஸௌந்தர்யப்ரகர மகரந்தம் விகிரதி |
 தவாஸ்மிந் மந்தார ஸ்தபக ஸுபகே யாது சரணே
 நிமஜ்ஜந் மஜ்ஜீவ: கரணசரண: ஷட்சரணதாம்||90||

பதவுரை:—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹேதேவியே दीनेभ्य: -
 தீநேப்ய: = தாரித்ரர்களின் பொருட்டு आशानुसहशी - ஆசாநு
 ஸத்ருசீம் = இச்சையை அனுசரித்து श्रियं - ச்ரியம் =
 ஸம்பத்தை अनिश - அநிசம் = எப்பொழுதும் ददाने - ததானே
 = கொடுக்கிறதாயும் अमन्द - அமந்தம் = அதிகமான
 सौन्दर्यप्रकरमकरन्द - ஸௌந்தர்யப்ரகரமகரந்தம் = சௌந்தர்யப்ரகர -
 அழகின் ஸமுஹமாகிய मकरन्द - புஷ்பரஸத்தை विकिरति -
 விகிரதி = ப்ரவாஹிக்கச் செய்கிறதாயும் मन्दारस्त्वकसुभके -
 மந்தாரஸ்தபகஸுபகே = மந்தார - கல்பவ்ருக்ஷத்தினுடைய
 स्त्वक - பூங்கொத்து போல் सुभके - அழகாயும் இருக்கிற
 तव-तव = உன்னுடைய अस्मिन्-அஸ்மிந் = இந்த चरणे-சரணே =
 பாதாரவிந்தத்தில் करणचरण: - கரண. சரண. = மனதுள்
 பட सक्शुनीந்த्रीयம், क्राणेन्त्रीयம், रसनेन्त्रीयம்,
 श्रोत्रेन्त्रीयம், त्वकिन्त्रीयம் என்ற ஆறு இந்த்ரியங்
 களைப் பாதங்களாக உடைத்தான मज्जीव: - மஜ்ஜீவ: =
 நான் ஆகிய ஜீவன் निमज्जनं सन् - நிமஜ்ஜந் ஸந் = உள்ளே
 நுழைந்ததாய்க் கொண்டு चर्चणताम् - ஷட்சரணதாம் =
 ஆறு கால்களோடு கூடியிருக்கும் வண்டாக ஆகும்
 तन्मैयै यत् - யாது = அடையட்டும்.

தாத்தப்ர்யம் :—

இந்த ச்லோகத்தாலும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த வர்ண
 னையே சொல்லப்படுகிறது. தாரித்ரியத்தால் கஷ்டப்படும் ஜனங்கள்
 தேவியினுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நமஸ்காரம் செய்த மாத்ரத்தில்,
 அந்த தாரித்ரர்களுடைய இச்சையை அனுசரித்தும், அதற்கு
 மேலாகவும் ஸம்பத்தைக் கொடுக்கும் சக்தியுள்ளதே தேவியி
 னுடைய பாதாரவிந்தமாகும். அந்த பாதாரவிந்தங்கள், ஸௌந்தர்ய
 மாகிய அம்ருதப் பெருக்கையும் ப்ரவாஹிக்கச் செய்கின்றது. தேவ

லோகத்திலுள்ள கல்பவ்ருக்ஷங்களின் புஷ்பக் கொத்துகளைப் போல் மிகவும் அழகாகவும் தேவியினுடைய சரணங்கள் விளங்கிவருகின்றன. புஷ்பங்களில் ஆறுகால் வண்டுகள், உள்பாகத்தில் நுழைந்து ரஸத்தை அபஹரிப்பதுபோல், தேவியினுடைய சரணங்களும் சௌந்தர்யம் என்ற ரஸத்தால் நிரப்பப்பட்ட புஷ்ப விசேஷமாக பாஸிக்கின்றபடியால், அந்த சரணங்களில் ஆசார்யாள்தான் ஆறுகால் வண்டுபோல் ப்ரவேசித்து, மோக்ஷத்திற்கு அந்தரங்க ஸாதனமான ரஸத்தை அனுபவிக்க தேவியினிடம் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். இதனால் ஜீவகோடிகள் தன் சக்ஷுரிந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த தர்சனத்தையும்; க்ரானேந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பூஜிக்கப்பட்ட நிர்மால்ய புஷ்பங்களின் வாஸனையையும்; ரஸனேந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாதங்களுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட அன்னாதிகளின் ரஸத்தையும்; த்வகிந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய திருபாதங்களில் ஸம்பந்தப்பட்ட புழுதிகளின் ஸ்பர்சத்தையும் ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தால் தேவியினுடைய பாத மஹிமையை வர்ணிக்கும் கதையையும், மனதினால் தேவியினுடைய பாதாரவிந்த த்யானத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடையவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. வெளியிலுள்ள ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும், மனது என்ற அந்தக்கரணத்திற்கும் தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஏற்படும் ஸஞ்சாரமே முக்திக்கு அந்தரங்க ஸாதனமாக மென்று இந்த ச்லோகத்தால் தாத்பர்யம் வெளியாகிறது. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி தேவியினுடைய சரணங்களில் தனது இந்த்ரியங்களை லயப்படுத்தி மனதினால் தேவியை த்யானம் செய்கிறவர்கள் தாரித்ரியாவஸ்தையிலிருந்தும் விமுக்தர்களாக ஆகி குபேரனுக்கு ஸமமாக ஆவார்கள்.

91. தேவியினுடைய நடையின் வர்ணனை

पदन्यासक्रीडापरिचयं इवारब्धुमनसः

स्वलन्तस्ते खेलं भवनकलहंसा न जहति ।

अतस्तेषां शिक्षां सुभगमणि मञ्जीर रणित-

च्छलात् आचक्षाणं चरणकमलं चारुचरिते ॥ ९१ ॥

பதந்யாஸகீடாபரிசயம் இவாரப்துமநஸ:

ஸ்கலந்தஸ்தே கேலம் பவநகலஹம்ஸா ந ஜஹதி |
அதஸ்தேஷாம சிக்ஷாம் ஸுபகமணி மஞ்ஜீர ரணித
ச்சலாத் ஆசக்ஷாணம் சரணகமலம் சாருசரிதே ||91||

பதவுரை :—

हे चारुचरिते - ஹே சாருசரிதே = புண்ய சரீரத்துடன்
கூடிய ஹே பரதேவதையே ! पद्म्यासक्रीडापरिचयं - பதந்யாஸ
கீடாபரிசயம் = உன்னுடைய இரண்டு கால்களின் அடி
வைப்பதினுடைய அழகை அரங்கு மனச: इव - ஆரப்துமநஸ:
இவ = அப்யஸித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஸங்கல்பம்
உள்ள மனதோடு கூடியது போல் भवनकलहंसा: - பவநகல
ஹம்ஸா: = பரமேச்வரனுடைய க்ருஹத்தில் வளர்க்கப்
பட்ட அன்ன பக்ஷிகள் खलन्तः सन्त. - ஸ்கலந்த. ஸந்த: =
துள்ளித் துள்ளிக் குதிக்கின்றவைகளாய்க் கொண்டு ते - தே
உன்னுடைய खलं - கேலம் = அழகான நடையை न जहति -
ந ஜஹதி = விடாமல் அனுஸரித்து நடக்கின்றன अतः -
அத: - அக்காரணத்தால் चरणकमलं - சரணகமலம் = உன்
னுடைய சரணாவிந்தமானது सुभगमणिमञ्जीररणितच्छलात् -
சுபகமணிமஞ்ஜீரரணிதச்சலாத் = சுபகமணி - பத்மராகக்
கல்கள் இழைத்த மஜீர-காலில் போடப்பட்ட பாதஸரத்தின்
रणित - சப்தம் என்ற चछलात् - வ்யாஜத்தால் तेषां - தேஷாம்
அந்த அன்ன பக்ஷிகளுக்கு शिक्षां - சிக்ஷாம் = அப்யாஸத்தை
आचक्षणासिव - ஆசக்ஷாணமீவ = உபதேசிப்பது போல் भवति -
பவதி = ஆகின்றது.

தாத்தபர்யம் :—

உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய கால்நடையை ஹம்ஸம் என்ற
அன்னபக்ஷியினுடைய நடைபோல் இருப்பதாகக் கவிகள் வர்ணிப்
பதுண்டு. அன்னபக்ஷிகளோ தேவியினுடைய கால்நடையைப்
பார்த்துத் தாங்களும் அதுபோல் நடக்கவேண்டுமென்று அப்ய
ஸித்துக்கொண்டன. பரமேச்வரனுடைய க்ருஹமாகிய மஹாகைலா
ஸத்திலோ, குமாரஸ்வாமியும் கணபதியும் விளையாடுவதற்காக
அன்னபக்ஷிகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. தேவி நடக்கும் பொழு

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே தேவியே! டுஹிண
 हरिरुद्धेश्वरभृतः - த்ருஹிணஹரிருத்ரேச்வரப்ருதः = டுஹிண -
 ப்ரும்மா என்ன ஹரி - விஷ்ணு என்ன ருத் - ருத்ரன் என்ன
 ईश्वर - ஈச்வரன் என்ன भृतः - இந்த நான்கு பேர்களாகிய
 உன்னுடைய ப்ருத்யர்கள் ते - தே = உன்னுடைய मञ्जुत्व -
 மஞ்சத்வம் = ஐச்வரமான தங்கள் சக்தியினால் கட்டில்
 கால்களாகும் தன்மையை राता - கதா. = அடைந்தவர்
 களாய்க் கொண்டு எப்பொழுதும் உன் சம்பத்திலேயே
 இருந்து கொண்டு உன்னை ஸேவிக்கிறார்கள் शिवः - சிவ =
 ஸ்தாசிவன் என்ற புருஷன் स्वच्छायाघटितकपटप्रच्छदपटः सन् -
 ஸ்வச்ச்சாயாகடித கபடப்ரச்சதபடः ஸந் = स्वच्छ - வெளுப்
 பான च्छाया - காந்தியினால் घटित - செய்யப்பட்ட कपट प्रच्छदपट
 सन् - படுக்கையில் விரித்து போற்றிக் கொள்ளும் வஸ்த்ரத்
 துடன் கூடியவராய்க் கொண்டு स्वदीयानां - த்வதீயாநாம் =
 உன்னுடைய भासां - பாஸாம் = சிவப்பு காந்திகளுடைய
 प्रदिफलनरागरुणतया - ப்ரதிபலநராகாருணதயா = प्रदिफलन -
 ப்ரதிபலித்ததின் காரணமாக ஏற்பட்ட रागा - சிவப்பினால்
 अरुणतया -- சிவப்பான வர்ணத்துடன் கூடிக் கொண்டிருக்கும்
 காரணத்தால் शरीरी - சரீரீ = உருவமெடுத்துக் கொண்ட
 शृङ्गारः रस इव - ச்ருங்காரः रस इव = ச்ருங்கார ரஸம்
 போல் दशां - த்ருசாம் = கண்களுக்கு कुतुकं - குதுகம் =
 ஆனந்தத்தை दोग्धि - தோக்தி = உண்டுபண்ணுகிறார்.

தாத்தபர்யம் :—

இதற்குமுன் தேவியினுடைய கேசம் முதல் பாதாரவிந்தம்
 வரையிலும் க்ரமமாக வர்ணித்துவிட்டு இந்தச்லோகத்தால் அகண்ட
 மான தேவியின் ஸ்வரூபத்தை பரமாசார்யாள் ஸ்துதிக்கின்றார்கள்.
 அம்ருதக் கடலினுடைய நடுவில் கல்பவ்ருக்ஷங்களால் சூழப்பட்ட
 மணித்வீபம் என்ற தீவில் சிந்தாமணி ரத்னத்தால் அமைக்கப்
 பட்ட க்ருஹமே தேவியினுடைய க்ருஹமாகும். இதைத்தான்
 யூசக்கரத்திலுள்ள பிந்து ஸ்தானமாகவும் சொல்லுவார்கள். இந்த
 ஸ்தானத்தில் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரும்மாவும், பரிபாலன

கர்த்தாவான விஷ்ணுவும், ஸம்ஹார கர்த்தாவான ருத்ரனும், துரியமான நிலையில் உள்ள மாயையை உபாதியாக உடைய ஈசுவரனும், எப்பொழுதும் தேவியினுடைய அருகில் நின்று கொண்டு ஸேவிக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் உள்ளவர்களானதினாலும், தேவியினுடைய அருகில் செல்லத் தங்களுக்கு சக்தி இல்லை என்பதை அறிந்துகொண்டு தங்களுடைய தபஸ் சக்தியினால் வேதஸ்வரூபமாகிய தேவியினுடைய கட்டிலுக்கு (மஞ்சத்திற்கு) நான்கு கால்களாக ஆகும் தன்மையை எடுத்துக்கொண்டு, மேற்சொன்ன நான்கு தேவர்களும் கட்டில் கால்களாக இருந்துகொண்டு தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும் உபாஸித்து வருகிறார்கள். அந்த மஞ்சத்தில் ஸதாசிவன் என்ற துரியாதீதமான மூர்த்தி பாஸித்து வருகின்றது. அந்த மூர்த்தியினுடைய சரீர காந்தியோ ஸ்படிகம்போல் மிகவும் நிர்மலமானது அதைப் பார்க்கும்பொழுது, ஸதாசிவ புருஷன் வெருப்பான காந்தி என்ற வ்யாஜத்தால், போர்வையை போர்த்திக்கொண்டிருக்கிறாரோ என்று தோன்றுகிறது. தேவி, ஸதாசிவனாகிய தன் பர்த்தாவினுடைய ஸம்பத்தில் அமர்ந்திருக்கும் காலத்தில், தேவியினுடைய சரீரம் சிவப்பு வர்ணமானதினால் ஸதாசிவனுடைய வெருப்பான காந்தியில் தேவியினுடைய சரீரத்தின் சிவப்பு வர்ணம் ப்ரதிபலித்து ஒரே சிவப்பு வர்ணமாக ஆகிவிட்டது. ஸதாசிவமூர்த்தியினுடைய சரீர காந்தி தேவியினுடைய ஸம்பந்தத்தால் சிவப்பாக மாறியிருப்பதைப் பார்த்தால் சிவப்பான ச்ருங்கார ரஸம்தான் உருவம் எடுத்துக்கொண்டு தேவியினுடைய கண்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க உவமயமான பர்யங்கத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றதோ என்று பாஸிக்கின்றது. இவ்விதமான நிலையில் தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிய ஜிதேந்தரியர்களான அந்தர்முகர்களே அதிகாரிகளாக ஆவார்கள்.

மனிதனுடைய சரீரத்திற்குள், மூலாதாரம் ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை, என்ற ஆறு சக்ரங்கள் தேவியினுடைய வாஸஸ்தானமாக மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மூலாதாரத்தில் ப்ருதவீ தத்வமும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி தத்வமும், மணிபூரகத்தில் ஜலதத்வமும், அனாஹதத்தில் வாயு தத்வமும், விசுத்தியில் ஆகாசதத்வமும், ஆக்ஞையில் மனஸ்தத்வமும் பாஸித்து வருகின்றன. சக்ஷுரிந்தரியம், க்ரானேந்தரியம், ரஸநேந்தரியம், த்வகிந்தரியம், ச்ரோத்ரேந்தரியம், என்ற ஐந்து ஞானேந்தரியங்கள் என்ன வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்தரியங்கள் என்ன; அந்தக் கரணம் என்ற உள் இந்தரியம் என்ன; இவ்விதம் சேர்ந்த இந்தரியங்கள் எல்லாம் ஆக்ஞாசக்ரத்தில் விளங்கிவருகின்றன. அதற்கு மேல்பாகத்தில் மாயாதத்வம், சுத்தவித்யாதத்வம், மஹேச்

வரதத்வம், ஸதாசிவதத்வம் என்ற நான்கு தத்துவங்கள் விளங்கி வருகின்றன. ப்ரும்மக்ரந்திக்குள் விளங்கிவருகிறதாயும், நான்குவிதமான த்வாரங்களுடன் கூடியதாயும், மூன்று விதமான த்விபுரங்களோடு கூடியதாயும் உள்ள ஸ்ரீசக்ரத்தின் நான்குவிதமான த்வாரத்தில் மாயாதத்வம் முதலான நான்கு தத்வங்களும் தேவியினுடைய மஞ்சத்தின் பாதபாகங்களாக ஆகின்றன. சுத்தவித்யைக்கு ஸதாசிவ தத்வத்தில் அபிநிவேசம் அதிகமாக இருப்பதினால், ஸஹஸ்ரகமலம் என்ற ப்ரும்மரந்த்ரத்தில் ஸதாசிவ தத்வமாகிய சிவன், சுத்தி வித்யையோடு சேர்ந்து ஒரே தத்வமாக விளங்கிவருகிறது. ஸஹஸ்ரகமலம் என்ற ப்ரும்மரந்த்ரத்தின் நடுவில் உள்ள நான்கு த்வாரங்களுடன் கூடிக்கொண்டு தாமரைப் புஷ்பத்தின் காணிகையைப் போல் விளங்கி வருகிற ஸ்ரீசக்ரத்தினுடைய நடுவில் மஹாபிந்து என்ற சப்தத்தாலும், ஸரஹ்வா என்ற சப்தத்தாலும் சொல்லத் தகுந்த ஸுதாஸிந்து என்ற ஸ்தானத்தில், சிவனுக்கும் சக்திக்கும் தாதாத்மயம் ஏற்படுகிறது என்ற தத்வத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியபடி அறிந்து த்யானம் செய்கிற புண்ய ஜனங்கள் தேவியினுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்து ஸர்வக்ரூர்களாக ஆகிறார்கள்.

93. ஸாக்ஷாத் பரதேவதையை
காமேச்வரனுடைய கருணைசக்தி என்று
வாணனை

अराला केशेषु प्रकृतिसरला मन्दहसिते

शिरीषाभा चित्ते हृषदुपलशोभा कुचतटे ।

भृशं तन्वी मध्ये पृथुरसिजारोहविषये

जगत्त्रातुं शंभोर्जयति करुणा काचिदरुणा ॥ ९३ ॥

அராலா கேசேஷு ப்ரக்ருதிஸரலா மந்தஹஸிதே
சிரீஷாபா சித்தே த்ருஷதுபலசோபா குசுதடே ।
ப்ருசம் தந்வீ மத்யே ப்ருதுருஸிஜா ரோஹவிஷயே
ஜகத்த்ராதும் சம்போர்ஜயதி கருணை காசிதருணை ॥93॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே தாயே! ஶ்மோ.-சம்போ:
 = பரமசிவனுடைய காசித் - காசித் = மனதிற்கும் வாக்கிற்
 கும் எட்டாததாயும் அரூணா - அருணா = சிவந்த வர்ணமுள்ள
 தாயும் (விளங்கும்) கருணா - கருணா = க்ருபை என்ற சக்தி
 யானது கேசேஷு - கேசேஷு = தலைமயிர்களில் அரூணா - அரூணா
 = வக்ரமாயும் மஹசிதே - மந்தஹஸிதே = புன்சிரிப்பில்
 ப்ருணா - ப்ருணா = இயற்கையிலேயே அழகாயும்
 சிதே - சித்தே = மனதில் சிரிவா - சிரிஷாபா = காட்டி
 லுள்ள வாகைப் பூவைப்போல் ம்ருதுவாயும் குவதே - குவ
 தடே = ஸ்தனப்ரதேசத்தில் ஶ்ருஷுபலசோபா - த்ருஷுபலசோபா
 = கல்லிற்குள் இருக்கும் மணிக்கல்லின் காந்தியைப்
 போன்ற காந்தியோடு கூடியதாயும் மத்யே - மத்யே = இடுப்பு
 ப்ரதேசத்தில் மூசு - ப்ருசு = மிகவும் ம்ருஷி - த்ருஷி = க்ருசு
 மாயும் உரசிஜாரோஹிஷயே - உரசிஜாரோஹிஷயே = ஸ்தன
 ப்ரதேசமென்ன, கடி பச்சாத்தபாகமென்ன இவைகளின் ப்ர
 தேசத்தில் பூசு: சதி - ப்ருது: ஶதீ = ஸ்தூலமாயும் இருந்து
 கொண்டு ஜகத் - ஜகத் = லோகத்தை த்ராத் - த்ராத் =
 ரக்ஷிப்பதற்கு ஜயதி - ஜயதி = விளங்குகிறது.

தாத்தபர்யம் :—

தேவியினுடைய சரீரம் சிவப்பு வர்ணமுள்ளது. க்ருபையும்
 சிவப்பு வர்ணமுள்ளதுதான். அதனால் பரமசிவனுடைய க்ருபை
 தான் தேவியோ என்று தோன்றுகிறது. தேவியினுடைய தலையி
 லுள்ள மயிர்கள் சுருண்டு விளங்குகின்றன. சுருட்டை மயிரோடு
 கூடின கேசபாகத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பரதேவதைதான் என்
 பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. அத்துடன் தேவியின் புன்சிரிப்போ
 இயற்கையிலேயே மிகவும் ஸரளமாயும் அழகாகவும் இருந்து
 கொண்டு பக்தகோடிகளுக்கு ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் அளிக்க
 வல்லமை உள்ளதாக இருக்கின்றது. இதுவே தேவி ஸகல வேதாந்
 தங்களிலும் முறையிடப்படுகிற பரம்பொருள் என்பதற்கு அடை
 யாளமாகும். தேவியினுடைய மனதோ மிகவும் ம்ருதுவானது.
 காட்டிலுள்ள வாகைப்பூவை ம்ருதுவானது என்று கவிகள் வர்
 ணிப்பதுண்டு. இதைக்காட்டிலும் ம்ருதுவாக தேவியினுடைய சித்

தம் விளங்கிவருகிறது. ஸ்தனங்களோ கல்லுக்குள் இருக்கும் கல்லைப்போல் மிகவும் கடினமாக இருந்துவருகிறது. இடைபாகமோ, ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி மிகவும் க்ருசமாக இருந்து வருகிறது. கடிபச்சாத்தபாகமோ, மார்பிலுள்ள குசகும்பமோ வர்துளமாயும் பெரிதாகவும் இருந்துவருகிறது. இவ்விதமான லக்ஷணங்கள் ஸாமான்யமான ஸ்தீர்களுக்கு ஏற்படாது. இதனால் கருணாமூர்த்தியான பரமசிவனுடைய க்ருபைதான் மேற்சொன்ன லக்ஷணமுள்ள உருவத்துடன் தேவி என்ற பெயரால் ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு விளங்கிவருகிறது என்று ஊஹிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆகையால் 'சிவக்ருபைதான் தேவி' என்று உபாஸிக்கின்றவர்கள், மஹாபாக்யத்தோடு கூடியவர்களாக ஆகிறார்கள்.

94. தேவியின் ஸ்ரான மஹிமையின் வாண்னை

कलङ्कः कस्तूरी रजनिकरविम्बं जलमयं
कलाभिः कर्पूरैर्मरकतकरण्डं निविडितम् ।
अतस्त्वद्भोगेन प्रतिदिनमिदं रिक्तकुहूरं
विधिर्भूयो भूयो निविडयति नूनं तव कृते ॥ ९४ ॥

கலங்க: கஸ்தூரி ரஜநிகரபிம்பம் ஜலமயம்
கலாபி: கர்பூரைர்மரகதகரண்டம் நிபிடிதம் |
அதஸ்த்வத்போகேந ப்ரதிதிநமிதம் ரித்தகுஹரம்
விதிர்பூயோ பூயோ நிபிடயதி நூநம் தவ க்ருதே || 94 ||

பதவுரை :—

- ஹே தேவி = ஹே பராசக்தியே ! கலங்க:-கலங்க:
= சந்திரமண்டலத்தின் மத்தியில் காணப்படும் கருப்பான
களங்கமோ கஸ்தூரி - கஸ்தூரி = கருப்பு வாண்மான கஸ்தூரி
என்னும் வாஸனை த்ரவ்யம்தான் ரஜநிகரவிம் - ரஜநிகரபிம்பம்
= சந்திரபிம்பமோ ஜலமயம் - ஜலமயம் = நிர்மலமான ஜலமே
கலாபி: - கலாபி: = கிரணங்களாகிய கர்பூரீ: - கர்பூரை =
பச்சக்கற்பூர கொடிகளால் நிவிடित - நிபிடிதம் = நிறப்பப்

பட்ட சந்த்ரமண்டலமானது மரகதகரண்டம் - மரகதகரண்டம் =
 மரகத ரத்னத்தால் செய்யப்பட்ட பாண்டமாகும் அத: -- அத:
 ஆகையினால் இத் - இதம் = இந்த ஜலபாண்டத்தை प्रतिदिन -
 ப்ரதிதினம் = தினந்தோறும் त्वद्गोरेण - த்வத்போகேந =
 நீ ஸ்னானம் செய்வதினால் रिक्तकुहरं - ரித்தகுஹரம் = ஜலமில்
 லாமல் சூன்யமாக இருப்பதை दृष्ट्वा - த்ருஷ்ட்வா = பார்த்து
 विधि - விதி = ப்ரும்மாவானவர் भूयो भूयः - பூயோ பூய: =
 அடிக்கடி तवकृते - தவக்ருதே = உன்னுடைய ஸ்னானத்திற்
 काक निविडयति - காக நிவிடயதி = கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பூர்த்தி
 செய்கிறார் नूनं - நூநம் = நிச்சயம்.

தாத்தப்ரயம் :—

தேவியினுடைய பூஜாவிதியில், பெளர்ணமி கழிந்த ப்ரதமை
 யிலிருந்து ஆரம்பித்து அமாவாஸ்யை முடிய தேவி திருமஞ்சன
 விளையாட்டைச் செய்கிறாள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அமா
 வாஸ்யைக்குப் பிறகு ப்ரதமை முதல் பெளர்ணமை முடிய பஹி
 ரங்கமாக பக்த கோடிகளை அனுக்ரஹம் செய்வதற்கு தர்பாரில் திவ்
 யாலங்கார பூஷிதையாக விளங்கி வருகிறாள். இதனால், க்ருஷ்ண
 பக்ஷத்தில் தேவியினுடைய ஸ்னான காலமானதினால் யாரும் தேவி
 யினுடைய அருகில் போகக்கூடாது; சுக்லபக்ஷத்தில் தேவி தர்பா
 ரில் விளங்கிவருகின்றபடியால் பக்த ஜனங்கள் அருகில் சென்று
 பூஜிக்கலாம் என்பது வெளியாகிறது. இதைத்தான்—

प्रतिपन्मुखराकान्त तिथिमण्डल पूजिता ।

ப்ரதிபன்முகராகாந்த திதிமண்டல பூஜிதா ।

என்ற லலிதா ஸஹஸ்ர நாமாவளியினால், ப்ரதிபத் என்ற ப்ரதமை
 முதல் ராகா என்ற பெளர்ணமை முடிய பூஜிக்கப்படுகிற தேவ
 தையே பரதேவதை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது
 தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் சுக்லபக்ஷத்தில் பூஜையை விஸ்த
 ரிக்கவேண்டும். க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஸங்கோசம் செய்யவேண்டும்
 என்று தெரிகிறது. க்ருஷ்ணபக்ஷம் முழுமையும் தேவியினுடைய
 ஸ்னான தினங்கள்.

நிர்மலமான ஆகாசத்தில் தெரியும் சந்த்ரமண்டலமோ சந்த்ர
 மண்டலமல்ல. தேவியினுடைய ஸ்னானத்திற்காக மரகத ரத்னத்
 தால் செய்யப்பட்ட பெரிய பாண்டமாக ஆகும். அந்த மண்டலத்

தில் தெரியும் சந்திர பிம்பமோ சந்திர பிம்பமல்ல, அம்ருதக் கடலிலிருந்தும் ப்ருமாவினால் கொண்டுவந்து நிரப்பப்பட்ட திருமஞ்சன தீர்த்தமாகும். சந்திர பிம்பத்தின் நடுவில் தெரியும் கருப்பான கலங்கமோ கலங்கமல்ல; ம்ருகநாபி என்றும் கஸ்தூரி என்றும் சொல்லப்படும் வாஸனாத்ரவ்யமாகும். சந்திரனுடைய கிரணங்களோ, பச்சைக் கற்பூர பொடிகளே. இவ்விதம் ப்ரும்மாவானவர் பரதேவதையினுடைய ஸ்னானத்திற்கு திவ்ய தீர்த்தத்தை நிறப்பி வாஸனா த்ரவியங்களையும் கலந்து ஸித்தமாக வைத்திருக்கிறார். தேவியும், பெளர்ணமி கழிந்த மறுதினம் முதல், தர்பாரை விட்டு அந்தப்புரம் சென்று ஸ்னான ஸ்தலத்தில் ஒவ்வொரு திதியிலும் வாஸனா த்ரவ்யத்தால் நல்ல வாஸனை உள்ளதான ஜலத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்துக்கொண்டு ஸ்னானம் செய்கிறார். அதனாலேயே க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஒவ்வொரு தினத்திலும் ஒவ்வொரு கலையாகக் குறைவதை ஸர்வஜனங்களும் பார்க்கலாம். அமாவாஸையை தினம், மரகத பாண்டத்தில் ஜலம் கொஞ்சம்கூட இல்லாமலாகிவிடுகிறது. மறுதினம் தேவியோ தர்பாருக்கு வந்து விடுகிறார். மறுபடியும் க்ருஷ்ணபக்ஷம் வருவதற்குள், ப்ரும்மா ஒவ்வொரு திதியிலும், அம்ருதக் கடலிலிருந்து ஒவ்வொரு குடமாக ஜலம் கொண்டுவந்து மரகத பாண்டத்தில் கொட்டி பெளர்ணமி தினத்தில் பூர்த்தி செய்கிறார். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரும்மாவே தேவியினுடைய திருமஞ்சன தீர்த்தத்தை நிரப்பி வைக்கிறவர் என்றால் தேவியினுடைய உத்கர்ஷம் எவ்வளவுதான் என்பதை விவேகிகள் அறியக்கூடும். இந்த ச்லோகத்தால் சுக்லபக்ஷத்தில் தேவியினுடைய பூஜையோ மந்திர ஜபமோ, ஸகஸ்ரநாமம் முதலிய பாராயணங்களோ செய்யவேண்டியது அவச்யம் என்பதை அறிந்து, அவ்விதம் அனுஷ்டிக்கிறவர்கள் தேவியினுடைய அணுகு ரஹத்தால் அமரர்களாக ஆகிறார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

95. தேவியை ஆராதிப்பதில் அதிகாரியின் லக்ஷணம்

पुरारातेरन्तः पुरमसि ततस्त्वच्चरणयोः

सपर्धामर्यादा तरलकरणानां असुलभा ।

तथा ह्येते नीताः शतमखमुखाः सिद्धिमतुलां

तव द्वारोपान्तस्थितिभिः अणिमाद्याभिः अमराः

புராராதேரந்த: புரமஸி ததஸ்த்வச்சரணயோ:

ஸபர்யாமர்யாதா தரலகரணநாம் அஸுலபா |

ததா ஹ்யேதே நீதா: சதமகமுகா: ஸித்திமதுலாம்

தவ த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: அணிமாத்த்யாபி: அமரா:

|| 95 ||

பதவுரை:—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே! த் -
 த்வம் = நீ புராராதே: - புராராதே: = த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த
 பரமேச்வரனுடைய அந்த: புர - அந்த: புரம = அந்தப்புரத்தி
 லுள்ள பட்டமஹிஷியாக அசி - அஸி = இருக்கிறாய் த: -
 தத: = அந்த காரணத்தால் த்வச்சரணயோ: = உன்
 னுடைய சரணரவிந்தங்களில் சர்யமர்யாடா ஸபர்யாமர்யாதா
 = ஸம்பத்தில் வந்து பூஜை செய்வதென்ற ப்ரகாரமானது
 தரலகரணாம் - தரலகரணநாம் = இந்த்ரியநிக்ரஹம் செய்யா
 தவர்களுக்கு அஸுலபா - அஸுலபா = கிடைக்கக் கூடியதல்ல
 ததாஹி - ததாஹி = அது உசிதமே ஏதே - ஏதே = இந்த
 ரதமகமுகா: - சதமகமுகா: = இந்த்ரன் முதலான அமரா: -
 அமரா: = தேவர்கள் தவ - தவ = உன்னுடைய த்வாரோபாந்த
 சிதிபி: - த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: = த்வாரபாலகிகளாக
 இருக்கிற அணிமாத்த்யாபி: - அணிமாத்த்யாபி: = அணிமா
 முதலான எட்டு ஸித்திகளோடும் அதுலாம் சிதி - அதுலாம்
 ஸித்திம் = ஈடில்லாத மனோரதத்தை நீதா: - நீதா: = அடைய
 யும்படி நயிப்பிவிக்கப்பட்டார்கள்.

தாத்தர்யம்:—

தேவியினுடைய பூஜையில் இந்த்ரிய நிக்ரஹம் செய்து காமனை
 ஐயித்த அந்தர்முகாளுக்குத்தான் அதிகாரம் என்று இந்த ச்லோ
 கத்தால் சொல்லப்படுகிறது. தேவியினுடைய ஸ்ரீசக்ர ரூபமான
 திருமாளிகையின் வாசலிலோ, அணிமா, கரிமா, லகிமா, மஹிமா,
 ப்ராப்தி, ப்ராகாம்யம், வசித்வம், ஈசித்வம் என்கிற எட்டுவிதமான
 ஸத்ரீ ரூபமான ஸித்திகளும் ஆயுதபாணிகளாக த்வார பாலகிகள்
 என்ற நிலையில் ஜாகருகர்களாக நின்றுவருகிறார்கள். தேவியோ
 பரமசிவனுடைய அந்தப்புர மஹிஷியாகச் சொல்லப்படுகிறாள்
 இயற்கையிலேயே தேவி இருக்குமிடத்தில் பசுபதியைத் தவிர மற்ற

வேறு ஒரு புருஷனும் செல்லமுடியாது. அதிலும் அணிமை முதலான ஸித்திகளோ வாசலில் நின்றுகொண்டு பாதுகாத்து வருகிறார்கள். இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்குக்கூட தேவியினுடைய ஸமீபம் சென்று தேவியினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் நேரில் பூஜை செய்யவேண்டும் என்று மனோரதம் இருந்தும் அது பூர்த்தி அடையவில்லை. அணிமை முதலான ஸித்திகள் இருக்கும் ஸ்தலத்திலேயே இந்த்ரன் முதலான தேவர்களும் த்வாரபாலர்களாக இருக்கக்கூடிய பதவியை, அணிமை முதலான ஸித்திகளுக்கு ஸமானமாக அடைந்து வாசலிலேயே ஆயுதபாணிகளாக நின்று கொண்டு தேவியைப் பாதுகாத்து வருகிறார்களே தவிர அவர்களுக்கும் இன்னும் தேவியினுடைய அருகில் செல்ல அதிகாரம் ஏற்படவில்லை. தேவர்களுடைய விஷயத்திலேயே இவ்விதம் இருக்கும் பொழுது. சஞ்சலமான சித்தத்துடன் கூடின மனிதர்களுக்கு த்ரிபுர ஸம்ஹார பூர்த்தியினுடைய அந்தப்புர மஹிஷியான தேவியினுடைய அருகில் போக அதிகாரமே இல்லை என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! ஆகையால் மனது ஒரு நிலையில் ஏற்பட்டு அந்தர் முகாளாக ஆகும் வரையிலும் வெகுதூரத்திலிருந்து கொண்டே மந்த்ரஜப மூலமாகவோ இந்த ஸௌந்தர்யலஹரி முதலான ஸ்துதிகள் மூலமாகவோ, தேவியை ஆராதித்தால் தேவியினுடைய ப்ரஸாதத்தால் ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் ப்ராணிகள் அடையலாம் என்பது ஸித்தமாகிறது. இந்த்ரன் முதலான தேவர்களே தேவியினுடைய அருகில் செல்ல அதிகாரம் இல்லாமல் வெளிப்ரதேசத்திலேயே நின்றுகொண்டு உபாஸிக்கிறார்கள் என்றால், குலத்தாலும் பிறப்பாலும் நடத்தையினாலும், ஆசாரம் என்பதே தெரியாத ப்ராக்ருத ஜனங்களுக்கு அம்பாளுடைய ஸமீபம் செல்ல அதிகாரமே கிடையாது. அப்படி ஸாஹஸத்தால் செய்யக்கூடாததான கார்யத்தைச் செய்தால் அவர்கள் பரிஹரிக்க முடியாததான ஆபத்தை அடைவார்கள் என்பதையும் அறியவும்.

96. தேவியினுடைய பாதிவ்ரத்ய
மஹிமையின் வர்ணனை

कलत्रं वैधात्रं कतिकति भजन्ते न कवयः

श्रियो देव्याः को वा न भवति पतिः कैरपि धनैः ।

महादेवं हित्वा तव सति सतीनामचरमे

कुचाभ्यामासङ्गः कुरवकतरोरपि असुलभः ॥ ९६ ॥

கலத்ரம் வைதாத்ரம் கதிகதி பஜந்தே ந கவய:

சரியோ தேவ்யா: கோ வா ந பவதி பதி: கைரபி தநை: :
மஹாதேவம் ஹித்வா தவ ஸதி ஸதீநாமசரமே

குசாப்யாமாஸங்க: குரவகதரோரபி அஸுலப: || 96 ||

பதவுரை :—

ஹே சதி - ஹே ஸதி = பதிவ்ரதாசிரோமணியான ஹே
பரதேவதையே! வேதாந் - வைதாத்ரம் = ப்ரும்மாவினுடைய
கலத்ரம் - கலத்ரம் = பத்னியான ஸரஸ்வதி தேவியை கதிகதி
கவய: - கதிகதி கவய: = எந்தெந்த வித்வான்கள் ந பஜந்தே -
ந பஜந்தே = அடையாமல் இருக்கின்றார்கள்! ஹிய: தேவ்யா: -
சரிய: தேவ்யா: = லக்ஷ்மீதேவிக்கு கைரபிதநை: கைரபிதநை:
= பூமியினாலோ, பணத்தாலோ, யானை, குதிரை முத
லானவைகளாலோ கோவா - கோவா = எவன்தான் பதி: -
பதி: = பர்த்தாவாக ந பவதி - ந பவதி = ஆகவில்லை!
ஹே சதீநாமசரமே - ஹே ஸதீநாமசரமே = பதிவ்ரதாஸ்தீர்களுக்
குள் முதன்மையானவளான ஹே தாயே! மஹாதேவ - மஹா
தேவம = பரமேச்வரனை ஹித்வா - ஹித்வா = விட்டு தவ - தவ
= உன்னுடைய குசாப்யா - குசாப்யாம் = ஸ்தவங்களோடு
அஸங்க: - ஆஸங்க: = ஸம்பந்தமானது குரவகதரோரபி - குரவக
தரோரபி = மருதாணி மரத்துக்குக்கூட அஸுலப:-அஸுலப:
= கிடைப்பது துர்லபம்!

தாற்பார்யம் :—

ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிற ஜகன்மாதாவான
பராசக்தி ஒருவளைத் தவிர தேவ ஜாதியில்கூட ஒரு ஸ்திரீயும் பதிவ்
ரதை அல்ல என்று பரமாசார்யாள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். ப்ரும்
மாவினுடைய பத்னியான ஸரஸ்வதியோ மந்திர ஜபங்களால் ஸரஸ்
வதீ கடாஷம் பெற்ற வித்வான்களிடம் உல்லாஸத்துடன் விளங்கி
வருகிறாள் என்பது லோக ப்ரஸித்தமானது. எவ்வளவோ வித்வான்
கள் ஸரஸ்வதியோடு கீடிப்பதை லோகம் முழுமையும் அறியக்
கூடும். அவ்விதமே அளவற்ற பூமியாகவோ, பணமாகவோ, யானை
உற்பத்தியாகும் காடு மலைகளாகவோ, குதிரை உற்பத்தியாகக்
கூடிய தேசமாகவோ, தங்கம் வெள்ளி முதலானவைகள் விளையும்

ஆண்டாள்

மேவ = உன்னையே துஹிணகூஹிணி - த்ருஹிணக்ருஹிணீம் =
 ப்ரும்மாவினுடைய பத்னியான கிராந்தேவீ - கிராம்தேவீம் =
 ஸரஸ்வதீ தேவியாகவும் ஆஹு: - ஆஹு: = சொல்லுகிறார்கள்
 த்வாமேவ = உன்னையே ஹே: - ஹே: = விஷ்ணுவி
 னுடைய பத்னீம் = மனைவியான பத்னீம் = பத்மாம் =
 லக்ஷ்மீ தேவியாகவும் ஆஹு: - ஆஹு: = சொல்லுகிறார்கள்
 த்வாமேவ = உன்னையே ஹ்ரஸஹ்சரீ - ஹ்ரஸஹ்சரீம் =
 சிவனுடைய பத்னியான ஹ்ரஸஹ்சரீ - ஹ்ரஸஹ்சரீம் = பார்வதீ
 தேவியாகவும் ஆஹு: - ஆஹு: = சொல்லுகிறார்கள் த்வம் =
 நீயோ துரியா - துரியா = நான்காவது தத்வமாகவும் காபி -
 காபி = மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாத மகிமையுள்ள
 வளாயும் துரதிகமநிஸ்ஸீம் மஹிமா =
 துரதிகம - கஷ்டப்படும் அடைய முடியாததாயும், நிஸ்ஸீம் -
 எல்லே இல்லாததாயும் இருக்கும் மஹிமா - மஹாத்மியத்தோடு
 கூடியவளாயும் இருக்கிற மஹாமாயாஸதீ - மஹாமாயாஸதீ =
 மஹாமாயை என்ற ஸ்வரூபத்தோடு கூடியவளாய்க்
 கொண்டு (யோகமாயையும் ஆட்டிவைக்கும் வித்யாதத்வ
 ரூபினியாக இருந்து கொண்டு) த்வம்-விச்வம் = ப்ரபஞ்சத்தை
 ஹ்ரயசி - ப்ரமயஸி = ப்ரமிக்கச் செய்கிறாய்.

தாத்தபர்யம் :—

வேதாந்த ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள் கூட தேவியினுடைய
 ஸ்வரூபத்தை அறியமுடியாமல், ஒருவர் சொல்லியபடி மற்றொரு
 வர் சொல்லாமல் வெவ்வேறுகவே தேவியை வர்ணிக்கிறார்கள்.
 சிலர் ஸரஸ்வதீதான் பராசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் மஹா
 லக்ஷ்மீதான் பராசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் பார்வதீதான்
 பராசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த க்ரந்த கர்த்தாவான
 பரமாசார்யாளுக்கோ ப்ரும்மாவினுடைய பத்னியான ஸரஸ்வதி
 யாகவோ, விஷ்ணுவினுடைய பத்னியான லக்ஷ்மீயாகவோ, சிவ
 னுடைய பத்னியான பார்வதியாகவோ ப்ரக்ருத ஸ்தோத்ரத்தில்
 ஸ்துதிக்கப்படும் பரதேவதையைச் சொல்ல இஷ்டமில்லை.

ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் என்ற மூன்று
 குணங்களும் வைஷ்ணவத்தை அடையாமல், அதாவது ஒரு குணம்
 மேல், ஒரு குணம் கீழ் என்பது இல்லாமல் மூன்று குணங்களும்

ஸமமாக இருக்கும்பொழுது, குண ஸாம்யத்தை அடைந்த மாயையை உபாதியாக உடைத்தான ஸத் சித் ஆனந்தமான ப்ரும்மமே தேவியானதினால், நான்காவது தத்வமாக தேவியை ஒப்புக்கொள்வதில்தான் ப்ரக்ருதமான க்ரந்த கர்த்தாவின் அபிப் ராயமாகும். அந்த துரீய தத்வமோ வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத மஹிமையோடு கூடியது. மற்ற தேவர்களால் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் அடையமுடியாததான மஹிமையே துரீய தத்வத்தின் மஹிமையாகும். இந்த துரீய நிலையிலுள்ள ஸ்வரூபத்தைத்தான் **सर्वचैतन्यरूपां** ஸர்வசைதன்யரூபாம் என்ற ச்லோகத்தாலும் **अस्तु वः श्रेयसे नित्यं** அஸ்து வ: ச்ரேயஸே நித்யம் என்ற ச்லோகத்தாலும் வித்வான்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். அந்தக்கரணத்தை பர்மாணமாகிய வ்ருத்தியானது ஸச்சிதானந்த ரூபமான ப்ரும்மத்தை விஷயீகரித்து அந்த ப்ரும்மத்தை ஆத்மாவிற்ரு வேறு படுத்தாமல் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே அவகாஹித்துக்கொண்டு அந்தர் முகமாயும் பிம்பத்தோடு கூடினதாயும் விளங்கும் பக்ஷத்தில் இதைத்தான் அகண்டாகார வ்ருத்தி என்றும் வித்யாதத்வம் என்றும் ப்ரும்மவித்யைக்கு அதிதேவதை என்றும் ராஜவித்யை என்றும் வேதாந்திகளும் சொல்லுவார்கள். மாயை ஸம்பந்தமில்லாமல் சுத்தமான ப்ரும்மத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்தை வேதாந்த சாஸ்த்ரம் என்றும் மாயையையும் ப்ரும்மத்தையும் ஸம்பந்தப்படுத்திச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த சாஸ்த்ரத்தை சக்திபுத்ரம் என்றும் வ்யவஹாரத்திற்குச் சொல்லப்படுமன்னியில் உண்மையில் ப்ரும்மத்தைக் காட்டிலும் தேவி வேறு தத்வமல்ல; தேவியைக் காட்டிலும் ப்ரும்மம் வேறு தத்வம் அல்ல. இரண்டும் ஒரே அகண்ட தத்வம்தான். மாயையும் ப்ரும்மத்தினிடத்தில் கல்பிதமானதினால் மாயைக்கு ப்ரும்மத்தைத் தவிர வேறு ஸ்வரூபமில்லை. ஆகையால் அத்வைத்திலேயே ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் பர்யவஸானம் ஏற்படுகிறது. இந்த ரகஸ்யத்தை தேவி பாகவதத்தில் பர்வதராஜனுக்கு பரதேவதையானவள் தத்வோபதேசம் செய்யும் பாகமாகிய தேவீ கீதையில்

अहं देवि नचान्योसि ब्रह्मैवाहं नशोकभाक्
அஹம் தேவி நசாந்யோஸமி ப்ரஹ்மைவாஹம்
நசோகபாக் |

என்ற வாக்யத்தால் தேவியை உபதேசிக்கிறாள். இதை இந்த க்ரந்த கர்த்தாவும் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள **परब्रह्ममहिषि** பரப்ரஹ்ம மஹிஷி என்ற பதத்தால் ஸூசிப்பிக்கின்றார்கள். ஆனால் இந்த பதத்தால் ப்ரும்மம் வேறு போலவும் தேவி ப்ரும்மத்தினுடைய பத்னி போலவும் இரண்டு தத்வம்போல் தோன்றுகிறதே என்ற சங்

கையை அடையவேண்டாம். **अर्घोऽत्मनः एषः यत्पत्नीः** அர்தோ
வாத்மந: ஏஷ:யத்பத்நீ: என்ற சாஸ்த்ரத்தால் சரீரத்தால் ஸ்த்ரீக்கும்
புமானுக்கும் பேதம் தோன்றினாலும் ஸ்வரூபம் ஒன்றுதான் என்று
தொகிறபடியால் வ்யவஹாரத்தில் வேறு போல் இருப்பதை அனு
ஸரித்து ஸம்போதனம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தன்னியில் தத்வம்
ஒன்றுதான் என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

இவ்விதமாக தேவியினுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்காததினால்
தான் ப்ராணிகள் பிறப்பு இறப்பு என்ற ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றிக்
கொண்டு கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆசார்யாரும் தேவியினிடம் ஹே
தாயே! இவ்விதம் நீ ப்ராணிகளை ப்ரமிக்கச் செய்வது ந்யாயமில்லை.
உன் ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்தி எல்லா ப்ராணிகளையும் முக்
தர்களாகச் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறார்
கள். சக்தி தத்வத்திலேயே அநேக சக்திகளுண்டோ என்றும் ப்ர
மிக்கவேண்டாம். ஒரே தேவிதான் ஸரஸ்வதீ, லக்ஷ்மீ, பார்வதீ,
பரப்ரும்ம மஹிஷீ, ஸ்ரீவித்யை, சந்த்ரகலை, சதாக்ஷி, சாகம்பரீ
என்ற அநேக திருநாமங்களால் சொல்லப்படுகிறார்கள் என்று அறி
வதைத் தவிர, தத்வத்தை வேறுபடுத்தக்கூடாது. இவ்விதம் தேவி
யினுடைய ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்கிறவர்கள் ஜீவன்
முக்தி ஸுகத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

98. தேவியினுடைய க்ருபையின் வர்ணனை

कदा काले मातः कथय कलित आलक्तकरसं
पिवेयं विद्यार्थी तव चरणनिर्णेजन जलम् ।
प्रकृत्या सूकानामपि च कविताकारणतया
कदा घृते वाणीमुखकमलताम्बूलरसताम् ॥ ९८ ॥

கதா காலே மாத: கதய கலித ஆலக்தகரஸம்
பிபேயம் வித்யார்த்தீ தவ சரணநிர்ணேஜந ஜலம் ।
ப்ரக்ருத்யா மூகாநாமபி ச கவிதா காரணதயா
கதா தத்தே வாணீ முககமலதாம்பூலரஸதாம் ॥ 98 ॥

பதவுரை :—

हे मातः - ஹே மாத: = ஹே தாயே! कलितालककरसं - கலிதாலக்தகரஸம் = கலித - சேர்க்கப்பட்ட அலகக ரச - மருதாணி ரஸத்தோடு கூடிய तव - தவ = உன்னுடைய चरणनिर्जनजलम् - சரணநிர்ணை ஜநஜலம் = திருப்பாதங்களை ப்ரக்ஷாளனம் செய்த ஜலத்தை विद्यार्थी - வித்யார்த்தீ = கல்வியை எதிர்பாக்கும் நான் कदा काले - கதா காலே = எப்பொழுதும் पिवेयं - பிபேயம = பானம் செய்வேன் कथय - கதய = சொல்லு तत् - தத் = மருதாணி ரஸத்துடன் கூடிய உன் பாத ஜலமானது प्रकृत्या - ப்ருக்ருத்யா = இயற்கையி லேயே मूकानामपि - மூகாநாமபி = ஊமைகளுக்கும் கூட कविताकारणतया - கவிதா காரணதயா = கவனம் செய்யும் சக்தி யைக் கொடுப்பதில் காரணமாக இருக்கிறபடியால் कदा-कता = எப்பொழுது वाणीमुखकमलताम्बूलरसतां च - வாணீ முககமல தாம்பூலரஸதாம் ச = வாணி - ஸரஸ்வதியின் मुखकमलताम्बूल रसता च - தாமரஸ புஷ்பம் போலுள்ள வாயால் மெல்லப் பட்ட வெற்றிலைச் சாரோ என்று ஊஹிக்கும் தன்மையையும் धत्ते - தத்தே = அடையப் போகிறது,

தாத்தபர்யம் :—

கோகர்ண கேஷத்ரத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள மூகாம்பிகா கேஷத்ரத்தில் ஊமையை தேவி தனது க்ருபையால், மஹாவித்வானாகச் செய்த மஹிமையை இந்த ச்லோகத்தால் ஆசார்யாள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். மூகாம்பிகா கேஷத்ரத்தில், ஓர் ப்ராம்மண குமாரன் பிறப்பிலேயே ஊமையாக இருந்தான். சுமார் பதினாறு வயதிருக்குங் காலத்தில் “இவ்விதம் ஊமையாக இருக்கின்றோமே” என்று மனோவருத்தத்துடன் அம்பாளுடைய ஸந்நிதிக்குச் சென்று, இரண்டு கைகளையும் சிரஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டு அம்பாளை தன்னுடைய தைன்யத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டுமென்று மனதினால் ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு கண்ணீரைப் பெருஹவிட்டுக்கொண்டும் தபித்தான். உடனே அம்பாள் திவ்யமான அலங்காரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகிக்கொண்டு தன்னுடைய திருபாதங்களில் புதிதாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஈரம் காயாமல் விளங்கும் மருதாணியோடு ப்ரத்யக்ஷமாகி, தன் திருபாதங்களை ஜலத்தால் மருதாணியை

அலம்புகிறது என்ற வ்யாஜம்போல் நடித்துவிட்டு அந்த ஊமைக் குத் தன் காலை அலம்பின ஜலத்தைக் கொடுத்து உள்ளே சாப்பிடும்படி உத்தரவளித்தாள். அந்த ஊமையான ப்ராம்மண குமாரனும் அம்பாளுடைய உத்தரவை அனுஸரித்து அந்த தீர்த்தத்தை சாப்பிட்டான். தன் காலிலுள்ள மருதாணியை அலம்பிய ஜலத்தை அந்த ப்ராம்மண குமாரனிடம் தேவி கொடுத்ததினால் அவனுடைய உதடு, நாக்கு முதலியவைகள் சிவந்துவிட்டன. இதை அருகிலிருந்து பார்த்த வித்வான்கள் அந்த ப்ராம்மண குமாரனுடைய வாய் சிவப்பாக இருப்பது எந்த காரணத்தால் என்பதை ஊஹித்து “ஏதோ, இந்தக்குமாரன் தான் ஊமையாக இருக்கின்றோமே என்ற கவலையினால், வாக்கிற்கு அதிதேவதையான ஸரஸ்வதியை உபாஸித்திருக்கிறான். அதனால் ஸரஸ்வதி தேவியானவள், இக்குமாரனிடம் பரம கருணை வைத்து தன்னுடைய முகாவிந்தத்தில் பற்களால் கடித்து மெல்லப்பட்ட வெற்றிலைச்சாரை இவன் மஹாவித்வானை ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், இவனுடைய வாயில் தேவி உமிழ்ந்திருக்கிறாள்” என்று தீர்மானித்தார்கள். பரதேவதையினுடைய மருதாணி ரஸத்துடன் கூடியதால் சிவந்த பாத்ய ஜலத்தை, ஸரஸ்வதி தேவியினுடைய முகத்திலுள்ள தாம்பூல ரஸத்தின் சிவப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது. உடனே அந்த ஊமை வாக்கால் பேச ஆரம்பித்து, அம்பாளை திவ்ய வாக்குகளால் ஸ்தோத்திரம்செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டான். இந்த க்ரந்தத்தை ‘முக பஞ்சசதீ’ என்று வித்வான்கள் சொல்லுவார்கள் இதனால் தேவியினுடைய பாத்ய தீர்த்தமானது, உட்கொண்டவர்களை மஹாகவிகளாகச் செய்யும் சக்தி உள்ளதாகையால், “அந்த பாத்ய தீர்த்தத்தை, நான் எப்பொழுது பானம் செய்யப் போகிறேன்” என்று இந்த க்ரந்தகர்த்தாவான சங்கர பகவத் பாதாள் தேவியைப் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். தேவியினுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸ்வப்னத்தில் தேவி தர்சனம் அளித்து மருதாணி ரஸத்தோடு கூடின தன்னுடைய பாததீர்த்தத்தை தன் பக்தனுக்குக் கொடுத்து, அதன்மூலம் அவனுடைய ஜிஹ்வையில் ஸரஸ்வதி தேவியை ஸ்திரவாஸம் செய்யும்படி செய்கிறாள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

99. தேவியினுடைய உபாஸனா மஹிமையின்
வாண்னை

सरस्वत्या लक्ष्म्या विधिहरिसपत्नी विहरते

रतेः पातिव्रत्यं शिथिलयति रम्येण वपुषा ।

चिरं जीवन्नेव क्षपितपशुपाशव्यतिकरः

परानन्दाभिख्यं रसयति रसं त्वद्भजनवान् ॥ ९९ ॥

ஸரஸ்வத்யா லக்ஷ்ம்யா விதிஹரிஸபத்னோ விஹரதே

ரதே: பாதிவ்ரத்யம் சிதிலயதி ரம்யேண வபுஷா ।

சிரம் ஜீவந்நேவ க்ஷபிதபசுபாசவ்யதிகர:

பராநந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம் த்வத்பஜநவாந் ॥ 99 ॥

பதவுரை :—

हे भगवति - ஹே பகவதி = ஹே பரதேவதையே!
 त्वद्भजनवान् - த்வத்பஜநவாந் = உன்னை பூஜிக்கின்றவன்
 सरस्वत्या - ஸரஸ்வத்யா = வாக் தேவதையான ஸரஸ்வதீ
 योढुम् लक्ष्म्या - லக்ஷ்ம்யா = ஸம்பத்திற்கு அதிஷ்டான
 தேவதையான லக்ஷ்மீ தேவியோடும் விதிஹரிஸபத்ன சந் - விதி
 ஹரிஸபத்ந: ஸந் = ப்நும்மா விஷ்ணு இவ்விருவர்களுக்கும்
 சத்ருவாக இருந்து கொண்டு விஹரதே - விஹரதே = கரீடிக்
 கின்றான் ரம्यேண - ரமயேண = அழகான வபுஷா - வபுஷா =
 சரீரத்தால் ரதே: - ரதே: = மன்மதனின் பத்னியான ரதி
 தேவியினுடைய பாதிவ்ரத்யம் - பாதிவ்ரத்யம் = பதிவ்ரதாத்
 தன்மையை சிதிலயதி - சிதிலயதி = நாசம் செய்கிறான்
 क्षपितपशुपाशव्यतिकरः - க்ஷபிதபசுபாசவ்யதிகர: = நாசம்செய்
 யப்பட்ட அவித்யையில் கட்டப்பட்ட ஜீவன் என்ன,
 அவித்யை என்ன இவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தோடு கூடின
 வனாகக் கொண்டு चिरं - சிரம் = வெகுகாலம் जीवन्नेव - ஜீவந்
 नेव = ஜீவித்துக் கொண்டே (தீர்க்கமான ஆயுளுடன்)
 परानन्दाभिख्यं - பராநந்தாபிக்யம் = பராநந்தம் என்ற பெய
 ருள்ள (பேரின்பத்தின்) रसं - ரஸம் = ரஸத்தை रसयति -
 रसयति = அநுபவிக்கிறான்.

தா த்பர்ய ம் :—

சாடா - ஸாதா என்ற கலையாகிய தேவியை உபாஸிக்கின்றவர்கள் ஐஹிகம், ஆமுஷ்மிகம் என்ற இரண்டு விதமான ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கிறார்கள். தேவியின் உபாஸனத்தின் மஹிமையால் ப்ரும்மாவினுடைய பத்னியான ஸரஸ்வதீ தேவியும் விஷ்ணுவினுடைய பத்னியான லக்ஷ்மீ தேவியும், இந்த உபாஸகர்களிடமே வாஸம் செய்வதினால் ப்ரும்மாவிற்கும், விஷ்ணுவிற்கும், இந்த உபாஸகர்களிடத்தில் அஸூயை மேலிட்டு, இவர்களை சத்ருக்களாக அவர்கள் பாவிக்கும்படி, இந்த உபாஸகர்கள் ஆகிறார்கள். அதாவது தேவியை உபாஸிக்கின்றவர்களிடம் காணப்படும் வித்யையோ ஐச்வர்யமோ, ப்ரும்மா, விஷ்ணு இவர்களிடம் கூட இவ்விதமில்லை என்று சொல்லும்படியாக ஏற்படுகிறது.

அத்துடன், இந்த உபாஸகனுடைய சரீரம் மன்மதனைப் போல் ஸௌந்தர்யத்திற்கு இருப்பிடமாக ஆகிவிடுகிறது. ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய த்ருஷ்டிக்கு இவன் குருபியாகத் தோன்றினாலும் மன்மதனுடைய பத்னியான ரதிதேவிக்கு, இவன் சரீரத்தைப் பார்த்த மாத்ரத்தில் 'தன்னுடைய பர்த்தாவான மன்மதனே இவன்' என்று ப்ரமை ஏற்படுகிறது. ப்ரமிப்பது மாத்ரமல்ல; ரதிதேவிக்கு இவனிடம் ஸம்போகம் செய்யவேண்டுமென்ற இச்சையும் உண்டாகிறது. இதனால் ரதிதேவினுடைய பாதிவ்ரத்யத்தையும் இவன் அழித்தவனாக ஆகினான். இவ்விதம் தேவியை உபாஸிக்கின்றவர்களுக்கு, ஸரஸ்வதி கடாஷ்டம் லக்ஷ்மீ கடாஷ்டம், ரதிதேவியும் மோஹிக்கக்கூடிய ஸௌந்தர்ய விசேஷம் என்ற ஐஹிகமான பலன்கள் ஸித்திக்கின்றது. இத்துடன் ஆமுஷ்மிக பலன்களும் அவர்களுக்கு நிச்சயமாக ஏற்

அதாவது தேவியை உபாஸிப்பவர்கள் வெகுகாலம் ஜீவிப்பார்கள். கல்பத்திற்கு முடிவு ஏற்பட்டாலும் அவர்களுடைய ஆயுளுக்கு முடிவு இல்லை. கல்பஜீவிகள் என்றே அவர்களைச் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் உருவமுள்ள பதார்த்தமானால் அது அழியக் கூடும். உபாஸகர்களோ சரீரம் என்ற உருவத்துடன் கூடினவர்களானாலும், இவர்கள் மாத்ரம் அழிவதில்லை. இதன் காரணத்தையோ **क्षपितपशुपाशव्यसिकरः** ஷபிதபசுபாசவ்யதிகர: என்ற பதத்தால் பகவத்பாதாள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். **पशु** பசு என்றால் "ஜீவன்" என்று அர்த்தத்தை அறியவும். அக்ரூனத்தால் கட்டப்பட்டு, சக்ஷுரிந்த்ரியம் முதலான இந்த்ரியங்களால்

ரூபம் முதலான வியாதிகளை அனுபவிக்கும் காலத்தில் த்ருஷ்டா ச்ரோதா என்று ப்ரஸித்தமாக விளங்கும் ஆத்மாவே ஜீவன் என்று சொல்லப்படும். பாச பாசம் என்றால் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வ ரூபத்தை ஸத்தாயும், சித்தாயும், ஆனந்தமாயும்; அத்விதீயமாயும் விளங்கும் ப்ரும்மன்தான் என்று அறியாமலிருக்கும் தன்மையே; அதாவது அவித்யை என்று சொல்லப்படும். தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தால் “தான்ப்ரும்மம்” என்ற ஞானமேற்பட்டு, உபாஸகர்களிடம் இந்த இரண்டுகளின் ஸம்பந்தமும் அழிந்து விடுகிறது. தான் ப்ரும்மம் என்ற ஞானத்தால் அவித்யை என்ற பாசம் நாசத்தை அடையுமானதினால் அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்ட ஜீவபாவமும் நாசத்தை அடைந்து, உபாஸகர்கள் பரமார்த்தமான ப்ரும்மமாகவே தாங்கள் ப்ரகாசித்துக் கொண்டு ஜீவன் முக்தர்களாக விளங்கி வருகிறார்கள். இந்த மஹிமையினால், ப்ராக்ருத ஜனங்களுடைய த்ருஷ்டிக்கு இந்த உபாஸகர்கள் சரீரியாகத் தோன்றினாலும் அதாவது ஸாவயவத்ரவ்யமாகத் தோன்றினாலும் உருவத்தோடு கூடிய பதார்த்தம் போல் தோன்றினாலும் கட படங்கள் போல் அழியாமல், சிரகால ஜீவிகளாக இருந்து கொண்டு ஜீவன் முக்தி ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

**श्रीमातृचरणारविन्दोपासकाः सावयवा अपि नित्यजीविनो भवन्ति—
निरस्तपशुपाशसवन्धत्वात् यदित्य तत्तथा यथा सावयवा अपिमार्कण्डेयादयः
यदित्यं न भवति तन्नित्यं न भवति यथा पश्वादयः**

ஸ்ரீமாத்ரு சரணரவிந்தோ பாஸகா: ஸாவயவா அபிநித்ய ஜீவினோ பவந்தி—நிரஸ்த பசுபாச ஸம்பந்தத்வாத் யதித்தம் தத் ததா யதா ஸாவயவா அபிமார்க்கண்டேயாதய: யதித்தம் ந பவதி தந்நித்யம் ந பவதி யதா பச்வாதய:

என்ற அந்வய வ்யதிரேகியான அனுமானம் உபாஸகர்கள் நித்ய ஜீவிகள் என்பதில் ப்ரமாணமாகும்.

अदितिः पाशं प्रमुक्त्वेतं नमः पशुभ्यः पशुपतये करोमि ।

அதிதி: பாசம் ப்ரமுமோக்த்வேதம் நம: பசுப்ய:

பசுபதயே கரோமி ।

“ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடுவில் பாஸிக்கும் மஹாபிந்து ரூபமான சக்தியானவள், அவித்யையினால் ஏற்பட்ட என்னுடைய பாசத்தை அவிழ்த்து விட்டும். எனக்கு பசு பாவத்திலிருந்து நிவர்த்தி ஏற்பட வேண்டியதின் பொருட்டு நான் பசுபதிக்கு நமஸ்

கின்றது. இங்கே அடுத்தடுத்து மூன்று கோயில்கள் இருக்கின்றன. மூன்றுக்கும் சேர்த்தே மங்களாசாசனம் என்று சொல்லப் பெறுகிறது.

1. நீலமேகப் பெருமாள்—செங்கமலவல்லி; இருந்ததிருக்கோலம். கிழக்கே திருமுக மண்டலம்.
2. தஞ்சையாளி நகர்; நரசிம்மப் பெருமாள்—தஞ்சை நாயகி. இருந்த திருக்கோலம்; கிழக்கே திருமுக மண்டலம்.
3. மணிகுன்றப் பெருமாள்—அம்புயவல்லி; இருந்த திருக்கோலம்; கிழக்கே திருமுக மண்டலம்.

திருமங்கையாழ்வார்

எம்பிரான், எநதை என்னுடைச் சுற்றம்,
எனக்கு அரசு, என்னுடை வாழ்நாள்,
அம்பினால் அரக்கர் வெருக்கொள நெருக்கி
அவர்உயிர் செகுத்தஎம் அண்ணல்,
வம்புஉலாம் சோலை மாமதிள் தஞ்சை
மாமணிக் கோயிலே வணங்கி,
நம்பிகாள்! உய்ய நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராய னுஎன்னும் நாமம்.

பூதத்தாழ்வார்

தமர்உள்ளம், தஞ்சை, தலைஅரங்கம், தண்கால்,
தமர்உள்ளும் தண்பொருப்பு, வேலை—தமர்உள்ளும்
மாமல்லை, கோவல், மதிள்குடந்தை என்பரே
ஏவல்ல எந்தைக்கு இடம்.

4. அன்பில்

திருவடிவழகியநம்பி : அழகியவல்லி

வழிபட்டநாள் : 16-3-56 ; 11-1-66,

திருமழிசையாழ்வார் 1

லால்குடி இரயில் நிலையத்திற்குக் கிழக்கே 3 கல் தொலைவு.
கிடந்த திருக்கோலம்; கிழக்கே திருமுக மண்டலம்.

சீலோகமே ஜீவன் முக்தர்களுக்கு அக்ஞான நாசம் வந்த பிற்பாடும் சரீரம் இருக்கலாம் என்பதில் ப்ரமாணமாகும். ஆகையால் தேவியை பஜிக்கிறவர்கள் கல்ப ஜீவிகளாக ஆகிறார்கள் என்பது ஸித்தமாகிறது.

தேவியினுடைய பஜனமும், ஆறு சக்ரத்தை ஸேவிப்பது என்பது ஒரு வகையும்; தாரணை என்பது ஒரு வகையுமாக இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூலாதாரமும், ஸ்வாதிஷ்டானமும் அக்ஞானத்தால் சூழப்பட்டிருக்கும் லோகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் காரணத்தால் இந்த இரண்டு சக்ரமும் உபாஸ்ய கோடியில் சேராதென்று சிலர்களுடைய சித்தாந்தமாகும். இதை கவனிக்கும்பொழுது, மணி பூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ரை, ப்ரும்மரந்த்ரம் என்ற ஐந்து சக்ரங்களே பூஜிக்கத்தகுந்ததாக ஆகின்றது. அதில், மணிபூரக சக்ரத்தில் தேவியை உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸார்ஷணீ என்ற முக்தியைப் பலனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேவியினுடைய ப்ரதான ராஜதானியான ஸ்ரீபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் தன்னுடைய பூஜாமஹிமையினால் மற்றொரு அழகான நகரத்தை நிர்மாணம் செய்து கொண்டு, அந்த நகரத்தில் வாசம் செய்துகொண்டு, தேவியை த்யானம் செய்துகொண்டு வருபவர்களின் ஸ்திதியானது ஸார்ஷணீ முக்தி என்று சொல்லப்படும். அவர்களுக்கு தேவியினுடைய ப்ரத்யக்ஷ தர்சனம் ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் ஏற்படும். அனாஹதசக்ரத்தில் தேவியை உபாஸிப்பவர்களுக்கு, ஸாலோக்ய மோக்ஷம் பலன் என்பதை அறியவும். தேவியினுடைய நகரமான ஸ்ரீபுரத்திலேயே தான் வஸிப்பது ஸாலோக்ய மோக்ஷமாகும்.

விசுத்தி சக்ரத்தில் உபாஸிப்பவர்களுக்கு, ஸாமீப்ய முக்தியும்; ஆக்ரா சக்ரத்தில் உபாஸிப்பவர்களுக்கு, ஸாரூப்ய முக்தியும் பலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸாமீப்ய முக்தி என்றால் தேவியினுடைய ஸமீபத்தில் அந்தரங்கமாய்ப் பழகுகின்ற அங்கபூதாளான தேவதைகளுக்குள் தானும் ஒரு அங்க பூதமான தன்மையை அடைந்து தேவியை ஸதாகாலமும் பஜித்துவரும் தன்மையாகும். ஸாரூப்யம் என்றால் தேவியினுடைய தேஹத்திற்கு வேருண தேஹத்துடன் இருந்தாலும், தேவிக்கு ஸமானமான ரூபத்துடன் இருக்கும் தன்மையே இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட, ஸார்ஷணீ, ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம் என்ற நான்கு விதமான மோக்ஷமும், முக்யமான மோக்ஷமாக ஆகாது—கொளணமாகத் தான் சொல்லப்படும். ஸகல துக்கங்களும் நிவ்ருத்தியாகி என்ற மஹிமை மேற்சொன்ன நான்கு விதமான

மோக்ஷங்களில் இருந்தாலும் ஆனந்தானுபவம் என்பது மிகவும் குறைவானதினால், அந்த நான்கு விதமான மோக்ஷங்களையும் கௌணமான மோக்ஷம் என்றே வித்வான்கள் வ்யவஹரிக்கின்றார்கள். ஸாயுஜ்யம் என்ற மோக்ஷம்தான் முக்யமான மோக்ஷமாகும். அதில் சிவன் சக்தி என்ற இரண்டு தத்வமும் ஒரே அகண்ட தத்வமாக விளங்கும். மஹாபிந்து ரூபினியான பரதேவதையினிடத்தில் அத்யந்த தாதாத்மயம் ஏற்பட்டு அந்த ரூபமாகவே முக்தர்கள் ஆகிவிடுகிறபடியால், அந்த அவஸ்தையில் ஸகல துக்க நிவ்ருத்தியும் பரமானந்தாவாப்தியும் ஏற்படும் காரணத்தைக் கொண்டு அந்த முக்தியை முக்யமான முக்தி என்றும், சாச்வதமான முக்தி என்றும், ஆனந்த ஸ்வரூபமான முக்தி என்றும், வித்வான்களால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த முக்தியோ ஸஹஸ்ரகமலத்தில் (ப்ரம்மரந்தரத்தில்) தேவியை உபாஸிப்பவர்களுக்குத் தான் ஏற்படும். இதைத்தான்

परान्दाभिख्यं रसयतिरसं त्वद्भजनवान् ।

பரானந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம் த்வத்பஜனவான் ।

என்ற வாக்யத்தால், இந்த ச்லோகத்தில், பரமாசார்யாள் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இவ்விதம், அந்தர்முகாள் ஆந்த்ரமான உபாஸனம் செய்யச் சக்தி உள்ளவர்களாக இருந்தாலும், பஹிர்முகாளுக்கு ஆந்த்ரமான உபாஸனம் செய்யச் சக்தி இல்லாததினால், இந்த உபாஸனத்தின் பலத்தை பஹிர்முகாளுக்கும் அடைய வேண்டுமானால் பாஹ்யத்தில் மணிபூரகத்தை ஜம்புகேச்வரகேத்ரமாகவும், அனாஹதத்தை சிதம்பர கேத்ரமாகவும்; விசுத்தியை ஸ்ரீசைல கேத்ரமாகவும், ஆக்ஞையை வாரணாஸீ கேத்ரமாகவும்; ஸஹஸ்ர கமலத்தை ஹாலாஸ்ய கேத்ரமாகவும் அல்லது ஸ்ரீகாஞ்சியோ இரண்டிற்குள் ஒன்றாகவும் பாவித்து அந்தந்த கேத்ரத்தில் வாசம் செய்து கொண்டு தேவியை உபாஸிக்கிறவர்களும் க்ரமமாக அந்தர்முகாளுடைய பதவியை அடையலாம்.

மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம் என்ற இரண்டு சக்ரங்களையும் சேர்த்தால் மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞா சக்ரம் வரையிலும், ஆறு சக்ரங்களாக ஆகின்றபடியால் இந்த ஆறு சக்ரங்களையும் பிந்து என்ற சப்தத்தாலும், ஏழாவதான ஸஹஸ்ரகமலம் என்ற சக்ரத்தை நாதம் என்ற சப்தத்தாலும் பாவித்துக் கொண்டு, நாதத்தையும் பிந்துவையும் ஐக்யம் செய்து, அந்த நாதத்தில் விளங்கிவரும் ஸாதா என்ற கலையாகிய தேவியை அந்தர்முகாளாக இருந்து உபாஸிப்பவர்கள் மஹோபாஸகர்களாக ஆகிறார்கள். அதுகளின் மூலாதாரம் என்ற சக்ரமோ, நான்கு தளமுள்ள தாமரைப் புஷ்பம்

7. புள்ளம்பூதங்குடி

வல்வில்இராமன்—பொற்றாமரையாள்

வழிபட்டநாள் : 1-2-57 ; 3-1-66.

திருமங்கையாழ்வார் 10.

சுவாமி மலைக்கு வடமேற்கே 2 கல் தொலைவு. கிடந்த திருக்கோலம்; கிழக்கே திருமுக மண்டலம். இத்தலத்திற்கு மேற்கே ஒரு கல் தொலைவில் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் பிறந்தருளிய மண்டங்குடி இருக்கிறது. வடகிழக்கே ½ கல் தொலைவில் ஆதனூர் என்ற திவ்வியப் பிரபந்தத் தலம் இருக்கிறது.

திருமங்கையாழ்வார்

மேவா அரக்கர் தென்இலங்கை
வேந்தன் வீயச் சரம்துரந்து,
மாவாய்ப் பிளந்து மலஅடர்த்து
மருதம் சாய்த்த மாலதுஇடம்,
காவார் தெங்கின் பழம்வீழக்
கயல்கள் பாயக் குருகுஇரியும்
பூவார் கழனி எழில்ஆரும்
புள்ளம் பூதங் குடிதானே.

8. திருப்பேர்நகர் (கோவிலடி)

அப்பக்குடத்தான்—கமலவல்லி

வழிபட்டநாள் : 24-3-57 ; 2-1-66

1. பெரியாழ்வார் 2; 2. திருமழிசையாழ்வார் 1;
3. திருமங்கையாழ்வார் 19; 4. நம்மாழ்வார் 11. (ஆக 33)

தஞ்சாவூருக்கு மேற்கே 11 கல் தொலைவிலுள்ள பூதனூர் இரயில் நிலையத்திலிருந்து வடக்கே ஐந்து கல் அளவில்

வும், ஒவ்வொரு சக்ரத்திலும் 50 விதமான மாத்ருகாஷ்டரங்களைக் கலைகளாகப் பாவித்துக் கொள்ளவேண்டும், நாத, பிந்து, கலை இம் மூன்றுகளோடு, ப்ராணவாயுவைச் சேர்த்து ஸம்மேளனம் செய்வதினால், கலைகள் அநந்தங்களாக ஆகிவிடுகின்றது. மூலாதாரத்தில் ப்ராணவாயுவை நாத, பிந்து, கலை இவைகளுடன் சேர்த்து தாரணை செய்வதினால் புத்திக்கு அபூர்வமான தத்வங்களைக் கண்டு பிடிக்கும் சக்தியும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் இவ்விதம் செய்வதால் ஜன்மாந்தரத்தில் நடந்தவைகளைக் கண்டு பிடிக்கும் சக்தியும்; மணிபூரகத்தில் இவ்விதம் செய்வதினால் தூரதேசத்திலுள்ள தத்வங்களை அறியும் வைபவங்களும்; அனாஹதத்தில் இவ்விதம் செய்வதினால் புதிது புதிதாக சாஸ்த்ர ரஸனை செய்யும் மஹாத்ம்யமும்; விசுத்தியில் இவ்விதம் செய்வதினால் எல்லா தத்வங்களும் மறக்காமல் எக்காலத்திலும் ஸ்பூரிக்கும் தன்மையும்; ஆக்ஞா சக்ரத்தில் இவ்விதம் செய்வதினால் ஸதாசிவதத்வ ஸாஷ்டாத்த்காரமும் ப்ரம்மரந்த்ரத்தில் இவ்விதம் செய்வதினால் பரப்ரம்ம ஸ்வரூபிணியான தேவியினுடைய ஸாஷ்டாத்த்காரமும்; க்ரமமாக தாரணை—என்ற பஜனத்தின் ப்ரகாரத்தை அறியவும்.

100. ஸ்துதியின் மஹிமை

प्रदीपज्वालाभिर्दिवसकरनीराजनविधिः

सुधासूनेश्चन्द्रोफलजललवैरघ्यरचना ।

स्वकीयैरम्भोभिः सलिल निधिसौहित्यकरणं

त्वदीयाभिर्वाग्भिस्तव जननि वाचां स्तुतिरियम्

॥ १०० ॥

ப்ரதீ பஜ்வாலாபிர் திவஸகரநீ ராஜநவிதி:

ஸுதாஸூனேசுத்ருஓபலஜலலவைரர்க்யரசநா ।

ஸ்வகீயைரம்போபி: ஸலிலநிதிஸௌஹித்யகரணம்

த்வதீயாபிர்வாக்பிஸ்தவ ஜநநி வாசாம் ஸ்துதிரியம்

॥ 100 ॥

9. ஆதனூர்

ஆண்டளக்கும்ஐயன்—பூநீரங்கநாயகி

வழிபட்டநாள் : 1-2-57; 3-1-66;

திருமங்கையாழ்வார் 1.

சுவாமி மலையினின்றும் 2½ மைல தொலைவில் உள்ளது. புள்ளம் பூதங்குடியினின்றும் ½ கல் அளவு.

கிடந்த திருக்கோலம்; கிழக்கே திருமுக மண்டலம்.

திருமங்கையாழ்வார்

அன்னவனை ஆதனூர் ஆண்டுஅளக்கும் ஐயனை,

10. திருஅமுந்தூர் (தேரமுந்தூர்)

ஆமருவியப்பன்—செங்கமலவல்லி

வழிபட்டநாள்: 10-1-57; 13-10-65.

திருமங்கையாழ்வார் 45.

கும்பகோணம்-மாயூரம் இருப்புப் பாதையில் உள்ள தேரமுந்தூர் என்னும் இரயில் நிலையத்தினின்றும் சுமார் 2 கல் தொலைவில் உள்ளது. கும்பகோணம்-மாயூரம் நெடுஞ்சாலை யும் இரயில் நிலையத்தை ஒட்டியே செல்கின்றது. மாயூரத்திலிருந்து 7 மைல் தொலைவு.

நின்ற திருக்கோலம்; கிழக்கே திருமுக மண்டலம். கம்பர் பெருமான் பிறந்து அருளிய தலம் இது. ஆமருவியப்பன் கோவிலில் கம்பர் திருவுருவச் சிலையும், அவர் இல்லக் கிழத்தியின் உருவச் சிலையும் இருக்கின்றன. இக்கோவிலுக்குச் சிறிது தூரத்தில் கம்பர் பிறந்து, வளர்ந்த இடம் என்று கருதப்பெறும் கம்பர் மேடு இருக்கிறது.

श्री मीनाक्षीपञ्चरत्नम्
अष्टोत्र शतनामावली च ॥

ஸ்ரீ மீனாக்ஷி பஞ்சரத்னம்
அஷ்டோத்ர சத நாமாவளி

॥ श्रीः ॥

॥ मीनाक्षीपञ्चरत्नम् ॥

उद्यद्भानु सहस्रकोटिसदृशां केयूरहारोज्ज्वलां
बिम्बोष्ठीं स्मितदन्तपङ्क्तिरुचिरां पीताम्बरालंकृताम् ।
विष्णुब्रह्मसुरेन्द्रसेवितपदां तत्त्वस्वरूपां शिवां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ १ ॥

मुक्ताहारलसत्किरीटरुचिरां पूर्णेन्दुवक्त्रप्रभां
शिञ्जन्नूपुरकिंकिणीमणिधरां पद्मप्रभाभासुराम् ।
सर्वाभीष्टफलप्रदां गिरिसुतां वाणीरमासेवितां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ २ ॥

श्रीविद्यां शिववामभागनिलयां ह्रींकारमन्त्रोज्ज्वलां
श्रीचक्राङ्कितबिन्दुमध्यवसतिं श्रीमत्सभानायकीम् ।
श्रीमत्षण्मुखविघ्नराजजननीं श्रीमज्जगन्मोहिनीं
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ ३ ॥

श्रीमत्सुन्दरनायकीं भयहरां ज्ञानप्रदां निर्मलां
श्यामाभां कमलासनार्चितपदां नारायणस्यानुजाम् ।
वीणावेणुमृदङ्गवाद्यरसिकां नानाविधाडम्बिकां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ ४ ॥

नानायोगिमुनीन्द्रहृन्निवसतीं नानार्थसिद्धिप्रदां
नानापुष्पविराजिताङ्घ्रियुगलां नारायणेनार्चिताम् ।
नाद्ब्रह्ममयीं परात्परतरां नानार्थतात्वात्मिकां
मीनाक्षीं प्रणतोऽस्मि संततमहं कारुण्यवारांनिधिम् ॥ ५ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ मीनाक्षीपञ्चरत्नं संपूर्णम् ।

மீனாக்ஷி பஞ்சரத்னம்

உத்யத்பானுஸஹஸ்ரகோடிஸத்ருசாம் கேயூரஹாரோஜ்ஜ்வலாம்
பிம்போஷ்டிம் ஸ்மிததந்தபங்க்திருசிராம் பீதாம்பராலங்க்ருதாம் |
விஷ்ணுப்ரஹ்மஸுரேந்த்ர ஸேவிதபதாம் தத் த்வஸ்வரூபாம் சிவாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம்
|| 1 ||

முக்தாஹாரலஸத்கிரீடருசிராம் பூர்ணேந்துவக்த்ரப்ரபாம்
சிஞ்சந்நாபுரகிங்கிணீ மணிதராம் பத்மப்ரபாபாஸுராம் |
ஸர்வாபீஷ்டபலப்ரதாம் கிரிஸுதாம் வாணீரமாளேவிதாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம் நிதிம்
|| 2 ||

ஸ்ரீவித்யாம் சிவவாமபாகநிலயாம் ஹ்ரிங்காரமந்த்ரோஜ்ஜ்வலாம்
ஸ்ரீசக்ராங்கிதபிந்துமத்யவஸதிம் ஸ்ரீமத்ஸபாநாயகீம் |
ஸ்ரீமத்ஷண்முகவிக்னராஜஜனனிம் ஸ்ரீமஜ்ஜகந்மோஹிநீம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம்
|| 3 ||

ஸ்ரீமத்ஸுந்தரநாயகீம் பயஹராம் ஞானப்ரதாம் நிர்மலாம்
ச்யாமாபாம் கமலாஸநார்சிதபதாம் நாராயணஸ்யானுஜாம் |
வீணவேணு ம்ருதங்கவாத்யரஸிகாம் நாநாவிதாடம்பிகாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம்
|| 4 ||

நாநாயோகிமுநீந்த்ரஹ்ருந்நிவஸதீம் நாநார்தஸித்திப்ரதாம்
நாநாபுஷ்பவிராஜிதாங்க்ரியுகலாம் நாராயணே நார்சிதாம் |
நாதப்ரஹ்மமயீம் பராத்பரதராம் நாநார்த்ததாத்வாத்மிகாம்
மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம்நிதிம்
|| 5 ||

இதி ஸ்ரீமத்பரமஹம்ச பரிவ்ராஜகாசார்யஸ்ய ஸ்ரீகோவிந்தபகவத்
பூஜ்யபாத சிஷ்யஸ்ய ஸ்ரீமச்சங்கரபகவத: க்ருதௌ
மீனாக்ஷிபஞ்சரத்னம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ ஸௌந்தர்யலஹரியில்
 ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் பராசக்தியின் மஹிமையை
 வெளிப்படுத்தியதில் அதில் அம்பாளுடைய முக்ய
 வாஸஸ்தலமான ஸ்ரீஹாலாஸ்ய கேஷத்ரமான
 ச்யாமளா பீடத்தில் விளங்கிவரும்

ஸ்ரீ மீ ஐக்ஷி யி ன் அஷ்டோத்ர ஸதநாமாவளி

நீப்ரஹ்மவித்யாயை நம:

ओं मातङ्ग्यै नमः	ஓம் மாதங்க்யை நம:
११ विजयायै ११	११ விஜயாயை ११
११ श्यामायै ११	११ ச்யாமாயை ११
११ सच्चिवेश्यै ११	११ ஸசிவேச்யை ११
११ शुकप्रियाय ११	११ சுகப்ரியாயை ११
११ नीपप्रियायै ११	११ நீபப்ரியாயை ११
११ कदंबेश्यै ११	११ கதம்பேச்யை ११
११ मदाघूर्णितलोचनायै नमः	११ மதாஶூர்ணிதலோசனாயை நம:
११ भक्तानुरक्त्यायै नमः	११ பக்தாநூரக்தாயை நம:
११ ११	११ மந்த்ரச்யை ११ 10
११ पुष्पिण्यै ११	११ புஷ்பிண்யை ११
११ मन्त्रिण्यै ११	११ மந்த்ரிண்யை ११
११ शिवायै ११	११ சிவாயை ११
११ कलावत्यै ११	११ கலாவத்யை ११
११ रक्तवस्त्रायै ११	११ ரக்தவஸ்த்ராயை நம:
११ अभिरामायै ११	११ அபிராமாயை நம:
११ सुमध्यमायै नमः	११ ஸுமத்யமாயை நம:
११ त्रिकोणमध्य निलयायै नमः	११ த்ரிகோணமத்யநிலயாயை நம:

ओं चारुचन्द्रावतंसिन्यै नमः

११ रहःपूज्यायै नमः

११ रहःकेल्यै ११

११ योनिरूपायै ११

११ महेश्वर्यै ११

११ भगप्रियायै ११

११ भगाराध्यायै ११

११ सुभगायै ११

११ भगमालिन्यै ११

११ रत्तिप्रियायै ११

चतुर्वाहवे ११

११

११ चारुहासिन्यै ११

११ नद्युप्रियायै ११

११ श्रीजनन्यै ११

११ शर्वाण्यै ११

११ शिवात्मिकायै ११

११ राज्यलक्ष्मी प्रदायै नमः

११ नित्यायै नमः

११ नीपोद्यान नित्रासिन्यै नमः

११ वीणावात्यै नमः

११ कामेश्वर्यै

११ सगीत रसिकायै नमः

११ नादप्रियायै तमः

११ नीलोत्पलद्यत्यै नमः

११ मातङ्गतनयायै नमः

११ लक्ष्म्यै ११

११ व्यापिन्यै ११

११ सर्वरजन्यै नमः

११ दिव्यचन्दन दिग्धांगै नमः

११ यावकाद्रपदाबुजाय ११

ஓம் சாருசந்த்ராவதம்ஸிந்யை நம:

११ ரஹ: பூஜ்யாயை நம: 20

११ ரஹ: கேள்யை ११

११ யோநிரூபாயை ११

११ மஹேஸ்வர்யை ११

११ பகப்ரியாயை ११

११ பகாராத்யாயை ११

११ ஸுபகாயை ११

११ பகமாஸிந்யை ११

११ ரதிப்ரியாயை ११

११ சதுர்பாஹவே ११

११ ஸுவேண்யை ११ 30

११ சாருஹாஸிந்யை நம:

११ மதுப்ரியாயை ११

११ ஸ்ரீஜநந்யை ११

११ சர்வாண்யை ११

११ சிவாத்மிகாயை ११

११ ராஜ்யலக்ஷ்மீப்ரதாயை நம:

११ நித்யாயை நம:

११ நீபோத்யாநநிவாஸிந்யை நம:

११ வீணாவாத்யை நம:

११ கம்புகண்ட்யை ११ 40

११ காமேச்யை ११

११ யக்ஞரூபிண்யை ११

११ ஸங்கீதரஸிகாயை நம:

११ நாதப்ரியாயை நம:

११ நீலோத்பலத்யுத்யை நம:

११ மாதங்கதநயாயை நம:

११ லக்ஷ்மீயை நம:

११ வ்யாபிண்யை நம:

११ ஸர்வரஞ்ஜந்யை நம:

११ திவ்யசந்தனதிக்தாங்கை நம: 50

११ யாவகார்த்ரபதாம்புஜாயை நம:

ओं कस्तूरीतिलकायै	नम.	ஓம் கஸ்தூரீதிலகாயை நம:
„ सुभ्रवे	„	„ ஸு ^௩ நம:
„ विवोष्ठयै	„	„ பிம்போஷ்ட்யை நம:
„ मदालसायै	„	„ மதாலஸாயை „
„ विद्याराज्ञै	„	„ வித்யாராக்ஞை „
„ भगवत्यै	„	„ பகவத்யை „
„ सुधापनानुमोदिन्यै	„	„ ஸுதாபநாநுமோதிந்யை நம:
„ शंखताटङ्गिन्यै	„	„ சங்கதாடங்கிந்யை நம:
„ गुह्यायै	„	„ குஹ்யாயை நம: 60
„ योषित्पुरुष मोहिन्यै	„	„ யோஷித்புருஷமோஹிந்யை நம:
„ किंकरीभूतगीर्वाण्यै	„	„ கிங்கரீபூதகீர்வாண்யை நம:
„ कौलिन्यै	„	„ கௌளிந்யை நம:
„ अक्षररूपिष्यै	„	„ அக்ஷரரூபிண்யை நம:
„ विद्युत्कपोलफलकायै	„	„ வித்யுத்கபோலபலகாயை நம:
„ मुक्तारत्न विभूषितायै	„	„ முக்தாரத்ன விபூஷிதாயை நம:
„ सुनासायै	„	„ ஸுநாஸாயை நம:
„ तनुमध्यायै	„	„ தநுமத்யாயை „
„ श्रीविद्यायै	„	„ ஸ்ரீவித்யாயை „
„ भुवनेश्वर्यै	„	„ புவனேச்வர்யை நம: 70
„ ब्रह्मविद्यायै	„	„ ப்ரஹ்மவித்யாயை நம:
„ सुधासागर वासिन्यै	„	„ ஸுதாஸாகரவாஸிந்யை நம:
„ अनवद्याङ्ग्यै	„	„ அநவத்யாங்க்யை நம:
„ यन्त्रिण्यै	„	„ யந்த்ரிண்யை „
„ रतिलोलुपायै	„	„ ரதிலோலுபாயை „
„	„	„ த்ரைலோக்ய ஸுந்தர்யை நம:
„ रम्यायै	„	„ ரம்யாயை நம:
„ सखिण्यै	„	„ ஸ்ரக்விண்யை நம:
„ कीरधारिण्यै	„	„ கீரதாரிண்யை „ 80
„ आत्मैकसुमुखीभूत जगदाह्लादकारिण्यै	„	„ ஆத்மைகஸுமுகீபூத ஜக தாஹ்லாதகாரிண்யை நம:
„ कल्पातीतायै	„	„ கல்பாதீதாயை நம:
„ कुण्डलिन्यै	„	„ குண்டலிந்யை „

ओं कलाधरायै नमः

- ॥ मनस्विन्यै ॥
 ॥ अचिन्त्या नन्दविभवायै नमः ॥
 ॥ रत्नसिंहासनेश्वर्यै ॥
 ॥ पद्मासनायै ॥
 ॥ कामकलाय ॥
 ॥ स्वयंभूकुसुमप्रियायै ॥
 ॥ कल्याण्यै ॥
 ॥ नित्यपुष्पायै ॥
 ॥ शांभव्यै ॥
 ॥ वरदायिन्यै ॥
 ॥ सर्वविद्याप्रदायै ॥
 ॥ वाच्यायै ॥
 ॥ गुह्योपनिषदुत्तमायै ॥
 ॥ नृपवश्यकरै ॥
 ॥ भोक्त्यै ॥
 ॥ जगत्प्रत्यक्षसाक्षिण्यै ॥

- ॥ ब्रह्मविष्णवीशजन्यै ॥
 ॥ सर्वसौभाग्यदायिन्यै ॥
 ॥ गुह्यातिगुह्यगोष्ठ्यै ॥
 ॥ नित्यक्लिन्न्यायै ॥
 ॥ अमृतोद्भव्यायै ॥
 ॥ कैवल्यदात्र्यै ॥
 ॥ वशिन्यै ॥
 ॥ सर्वसंपत्प्रदायिन्यै ॥
 ॥ श्रीब्रह्मविद्यायै ॥
 ॥ श्यामलांबिकायै ॥
 ॥ भवस्यदेवस्यपत्न्यै ॥
 ॥ शर्वस्यदेवस्यपत्न्यै ॥
 ॥ ईशानस्यदेवस्यपत्न्यै ॥
 ॥ पशुपतेर्देवस्यपत्न्यै ॥

ஓம் கலாதராயை நம:

- ॥ மநஸ்விந்யை ॥
 ॥ அசிந்த்யாநந்தவிபவாயை நம: ॥
 ॥ ரத்னஸிம்ஹாஸநேசுவர்யை ॥
 ॥ பத்மாஸநாயை நம: ॥
 ॥ காமகலாயை நம: 90
 ॥ ஸ்வயம்பூகுஸுமப்ரியாயை நம: ॥
 ॥ கல்யாண்யை நம: ॥
 ॥ நித்யபுஷ்பாயை நம: ॥
 ॥ சாம்பவ்யை நம: ॥
 ॥ வரதாயிந்யை நம: ॥
 ॥ ஸர்வவித்யாப்ரதாயை நம: ॥
 ॥ வாச்யாயை நம: ॥
 ॥ குஹ்யோபநிஷதுத்தமாயைநம: ॥
 ॥ ந்ருபவச்யகர்யை நம: ॥
 ॥ போக்தர்யை நம: ॥
 ॥ ஜகத்ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷிண்யை

நம: 100

- ॥ ப்ரஹ்மவிஷ்ணவீசஜநந்யை நம: ॥
 ॥ ஸர்வஸௌபாக்யதாயிந்யை நம: ॥
 ॥ குஹ்யாதிகுஹ்யகோப்தர்யை நம: ॥
 ॥ நித்யக்லிந்நாயை நம: ॥
 ॥ அம்ருதோத்பவாயை நம: ॥
 ॥ கைவல்யதாதர்யை நம: ॥
 ॥ வசிந்யை நம: ॥
 ॥ ஸர்வஸம்பத்ப்ரதாயிந்யை நம: ॥
 ॥ ஸ்ரீப்ரஹ்மவித்யாயை நம: ॥
 ॥ ச்யாமளாம்பிகாயை நம: ॥
 ॥ பவஸ்யதேவஸ்யபத்ந்யை நம: ॥
 ॥ சர்வஸ்யதேவஸ்யபத்ந்யை ॥
 ॥ ஈசாநஸ்யதேவஸ்யபத்ந்யை ॥
 ॥ பசுபதேர்தேவஸ்யபத்ந்யை ॥

ओं उग्रस्यदेवस्यपत्न्यै	नमः	ஓம் உக்ரஸ்யதேவஸ்யபத்ந்யை நம:
„ रुद्रस्यदेवस्यपत्न्यै	„	„ ருத்ரஸ்யதேவஸ்யபத்ந்யை „
„ भीमस्यदेवस्यपत्न्यै	„	„ பீமஸ்யதேவஸ்யபத்ந்யை „
„ महतोदेवस्यपत्न्यै	„	„ மஹதோதேவஸ்யபத்ந்யை „

ओं श्री ललितामहात्रिपुरसुन्दरी स्वरूप श्रीमीनाक्षी परमेश्वरी
परदेवताविकायै नमः

ஓம் ஸ்ரீலலிதாமஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ ஸ்வரூப ஸ்ரீமீனாக்ஷீபரமேச்வரீ
பரதேவதாம்பிகாயை நம:

— — —

பதிப்பாளர் : K. கைலாஸமய்யர்

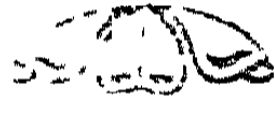
உ

॥ சௌந்தர்யலஹரி ॥

ஸௌந்தர்யலஹரி

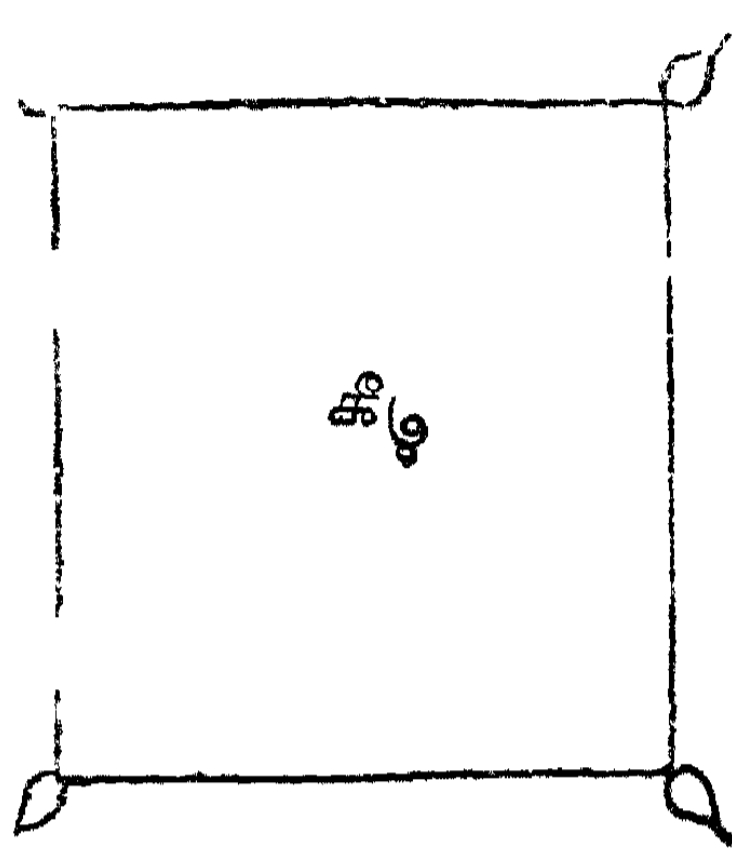
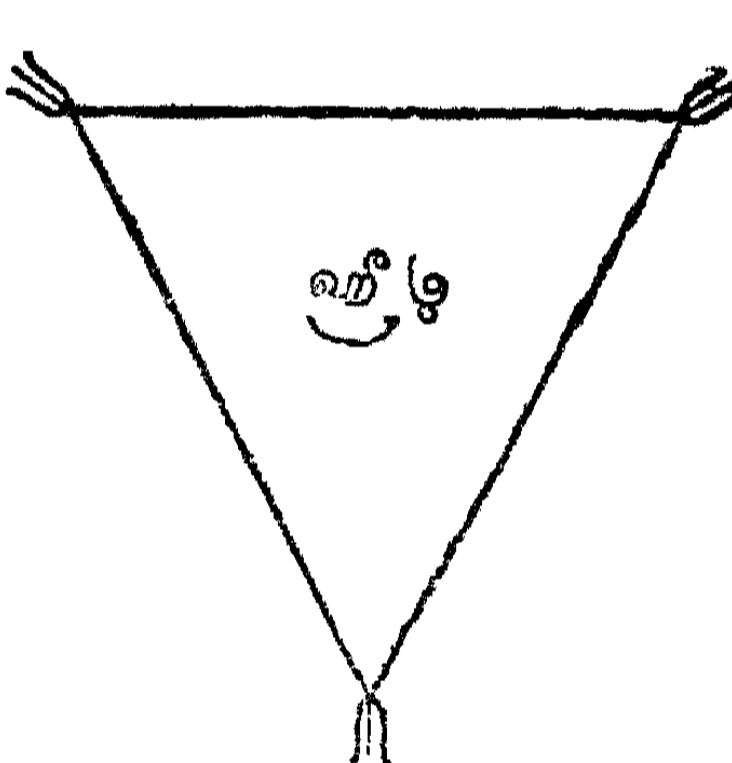
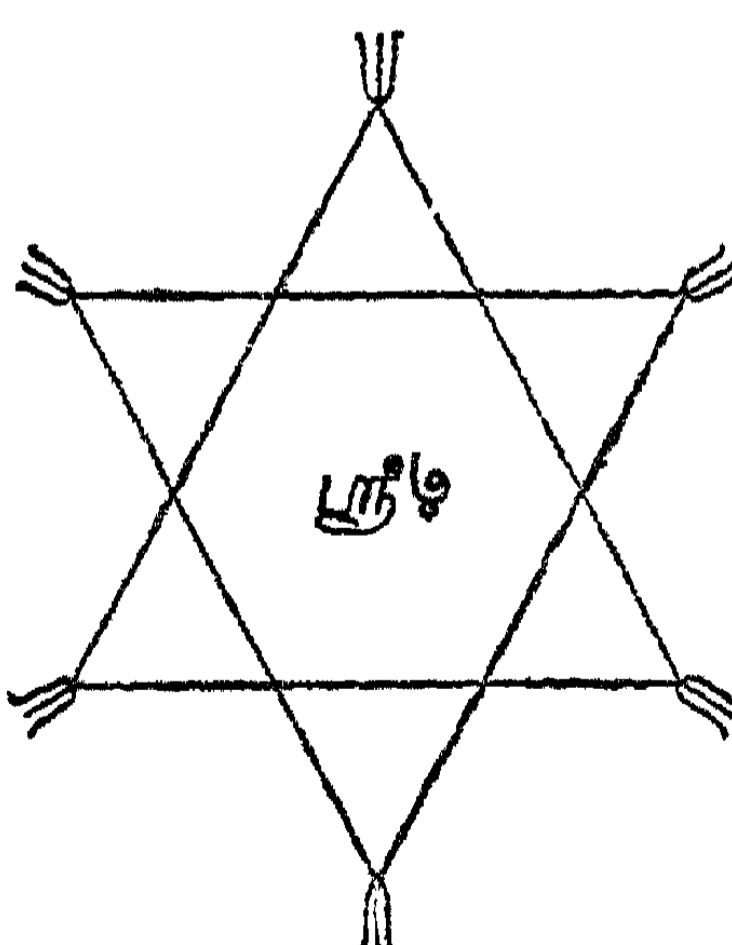
प्रयोग चक्रादि विषयानुक्रमिका :

ப்ரயோக சக்ரம் முதலான விஷயக் குறிப்பு

குறிப்பு :—

இதில் கண்ட ப்ரயோகங்கள் மிகவும் ரஹஸ்யமானது. ஆகையால் ஸ்ரீவித்யை ஸம்பந்தமான ஏதாவது ஓர் மஹா மந்த்ரத்தை குரு முகமாக உபதேசம் செய்துகொண்டு ஜபம் செய்துவருபவர்களுக்குத்தான் பலனைக் கொடுக்கக் கூடியது.

<p>க்லாக எண் ணிக்கை</p>	<p>1° ஜாஷரங்களுடன் யந்திரம்</p>	<p>யந்திரம், பீஜாஷரம், எதில் எழுதவேண்டும் என்கிற விவரம்</p>
<p>1</p>		<p>தங்கத்தகடு — கிழக்கு முகமாக இருந்து ஜபம்.</p>
<p>2</p>		<p>தங்கத்தகடு — வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்து ஜபம்.</p>
<p>3</p>		<p>தங்கத்தகடு — வடகிழக்கு முகமாக உட்கார்ந்து ஜபம்.</p>

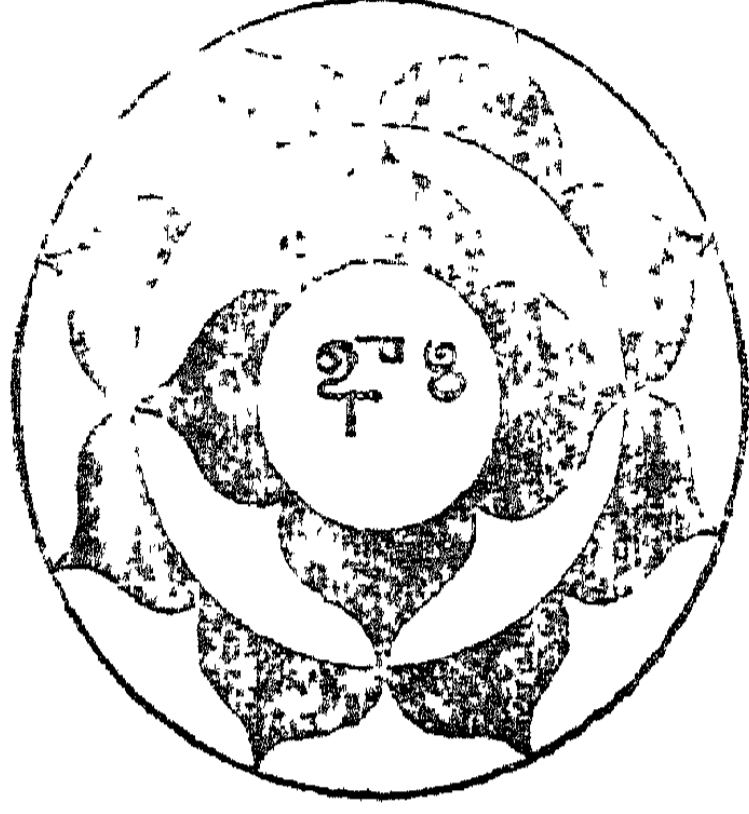
தின்ம் ச்லேஃ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
1000	12	ஹவிஸ்	ஸர்வவிக்ன நாகமுலம் நினைத்தபடி ஸகல கார் யங்களும் ஸித்திக்கும்.
1000	55	பால் பாயஸம்	ஸர்வலோக வச்யம், மோஹநம்.
2000	45	உளுந்து வடை	ஸகல வித்யா ப்ராப்தி, மோஹநம்.

சீலாக
எண்
ணிக்கை

பீஜாஷரங்களுடன் யந்திரம்

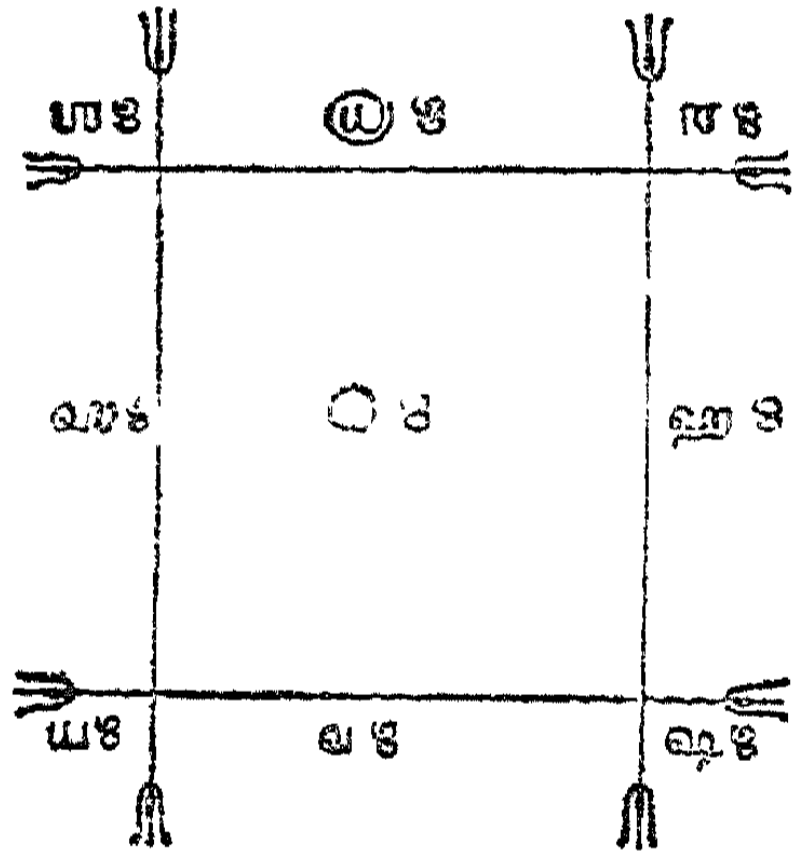
யந்திரம், பீஜாஷரம்,
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்

4

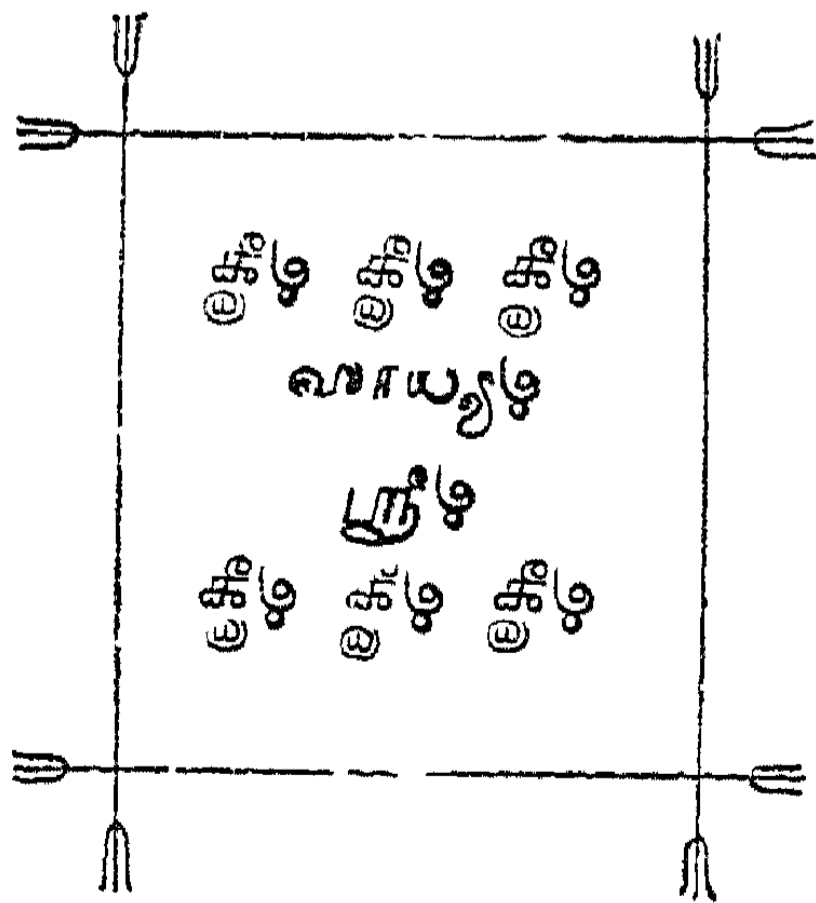
ஸ்வர்ணத்தகடு - கிழக்கு
முகமாக உட்கார்ந்து
ஜபம்.

5

தாம்பரத்தகடு - கிழக்கு
முகம்.

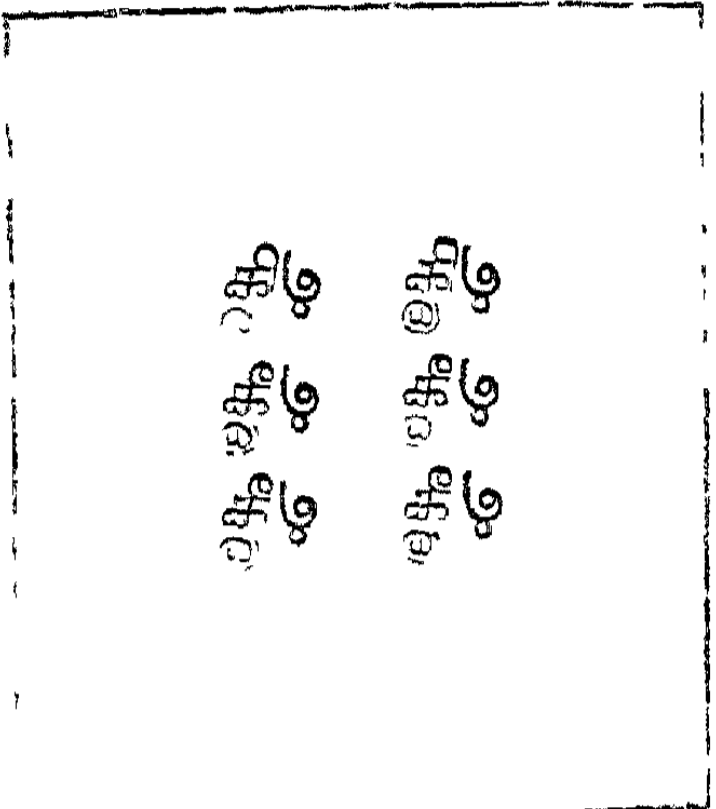
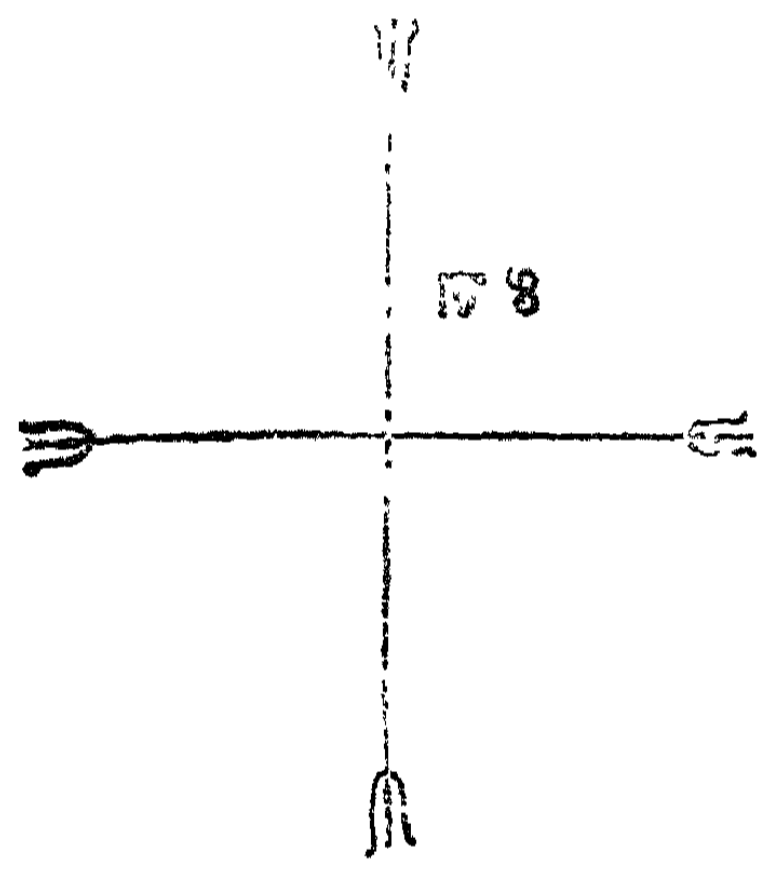
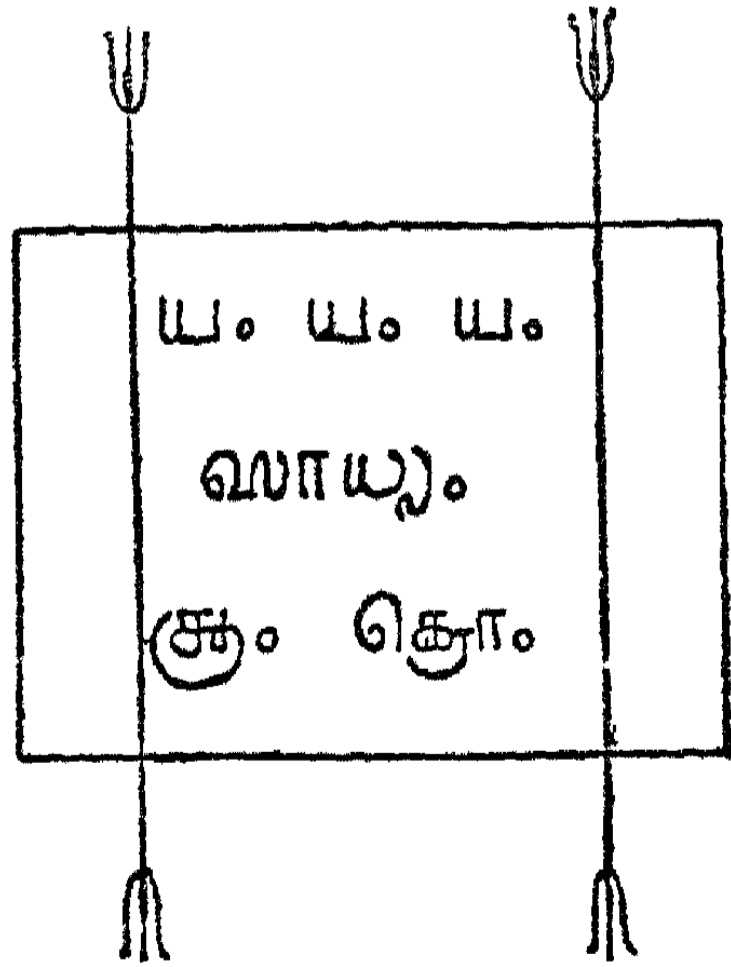
6

ஸ்வர்ணத்தகடு - கிழக்கு
முகம்.

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
3000	33	எலுமிச்சம் பழ அன்னம்.	ஸகல பய, தேரக நிவர்த்தி - ஸாம்ராஜ்ய ப்ராப்தி.
2000 (தகையில் யந்திரத்தை வைத்து)	8	பருப்பு பொங்கல்	ஸகல ஸ்தீ புருஷ வச்யம், ஜன மோஹநம்.
500	21	கரும்பு	நபும்ஸகனாக இருந்தா லும் புத்ர ஸந்தானம்.

<p>சீலாக எண் னிக்கை</p>	<p>பீஜாஷாஸ்திரம் யந்திரம்</p>	<p>யந்திரம், பீஜாஷாஸ்திரம் எதில் எழுத வேண்டும் என்கிற விவரம்</p>
<p>7</p>		<p>ஸ்வரணத்தகடு அல்லது விபுதி—கிழக்கு முகம்.</p>
<p>8</p>		<p>சந்தனம், சிவப்பு புஷ்பத் தால் அர்ச்சனை.</p>
<p>9</p>		<p>ஸ்வரணத் தகடு — கஸ் தூரியை மேலே பூசவும்.</p>

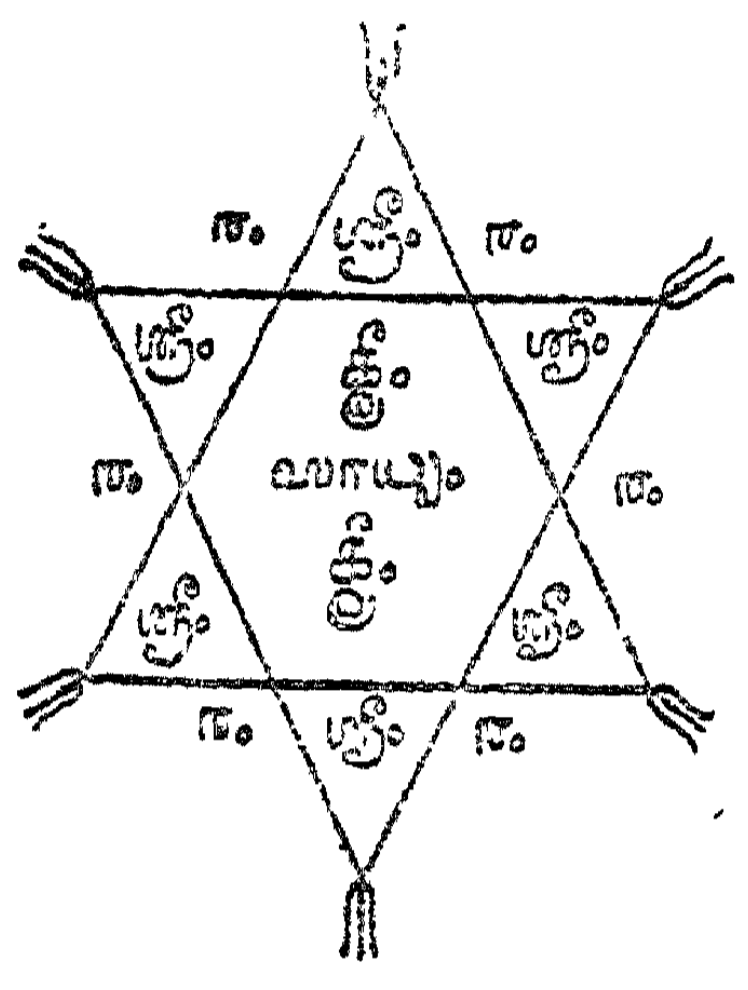
தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிலேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்,
1000	12	பாயஸம், அன்னம்	ராஜ வச்யம், சத்ரு வச்யம்.
1000	12	மிளகு அன்னம், பாயஸம்	காராக்ரஹ வாஸ நிவ்ருத்தி, பந்த நிவ்ருத்தி, ஸர்வாபீஷ்ட ஸித்தி.
1000	45	பால் பாயஸம்	தேசாந்தரம் சென்று வன் திரும்பி வருவான். (எந்த திக்கில் சென் ருளே அந்த திக்கை நோக்கி ஜபம்.)

சீரோக
எண்
கைக

பீஜாக்கரங்களுடன் யந்த்ரம்

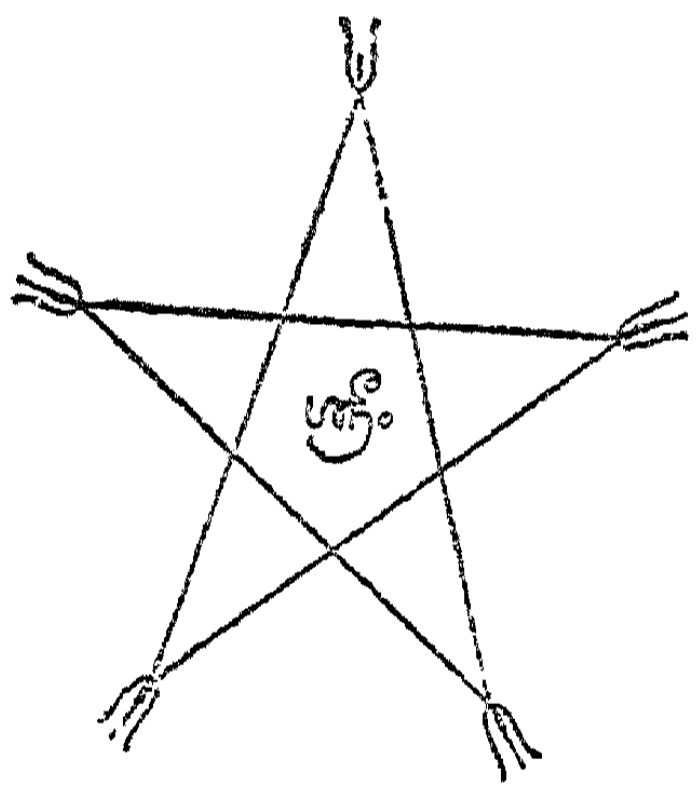
யந்த்ரம், பீஜாக்கரம்,
எதில் எழுத வேண்டும்
என்கிற விவரம்.

10

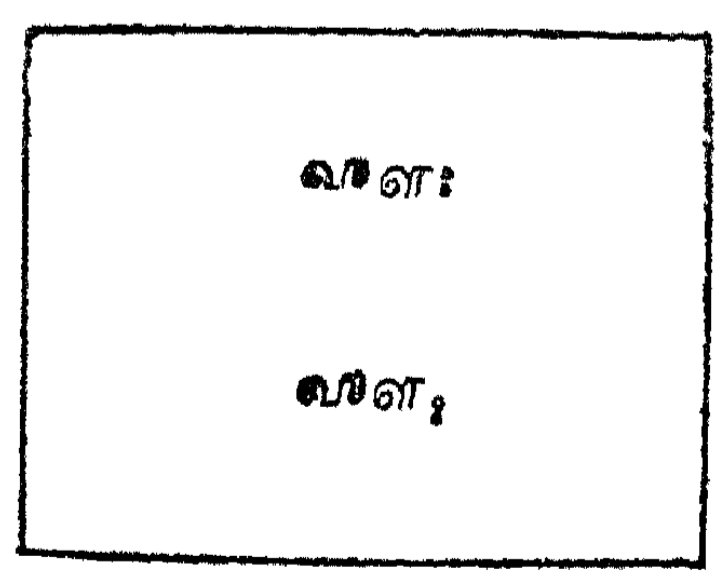
ஸ்வரணத் தகடு.

11

ஸ்வரணத் தகடு .
வெண்ணையிலும் எழுதி
உள்ளே சாப்பிடவும்.

12

ஒரு பாஷாபாஷா ய
ஜலம் எடுத்து அதில்
எழுதவும். பூஜை முடிந்த
பிறகு அந்த ஜலத்தை சாப்
பிட வேண்டும்.

கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	புறை செய்ய ய மொத்த எண்ணிக்கை	நிலைதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்
1000		பழம்	வீர்ய வருத்தி, ரஜஸ் வலா ப்ரதம், குசோத் போய ப்ரதம்
1000	8	குள பாயஸம், மஹா நெய்வேத்யம்	புத்ரோத்பத்தி
1000	45	தேன்	ஊமையும் பேசுவான், ஸாயுஜ்யம்

சீலாக
எண்
கடை

பீஜாக்கரங்களுடன் யந்திரம்

யந்திரம், பீஜாக்கரம்,
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்

13

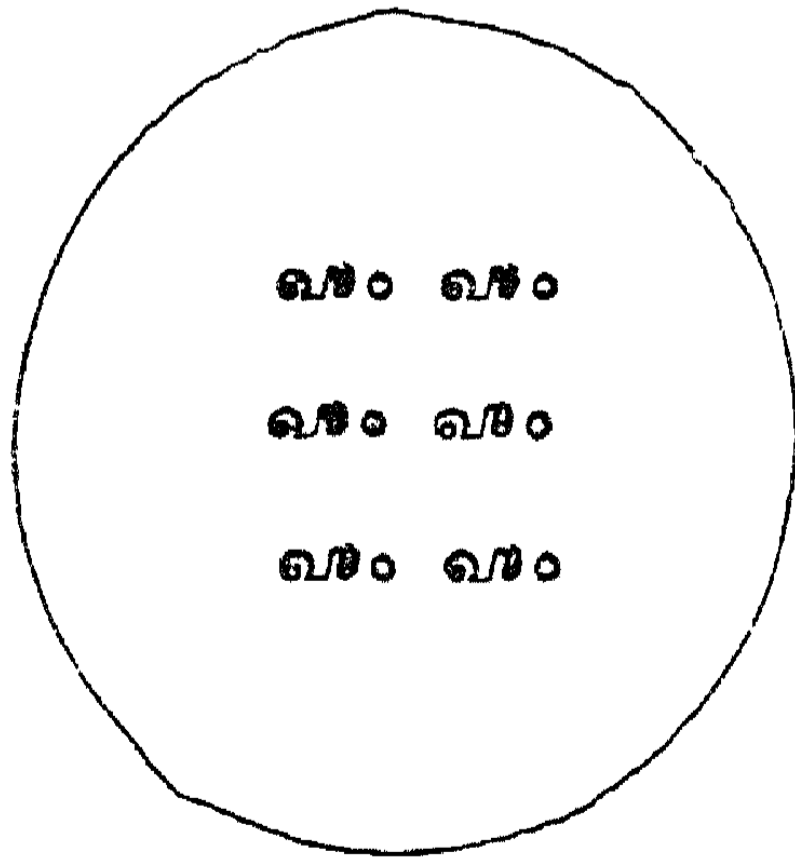
ॐ ॐ ॐ
வாய் ॐ
ॐ ॐ ॐ

காரியத்தகடு அ ல் ல
தங்கத்தகடு

14

ஸ் ஸ்
ஸ் ஸ்
ஸ் ஸ்

15

ஸ்வரணத்தகடு (ஈசை)
ஜலம் (ஜபத்திற்கு பிறகு
உட்கொள்ளவும்)

தினம் சீலோ
கத்தை பாரா
யணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

புஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த
தினங்களின்
எண்ணிக்கை

நிலேதனம்
முதலியவை

புஜா பலன்

1000

தீரிமதுரம்,
அல்லது
அன்னம்.

ஸ்தீர்வசீயம் பல
ப்ரதம்.

1000

45

பால்
பாயஸம்.

கூடாமேகூடாப
நிவர்த்தி. ஸூர்யதாப
நிவர்த்தி.

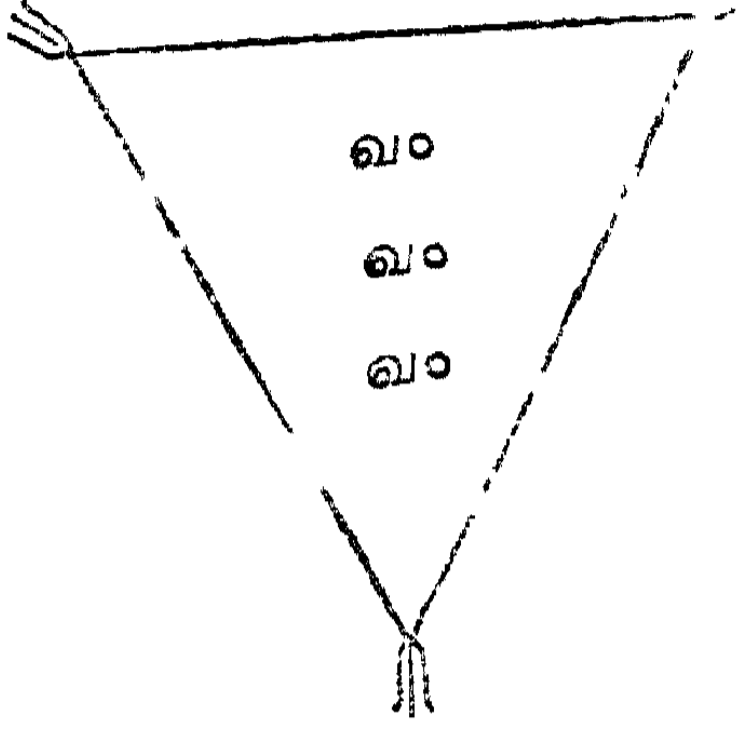
1000

45

தேன், பழம்,
சர்க்கரை.

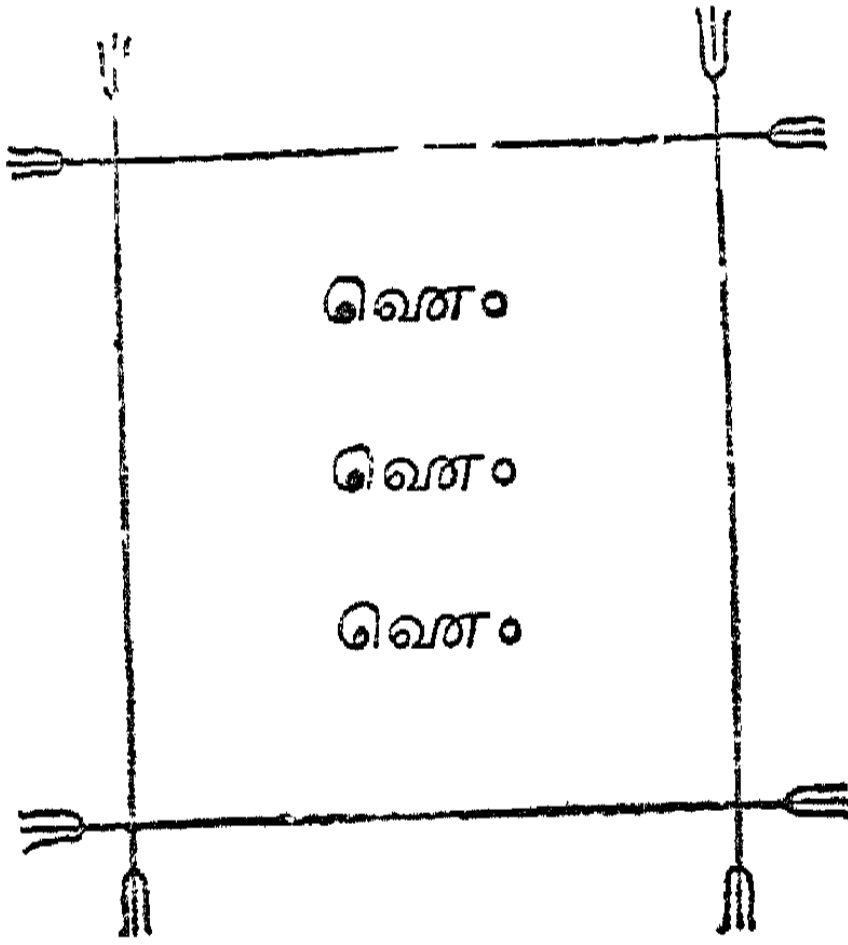
வித்பத்தி, கவன சம்
வித்யா லாபம்.

16

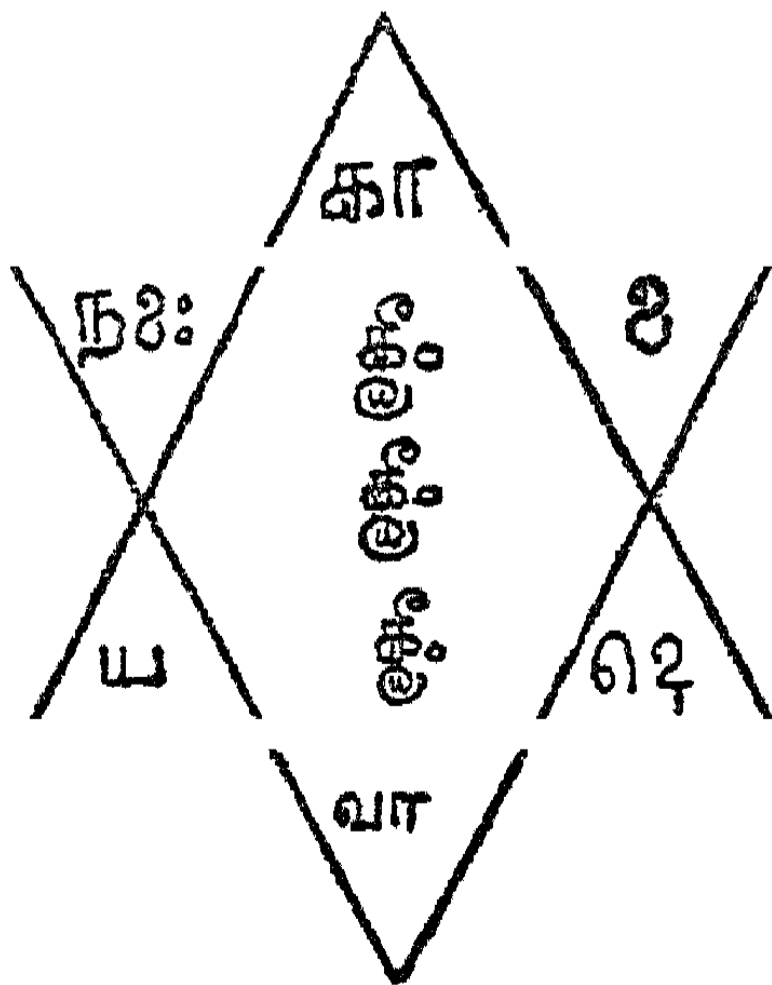
ஸ்வரணத்தகடு.

17

ஸ்வரணத்தகடு.

18

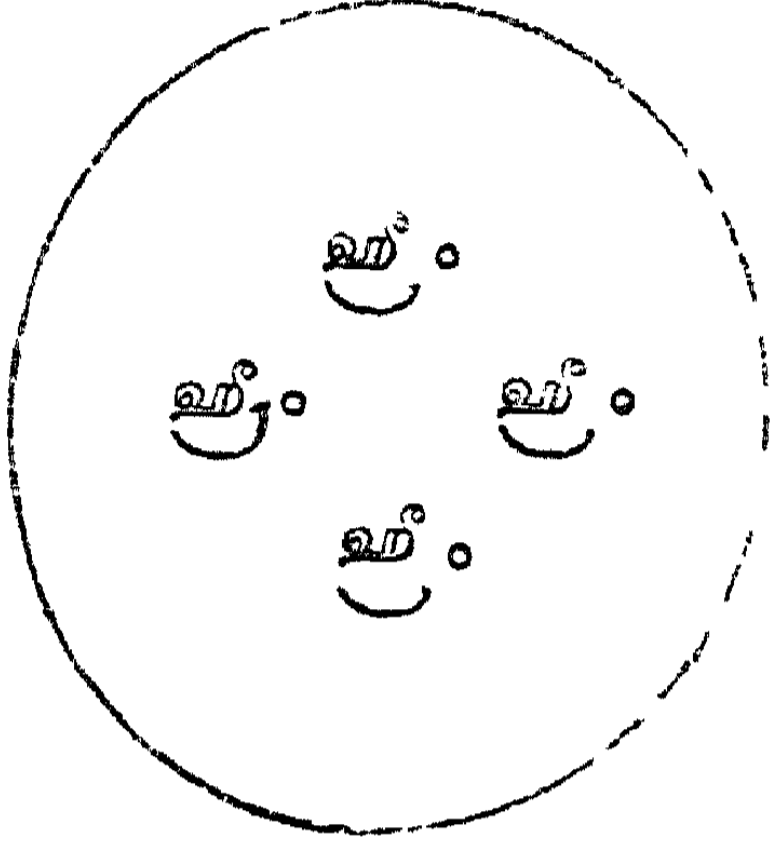

ஸ்வரணத்தகடு—
சந்தனம், ஹரித்ரா
குங்குமம், புஷ்பம்.

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
1000	45	தேன்	சதுர் வேத வித்யா ப்ரதம், பைசாச
1000	45	தேன், பால், கரும்பு, சர்க்கரை	ஸகல சாஸ்த்ர வித்யா ப்ரதம், வர லாபம்
1000	45	பாயஸம், பால், தாம்பூலம்	ஸ்த்ரீ வச்யம், வாக் பலிதம், சித்ர வித்யா

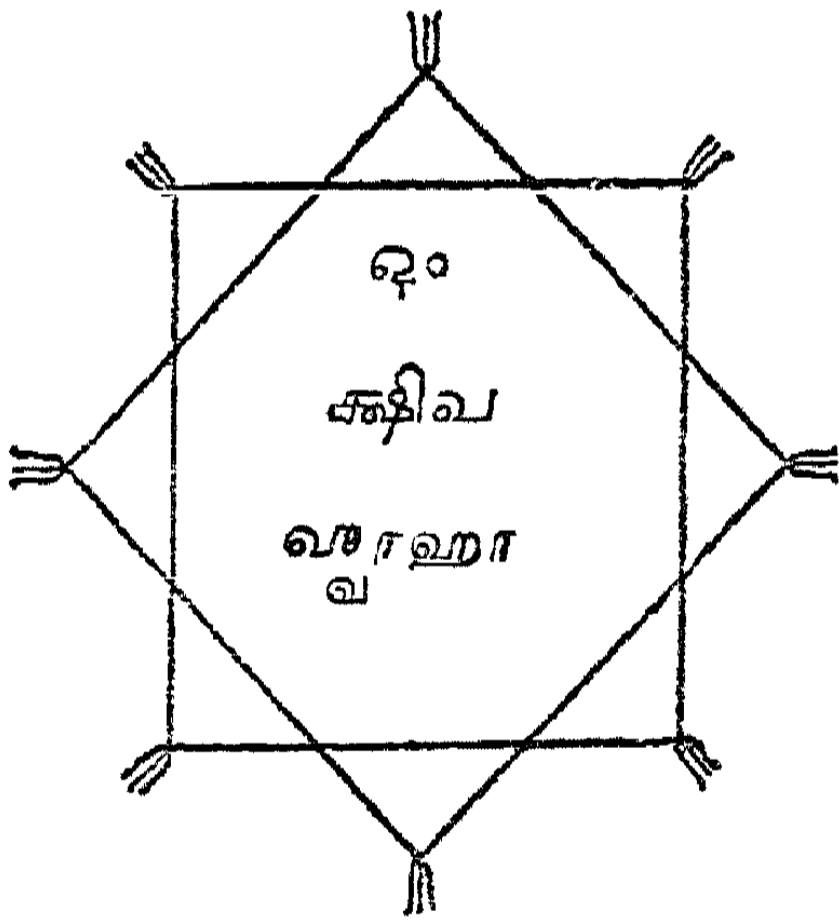

19

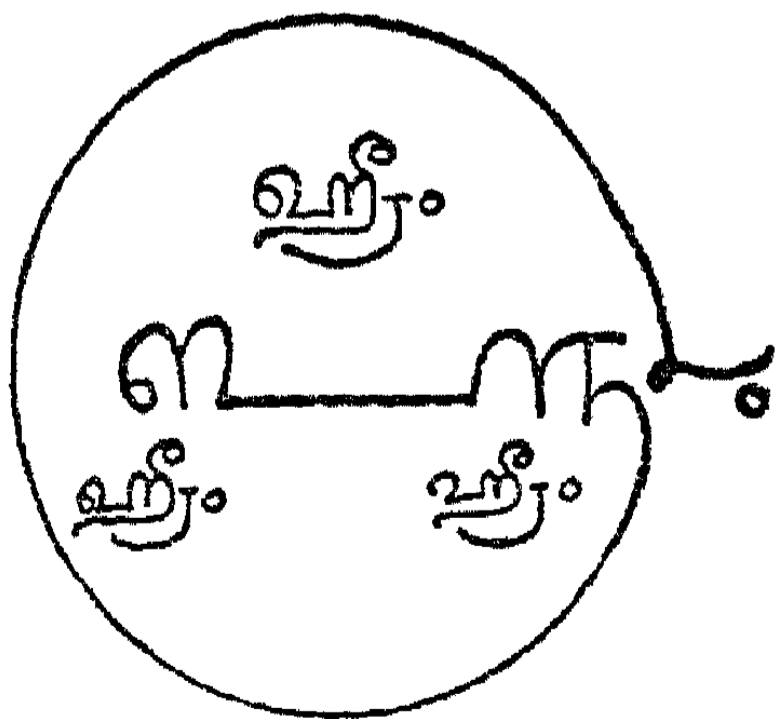
ஸ்வரணத்தகடு - விபூதி,
சந்தனம், குங்குமம்

20

விபூதி—ஜலம்

21

ஸ்வரணத்தகடு -
வெள்ளித்தகடு

தினம் சீலோ
கத்தை பாரா
யணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

பூஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த
எண்ணிக்கை

நிவேதனம்
முதலியவை

பூஜா பலன்.

1000

25

தேன், பால்
பாயஸம்

ஸகல ராஜ், ராக்ஷஸ,
ஸ்தீ, மிருக மோஹ
னம். ஸ்தீ ஆ கர்
ஷணம்

1000

25

பால் பாயஸம்

வி ஷ ஜ் வ ர ஹ ர ம்,
த்ருஷ்டி, நா ச ர ம்,
விஷ நிவ்ருத்தி

1000

11

தேன், பழம்

ஸகல ஜன கோ ப
நிவ்ருத்தி, வீர லக்ஷ்மீ
ப்ரதம்

தினம் ச்லோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை
--	---

நிவேதனம்
முதலியவை

பூஜா பலன்.

1000

45

சித்திரான்
னங்கள்

ஸகல ஸாம்ராஜ்ய
ப்ரதம்

1000

45

பாயஸம்,
உளுந்து வடை

ஸர்வ ஸம்பத் ப்ரதம்,
ரிண விமோசனம்

1000

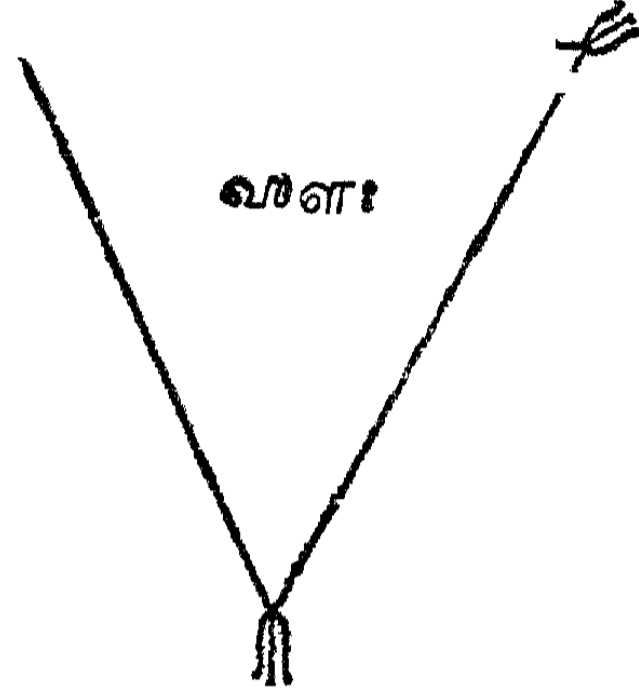
20

தேன்,
உளுந்து வடை,
எள்ளஞ் சாதம்
(திதிப்பு)

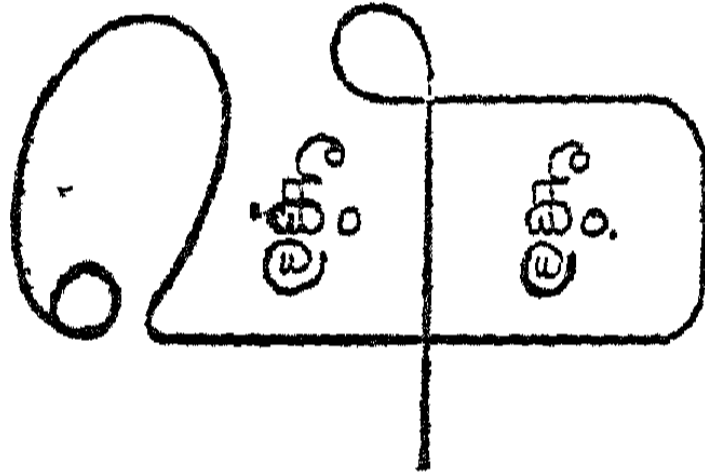
ஸமஸ்த ப்ரதப்ரேத
உச்சாடனம், ஸுதீர
ரோக நிவாரணம்

<p>க்ரீலாக எண் ணிக்கை</p>	<p>பீஜாக்கரங்களுடன் யந்திரம்</p>	<p>யந்திரம், பீஜாக்கரம், எதில் எழுதவேண்டும் என்கிற விவரம்</p>
-----------------------------------	----------------------------------	---

25

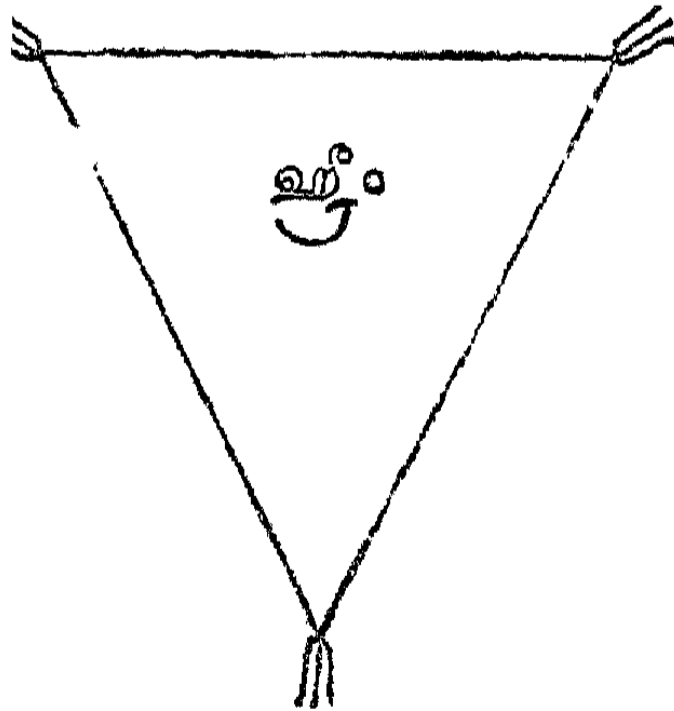

26

ஸ்வரணத்தகடு - காரியத்
தகடு

27

ஸ்வரணத்தகடு

தினம் சீலோ
கத்தை பாரா
யணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

பூஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த
தினங்களின்

முதலியவை

பூஜா பலன்

1000

தேன்

அதிகாரப்ரதம்

1000

அமாவாஸ்யை
தினங்கள்

சர்க்கரைப்
பொங்கல்

சத்ரு நாசனம்

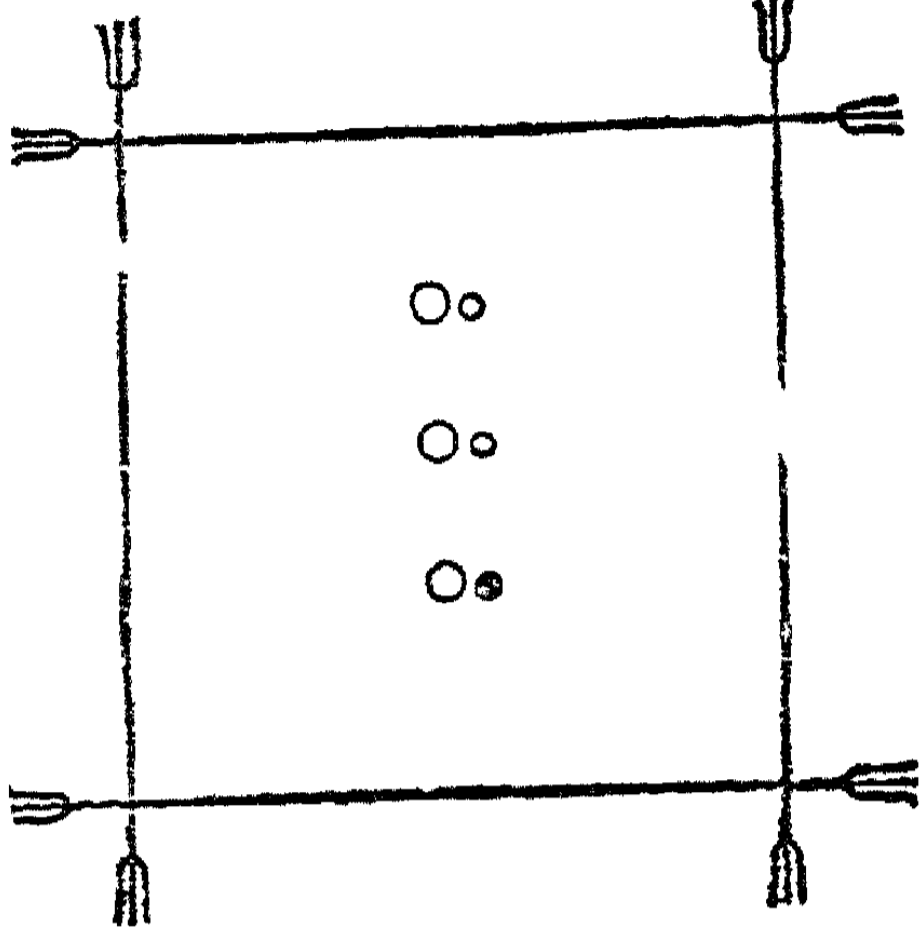
1000

45

பால்

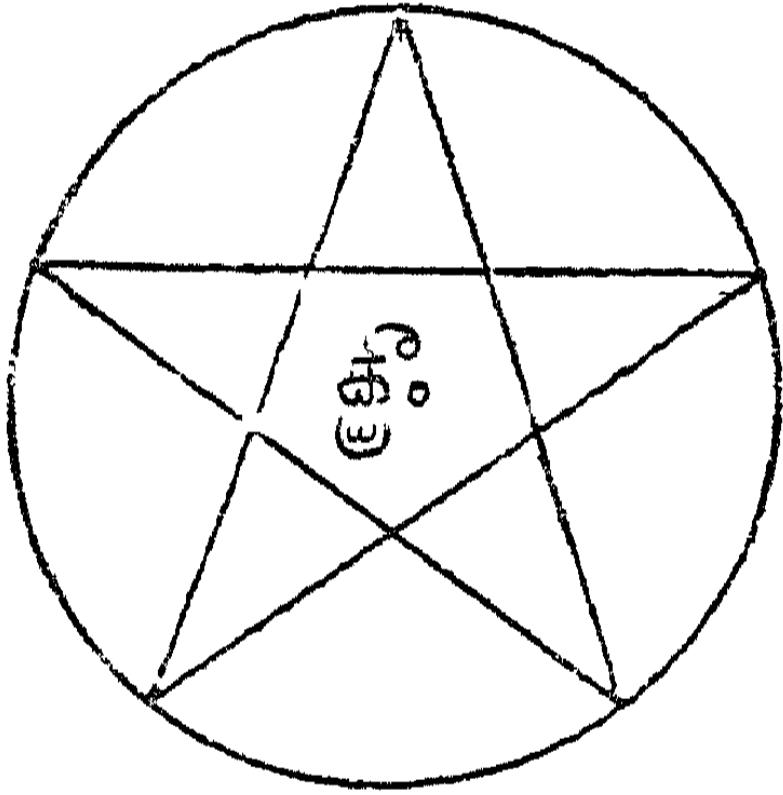
ஆத்மஞான எரி த் தி
ஸகல

28

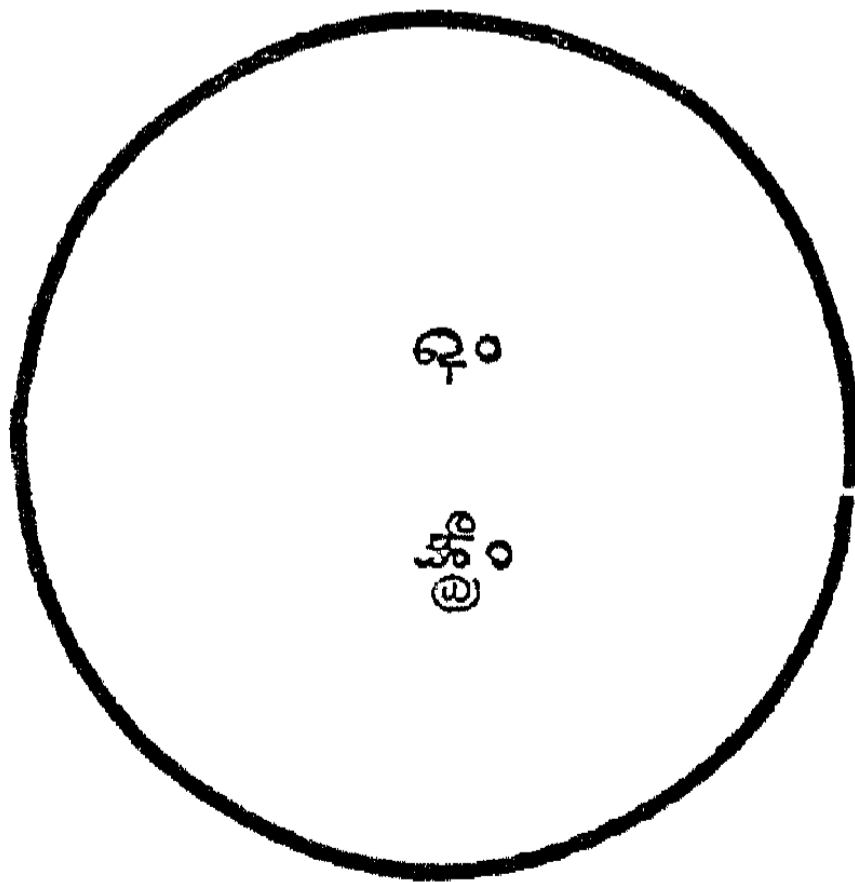
ஸ்வரணத்தகடு

29

ஸ்வரணத்தகடு

30

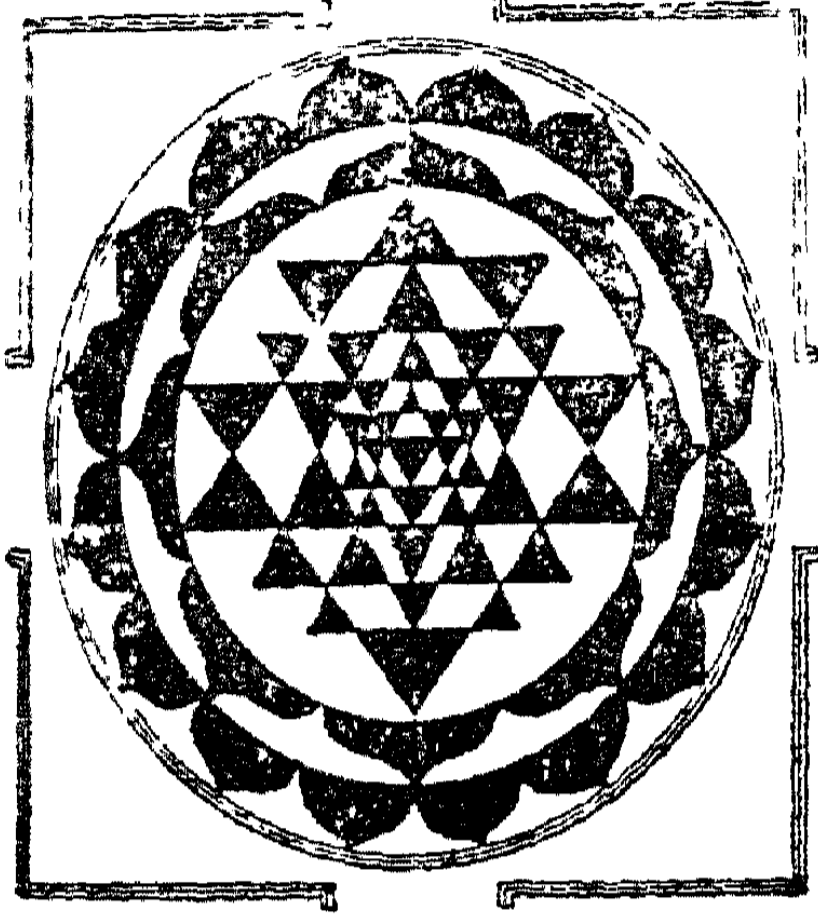

ஸ்வரணத்தகடு

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த	வ	பலன்
1000	45	பால் பாயஸம்,	ஸகல விஷபய நிவ் ருத்தி ஸகல கார்ய
1000	45	குளான்னம்	துஷ்ட ஜன வ ச ய ம் ப்ரஸவா ரிஷ்ட நிவ் ருத்தி சீக்ரம் ப்ரஸவம்
1000	96	த்ரிமதுரம், மது, குளான்னம், தாம்பூலம்	பரகாய ப்ரவேசனம் தைர்யப்ரதம்

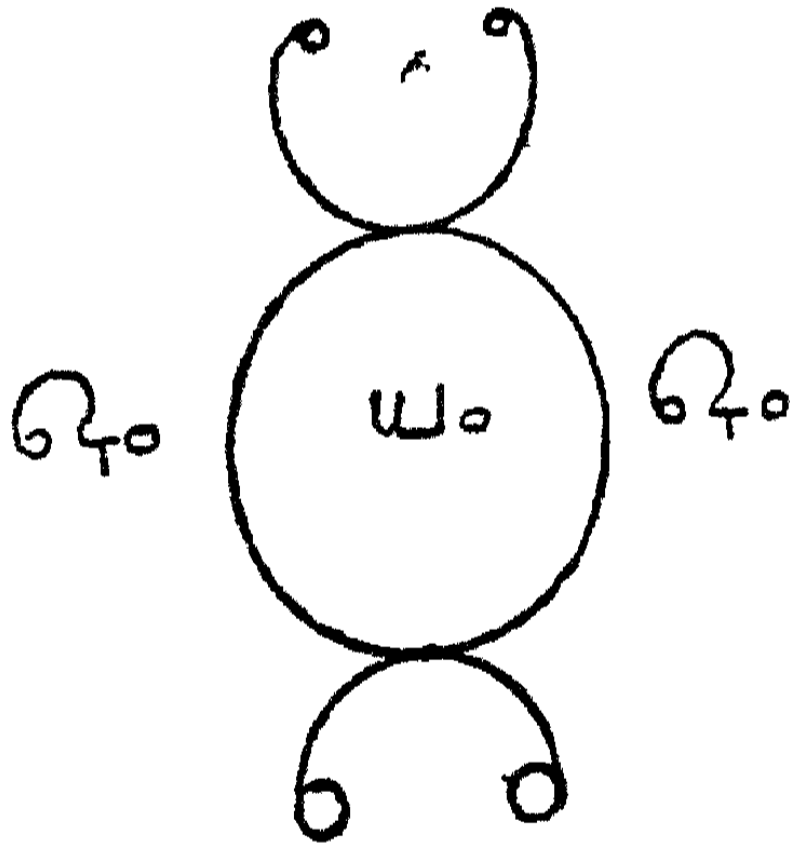

31

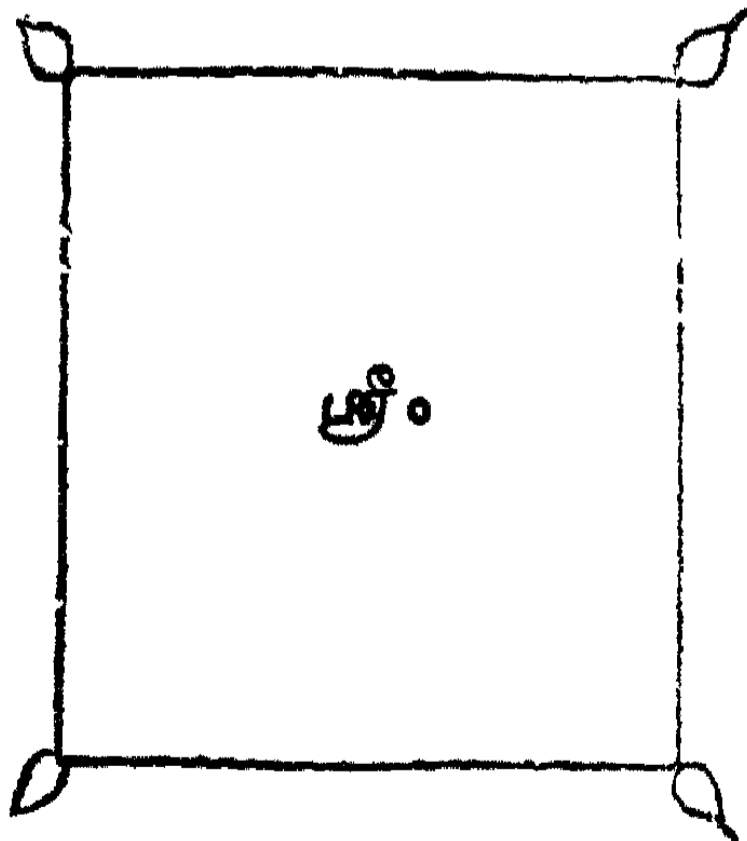
ஸ்வரணத்தகடு

32

ஸ்வரணத்தகடு வியா
பார ஸ்தலத்தில் கட்டி
வைக்கவும்

33

ஸ்வரணத்தகடு —
(கையில் பணத்தை முடி
வைத்துக்கொண்டு ஐபிக்
கவும்)

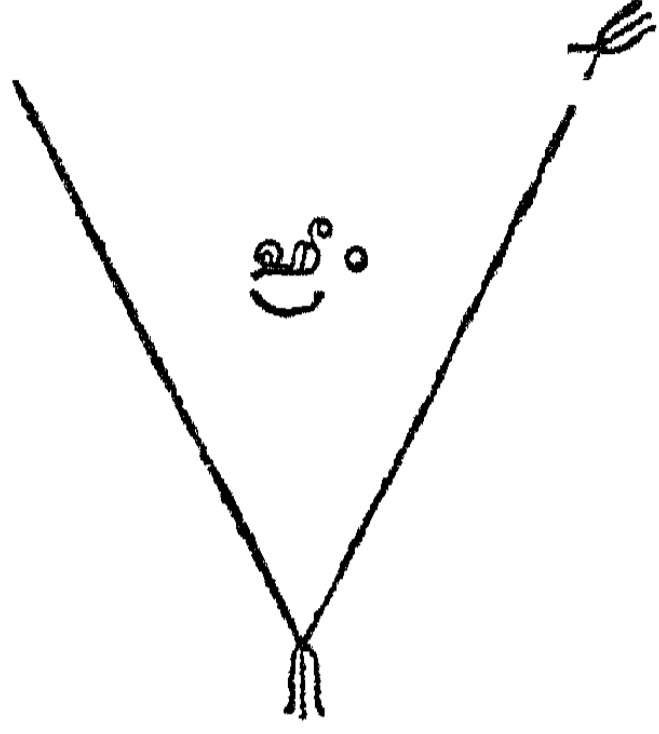
தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிலேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
1000	45	தேன், பால், பழம்	ஸகலவச்யம், ஸ க ல ஸம்பத் ப்ரதம்
1000	45	தத்யான்னம், உளுந்து வடை, சர்க்கரைப் பொங்கல்	மோஹினி ஸி த் தி , ஸகல வியாபார ஜயம்
1000	45	முத்கான்னம், சித்ரான்னம், தேன்	த்ரவ்யஸம்பத் வருத்தி, (கையில் முடிவைத்துத் கொண்ட பணம்போல் 10 மடங்கு அதிகமாக கிடைக்கும்)

சீலா
எண்
ணிக்கை

பீஜாக்கரங்களுடன் யந்திரம்

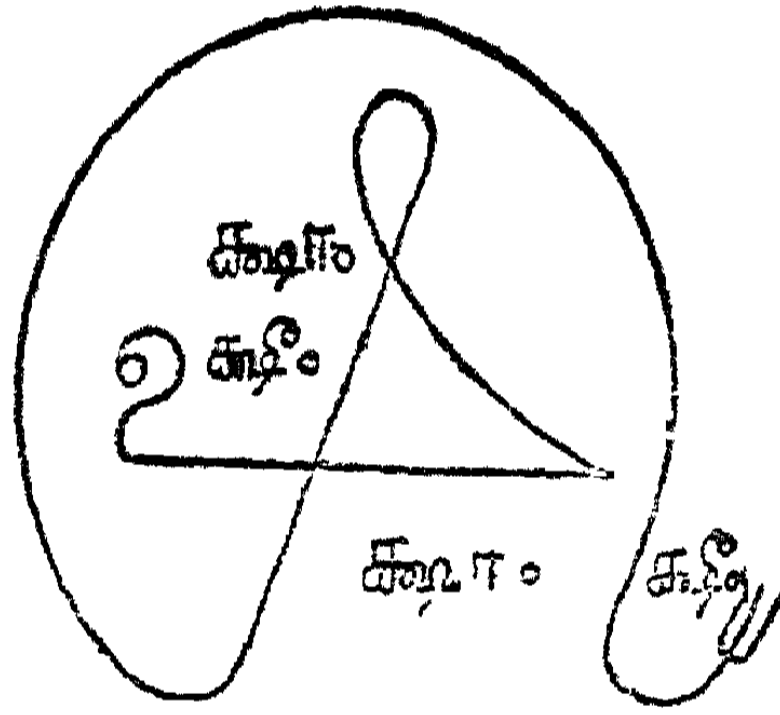
யந்திரம், பீஜாக்கரம்
எனில் எழுதவேண்டி
என்கிற விவரம்

34

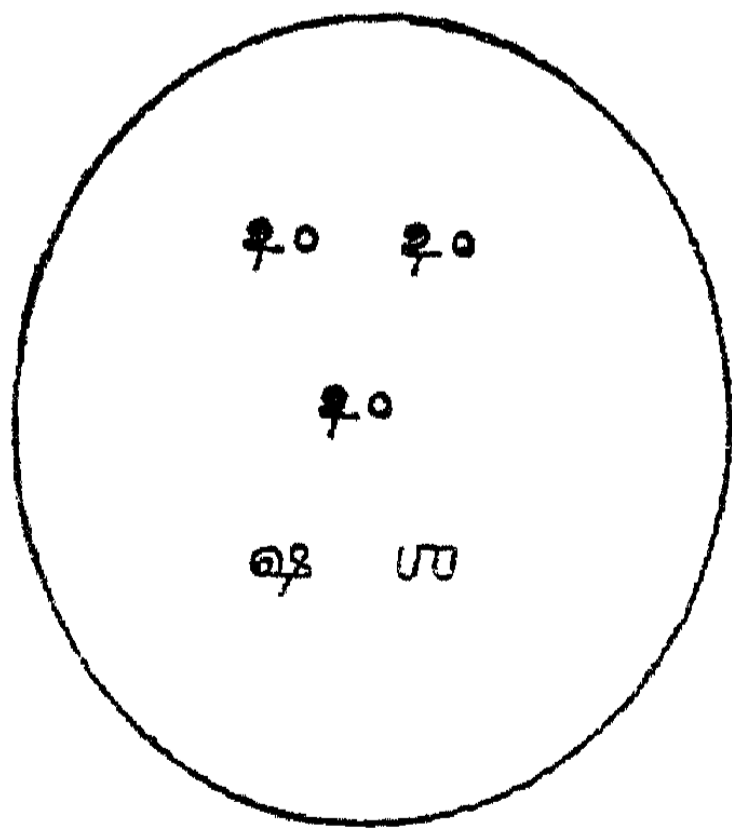
ஸ்வரணத்தகடு

35

ஸ்வரணத்தகடு. (கடுக்
காயில் ஜபம் செய்து
கொடுக்கவும்)

36

ஸ்வரணத்தகடு. (சீலா
கத்தை ஜலத்தில் எழுதி
ஸ்நானம் பண்ணி வைக்
கவும்.)

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய தினங்களின் எண்ணிக்கை	விவதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
1000	45	மிளகு பொடி நெய்யில்	ஸகல வருணரோக
1000	45	சர்க்கரை. தேன், பாயஸம்	ஷயரோக
1000	45	அத்ருஸம், வடை, பாயஸம்	ப்ரும்மராஷாஸ நிவா ரணம், ஸகல ரோச நிவாரணம்

சீலாக
என்
ணிக்கை

பீஜாஷரங்களுடன் யந்த்ரம்.

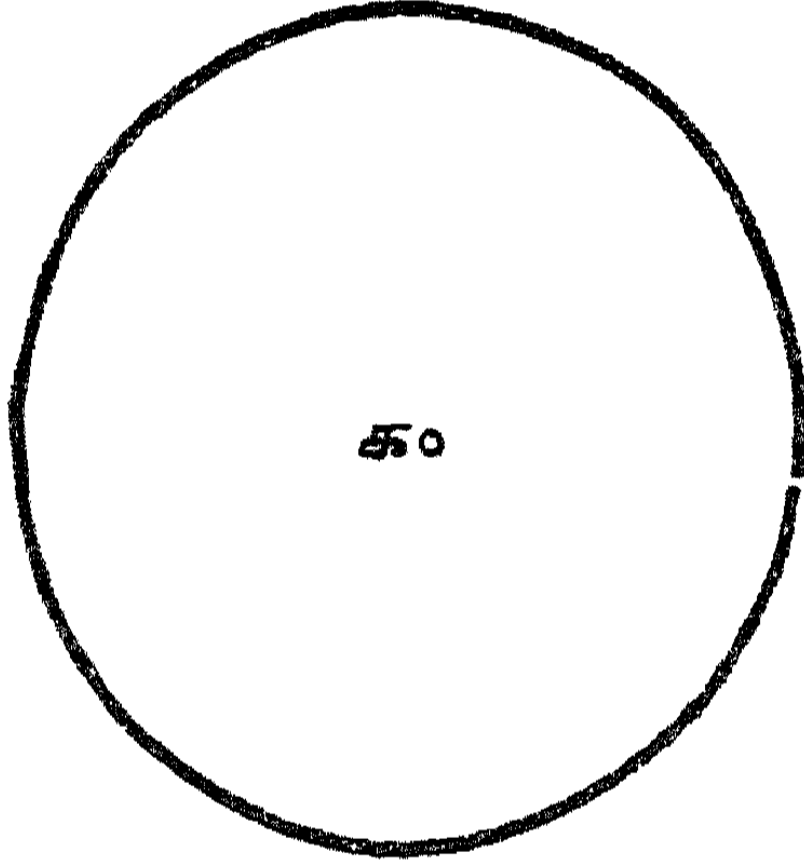
யந்த்ரம், பீஜாஷரம்,
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்.

37

ॐ வம்

ஸ்வரணத்தகடு

38

ஸ்வரணத்தகடு

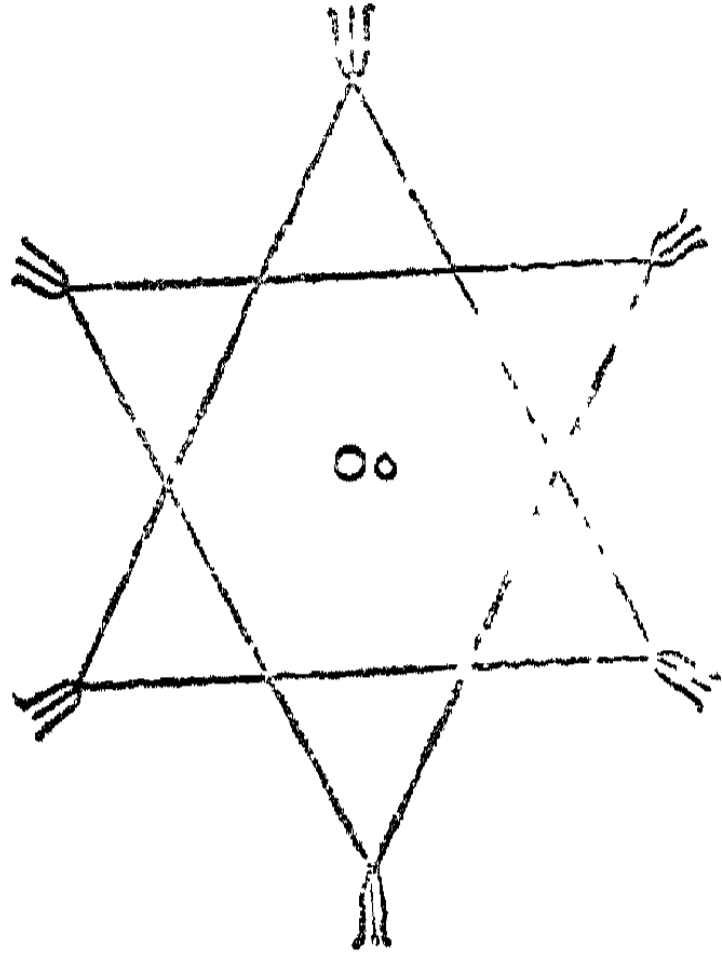
39

ॐ ॐ
ஷம் ஷம் ஷம்
வம் வம் வம்

ஸ்வரணத்தகடு

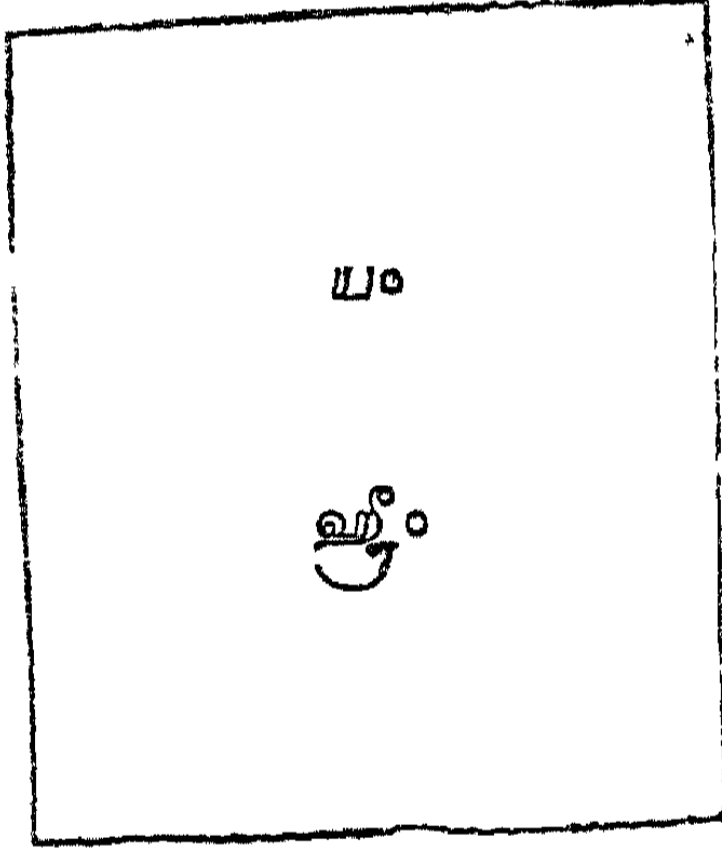
தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்
5000	45	பாயஸம், பழம், தேங்காய், உளுந்து வடை	பஞ்சமராஷாஸ ப்ர ப்ருதி, பூத ப்ரேத பிசாச உபத்ரவ நிவ் ருத்தி
5000	45	அபீஷ்ட நிவேதனம்	பாலாபீஷ்ட நிவ்ருத்தி
108	12	பொங்கல், பால் பாயஸம், தேன்	துஸ் ஸ்வப்ன நிவா ரணம்

40

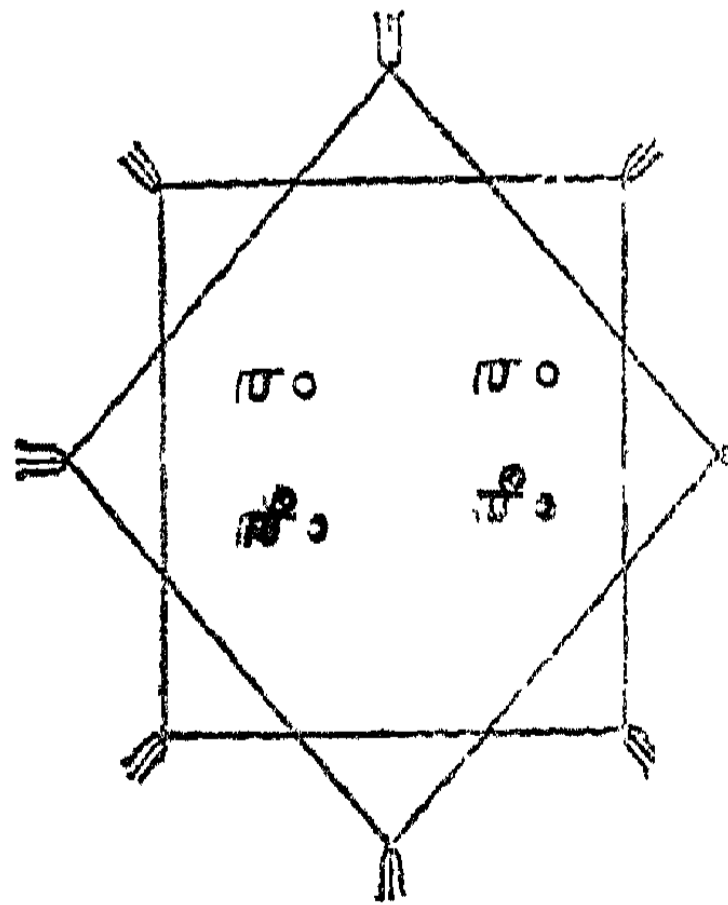
ஸ்வர்ணத்தகடு (தல
காணிக் கு அடியில்
வைக்கவும்)

41

ஸ்வர்ணத்தகடு (உப்
பில் ஜபித்து கொடுக்க
லாம்)

42

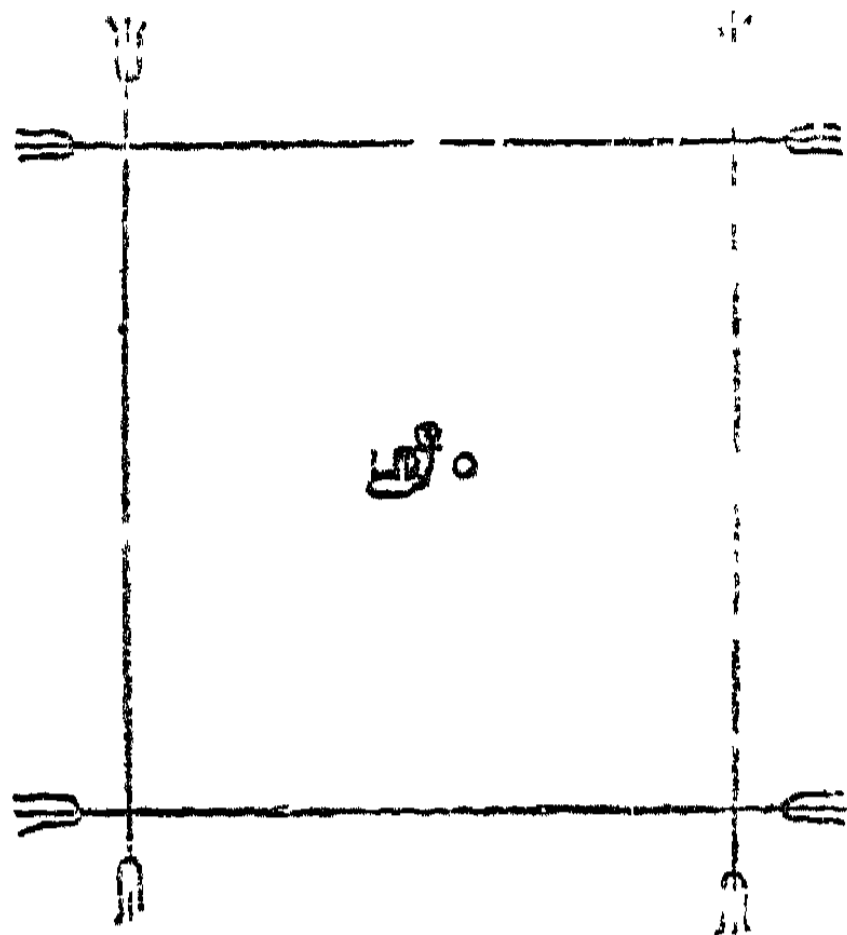

ஸ்வர்ணத்தகடு அல்
லது எள்ளுமாவில்
ஓமத்தைக் கலந்து
ஜபிக்கவும் — பிறகு உட்
கொள்ளச் செய்யவும்

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூணூல் செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	புரா பலன்.
1000	45	பால், பாயஸம், தாம்பூலம்	நினைத்ததை ஸ்வப் னத்தில் காணலாம்
4000	30	பொங்கல்	குல்மரோக நிவாரணம்
1000	45	பால், சர்க்கரை	ஸகல வசிய ப்ரதம், ஜலரோக நிவாரணம்

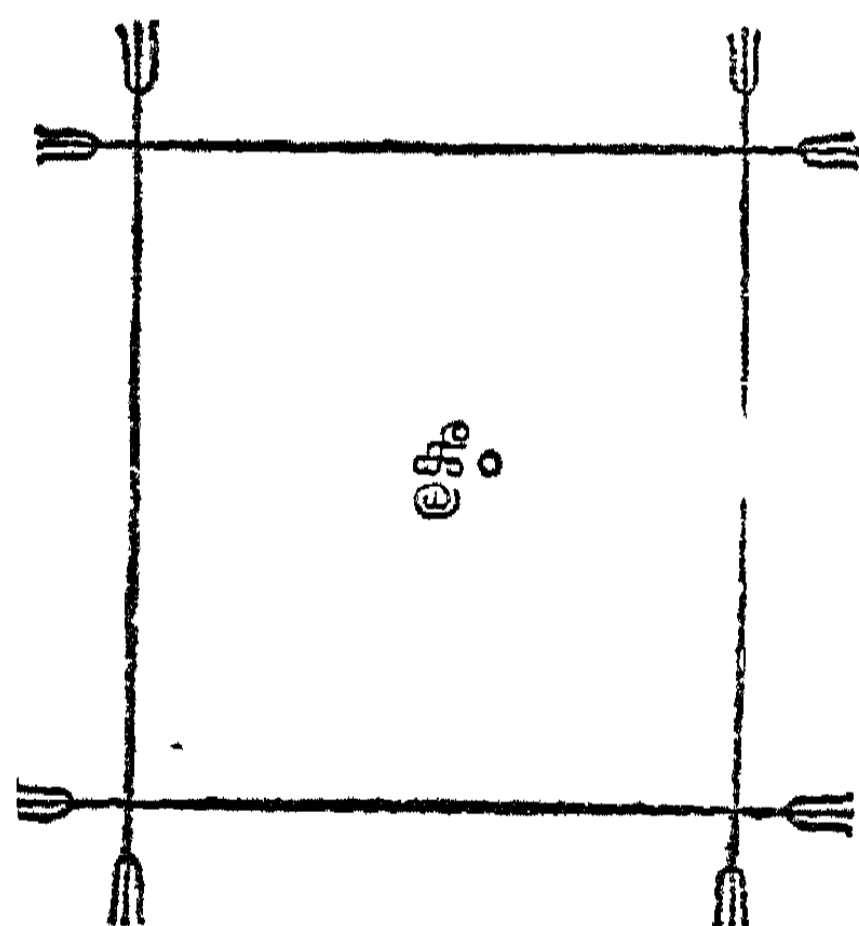

43

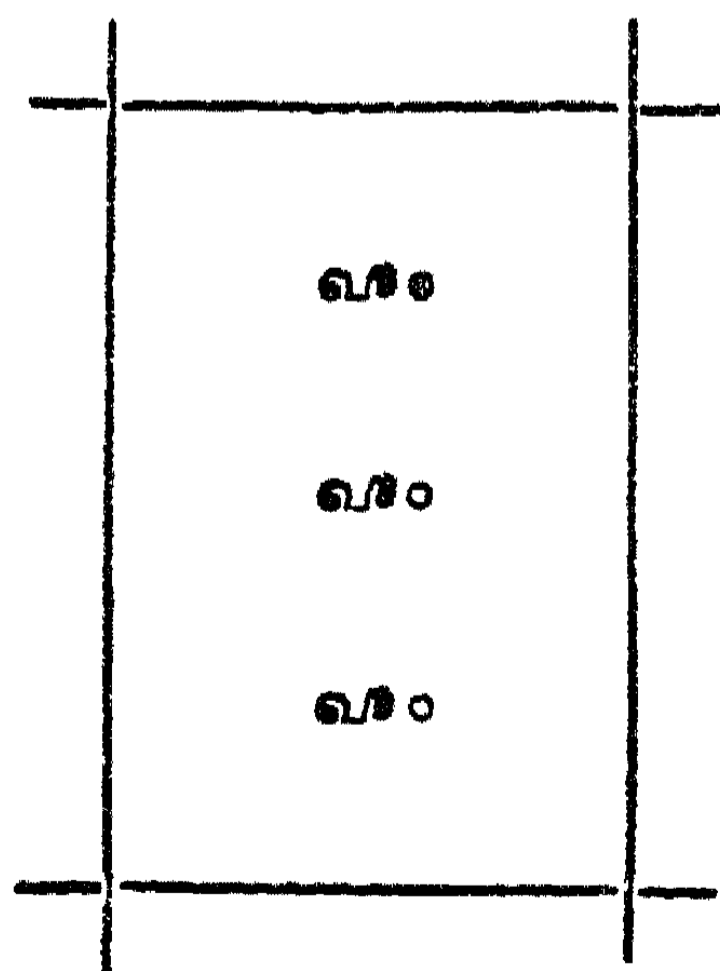
ஸ்வரணத்தகடு
தங்க மோதிரம்

44

ஸ்வரணத்தகடு
மஞ்சள், குங்குமம்

45

ஸ்வரணத்தகடு

தீனம் சீலோ
கத்தை பாரா
ணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

புஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த
தீனங்களின்

முதலியவை

புஜா பலன்.

1000

45

ம்ருஷ்டான்னம்

ஸகலமும் ஜயமாகும்,
வச்யமுண்டாகும்,
ரோகம் தீரும்

1000

12

ஸர்வரோக நிவர்த்தி

1009

12

தேன்

ஸகல ஜன வச்யம்,
ஸகல கார்யங்களிலும்

1000

45

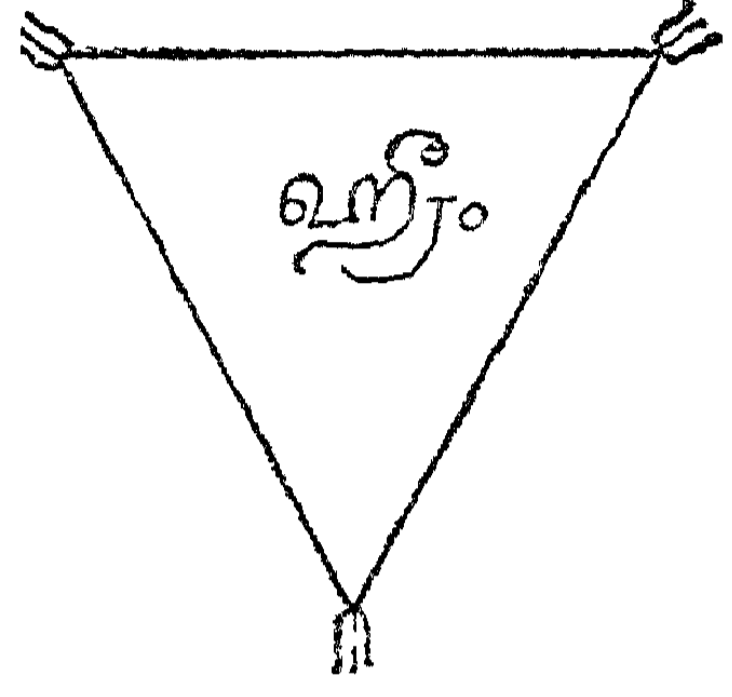
தீரிம துரம்

வாக் பஸிதம்

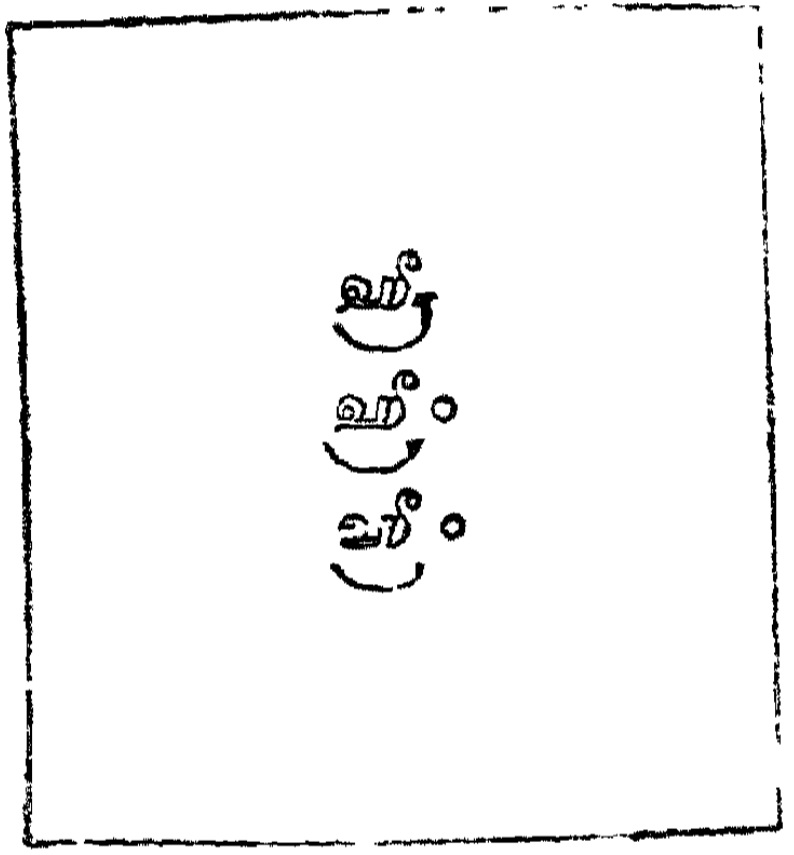
பீஜாஷாஸ்திரங் கருடன் யந்திரம்

யந்திரம், பீஜாஷாஸ்திரம்
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்

46

47

(சிரஸ்டிரில் தரிக்கவும்)
விபுதி

48

ஹ்	ஸ	ய்
ஸ்	ர	க
க	ஸ	ரா

ஸ்வர்ணத்தகடு

திரிமலை கத்திரை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	புறைய செய்ய வேண்டிய கொத்து திரிமலைகளில் எண்ணிக்கை	திரிமலை முதலியவை
---	---	---------------------

மூலப் பரவு

1000

45

தேன், பால்,
பாயஸம்.

ஸர்வாபிஷேகம் - ருத்தி
புத்திர ப்ராப்தி

1000

25

தேங்காய்,
பழம், தேன்.

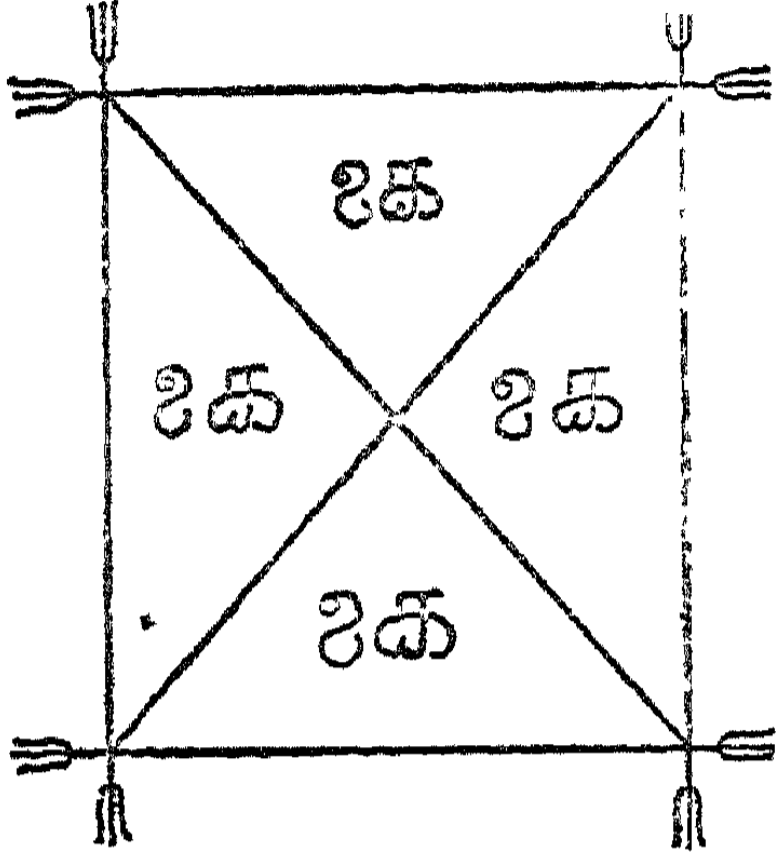
ஸகல தேவதா வச்யம்,
ஸகல கார்யஜயம்.

1000

சித்ரான்னம்,
பழம், தேன்.

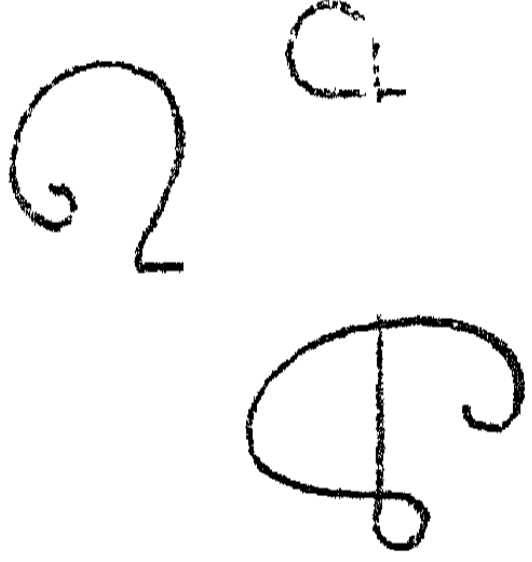
நவக்ரஹ தோஷ நிவ்
ருத்தி, ஸகல ஸம்பத்
ப்ரதம்.

49

மஞ்சளில் எழுதி, சுட்டு
நல்லெண்ணையைவிட்டு
கொழப்பி, பூனைக்
கண்ணைக் கள்ளவன்
கையாலே அஞ்ஜனம்
போட்டுக் கொள்ளவும்.

50

ஸ்வாணத்
தில் எழுதி உட்கொள்ள
வும்

51

ஸ்வாணத்தகடு அல்லது
சந்தனம் (சந்தனத்தைப்
பூஜைக்குப் பிறகு நெற்றி
யில் பொட்டு இட்டுக்
கொள்ளவும். பூசிக்கொள்
ளவும்).

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	றிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
--	---	----------------------	------------

1000

10

தேன்,
பொங்கல்.

தர்சனம்.

1000

சர்க்கரை,
கரும்பு.

வஸூரி பாதா
நிவாரணம்.

1000

45

தேன்,
வடை,

ஸர்வ ஜன வச்யம்.

பீஜாஷரங்களுடன் யந்திரம்

யந்திரம், பீஜாஷரம்
எழில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்

52

ரம்

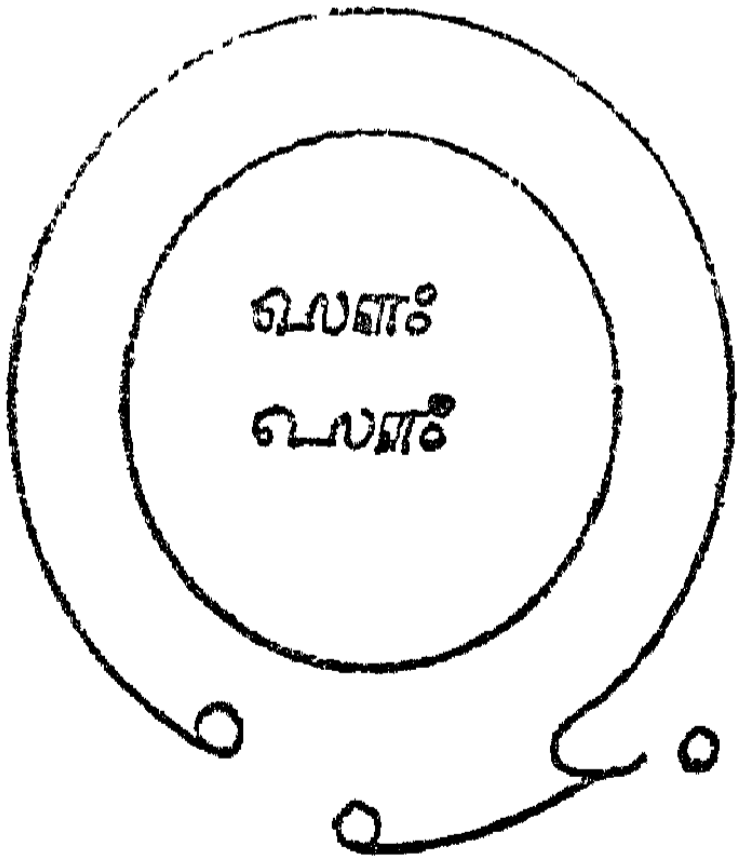
ஸ்வரணத்தகடு, அல்லது

53

ஊம்

ஸ்வரணத்தகடு, தீபத்
னடியில் இருந்து ஐபம்.

54

ஸ்வரணத்தகடு, ஜலத்தி
லும் ஜபிக்கலாம்.

தினம் சீலோ கத்தை பாரா பணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூண்டு செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நியேதனம் முதலியவை	பூரா பலன்
1000	45	திலான்னம், பாயஸம்.	காது, கண், ஸம்பந்த மான ஸகல ரோக
1000	45	பால் பாயஸம்.	தீபம் ப்ரகாசமாக எரி ந்தால் சுபஸூசகம் இல்லாவிடில் அசுப ஸூசகம், தேவீ ப்ர ஸன்னமாவாள்.
1000	45	ஞள பாயஸம்.	யோநிரோக நிவாரணம்

பீஜாஷரங்களுடன் யந்திரம்.

யந்திரம், பீஜாஷரம்,
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்.

ய

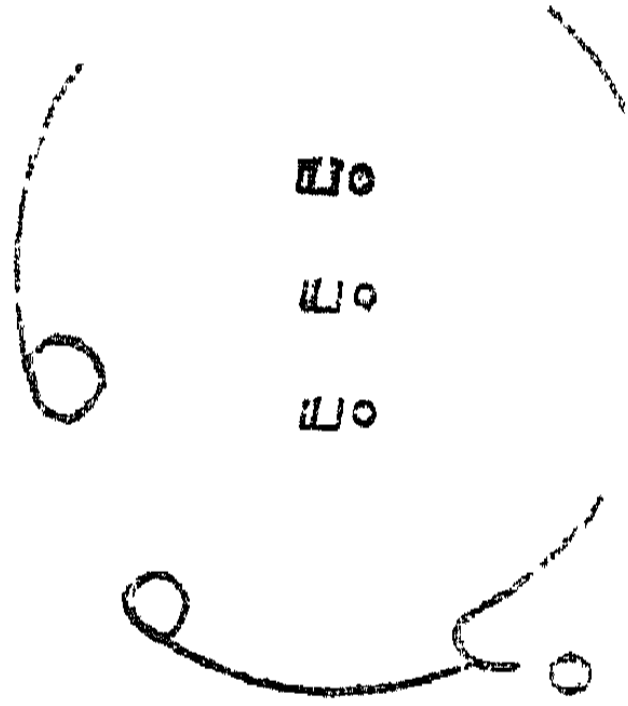
55

ஸும

ஸ்வரணத்தகடு

ஸும

56

ய
ய
ய

மதஸ்ய
எழுதி
லாம்.

மஹா
திலும்
க் கொள்ள

57

ஸ்வரணத்தகடு

ஸ்ரீ

தினம் சீலோ
கத்தை பாரா
ணம் செய்ய
வேண்டிய

புனை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த
நெளவர்களின்

நிவேதனம்
முதலியவை

ர பவன்.

2500

45

பாயஸம், தேவ்
காய், வெற்றிலை
பாக்கு.

சத்ரு மரணம், அண்ட
ரோக நிவாரணம்,

20000

45

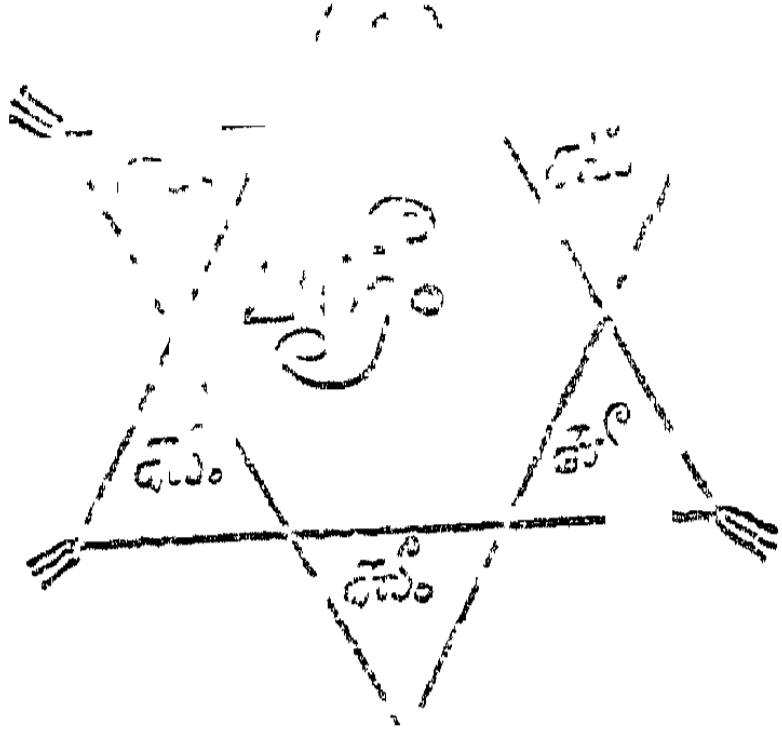
பந்த விமோசனம்,
கும்—கதவு சங்கிலி
கள் தெரிக்கும்.

25000

தேன் பாயஸம்.

ஸகல ஸௌபாக்யங்
களும் உண்டாகும்.

58

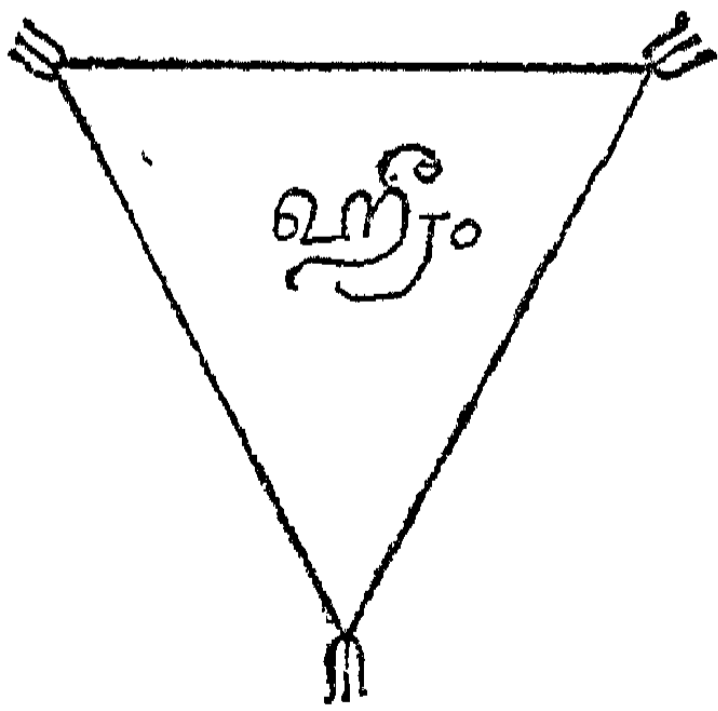
ஸ்வரணத்தகடு (ஹ்ரீ
கொண்ட சிவம் + க் கல்
இழைத்த நத்தில் வைத்து
முக்கில் தரித்துக் கொள்ள
வும்.)

59

வொம்
ஹ்
வொம்

ஸ்வரணத்தகடு (யந்த்
ரத்தை பிறகு தரித்துக்
கொள்ளவும்) மஞ்சளில்
எழுதி ஜபிக்கலாம்.

60

ஸ்வரணத்தகடு - (யந்த்ர
தாரணம்).

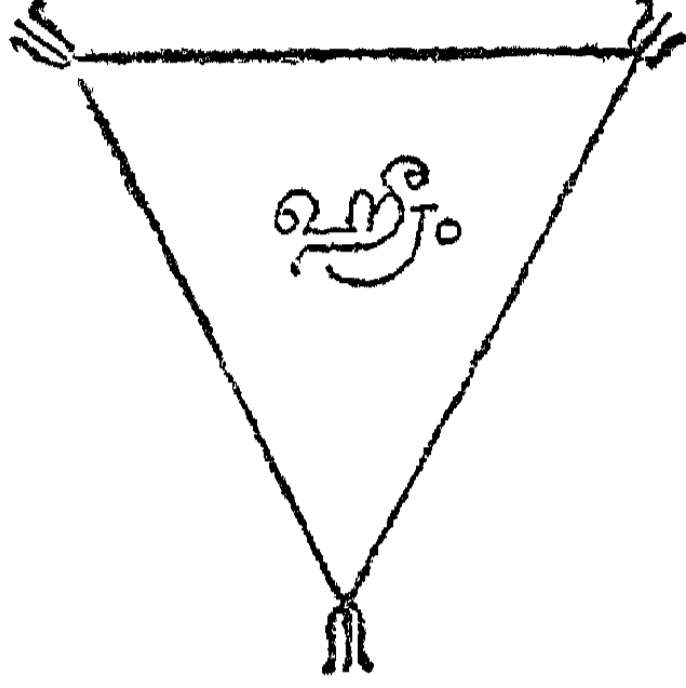
தீனம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தீனங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்
5000	45	ரான்னம், தேன்	ஸர்வ ஜன வச்யம், ஸகல ரோக நிவர்த்தி.
25000		முத்கான்னம், தேன்,	ஸர்வ ஜன தூ ஸ ய ப்ரதம், ஸ்தீர் வச்யம்.
1000	45	பால் பாயஸம்.	ஸகல வித்யா பாரங் கதத்வம்-வாக் பஸிதம்.

சீலாக
எண்
ணிக்கை

பீஜாக்கரங்களுடன் யந்திரம்

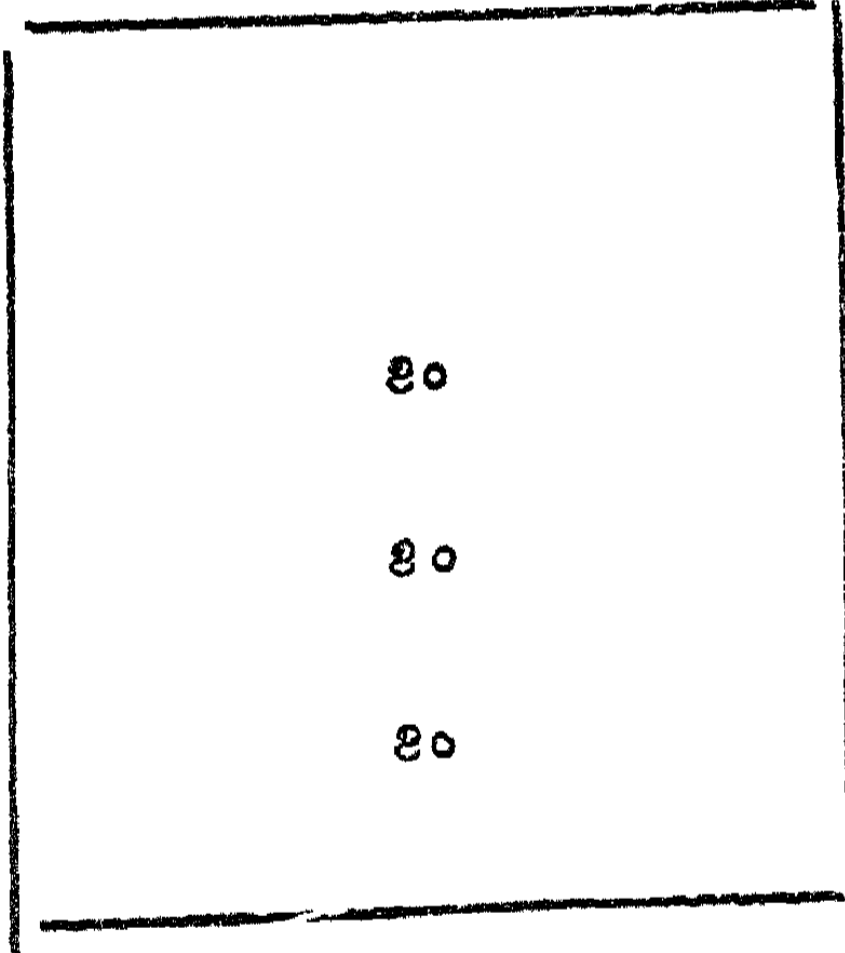
யந்திரம், பீஜாக்கரம்,
எனில் எழுத வேண்டும்
என்கிற விவரம்.

61

ஸ்வரணத்தகடு.
(ஆபரணத்தில்
யந்திரதாரணம்).

62

ஸ்வரணத் தகடு
ஐபத்திற்குப் பிறகு தலை
காணியின் அடியில்
யந்திரத்தை வைக்கவும்.

63

சீலாகத்தை பட்டையான
அரணளில் எழுதி இடுப்பில்
தரித்துக் கொள்ளவும்.

ஸ்வரண யந்திரம்.

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	புறஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	புஜா பலன்
--	--	----------------------	-----------

12000

முத்கான்னம்,
தேங்காய்,
பழம், தேன்.

ஸகல கார்ய ஜயம்.

1000

மாஷான்னம்.

நித்ராப்தம் ஸகல
கார்ய ஜயம்.

30000

30

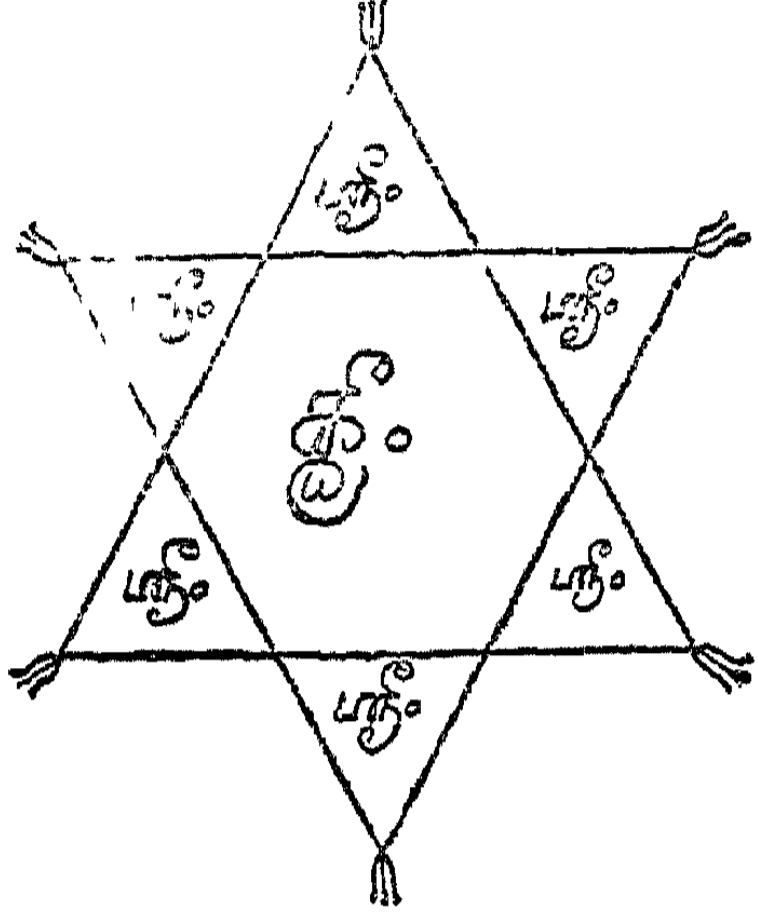
தத்யான்னம்,
தேன், பழம்,
தேங்காய்.

ஸர்வ ஜன

பீஜாஷைரங்களுடன் யந்திரம்

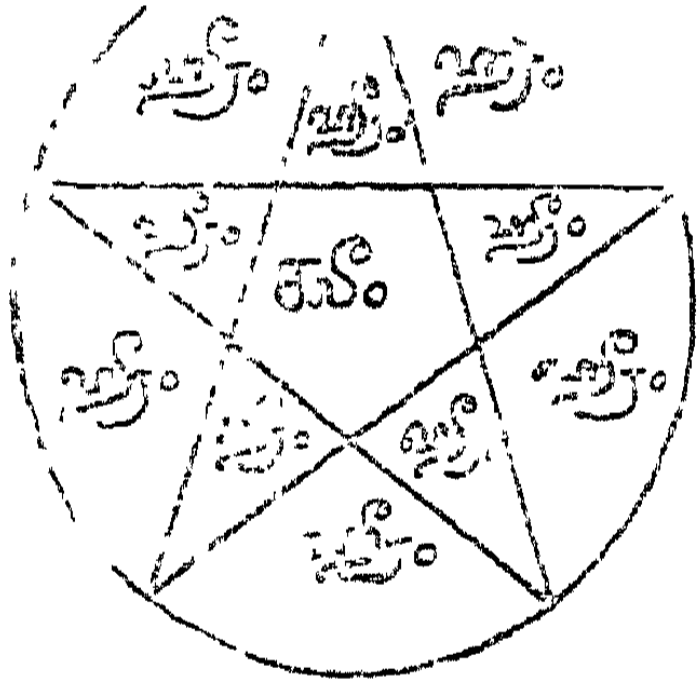
யந்திரம், பீஜாஷைரம்,
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்

64

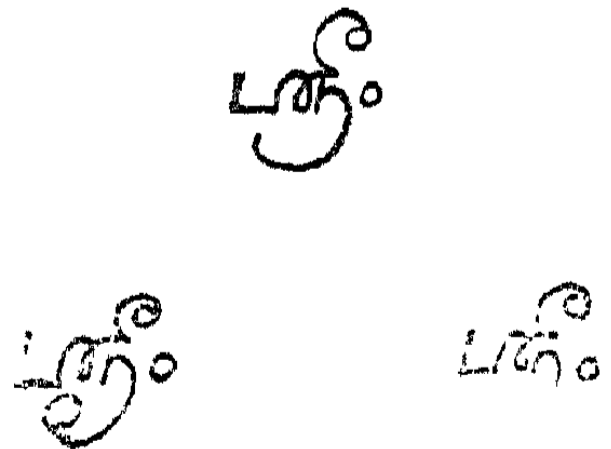
ஸ்வரணத்தகடு,
முகத்தியில் யந்திர
தாரணம்.

65

ஸ்வரணத்தகடு,
(ஜீவ சக்ர மூலம்)
ஸுகந்த புஷ்பங்களால்
அர்ச்சனை; தூப தீப
நிவேதனங்களுக்குப்
பிறகு யந்திர தாரணம்.

66

ஸ்வரணத்தகடு, (அல்லது

தினம் சீலோ
கத்தை பாரா
யணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

பூஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த

முதலியவை

பூஜா பலன்.

25000

18

குள பாயஸம்.

ஸ்தீரீகளுக்கு ஸ க ல
ரோ க நிவாரணம்;
ஸ க ல முகவச்யம்;
ஸகல கார்ய

1000

45

ஸகலமும் ஜயம்.

5000

சூடான்னம்.

வீணை முதலிய ஸர்வ
ஸங்கீத ப்ரதம்; ரோக

சீலாக
எண்

யந்த்ரம், பீஜாஷரம்
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்

67

ஸ்.
ஸ்.
ஸ்.

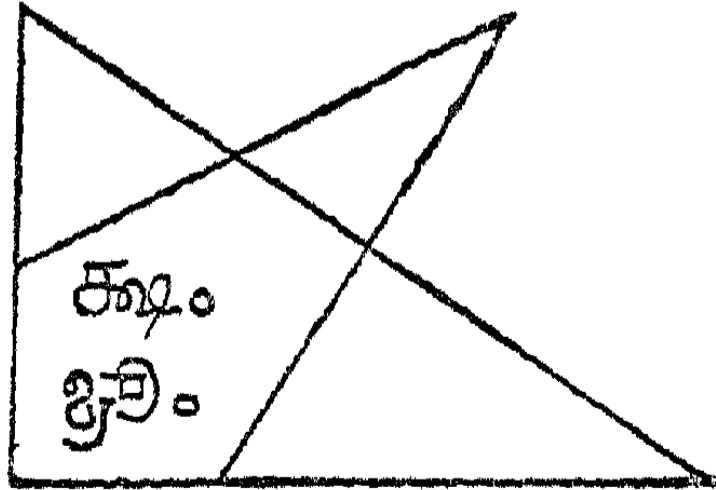
ஸ்வரணத்தகடு

68

குருமுகமாக

பரியவும்.

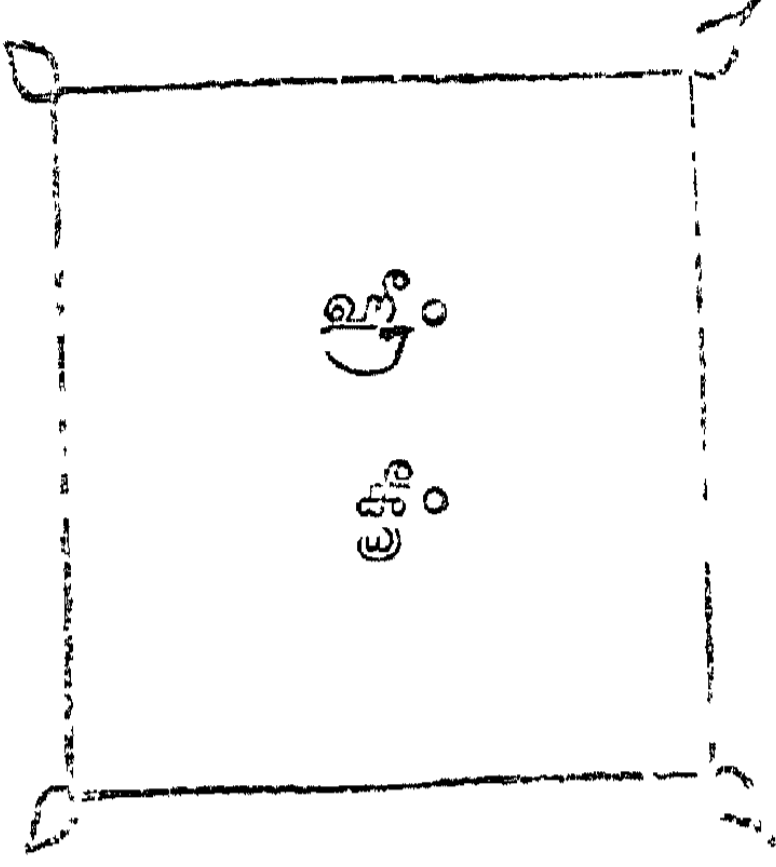
69

ஸ்வரணத்தகடு.
(ஸ் த ரீ ய ம் புருஷனும்
சீருங்காரமாக இருந்து
ஜபிக்கவும்).

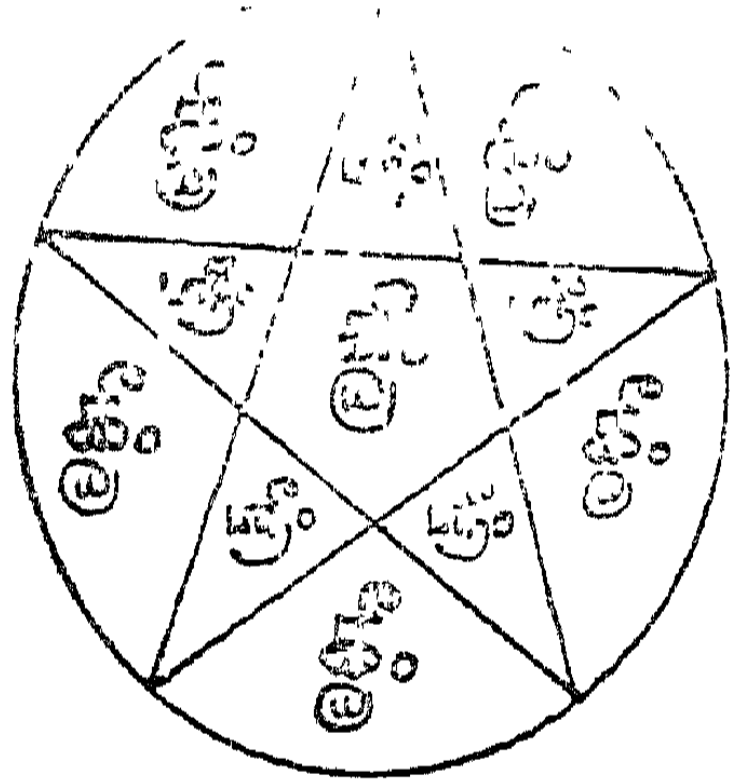
தினம் சீலோ கத்தை பாரா ணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிலேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
1000	45	கடீர பாயஸம், தாம்பூலம்.	ராஜ வச்யம், தேவீ ப்ரஸந்நதை சிந் தி த கார்ய
1000	45	தேங்காய், பழம். வெற்றிலை பாக்கு, தேன்.	ஸர்வ கார்யஸித்தி.

70

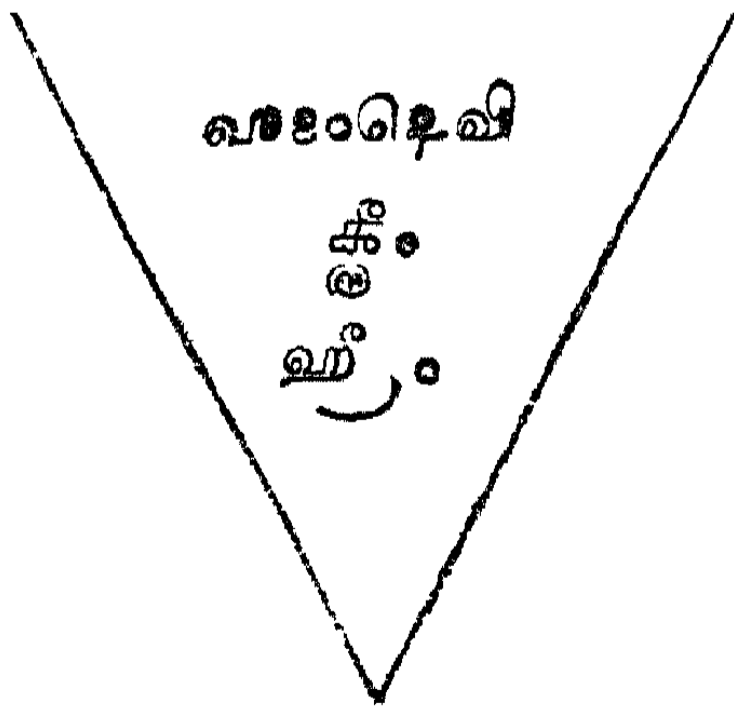
ஸ்வர்ணத்தகடு, (கங்க
ணத்தில் யந்திரதாரணம்.)

71

ஸ்வர்ணத்தகடு, ஆல
மரத்தடியில் உட்கார்ந்து
ஜபம்.

72

ஸ்வர்ணத்தகடு.
அல்லது கைத்தடி
(கையில் யந்திரதாரணம்).

தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை
--	---

நிவேதனம்
முதலியவை

பூஜா பலன்.

1000

45

ஹரித்ராண்னம்,
தாம்பூலம்.

கார்ய ஜயம்ரதம்.

12000

45

யக்ஷிணி வச்யம்.

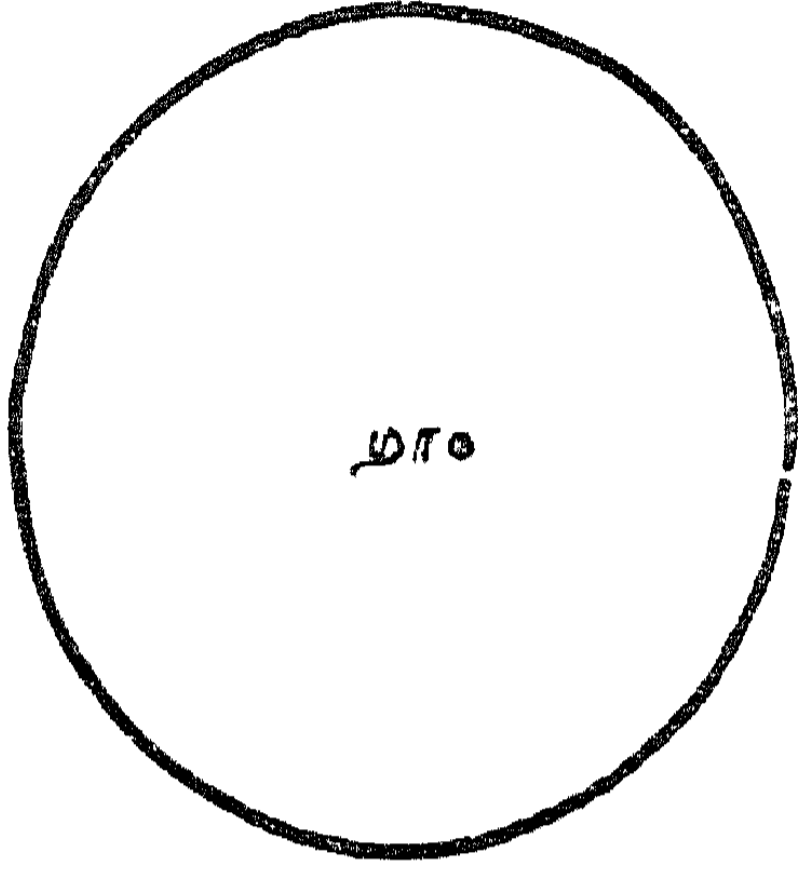
1000

45

தேன்.

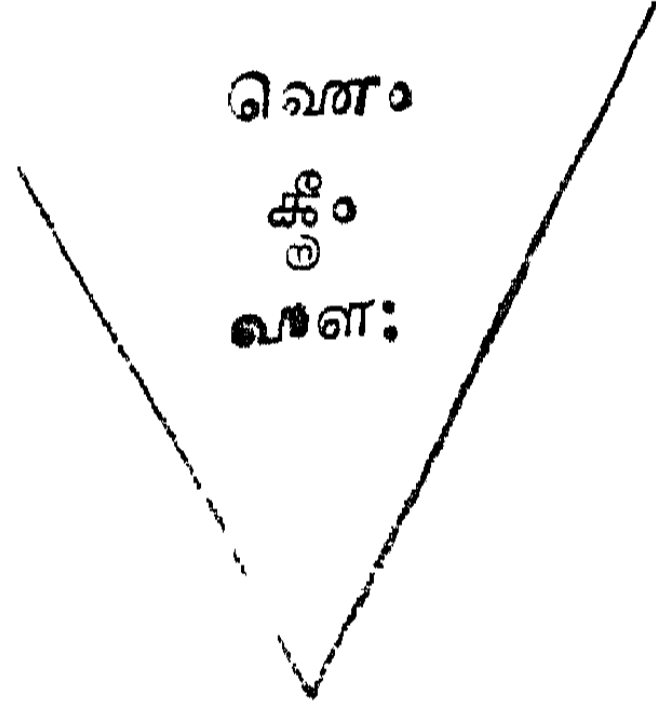
ஸகல பய நிவ்ருத்தி.

73

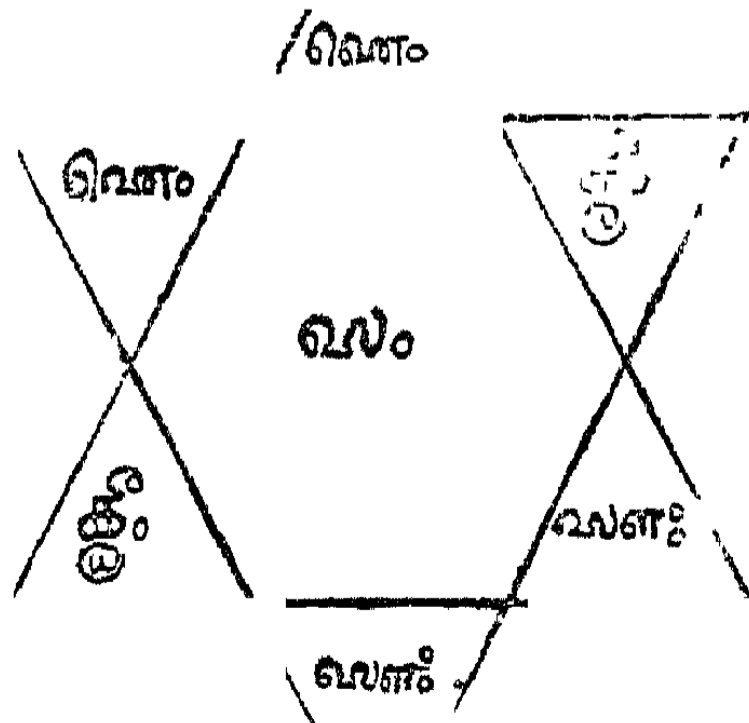
ஸ்வரணத்தகடு அல்லது
ஜலம். ஸ்திரீகளுக்கோ,
பசுவிற்றோ, யந்திர
தாரணம் ஜலப் பீஜாக்க
ணம் அல்லது உட

74

ஸ்வரணத்தகடு, (மஹா
ஸர்

75

ஸ்வரணத்தகடு.

சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்.
--	---	----------------------	------------

1000

8

தன்

கூரீர ஸம்ருத்தி.

108

3

கூரீர பாயஸம்.

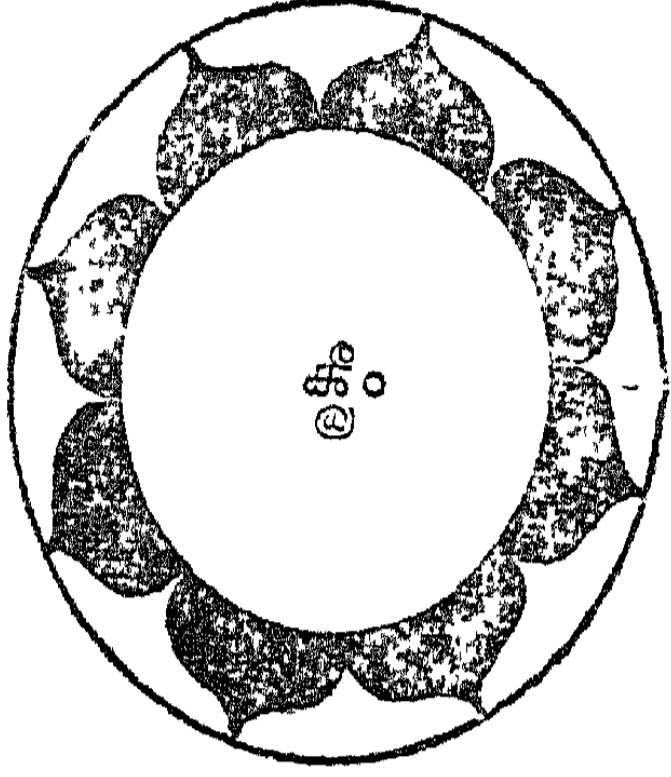
கீர்த்திப்ரதம்

12000

முத்கான்னம்,
பழம்,

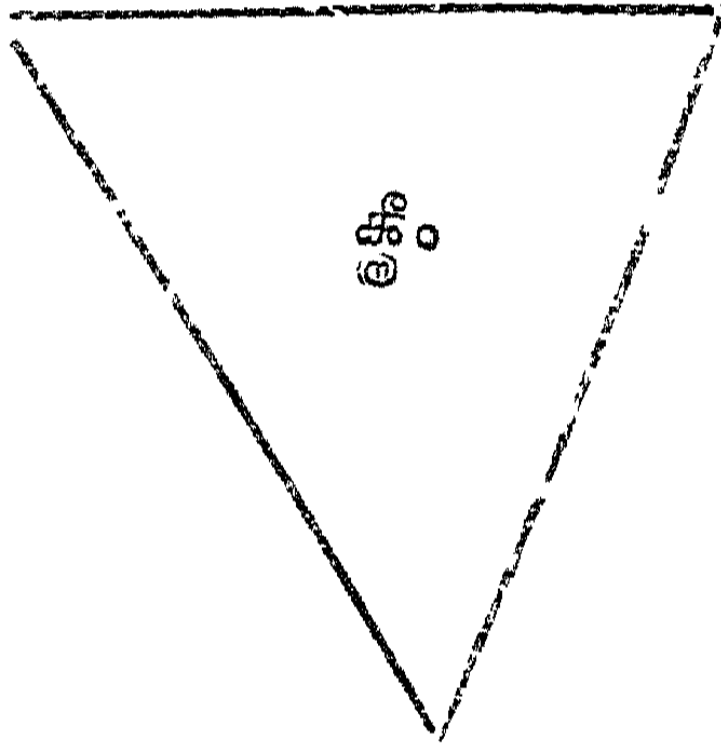
கவனஸித்தி ப்ரதம்.

76

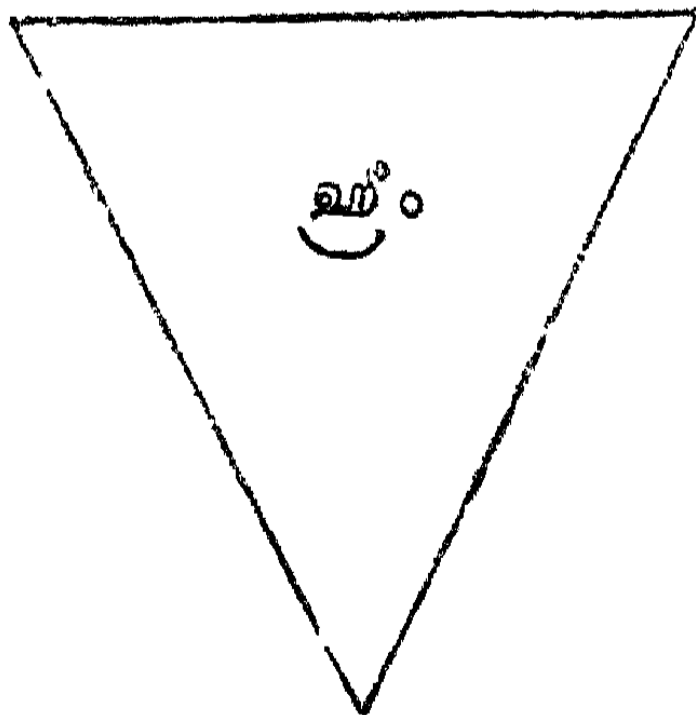
ஸ்வாணத்தகடு

77

தாமரஸ
தைச் சட்ட சாம்பலை பசு
நெய்யில் கலந்து, இதில்
யந்திரத்தையும் சீலாகத்
தையும் எழுதவும். ஜபத்
திற்குப் பிறகு திலக
தாரணம்.

78

ஸுகந்த சந்தனம் (ஜபத்
திற்குப் பின் திலக

தின்ம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	புஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தின்ங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	புஜா பலன்
1000	10	தத்யான்னம், தேங்காய்; பழம்.	ஸகல கார்ய ஜயம்
2000	15	தேன், பழம்.	ஸர்வ ஜன வச்யம்.

108

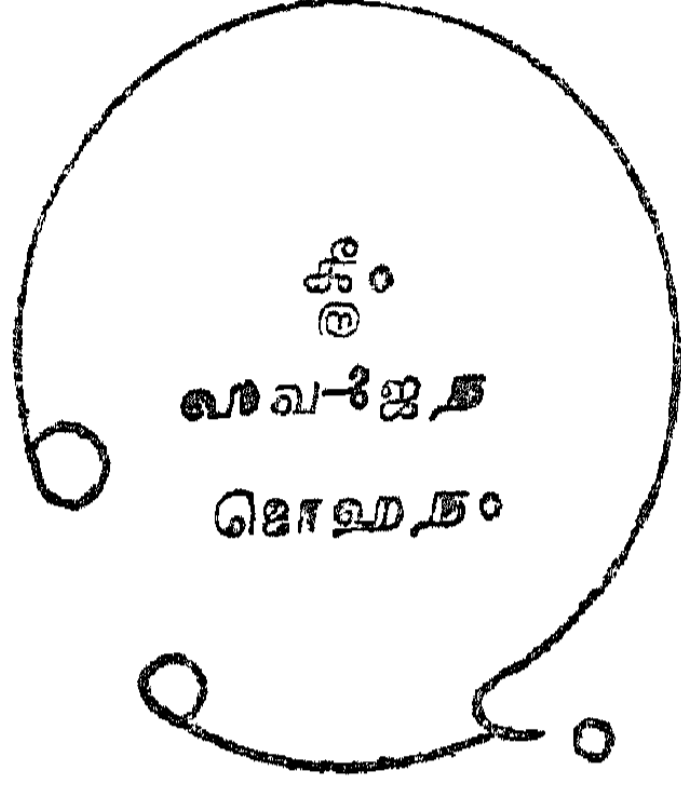
45

முத்தான்னம்,
மாஷாபூபம்.

ராஜ வச்யம், ஜயம்.

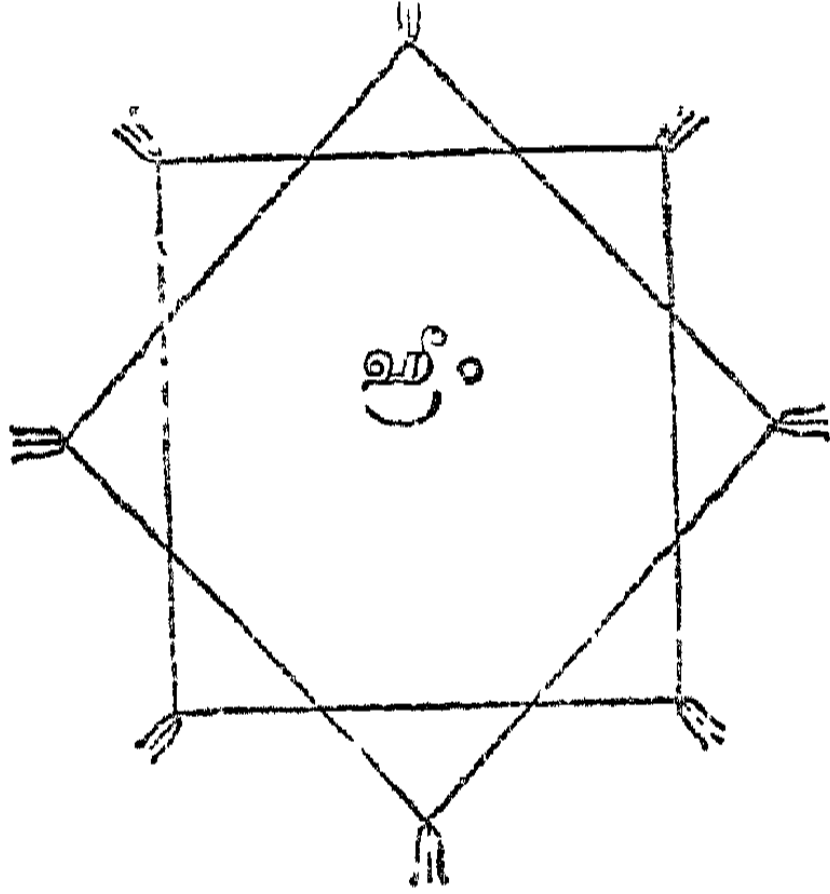

79

ஸ்வர்ணத்தகடு (யந்த்ர
தாரணம்).

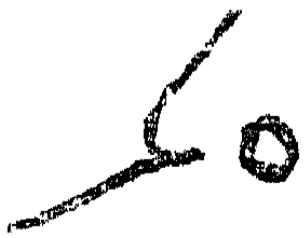
80

ஸ்வர்ணத் தகடு. ப்ரதம
புஷ்பிணீய வஸ்த்ரத்தில்
வத்து ஜ பி க் க வு ம்.
(கையில் யந்த்ர தாரணம்.)

81

ஸ்வர்ணத் தகடு. தென்
கிழக்கு முகமாக
ஜபிக்கவும்.

தினம் சீலோ
தத்தை பாரா
யணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

புஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த
தினங்களின்
எண்ணிக்கை

நிவேதனம்
முதலியவை

புஜா பலன்

1000

45

சுஹீர பாயஸம்.

ஸர்வஜன மோஹநம்,
ஐந்த்ர ஜால வித்யா
ப்ரதம்.

1000

45

மஹேந்த்ர ஜால
வித்யா ப்ரதம்.

1000

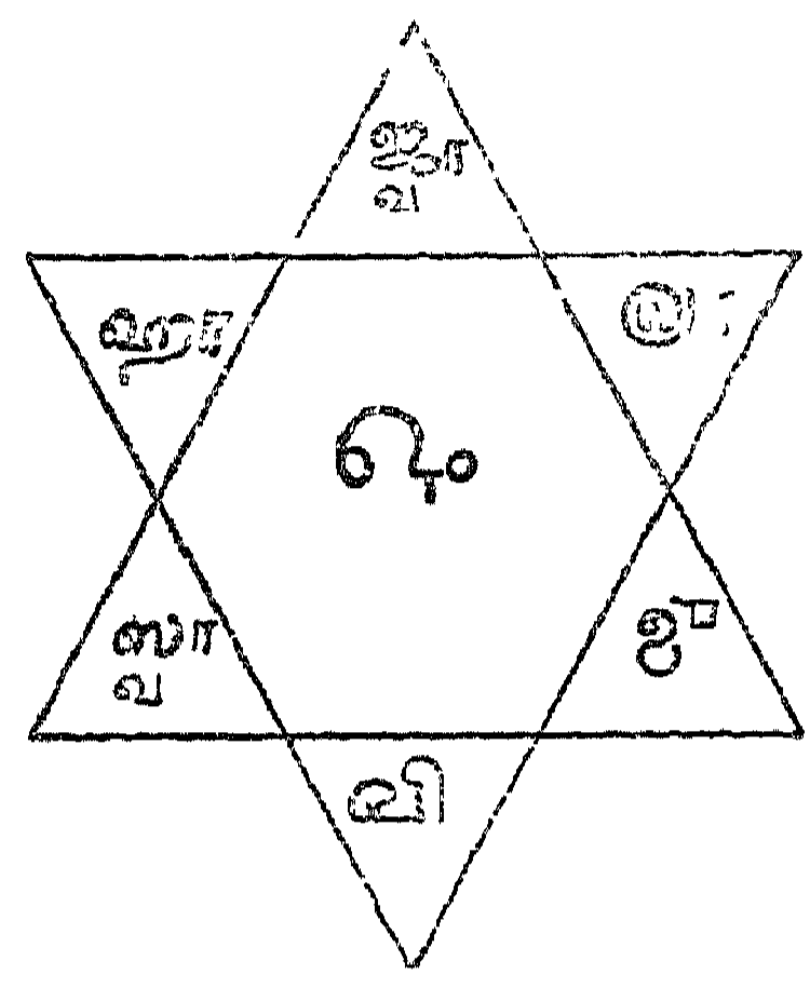
16

குட பாயஸம்.
மாஷாபூபம்.

அக்னி ஸ்தம்பன
ப்ரதம்.

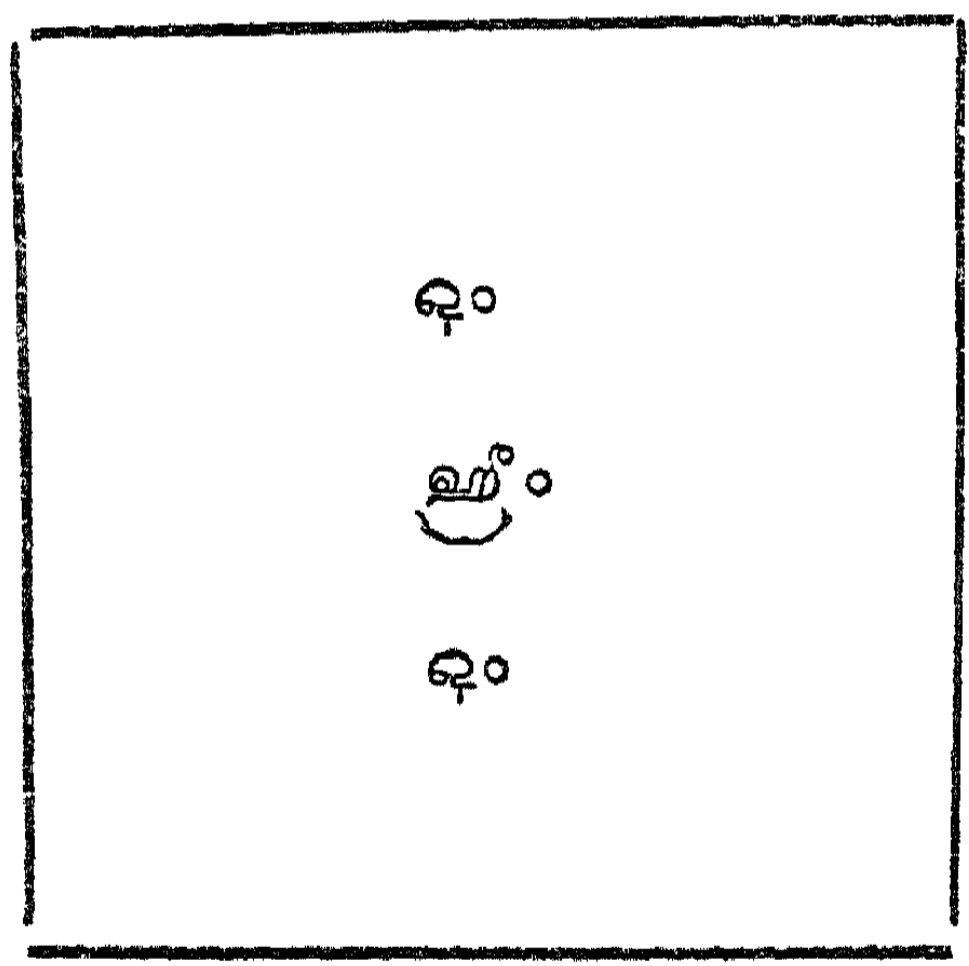
<p>சீலாக எண் ணிக்கை</p>	<p>பீஜாக்ஷரங்களுடன் யந்திரம்</p>	<p>யந்திரம், பீஜாக்ஷரம், எதில் எழுதவேண்டும் என்கிற விவரம்</p>
---------------------------------	----------------------------------	---

82

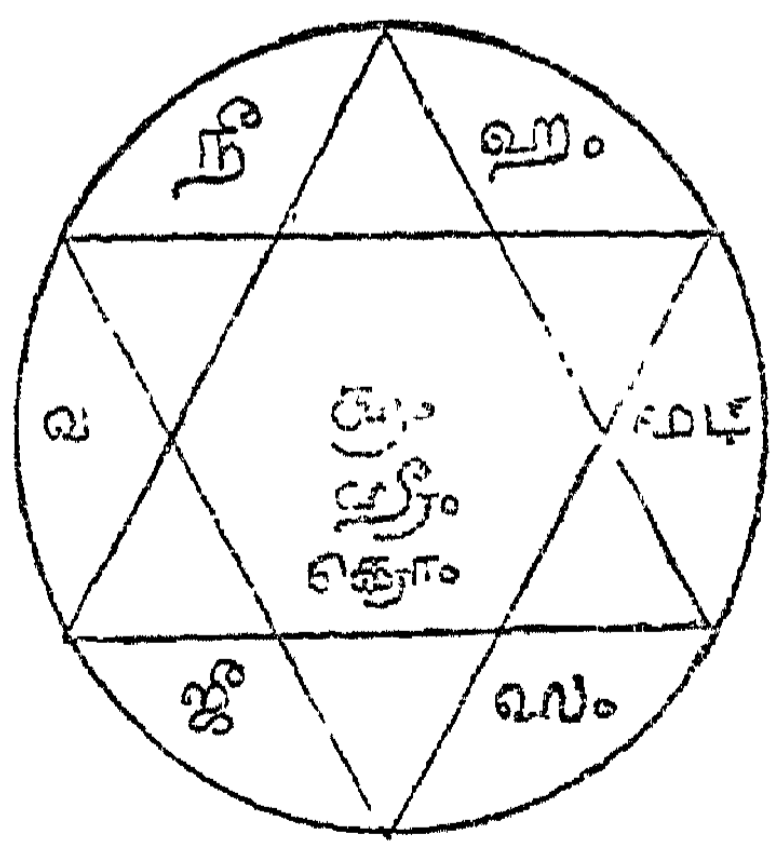
அக்ஷரங்களுடன் யந்திரம் (யந்திர
தாரணம்)

83

ஸ்வரண யந்திரம்.
செம்பருத்திப் பூவினால்
அர்ச்சனை.

84

ஸ்வரணத்தகடு.

<p>தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை</p>	<p>பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த எண்ணிக்கை.</p>	<p>நிவேதனம் முதலியவை</p>	<p>பூஜா பலன்.</p>
1000	45	<p>தீராக்ஷை பழம்.</p>	<p>ஜலஸ்தம்பந ப்ரதம்.</p>
1000	12	<p>மதுகுட பாயஸம்.</p>	<p>கஜ, துரங்க லைநீய ஸ்தம்பனம்.</p>
1000	1 வருஷம்	<p>தேன், சித்ரான்னம், கடீர பாயஸம்.</p>	<p>பரகாய ப்ரவேசனம்.</p>

<p style="writing-mode: vertical-rl; transform: rotate(180deg);">சீலாக எண் ணிக்கை</p>	<p>பீஜாக்கிரங்களுடன் யந்திரம்</p>
<p>85</p>	<div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p style="text-align: center;"> ரஃ ரஃ ரஃ ரஃ ரஃ ரஃ </p> </div>
<p>86</p>	<div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p style="text-align: center;"> யஃ யஃ யஃ </p> </div>
<p>87</p>	<div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p style="text-align: center;"> ஹீஃ ஹவ-ஃ ஹவ-ஃ ஃ </p> </div>

யந்திரம், பீஜாக்கிரம்,
எதில் எழுதவேண்டும்
என்கிற விவரம்.

ஸ்வரணத்தகடு. (சிவப்பு
வரணமுள்ள புஷ்பங்
களால் அர்ச்சனை).

மும்பட்டில் ஜலம் வைத்து
புஜைக்குப் பிறகு
அபிஷேகம் செய்து வைக்
கவும்—(யந்திரதாரணம்).

ருத்ரபூமி பஸ்பம் (யந்திர

தலை - சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	முறை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை
--	---

முதலிய

புஜா பலன்

1000

12

பால் பாயஸம்

பூதமாரண பிசாசு
நிவ்

1000

21

கூழீர பாயஸம்,
தேங்காய்,
வாழைப்பழம்

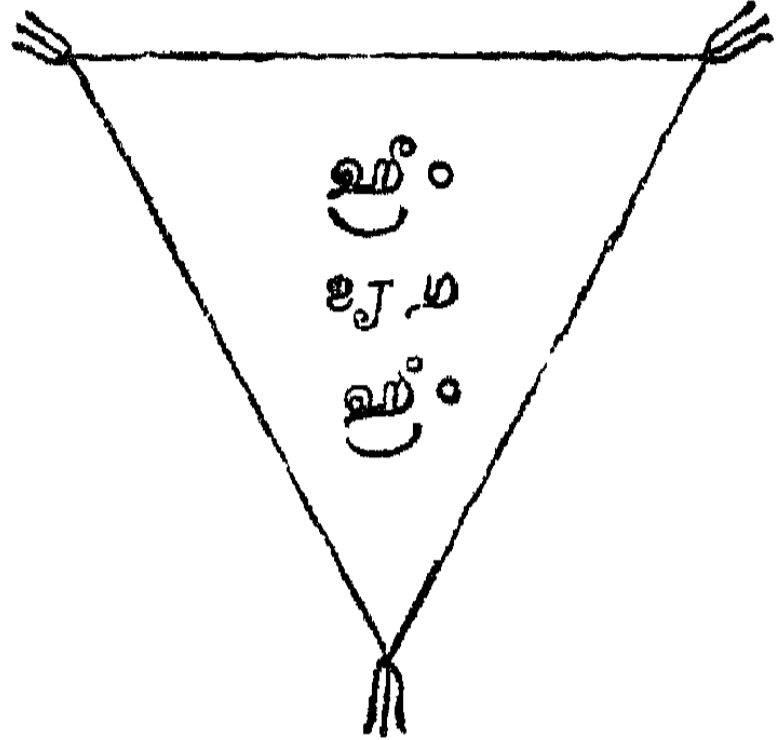
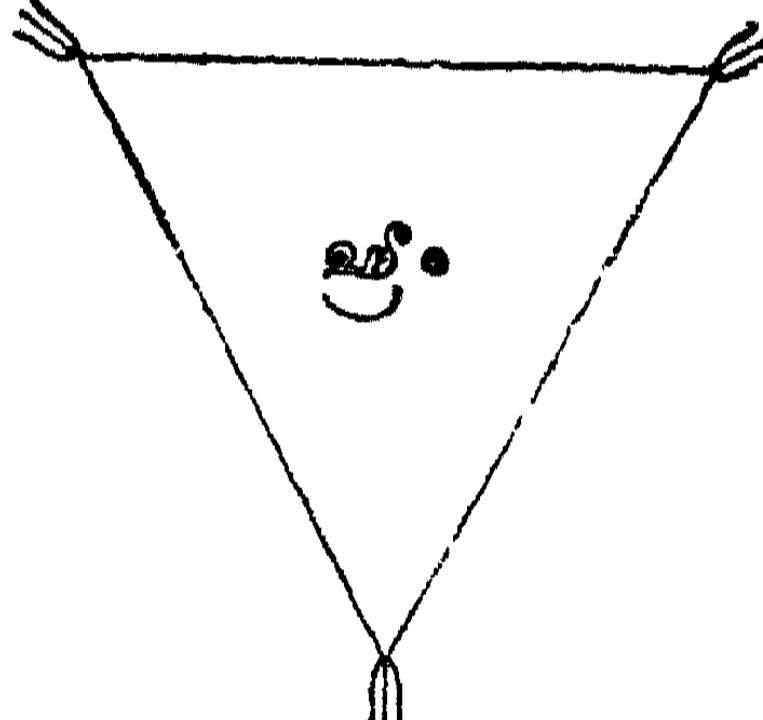
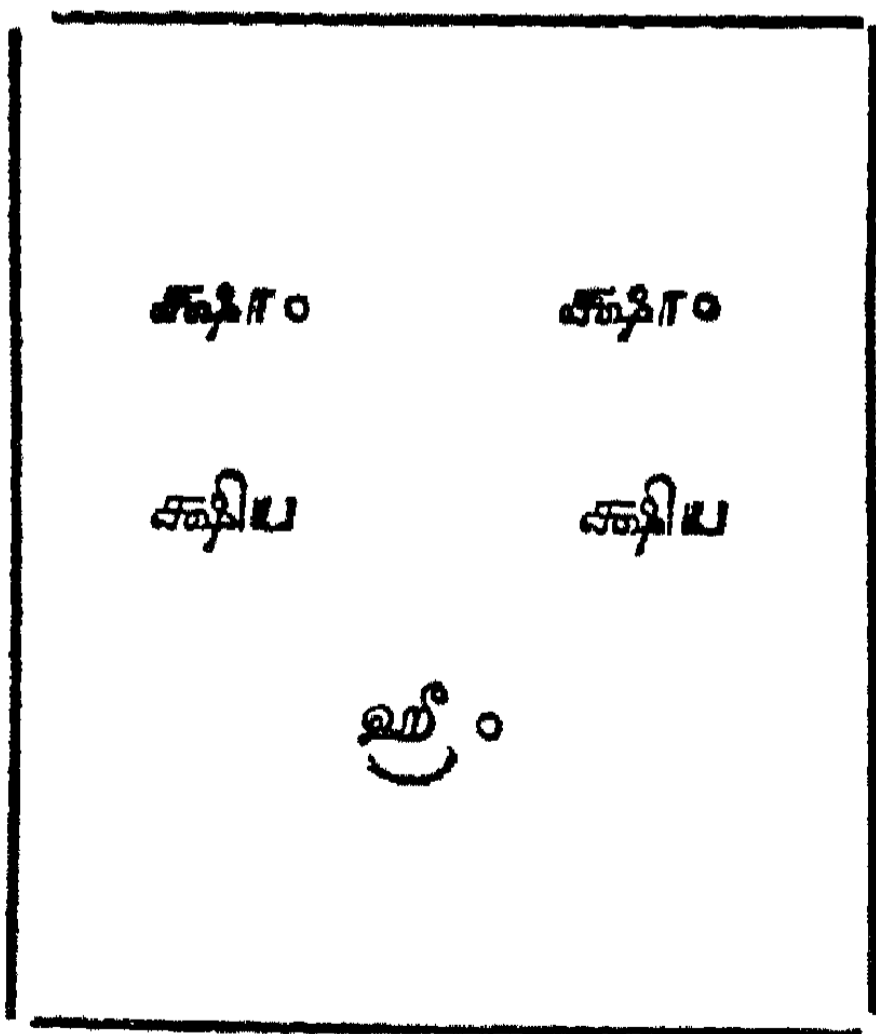
ஸகல பிசாசு பய

1000

16

கூழீர பாயஸம்.
தேங்காய், பழம்

சர்வப்ரேரணம்

<p>க்ரீலாக எண் ணிக்கை</p>	<p>பீஜாக்கரங்களுடன் யந்த்ரம்</p>	<p>யந்த்ரம், பீஜாக்கரம், எதில் எழுதவேண்டும் என்கிற விவரம்</p>
<p>88</p>		<p>ஸ்வர்ணத்தகடு</p>
<p>89</p>		<p>ஸ்வர்ணத்தகடு (யந்த்ரதாரணம்)</p>
<p>90</p>		<p>ஸ்வர்ணத்தகடு (விபுதியிதும் எழுதி தரித்துக்கொள்ளவும்)</p>

தினம் சீலோ
கத்தை பாரா
யணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

பூஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த

நிவேதனம்
முதலியவை

பூஜா பலன்.

1000

6 மாதம்

கூழீர பாயஸம்,
தேங்காய்,
பழம்

ம்ருகாகர் ஷணம்

1000

30

குடபாயஸம்,
தேன்

ஸகல ரோக நிவ்ருத்தி

1000

30

பாயஸம்
தேன்.

ஸர்வ க்ஷுத்ர
ப்ரயோக நிவ்ருத்தி

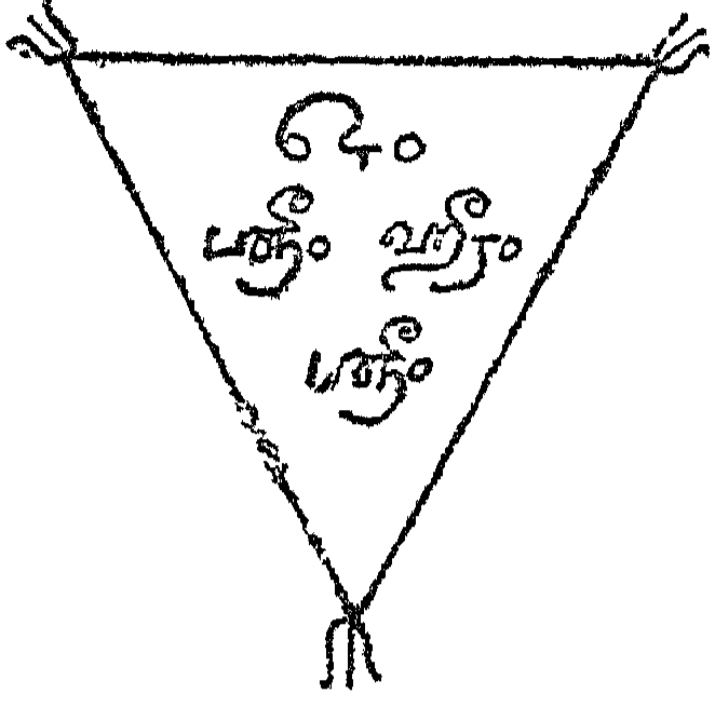

சீர்தொகை
எண்
எண்

பீஜாஷ்டரங்கருடன் யந்திரம்

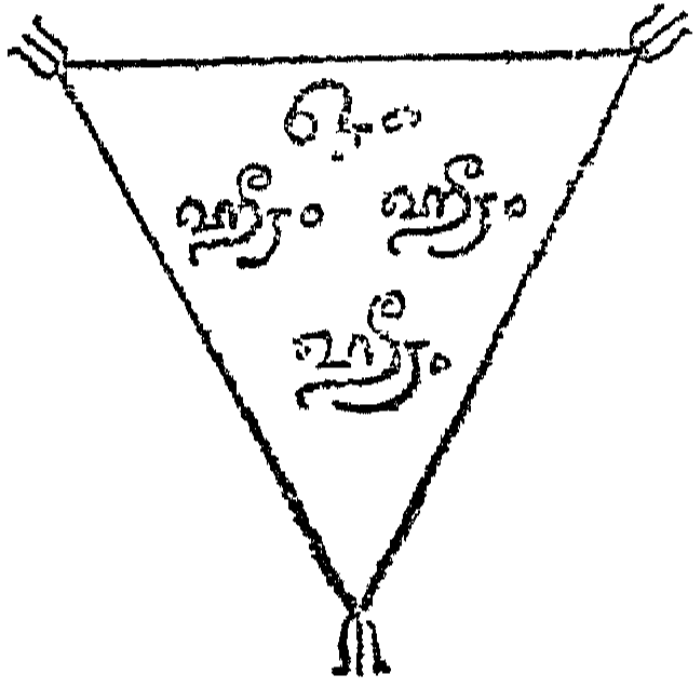
யந்திரம், பீஜாஷ்டரம்,
எனில் எடு
என்கிற விவரம்

91

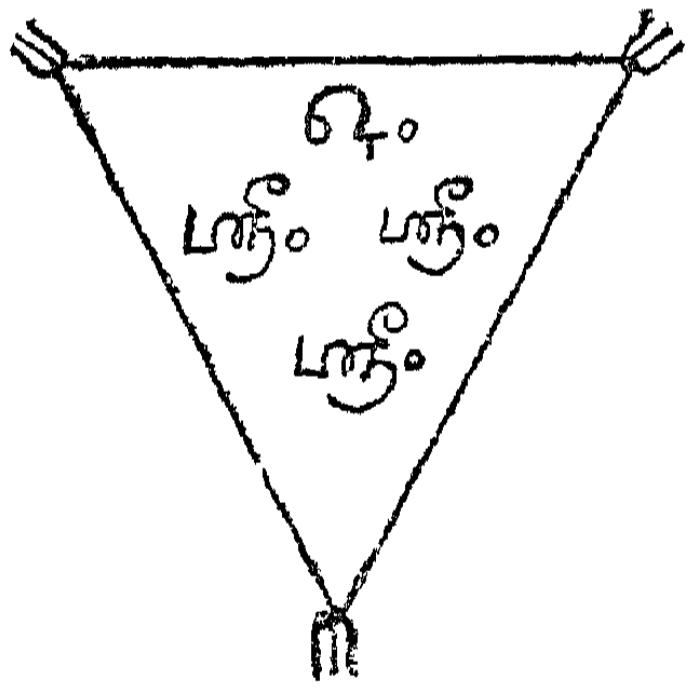
ஸ்வரணயந்திரம்

92

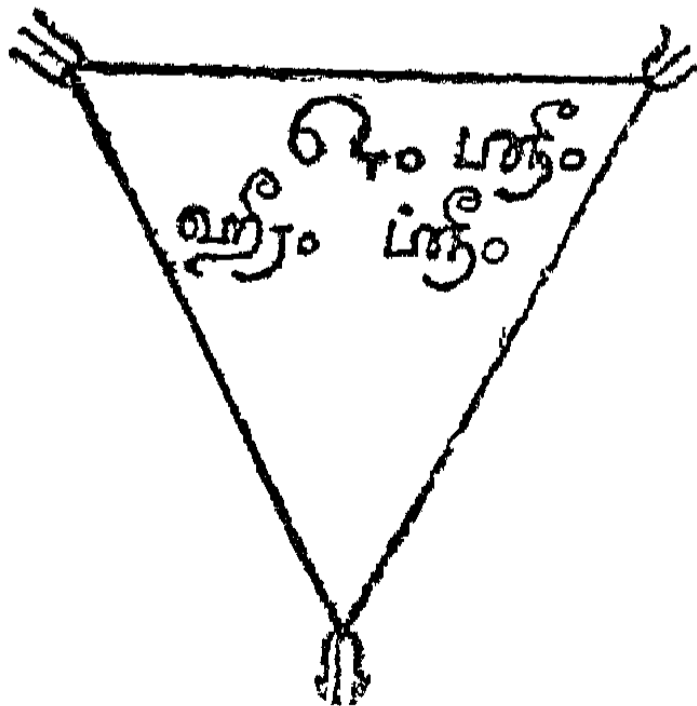
ஸ்வரணயந்திரம்

93

ஸ்வரணயந்திரம்

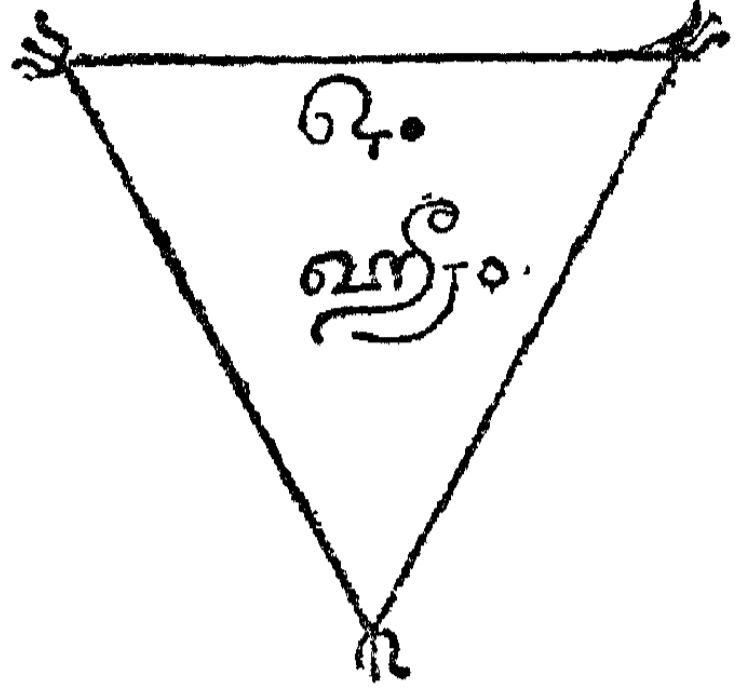
94

ஸ்வரணயந்திரம்

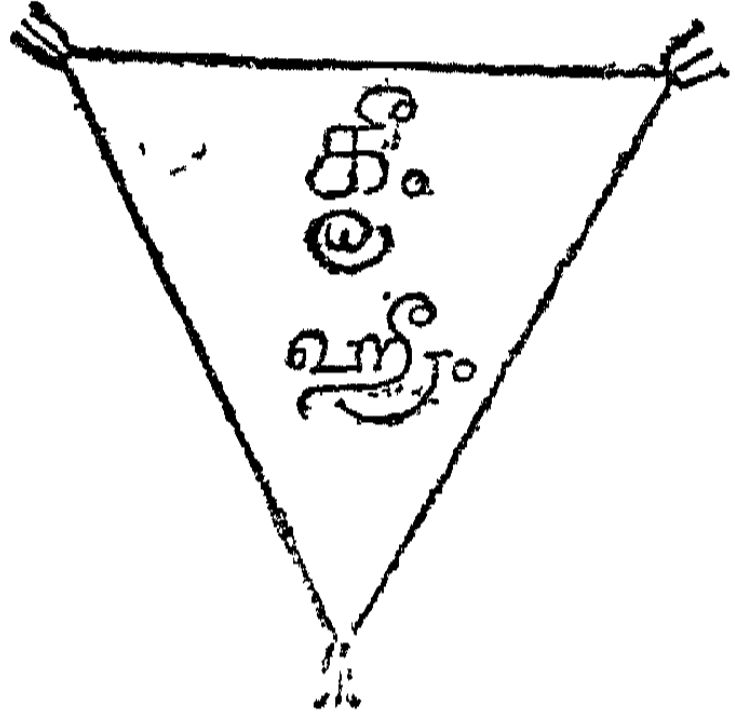
தினம் சீலோ கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை	பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த தினங்களின் எண்ணிக்கை	நிவேதனம் முதலியவை	பூஜா பலன்
2000	25	உத்தம நேவேத்யம்	பூமி லாபம், தன லாபம்
4000	30	சித்ரான்னம்	ராஜ்ய ப்ராப்தி
2000	25	தேன்	ஸர்வ மனோரதப்ரதம்
1000	45	முத் கான்னம், பழம்	இஷ்டப்ராப்தி

95

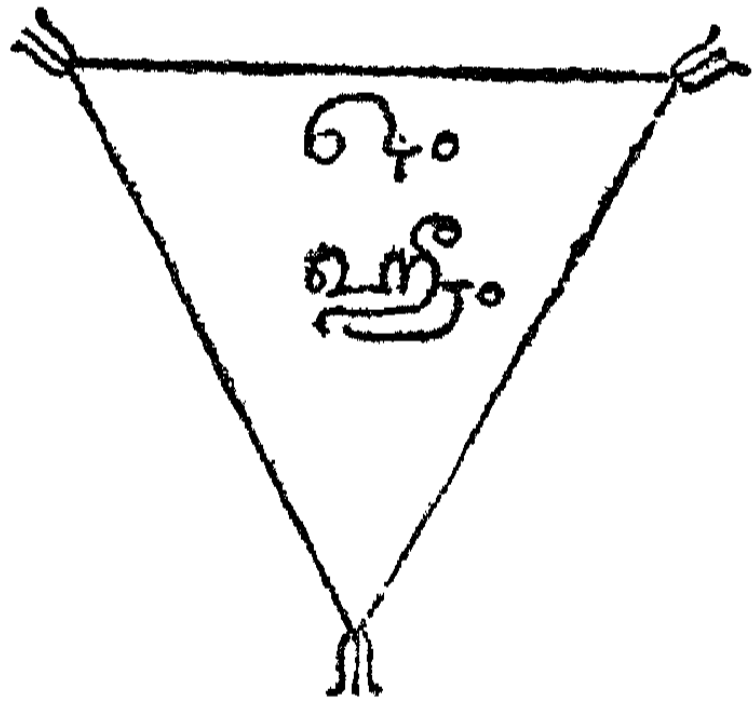
ஸ்வர்ண யந்திரம்
(எண்ணையில் யந்திரத்தை
வைத்து ஜபித்து
ரணத்தில் தடவவும்)

96

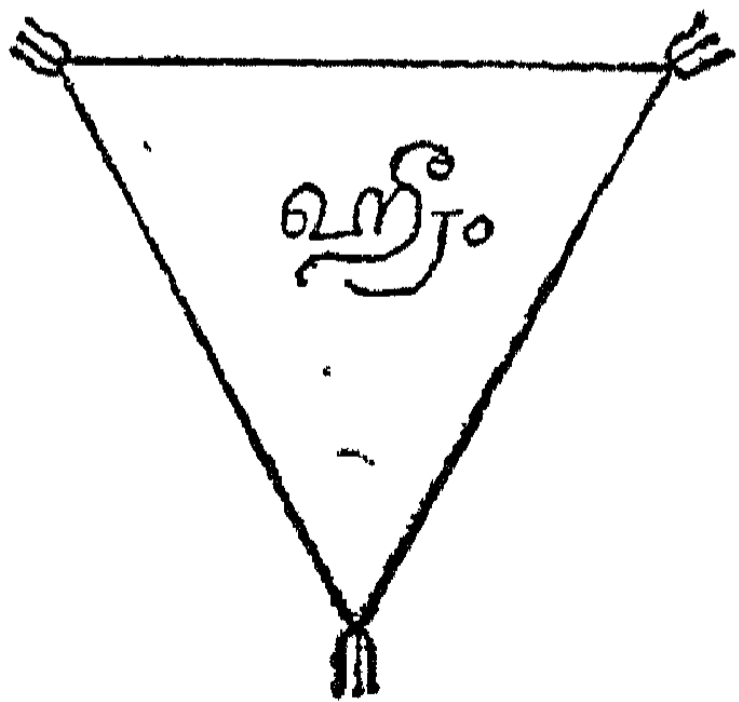
வெள்ளெழுக்கங்கட்டை

97

ஸ்வர்ணம் அல்லது
தாம்பரத்தகடு

98

ஸ்வர்ணத்தகடு

தீனம் சீலோ
கத்தை பாரா
யணம் செய்ய
வேண்டிய
எண்ணிக்கை

புஜை செய்ய
வேண்டிய
மொத்த
தினங்களின்
எண்ணிக்கை

முதலியவை

புஜா பலன்

108

45

திலான்னம்,
சர்க்கரை.

ரண நிவாரணம்.

1000

45

கூழ்பாயஸம்.

சித்ரப்ரதம்.

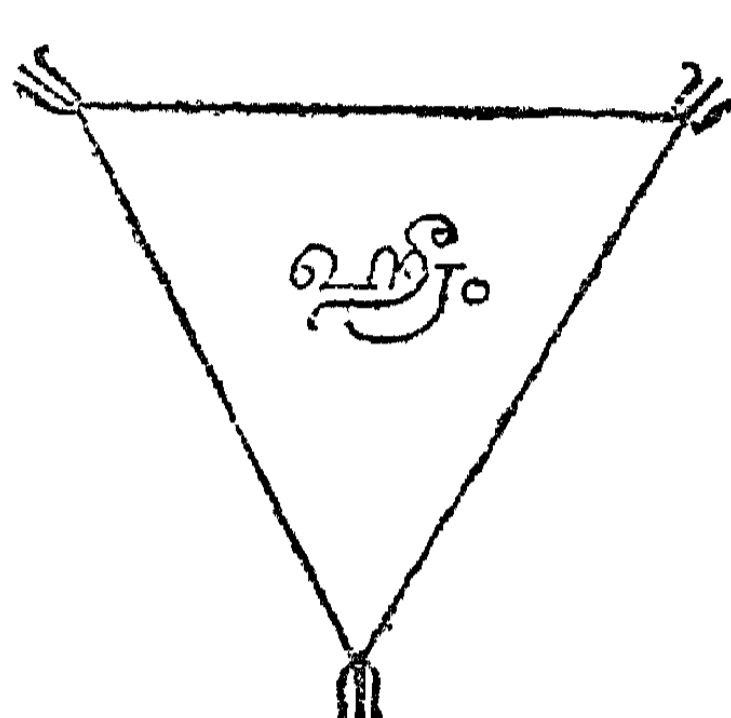
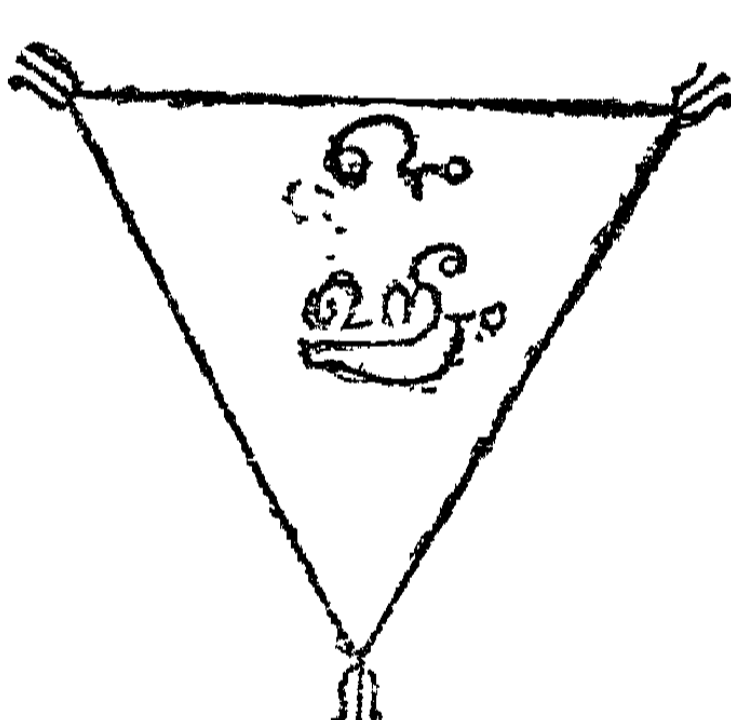
1000

திவ்யான்னம்,
தேன்.

வாக்ளித்தி,
பாலகாயவ்ருத்தி.

1000

ஸ்தீகளானால்
கர்ப்பராப்தி
புருஷர்களானால்
போகப்ராப்தி.

<p>சீலாக எண் ணிக்கை</p>	<p>பீஜாக்கரங்களுடன் யந்திரம்</p>	<p>யந்திரம், பீஜாக்கரம், எதில் எழுதவேண்டும் என்கிற விவரம்</p>
<p>99</p>		<p>ஸ்வர்ணத்தகடு (யந்திரதாரணம்)</p>
<p>100</p>	 <p>ஓம் தத் சத்</p>	<p>வர்ணத்தகடு</p>

கத்தை பாரா யணம் செய்ய வேண்டிய எண்ணிக்கை. | பூஜை செய்ய வேண்டிய மொத்த எண்ணிக்கை.

நிவேதனம் முதலியவை

பூஜா பலன்.

1000

15

மாஷாபூபம்,
முத்கான்னம்

ஸௌக்யப்ரதம்,
சௌர்யப்ரதம்

1000

16

த்ரிமதுரம்,
ஜம்பூபலம்

ஸகல விரித்தி

ஓம் தத் ஸத்